

Độc Phi Khuynh Thành

Contents

Độc Phi Khuynh Thành	5
1. Q.1 - Chương 1: Mỹ Nam Chủ Tử (1)	5
2. Q.1 - Chương 2: Mỹ Nam Chủ Tử (2)	7
3. Q.1 - Chương 3: Mỹ Nam Chủ Tử (3)	8
4. Q.1 - Chương 4: Mỹ Nam Chủ Tử (4)	9
5. Q.1 - Chương 5: Long Phượng Song Sát (1)	10
6. Q.1 - Chương 6: Long Phượng Song Sát (2)	11
7. Q.1 - Chương 7: Long Phượng Song Sát(3)	12
8. Q.1 - Chương 8: Hạ Gia Tiểu Thư (1)	13
9. Q.1 - Chương 9: Hạ Gia Tiểu Thư (2)	14
10. Q.1 - Chương 10: Hạ Gia Tiểu Thư (3)	15
11. Q.1 - Chương 11: Hạ Gia Tiểu Thư (4)	16
12. Q.1 - Chương 12: Mới Vào Minh Nguyệt(1)	17
13. Q.1 - Chương 13: Mới Vào Minh Nguyệt (2)	18
14. Q.1 - Chương 14: Si Nhi Vương Gia (1)	19
15. Q.1 - Chương 15: Si Nhi Vương Gia (2)	20
16. Q.1 - Chương 16: Si Nhi Vương Gia (3)	20
17. Q.1 - Chương 17: Đông Hải Thịnh Yển (1)	21
18. Q.1 - Chương 18: Đông Hải Thịnh Yển (2)	22
19. Q.1 - Chương 19: Đông Hải Thịnh Yển (3)	23
20. Q.1 - Chương 20: Đông Hải Thịnh Yển (4)	24
21. Q.1 - Chương 21: Đệ Nhất Mỹ Nhân (1)	25
22. Q.1 - Chương 22: Đệ Nhất Mỹ Nhân (2)	25
23. Q.1 - Chương 23: Đệ Nhất Mỹ Nhân (3)	26
24. Q.1 - Chương 24: Đệ Nhất Mỹ Nhân (4)	27
25. Q.1 - Chương 25: Đệ Nhất Mỹ Nhân (5)	28
26. Q.1 - Chương 26: Tịnh Nguyệt –bất Nhân (1)	29
27. Q.1 - Chương 27: Tịnh Nguyệt –bất Nhân(2)	29
28. Q.1 - Chương 28: Tịnh Nguyệt- Bất Nhân (3)	30
29. Q.1 - Chương 29: Liễm Vân Công Tử (1)	31
30. Q.1 - Chương 30: Liễm Vân Công Tử (2)	32
31. Q.1 - Chương 31: Liễm Vân Công Tử (3)	33
32. Q.1 - Chương 32: Liễm Vân Công Tử (4)	34
33. Q.1 - Chương 33: Liễm Vân Công Tử (5)	34
34. Q.1 - Chương 34: Cân Quắc Hào Nữ (1)	35
35. Q.1 - Chương 35: Cân Quắc Hào Nữ (2)	36
36. Q.1 - Chương 36: Cân Quắc Hào Nữ (3)	37
37. Q.1 - Chương 37: Vườn Hoa Hải Đường	37
38. Q.1 - Chương 38: Vườn Hoa Hải Đường (2)	38
39. Q.1 - Chương 39: Vườn Hoa Hải Đường (3)	39
40. Q.1 - Chương 40: Vườn Hoa Hải Đường (4)	40
41. Q.1 - Chương 41: Vườn Hoa Hải Đường (5)	41

42. Q.1 - Chương 42: Vườn Hoa Hải Đường (6)	42
43. Q.1 - Chương 43: Lãnh Cung Điền Phụ (1)	42
44. Q.1 - Chương 44: Lãnh Cung Điền Phụ (Nhị)	43
45. Q.1 - Chương 45: Lãnh Cung Điền Phụ (3)	44
46. Q.1 - Chương 46: Lãnh Cung Điền Phụ (4)	45
47. Q.1 - Chương 47: Thân Thế Chi Mê (1)	45
48. Q.1 - Chương 48: Thân Thế Chi Mê (2)	46
49. Q.1 - Chương 49: Thân Thế Chi Mê (3)	47
50. Q.1 - Chương 50: Ca Ca Phu Quân (1)	48
51. Q.1 - Chương 51: Ca Ca Phu Quân (2)	49
52. Q.1 - Chương 52: Ca Ca Phu Quân (3)	50
53. Q.1 - Chương 53: Ca Ca Phu Quân (4)	51
54. Q.1 - Chương 54: Ca Ca Phu Quân (5)	51
55. Q.1 - Chương 55: Ca Ca Phu Quân (6)	52
56. Q.1 - Chương 56: Ba Ngàn Mĩ Quyến (1)	53
57. Q.1 - Chương 57: Ba Ngàn Mĩ Quyến (2)	54
58. Q.1 - Chương 58: Ba Ngàn Mĩ Quyến (3)	55
59. Q.1 - Chương 59: Ba Ngàn Mĩ Quyến (4)	56
60. Q.1 - Chương 60: Ngày Lại Mặt (1)	57
61. Q.1 - Chương 61: Ngày Lại Mặt (2)	58
62. Q.1 - Chương 62: Ngày Lại Mặt (3)	59
63. Q.1 - Chương 63: Ngày Lại Mặt (4)	60
64. Q.1 - Chương 64: Loại Tình Cầm Cầm Kì (1)	60
65. Q.1 - Chương 65: Loại Tình Cầm Cầm Kì (2)	61
66. Q.1 - Chương 66: Loại Tình Cầm Cầm Kì (3)	62
67. Q.1 - Chương 67: Vì Ai Táng Tâm (1)	63
68. Q.1 - Chương 68: Vì Ai Táng Tâm (2)	64
69. Q.1 - Chương 69: Vì Ai Táng Tâm (3)	64
70. Q.1 - Chương 70: Vì Ai Táng Tâm (4)	65
71. Q.1 - Chương 71: Vì Ai Táng Tâm (5)	66
72. Q.1 - Chương 72: Thật Thật Giả Giả (1)	66
73. Q.1 - Chương 73: Thật Thật Giả Giả (2)	67
74. Q.1 - Chương 74: Thật Thật Giả Giả (3)	68
75. Q.1 - Chương 75: Ai Lừa Ai (1)	68
76. Q.1 - Chương 76: Ai Lừa Ai (2)	69
77. Q.1 - Chương 77: Ai Lừa Ai (3)	70
78. Q.1 - Chương 78: Ai Lừa Ai (4)	71
79. Q.1 - Chương 79: Ai Lừa Ai (5)	72
80. Q.1 - Chương 80: Ai Lừa Ai (6)	72
81. Q.1 - Chương 81: Nửa Đường Gặp Chuyện (1)	73
82. Q.1 - Chương 82: Nửa Đường Gặp Chuyện (2)	74
83. Q.1 - Chương 83: Nửa Đường Gặp Chuyện (3)	75
84. Q.1 - Chương 84: Nửa Đường Gặp Chuyện (4)	76
85. Q.1 - Chương 85: Cạm Bẫy Ôn Nhu (1)	76
86. Q.1 - Chương 86: Cạm Bẫy Ôn Nhu (2)	77
87. Q.1 - Chương 87: Cạm Bẫy Ôn Nhu (3)	78
88. Q.1 - Chương 88: Cạm Bẫy Ôn Nhu (4)	79
89. Q.1 - Chương 89: Cạm Bẫy Ôn Nhu (5)	79
90. Q.1 - Chương 90: Đêm Khuya Tới Chơi (1)	80
91. Q.1 - Chương 91: Đêm Khuya Tới Chơi (2)	81
92. Q.1 - Chương 92: Đêm Khuya Tới Chơi (3)	82
93. Q.1 - Chương 93: Sinh Nhật Chi Yên (1)	83
94. Q.1 - Chương 94: Sinh Nhật Chi Yên (2)	84
95. Q.1 - Chương 95: Sinh Nhật Chi Yên (3)	86

96. Q.1 - Chương 96: Sinh Nhật Chi Yển (4)	87
97. Q.1 - Chương 97: Thái Tử Chi Chương (1)	88
98. Q.1 - Chương 98: Thái Tử Chi Thương (2)	89
99. Q.1 - Chương 99: Thái Tử Chi Thương (3)	91
100. Q.1 - Chương 100: Thái Tử Chi Thương (4)	92
101. Q.1 - Chương 101: Thái Tử Chi Thương (5)	92
102. Q.1 - Chương 102: Di Họa Giang Đông (1)	93
103. Q.1 - Chương 103: Di Họa Giang Đông (2)	95
104. Q.1 - Chương 104: Di Họa Giang Đông (3)	96
105. Q.1 - Chương 105: Di Họa Giang Đông (4)	97
106. Q.1 - Chương 106: Di Họa Giang Đông (5)	99
107. Q.1 - Chương 107: Di Họa Giang Đông (6)	99
108. Q.1 - Chương 108: Nguyên Là Song Sinh (1)	100
109. Q.1 - Chương 109: Nguyên Là Song Sinh (2)	102
110. Q.1 - Chương 110: Nguyên Là Song Sinh (3)	103
111. Q.1 - Chương 111: Nguyên Là Song Sinh (4)	104
112. Q.1 - Chương 112: Thất Thái Kỳ Thạch (1)	106
113. Q.1 - Chương 113: Thất Thái Kỳ Thạch (2)	107
114. Q.1 - Chương 114: Thất Thái Kỳ Thạch (3)	108
115. Q.1 - Chương 115: Thất Thái Kỳ Thạch (4)	110
116. Q.1 - Chương 116: Một Kiếm Chi Ân (1)	111
117. Q.1 - Chương 117: Một Kiếm Chi Ân (2)	112
118. Q.1 - Chương 118: Một Kiếm Chi Ân (3)	113
119. Q.1 - Chương 119: Một Kiếm Chi Ân (4)	115
120. Q.1 - Chương 120: Phụng Loan Là Ai (1)	116
121. Q.1 - Chương 121: Phụng Loan Là Ai (2)	117
122. Q.1 - Chương 122: Phụng Loan Là Ai (3)	118
123. Q.1 - Chương 123: Thí Nhan Thuật (1)	120
124. Q.1 - Chương 124: Thí Nhan Thuật (2)	121
125. Q.1 - Chương 125: Thí Nhan Thuật (2)	122
126. Q.1 - Chương 126: Thí Nhan Thuật (4)	124
127. Q.1 - Chương 127: Giật Minh Tinh Giác Mộng (1)	125
128. Q.1 - Chương 128: Giật Minh Tinh Giác Mộng (2)	126
129. Q.1 - Chương 129: Giật Minh Tinh Giác Mộng (3)	128
130. Q.1 - Chương 130: Giật Minh Tinh Giác Mộng (4)	129
131. Q.1 - Chương 131: Giật Minh Tinh Giác Mộng (5)	131
132. Q.2 - Chương 132: Sự Phó Thác Lúc Lâm Chung (1)	132
133. Q.2 - Chương 133: Sự Phó Thác Lúc Lâm Chung (2)	133
134. Q.2 - Chương 134: Sự Phó Thác Lúc Lâm Chung (3)	134
135. Q.2 - Chương 135: Sự Phó Thác Lúc Lâm Chung (4)	135
136. Q.2 - Chương 136: Vì Hận Lấy Tên (1)	136
137. Q.2 - Chương 137: Vì Hận Lấy Tên (2)	138
138. Q.2 - Chương 138: Vì Hận Lấy Tên (3)	139
139. Q.2 - Chương 139: Nam Tử Tóc Bạc (1)	141
140. Q.2 - Chương 140: Nam Tử Tóc Bạc (2)	143
141. Q.2 - Chương 141: Nam Tử Tóc Bạc (3)	144
142. Q.2 - Chương 142: Nam Tử Tóc Bạc (4)	146
143. Q.2 - Chương 143: Sòng Bạc Chí Tôn (1)	147
144. Q.2 - Chương 144: Sòng Bạc Chí Tôn (2)	148
145. Q.2 - Chương 145: Sòng Bạc Chí Tôn (3)	149
146. Q.2 - Chương 146: Sòng Bạc Chí Tôn (4)	151
147. Q.2 - Chương 147: Hoa Khôi Cảnh Thù	152
148. Q.2 - Chương 148: Cẩm Tú Thật Giả	157
149. Q.2 - Chương 149: Môn Chủ Địa Sát Môn	161

150. Q.2 - Chương 150:	Hồng Lâu Vong Vũ	166
151. Q.2 - Chương 151:	Ân Oán Khúc Mắc	171
152. Q.2 - Chương 152:	Loại Tình Cảm Vô Tình	176
153. Q.2 - Chương 153:	Thân Thế Dần Dần Được Làm Sáng Tỏ	183
154. Q.2 - Chương 154:	Mới Vào Hầu Phủ	190
155. Q.2 - Chương 155:	Tây Độc Chiến Hậu	196
156. Q.2 - Chương 156:	Bảy Ngày Chi Chú	200
157. Q.2 - Chương 157:	Thì Ra Là Hấn	204
158. Q.2 - Chương 158:	Đông Tà Tây Độc	209
159. Q.2 - Chương 159:	Lại Gặp Nhau	215
160. Q.2 - Chương 160:	Sầu Triền Miên	221
161. Q.2 - Chương 161:	Lấy Lui Vì Tiến	225
162. Q.2 - Chương 162:	Dụng Tâm Của Mị	229
163. Q.2 - Chương 163:	Tuyệt Đại Thiên Kiêu (1)	235
164. Q.2 - Chương 164:	Tuyệt Đại Thiên Kiêu (2)	239
165. Q.2 - Chương 165:	Tuyệt Đại Thiên Kiêu (3)	242
166. Q.2 - Chương 166:	Một Cuộc Giao Dịch	247
167. Q.2 - Chương 167:	Không Chịu Nổi Chuyện Cũ	251
168. Q.2 - Chương 168:	Yêu Mê Hoặc	255
169. Q.2 - Chương 169:	Ai Là Tu La	259
170. Q.2 - Chương 170:	Nhất Sai Giai Sai	263
171. Q.2 - Chương 171:	Ám Độ Trần Thương	267
172. Q.2 - Chương 172:	Giấu Giếm Huyền Cơ	272
173. Q.2 - Chương 173:	Khó Kim Nổi Lòng	277
174. Q.2 - Chương 174:	Ân Oán Tình Thù	281
175. Q.2 - Chương 175:	Thì Ra Là Yêu	287
176. Q.2 - Chương 176:	Nhân Tình Mà Xá	295
177. Q.2 - Chương 177:	Ba Năm Chi Ước	299
178. Q.3 - Chương 178:	Phong Lưu Yêu Nữ	303
179. Q.3 - Chương 179:	Danh Kiếm Sơn Trang	305
180. Q.3 - Chương 180:	Thư Khiêu Chiến	307
181. Q.3 - Chương 181:	Thật Đúng Là Hấn	312
182. Q.3 - Chương 182:	Quân Chỗ Cầu	316
183. Q.3 - Chương 184:	Sát Thủ Không Rõ	325
184. Q.3 - Chương 185:	Vô Tình Công Tử	328
185. Q.3 - Chương 186:	Nam Mạch Quốc Công	332
186. Q.3 - Chương 187:	Lưu Thủy Vô Tình	334
187. Q.3 - Chương 188:	Trí Nhớ Tái Hiện	336
188. Q.3 - Chương 189:	Vô Tình Như Vậy	341
189. Q.3 - Chương 190:	Tình Sẽ Thành Thương	344
190. Q.3 - Chương 191:	Tái Nhập Đông Hải	346
191. Q.3 - Chương 192:	Túy Sinh Mộng Tử	348
192. Q.3 - Chương 193:	Nhân Quả Luân Hồi	352
193. Q.3 - Chương 194:	Lấy Tình Chế Động	354
194. Q.3 - Chương 195:	Bản Tính Của Nàng	357
195. Q.3 - Chương 196:	Trận Chiến Mở Màn, Báo Cáo Thắng Lợi	359
196. Q.3 - Chương 197:	Tình Chỗ Hoặc	362
197. Q.3 - Chương 198:	Huyết Nhiễm Tuyết Đêm	364
198. Q.3 - Chương 199:	Vận Mệnh Lần Lượt Thay Đổi	366
199. Q.3 - Chương 200:	Ai Cứu Rồi Ai	368
200. Q.3 - Chương 201:	Mặt Nạ Chi Mê	370
201. Q.3 - Chương 202:	Lời Hứa Hẹn Của Ta	372
202. Q.3 - Chương 203:	Nguyên Là Cố Nhân	374
203. Q.3 - Chương 204:	Thắng Ngay Từ Trận Đầu	377

204. Q.3 - Chương 205: Dừng Gì Giải Ưu?	380
205. Q.3 - Chương 206: Thật Sự Là Hắc	382
206. Q.3 - Chương 207: Là Ai Sai	385
207. Q.3 - Chương 208: Vĩnh Viễn Đường Xa	389
208. Q.3 - Chương 209: Gia Chủ Minh Gia	391
209. Q.3 - Chương 210: Cứu Biệt Gặp Lại	395
210. Q.4 - Chương 211: Gặp Lại Không Nhận Ra	397
211. Q.4 - Chương 212: Hạ Gia Nguyệt Nhiễm	399
212. Q.4 - Chương 213: Chuyện Cũ Như Thương	399
213. Q.4 - Chương 214: Phò Mã Bắc Thương Quốc	401
214. Q.4 - Chương 215: Đẳng Cơ Đột Biến	404
215. Q.4 - Chương 216: Lựa Chọn Của Hắc	406
216. Q.4 - Chương 217: Lòng Của Vương Giả	408
217. Q.4 - Chương 218: Thân Thế Của Mị	410
218. Q.4 - Chương 219: Gặp Lại Dạ Khuynh Thành	413
219. Q.4 - Chương 220: Bất Quá Chỉ Là Diễn	415
220. Q.4 - Chương 221: Lấy Thân Mạo Hiểm	418
221. Q.4 - Chương 222: Hậu Nhân Hiên Viên	423
222. Q.4 - Chương 223: Tâm Khó Hiểu	425
223. Q.4 - Chương 224: Cùng Quân Gắn Nhau	427
224. Q.4 - Chương 225: Bí Mật Kinh Thiên	437
225. Q.4 - Chương 226: Rủ Rích Rồi Đi	440
226. Q.4 - Chương 227: Hành Trình Đến Bắc Thương	440
227. Q.4 - Chương 228: Cuối Cùng Chưa Mất	443
228. Q.4 - Chương 229: Yêu Hận Xa Xôi (1)	446
229. Q.4 - Chương 230: Chớp Mắt Một Cái Đã Vạn Năm	457
230. Q.4 - Chương 231: Nhiều Năm Về Sau	462

Độc Phi Khuynh Thành

Giới thiệu

Ba năm trước đây hắc mua hạ nàng, hắc thành chủ nhân của nàng. Trong ba năm này hắc giáo hội

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doc-phi-khuynh-thanh>

1. Q.1 - Chương 1: Mỹ Nam Chủ Tử (1)

Hắc – Dạ Khuynh Thành là lâu chủ của thiên hạ đệ nhất lâu Minh Nguyệt lâu, cũng là Minh Nguyệt công tử nổi tiếng thiên hạ.

Khuynh Thành – Minh Nguyệt

Người cũng như tên, hắn là một mỹ nam tử không hơn không kém.

Ta – Nguyệt Liễu Lăng là cung chủ của Kính Nguyệt cung, là độc Mị yêu nữ mà trên giang hồ mỗi người nghe thấy tên là sắc mặt đều đột biến.

Trên giang hồ mọi người đều đồn đãi ta làm việc phóng đảng, am hiểu mị hoặc nam nhân, thủ đoạn ngoan độc, là yêu nữ giết người không chớp mắt.

Ta cùng hắn, một người được mỗi người ca tụng là công tử, một người là mỗi người đều phỉ nhổ gọi yêu nữ. Vốn vĩnh viễn hai người không nên tương giao, nhưng là ai cũng không biết, hắn chính là chủ nhân của ta.

Ba năm trước đây, vào một khắc ta nắm lấy vạt áo của hắn, hắn liền là chủ nhân của ta.

Ba năm trước đây, ta đã quên hết thấy mọi thứ, thời điểm tỉnh lại liền đã thấy mình đang ở bên trong một căn phòng nhỏ hắc ám, nơi đó tụ tập rất nhiều người. Sau đó ta mới biết được chính mình đã lưu lạc ở trong tay bọn buôn người.

Vào một ngày, bọn buôn người đem chúng ta ra thị trường, chuẩn bị buôn bán. Sau đó ta chạy thoát, liều lĩnh trốn, mặc kệ những ánh mắt bất thường của mọi người nhìn ta, cũng không thèm để ý đến tiếng la hét đuổi theo phía sau của bọn buôn người, chỉ biết là trốn.

Sau đó, ta nhìn thấy hắn, một công tử phảng phất như tiên tử hạ phàm

Ngay sau đó, ta dĩ nhiên bắt lấy vạt áo của hắn, toàn bộ sức nặng thân mình cơ hồ đều dựa vào thân mình hắn, cầu xin nói “Cứu ta”

Người bên cạnh hắn cau mày nhìn ta, vẻ mặt ghét bỏ “Kẻ khát cái này, mau rời công tử nhà ta”

Mà hắn lại thủy chung ôn nhu cười, mâu quang động lòng người “Cô nương, làm sao vậy?”

Ta không để ý đến công tử ở bên cạnh hắn, chính là một mặt vẫn cầm lấy vạt áo của hắn “Cứu ta”

Theo sau, bọn buôn người đã đuổi theo đến nơi, mà hắn đương nhiên mua hạ ta, thành chủ nhân của ta.

Mãi sau này, từ trong miệng người bên ngoài, ta mới biết được hắn là Dạ Khuynh Thành, là lâu chủ của Minh Nguyệt lâu.

Chính là lúc ấy, ta căn bản không biết Minh Nguyệt lâu là cái gì, chỉ biết làm đẹp lòng chủ nhân, làm cho hắn vui vẻ, đợi đến khi ta biết bối cảnh của Minh Nguyệt lâu, thì cũng là lúc ta sớm thành công lưu lại tại bên người hắn.

Đương nhiên hắn thủy chung vẫn là chủ nhân của ta.

“Nha đầu, đang suy nghĩ cái gì vậy?”

Thanh âm ôn hòa của mỹ nam chủ tử vang lên bên tai, kéo suy nghĩ của ta lại.

Ta ngược mắt nhìn hắn cười nói “Suy nghĩ làm thế nào để Tiểu Thành Thành để ý đến ta”

Ta nghĩ trên đời này, ta là người can đảm nhất, dám cam đảm nhìn thẳng chủ tử đầy khiêu khích.

Giang hồ đồn đãi yêu nữ Nguyệt Liễu Lăng ái mộ Minh Nguyệt công tử, không từ bỏ mục đích nào để theo đuổi.

Chắc là bởi vì ngôn ngữ lớn mật kia của ta, nên mọi người nghe xong đều mơ màng một phen, sau liền thành lời đồn đại kiêu diễm giữa ta cùng hắn.

Chính là, lời đồn đãi nhưng cũng đều không phải là giả dối.

Ta xác thực thích hắn, không phải lấy thân phận người hầu thích chủ nhân, mà là một nữ nhân thích một người nam nhân.

Ngón tay thon dài của hắn xẹt qua mái tóc đen của ta, vuốt lấy mấy ngọn tóc chậm rãi quấn quanh ở đầu ngón tay. Hắn luôn thích ôn nhu vuốt ve mái tóc đen bóng mượt của ta, hắn luôn khen ngợi ta có một bộ tóc đẹp.

“Người, nha đầu này, lá gan càng lúc càng lớn, dám trêu chọc cả chủ tử?” hắn tràn đầy sùng nịnh, điểm nhẹ chóp mũi của ta. Nghe trong lời nói là ý khiển trách, nhưng lại tràn đầy dung túng.

Ta thích ngồi ở trên đùi hắn, tựa đầu vào trong lòng hắn, tùy ý hắn vuốt ve ngọn tóc đen của ta.

Ta thích nghe hắn sùng nịnh gọi ta là nha đầu, trong giọng nói cũng tràn đầy dung túng, ta cũng thích cái tên Nguyệt Liễu Lăng hắn đặt cho ta.

Tựa hồ không hiểu tại vì sao mà bên trong hết thảy tùy ý hắn chiếm cứ sở hữu suy nghĩ của ta. Mà đợi cho đến thời điểm phát giác ra, sớm đã xâm nhập vào tận cốt tủy.

2. Q.1 - Chương 2: Mỹ Nam Chủ Tử (2)

Ta ở trên đùi hắn thay đổi tư thế một chút cho thoải mái, cười nói:

“Tiểu Thành Thành, thành thật mà nói người thật sự rất mỹ a, khi người cười thật mỹ, khi người tức giận vẫn là như vậy mỹ.”

Ba năm qua, hắn đối với ta tốt lắm, ôn nhu dung túng, mặc dù thời gian chúng ta ở chung cũng không gọi là dài, nhưng là lại rất ăn ý với nhau. Ta nghĩ bất luận kẻ nào đều không thể xen vào được.

Chính vì thế đã có một lần làm cho thị vệ bên người hắn không vui thật lâu. Chính là nhìn đến hắn không vui, ta cũng là vui thật sự. Ai kêu hắn lúc trước đối đãi với ta như thế.

Ta là tiểu nhân, lại là nữ nhân, cho nên tất nhiên có cừu ắt báo.

“Liễu Lăng, dừng tay đi” hắn đột nhiên nói lời thắm thía.

Mỗi khi hắn thật sự đang nghiêm túc suy nghĩ liền luôn gọi tên của ta.

“Dừng không được” ta lơ đãng cười.

Ý tứ trong lời nói của hắn sao ta lại không rõ, chính là nếu muốn ta dừng tay, rời khỏi giường, sợ là không thể dễ dàng được như vậy.

“Nha đầu, không phải lúc trước người làm gì cũng đáp ứng ta hay sao?”hắn sâu kín thở dài.

“Kia không được tốt cho lắm, tính tình ta như vậy bị người ta gọi là yêu nữ cũng là tất nhiên” ta vờ vờ vật áo của hắn, cười sáng lạn như hoa.

“Nhưng thật ra Tiểu Thành Thành, người không chê ta là ta đã thấy tốt rồi”

Hắn cả giận nói “Ta như thế nào lại ghét bỏ người?”

“Tiểu Thành Thành nhưng lại là Minh Nguyệt công tử, mà ta cũng là độc Mị yêu nữ. Chúng ta nhưng là chính tà không dung nhập nga~” ta vẫn như trước vẫn vờ vờ vật áo của hắn, bên môi lại nhếch lên nụ cười giảo hoạt,

Hắn than nhỏ một tiếng, ngón tay thon dài nhẹ nhàng mà xẹt qua hai má ta “Liễu Lăng vĩnh viễn là nha đầu hiểu rõ ta nhất”

Tâm của ta khẽ động, một cỗ lo lắng ở trong ngực lan tràn ra.

Ta nhớ quyết định ngày đó, hắn quả thực vẫn là Tiểu Thành hiểu ta nhất.

“Ân, Tiểu Thành Thành cũng vĩnh viễn là người ta thích nhất”

Ta hai tay ôm lấy thắt lưng hắn, vùi đầu vào trong lòng hắn.

Một mùi hương thơm ngát thản nhiên tràn ngập chớp mũi của ta. Trên người hắn luôn có một loại sạch sẽ, mà mùi hương lại dễ chịu.

Lúc này, đúng là lúc trăng tròn nhất, ánh trăng theo cửa sổ rọi vào bên trong phòng.

Minh Nguyệt, không biết kia có còn là Minh Nguyệt sáng ngời nữa hay không. Ta vụng trộm dò xét hắn, trong lòng đều có một phen cảm khái.

Ánh trăng bao quanh, thản nhiên tỏa ra một ánh hào quang quanh thân hắn. Hắn áo trắng như tuyết, khuôn mặt giống như ngọc, tóc đen không có gió mà bay bay, mông lung tựa hồ như thiên ngoại phi tiên, tình cảnh này đẹp như một bức họa.

Đột nhiên trong lúc bàn tay vốn đang ôn nhu vuốt ve tóc đen của ta, bỗng dưng túm chặt tóc của ta, làm da đầu ta đau nhức. Khuôn mặt vốn đang ôn nhu như ngọc giờ phút này chính là vạn vật thống khổ, nhưng lại có vài phần hương vị dữ tợn.

Hắn đã muốn xuất hiện?

3. Q.1 - Chương 3: Mỹ Nam Chủ Tử (3)

Ta đột nhiên ly khai khỏi lòng của Dạ Khuynh Thành, lên tiếng gọi “Truy Vân mau tới”

Cửa bị mở ra, Truy Vân thị vệ của Dạ Khuynh Thành lập tức chạy vào, cũng không nhìn ta liếc mắt một cái, đi thẳng đến bên người của Dạ Khuynh Thành điểm huyết hắc, cho hắn ăn một viên thuốc.

Thời gian không đến uống một chén trà nhỏ, đôi mắt bởi vì thống khổ mà nhắm chặt lại, đột nhiên mở ra.

Ánh mắt vốn là ôn hòa, giờ phút này lại sớm trở lên lạnh lùng.

Thời điểm lần đầu tiên gặp được loại tình huống này, ta rất hoảng sợ. Chính là giờ phút này ta lại sớm đã quen, bởi vì trong thân thể mỹ nam chủ tử của ta ẩn nấp hai loại tính cách. Hoặc cũng có thể nói là hai người chiếm cứ lấy trong cùng một thân thể.

Ta không biết đây là căn bệnh gì, chỉ biết rằng thời điểm Dạ Khuynh Thành xuất hiện, một người kia trong thân thể liền ngủ say. Mà hiện tại người khác xuất hiện, như vậy ngủ say đó là Dạ Khuynh Thành.

Người này hắn tự xưng là Mị.

Mà hắn một tay thành lập Kính Nguyệt cung, một tay đem ta bồi dưỡng thành độc Mị yêu nữ, là một chủ nhân khác của ta.

Bọn họ biết đối phương tồn tại, lại không biết đối phương đã làm cái gì.

Mị, hắn chưa bao giờ kêu tên của ta, luôn gọi là nữ nhân, thật sự đem ta đối xử như người bình thường.

Hắn cũng từng nói, nếu lúc trước ta gặp được người kia là hắn, như vậy hắn nhất định sẽ không cứu ta.

Nói như thế ta thật sự là may mắn vì lúc ấy ngủ say là hắn.

Sau hắn lại nói nếu Dạ Khuynh Thành đã mua hạ ta, như vậy hắn cũng liền là chủ nhân của ta.

Hắn am hiểu dụng độc, thường dùng cơ thể của ta để thử độc, mỗi giờ phút đó ta đều đã sống không bằng chết. Mà hắn không chút nào cảm thấy có gì áy náy, với hắn mà nói, ta chỉ là một công cụ thử độc cho hắn.

Đương nhiên ta cũng phản kháng qua, chính là phản kháng kết quả cũng sẽ chỉ làm chính mình càng thống khổ hơn mà thôi. Vì thế, ta phải học thừa nhận, thừa nhận hắn một lần lại một lần thí nghiệm, cũng chậm rãi luyện thành thân mình bách độc bất xâm.

Hắn cũng dạy ta rất nhiều điều, không riêng gì hạ độc, càng bao gồm cầm kỳ thư họa, binh pháp bày trận, sau đó làm cho ta ở trên giang hồ gây sóng gió, tạo nên một độc Mị yêu nữ.

Ta không biết hắn làm như vậy là có mục đích gì, đương nhiên hắn cũng không nói cho ta biết. Với hắn mà nói ta chỉ cần nghe và làm tốt là được, còn lại cái gì cũng không được hỏi đến.

Dạ Khuynh Thành từng hỏi ta, vì sao phải đáp ứng hắn?

Đúng vậy, ta vì sao phải đáp ứng?

Ta cũng nghĩ không đáp ứng, nhưng lại là không thể không đáp ứng.

Hắn tựa hồ biết được nhược điểm của ta, biết ta thích Dạ Khuynh Thành, cho nên nếu ta không đáp ứng, hắn sẽ hủy đi thân thể này, cùng Dạ Khuynh Thành cùng nhau biến mất.

Ta không nghĩ làm cho Dạ Khuynh Thành biến mất, cho nên ta đáp ứng.

Đương nhiên ta cũng sẽ không nói cho Dạ Khuynh Thành biết tất cả chuyện này.

Bất quá nói thật, đối với thân phận hiện tại này, ta nhưng thật ra càng ngày càng thích ứng. Ta cũng không có cố ý ngụy trang cái gì, bản tính của ta đó là như thế, cũng như là cá gặp nước.

Làm người tốt quá khó khăn, nếu một người yếu nói muốn làm một việc gì cho tốt. Kia liền luôn muốn càng không ngừng vì người đó suy nghĩ. Mà làm người xấu chỉ cần làm gì mình thích, không thêm để ý đến tâm tư của người khác.

Ta nghĩ có lẽ Mị chẳng qua là đem bản tính của ta vạch trần ra mà thôi.

“Nhìn cái gì vậy, còn không lại đây hầu hạ ta” Mị trừng mắt nhìn ta, một bộ dáng cao cao tại thượng,

“Mị Mị, đã lâu không thấy, như thế nào vẫn không biết cười một cái?” ta kiêu diễm đến gần hắn, cười đến bừa bãi.

Võ công của ta so với hắn quá kém, công phu hạ độc cũng không bằng hắn, chỉ có thể ở trong lời nói chiếm chút tiện nghi, hơn nữa hắn tựa hồ cũng không biết.

Mị tuy rằng dạy công phu hạ độc cho ta, cũng dạy ta kinh công, nhưng không có dạy ta nội công. Cho nên, nếu không có độc, thì ngay cả một món võ công cơ bản ta cũng không đối phó được với mọi người.

Ta cũng muốn biết vì cái gì mà hắn không dạy nội công cho ta, nhưng nam nhân tự đại kia tuyệt đối sẽ không nói cho ta biết.

4. Q.1 - Chương 4: Mỹ Nam Chủ Tử (4)

“Nữ nhân ta cũng không phải là Dạ Khuynh Thành, thu hồi sắc mặt đó của ngươi lại” Mị nhăn mặt mày đẹp lại, không vui nói. “Ai nha, Mị Mị, ngươi xem ngươi, khuôn mặt dễ nhìn đều bị ngươi phá mất. Đến cười một cái” ta được một tắc lại muốn thêm một thước, thuận tiện nhéo mấy cái trên mặt hắn. “Nữ nhân...” thanh âm vốn lạnh lùng tức thì lại lạnh thêm vài phần, hắn thẳng tắp nhìn ta, trong mắt tràn đầy cảnh cáo. Ta đương nhiên là người thức thời, hiểu được khi nào thì cần rút lui để giữ lại mạng sống của mình, lập tức cười nói “Chủ nhân, không biết có gì phân phó.” Hắn đánh giá ta một phen, đột nhiên nói “Nữ nhân, ngươi tựa hồ càng ngày càng thích ý” “A, ha ha, làm gì có khả năng đó ...Mị Mị...chủ nhân a~” câu nói kế tiếp bởi vì ánh mắt cảnh cáo của hắn mà rút trở về. Hắn đứng dậy đi tới bên giường kêu “Lại đây, giúp ta thay quần áo” Ta theo lời tiến lên giúp hắn cởi quần áo, thân mình làm người ta thêm nhỏ dãi như vậy liền lộ ra. “Mị Mị, ngươi không sợ ta chịu không nổi dụ hoặc ăn ngươi sao?” Tay của ta cố ý vô tình xẹt qua trước ngực hắn. “Ta nhưng là trên giang hồ nổi danh nữ sắc ma a~” Bởi vì lời nói của ta quá lớn mật. Lại hơn nữa đối với Dạ Khuynh Thành theo đuổi không từ bỏ. Cái dám tự xưng là danh ngôn chính đạo đem ta gọi là yêu nữ, đồng thời thuận tiện đem dâng tặng danh hiệu nữ sắc ma cho ta. “Nữ nhân, nên biết có chừng có mực, ngươi muốn ăn cũng chờ ta ngủ say hẵng nói sau” Hắn nhìn ta liếc mắt một cái, đột

nhiên nói “Người nếu thích Dạ Khuynh Thành, như thế nào còn có thể chờ tới bây giờ?” Chỉ ánh mắt kia thôi, cũng khiến cho ta dường như thật sự giống nữ sắc ma. “Ta sợ người vì cùng thân thể mà đuổi giết ta” ta giống như vô tội nói. Mị chán ghét nữ nhân, càng chán ghét nữ nhân đụng vào. Nếu có nữ nhân đụng phải hấn, tuyệt đối sẽ thực phẩm. Mà ta tựa hồ là đặc biệt, đối với điểm ấy, ta cũng cảm thấy thật kỳ quái. Ta lấy từ trong ngăn tủ ra một bộ hắc y, giúp Mị mặc lên trên người. “Mị Mị a~, người không phải là chán ghét nữ nhân sao? Như thế nào không chán ghét ta? Có phải hay không người đối với ta có ý tứ gì?” Dạ Khuynh Thành thích áo trắng, mà Mị lại thích hắc y. Bọn họ hai người, một người như ánh trăng sáng chói mắt, một người như ban đêm tối tăm thần bí. “Ta không đem người trở thành nữ nhân” hấn khinh miệt liếc ta một cái “Từ trên xuống dưới của người, có chỗ nào mà không bị ta xem qua sao?” Kia cũng đúng, trong ba năm này, hấn lấy thân ta thử độc. Lúc độc phát tác, thì hấn trị liệu, nên thực ra cái gì cũng đều bị hấn xem hết.

“A, hay người muốn nữ nhân cởi sạch sẽ từ trên xuống dưới không một mảnh vải cho người xem, người mới có thể không chán ghét?” ta ra vẻ kinh ngạc hỏi. Tay hấn đột nhiên bóp cổ của ta, giọng nói lạnh lùng “Nữ nhân, người tốt nhất nên biết thức thời. Người biết rõ ý tứ của ta là gì mà” “Khụ khụ, chỉ đùa một chút thôi, người nhẹ tay” ta ngay lập tức lấy lòng hấn. Mị cũng không phải là người thiện lương gì, đem hấn chọc đến tức giận thì hấn thực sự sẽ giết ta. Ý tứ của hấn ta hiểu được, đúng vậy ta là một tay hấn tạo nên người, có lẽ đã sớm sớm ngay cả máu của ta đều đã chứa nọc độc của hấn. Cho nên hấn mới sẽ không cảm thấy ta bẩn đi. Ta không biết quá khứ Mị đã trải qua cái gì. Nhưng là hấn đối với nữ nhân thật sự hận thấu xương. Hấn tổng kết nói nữ nhân là dơ bẩn nhất, không có tư cách đứng gần hấn. Hấn buông tay ra, không có chút thương hoa tiếc ngọc. Tay ta sờ sờ chiếc cổ bị hấn bóp đau nhức, bất mãn nhỏ giọng nói thầm “Mị Mị thực không đáng yêu” Hấn trừng mắt nhìn ta liếc mắt một cái, ta lập tức ngậm miệng lại, nhu thuận hầu hạ hấn mặc quần áo. Đợi đến khi mặc quần áo xong, hấn lập tức hạ lệnh đuổi khách, một cước liền đem ta đá đi ra bên ngoài. Thật sự là rất không đáng yêu. Vừa ra đến ngoài cửa đã thấy bộ dáng xem kịch vui của Truy Vân. “Ta nói, Tiểu Vân Vân, người gần đây trắng vị có phải hay không có điểm nào không tốt” ta cười hỏi. Dám cười ta, bốn tiểu thư thật lâu chưa có hại người a~.

Truy Vân vừa nghe thế lập tức đình chỉ cười “Đừng, cô nãi nãi, người tha cho ta đi!” “Điều này cần phải nhìn biểu hiện sau này của người a!” ta cười xinh đẹp, xoay người hướng phòng mình mà đi. Phía sau truyền đến thanh âm bất mãn của Truy Vân.....

5. Q.1 - Chương 5: Long Phượng Song Sát (1)

“Tiểu Hồng của ta mau đến đây cho ta hôn nhẹ một cái nào” Một đạo thanh âm hạ lưu đáng khinh cách bình phong truyền tới. “Gia, Tiểu Hồng trước dạo một khúc nhạc cho người nghe được không?” Ta liếc mắt nhìn nữ tử bên cạnh, lời nói nũng nịu trả lời. Ngoài bình phong lại truyền đến thanh âm đáng khinh của nam nhân kia. “Cần phải chọn khúc cầm tốt nga ~, Tiểu Hồng bảo bối cần phải cho gia thưởng thức thật tốt ~” “Gia, chán ghét...” học thanh lâu nữ tử kiêu mị, ta ra vẻ thẹn thùng trả lời. Tay lướt nhẹ dây đàn, một khúc diễm khúc liền theo đầu ngón tay của ta vang lên. Nữ tử nằm sấp dưới mặt đất bên cạnh chân ta kia đúng là Tiểu Hồng, hoa khôi của Tiêu Dao Các trong Vân thành. Mà bên ngoài bình phong chính là mục tiêu đêm nay của ta, thủ phủ Vân thành Trương viên ngoại. Ngày thứ hai Mị xuất hiện, liền giao cho ta một nhiệm vụ. Khúc là diễm khúc, dẫn dắt người ngoài kia liên tưởng đến hình ảnh, nam tử vốn là rục rịch giờ phút này lại nóng vội thúc giục “Bảo bối, mau ra đây” Khóe môi ta nhếch lên thành một nụ cười trào phúng, tay đã gảy xong một khúc. Dư âm chưa dứt, nam nhân kia liền đã vội vàng đứng dậy, hướng bên này đi tới. Ta lấy khăn lụa che lại khuôn mặt, toàn thân liền đi ra khỏi bình phong, dịu dàng nói “Gia, gấp cái gì, Tiểu Hồng không phải đã ở đây rồi sao?” Hấn tiến lên muốn ôm ta, ta né sang một bên, nũng nịu cười nói “Gia, Tiểu Hồng múa một điệu cho người xem, người thấy như thế nào?” Trương viên ngoại sắc mặt hơi trầm xuống “Người đây là đang đùa giỡn với gia ta sao? Một hồi đánh đàn, một hồi khiêu vũ, Gia tiêu tiền nhưng là tới để tìm hoan” Đồ sắc phôi, trong lòng ta đem hấn phỉ nhổ một phen. (sắc phôi: kẻ háo sắc)

Chính là, ở mặt ngoài lại thể hiện bộ dáng vô tội. “Gia, nhưng là Tiểu Hồng múa là thoát y diễm vũ a!”

Vừa nói xong, hần sắc mặt vốn hơi trầm xuống lập tức tươi cười rạng rỡ. “Được, được, múa đi, gia thích” Ta thướt tha nhẹ bước, tay nhẹ nhàng mà vén áo khoác trên người lên, tùy ý nó dọc theo bả vai chảy xuống. Mắt Trương viên ngoại kia lập tức sáng vài phần. Ánh mắt kia thật giống như muốn đem ta ăn tươi nuốt sống, quả nhiên đúng như lời đồn là kẻ háo sắc. Ta một bên vũ động, một bên cầm lấy rượu trên bàn rót một ly, kiêu mị đưa đến bên miệng Trương viên ngoại “Gia, uống rượu...” Hần nhân cơ hội ôm ta, uống cạn chén rượu, tay xấu xa bắt đầu kéo quần áo của ta xuống. Một, hai, ba, ta trong lòng thầm đếm. Chờ khi ta đếm đến ba, người kia vẫn ôm người của ta liền dĩ nhiên gục xuống. Ta đẩy thân người đang ngã vào trên thân mình, để mặc cho hần ngã nhào xuống mặt đất. Sau đó ở trên người hần thuận lợi tìm được túi đựng chìa khóa, cầm khóa ấn xuống hộp mực đóng một cái dấu, sau đó cho vào tay áo. “Sắc quỷ, thưởng cho người dám ăn đậu hũ của cô nãi nãi” Sau khi hưng hăng thưởng cho hần mấy đá, ta mới đem thân hình mập mạp kia kéo dài tới trên giường, thuận tiện giúp bọn hần cởi bỏ hết quần áo, tái diễn cảnh nhâm tình hương. Đợi cho bọn họ tỉnh lại, đã bị nhâm tình hương chi hoặc, sau đó điên loạn đảo phượng, sống mơ mơ màng màng, đương nhiên quan trọng nhất là bọn hần đã quên tất cả. Sau khi đã thu xếp thỏa đáng, ta liền theo cửa sổ nhảy ra, đi thẳng tới hướng Thủy Vân cư là nơi ở của Dạ Khuynh Thành trong Vân thành. Ta vừa vào cửa liền nhìn thấy Mị đang nằm nửa người trên nhuyễn tháp, trong tay cầm một chén rượu, nhẹ nhàng hớp từng ngụm, rất tiêu dao. “Lấy được không?” vừa thấy ta đi vào, Mị ngay cả mí mắt cũng không nâng, chính là chỉ đạm mạc hỏi. Ta vừa mới chịu khổ đánh đàn lại hiển vũ, còn phải làm một bộ mặt tươi cười ngả ngớn, hần ngược lại một câu cảm tạ đều không có, chỉ làm một bộ dáng đương nhiên. Tuy sớm rằng đã biết được tính cách hần, nhưng trong lòng vẫn là không khỏi oán giận một phen. Đưa tay vào trong áo lấy ra hộp mực đóng dấu, sau đó đưa cho hần. Mị tiếp nhận mực đóng dấu, sau đó lên tiếng gọi “Truy Vân, vào đây” Truy Vân là người duy nhất trừ bỏ ta ra biết được bí mật của người này. Giang hồ đồn đãi, Minh Nguyệt công tử có tư chất phi phàm, nhưng thân thể lại suy nhược, cứ một thời gian lại bế quan tu dưỡng. Đương nhiên bọn họ không biết một đoạn thời gian kia đúng là thời điểm Mị xuất hiện, là lúc Dạ Khuynh Thành biến mất. Mị cũng không nhúng tay vào chuyện của Minh Nguyệt lâu. Truy Vân lập tức đi đến, cung kính đứng ở một bên. Về chuyện của Truy Vân, ta hiểu biết không nhiều lắm. Từ trước khi ta đến, Truy Vân đã là thị vệ mà hai người bọn hần rất tín nhiệm, mặc kệ là Dạ Khuynh Thành, hay là Mị cũng vậy. Mị đem hộp mực đóng dấu giao cho Truy Vân “Đi đem cái này đánh ra một chiếc chìa khóa, nhớ rõ phải làm sạch sẽ một chút.” Truy Vân gật đầu, tiếp nhận hộp mực đóng dấu lui ra ngoài. Đợi đến khi trong phòng to như vậy chỉ còn lại hai chúng ta, hần mắt tà mị nhìn ta nói “Còn Lãng ở trong này để làm chi, đi xuống” Aiz, không đáng yêu, rất không đáng yêu, vẫn là Tiểu Thành Thành so với hần tốt hơn nhiều. Ta trong lòng thầm than, tuy rằng đối với Mị hô một tiếng phải có mặt, đuổi một câu phải đi, thái độ rất là bất mãn, nhưng lại là cố tình không dám phát tác. Aiz, ta cũng không phải là liệt nữ gì, cũng thực sợ chết nha? (liệt nữ: người phụ nữ dũng cảm, bất khuất)

Chỉ sợ Mị thật sự đem một đao chém ta rằng rắc. Cho nên ta thực không dám cãi lời hần, liền lui xuống.

6. Q.1 - Chương 6: Long Phượng Song Sát (2)

Mị Mị chết tiệt, Mị Mị thôi tha.... Ta một bên thay quần áo, một bên trong lòng thầm nguyên rửa. Hôm nay Truy Vân đem chiếc chìa khóa đã được đánh dấu cho Mị. Mị nhìn thoáng qua liền ném cho ta, bộ dáng cao cao tại thượng như đang bố thí “Buổi tối đến Trương phủ trộm đồ” Trương viên ngoại tuy rằng là một thương nhân, tham tài háo sắc, nhưng cũng là một người rất khôn khéo. Trương phủ được bố trí thiết kế rất đặc biệt, trải qua rất nhiều cơ quan mật bên trong, mới tới được nơi cất dấu bảo tàng ở trong sâu. Nếu không có bản đồ, thật sự có thể nói có đi mà không có về. Cho nên, hôm qua ta trộm chiếc chìa khóa kia là để vào thư phòng của hần trộm bản đồ. Mị đoán rằng bản đồ hần là ở bên trong thư phòng. Trương viên ngoại khôn khéo nhưng là gặp được Mị, cho dù có là hồ ly thành tinh cũng phải đầu hàng Hai năm trước đây, Diệu Thủ thần trộm trên giang hồ mai danh ẩn tích, lại còn có một đôi Long Phượng song sát, chỉ cần bọn họ muốn gì đó, không có gì là không trộm được. Ngoại nhân cho rằng Long Phượng song sát là đồ đệ của Diệu Thủ thần trộm. Nhưng chân tướng chính là Diệu Thủ thần trộm là Mị, mà Long Phượng song sát đó là Mị cùng ta. Trong một năm qua, Mị dùng tất cả các phương pháp, một tay đem ta bồi dưỡng thành độc Mị yêu nữ, đồng thời cũng cho ta thừa kế kỹ xảo trộm của hần. Hần đương nhiên không phải ngu ngốc,

nếu có thể sai người đi trộm, thế nào còn dùng chính mình tự thân xuất mã. Cho nên hai năm này, hấn chỉ cần tùy tiện mở miệng, ta liền vô số lần phải vì hấn cố gắng sức lực. Ngẫm lại đều cảm thấy chính mình thật là uất ức. Hấn như thế đối đãi, ta tất nhiên là cực hận hấn. Chính là khi ta còn chưa có năng lực để phản kháng, ta sẽ không cùng hấn xé rách thể diện. Quan trọng nhất là, mặc dù ta nghĩ giết hấn cũng không thể giết được. Thân thể hấn đồng thời vẫn là Dạ Khuynh Thành, đối với ân nhân đã cứu ta, là nam nhân ta thích, ta làm sao có thể hạ thủ được? Cho nên đến nay, ta đều là nô dịch của hấn, cho dù bất mãn cũng không được nói ra một câu oán giận. Mặc xong quần áo, ta liền đi đến Tiêu Dao Các. Trương viên ngoại tuy rằng tham tài háo sắc, nhưng lại thập phần sợ vợ. Đã nhiều ngày chính thê của hấn đã về nhà mẹ để thăm người thân, hấn mới như thế can đảm dám nghênh ngang bước vào thanh lâu. Mà nay hấn lại trực tiếp muốn Tiểu Hồng đi đến phủ đệ của hấn, chắc là nhân tiện một lần được tiêu dao. Trúng nhiên tình hương, loại được này chính là lạc thú cá nước thân mật, nhưng lại là ngày càng tăng thêm vài phần, hấn mới chỉ vui vẻ có một lần. Bất quá thời cơ của hấn liền thành cơ hội của chúng ta, ngày mai vào giờ phút này, hấn nhất định sẽ hối hận không kịp. Đi được tới Tiêu Dao các cũng là lúc cổ kiệu của Tiểu Hồng vừa vận đứng ở cửa. Ta thừa dịp người chưa chuẩn bị liền chui vào trong cổ kiệu. Đợi thật lâu sau, Tiểu Hồng mới đi ra, vén trưởng kiệu chui vào bên trong. Trước khi để nàng kịp thét ra chói tai, ta đã lấy tay bịt kín miệng của nàng, thuận tiện hạ nhiếp hôn hương. Người trúng nhiếp hôn hương sẽ như con rối bị người ta sai phái. Chính là loại độc này chỉ đối phó được với người không có nội lực là hữu hiệu, người có võ công cao cường sẽ không áp dụng được. Chờ nàng sau khi đã đình chỉ giây giụa, ta liền ở bên tai nàng ra lệnh, để cho nàng làm theo kế hoạch của ta. Cổ kiệu theo cửa lớn Trương phủ mà vào, mãi cho đến trung đình mới dừng lại. Ngoài kiệu âm thanh đáng khinh của Trương viên ngoại kia bay vào bên tai ta “Tiểu Hồng bảo bối, ta mong đợi mãi người đến đây” “Chán ghét, Gia lúc nào cũng trêu người ta” Tiểu Hồng kiều mị trả lời, vén màn trưởng cổ kiệu lên, thướt tha đi đến bên Trương viên ngoại. Trương viên ngoại sắc tâm nổi lên, một phen ôm lấy eo thon nhỏ, tùy ý sờ nắn toàn thân của Tiểu Hồng. “Bảo bối, đến, chúng ta vào đi thôi” Trương viên ngoại không che dấu sắc tâm. Tiểu Hồng kiều mị ghé sát vào tai Trương viên ngoại nói nhỏ gì đó, Trương viên ngoại lập tức cười dâm dăng đến cực điểm “Không nghĩ tới bảo bối còn có chiêu hay như vậy. Đi, chúng ta đây liền đi đến thư phòng” Lời nói của Tiểu Hồng tất nhiên là lời lúc trước đó ta nói bên tai nàng. Chiêu kia là trong đông cung đồ mà ta đã trộm được ở trong hoàng cung.

Sắc đẹp trước mắt, Trương viên ngoại tất nhiên là không có chút cảnh giác. Ở thời điểm bọn họ xoay người đi đến thư phòng, ta liền thi triển kinh công đi theo phía sau bọn họ. Chỉ có làm cho Trương viên ngoại dẫn đường, ta mới sẽ không lầm lẫn trúng phải cơ quan.

7. Q.1 - Chương 7: Long Phượng Song Sát(3)

Đợi cho vào trong thư phòng, ta đương nhiên trước là làm cho bọn họ ngủ một giấc. Vung tay lên mê hôn hương tràn ngập, bọn họ lần lượt ngã xuống đất, mà ta liền như vậy bắt đầu tìm kiếm. Bằng vào hai năm kinh nghiệm, ta rất nhanh liền tìm được cơ quan, theo bên trong lấy ra một cái hòm, cho chiếc chìa khóa đã chuẩn bị tốt vào ổ khóa mở ra, tìm được rồi bản đồ Mị cần. Đợi sau khi tìm được, ta đem tất cả trở lại như cũ. Lại một lần nữa vì bọn họ hạ nhiên tình hương, làm cho bọn họ cùng nhau chung cá nước chi nhạc. Sau đó, ta liền theo lộ tuyến đường cũ vừa rồi đến ly khai khỏi Trương gia. Long Phượng song sát sở dĩ làm cho nhóm người giàu mới nghe tên đã sợ mất mật, là bởi vì bọn họ trộm đồ thần không biết quỷ không hay. Rất nhiều người đến cuối cùng cũng không biết chính mình rốt cuộc làm sao lại bị bại lộ. Chúng ta đánh trúng vào nhược điểm của bọn hấn, đem tất cả đều thiết kế thật sự hoàn mỹ. Nếu thật sự muốn biến thành mọi người đều biết, ta sẽ trực tiếp ra mặt xuống tay với Trương viên ngoại, chính là nếu như vậy, sau đó hấn liền sẽ biết. Ta không biết Mị muốn nhiều tài phú như vậy để làm chi? Hấn cũng sẽ không cho ta biết. Ta đối với hấn mà nói bất quá chỉ là một công cụ thử độc phẩm mà thôi. Đúng vậy, không hơn thậm chí ngay cả hấn ghét nhất là nữ nhân, nhưng ta đều đã không được tính là nữ nhân.

Ngẫm lại cũng thật sự là bi ai. Khi ta đem bản đồ giao vào trong tay Mị, hấn chính là chỉ tiếp lấy rồi đi qua, thuận tiện nói “Đêm mai hành động” Ta gật đầu, sau đó lui đi ra ngoài. Buổi tối ngày hôm sau, chúng ta liền đến Trương phủ. Dựa theo bản đồ trộm được thần không biết quỷ không hay, thẳng tiến thâm nhập

vào nơi cất dấu bảo tàng của Trương viên ngoại. Chúng ta thuận lợi lấy được nhiều thứ, trong lúc đang định rời đi, toàn bộ phòng đột nhiên bắt đầu lay động. “Đáng chết, người động vào cái gì rồi” Mị mắt lạnh lùng nhìn về phía ta “Lão hồ ly kia nhất định còn lưu lại một cơ quan bảo động, nếu biết có người đến đây, hẳn sẽ biết mà mau đuổi tới đây thôi.” Điểm ấy ta thật là đã quên mất. Phòng bắt đầu rung động, Trương phủ vốn yên tĩnh cũng bắt đầu bị làm âm ỉ lên, chắc là đã biết có người lên vào. “Không thể thất bại, người tự lo đi” Mị tiếp nhận gói to trong tay ta, theo cửa đi ra ngoài. Hẳn tính hy sinh ta sao? Ta sống sót một chút, theo phía sau đi lên. Lúc ta ra ngoài, nơi này đã bị thị vệ của Trương phủ bao vây xung quanh. Mị còn không thèm nhìn ta một cái, lúc bọn thị vệ tiến sát tới, hẳn đem một mình ta lưu lại tại đó, chính mình sau vài bước lên xuống liền biến mất ở trong bóng đêm. Mị võ công cực cao, nếu hẳn có thể bỏ qua túi châu báu mà mang theo ta, chúng ta tất nhiên là có thể an toàn trở ra. Nhưng ở trong đáy mắt của hẳn, giá trị của ta tựa hồ không bằng túi châu báu kia. Cho nên hẳn lựa chọn đem ta ở lại chỗ này. Ta Bị bỏ rơi. Gió lớn tới rồi. Trương viên ngoại vừa thấy châu báu đã bị mang đi, tức thì hỗn hỗn nói “Giết hẳn cho ta” Ta không có nội lực, chỉ biết một ít quyền cước, nếu trong tay không có độc, như vậy ta liền cái gì cũng không chống đỡ được. Tối nay bởi vì muốn tới trộm châu báu, ta thay quần áo tầng tầng lớp lớp thường ngày bằng y phục dạ hành nhẹ nhàng. Cho nên giờ phút này trên người của ta ngay cả độc đều không có, như thế nào thắng đây? (y phục dạ hành: y phục màu đen gọn nhẹ tiện lợi đi trong bóng tối) Xem ra Nguyệt Liễu Lăng ta nhất định là bại ở trong này. Phần đông thị vệ cùng nhau tiến lên, ta chỉ có thể thi triển khinh công chung quanh trốn tránh. Chính là thị vệ ở đây cũng không thiếu người võ công cao cường, chỉ vài hiệp ta liền bị trúng vài kiếm. Đau không? Không đau, ta chỉ là nghĩ thấy càng ngày càng đậm trọng mùi máu tươi. Có lẽ việc này cũng nên cảm ơn Mị, là hẳn đã đối đãi làm cho ta sớm đối với sự đau đớn không còn cảm nhận được gì. Ta hận hẳn, hận hẳn.... Giờ phút này ta so với thời điểm khác đều phải hận Mị. Hẳn vì sao lại đối với ta như thế, vì cái gì muốn bỏ rơi ta? Không biết vì sao, ta sợ hãi sự cô độc, sợ hãi bị người bỏ rơi. trong tiềm thức của ta cuối cùng cho rằng mình là người bị vứt bỏ, cho nên mới bị mất trí nhớ, mới có thể thiếu chút nữa bị bọn buôn người bán đi. Cho nên ta không cần lại bị người bỏ rơi, cho nên ta cuối cùng là tham luyện sự ám áp của Dạ Khuynh Thành.

Trên người miệng vết thương càng ngày càng nhiều, mùi máu tươi cũng ngày càng nồng đậm, khí lực chậm rãi biến mất, động tác của ta ngày càng chậm chạp, thẳng đến cuối cùng bị người đè xuống, thanh kiếm chói lọi liền như thế đặt tại trên cổ của ta. Thân kiếm lạnh lẽo xuyên thấu qua da thịt, thẳng tắp chui vào đáy lòng của ta. Lạnh...Toàn thân lạnh như băng. Ngay tại khi ta nghĩ đến chính mình như thế chết đi, thì có một ám khí đánh rớt thanh kiếm đặt ở trên cổ ta. ta dùng ánh mắt mệt mỏi nhìn lên thấy khuôn mặt lạnh như băng của Mị. Ta không nghĩ tới Mị phút cuối lại đến cứu ta, thật sự không nghĩ tới. Hẳn làm như nhìn thấu tâm tư của ta, lạnh lùng thốt ra “Ta mất thật nhiều công phu mới bỏ được ra người, sao có thể để người bị phá hỏng như vậy được chứ” Nói đến một nửa, tầm mắt của hẳn đột nhiên dừng lại trên người ta, đôi mắt vốn nhìn ta đột nhiên bắn phá nhìn người ở bốn phía. “Ai cho các người động vào nàng?” âm thanh kia mang theo vài phần tức giận. Người chung quanh nhưng lại vì khí thế bức bách của hẳn mà ai cũng không dám mở miệng. “Nàng là của ta, ta được đánh nàng, giết nàng, nhưng là các người cũng không được động vào một sợi lông của nàng” Mị nhưng lại nói như thế. Ta cũng không biết hẳn nhưng lại đem ta là vật sở hữu duy nhất của hẳn. Giờ phút này, ta hiểu ra được vì sao trong phút cuối Mị lại tới cứu ta. Bởi vì chỉ cần là vật của Mị, hẳn liền không cho phép người khác đụng vào, cho dù là hẳn không cần, thì hẳn cũng tình nguyện tự tay mình hủy đi cũng sẽ không cho người khác. Đụng vào vật của hẳn, người đó nhất định là phải trả giá rất đắt. Đột nhiên ta không khỏi rung mình một cái, có hay không một ngày ta cũng sẽ bị hẳn hủy diệt. Mị mất càng ngày càng nặng trĩu, ý thức dần dần mất đi, ta cũng không thể nghĩ được gì nhiều nữa.... Ở khoảng khắc mất đi ý thức, ta nghe được vô số tiếng kêu rên, chớp mũi tràn ngập mùi máu tươi nồng đậm Mị đại khai sát giới...

8. Q.1 - Chương 8: Hạ Gia Tiểu Thư (1)

Đau...rất đau Ý thức mới khôi phục một chút, cả người tựa như lửa cháy lan ra đồng cỏ, đau đến không chịu nổi. Thì ra, ta còn cảm giác được đau. Khóe miệng khẽ nhếch, thản nhiên tự giễu. “Tiểu thư, người không

sao chứ?” bên tai truyền đến một tiếng khóc nức nở rất nhỏ. Là đang nói ta sao?

Ta mở hai mắt ra, nhìn thấy một đôi con ngươi chứa đầy nước mắt, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp kia tràn đầy lo lắng. Là ta làm cho nàng thương tâm sao? “Ta...” Ta nghĩ mở miệng lại phát hiện yết hầu đau rất, chỉ có thể phun ra được vài âm tiết. Nàng lập tức bưng nước trà tới, nâng ta dậy, đưa đến bên miệng của ta “Tiểu thư, người chút nữa thì đã hù chết Phong Nhi rồi.” Phong Nhi? Ta tựa hồ không biết nàng nha~, tại sao nàng một tiếng lại một tiếng gọi ta là tiểu thư? Ta nhớ rõ ta cùng Mị đi Trương phủ trộm đồ, sau đó bị người ta phát hiện, ta bị thương rất nặng, Mị tựa hồ đã trở về cứu ta. Mị đâu? Tiểu cô nương này là hẳn tìm tới chiếu cổ ta sao? Nếu chỉ là chiếu cổ, vì sao nàng lại lo lắng cho ta đến vậy. Lại nói tiếp, vẫn là lần đầu tiên có người lo lắng cho ta, đáy lòng không khỏi đối với tiểu cô nương này sinh ra vài phần hảo cảm. Thời điểm ta đang lúc muốn nói gì đó, cửa đột nhiên mở ra, một thân ảnh thanh sam kiếm khách xuất hiện ở trước cửa. Phong Nhi vừa thấy hẳn liền cao hứng nói “Ân công, tiểu thư đã tỉnh” “Ừ” kiếm khách kia nhẹ giọng lên tiếng. “Phong Nhi, người mau đi sắc thuốc, ta cần chuẩn đoán cho tiểu thư nhà người một chút.” Phong Nhi cẩn thận giúp ta nằm xuống, sau đó thi lễ với kiếm khách kia, liền lui đi ra ngoài. Đợi cho bên trong phòng to như vậy chỉ còn lại hai người chúng ta, ta mới cười duyên nói “Mị Mị, người lại đang diễn trò gì vậy?” Mặc dù Mị dịch dung, ánh mắt đầu tiên của ta vẫn là nhận ra hẳn, ta cũng không biết vì sao, tựa hồ đó là một loại cảm giác vậy. “Người nhận ra ta?” Mị hừ nhẹ một tiếng, đến gần ta. “Đương nhiên bởi vì người là Mị Mị a~” Cho dù tình cảnh đêm hôm đó vẫn còn hiện ra rõ mồn một ở trong đầu ta, nhưng là ở về mặt bên ngoài ta lại giả như không thêm quan tâm. Với hẳn mà nói, ta nghĩ như thế nào cũng không trọng yếu, quan trọng là ta làm như thế nào. Mặt mày đẹp của hẳn hơi hơi cau lại, nhưng không có dùng lời nói lạnh băng uy hiếp như trước, chính là cầm một cái gương đồng ở trên bàn đưa cho ta. Ta hồ nghi tiếp nhận gương đồng trong tay hẳn, cúi đầu vừa nhìn lại thật hoảng sợ. Trong gương đồng là một gương mặt hoàn toàn xa lạ. “Việc này là sao?” hẳn thế nhưng lại cho ta ăn dịch dung hoàn. Thuật dịch dung của Mị thiên hạ vô song, không phải dựa vào thể diện công phu, mà là dùng được để thay đổi, trừ phi có giải được, bằng không ai cũng đều nhìn không ra. “Từ nay về sau người là tam tiểu thư Hạ Nguyệt Nhiễm. Con của Hạ Diệp tử thừa tướng Đông Hải quốc” Mị lại nói tiếp “Người không cần cố ý nguy trang gì cả, tam tiểu thư của Hạ gia này bản tính vốn cùng người không khác biệt lắm” “Mục đích?” ta thu hồi khiếp sợ, thần nhiên hỏi. Mị chưa bao giờ làm chuyện gì mà không có mục đích. “Đông Hải quốc có thất thải kỳ thạch, phân biệt ra hắc, bạch, tử, hồng, lam, lục, hoàng” Mị nhìn về phía ta “Ta muốn người lấy tất cả về đây” (hắc, bạch, tử, hồng, lam, lục, hoàng: đen, trắng, tím, đỏ, xanh lam, xanh lục, vàng)

Đông Hải quốc có cất giấu thất thải kỳ thạch? Ta đối với chuyện này cũng có nghe qua, tựa hồ trong đó có cất giấu một bí mật rất lớn. Có người nói nếu tập hợp đầy đủ thất thải kỳ thạch liền có thể có được kho báu lớn, có người nói tập hợp thất thải kỳ thạch liền có thể hô phong hoán vũ, cũng có người nói trong thất thải kỳ thạch có chứa linh dược hiếm có mà thế gian không có. Chính là ai nói thật, ai nói giả, lại không có ai biết được. Ta không nghĩ tới Mị thế nhưng cũng muốn có thất thải kỳ thạch.

9. Q.1 - Chương 9: Hạ Gia Tiểu Thư (2)

“Ta hiểu” ta dùng một chút, nhìn phía hẳn nói “Nếu ta có thể lấy được thất thải kỳ thạch, người phải đáp ứng một yêu cầu của ta” Hẳn nhún mày làm như thật mất hứng nói “Yêu cầu gì?” “Nếu ta có thể lấy được thất thải kỳ thạch, như vậy chúng ta từ nay về sau không hề có quan hệ gì nữa” ta kiên định nói. Hẳn nở nụ cười đúng là như vậy chói mắt, chính là trong lời nói vẫn là như vậy lạnh băng, đầy hàn khí “Không có khả năng, một ngày là vật của ta, như vậy cả đời này đều là vật của ta. Mặc dù nếu có một ngày ta từ bỏ, ta cũng sẽ tự tay phá hủy” Cười như vậy làm cho khắp người ta phát lạnh. “Mị Mị nói như vậy thật là khủng bố” đáy lòng như cũ mãnh liệt rơi vào hố sâu. Chính là ở bên ngoài ta lại trêu đùa như ngày xưa. Đúng vậy ba năm này, ta đã học được rất nhiều điều, đương nhiên cũng bao gồm che dấu cảm tình chân thật của chính mình. Đối mặt với Mị ta không thể đem oán hận thể hiện ra trên mặt. “Người phải nhớ kỹ lời nói của ta, bằng không người sẽ hối hận” Mị thanh âm thần nhiên, như gió đêm lạnh lẽo. “Ta sẽ nhớ kỹ, ta cũng sẽ không làm chuyện hối hận”

Chết cũng không khó, nhưng là ta sẽ không lựa chọn phương pháp yếu đuối để giải thoát. Đến cuối cùng

hối hận nhất định là hần, ta muốn hần phải hối hận đã từng đối đãi như thế với ta Tuyệt đối muốn hần hối hận... “Ân công, Phong Nhi đã sắc xong thuốc” ngoài cửa vang lên âm thanh của Phong Nhi, ngay sau đó cửa bị đẩy ra, cô gái với vẻ mặt vui sướng đi đến. “Người trước cứ để thuốc ở trên bàn, nhớ rõ không cho người nào tới quấy rầy chúng ta. Ta muốn giúp tiểu thư nhà người chuẩn đoán chữa thương.” Mị lại khôi phục thành thanh sam kiếm khách kia, phân phó Phong Nhi. Phong Nhi gật đầu, để bát thuốc xuống bàn rồi lui ra ngoài. Lúc trước khi đi còn thân thiết đối với ta nói “Tiểu thư nếu cổ họng còn đau phải nói cho ân công biết” Ta mỉm cười với nàng, nàng mới yên tâm mà lui ra ngoài. Đợi cho cửa lại lần nữa bị đóng lại, Mị đột nhiên nói “Cởi quần áo” Gì? Ta tức thì thấy mắt choáng váng, thẳng tắp nhìn hần. Hần thấy ta bất động, lại một lần nữa ra lệnh “Cởi quần áo” Ta định thần lại, cũng không hỏi lại, chính là làm theo lời hần đem quần áo toàn bộ cởi ra. Hần nhất định lại chế tạo ra được loại độc được mới, muốn tìm ta để thí nghiệm thuốc đây mà. Đợi cho ta đem toàn bộ quần áo cởi ra, hần thế nhưng vung tay lên cũng đem quần áo của chính mình cởi ra. “Mị Mị, người...” ta thật tại rất hoảng sợ. Còn chưa đợi ta kịp phản ứng lại, hần đã đem ta đặt ở trên giường, không chút nào thương tiếc trực tiếp tiến nhập vào bên trong cơ thể của ta. Cơ thể như bị xé rách rất đau đớn, nhưng là ta cắn môi không phát ra âm thanh, hần thế nhưng lại đối với ta như thế sao? Sau khi tiến vào, hần lại lập tức lui ra, đứng dậy mặc quần áo vào “Ta hạ triền miên cho người” Thì ra là thế sao? Ta không khỏi dưới đáy lòng cười thâm. Triền miên là tình dục chi độc. Sau khi trúng triền miên, liền chỉ có thể trung thực với một người nam nhân. Nếu ngày sau cùng nam nhân khác giao cấu, độc sẽ phát tác, hai người đều sẽ chết.

“Nếu để cho người khác biết việc này, ta sẽ hủy diệt người, người tự giải quyết cho tốt đi” Rõ ràng một khắc trước còn muốn trình tiết của ta, nhưng là ngay sau đó, hần lại làm như không có chuyện gì xảy ra, phân phó nói “Về chuyện của Hạ Nguyệt Nhiễm, ta đã đều viết ở trên giấy, làm ra khuôn mặt xinh đẹp xem nào, không cần lộ ra dấu vết gì” “Từ nay về sau người là Hạ Nguyệt Nhiễm, không bao giờ còn là độc Mị yêu nữ Nguyệt Liễu Lăng trên giang hồ nữa.” Hần lấy từ trong ống tay áo một tờ giấy ném cho ta, sau đó liền xoay người rời đi.

Hần đang tính cái gì? Cho ta cơ hội dùng thân thể đi câu dẫn người khác sao? Mị, người quả nhiên là rất vô tình, nhưng lại như thế không lưu tình chút nào liền cướp đi sự trân quý nhất của nữ nhân. Ta nhìn bóng dáng biến mất ở trong tầm mắt, trào phúng cười.

10. Q.1 - Chương 10: Hạ Gia Tiểu Thư (3)

a đứng dậy chịu đựng sự đau đớn giữa hai chân, mặc quần áo vào. Trên giường còn in dấu một vết màu đỏ, màu đỏ yêu dã, đồ quỷ dị. Thân nhiên cười, lại vẽ ra bên ngoài một chút trào phúng. Ta cầm lấy tờ giấy, đọc thật kỹ một lần những gì viết trên đó. Nếu quyết định phải làm, ta sẽ phải làm cho thật tốt. Ba năm này Mị dạy ta rất nhiều chuyện, nếu hần không đối với ta như vậy, có lẽ ta còn phải vô cùng cảm kích hần. Chính là Mị không phải Dạ Khuynh Thành, hần thị tẩm nữ nhân là vì chuyện vật. Cho nên mặc kệ là như thế nào, hần cũng không có một chút áy náy nào đối với ta. “Tiểu thư, em có thể vào không?” ngoài cửa vang lên thanh âm của Phong Nhi. Ta đem giấy giấu ở trong ống tay áo, lại kéo chăn trên giường lên che lại vết máu yêu dã kia. “Vào đi” Mị nói cho ta biết tam tiểu thư của Hạ gia – Hạ Nguyệt Nhiễm chính mình mang theo thị nữ bên người chuồn êm ra phủ. Trên đường gặp phải cường đạo, đúng là đã được hần ra tay cứu giúp. Chính là hần cũng không có nói cho ta biết Hạ gia tam tiểu thư chân chính giờ đang ở đâu. Phong Nhi đẩy cửa mà vào, vừa thấy ta liền ôm lấy ta nói “Tiểu thư, người không có việc gì, thật tốt quá” Thật sự là nha đầu đa sầu đa cảm. Ta cười nâng cằm Phong Nhi lên, học bộ dạng công tử phong đăng mở miệng nói “Phong Nhi bảo bối, ai bắt nạt người, công tử ta đi thay người trút giận” Phong Nhi nín khóc mỉm cười nhìn ta nói “Tiểu thư luôn trêu ghẹo Phong Nhi” Xem ra tính cách của vị Hạ tam tiểu thư này thật đúng là cùng ta rất giống nhau. Trách không được Mị đã nói như vậy, chính là ta không thể tưởng tượng được trên thế gian này nhưng lại sẽ có người có tính cách giống hệt ta. “Phong Nhi, công tử ta là cảm thấy người thật đáng yêu” ta đang cười, vẫn cười đến bữa bãi, cười đến tùy ý, nhưng là giờ phút này tâm của ta đúng là vẫn còn có vài phần âm đảm bởi vì chuyện vừa rồi. Bất quá ta tựa hồ đã có thói quen che dấu mọi cảm xúc, tâm sự của mình tự mình biết là tốt nhất. “Tiểu thư người vẫn bị bệnh, sớm một chút nghỉ ngơi

đi, không nên đứng nhiều như vậy” Phong Nhi nói với ta tuy nói thật tùy ý, nhưng cũng thật là chân chính quan tâm. Chính là đối tượng nàng quan tâm không phải là ta. Tất cả bất quá chỉ là vì ta thay thế Hạ Nguyệt Nhiễm mà thôi. Đúng vậy, không hơn Trừ bỏ Dạ Khuynh Thành, tựa hồ không có người nào chân chính quan tâm ta. “Ừm, được!” ta không có cự tuyệt, bởi vì ta xác thực có chút mệt. Dù sao đêm hôm đó ta bị trọng thương như vậy, ta thiếu chút nữa nghĩ đến chính mình như thế biến mất. Phong Nhi sau khi giao phó cho ta phải đi nghỉ ngơi sớm cũng lui xuống, mà ta sau khi nhét tấm nệm xuống gầm giường, thay cái mới xong thì mới quay lại trên giường. Đêm hôm đó, ta nghĩ rất nhiều, nghĩ về chuyện trước kia, nghĩ về chuyện tương lai. Cho đến gần tảng sáng mới nặng nề thiếp đi. Tựa hồ ngủ chưa được bao lâu, liền nghe được tiếng của Phong Nhi ở bên tai khẽ gọi ta. Ta xoay người vào trong, hai tay bịt chặt tai như không muốn gặp, không muốn nghe. Nhưng nàng lại bám riết không tha, rơi vào đường cùng, ta đành ngồi dậy “Phong Nhi mới sáng sớm gọi cái gì?” Phong Nhi vừa thấy ta tỉnh lại, lập tức thúc giục ta “Tiểu thư mau tỉnh dậy, đại thiếu gia tới đón người” Đại thiếu gia? Là Hạ Nguyệt Sanh, đại ca của Hạ Nguyệt Nhiễm? Trong đầu của ta rất nhanh nhớ lại tư liệu mà Mị đưa cho ta, vạch trần tội xuống giường. “Phong Nhi mau giúp ta rửa mặt, chải đầu. Chúng ta thừa dịp đại ca chưa tới trốn đi” Nếu là Hạ Nguyệt Nhiễm trốn nhà đi, nàng nhất định sẽ nói như thế. Chúng ta tính cách có lẽ thật sự tương tự, nhưng là nàng bị người quản không cho náo động, mà ta cũng là không kiềm chế được bữa bãi. Kỳ thật tương tự nhưng cũng có bất đồng.

11. Q.1 - Chương 11: Hạ Gia Tiểu Thư (4)

“Nha đầu còn muốn trốn đi nơi nào?” Cửa đột nhiên bị mở ra, một nam tử mặc lam sam cười cười đi vào. “Đại ca, huynh cũng đã đến rồi a~, muội rất nhớ huynh” đi theo Mị lâu như vậy, bản lĩnh gió chiều nào xoay chiều đó ta học được không ít nha, bằng không cái mạng nhỏ này của ta đã sớm khó giữ được cho đến bây giờ. Nói vậy người này chính là Hạ Nguyệt Sanh. “Nha đầu, lại ba hoa rồi” Hạ Nguyệt Sanh khẽ vuốt tóc của ta, vẻ mặt sủng nịch. Mặc kệ xưng hô hay là biểu tình, Hạ Nguyệt Sanh đều cực kỳ giống Dạ Khuynh Thành, ta không khỏi đối với hắn có hơn vài phần hảo cảm. Ta cười đến sáng lạn, làm nũng hướng về Hạ Nguyệt Sanh làm một cái mặt quỷ “Muội chỉ có khả năng đối với đại ca ba hoa” Vẫn giống như trước cười sủng nịch, Hạ Nguyệt Sanh bắt đầu dĩ than nhẹ “Nha đầu, muội thể nào một chút bộ dáng của một thiên kim đại tiểu thư cũng không có như vậy?” “Đại ca, muội nhớ là huynh cũng không muốn tiểu muội đáng yêu biến thành đứa nhỏ khô khan mà” ta lấy lòng ôm lấy cánh tay của Hạ Nguyệt Sanh. Diễn thì phải làm sao cho thật, như vậy sẽ làm tình diễn nhập tâm hơn, lừa gạt người khác nhất định trước tiên phải lừa gạt chính mình. Từ nay về sau, ta là Hạ Nguyệt Nhiễm, mà hắn chính là đại ca của ta – Hạ Nguyệt Sanh. “Tốt lắm, đại ca như thế nào đều được, muội nếu cứ tiếp tục không quay về, cha sẽ đem muội đánh chết” hắn điểm nhẹ một cái lên trán của ta. Hạ Diệp không thể nào lại ngoan độc như vậy được. “Đại ca, huynh nhất định sẽ giúp muội đúng không?” ta lắc lắc cánh tay của Hạ Nguyệt Sanh “Muội biết đại ca đối với muội tốt nhất” “Tốt lắm mau chuẩn bị một chút đi” Hạ Nguyệt Sanh bị ta nũng nịu chịu không nổi, lại cũng chỉ là bắt đầu dĩ mà cười dung túng. Biểu tình kia thật sự cực kỳ giống Dạ Khuynh Thành, chỉ là dung mạo của bọn họ khác biệt thật lớn. Dạ Khuynh Thành đẹp như tiên nhân, di thể độc lập. Hạ Nguyệt Sanh cũng là một nam tử mười phần cương trực, làm cho người ta có một loại cảm giác thực yên ổn, hắn anh tuấn, một vẻ tiêu sái anh tuấn tự nhiên. “Được” ta cười ngọt ngào với hắn, sau đó liền cùng Phong Nhi bằng tốc độ nhanh nhất thu thập tốt mọi thứ. Sau đó ta liền theo Hạ Nguyệt Sanh ly khai Vân thành, hướng Minh Nguyệt thành của Đông Hải quốc mà đi. Thời điểm trước khi đi, Hạ Nguyệt Sanh hướng khách mà Mị dịch dung thành nói lời tạ ơn. Tựa hồ cũng không có phát giác gì không ổn, nghĩ thể ta sắm vai cũng coi như là thành công. Từ Vân thành đến Minh Nguyệt thành bất quá chỉ mất có ba canh giờ, chúng ta rất nhanh liền đến được Minh Nguyệt thành. Sau khi vào đến Minh Nguyệt thành, Hạ Nguyệt Sanh nhắc nhở ta sau khi về nhà không cần cùng cha tranh chấp, ngoan ngoãn nhận giáo huấn, mọi việc sẽ tốt đẹp. Ta tất nhiên là nhu thuận gật đầu. Một đường bước vào, hướng thẳng phủ Tả thừa tướng mà đến. Ta ngồi ở trong xe ngựa nhàn nhàn không có việc gì, liền nghĩ muốn thò đầu ra ngoài cửa xe để nhìn tình cảnh bên ngoài. Nhưng là lại bị Phong Nhi một phen kéo lại, tận tình khuyên bảo “Tiểu thư, người là thiên kim tiểu thư, sao có thể tùy tiện để cho người ta nhìn thấy?” Lời này của Phong Nhi cực kỳ buồn cười, nói như vậy người kia mấy ngày hôm trước nhìn thấy người của ta, không phải đã chiếm tiện nghi rất lớn sao? Ta biết

đây là quy củ thể gia của quan lại, cũng không nói gì thêm, ngoan ngoãn ngồi trở lại trong xe. Thời điểm đi được tới một nửa, xe ngựa đột nhiên dừng lại, ngoài xe truyền đến một trận tranh cãi âm ỉ. Sự tò mò của ta nổi lên, vụng trộm nhìn ra bên ngoài chỉ thấy đối diện có một cỗ kiệu xa hoa. Giữa ngã tư đường hai xe ngựa gặp nhau, ai cũng không chịu nhường ai, vì thế tựa như ở tại ngã tư đường giằng co nhau, Hạ gia thế nhưng là Tả thừa tướng, lại không biết ai lớn mặt như thế? Ta vừa nghĩ như thế, phía sau Phong Nhi liền lên tiếng giải đáp được nghi hoặc của ta, “Thật sự là oan gia ngõ hẹp, như thế nào lại gặp được người của phủ Hữu thừa tướng?” Thì ra là người của phủ Hữu thừa tướng, khó trách... Ta tuy là người trong giang hồ, nhưng cũng nghe thấy chuyện bất hòa giữa Tả thừa tướng và Hữu thừa tướng, xem ra quả thật đúng là oan gia ngõ hẹp. “Không biết người trong kiệu là ai?” ta làm như lăm bắm lâu bầu, kỳ thật cũng là muốn cho Phong Nhi đáp lại. Phong Nhi nhướn mi mang theo vài phần khinh thường. “Phỏng chừng kia là Khúc Nhược Vân, nàng ý vào chính mình là đệ nhất mỹ nhân của Đông Hải quốc, nên rất kiêu ngạo..” Đệ nhất mỹ nhân của Đông Hải quốc sao? Ta tựa hồ vừa nghe qua, không biết nói là hôm nay có may mắn được nhìn thấy mặt không?

“Phong Nhi, mỹ nhân vốn luôn kiêu ngạo mà!” Ta cười đến tùy tính “Chờ ta ra xem nàng, bổn tiểu thư thích nhất là ngắm mỹ nhân” Không đợi Phong Nhi kịp lên tiếng, ta liền vén màn xe lên nhảy xuống xe ngựa, hoàn toàn bỏ mặc tiếng kinh hô của Phong Nhi ở phía sau “Tiểu thư, người như thế nào có thể xuống? Mau trở lại”

12. Q.1 - Chương 12: Mới Vào Minh Nguyệt(1)

“Nha đầu, muội như thế nào lại xuống xe?!” Hạ Nguyệt Sanh vừa thấy ta, đáy mắt liền hiện lên vài tia bất đắc dĩ. “Đại ca, nghe nói đối diện là đệ nhất mỹ nhân của Đông Hải quốc, muội tới giúp huynh mời nàng xuống để xem mặt nha?” ta nhìn hẩn trên nghẹo nói. Nghe thấy lời nói ngả ngớn của ta, người đối diện tất nhiên là không phục. Vài tên gia đình liền muốn tiến lên, chính là trong giờ phút này từ phía trưởng kiệu kia lại truyền đến một giọng nói uyển chuyển, kiều mị “Lui ra, không được vô lễ” Xem ra đệ nhất mỹ nhân của Đông Hải quốc ít nhất là ở mặt ngoài không giống như Phong Nhi đã nói, là người kiêu ngạo. Ta tiến lên vài bước, không nhìn tới ánh mắt tức tối của gia đình. Đi tới trước kiệu của Khúc Nhược Vân “Mỹ nhân tỷ tỷ chớ trách, là tiểu muội nhanh mồm, chính là mỹ danh tỷ tỷ lan xa, nên tiểu muội muốn người trong phủ được chiêm ngưỡng dung nhan của đệ nhất mỹ nhân một lần” Lời này hơi ngả ngớn, chính là ta không phải là nam tử, mặc dù nếu nàng có tức giận cũng không phát tác. Trong tư liệu mà Mị đưa cho ta có nói, Hạ Nguyệt Nhiễm bị người cho là ác nhất trong thành Minh Nguyệt. Người bị nàng trêu chọc nhiều vô số, cùng xú danh trên giang hồ của ta cũng không phân cao thấp. Chính là ta lại rất ngạc nhiên, sinh ra trong nhà quan lại, là thiên kim tiểu thư nhưng lại cũng sẽ đường thành tính cách như vậy. “Hạ tiểu thư quá khen” trong kiệu truyền đến giọng nói uyển chuyển của Khúc Nhược Vân, thản nhiên nhưng cũng mang theo xa cách. Ta tuy rằng nhìn không thấy được biểu tình của nàng, nhưng cũng không khó tưởng tượng. Vốn định muốn nhìn thấy phong thái của mỹ nhân, nhưng là nàng tựa hồ cũng không muốn lộ diện. Thôi có lẽ thấy còn không bằng không thấy, có đôi khi nghe lời đồn thì luôn quá mức khuếch đại. Huống chi sắc đẹp như của chủ tử, ta đã thường thức qua, với tư cách tầm thường cũng không lọt được vào mắt của ta. Đối mặt với sự xa cách của nàng, ta cũng không muốn tự làm mất mặt mình. Xoay người nói với Nguyệt Sanh “Đại ca chúng ta nhường đi, bằng không có vẻ phủ thừa tướng chúng ta bị cho là không có giáo dục” Hạ Nguyệt Sanh mỉm cười, tất nhiên là hiểu được ý tứ trong lời nói của ta, vung tay lên đối với người phía dưới hạ lệnh “Nhường đường” Ta nghĩ Khúc Nhược Vân có phải hay không nhất định cũng nghe ra ý tứ trong lời nói của ta, chính là giờ phút này, mặc kệ như thế nào nàng đều nhất định đã trở thành người không có giáo dục kia. Gia đình thấy ta nhường đường, cứ nghĩ là vì bọn họ thắng, đắc ý dào dạt đi qua trước mắt chúng ta. Phong Nhi bất mãn oán hận nói “Tiểu thư sao lại nhường đường, để bọn họ cho rằng chúng ta sợ họ” Ta cười xoa đầu Phong Nhi nói “Người của phủ Tả thừa tướng ta ai cũng đều có giáo dục, không nên cùng với người không có giáo dục tính toán chi ly” Phong Nhi giờ phút này mới hiểu được ý tứ trong lời nói của ta, cười nói “Tiểu thư, em còn thật sự đã nghĩ rằng người chạy xuống là vì muốn xem mỹ nhân” Vốn đúng là muốn nhìn mỹ nhân, ta xác thực có chút thiên vị đối với đồ vật đẹp a~. Thoạt nhìn cảnh đẹp mà ý vui nha! “Mỹ nhân?” ta ra vẻ kinh ngạc nói “Bổn tiểu thư chỉ cần lấy gương chiếu vào mình là có thể nhìn thấy, có cần phải phí công tốn sức như vậy không?” Tất cả mọi người bị ta chọc cho cười, mà

Hạ Nguyệt Sanh đứng ở một bên đáy mắt bất đắc dĩ lại càng sâu thêm vài phần. Hạ Nguyệt Nhiễm cùng ta giống nhau sao? Không, hoàn toàn không giống. Nàng có nhiều lắm người sủng nàng, mà ta đã có nhiều lắm người muốn giết ta. Mị cho ta nhiệm vụ này, với ta mà nói cũng không phải là không may mắn. Đêm hôm đó ở Trương phủ rõ ràng là Mị đại khai sát giới, nhưng là trên giang hồ lại nói là độc Mị yêu nữ Nguyệt Liễu Lăng giết hết người của Trương quý phủ. Giờ phút này những người tự xưng là chính đạo, toàn bộ đang lùng bắt ta, lập lời thề muốn giết ta, vì mọi người diệt họa. Cho nên thế này coi như là sự tránh né tốt nhất đối với ta. Ta cũng có nghĩ tới, Mị có phải hay không là cố ý giúp ta, nhưng là nghĩ đến những việc làm của hắn, ta lại lập tức phủ nhận suy nghĩ này. Mị như thế nào lại giúp ta, hết thấy bất quá là trùng hợp mà thôi. Đúng vậy, chính là trùng hợp. Huống chi hắn mới là đầu sỏ gây nên, vì sao mọi người lại đem tất cả tội danh đổ lên trên người ta. Nhất định là có người cố ý làm, người kia trừ bỏ hắn ra thì còn ai vào đây?

13. Q.1 - Chương 13: Mới Vào Minh Nguyệt (2)

Thời điểm trở lại Hạ phủ đã vào lúc dùng bữa tối. Vừa thấy chúng ta trở về, thủ vệ liền chạy vào, chắc là đi thông báo. Chúng ta xuống xe, đi đến trung đình, người Hạ gia liền ra đón. Đi đầu là nam tử với vẻ mặt nghiêm khắc, chắc hẳn đó là Hạ Diệp, người về sau ta phải gọi là cha, bên cạnh hắn là một nữ tử mặc hoa phục, hẳn đó là Hạ gia đại phu nhân, phía sau đại nương là hai nữ tử xinh đẹp, hẳn đó là nhị phu nhân cùng tam phu nhân. Còn có một nam, một nữ, chắc chính là đệ đệ, và muội muội của ta.

Theo tư liệu của Mị, Hạ Diệp có bốn phu nhân, ba nam, hai nữ. Ta sắm vai Hạ Nguyệt Nhiễm, là con của tứ phu nhân đã mất hạ sinh, Hạ Nguyệt Sanh là trưởng tử do nhị phu nhân hạ sinh, con thứ hai là Hạ Nguyệt Tiêu do tam phu nhân hạ sinh, con thứ tư là Hạ Nguyệt Mộng là con của đại phu nhân, con trai ít tuổi nhất tên là Hạ Nguyệt Mặc cũng là do đại phu nhân sinh. Hạ Nguyệt Nhiễm chính là nữ nhi Hạ Diệp sủng ái nhất, đầu đầu nhất cũng là nàng, con ít sủng nhất chính là Hạ Nguyệt Mặc. “Nguyệt Nhiễm, người cũng không còn nhỏ, bao lâu nữa mới không cần chúng ta quan tâm” Nói chuyện là đại phu nhân, vẻ mặt khinh thường, chắc là vì nhìn không quen tác phong của Hạ Nguyệt Nhiễm. “Đại nương, Nguyệt Nhiễm đã biết” ta có lệ nói một tiếng, liền nhào vào trong lòng của Hạ Diệp làm nũng nói “Phụ thân, Tiểu Nhiễm rất nhớ người, cho nên ra sức thúc ngựa gấp trở về” Trong nhà hẳn có rất nhiều người muốn ứng phó với ta, chính là có hắn sủng ái, không ai dám có thái độ gì đối với ta. Điểm này Hạ Nguyệt Nhiễm tựa hồ làm rất khá. Hạ Diệp khẽ hừ một tiếng, mặt cau lại như không để ý đến ta. “Cuối cùng cũng trở về rồi sao?” Xem ra đối với việc Hạ Nguyệt Nhiễm rời nhà đi, Hạ Diệp vẫn còn tức giận. “Phụ thân, Tiểu Nhiễm thật sự rất nhớ người, người hỏi đại ca mà xem, con từ sáng sớm liền chuẩn bị trở về, là vì có việc trì hoãn.” Ta tiếp tục làm nũng. Cho dù là giả nhưng nhập diễn cũng có vài phần thâm tình. Chẳng bao lâu sau ta lại tưởng tượng bộ dáng của cha mẹ ta nên như thế nào? Hạ Nguyệt Sanh cười cười đi tới, vẫn như cũ tươi cười làm cho người ta an tâm “Cha, nha đầu xác thật rất nhớ người, muội ấy ra ngoài là vì muốn mua lễ vật cho người” Khi nói chuyện Hạ Nguyệt Sanh từ trong lòng lấy ra một bức họa đưa cho Hạ Diệp “Đây là họa của Vô Tình công tử” Hạ Nguyệt Sanh thực chu đáo, ngay cả lễ vật đều đã chuẩn bị tốt, ta vụng trộm nhìn hắn cảm kích, mà hắn lại chính là cười đến dung túng. “Cha, Tiểu Nhiễm biết cha thích họa của Vô Tình công tử, cho nên mới vụng trộm đi ra ngoài tìm” Nguyên lai Hạ Diệp thích họa của Vô Tình công tử. Nói là vô tình nhưng lại có tình, Vô Tình công tử tự xưng là vô tình, nhưng những bức họa của hắn không mang theo sự u sầu. Giờ phút này Hạ Diệp vốn nghiêm khắc bắt đầu mặt hơi dần ra, nhưng giọng nói vẫn không được tốt cho lắm “Vậy trước khi người đi ra ngoài cũng nên hỏi một tiếng” “Nhưng là....không phải là do Tiểu Nhiễm muốn cho phụ thân một sự kinh ngạc sao?” ta vô tội nhìn hắn, bày ra bộ dáng đáng thương hề hề. “Người, nha đầu này, cha cho bắt người thì làm sao bây giờ?” Hạ Diệp dù chưa hết nghiêm khắc nói, nhưng mà ngữ khí cũng là bất đắc dĩ mà dung túng. Ta biết hắn đã mềm lòng, nghịch ngợm là lối “Phụ thân mau vào trong đi, Tiểu Nhiễm đói bụng lắm rồi” Vì thế đoàn người liền đi vào bên trong. Hạ Diệp hiển nhiên đã tha thứ cho ta, người khác tất nhiên là không dám có dị nghị gì. Ngồi xuống bàn ăn, ta thật đúng là có điểm đói bụng. Vì thế không chút khách khí bắt đầu dùng bữa. Về phần cái gì lễ nghi của thiên kim tiểu thư một mực mặc kệ. Hoàn hảo Mị bảo ta giống Hạ Nguyệt Nhiễm, nếu thật phải làm cho ta học cái vẻ nho nhã của thiên kim đại tiểu thư ta thật sự không học được. Người Hạ gia tựa hồ đã tạo thành thói quen, vẫn chưa đối với phương

thức dùng bữa của ta có lời nói gì. Đợi cho ăn no, ta mới đánh giá người bên cạnh ta. Ngồi ở bên cạnh ta là tiểu nam hài hai má phấn nộn, hẳn chính là Hạ Nguyệt Mặc, ta vươn tay nhéo hai má hắn, cười hỏi “Tiểu Mặc Mặc, có nhớ tỷ tỷ không?” “Ta mới không nghĩ tới người” hắn có chút không cảm kích, mặt cau lại, hừ nhẹ nói. Ta quay lại nhìn lướt qua những người khác trên bàn cơm, trừ bỏ Hạ Nguyệt Sanh cùng Hạ Diệp, những người khác tựa hồ đều đối với ta xa cách, nghĩ đến chắc là không thích Hạ Nguyệt Nhiễm. Từ bỏ những người ngồi ở đây ra, tựa hồ còn thiếu Hạ Nguyệt Tiêu, không biết hắn là một người như thế nào?.

14. Q.1 - Chương 14: Si Nhi Vương Gia (1)

Đến Hạ phủ bất quá được ba ngày, ta liền được Phong Nhi kể cho nghe đủ loại sự tích về Hạ Nguyệt Nhiễm. Hạ Nguyệt Nhiễm rõ ràng nên là một thiên kim đại tiểu thư lúc nào cũng phải ở trong phòng, nhưng ngược lại nàng là người ác nhất trong thành Minh Nguyệt. Đường nhiên ác này không phải là ác đáng khinh bỉ, mọi người đều nói là nàng bướng bỉnh. Chính là những người đó cho rằng là như thế, nhưng vẫn là sợ hãi quyền thế sau lưng nàng. Ai lại biết đâu? Có gì hơn mấy ngày gần đây, ta nhưng là thật ra tiêu dao thật sự, mọi người gặp ta không phải tránh đi mà đó là nhường đường. Đi đến đâu cũng đều thông suốt, không bị ngăn trở. “Phong Nhi chúng ta ra ngoài phủ chơi đi” ta chống cằm nhìn Phong Nhi một bên đang bận rộn nói. Giờ phút này ta cũng coi như là hiểu được Hạ Nguyệt Nhiễm vì sao phải trốn nhà đi. Ở trong này thật đúng là buồn thật sự, Hạ Nguyệt Sanh là người đối tốt với ta nhất, cũng không thể ngày nào cũng đến chỗ ta. Hạ Nguyệt Tiêu đến bây giờ còn chưa thấy mặt. Về phần Hạ Nguyệt Mộng cùng Hạ Nguyệt Mặc, phỏng chừng là do đại phu nhân dạy dỗ, nên đối với ta đều là lạnh lùng thần nhiên. Cho nên có thể cùng ta nói chuyện chỉ có Phong Nhi, bất quá trong ba ngày này ta đã nghe đủ tích chuyện trước kia của Hạ Nguyệt Nhiễm. Phong Nhi dừng động tác tay, kinh ngạc hỏi “Tiểu thư người không phải tính thay đổi sao? Như thế nào bất quá mới được có ba ngày, bệnh cũ lại tái phát rồi?” Lúc trước ta tìm cơ nói mình sẽ thay đổi, làm cho Phong Nhi liệt kê những tội trạng trước kia của ta. Nàng mới đem mọi việc làm trước kia của Hạ Nguyệt Nhiễm nói cho ta. “Nhưng là bốn tiểu thư rất buồn, buồn đến chết rồi” chẳng lẽ lại ngốc nghếch nói muốn ra ngoài phủ tìm tin tức của thất thải kỳ thạch. “Tiểu thư buồn có thể học cầm kỳ thư họa, hoặc đi tìm tứ tiểu thư cùng nhau thù thù” Phong Nhi một bên sửa sang, một bên đề nghị nói. Cầm kỳ thư họa? Mị đã sớm làm cho ta học tinh thông, chính là ta thấy thật kỳ quái, ta coi như là người bình thường nhưng học đặc biệt nhanh, có thể trước khi ta mất trí nhớ ta cũng là một thiên kim tiểu thư. “Tìm nàng? Ta mới không cần, cùng ở một chỗ với nàng, ta sẽ càng buồn” Hạ Nguyệt Mộng là một thiên kim tiểu thư đúng nghĩa, trong một ngày ta chỉ sợ nàng cũng không nói được bao nhiêu lời. Đồng căn cùng loại, đồng ẩm cùng thực, tỷ muội đã có sự khác biệt lớn như vậy cũng thật sự là kỳ quái. Phong Nhi đến bên cạnh ta “Tiểu thư, người vừa trở về lại đi ra ngoài gây chuyện, lão gia sẽ tức giận” “Gây chuyện? Phong Nhi, người tại sao lại có thể nói bốn tiểu thư như vậy? Ta chỉ là đi dạo mà thôi” ta bất mãn oán giận “Phong Nhi, người không đi thì một mình bốn tiểu thư đi” Còn chưa chờ Phong Nhi mở miệng, ta liền đứng dậy, thẳng cửa phía trước đi đến. Phía sau Phong Nhi chính là vội vàng theo đi lên, đáng thương hề hề nói “Tiểu thư, em một ngày nào đó sẽ bị người hại chết mất thôi.” “Phong Nhi, đừng nói tiểu thư ta không thương người, chờ đến ngày đó ta nhất định đưa cái quan tài tốt nhất cho người” ta cười trêu ghẹo. “Tiểu thư người...người có vấn đề rồi” Phong Nhi bất mãn giậm chân. Ta xoay người nâng cằm Phong Nhi “Phong Nhi, tai họa đi ngàn năm, bốn tiểu thư không nghĩ chết sớm, cho nên không thể không phá hư” Ba ngày kia, ta phát giác Phong Nhi rất tốt, trách không được Hạ Nguyệt Nhiễm trước kia lại thích nàng như vậy. Nhìn vẻ mặt hồng hồng của nàng, ta cười xoay người rời đi, cũng không để ý đến tiếng kêu to của thị vệ. Hạ Nguyệt Nhiễm cũng có thể được coi là lớn mật, xuất môn chưa bao giờ thay đổi trang phục, liền lấy thân phận của Hạ gia tiểu thư ở Minh Nguyệt thành, để lại đại thanh danh như thế. Ta sợ trong Minh Nguyệt thành này không ai dám lấy nàng. Chính là so với dáng vẻ của thiên kim tiểu thư, nàng lại tiêu điều tự tại, cuộc sống thích ý vô cùng...

15. Q.1 - Chương 15: Si Nhi Vương Gia (2)

Một đường đi lại trên đường cái tấp nập, người đi đường đều nhường đường, thấp giọng nói lời nhỏ nhẹ không ngừng truyền vào bên tai ta “Xem, Hạ gia tiểu thư đã trở lại” Bên cạnh Phong Nhi tròng mắt nhìn những người đó, mà ta lại hoàn toàn không thèm để ý, người khác nói như thế nào ta không thèm quan tâm. Nếu để ý đến những ánh mắt của người khác, chỉ biết sống ở dưới ánh mắt của người khác, như vậy quá mệt mỏi, đối với người phóng túng như ta mà nói không thích hợp. Cho nên ta không để ý đến ánh mắt người khác. Bằng đấy ánh mắt đã tính là gì, lúc trước ta ở trên giang hồ, cái loại ánh mắt này thật không đáng kể. Trên đường mấy hàng nhỏ đều lùi vào trong, chỉ sợ ta sẽ đi qua. Nhưng là bọn hán càng như thế này ta lại càng muốn đi qua, xem ra ta thật là một nữ nhân thích phá phách. Dừng chân lại ở một quầy hàng bán đồ chơi làm bằng đường, ta tùy tiện ngắm, lại bị một cái tiểu đường oa nhi đáng yêu hấp dẫn. Ta liền vươn tay ra lấy, nhưng là một cánh tay dài trắng mịn khác lại cùng ta, cùng nhau cầm nó lên. Ta ngẩng đầu lên nhìn, đã thấy một nam tử mặt mày thanh tú đang nhìn ta. Trong ánh mắt kia đúng là trong suốt không nhiễm một hạt bụi, tựa hồ chỉ cần nhìn lên chớp mắt một cái, bao nhiêu dơ bẩn đều hết. Trên đời này lại vẫn còn một ánh mắt đơn thuần như này, giống như một đứa nhỏ không hiểu lời đời. Ta hơi hơi thất thần, thời điểm hán hướng về phía ta nở nụ cười, ta mới đột nhiên hoàn hồn. Mà món đồ chơi đường oa nhi nhỏ bé đáng yêu kia đã sớm ở trên tay hán. Nam nhân này thế nhưng lại thích đường oa nhi? Tầm mắt của ta lưu chuyển ở khuôn mặt của hán cùng món đồ chơi kia, vạn phần cực kỳ tốt, rốt cuộc là tài năng như thế nào mới có thể dưỡng ra một nam tử đơn thuần như hài đồng thế này? “Tỷ tỷ cũng thích cái này sao?” hán cúi đầu liếc mắt nhìn đường oa nhi trên tay, lại nhìn thoáng qua ta, làm như vạn phần khó xử, mặt mày đẹp hơi cau lại, chính là giấy tiếp theo hán lại đem đường oa nhi đưa cho ta, cười đến sáng lạn “Kia, đưa cho tỷ tỷ” Tỷ tỷ? Nam tử này gọi ta là tỷ tỷ?

Khi ta vẫn còn đang ngỡ ngàng, người bán hàng rong kia đột nhiên nhỏ giọng nói thầm “Gặp gỡ Hạ gia tiểu thư cùng Thất vương gia, tiền của ta khẳng định lại không có.” Hán là Thất vương gia? Trong Minh Nguyệt thành, người bán hàng sợ hãi nhất hai người: Hạ gia tam tiểu thư của phủ thừa tướng, cùng thất vương gia Cơ Lưu Ẩn. Một người ác, một người si (ngốc), nhưng duy nhất giống nhau là mua hàng không trả tiền. Ta tất nhiên biết đây là sự đồn đãi trong Minh Nguyệt thành. Chính là ta lại không nghĩ rằng, nam nhân mặt mày thanh tú, hai tròng mắt trong suốt đơn độc thuần khiết trước mắt này, lại đúng là Si nhi vương gia Cơ Lưu Ẩn trong đồn đãi. Đáng tiếc. Nam tử như thế này lại là người si ngốc. Chính là có lẽ là một người ngốc cũng không phải là không tốt, có lẽ cuộc sống của hán vui vẻ hơn so với những người khác, cũng có lẽ ngược lại là thể nhân đều say, duy hán độc tỉnh. Thời điểm ta vươn tay tiếp món đường oa nhi, trong đôi mắt hán rõ ràng biểu lộ sự tiếc nuối, rất là đáng yêu. “Ta không cần, người giữ đi” Ta cười đến phá lệ ôn nhu, có lẽ là từ trước cho tới nay mới ôn nhu một lần đi. Có lẽ ta sợ thời điểm hán nghe được danh của ta sẽ bị dọa cho khiếp sợ. Hán cao hứng thu trở về, cười đến sáng lạn. “Tỷ tỷ thật tốt” Oa, Thất vương gia này rất đáng yêu, ít nhất so với Mị đáng yêu hơn, so với cái mặt nhăn nhó của tiểu quỷ Hạ gia còn đáng yêu hơn gấp trăm lần. Tỷ tỷ... Ta như thế nào cảm giác được chính mình có điểm lảng lảng. Đúng lúc ta đang nghĩ như thế, thì một giọng nói đầy cung kính vang lên, đánh vỡ tất cả “Gia, thần tìm người nhưng thật sự sắp mệt đứt hơi rồi, đã đến lúc chúng ta nên trở về phủ rồi” Theo âm thanh nhìn lại, đầu tiên là tiếp xúc đến ánh mắt sắc bén, lại mới nhìn đến gương mặt tràn đầy nghiêm túc, cứ như là người ta thiếu nợ hán rất nhiều.

16. Q.1 - Chương 16: Si Nhi Vương Gia (3)

“Thiết thúc thúc, ta còn chưa muốn trở về” Cơ Lưu Ẩn xoay người nói với người nọ. Ta nghĩ người này hán chính là Thiết Ứng, thị vệ bên người Thất vương gia. Nếu vào triều đối với việc này ta nhất định cũng phải tìm hiểu rõ ràng, bằng không lại từ đâu để đi thăm dò tin tức về thất thái kỳ thạch đây. Phía sau Phong Nhi kéo góc áo của ta, nhẹ giọng nói “Tiểu thư chúng ta trở về đi” Ta không để ý đến Phong Nhi, cười nói “Không biết đệ đệ tên gọi là gì?” Nếu hán gọi ta là tỷ tỷ, ta liền không khách khí. Chính là tầm mắt của Thiết Ứng xem ra thật sắc bén, coi như ta là một mối tai họa. Bất quá ta giống như thật là tai họa. Cho nên tạm thời tha thứ cho hán vì bảo hộ chủ mà sốt ruột. Dù sao cũng là người đơn thuần nhất thiên hạ,

không nên tùy tiện tin người nếu không sẽ bị hại. “Lưu Ẩn, ta gọi là Cơ Lưu Ẩn” hắn nhìn ta cười sáng lạn “Còn tỷ tỷ? Tỷ tỷ gọi là gì?” “Hạ Nguyệt Nhiễm” Kỳ thực ta nghĩ muốn nói cho hắn ta gọi là Nguyệt Liễu Lăng. Bất quá trước khác nay khác, giờ phút này ta cũng không thể làm hồng nhiệm vụ Mị giao. Mà chính yếu là đồn đãi có nói, Thất vương gia của Đông Hải quốc trời sinh si ngốc, không thể nhớ rõ người, mặc dù là diện mạo của thân nhân, xoay người một cái liền sẽ quên. Hắn duy nhất có thể nhớ kỹ, sợ nhất cũng chỉ là thị vệ bên người hắn – Thiết Ứng mà thôi. Cho nên ta nói cái gì cũng không quan trọng, dù sao chờ chúng ta chia tay, hắn hẳn sẽ quên. Không biết vì sao nghĩ đến đây, ta nhưng lại có vài phần đổ kị với thị vệ bên người hắn. Dù sao đối với Cơ Lưu Ẩn mà nói, hắn là độc nhất vô nhị. Như thế đơn thuần đáng yêu như một đứa trẻ, nhưng lại đi bên cạnh với một thị vệ như vậy, đáng tiếc. Thiết Ứng làm như biết ta đang suy nghĩ cái gì, ánh mắt phóng tới ta càng thêm sắc bén, như là đang cảnh cáo ta. Nhưng là hắn đã nhìn nhầm người rồi, Nguyệt Liễu Lăng ta không sợ nhất chính là người ta cảnh cáo. “Hạ Nguyệt Nhiễm” Cơ Lưu Ẩn lặp lại tên của ta, sau đó đơn thuần cười nói. “Ta sẽ nhớ kỹ tỷ tỷ” Thật sự nhớ kỹ sao? Ta không khỏi đoán ở thời điểm gặp mặt tiếp theo, hắn có thể hay không nhận ra ta khi mới chỉ gặp thoáng qua? “Gia, có thể trở về chưa?” Thiết Ứng lại một lần nữa hỏi Cơ Lưu Ẩn đáng thương hề hề nhìn Thiết Ứng “Thiết thúc thúc, ta có thể đi dạo cùng với tỷ tỷ không?” “Gia lần sau đi, hôm nay không còn sớm.” Thiết Ứng vốn là ánh mắt đang sắc bén, thời điểm quay lại nhìn Cơ Lưu Ẩn lại trở nên nhu hòa vạn lần. Chính là lời này rõ ràng đó là từ chối, đợi cho lần sau, hắn sớm đã quên ta. Cơ Lưu Ẩn trầm mặc một hồi, mới gật đầu nói “Được rồi. Thiết thúc thúc” Sau đó hắn lại nhìn ta tươi cười như trước “Tỷ tỷ, để lần sau cùng nhau đi dạo nha~” “Được!” ta gật đầu, ôn nhu mà nói. Tựa hồ chỉ cần nhìn thấy hắn cười như vậy, người sẽ không tự chủ được mà trở nên ôn nhu. Ta nghĩ Thiết Ứng cũng có loại cảm giác như này đi. Hắn theo Thiết Ứng rời đi, đương nhiên cũng thuận tiện cầm theo đường oa nhi. Đi đến nửa đường còn quay đầu lại nhìn ta cười, thật là đáng yêu. Xem ra ta lần này đi ra ngoài cũng không phải không có thu hoạch gì. “Tiểu đường oa nhi bao nhiêu tiền?” ta cười hỏi người bán hàng. Người đó nhìn ta vẻ mặt vui sướng “Năm quan tiền” Ta quay lại chọn thêm hai cái, một cái cho Phong Nhi, một cái cho chính mình. Sau đó nhìn người bán hàng nở ra một nụ cười ngọt ngào “Cám ơn” Sau đó xoay người rời đi, phía sau lưng là tiếng thở dài đầy thất vọng của người bán hàng. Hôm nay mặc dù ta có tâm muốn trả tiền cũng không thể, bởi vì ta có không mang theo bạc. Chính là ta cũng không nghĩ thay đổi cái gì, ác danh như thế nghĩ đến cũng không phải là một sớm một chiều liền có thể bỏ được. Hơn nữa đây cũng không phải phong cách của ta. Ác danh đã có, ta tựa hồ cũng không nên cô phụ danh hiệu bọn họ đã phong cho ta. Ta cười đến sáng lạn, tiếp tục dạo phố...

17. Q.1 - Chương 17: Đông Hải Thịnh Yên (1)

Tiểu Nhiễm, con đã chạy thoát ba lần, lúc này đây con nên ngoan ngoãn cùng Tiểu Mộng tiến cung. Thời điểm bữa tối Hạ Diệp nói như vậy với ta. Đông Hải quốc hàng năm đều tổ chức thịnh yến một lần. Trên danh nghĩa là quần thần cùng vui, kỳ thực bất quá là vì yến hội để cho các vương tử, vương gia tuyển phi. Đối với điểm ấy mọi người trong lòng biết rõ ràng. Vô số thiên kim tiểu thư, bao gồm cả Hạ Nguyệt Mộng, hiện tại trên danh nghĩa là tiểu muội của ta, cũng chờ đợi để có thể ở yến hội bỗng nhiên nổi tiếng, được vương tử, vương gia ưu ái, có thể thành phi. Đương nhiên là ngoại trừ Hạ Nguyệt Nhiễm. Hạ Nguyệt Nhiễm năm nay 18 tuổi, sau năm 15 tuổi là đã đến tuổi cập kê, nàng liền nên phải tham gia yến hội này. Nhưng là hàng năm nàng đều nghĩ đến biện pháp đào tẩu. Thế nên Hạ Diệp không thể không ân cần dạy bảo. Đương nhiên giờ phút này, ở trong này là ta chứ không phải là Hạ Nguyệt Nhiễm chân chính, cho nên ta tất nhiên ngoan ngoãn đi tham gia. Ta nghĩ muốn lấy được thất thải kỳ thạch, phương thức nhanh nhất là tiếp cận vương tộc cao cao tại thượng. Vì thế ta ở trước mặt Hạ Diệp lập lời thề son sắc để bảo chứng mình nhất định sẽ đi. Chính là Hạ Diệp tựa hồ cũng không tin lời của ta, phái người canh chừng ta suốt ba ngày, chỉ sợ ta sẽ đào tẩu. Ba ngày sau đúng là đến thịnh yến mỗi năm một lần của Đông Hải quốc. Sáng sớm Phong Nhi đã gọi ta dậy “Tiểu thư, đây là trang phục đại thiếu gia phái người đưa tới cho người” Phong Nhi cười nói, trong tay cầm là một kiện màu đỏ, đai váy là màu xanh ngọc. Màu đỏ. Ta xác thực là thích màu đỏ, bởi vì nó cũng xinh đẹp, cũng đủ mị hoặc, cũng đủ thể hiện danh yêu nữ của ta. Chính là trong tư liệu của Mị nói Hạ Nguyệt Nhiễm thích là màu trắng. “Vì sao lại là màu đỏ?” ta vờ ngạc nhiên hỏi, không cho chính

mình để lộ chút sơ hở nào. Phong Nhi cười đến gần ta, đem quần áo đặt ở trên bàn “Đại thiếu gia nói hôm nay là ngày vui mừng, tiểu thư mặc đồ trắng sẽ không tốt, vẫn là màu đỏ là tốt nhất” “Như vậy a~” ta gật đầu “Vậy màu đỏ đi” Phong Nhi đỡ ta đến ngồi trước mặt gương đồng “Tiểu thư, Phong Nhi trang điểm giúp người” Chờ sau khi ta gật đầu, nàng liền giúp ta trang điểm, mà ta rất nhanh nhắm mắt lại mơ mơ màng màng ngủ. “Tiểu thư, xong rồi” không biết qua bao lâu thanh âm của Phong Nhi vang lên bên tai ta, đem ta từ trong lúc ngủ mơ kéo ra. Ta mở mắt nhìn người trong gương không khỏi hơi sửng sốt. Thì ra dung mạo của Hạ Nguyệt Nhiễm khi được trang điểm cũng được xem là khá tốt. Mị này cũng không phải kiểu mị nhu nhược, cũng không phải là tuyệt sắc khuynh quốc, cũng có một chút đặc biệt, mang theo một loại tiêu sái thông dong. “Tiểu thư khi được trang điểm xong cũng là một mỹ nhân, so với Khúc Nhược Vân kia cũng không kém” Phong Nhi mang cảm y đến, hầu hạ ta mặc lên. Ta cười ra tiếng, xoay người điểm nhẹ lên trán Phong Nhi một cái “Người, nha đầu này, miệng càng ngày càng ngọt” “Phong Nhi nói là lời nói thật, tiểu thư cũng đã đến lúc nên lập gia đình, phải chuẩn bị khi quay trở về mang theo danh hiệu mới” nàng cười ở bên ta nói. Lập gia đình sao? Có lẽ kia cũng là không sai, ít nhất là có thể tìm hiểu được càng nhiều tin tức, chính là.... Cứ nghĩ đến ta lại cảm thấy chính mình đang nghĩ đến chuyện hoang đường, ta đã trúng tiền miên, nếu thật sự gả cho người nào đó, làm sao tránh thoát được đêm động phòng hoa chúc kia?

“Ta nói Phong Nhi a~, người có phải hay không xuân tâm đại động. Được, chờ tiểu thư ta ngày nào đó tìm cho người một vị hôn phu” ta gật đi ngàn vạn suy nghĩ trong lòng, cười trêu ghẹo Phong Nhi. Phong Nhi đang muốn phản bác, thì ở cửa lại truyền đến tiếng cười nói của Hạ Nguyệt Sanh “Thì ra nha đầu nhà ta sau khi được trang điểm cũng không tệ”

18. Q.1 - Chương 18: Đông Hải Thịnh Yên (2)

“Đại ca, cái gì gọi là không tệ, thực sự là không tệ mà” Ta cười đến gần hắn, ôm lấy cánh tay hắn làm nũng nói. “Đúng, đúng, là đại ca sai rồi” Hạ Nguyệt Sanh cười đầy dung túng. Ta trong nháy mắt thực hoảng hốt, tựa hồ ở trên người hắn tìm được bóng dáng của Dạ Khuynh Thành. Chính là ngay sau đó ta lại lập tức khôi phục tự nhiên, lôi kéo Hạ Nguyệt Sanh đi ra ngoài “Đại ca đi thôi” Cười, hắn lại nở nụ cười mang theo vô hạn sủng nịch “Được!” Chúng ta một đường đi tới trong viện, liền gặp được Hạ Nguyệt Mộng. Nàng đồng dạng một thân hoa phục hồng nhạt, làn váy rộng thùng thình uốn lượn phía sau, trên khuôn mặt mang theo sự rụt rè, dịu dàng động lòng người mà một thiên kim đại tiểu thư nên có. Vừa thấy chúng ta nhẹ giọng kêu “Đại ca, tam tỷ” Hạ Nguyệt Sanh tựa hồ đối với nàng không có vẻ sủng nịch như đối với ta, chính là thần nhiên đáp “Ừ” “Tiểu Mộng thật xinh đẹp” ta cảm thấy không khí có chút trầm trọng, liền cười nói. Chính là nàng tựa hồ cũng không cảm kích, chỉ thần nhiên liếc nhìn ta một cái, theo sau đó liền hướng cửa đi đến. Ta đứng bên cạnh Hạ Nguyệt Sanh lẻ loi, cũng theo đi lên. Đi tới cửa xe ngựa sớm đã ở trước cửa đợi, Hạ Diệp cùng đại phu nhân cũng đã ở bên trong, về phần nhị phu nhân cùng tam phu nhân là không có tư cách tham gia. Thịnh yên kia là mở tiệc chiêu đãi người nhà quan viên, cũng không bao gồm thiếp thất. “Xuất phát đi” Hạ Diệp thấy người đã đến đủ liền phân phó nói. Đi trên đường, ta cùng Hạ Nguyệt Mộng ngồi chung một chiếc xe ngựa. Nàng chính là thẳng nhắm mắt lại, cũng không để ý đến ta. Ta nhàm chán đến cực điểm, đơn giản cũng nhắm mắt lại nghỉ ngơi. Rất nhanh sau đó dĩ nhiên đến được hoàng cung. Ngoài xe truyền đến thanh âm của thị vệ cùng với thanh âm của Hạ Diệp. Sau đó xe ngựa tiếp tục đi về phía trước, thẳng đến nơi mà hoàng cung an bài cho Hạ gia nghỉ ngơi mới dừng lại. “Các người trước nghỉ ngơi một chút, đợi đến khi tiệc tối, nhưng đừng mất lễ nghi” Hạ Diệp phân phó nói. Chúng ta gật đầu đáp ứng. Lúc này đây thịnh yên được mở trong ba ngày, quần thần cùng nhau vui vẻ, trong lúc đó cũng sẽ có thiên kim biểu diễn tài nghệ, thanh thế thập phần lớn. Vốn đang là lúc không được phép đi ra ngoài, chính là giờ phút này ta đến đây là có mục đích. Vụng trộm lôi kéo cánh tay của Hạ Diệp làm nũng nói “Phụ thân, con cũng không thể được ra bên ngoài một chút sao” Khó có cơ hội được tiên cung, ta cũng không nghĩ bỏ qua, quen thuộc vị trí đường đi để cho thời điểm sau này đến mượn vài thứ dễ dàng hơn. “Không được” Hạ Diệp thấp giọng cự tuyệt Ta thể hiện một bộ dáng đáng thương hề hề nhìn Hạ Diệp “Phụ thân, Tiểu Nhiễm sẽ không gây rắc rối, chính là đi một chút thôi, bằng không Tiểu Nhiễm sẽ buồn đến chết mất, mà khi buồn thì Tiểu Nhiễm cũng không biết chính mình sẽ làm ra cái gì?” “Dám uy hiếp phụ thân?” Hạ Diệp nhướng mi, trên mặt tràn đầy vẻ ác liệt, nhưng là trong mắt biểu tình lại

tiết lộ hết thảy. “Phụ thân, Tiểu Nhiễm cam đoan lúc này đây tuyệt đối sẽ không gây rắc rối” Ta tiếp tục làm nũng, nhìn thấu Hạ Diệp sủng nịch Hạ Nguyệt Nhiễm ở điểm này. Hạ Diệp chung quy là đồng ý, dặn Phong Nhi trông chừng ta. Tá bất mãn oán giận vài tiếng mới mang Phong Nhi đi ra ngoài, bên môi lại nở nụ cười giảo hoạt.

19. Q.1 - Chương 19: Đông Hải Thịnh Yên (3)

Một đường ra khỏi viện được cấp cho Hạ gia nghỉ ngơi, ta liền ở hoàng cung Đông Hải đi dạo. Giờ phút này đúng là trong lúc chuẩn bị thịnh yến, nhiều người lui tới, chung quy một ít quy củ cũng không giống rườm rà mà hoàng cung vốn có. “Tiểu thư, người muốn đi đến bao lâu nữa?” đi đã lâu Phong Nhi phía sau liền nhỏ giọng hỏi. “Phong Nhi, người nếu mệt thì ở lại chỗ này chờ ta” ta xoay người nhìn về mặt mệt mỏi của Phong Nhi nói. Mấy ngày nay hạ nhân trong phủ Hạ gia đều vì chuyện thịnh yến mà bận rộn, cũng khó trách Phong Nhi mệt mỏi như thế

“Nhưng là lão gia nói...” Phong Nhi còn muốn nói cái gì, lại bị ta cắt ngang “Phong Nhi, đừng nói tiểu thư ta không thương người, ta thật sự vẫn còn tinh thần để dạo chơi, nếu người muốn thì liền cùng đi” Phong Nhi vẫn là còn lựa chọn thỏa hiệp, ta một mình tiêu diêu tự tại đi. Không có Phong Nhi cước bộ của ta liền nhanh hơn, yên lặng đem từng đường đã đi qua ghi nhớ ở trong đầu, có lẽ về sau hữu dụng không chừng. Đi được tới chỗ tràn đầy mùi hương hoa, phía trước là hoa Phượng Loan nở rộ. Sắc hoa điểm lệ mê người, gần như là màu đỏ yêu dã. Đây đó là cánh hoa rơi, gió chợt nổi hoa rơi phiêu linh, tựa như bông tuyết bay bay ở trong gió. Bay xuống dung hợp với đất, trong lúc nhất thời đầy trời đều là một mảng đỏ sẫm, gần như xinh đẹp đến mê hoặc. Ta không tự chủ được đến gần, giơ tay ra hứng lấy cánh hoa màu đỏ xinh đẹp, người phiêu du theo cánh hoa rơi, trong thời gian ngắn nhưng là đã quên sự tồn tại của thời gian, chính là không ngừng mà đến gần. Kia màu đỏ của hoa, kia hương thơm lượn lờ giống như một sự mê hoặc, dụ hoặc người không ngừng mà tới gần. Đang vui vẻ thưởng thức thì thì một trận rên rĩ ái muội theo cách đó không xa truyền đến, đánh vỡ một khắc duy mỹ. Ta theo thanh âm nhìn lại, nhìn thấy một màn không nên nhìn thấy. Hồng y nam tử, phần y nữ tử gần bó sát vào nhau, tứ chi quấn chặt lẫn nhau. Từng trận rên rĩ ái muội theo trong miệng nữ tử truyền ra, tràn đầy kiều mị. Nam tử kia đưa lưng về phía ta, mà khuôn mặt tràn đầy mê loạn của nàng kia hiện ra ở tại đáy mắt của ta, trên mặt kia là vui thích cùng mê luyện. Cánh hoa màu đỏ theo gió bay xuống tại trên lưng của nam tử, màu đỏ của hoa, màu đỏ của y phục tụ lại một chỗ, hoàn toàn là một mảng đỏ xinh đẹp.

Ta không nghĩ tới ở ngay ban ngày như thế này, nhưng lại cũng gặp được hình ảnh người khác hoan hảo, thật không hiểu là ta có điểm phức tạp hay là bất hạnh nữa? Lại nói tiếp, tại đây bên trong hoàng cung loại sự tình này cũng không kỳ quái sao? Ta nhếch môi thản nhiên cười. “Gia, nhanh lên” vài tiếng yêu kiều theo trong miệng nữ tử truyền ra, mang theo chút tình mê không chút nào che giấu. “Thực Nhi quả là nhiệt tình” Nam tử mở miệng lại mang theo vài phần trào phúng, âm thanh bên trong réo rắt không có chút mê say trong hơi thở. Mà nàng kia tựa hồ không có nghe ra ý tứ trong lời nói của nam tử, chính là bên trong muốn chìm nổi trong tình của nam tử kia, trong miệng là một tiếng thanh cầu “Gia, Thực Nhi còn muốn” Ta đứng, thủy chung đứng đem một màn kia thu hết vào trong đáy mắt. Đối với loại sự việc này, ta tựa hồ cũng không xa lạ, mặc dù chính mình chưa có trải qua, nhưng nhìn xem thì đã nhiều, mới đầu Mị buộc ta xem, đến sau lại thành thói quen, có nhìn hay không lại có gì khác nhau. Sau đó nam tử kia xoay người, ánh mắt tà tứ chăm chú nhìn trên người của ta. Ta không có lùi bước, đón nhận ánh mắt hắc, thản nhiên cười. Hắc một thân hồng y xinh đẹp, vẻ mặt cười như không cười, tà khí mị hoặc, chưa từng có nam nhân nào mặc đồ đỏ đẹp đến thế, tựa hồ hắc sinh ra đã liền thích hợp với màu này. Yêu nghiệt.... Nhìn hắc, trong đầu của ta liền không tự chủ được hiện ra một từ như vậy. Chưa bao giờ gặp qua người nam tử nào xinh đẹp như thế, tựa hồ chỉ cần cười liền có thể khuynh đảo ngàn vạn nữ tử. Ta cùng hắc mặc màu đỏ, cách đây trời hoa rơi xa xa. Hắc nhưng lại cùng ta thích màu đỏ. Có lẽ chúng ta trong khung đều là thích hợp làm tai họa.

20. Q.1 - Chương 20: Đông Hải Thịnh Yển (4)

“Gia...” nữ tử mở mắt朦胧 lung hồ nghi nhìn về phía nam tử. Nam tử thu hồi tầm mắt trên người ta, quay đầu nâng cằm nữ tử lên “Thục Nhi, xem ra việc tốt của chúng ta không thể tiếp tục được rồi.” Nàng kia quần áo không chỉnh tề, tóc tai hỗn độn, mắt vốn mê ly giờ phút này lại sắc bén bắn về phía ta, làm như oán hận lại giống như cảnh cáo. Chắc là đang oán hận ta đã phá hỏng việc tốt của bọn họ. Ta cười như trước thản nhiên, lại giả một bộ dáng đơn thuần vô tội hỏi “Tỷ tỷ, tại sao lại trừng ta?” “Gia, chúng ta đi nơi khác đi” nữ tử lại một lần nữa trừng mắt nhìn ta liếc mắt một cái, sau đó thu hồi tầm mắt, hai tay ôm lấy cổ nam tử, kiều mị mà nói. Nam tử gỡ hai tay nữ tử xuống, nâng cằm của nàng lên cho nàng nhiệt tình hôn, sau đó nói “Thục Nhi, người trước lui xuống đi” “Gia...” nàng kia còn muốn nói cái gì, nhưng lại bị ánh mắt của nam tử cắt ngang. “Thục Nhi, người nên biết rằng gia ta không thích nữ nhân không nghe lời” hắn đang cười, thậm chí ngay cả đáy mắt đều tràn đầy ý cười, nhưng trong lời nói kia ai cũng đều nghe ra được là sự uy hiếp. Nữ tử cảm giận trừng mắt nhìn ta liếc mắt một cái, sau liền rời đi. Thời điểm đi ngang qua bên người ta, ta chỉ cảm nhận thấy một trận nồng đậm mùi son phấn xộc vào mũi, rất khó ngửi. Hắn đi một bước đến gần ta, cười như không cười.

“Thấy ta đẹp sao?” mắt hắn thẳng tắp nhìn ta, đáy mắt tràn đầy tà mị mê hoặc người. “Rất đẹp” ta lớn mật ngênh đón ánh mắt của hắn cười nói “Tiểu công tử bộ dáng thật không tồi, rất giống yêu nghiệt” Hắn sững sờ, theo sau liền phá lên cười “Cô nương nhà ai?” Ánh mắt ta lơ đãng xẹt qua vạt áo mở rộng của hắn, một viên kỳ thạch màu đỏ ở chỗ vạt áo hắn như ẩn như hiện, ta liền hiểu ra được thân phận của người này. Lục vương gia của Đông Hải quốc – Cơ Lưu Tiêu, nhân nghĩa đông tà. Mà viên kỳ thạch kia, nói vậy đó chính là viên thứ nhất Phượng Diễm trong thất thải kỳ thạch. “Là công tử nhà ai?” ta như trước giả bộ vô tội hỏi, một đôi mắt tràn đầy ý cười hướng về phía hắn. Hắn đi tới gần, tay nâng cằm của ta lên, cúi người ái muội ở bên tai ta nói “Đây là người đang diễn trò để câu dẫn ta sao? Nhưng là ta có thể nói cho người, người đã thành công” Hơi thở ấm áp như có như không thổi vào má ta, một loại cảm giác áp bách chưa từng có dấy lên trong lòng ta. Thời điểm ở chung cùng Dạ Khuynh Thành hay Mị cùng không từng có qua cảm giác này. Trực giác nói cho ta biết, nam nhân này rất nguy hiểm Chính là ta không thể lui về phía sau, cho nên chỉ có thể tiến lên. “Chẳng lẽ nữ tử khắp thiên hạ này nhìn công tử liếc mắt một cái, công tử đều cho rằng vì nàng muốn câu dẫn người sao?” ta thối lui vài bước, cười khanh khách nhìn hắn. Lời đồn đại có nói, lục vương gia Cơ Lưu Tiêu của Đông Hải Quốc phong lưu thành tính, quý phủ thị thiếp ba ngàn, hồng nhan tri kỷ lại trải rộng khắp thiên hạ. Giờ phút này xem ra tựa hồ cũng đều không phải là giả dối. “Không phải sao?” hắn lại tiến lên từng bước, ngón tay quần quanh lọn tóc đen của ta, cười đến tà mị “Chẳng phải cô nương mặc hồng y là muốn ta chú ý hay sao?” Giờ phút này ta mới nhớ tới, lúc đầu vì sao cảm thấy không ổn, giờ phút này nghĩ đến mới hiểu được. Tại Đông Hải quốc này, ai cũng đều biết lục vương gia yêu thích màu đỏ, cũng không có người nào mặc y phục màu đỏ thích hợp hơn hắn. Màu đỏ tựa hồ là đại biểu cho hắn, không có người nào dám cùng hắn tranh đoạt. Cho nên giờ phút này hắn mới có thể cho rằng là ta cố ý mặc y phục màu đỏ để câu dẫn hắn? Chính là một khi đã như vậy, Hạ Nguyệt Sanh vì sao phải làm cho ta mặc màu đỏ? Chẳng lẽ hắn tính muốn làm cho Cơ Lưu Tiêu chú ý đến ta sao? Trong lòng ta đột nhiên có ý nghĩ như vậy, ngực cũng là một mảnh lạnh như băng. Hạ Nguyệt Sanh dung túng Hạ Nguyệt Nhiễm, sủng nịch Hạ Nguyệt Nhiễm tất cả cũng chỉ là nghĩ lợi dụng nàng để mà củng cố quyền thế của chính mình sao? “Yêu nghiệt” ta cười nói, sau đó xoay người rời đi. Nếu như muốn lấy thất thải kỳ thạch kia ở trên tay vương tộc, như vậy nhất định phải hiểu rõ tính cách của những người đó như lòng bàn tay. Cơ Lưu Tiêu tà mị phong lưu, lại luôn muốn đánh giá người khác, luôn có ý làm bậy. Điểm này có lẽ rất giống ta. Cho nên một tiếng yêu nghiệt kia, cũng sẽ không làm cho hắn tức giận, ngược lại sẽ có hứng thú với ta. Đúng như dự liệu của ta, phía sau truyền đến tiếng cười réo rắt, lại mang theo sự ma mị không thể kháng cự. Hắn quả thật là yêu nghiệt Nếu không phải là nhiệm vụ Mị giao, ta thật sự không muốn cùng hắn tiếp cận. Ta không có quay đầu lại, chính là chậm rãi rời đi, không vội không chậm, giống như nhàn nhã lững thững dạo chơi. Cánh hoa màu đỏ vẫn như trước bay đầy trời, đẹp như một bức họa....

21. Q.1 - Chương 21: Đệ Nhất Mỹ Nhân (1)

Thời điểm trở lại nguy cấp viên, mọi người đều đang chờ ta. Gặp ta trở về, Hạ Diệp không khỏi lải nhải vài câu, mà ta chỉ là như trước bày ra bộ dáng vô tội đơn thuần. Hạ Nguyệt Sanh ánh mắt vẫn như cũ là ôn nhu, dung túng, nhìn ta tràn đầy sùng nịch, chính là giờ phút này ánh mắt kia lại làm cho ta cảm thấy có chút chói mắt. Hắn làm cho ta mặc y phục màu đỏ rất cuộc là cố ý? Hay là do trùng hợp? Ta không thể suy đoán được, nên chỉ có thể cảnh giác. Ta như thế nào có thể quên, Minh Nguyệt thành nhưng là trung tâm quyền lực của Đông Hải quốc. Người ở trong này liếc mắt một cái có thể nhìn thấu sao? Hạ Diệp cũng không nói thêm gì nữa, nghĩ là không sai biệt lắm đã đến thời gian hội yến, hắn phân phó vài câu liền dắt chúng ta một đường bước vào. Yến hội được cử hành ở Nguyệt Dương các, tham gia yến hội này đa số đều là quan to, quý nhân của Minh Nguyệt thành. Yến hội này cũng không phải yến hội chính trị, thậm chí có một nửa là nữ quyền. Cho nên không khí yến hội cũng thoải mái, điều này làm cho ta không khỏi nhẹ thở ra. Ta chán ghét nơi nhiều người, càng chán ghét loại không khí áp lực, hít thở không thông, bất quá yến hội này miễn cưỡng có thể chịu được. Hạ gia được an bài ở bên trái vị trí thứ năm. Phía trên đúng là thất vương gia Cơ Lưu Ẩn mà ngày đó ở trên đường ta gặp được. Ta từng nghe người ta nói si nhi vương gia rất ít khi tham gia yến hội, lại không biết hôm nay như thế nào lại cũng có mặt? Chẳng lẽ vương thượng cũng nghĩ kiếm cho hắn một phi tử. Ta quay đầu nhìn hắn, chỉ thấy hắn như ngày đó, con người trong suốt tràn đầy ý cười đơn thuần. Phu quân như thế, nếu như không phải là si nhi, nói thật ra cũng là đối tượng để cho chúng nữ tử tranh giành, đáng tiếc... Mặc dù thật sự tìm, nhưng nữ tử nhà ai lại can tâm tình nguyện gả cho hắn đây? Nghĩ đến đây ta không khỏi nổi lên một trận thương tiếc. Thì ra bạc tình như ta cũng sẽ đồng tình người khác như vậy. Thật không biết là hắn hạnh phúc hay là bất hạnh đây? Ngay tại khi ta sắp thu hồi tầm mắt, hắn đột nhiên quay lại nhìn về phía ta, ý cười không khỏi càng sâu. Ta vốn tưởng rằng hắn sẽ không nhận ra ta, nhưng ai biết hắn nhưng lại cao hứng kêu “Ô, Nhiệm tỷ tỷ như thế nào cũng ở trong này?” Hắn, thế nhưng nhớ rõ ta? Ngây ngốc, ngạc nhiên không chỉ có ta, còn có Thiết Ứng. Gương mặt hắn vốn nghiêm túc, giờ phút này rõ ràng lộ vẻ một loại biểu tình không thể tin được. Chắc là do hắn cảm thấy kinh ngạc. Chính là ngay sau đó, ánh mắt hắn lại sắc bén liếc ta một cái, coi ta như là yêu nghiệt vậy. Như thế nào? Chắc cảm thấy mất mát, dù sao từ nay về sau, hắn liền không phải là người độc nhất vô nhị mà Cơ Lưu Ẩn nhớ được. Nghĩ đến đây ta tươi cười sáng lạn, đón nhận tầm mắt của Thiết Ứng, tuyệt đối khiêu khích. “Đúng vậy, Ẩn đệ như thế nào cũng ở đây” ta ra vẻ đơn thuần hỏi, làm như một bộ dáng không hiểu đời, là vì phối hợp với Cơ Lưu Ẩn, cũng là vì trêu tức Thiết Ứng. Cùng ngồi một hướng, người của Hạ gia tự nhiên cũng nghe thấy, không khỏi đem ánh mắt đặt tại trên người của ta, đương nhiên có gương mặt kinh ngạc, cũng có nghi hoặc. Ta lười hướng bọn họ để giải thích, vì thế coi như làm cái gì cũng không biết, không dấu vết đem ánh mắt nhìn đi nơi khác. Chính là ánh mắt vừa chuyển liền bắt gặp một đạo ánh mắt tà mị. Một mảng màu đỏ kia vẫn như cũ chói mắt vô cùng, mà ánh mắt đang nhìn về phía ta kia rõ ràng mang theo trêu tức, vẻ mặt cười như không cười. Lời đồn đãi về tà vương này quả thực không giả, kiêu ngạo, tà mị, phong lưu. Dám như thế đằng hoàng mặc hồng y, dám như thế can đảm, tà mị nhìn người, tại Đông Hải quốc này sợ cũng chỉ có lục vương gia này mà thôi. Đông Hải quốc có Lục vương gia. Tây Việt quốc có Chiến Hậu, nhân nghĩa đông tà tây độc, là Tu La trên chiến trường, làm cho người ta nghe tin đã sợ mất mật. Hắn cũng xác thực kiêu ngạo vốn có sẵn.

22. Q.1 - Chương 22: Đệ Nhất Mỹ Nhân (2)

Ta nhếch miệng cười mang theo vài phần khiêu khích, sau đó nhìn thấy miệng hắn ý cười dần dần càng sâu. Tại yến hội náo nhiệt khó phân này, tầm mắt của chúng ta xuyên qua đám người, dây dưa lẫn nhau, một phen tranh đấu mà những người khác không biết sớm được hoàn thành. Thời điểm ta thu hồi tầm mắt, lại ở trong lúc lơ đãng thấy được Thiết Ứng kia có chút suy nghĩ sâu xa, liếc mắt nhìn ta một cái. Mà Cơ Lưu Ẩn làm như thật cao hứng khi nhìn thấy ta, liền tiếp nhìn ta mỉm cười. Nụ cười kia vẫn như cũ hồn nhiên, có thể tắt đi hết thấy bụi trần. Ta bất đắc dĩ cũng chỉ lấy đồng dạng mỉm cười. Mọi người lục tục đến đông đủ, ngồi ở vị trí đối diện với Hạ gia chúng ta chính là Khúc gia. Một nhà Hữu thừa tướng Khúc Thương

Chi của Đông Hải quốc đều có mặt. Khúc Nhược Vân được coi là đệ nhất mỹ nhân của Đông Hải quốc, hôm nay cũng mặc một thân hồng y, yêu kiều diễm lệ. Thật đúng là oan gia ngõ hẹp, nói vậy nàng hẳn là cũng không quên ngày trước bị chịu nhục, một đôi phượng mâu cố ý vô tình xẹt qua ta, mang theo vài phần khinh thường. Đang lúc này, một đạo âm thanh the thé vang lên “Vương Thượng giá lâm, Vương Hậu giá lâm, Bích phi nương nương giá lâm...” Một tiếng như thế, phía trên đại điện vốn phi thường náo nhiệt lập tức trở nên yên lặng, tầm mắt của mọi người đều nhìn ra phía cửa. Một nam tử trên năm mươi, một thân y phục cẩm hoa, gương mặt hiền từ, kia chắc là vương thượng của Đông Hải quốc. Nghe đồn, Vương Thượng của Đông Hải quốc là một người nhân từ, hiền lành, lấy dân là gốc rễ để trị quốc. Hôm nay vừa thấy quả nhiên đúng như lời đồn đãi, chính là Vương Thượng này thoát nhìn thật sự không có chút khí chất của đế vương. Cũng khó trách người ta nói Vương Thượng của Đông Hải quốc nhân từ có thừa, quyết đoán không đủ. Ngược lại là phía sau, Vương Hậu một thân phượng triều, vừa nhìn đã nhận ra là một nhân vật lợi hại, mà một nữ tử vô cùng xinh đẹp khác, cũng chính là trong lời đồn đãi là Bích phi nương nương được sủng ái nhất. Mọi người đều là quỳ xuống hành lễ, ta rơi vào đường cùng cũng

chỉ có quỳ xuống, từng đạo âm thanh vang dội tức thì truyền khắp toàn bộ đại điện. Ta cúi đầu, chỉ có thể nhìn thấy hoa phục ở trước mặt của ta uốn lượn mà qua, sau đó là thanh âm ôn hòa của Vương Thượng kia vang lên “Đứng lên đi, hôm nay là thịnh yến mỗi năm một lần, có chút quy củ liên bài miễn” Tất cả mọi người đứng lên, ngồi trở lại vị trí của mình. “Nhi thần trước kính phụ vương một ly” thái tử ngồi ở trên cùng bên trái đứng dậy, hướng Vương Thượng nói. Thái tử Đông Hải quốc là Cơ Lưu Duệ, một thân cẩm bào xanh ngọc, vẻ mặt ôn hòa, cùng một loại người giống Vương Thượng. Cho nên bề phái có chút quá khích cũng từng nói, hẳn không thích hợp tiếp nhậm ghế Vương Thượng đời tiếp theo của Đông Hải quốc. Vương kính trước, theo sau hai bên cùng uống. Sau đó, hẳn lại nâng chén hướng mọi người phía dưới nói “Quả nhân kính các vị khanh gia một ly” Sau tiếng nói của Vương thượng, mọi người đều đứng dậy, hướng hẳn kính rượu. Chỉ có một mình Cơ Lưu Ẩn ngồi, nâng chén rượu lên ngắm nghía, đơn thuần cùng nơi này không hợp nhau. Tầm mắt của mọi người tập trung vào trên người hẳn. Tuy rằng không đến mức cười nhạo, nhưng khóe miệng ý cười ẩn hiện lại rõ ràng là như vậy. Trong lòng của ta không khỏi dâng lên một trận buồn bã, mắt nhìn về phía hẳn. Hẳn làm như chú ý tới ánh mắt của ta, ngẩng đầu trông lại, cũng không để ý đến Thiết Ứng liên tiếp ám chỉ, cười nói “Nhiệm tử tử, các người đang làm gì?” Thanh âm của hẳn như dòng suối trong vắt ở trong rừng, réo rắt mà động lòng người, thản nhiên vang vọng ở trong đại điện to như vậy. Giờ khắc này những người đó trong mắt ý cười càng sâu vài phần, thậm chí đã có người bật cười thành tiếng.

Chính là Cơ Lưu Ẩn vẫn tươi cười như trước, tựa hồ hoàn toàn không nghe thấy âm thanh xung quanh, trong đôi con ngươi trong suốt kia chỉ có ta. Bị một người nhìn như thế, nhìn chăm chú vào mình, tựa hồ như ở đây hẳn chỉ nhìn thấy ta. Rõ ràng bất quá là gặp mặt một lần, ta lại bởi vì hẳn đơn thuần, ngây thơ không nhiễm bất cứ một loại hạt bụi nào, mà đối với hẳn tâm sinh thương tiếc.

23. Q.1 - Chương 23: Đệ Nhất Mỹ Nhân (3)

“Vương thượng, người hôm nay như thế nào lại cũng mời tiểu thất tới?” Vương hậu đứng bên cạnh vương thượng hỏi, không chút dấu hiệu sự khinh miệt của nàng “Hôm nay là ngày mọi người cùng nhau vui vẻ, náo nhiệt, nàng không thấy là thất nhi thực đáng yêu sao?” Vương thượng cười nói, chính là ánh mắt nhìn Cơ Lưu Ẩn rõ ràng là một loại sủng nịch. Tuy rằng bất quá chỉ là một cái chớp mắt, nhưng ta lại nhìn ra điều đó. Chẳng lẽ lời đồn có sự nhầm lẫn? Vương thượng không phải là vì chán ghét Cơ Lưu Ẩn, mới làm cho hẳn một mình sống ở ngoài cung sao? Lời vừa nói ra, các đại thần đương nhiên cực lực phụ họa “Vương thượng nói rất đúng.” Vương thượng cười to, mọi người cũng bồi cười, chỉ có Cơ Lưu Ẩn ngây ngốc không biết đã xảy ra chuyện gì, chính là đang chờ đợi đáp án của ta. Ta cơ hồ có thể cảm giác được tầm mắt mọi người đều tập trung đến trên người của ta, giống như ta thành nhân vật chính trên vũ đài vậy, mà người chung quanh hoàn toàn là người xem, đều là một bộ dáng xem kịch vui. Kể từ đó, ta tựa hồ không cần biểu hiện như thế nào liền đã có tiếng. Chính là Hạ Diệp tựa hồ cũng không thích, vốn là sắc mặt đang

vui mừng, giờ lại mang theo vài phần khó chịu, mà đại phu nhân bên cạnh hẳn, sắc mặt rõ ràng là vui sướng khi thấy người gặp họa. Ta không nhìn ánh mắt của mọi người, vẻ mặt lạnh nhạt, hoàn toàn không thêm để ý. Ta nghĩ giờ phút này trong một khắc, ta rất giống thiên kim đại tiểu thư. Hạ tam tiểu thư danh hào vốn là đủ vang dội, ta cũng không cần lại làm cho vang thêm một chút nữa. Chính là ta không rõ, Cơ Lưu Ẩn vì sao sẽ lại nhớ kỹ ta? Rõ ràng chúng ta không phải chỉ là như hai người xa lạ gặp thoáng qua mà thôi hay sao? Lúc này, một giọng nói mang theo vài phần mỉa mai hoặc vang lên, phân tán lực chú ý của mọi người “Bổn vương nghe danh Khúc tiểu thư tinh thông vũ đạo, chẳng biết có được hay không hãnh diện xem nàng biểu diễn một chút.” Ta ngược mắt nhìn lên, lại gặp được đôi con ngươi cười như không cười của hắn, giống như ánh trăng lóe sáng, lại như đêm tối thâm thúy, làm người ta nhìn không thấu.

Là hắn đang giúp ta sao? Chính là ta cũng sẽ không bởi vậy mà cảm kích hắn. Loại nam nhân nguy hiểm này đương nhiên là cách càng xa càng tốt, ta cũng không phải là dạng nữ nhân vì hắn mặc dù phải như thiêu thân lao đầu vào lửa cũng vui vẻ chịu đựng. Chi nữ của Khúc Thương Chi – Khúc Nhược Vân giờ phút này dĩ nhiên là mặt cười ửng đỏ, vốn là khuôn mặt tuyệt mỹ giờ phút này lại như hoa nở mùa xuân nở rộ, dù là đều là nữ tử nhưng ta cũng tránh không được một trận than nhẹ. Giang sơn vô hạn, mỹ nữ xinh đẹp mỹ miều, trách không được thiên hạ này có nhiều nam tử vì hai thứ này mà hao hết tâm tư. Nay Đông Hải Quốc định vì tuyển phi, vương thượng tất nhiên sẽ là không có ý kiến gì, cái ý nghĩ này làm cho các thiên kim tiểu thư lại nóng lòng muốn ở trước mặt mọi người trở nghệ tài hoa. Vì thế bây giờ bắt đầu tài nghệ biểu diễn, nhất định là đẹp như mây.

24. Q.1 - Chương 24: Đệ Nhất Mỹ Nhân (4)

Người đầu tiên trở tài nghệ, tất nhiên là danh hiệu đệ nhất mỹ nhân của Đông Hải Quốc – Khúc Nhược Vân, nàng thướt tha vắn vít đi tới trung tâm, bỏ xiêm y dây ở bên ngoài xuống, bên trong nghiêm nhiên là một kiện y vũ mỏng manh, xem ra là sớm đã có chuẩn bị. Tiếng sáo trúc vang lên, bay bay trong gió lượn lờ, mà trong sân nữ tử cũng chậm rãi múa. Nàng mặc vẫn là quần áo hồng y, quyến rũ mà xinh đẹp, tựa hồ tranh huy một chút màu đỏ cùng với Cơ Lưu Tiêu, mà ý cười trên khóe miệng Cơ Lưu Tiêu cũng là càng ngày càng đậm, làm như trào phúng, lại giống như nghiền ngẫm. Ta có thể cảm giác được Khúc Nhược Vân thích hắn, mặc đồ màu đỏ cũng là cố ý. Ta cũng là người cùng mặc đồ màu đỏ, giờ phút này chắc chắn đã trở thành đối tượng để người khác nghiền ngẫm đem ra so sánh. Hạ gia có thật là cố ý để cho người khác biết rắc tâm của bọn họ không? Hay chẳng qua chỉ là cố ý cùng Khúc gia tranh đoạt? Điều múa của nàng hết sức xinh đẹp, cũng hết sức quyến rũ, đem sự mềm mại nên có của nữ tử bày ra vô cùng nhuần nhuyễn, tựa hồ như là đoá mẫu đơn nở rộ, xinh đẹp, ung dung, mặc dù là hiển vũ, cũng múa như vậy kiều ngạo. Múa xong một điệu, mọi người ở dưới đều một mảnh là ngạc nhiên, thật lâu sau mới có lựa thưa tiếng vỗ tay. Là do múa rất tốt, hay vẫn là múa quá kém? Ta cuối cùng cảm thấy biểu tình của mọi người thật là quái dị. Chính là ta còn chưa kịp nghĩ nhiều, Cơ Lưu Tiêu đối diện dĩ nhiên đứng lên, nhìn về mặt đỏ bừng của Khúc Nhược Vân, thần thái có chút ngả ngớn, tựa hồ hoàn toàn không để ý nơi này là công chúng. “Khúc tiểu thư thích ta sao?” Hắn hỏi trực tiếp mà lớn mật, mà giai nhân đối diện kia đã sớm thẹn thùng, chính là vẫn đứng ở tại chỗ, như đoá mẫu đơn nở rộ. “Không phải sao?” Ánh mắt ngả ngớn, lời nói trêu tức, nhưng là cũng chỉ có hắn mới có thể làm thế, dù nói như vậy vẫn như cũ có loại mị lực câu dẫn lòng người “Ta còn tưởng rằng Khúc tiểu thư thích ta, nên mới mặc vào hồng y, còn có...” Hắn dừng một chút, mới chậm rãi mở miệng, trên mặt ý cười chưa mất “Nếu bổn vương không có nhớ lầm, điệu múa kia là Loan nhi khuyển thành.” Khuyển thành? Loan nhi trong miệng hắn là Phượng Loan sao? Ta chưa thấy qua Phượng Loan, cũng không biết nàng có khuyển thành hay không, nhưng là diễm danh của nàng lại sớm bay khắp tứ quốc. Nghe đồn Phượng Loan là ái phi của tà vương Đông Hải quốc, có một điệu múa làm khuyển đảo thiên hạ, chính là hồng nhan bạc mệnh, sớm đã qua đời mấy năm trước. Có người nói tà vương giờ phút này phong lưu như thế hoàn toàn chỉ là vì Phượng Loan mất đi mà thương tâm quá độ, cũng có người nói là vì tà vương rất phong lưu, nên một thế hệ hồng nhan mới có thể hương tiêu ngọc vẫn, chính là trong đó sự thật giả ra sao cũng chỉ có bọn họ mới hiểu được. Chúng ta là người bên ngoài, thấy không rõ cũng nhìn không thấu. Nói như thế, bây giờ ta cũng có thể hiểu được vì sao biểu tình của mọi

người lại quái dị như thế ? Xem ra mục đích của Khúc Nhược Vân không cần nói cũng biết, chính là Cơ Lưu Tiêu trực tiếp hỏi như thế, nhưng thật ra không có chút lo lắng nào sao, khi nàng thuộc loại nữ tử thẹn thùng.

25. Q.1 - Chương 25: Đệ Nhất Mỹ Nhân (5)

“Quả nhiên là bốn vương hiểu lầm, bốn vương còn tưởng rằng có thể ôm mỹ nhân về ?” ý cười của hắn càng đậm, giờ lên chén rượu hướng về phía Khúc Nhược Vân kính “Còn thỉnh Khúc tiểu thư thứ lỗi, bốn vương thất lễ .” Dứt lời, ngửa đầu uống cạn chén rượu, lại quay đầu nhìn phía Vương Thượng “Phụ vương, nhi thần thất lễ .” “Không sao, hôm nay chính là yến hội, mọi người có thể nói thoải mái, quả nhân cũng hy vọng lục nhi có thể lập phi.” Vương thượng nhưng thật ra lại không có chút tức giận, hoặc là nói hắn làm cho người ta cảm giác là yếu đuối, cái gì cũng không để ý. Một đế vương như thế cũng thật là bi ai. “Lục gia, Nhược Vân thích người.” Một đạo thanh âm uyển chuyển vang lên, mang theo vô hạn mềm mại, kia vốn là cô gái thẹn thùng không thôi, giờ phút này dĩ nhiên ánh mắt đưa tình nhìn phía Cơ Lưu Tiêu, hơn nữa dừng cảm như vậy, nhưng lại trước mặt nhiều người như vậy thỗ lộ. Xem ra lại là một cô gái tâm bị hắn bắt cóc được, chính là Khúc Nhược Vân chẳng lẽ không thấy ra hắn căn bản chính là cố ý làm cho nàng làm như vậy, tựa hồ là hướng mọi người chứng minh, là Khúc Nhược Vân tự động đưa đến cửa. Hay là nói nàng có tự tin trở thành Phụng Loan kế tiếp, thay đổi lăng tử phong lưu này? Ta như thế nghĩ, ánh mắt lại không tự chủ được đặt tại trên người Cơ Lưu Tiêu, đã thấy đáy mắt hắn tràn đầy nghiền ngẫm, khóe miệng kia gợi lên rõ ràng đó là một chút khiêu khích. Hắn, quả thật là cố ý ? Chính là... Trong đầu đột nhiên linh quang vừa hiện, cuối cùng hiểu được dụng ý của hắn. Ta và Khúc Nhược Vân cùng mặc đồ màu đỏ, ở trong mắt mọi người dĩ nhiên nghĩ là có mục đích giống nhau, mà nay hắn lựa chọn Khúc Nhược Vân, ta đây tất sẽ trở thành đối tượng để cho người khác giễu cợt. Hắn, là muốn ta đi chủ động tìm hắn sao? Nhưng là hắn sai lầm rồi, Nguyệt Liễu Lăng ta không cần nhất đó chính là cái nhìn của người khác. Chính là... Dụng ý của Hạ gia lại làm cho ta đoán mãi không ra. “Phụ vương, một khi đã như vậy, nhi thần muốn lập Khúc tiểu thư làm sủng phi, không biết phụ vương cùng hữu Thừa tướng cảm thấy như thế nào?” Cơ Lưu Tiêu khóe miệng hơi hơi giờ lên, mặc dù không hiện rõ, nhưng kia rõ ràng là một chút trào phúng. “Lục nhi, Khúc tiểu thư tài mạo song toàn, lục nhi sao không lập nàng làm chính phi?” Vương thượng liếc mắt nhìn Khúc Nhược Vân một cái, lại ngược lại nói với Cơ Lưu Tiêu. Cơ Lưu Tiêu đôi mắt buồn bã, làm như thở dài nói: “Nếu Thừa tướng cảm thấy ủy khuất Khúc tiểu thư, như vậy bốn vương liền chỉ có thể bỏ những thứ yêu thích. Bốn vương đã đáp ứng qua với Loan nhi, kiếp này quyết không lập chính phi.” Lời này vừa nói, mọi người đều là một mảnh ngạc nhiên, mà lại không biết có bao nhiêu nữ tử bắt đầu hâm mộ Phụng Loan đã sớm mất kia? Ta liếc mắt một cái, lại lập tức thu hồi tầm mắt. Cơ Lưu Tiêu này thiện ác khó phân biệt, nguy hiểm đến cực điểm, cũng không biết trong những lời này, có mấy phần là thật, mấy phần là giả? “Có thể trở thành sủng phi của lục gia, là phúc khí của tiểu nữ.” Vốn là Khúc Thương Chi vẻ mặt nghiêm túc lại cũng lên tiếng phụ họa như thế. Vương thượng vừa nghe xong, thật là vui sướng, vì thế hôn sự coi như đã được xác định, chính là trong quá trình này nhất định sẽ trở thành lời đồn mối trong Minh Nguyệt thành. Chính là không biết Khúc Nhược Vân này, là hạnh phúc hay là bất hạnh? Ta ngược mắt nhìn nàng liếc mắt một cái, đã thấy nàng mặt đầy vui mừng, kiêu diễm càng sâu như trăm hoa đua nở ngày xuân, làm như chú ý tới tầm mắt của ta, nàng cũng hướng ta trông lại, chính là nơi đó mặt rõ ràng là đắc ý cùng trào phúng, chắc đang giễu cợt ta bị thua. Đắc ý đi... Cũng không biết kết quả hôm nay có lẽ sẽ trở thành nỗi hối hận mai sau.... Ta cũng cười, cười đến bữa bãi, kể từ đó, ngược lại là nàng vội vàng tránh né ánh mắt của ta. Hạ Diệp tựa hồ cũng không có biểu tình gì, mà Hạ Nguyệt Sanh vốn là sủng ta đến cực điểm cũng là một bộ trầm tư, cũng không biết là hắn đang suy nghĩ cái gì... Thôi, ta quản ân oán của bọn họ để làm chi? Ta chỉ muốn hoàn thành nhiệm vụ là tốt rồi. Còn lại cái gì đều không trọng yếu...

26. Q.1 - Chương 26: Tịnh Nguyệt –bất Nhân (1)

Thủy Bất Nhân của Đông Hải quốc, cùng Thu Tịnh Nguyệt của Nam Mạch quốc, được xưng là hai đại tài nữ đương thời. Mà giờ phút này, tại trung tâm yến hội, nữ tử vận y phục màu trắng đang đánh mặc nguyệt cầm chính là Thủy Bất Nhân, thanh lệ thoát tục, cô phương ngạo nghệ, thật giống như tiên nữ hạ phàm, chỉ có thể ở xa mà thưởng thức không thể tới gần. Màu trắng của y phục, màu đen của cầm phối hợp rất ăn ý, không một ngòi bút nào nào có thể vẽ được hết sự phong tình của vẻ bề ngoài như vậy.

Tuy nói là tài nữ, nhưng với dung mạo kia cũng không thể có người nào sánh được. Y phục màu trắng theo hình những đám mây mờ ảo, một mái tóc đen được tùy ý buộc lên thành búi tóc, một ít tóc thả lỏng trước ngực, một ít khác lại được thả phía sau, tùy ý mà tự nhiên. Chỉ cần là tùy ý liếc mắt, chỉ cần là vô tình cười, cũng là phong tình vạn chủng. Nếu nói Khúc Nhược Vân quyền rũ xinh đẹp, tìm không ra một tia tỳ vết nào, như vậy vẻ đẹp của nữ tử trước mắt đó là thanh lệ quá mức, tựa hồ không có dính một chút nào của phong trần nhân gian, tổng cảm thấy mọi phiền muộn trong lòng đều đã biến mất. Mà cái loại ngạo nghệ này lại làm cho nàng giống như thiên nhân ngạo nghệ ở trên chín tầng mây, liếc nhìn xem vạn vật ở hồng trần. Chung quanh im lặng chỉ có liên tiếp tiếng hít thở, tất cả mọi người tinh tế lắng nghe tiếng đàn của Thủy Bất Nhân, tựa hồ đều bị tiếng đàn của nàng thu hút. Tiếng cầm vang lên âm thanh trầm thấp, mà Thủy Bất Nhân đang tấu lên một khúc cũng là khí thế ngất trời bằng bạc. Chính là cũng chỉ có loại tài năng này mới đem mặc nguyệt cầm được phát huy hết mức ưu thế. Ta không khỏi theo tiếng đàn hình dung ra trên chiến trường rộng lớn, tựa hồ có thể thấy được đao quang kiếm ảnh, tựa hồ có thể nghe thấy tiếng ngựa hí vang đầy khí thế, tất cả tất cả rất chân thật. Thủy Bất Nhân của Đông Hải quốc quả thực danh bất hư truyền, cũng chỉ có ở trên chiến trường, mới cảm thụ qua bầu không khí này, chỉ có nhân tài mới có thể đem mọi việc trên chiến trường diễn giải giống y như đúc. Giai truyền trong thiên hạ, Thủy Bất Nhân năm tuổi đã thông thạo văn thư, bảy tuổi liền bắt đầu đọc binh thư thuần thục, mười một tuổi dâng lên một kế cho tướng quân phụ thân, đánh lui sự tiến công của Bắc Thương quốc, mười ba tuổi bắt đầu đi theo vào doanh trại, bày mưu tính kế. Mười lăm tuổi liền có thể một mình rong ruổi trên chiến trường, cùng tướng quân nhiều năm kinh nghiệm kề vai chiến đấu, lập nhiều kì công. Không nghĩ tới, lúc này đây không chỉ có kiến thức sâu rộng, mà còn có sắc đẹp có thể trở thành đệ nhất mỹ nhân của Đông Hải, quả thực là xứng danh quận chúa Bất Nhân nổi tiếng thiên hạ. Chỉ là so với Khúc Nhược Vân, Thủy Bất Nhân mới là chân chính là đệ nhất mỹ nhân tài sắc vẹn toàn. Bất quá đối với những người này, ta cũng không có nhiều cảm giác. Gần đây cũng từng nghe thấy vương thượng sủng ái Thủy Bất Nhân, cố ý làm cho nàng chọn thất hoàng tử – đứa con trung thành nhất của ông làm vi phu (*). Cũng có người nói, ai được Bất Nhân quận chúa tương trợ, thì người đó sẽ trở thành vương thượng tiếp theo của Đông Hải quốc. Đương mơ màng suy nghĩ, thì Thủy Bất Nhân một khúc đã tấu xong, bên dưới tức thì vang lên một tràng vỗ tay, xem ra so với Khúc Nhược Vân, Thủy Bất Nhân lại được nhiều người ủng hộ, yêu mến hơn. Xem ra vang danh của Thủy Bất Nhân ở Đông Hải quốc cũng không phải không có căn cứ. Chính là lục Vương gia Cơ Lưu Tiêu được người cho rằng có khả năng được vương vị nhất, vì sao lại bỏ qua Thủy Bất Nhân mà chọn Khúc Nhược Vân? Hay hẳn chính là loại người mà Thủy Bất Nhân khinh thường nhất? Nghĩ đến cuối cùng, ta cảm thấy chỉ có thể là như thế, xem ra Vương gia được gọi là phong lưu cũng có thời điểm bị một nữ nhân cự tuyệt. Ta vừa tưởng tượng thấy bộ dạng bất đắc dĩ của hắn, đáy lòng liền cảm thấy vui vẻ, cặp mắt tà mị kia đang hướng về phía ta, thật giống như biết ta đang suy nghĩ cái gì.

27. Q.1 - Chương 27: Tịnh Nguyệt –bất Nhân(2)

Đúng lúc này, một tiếng kêu to làm cho ta không thể không thu hồi tâm trí. “Hạ khanh, hai vị tiểu thư của nhà khanh hôm nay là ngày đầu tiên đến, không biết tính biểu diễn cái gì đây?” Chính là vị vương thượng về mặt ôn hòa cao cao tại thượng, đang hỏi Hạ Diệp, ánh mắt còn đang đánh giá ta cùng Hạ Nguyệt Mộng. Hạ tam tiểu thư ác danh nổi tiếng Minh Nguyệt thành, thật không biết vương thượng ôn hòa này có biết hay không. Ta nghiêng đầu nhìn phía Hạ Diệp, đã thấy hắn về mặt ngưng trọng, trầm mặc rồi mới mở miệng nói: “Tiểu Nhiễm, lên đi.” Trong mắt hắn có một loại phức tạp mà ta nhìn không ra được. Biểu diễn

tài nghệ? Ta cảm kỳ thư họa mọi thứ đều tinh thông, nhưng Hạ Nguyệt Nhiễm chính là thứ gì cũng không thông, thì có thể biểu diễn cái gì? Hạ Diệp phải biết rõ chính nữ nhi của mình chứ, sao lại nhất định bảo ta phải tham gia yến hội này? Hạ Nguyệt Nhiễm không có mỹ mạo như Khúc Nhược Vân, cũng không có tài hoa tuyệt đại như Thủy Bất Nhân, như thế nào có thể đi đoạt được tầm mắt của người khác đây? Duy nhất có thể tự cao lại là cái ác danh kia, có phải hay không hẳn muốn ta lấy đại cái ấy làm vốn ĩnh? Ta cuối cùng cảm thấy nơi này tựa hồ có cái gì đó ta không thể chạm đến. Chính là giờ phút ta đang ở trong thân phận Hạ Nguyệt Nhiễm, cũng chỉ có thể như chấp nhận đi lên. Ta đi tới trung tâm yến hội, kéo làn váy hoa lệ lên, uốn lượn mà qua, giờ phút này, ta liền trở thành tiêu điểm của mọi người, chính là như thế này bên trong tầm mắt đều có biểu hiện cười nhạo. Kia thân hồng y, kia thân trang phục hoa lệ giờ phút này nghiêm nhiên trở thành tượng trưng cho sự thua cuộc của ta, cứ như là ta đã đoán trước được sẽ như vậy. Đây chính là ánh mắt đang dả đảo ta sao? Sẽ không, bởi vì ta là yêu nữ, nên ta không thèm để ý đến ánh mắt của người khác, mà Hạ Nguyệt Nhiễm cũng là ác nữ rất bốc đồng. Ta cười, chính là cái loại biểu hiện bừa bãi, không phải là thiên kim tiểu thư, nên có gì phải sợ. Nếu ác danh đã có, ta cũng không cần phải lo xấu mặt. “Vương thượng, thần nữ cái gì cũng không biết.” Ngắc đầu, ta trực tiếp trả lời, nhìn thẳng vào ánh mắt của hắn. Người địa vị cao cao tại thượng kia như đang sửng sốt, theo sau liền hỏi lại: “Thật sự là cái gì cũng không biết?” Vì sao ta lại cảm thấy trong tầm mắt kia có chút chờ đợi? Chính là ta cũng không có tâm tìm hiểu, chỉ vang dội nói lại: “Đúng, cái gì cũng không biết” “Vương thượng, chẳng lẽ Người không nghe thấy những lời đồn trong Minh Nguyệt thành sao?” Vương hậu bên cạnh liếc mắt nhìn ta một cái, trong đáy mắt là tràn đầy sự chán ghét. Nàng là người của Khúc gia, bác của Khúc Nhược Vân, biểu hiện chán ghét này ta cũng có thể hiểu, chính là ta ghét nhất bị cái loại ánh mắt cao cao tại thượng nhìn, sẽ có một ngày ta làm cho nàng chịu chút đau khổ. “Lời đồn đãi gì? Quả nhân sao không biết?” Vương thượng hỏi. “Vương thượng mỗi ngày đều bận rộn nhiều việc, tất nhiên là sẽ không biết lời đồn đãi này.” Lúc này đây người nói chuyện là Khúc Thương Chi, xem ra tỷ đệ bọn họ chính là tính mượn việc này để ra oai phủ đầu Hạ gia.

Ta hơi hơi nghiêng đầu nhìn về phía Hạ Diệp, thì thấy hắn không có chút biểu tình biến hóa gì, giống như là hoàn toàn không thèm để ý, cũng không biết là hắn đang cố trấn định, hay là thật sự không sao cả? Nhưng thật ra Hạ Nguyệt Sanh, biểu hiện đối với ta vốn ôn hòa cùng dung túng lại hoàn toàn không thấy, chỉ còn lại có vẻ mặt ngưng trọng, thật sự không thú vị. Nhìn thoáng qua, ta liền thu hồi tầm mắt, chờ xem vương hậu bọn họ muốn làm như thế nào. “Vệ Thương khanh nói đến cho quả nhân nghe một chút đi.” Vương thượng tựa hồ có chút hứng thú. Khúc Thương Chi đang mang vẻ mặt nghiêm túc, giờ phút này dĩ nhiên mang theo một tia cười nhạt “Vương thượng, trong Minh Nguyệt thành có một si, một ác nổi tiếng nhất, trong đó ác liệt nhất chính là Hạ tam tiểu thư.”

Tầm mắt của Vương thượng dừng lại trên mặt ta, biểu hiện làm như không thể nào tin được “Như thế nào có thể?” “Vương thượng, Hữu Thừa tướng nói là thật sự, Nguyệt Nhiễm chính là ác nữ trong miệng mọi người.” Nếu bọn họ đều như thế, ta cũng chỉ đơn giản thần nhiên mà thừa nhận “Nguyệt Nhiễm cái gì cũng không biết, cái biết duy nhất đó là nghịch ngợm gây sự.” Ta không biết vương thượng ôn hòa này sẽ có phản ứng như thế nào? Chính là tự cảm thấy hắn tựa hồ đặc biệt để ý đến chuyện của Hạ Nguyệt Nhiễm. Có lẽ là ta quá mức miễn cảm rồi, khả năng hắn đối với ai cũng đều như vậy.

28. Q.1 - Chương 28: Tịnh Nguyệt- Bất Nhân (3)

“Hạ Nguyệt Nhiễm.” Hắn đột nhiên cao giọng kêu, nhất thời không giống với giọng nói ôn hòa vừa rồi. Ta hoảng sợ, đột nhiên hành lễ nói: “Thần nữ đây ạ.” Hổ chung quy cũng là hổ, mặc dù là hổ bị bệnh nhưng cũng có thời điểm phải phát uy ? Thật tình ta không biết hắn sẽ trừng phạt ta như thế nào? Chính là ngay sau đó, lời nói của hắn không chỉ làm cho ta kinh ngạc không thôi, mà ngay cả những người chung quanh đều cảm thấy không thể tin được, vốn tưởng rằng hắn sẽ trừng phạt ta, nào biết hắn lại đột nhiên cười nói: “Quả nhân thích người thẳng thắn, Nguyệt Nhiễm vào trong cung bồi quả nhân được chứ?” Trong cung? Ta biết ta nên nhận, bởi vì chỉ có nơi đó, ta mới có thể nhanh nhất nghe được tin tức về thất thải kỳ thạch, huống chi có thể tiếp cận được với vương thượng của Đông Hải quốc này, thật giống như trời ban cho ta

một cơ hội. Nhưng là với tính cách của Hạ Nguyệt Nhiễm, nàng sẽ cự tuyệt, bởi vì nàng không thể chịu đựng được sự trói buộc. Ta không có quên rằng, ta giờ phút này vẫn trong thân phận là Hạ Nguyệt Nhiễm, cho nên thật cẩn thận hỏi, biểu tình như vô tội mà lại đơn thuần “Vương thượng, Nguyệt Nhiễm có thể cự tuyệt không?” “Vương thượng để mắt đến tiểu nữ là phúc khí của tiểu nữ.” Hạ Diệp đột nhiên đứng dậy, đi tới bên cạnh ta, thì lễ với vương thượng, sau lại lôi kéo ta nhỏ giọng nói: “Còn không mau tạ ơn.” Ta đáng thương hể hể liếc hắt một cái, thật giống với Hạ Nguyệt Nhiễm đối với hắt làm nũng. Hắt không phải hiểu rõ Hạ Nguyệt Nhiễm nhất sao? Vì sao giờ phút này lại tính đem nàng giam cầm ở trong cung? Là tư tưởng không được chống đối lại Vua? Hay là có cái ẩn tình gì đó? Hạ Diệp không có lộ ra sự dung túng như ban đầu, chính là lại một lần nữa nhắc nhở “Tiểu Nhiễm, mau tạ ơn.” Ta mặc kệ hắt, một lần nữa nhìn về phía vương thượng “Vương thượng, thần nữ có thể cự tuyệt không?” Vương thượng nhưng lại cũng lộ ra một biểu tình vô tội, cười nói: “Không thể.” Hắt, thật sự thích ta như vậy sao? Ta cảm thấy vương thượng này rất quái lạ, quái làm cho ta cảm thấy trong đó như đang có âm mưu. “Hạ Nguyệt Nhiễm tiếp chỉ.” Hắt cao giọng nói: “Hạ gia tam tiểu thư Hạ Nguyệt Nhiễm, hoạt bát đáng yêu, rất hợp ý quả nhân, cho nên ta thu nhận làm nghĩa nữ, phong làm Nguyệt Nhiễm quận chúa, vào cung làm bạn với quả nhân.”

Hạ Diệp lôi kéo ta quỳ xuống đất tạ ơn, ta mặt ngoài là bộ dáng không vui, nhưng là đáy lòng lại đang mừng thầm. Không cần biết bọn họ trong lúc đó có âm mưu gì, chờ ta lấy được vật ta đang tìm, liền cùng bọn họ đoạn tuyệt quan hệ. Muốn nói ai có sắc mặt khó xem nhất, thì đó là vương hậu và Khúc Thương Chi, bọn họ rõ ràng tính vũ nhục ta, nhưng kết quả cuối cùng lại ngược lại giúp ta, nếu là ta, ta cũng không cao hứng. Yến hội tiếp tục, biểu diễn tài nghệ cũng tiếp tục, ta hỗn loạn ngồi xuống vị trí cũ, cũng không xem bọn họ đang biểu diễn cái gì, chỉ biết là cuối cùng vương thượng tựa hồ đối với vài người trong đó cũng có chút vừa lòng, hình như Hạ Nguyệt Mộng cũng ở trong đó. Vậy là từ nay trở đi vẫn còn phải tiếp tục, cho nên hôm nay trừ bỏ hôn sự của Khúc Nhược Vân cùng Cơ Lưu Tiêu, còn lại sẽ đợi tuyên bố vào ngày mai. Cũng không biết đến cuối cùng là nhà ai sung sướng nhà ai sầu, dù sao ta quyết định là sẽ không tiếp tục tham gia những yến hội nhằm chán như vậy nữa. Ta đã là nghĩa nữ của vương thượng, đột tuyển phi này không còn quan hệ gì với ta nữa, nếu nói không tham gia vương thượng cũng sẽ đồng ý thôi. Chỉ là vương thượng sủng ái Thủy Bát Nhân là vì hắt không có nữ nhi, lại phi thường thưởng thức tài hoa của Thủy Bát Nhân, cũng không biết hắt đang tính toán gì đối với? Xem ra trong Minh Nguyệt thành nhất định lại nổi lên lời đồn đãi mới ...

29. Q.1 - Chương 29: Liễm Vân Công Tử (1)

Ta nằm ở trên bãi cỏ, miệng ngậm một cọng cỏ khô, tràn đầy thích ý. Nếu ở mặt ngoài, vị vương thượng của Đông Hải kia đối với ta càng thêm sủng ái, ta đây cũng chỉ đơn giản là giả ngu, coi như cái gì cũng không biết, bắt đầu đối với hắt làm nũng, gạt được hắt nên nhất thời được thanh tịnh. Ta đã trở thành Hạ Nguyệt Nhiễm cũng đã được một thời gian, mà Mị cũng không có tới tìm ta, hay là Mị lại ngủ say rồi? Nếu là như thế, lúc này đây ta sẽ không thể nhìn thấy Tiểu Thành Thành đáng yêu của ta. Nghĩ đến đây, ta lại không khỏi một phen đem Mị ra nguyên rủa. Một giọt nước đột nhiên rơi xuống trên mặt ta, không phải lạnh như băng, lại mang theo một chút ấm áp. Trời mưa? Lại một giọt một giọt nước mưa nữa rơi, như trước đều là ấm áp, chứng minh vừa rồi không phải ảo giác. Mưa là ấm áp sao? Ta tò mò ngẩng đầu lên, nhìn xem xung quanh, thế nào lại không có một chút dấu vết của mưa, hay đó chỉ là nước thôi? Ánh mắt không tự chủ được nhìn quanh, cuối cùng dừng lại ở cành cây trên đầu. Một nam tử rất bảnh, chính là đang nằm ngủ trên cây, miệng đang há, nước miếng từ bên mép hắt chảy xuống, từng giọt xuống... Này... Chẳng lẽ những giọt nước vừa rồi là nước miếng của hắt hay sao? Ta lập tức lấy tay sờ mặt rồi lại ngửi, trong tay xác thực có mùi vị là lạ, không cần hoài nghi, vừa rồi thật sự là nước miếng của hắt. Là ai? Sao có thể cả gan nằm ở trên cây trong hoàng cung mà ngủ, còn nhiều nước miếng lên mặt bổn tiểu thư. “Này, người ở trên kia.” Ta lui ra phía sau vài bước, mới mở miệng gọi. Người nọ tóc tai bù xù, che lại khuôn mặt của hắt, một thân áo trắng giờ phút này lại biến thành màu đen, chính là hắt ngủ rất say, không chút nào để ý tới tiếng gọi của ta. Ta nhìn quanh bốn phía, không có người, liền dùng khinh công bay lên cây, đá người đang ngủ say kia một cước “Mau đứng lên, bổn tiểu thư...” Chính là ta còn chưa có nói xong, hắt đã ôm lấy chân của ta, dứt quãng nói: “Chân gà, ta thích ăn chân gà...”

Ta còn chưa có phản ứng, trên chân đã truyền đến một trận đau đớn, hẳn thật tình tưởng chân ta là chân gà còn đem ra mà cắn. “Này, người đứng lên cho ta.” Ta đau quá, nhấc chân kia định đem hẳn đá văng, nào biết động tác của hẳn so với ta còn nhanh hơn, lập tức lại bắt được cái chân còn lại của ta. Thân thể tức thì mất đi cân bằng, ta như thế liền rớt xuống, đương nhiên hẳn đang ôm hai chân của ta cũng bị ta kéo xuống. Ta lúc này đã nằm dưới đất, đang muốn kêu ai tới giúp, người nọ đột nhiên cười nói: “Chân gà thật lớn.” Liền theo dọc thắt lưng ta mà lên, gắt gao ôm lấy thắt lưng của ta, lại như trước ngủ say sưa. Oa, đây là cái người gì a? Như thế nào như vậy mà ngủ được? Quan trọng nhất là, ta nhưng thế này mà hẳn lại tưởng là chân gà.

Ta định dùng lực đá văng hẳn, nào biết hẳn ôm thật sự nhanh, ta căn bản không thể động, giờ phút này ta lại bắt đầu oán tên Mị kia, vì sao cái gì đều dạy, duy nhất lại không dạy nội công cho ta? Bằng không giờ phút này, ta nhất định có thể đem hẳn một cước đá văng. Ta từ chối thật lâu sau, cuối cùng chấp nhận, mà người nọ như trước yên lặng mà ngủ, hoàn toàn không biết đang xảy ra chuyện gì. Vì thế, ở trên bãi cỏ xanh bát ngát của hoàng cung Đông Hải này, ta bị một nam tử rất bần làm như chân gà ôm mà không thể động dậy được. Nếu giờ phút này, ta có độc được trong tay, ta nhất định làm cho hẳn nếm thử lợi hại của độc Mị yêu nữ, chính là Mị nói sợ bại lộ thân phận của ta, cho nên tịch thu tất cả độc được. Hẳn dạy ta phân biệt độc, sử dụng độc, lại cũng không dạy ta tạo độc, ta cũng không biết một ít gì về phối độc được, cho nên giờ phút này ta cũng chỉ là ngấm lại, căn bản không làm gì được nam tử kia.

30. Q.1 - Chương 30: Liễm Vân Công Tử (2)

Không biết qua bao lâu, ta chỉ biết là chân của ta đã muốn bắt đầu run lên, người nọ mới có dấu hiệu tỉnh giấc, nỉ non rên rỉ theo suy nghĩ của hẳn tràn ra “Hôm nay mới được một giấc ngủ ngon, rất mềm mại a~, hay là ta vẫn còn đang ở trong cơn say sao?” “Này, buông.” Ta không khỏi tức giận kêu to. Ta hoành hành giang hồ nhiều năm, khi nào lại trở nên chật vật đến thế này. Chính là mất đi độc được thì độc Mị yêu nữ còn có thể là yêu nữ sao? Mị chết tiết, chết tiết cái tên dơ bẩn nhà người. Người nọ rốt cục ngẩng đầu, vén lên đầu tóc lù xù, lộ ra khuôn mặt dơ bẩn, nhếch miệng lộ ra một hàm răng trắng nõn “Cô nương như thế nào chạy đến dưới thân ta vậy?” “Chết tiết, mau thả ta ra.” Chân của ta không thể động dậy được. Hẳn làm như không có nghe ta nói, vẫn là cười hỏi: “Cô nương, người còn không có nói cho ta biết vì sao lại chạy đến dưới thân ta vậy?” “Chết tiết, người đem ta trở thành chân gà để ôm.” Người này sao có thể so sánh ta cùng với....đúng là tức chết ta mà. Chính là giờ phút này ta không có sức lực cùng hẳn tranh cãi, bởi vì ta thật hoài nghi nếu hẳn còn ôm ta như vậy, chân ta chỉ còn nước đem phế bỏ. Hẳn lộ ra một chút mỉm cười xin lỗi, vội vàng đứng dậy buông chân ta ra “Ai nha, ta thật là có lỗi, như thế nào có thể đem chân cô nương trở thành chân gà.” Nói là nói như vậy, chính là trong mắt hẳn đang có ý trêu tức ta mà. Hẳn căn bản chính là đang cười ta. Chính là ta nhẫn, tiểu nữ tử báo thù về sau cũng không muộn. Nhịn đi cơn tức trong lòng, ta nhìn hẳn đầy mê hoặc “Tiểu ca ca, chân của ta rất tê, có thể giúp ta xoa được không?” Giống như mê hoặc lại mang theo vô tội cùng đơn thuần, ta cứ như thế nhìn hẳn. Hẳn mỉm cười, ngồi xổm xuống, giúp ta xoa, không có ngẩng đầu lên, cho nên ta không thể nhìn thấy được biểu tình trên mặt hẳn. Nhưng là ta có thể cảm giác được, người này tuyệt đối là một tai họa. Xoa nhẹ thật lâu, hẳn ngẩng đầu nhìn ta cười nói: “Đứng lên thử xem sao?” Hẳn cười thản nhiên như thế, vì sao ta lại có chút giật mình? Chính là ta chưa bao giờ nhìn thấy qua nét mặt tươi cười thản nhiên này. Nhưng ta lập tức thu hồi tâm trí, lấy lại một cái mỉm cười ngọt ngào “Được.” Khi đang giảng co như thế nào ta lại có thể phân tâm? Hẳn giúp đỡ ta đứng lên, kỳ thật cái chân tê của ta đã sớm bởi vì hẳn vuốt ve mà tốt hơn nhiều, cũng có thể linh hoạt đi lại, chính là ta lại cố tình cố ý tỏ vẻ không thể, nhẹ giọng nói: “Vẫn rất tê a~.” “Ta đây sẽ giúp người xoa.” Hẳn cũng không nói cái gì, giúp ta ngồi xuống sau lại giúp ta xoa. Ta hưởng thụ, trên bộ mặt là biểu tình vô tội, nhưng là trong lòng lại vui vẻ cười. Cứ như thế lặp đi lặp lại, hẳn giúp ta xoa, lại giúp đỡ ta đi, ta cố ý, hẳn là không biết thật, hoặc là biết mà không nói, chính là không thể từ chối ta. Vừa đi tới bên hồ, ta đột nhiên nghĩ ra một ý tưởng, trên mặt ý cười càng đậm “Tiểu ca ca, buông ta ra đi, ta chính mình đi một chút thử xem.”

Hẳn theo lời buông ta ra, ta ở bên hồ thật cẩn thận đi tới, đi tới một nửa, ta giả bộ muốn ngã sắp xuống,

hắn tất nhiên là tiến lên đây đỡ ta, giờ phút này ta không khỏi xoay người ra phía sau hắn, thuận tiện cho hắn một chưởng, làm cho hắn càng thêm nhanh chóng hướng trong hồ mà rút xuống. Đang muốn đắc ý, người nọ lại xoay người, kéo lại ta, khoe miệng còn giơ lên một nụ cười đắc ý, tựa như đã sớm biết ta sẽ làm như vậy. Vì thế ta cùng hắn liền song song ngã vào trong hồ.

31. Q.1 - Chương 31: Liễm Vân Công Tử (3)

Tuy là đầu mùa hạ, nhưng là nước trong hồ này vẫn có một chút lạnh, ta bởi vì không có phòng bị, bị hắn kéo vào trong hồ nên uống vào mấy ngụm nước, thật vất vả mới trôi lên được, đang muốn mắng, lại phát giác người nọ đã sớm không thấy đâu. Hắn, là cố ý sao? Chẳng lẽ hắn không biết bơi? Ta trên mặt nước sững sốt một hồi, ngụp mặt vào trong nước, mặc kệ như thế nào, có thể vào hoàng cung, nhất định không phải là người đơn giản, dù không phải người quan trọng, nhưng ta cũng không thể thấy chết mà không cứu. Ta ở trong nước tìm tòi thật lâu, mới tìm được hắn, hắn chính là đang chìm xuống dưới đáy, thoạt nhìn như không biết bơi. Hắn ở dưới nước, vài sợi tóc loạn xạ trên trán, thoạt nhìn như là cái xác đẹp đẽ, ta vì ý tưởng trong lòng mà sững sốt, lập tức kéo hắn bơi lên bờ. Mất một hồi lâu, ta mới đem hắn cứu được bên bờ. Hồ nước rửa đi những vết dơ trên mặt hắn, hé ra khuôn mặt mà ta không thể nào quên được. Ta sững sốt, tay thậm chí có chút phát run, cũng không biết là bởi vì hồ nước lạnh lẽo, hay là vì quá mức kinh ngạc. Hắn, vì sao lại là hắn? Ta nghĩ như thế nào cũng không thể nghĩ ra được sẽ là hắn. Liễm Vân công tử, một thân áo trắng, một chiếc mặt nạ màu trắng bạc, một chiếc tiêu màu tím, một khúc tương tự làm danh chấn cả giang hồ, hắn lại là người khó thấy được, rất ít người có thể thấy hắn. Chính là ta đã thấy, mà nét mặt đó lại chính là khuôn mặt trước mắt này. Lúc trước trên giang hồ mọi người xưng ta là nữ sắc ma, không chỉ là vì ta cả ngày đuổi theo Dạ Khuynh Thành, còn bởi vì ta từng tuyên bố muốn trêu đùa tứ công tử, đương nhiên điều này là vì để phù hợp với danh hiệu yêu nữ, là tai họa của giang hồ.

Hết thảy đều là Mị yêu cầu. Mà ta đùa giỡn Liễm Vân công tử là chuyện mà người trong giang hồ bàn tán say sưa, người danh môn chính phái tự cao hừ một tiếng, theo sau mắng ta một câu yêu nữ, mà tà môn ngoại đạo lại bằng quang chỉ cười nói: “Yêu nữ quả nhiên là yêu nữ, nếu có ngày gặp lại, ta cũng muốn tháo xuống cái khăn che mặt của nàng, nhất định phải thấy hình dáng của nàng.” Đúng vậy, rất ít người biết diện mạo của Liễm Vân công tử, cũng rất ít người có thể biết được diện mạo của độc Mị yêu nữ – Nguyệt Liễu Lăng. Mà một lần kia, đúng lúc Liễm Vân công tử bái kiến Dạ Khuynh Thành, ta từ một nơi bí mật gần đó nhân cơ hội hạ nhuyễn cốt tẩn vào trà của hắn, chờ sau khi hắn rời Minh Nguyệt Lâu, ta đi theo, khi được tính phát tác, ta hiện thân, cười nâng cằm hắn lên, tay gỡ xuống cái mặt nạ màu bạc kia. Khuôn mặt không xinh đẹp như tiên giống Dạ Khuynh Thành, nhưng lại đáng yêu như trẻ thơ, làm cho hắn thoạt nhìn giống như bất quá chỉ là thiếu niên mới mười lăm, mười sáu tuổi. Yêu nữ liền phải làm chuyện của yêu nữ, vì thế ta nắm giữ mặt hắn kêu to đáng yêu, đồng thời cúi người cách cái khăn che mặt hôn xuống môi hắn, còn cười quyến rũ nói: “Tiểu đệ đệ, có phải chưa từng bị nữ nhân thân mật hay không?” Ta tự cao cho rằng nhuyễn cốt tẩn lợi hại, lại xem nhẹ thực lực của hắn, hắn bị thế lại còn có thể động thủ gỡ xuống cái khăn che mặt của ta. Cho nên, hắn cũng bị đá kích, bởi vì có thể thấy được diện mạo của độc Mị yêu nữ. Đúng vậy, khi đó chúng ta bốn mắt nhìn nhau.

Ngay sau đó, chúng ta liền làm ra một định ước, coi như ai đều chưa thấy qua ai. Vì thế, ta như trước là yêu nữ chuyên gây tai họa cho giang hồ, mà hắn như trước vẫn là Liễm Vân công tử vô ảnh (*) (*vô ảnh : không ai biết mặt thật) Chính là ta lại không nghĩ rằng một lần nữa nhìn đến khuôn mặt này, mà tính tình hắn lại là như vậy. Cân nhắc lại, ta lại đột nhiên hoàn hồn, bắt đầu lấy tay đè ép bụng hắn xuống, muốn cho hắn nhả ra hết số nước khi nãy đã nuốt vào, chính là mặc kệ ta làm như thế nào, hắn vẫn như trước nhắm mắt, sắc mặt tái nhợt.

Ta chính lo lắng muốn đi kêu người, người phía sau lại níu ta lại, mà ta cũng liền lảo đảo ngã ngã xuống trên người hắn, thấy được ánh mắt kia tràn ngập ý cười.

32. Q.1 - Chương 32: Liễn Vân Công Tử (4)

“Người đùa giỡn ta một lần, ta đùa giỡn người một lần, chúng ta huề nhau.” Hấn đang cười, trên mặt không hề che giấu ý trêu tức. Hấn cố ý. Mà ta lại như một đũa ngọc sốt ruột. Vì sao Liễn Vân công tử danh chấn giang hồ lại có bộ dạng lưu manh như vậy? Ta nhìn xuống cơn tức giận, nhìn mặt hấn, tươi cười nói: “Tiểu đệ đệ, làm chi ôm tỷ tỷ nhanh như vậy? Yêu thích tỷ tỷ hả?” Ý cười trên mặt hấn tức thì biến mất, xem ra ta thật sự chạm vào nỗi đau của hấn, hấn không phải là để ý đến dung mạo của chính mình, cho nên mới dùng mặt nạ để che giấu sao? Nhưng mà giờ phút này, cái mặt nạ ấy đâu? Vì sao bộ dáng của hấn lại thành như vậy? Hấn sao lại xuất hiện ở trong hoàng cung? Chính là ngay sau đó, hấn lại lập tức khôi phục ý cười, sâu kín nói: “Người rất giống một cố nhân của ta.” Cố nhân ? Hấn là đang nói đến thân phận yêu nữ kia của ta. Xem ra ta đã rất đặc ý, mà quên che dấu, nhưng hoàn hảo là giờ phút này ta mang dung mạo của Hạ Nguyệt Nhiễm, trong bộ dáng của Hạ Nguyệt Nhiễm, hấn hấn là không nhận ra. Ta cười đến kiêu my, hai tay không quên ở trên mặt hấn véo vài cái. “Tiểu đệ đệ, tỷ tỷ ta đây không để mình bị quay vòng vòng đâu.” Theo sau cúi người, ghé vào lỗ tai hấn ái muội nói: “Tỷ tỷ ta đối với tiểu đệ đệ không có hứng thú.” Ta cố ý nói, đâm vào chỗ đau của hấn, xem hấn có thể cười được bao lâu. Trên lưng đột nhiên căng thẳng, hấn xoay người đem ta đặt ở dưới thân, chặt chẽ giam cầm ta.

Hấn đang cười, cười như trước, cười đến vô hại, cười đến trêu tức, cười đến ta có cảm giác ớn lạnh. Ngay sau đó, hấn cúi người hôn ta, chậm rãi nói vài tiếng trêu tức “Yêu nữ.” Trong nháy mắt, đầu óc ta trống rỗng, không phải vì nụ hôn của hấn, mà là vì câu nói kia, ta nghĩ có lẽ hấn đã nhận ra ta, nhưng mà nghĩ đi nghĩ lại, chính là không thể. Vì thế hung hăng cắn hấn một cái, đến khi cảm nhận được mùi máu tươi, ta mới cười nói: “Sai lầm rồi, ta là ác nữ, vẫn là một ác nữ chuyên cắn người.” Đang lúc này, truyền đến một tiếng kêu to cách đó không xa, đánh vỡ không khí ái muội giữa chúng ta. “Ngũ Vương gia... Ngũ Vương gia...” Tiếng kêu to kia mang theo một chút nóng vội, và cũng có không ít oán giận. Ta bình tĩnh, tức thì hiểu được thân phận của hấn. Ngũ vương gia của Đông Hải quốc – Cơ Lưu Hiên, bộ dạng hấn lúc nào cũng lười thôi, người thì luôn có mùi rượu.

Khá lắm Ngũ vương gia. Lúc trước ta đã điều tra qua, nhưng lại xem nhẹ hấn, nên nhất thời trong khoảng thời gian ngắn không thể nhớ ra thân phận của hấn, thẳng đến tiếng kêu to kia mới làm cho ta tức thì hiểu được. Chính là không thể nào ngờ rằng, Ngũ vương gia làm mọi người chán ghét lại là người nổi danh lừng lẫy trên giang hồ – Liễn Vân công tử. Ta thật đã coi thường hấn. Chính là vì sao hấn lại có thân phận như thế? Hấn hiển nhiên không biết rằng ta đã biết thân phận khác của hấn, chính là lời kéo ta bay lên cây, ngáp một cái nói: “Điều tại ngươi vừa rồi phá hư mộng đẹp của ta.” Ta trừng mắt liếc nhìn hấn một cái, hừ nhẹ nói: “Ngu ngốc.” Hấn cũng không để ý ta, hai mắt khép lại, bắt đầu ngủ, cũng không quan tâm đến tiếng kêu đến lo lắng của cung nữ.

33. Q.1 - Chương 33: Liễn Vân Công Tử (5)

Ta quay đầu nhìn về phía hấn, trong khoảng thời gian ngắn suy nghĩ rất nhiều. Có lẽ hấn là người không thích ràng buộc... “Như thế nào nhìn ta như vậy, yêu thích ca ca ta chăng?” Hấn học khẩu khí trêu chọc của ta. Ta chân duỗi ra, liền đem hấn đá rớt xuống cây. Giờ phút này hấn không có phòng bị, vì thế cứ như vậy bị ta đánh lén thành công, cung nữ cách đó không xa chạy đến. “Ngũ vương gia, người như thế nào lại ngủ ở trong này? Còn đem chính mình trở nên bẩn như vậy, cũng không đi tham gia yến hội? Có phải người muốn chọc ama tức chết hay không, mama đã đáp ứng nương nương muốn cho người thành gia lập nghiệp, như thế này liệu có cô nương chịu gả cho người hay không?” Cung nữ kia đã cao tuổi, vừa thấy Cơ Lưu Hiên liền dùng sức lải nhải.

Cơ Lưu Hiên cũng không nói cái gì, chính là cọ cọ vào nàng cười nói: “Mama, ta không muốn cưới cô nương nào cả, cùng ở với người là tốt nhất.” “Ta sẽ không vì lời nói dễ nghe mà sẽ bỏ qua cho người.” Mama một phen giữ chặt cổ áo Cơ Lưu Hiên liền lôi kéo hấn trở về “Đi, tham gia yến hội đi.” Xem ra mama này ở trong lòng Cơ Lưu Hiên rất trọng yếu, hấn cũng không dám phản kháng, để mặc nàng kéo như vậy. Ta ở trên cây hướng hấn làm cái mặt quỷ, mà hấn lại đột nhiên quay đầu lại nhìn ta mỉm cười, lớn tiếng nói:

“Được rồi mama, ta nhận là ta có thích một cô nương, ngay tại trên cây kia, chúng ta vừa rồi còn ước hẹn.” Khá lắm Cơ Lưu Hiên, người muốn kéo ta xuống nước cùng người chứ gì. Lời này vừa nói ra, mama kia liền thả hắt ra, nhắm thẳng ta bên này mà đến, một cái phi thân liền đem ta từ trên cây kéo xuống. Xem ra nàng là thực thích lôi kéo người khác. Đánh giá ta từ trên xuống dưới một phen, nàng đột nhiên quay đầu hỏi: “Chính là nàng sao?” Cơ Lưu Hiên nhìn ta mỉm cười chọc tức, theo sau liên tục gật đầu, “Chính là nàng, mama, ta rất thích nàng, nếu không cứ coi như muốn thú nàng làm phi đi.” Hắc, là cố ý, tuyệt đối là cố ý. Ta oán hận trừng mắt liếc hắt một cái, theo sau đối mama nói: “Mama, ta không thích hắc.” Nhưng là vị mama kia lại không phân rõ phải trái, nhìn ta liếc mắt một cái nói: “Nếu Tiểu Hiên thích người, như vậy ta sẽ không cho phép người được cự tuyệt.” Nói xong một tay kéo ta, một tay kéo Cơ Lưu Hiên, liền đi trở về. Ta tức giận đến chết khiếp, người bên kia lại cười thật vui vẻ. Hắc chính là lấy ta làm bia đỡ. Chính là vị mama này rất cuộc là người nào? Chưa phân rõ trắng đen đã cướp người?

34. Q.1 - Chương 34: Cân Quốc Hào Nữ (1)

“Mama, công phu của người càng ngày càng lợi hại nha.” Cơ Lưu Hiên làm như đã quen, nhàn nhã nhắm hai mắt, cười trêu ghẹo. Mama kia thấp giọng xùy một tiếng, tuy là chữ bậy nhưng lại mang theo vài phần bất đắc dĩ cùng sùng nịch “Ai như người tiểu tử này, lại không lo học tốt một chút.” Cơ Lưu Hiên liếc nhìn ta một cái, không biết suy nghĩ cái gì, theo sau cũng là mở miệng nói: “Mama, người có biết, nương người...” Câu nói kế tiếp có lẽ bởi vì ta ở đây mà không nói tiếp được, chính là trong câu nói đó có ý tứ gì thì chỉ có hai người bọn họ hiểu được. Lúc này, ta cũng không muốn đi tìm tòi nghiên cứu những ân oán oán của bọn họ, chính là bất mãn kêu lên: “Lão thái bà, mau thả ta ra.” Hạ Nguyệt Nhiễm là ác nữ, ác nữ sẽ có bản sắc của ác nữ, huống chi ta là Nguyệt Liễu Lăng bao lâu như vậy, lại bị người ta kéo đi, nghĩ vậy, lại bất mãn trừng mắt liếc nhìn nam tử đang cười đến sáng lạn kia. “Tiểu nha đầu lừa đảo, dám bảo ta là lão thái bà, chờ người gả cho Tiểu Hiên, người còn phải xưng ta một tiếng mama.” Mama kia không có một chút ý định buông tay, lại bá đạo không cho người khác cự tuyệt. Lão cung nữ này, có võ công cao và lại kiêu ngạo như thế, không biết rốt cuộc là thần thánh phương nào? “Bổn tiểu thư không lấy chồng, các người nên đi Minh Nguyệt thành hỏi thăm một chút, bổn tiểu thư ta là ai?” Ta nghĩ, nếu bày ra danh hiệu của Hạ Nguyệt Nhiễm, chắc là không có người dám thú. Mama kia tựa hồ rất hứng thú, dừng lại nói: “Tiểu nha đầu, nói ama nghe, người là ai?” Ánh mắt kia biểu tình rõ ràng là trêu tức, nữ nhân như thế, sợ sẽ không để ý đến danh hiệu ác nữ của Hạ Nguyệt Nhiễm đi. Ta cự tuyệt lắc đầu, nói: “Người muốn biết, ta không nói.” “Không nói cũng chẳng sao, nhìn người ăn mặc cũng không phải hạng tầm thường, có thể tới tham gia yến hội, nói vậy cũng là nữ nhi trong sạch, ta đây hiện tại phải đi thỉnh vương thượng tứ hôn.” Mama đánh giá ta từ trên xuống dưới một phen, như là hạ quyết tâm tuyên bố. “Ta không cần...” Ta cùng Cơ Lưu Hiên trầm miệng một lời. “Không phải do các người.” Mama kia một chút cũng không để ý tới kháng nghị của chúng ta, một tay kéo một người liền hướng Nguyệt Dương các mà đi, dọc theo đường đi còn cười nói: “Người nha đầu kia vừa vặn xứng với tiểu tử nhà chúng ta.” Người nào đến giúp ta ngăn cản bây giờ? Nào có người như vậy chứ? Ta thật không biết trong hoàng cung này vẫn còn phát sinh chuyện cướp cô dâu, xem ra tức giận của Hạ Nguyệt Nhiễm cũng không phải chuyện tốt đẹp gì. “Đều là tại quỷ rượu nhà người.” Ta liếc liếc Cơ Lưu Hiên một cái, bất mãn nói. Giờ phút này, ta tất nhiên là không thể lộ ra nửa điểm dấu vết, chuyện Cơ Lưu Hiên là Liễm Vân công tử, ta coi như chưa bao giờ biết qua, nên nghĩ dùng khẩu khí của Hạ Nguyệt Nhiễm mà nói như thế nào đây. Nào biết giờ phút này hắc khinh thường, cười nhìn ta nói: “Vậy người rất nhanh sẽ vinh dự đăng quang trở thành tẩu tử phu nhân.” Nụ cười chứa toàn ý trêu tức, như thế nào lại xuất hiện trên khuôn mặt trẻ thơ đơn thuần, thật đúng là cực kỳ không phù hợp. “Người biết không?” Ta nhìn hắc hỏi. “Biết cái gì?” Hắc vô ý thức hỏi lại. Ta khinh thường cười nói “Chẳng lẽ người thật sự không biết sao? Không biết người cười rộ lên rất khó xem sao?” Hắc sửng sốt, sau cười càng thêm sáng lạn “So với người vẫn còn kém hơn một chút.” Nam nhân trong hoàng cung này, người nào cũng chán ghét như nhau. Một thật, lúc trước ta còn muốn đùa giỡn cùng hắc, lại không biết Liễm Vân công tử vô ảnh trong mắt thế nhân cũng có bộ dáng như vậy? Ta cùng hắc đấu võ mồm một hồi, cũng không biết mama kia đã đem chúng ta đưa đến yến hội ở Nguyệt Dương các.

35. Q.1 - Chương 35: Cân Quắc Hào Nữ (2)

Tiếng sáo vang lên dần dần gần hơn, kia náo động ồn ào, kia tranh cãi âm ỉ, kia tiếng chén rượu chạm vào nhau, kia tiếng nói chuyện lần lượt thay đổi đề tài, hoàn toàn đan xen vào cùng một chỗ, truyền vào bên tai ta. Ta đột nhiên thanh tỉnh lại, kéo kéo vạt áo của mama kia, mà nàng cũng đã buông chúng ta ra, cũng không để ý đến ánh mắt của mọi người, chỉ nhìn lên vương thượng nói: “Vương thượng, người từng thiếu ta một yêu cầu phải không?” Thật là vô lễ, một chút cũng không có ý thức thân phận mình là cung nữ, cứ như vậy thẳng tắp nhìn vị quân vương kia, cứ như là chuyện đương nhiên cùng đưa ra điều kiện. Nàng thật sự chính là một cung nữ lớn tuổi có suy nghĩ sâu sắc sao?

Ta không tin. Mọi người lại như không có gì kinh ngạc, thậm chí ngay cả vị vương thượng kia cũng không có chút không vui, chính là hiền lành hỏi: “Tô phu nhân, người muốn cái gì? Chỉ cần quả nhân có thể làm được, nhất định quả nhân sẽ đồng ý.” Một màn quỷ dị như thế, cũng chỉ có ta là cảm thấy kinh ngạc. Mama tay chỉ vào ta, cao giọng nói: “Ta muốn nha đầu này gả cho Tiểu Hiên.” Thanh âm của nàng vang dội như thế, cơ hồ mọi người ai cũng đều nghe rõ. Chính là lời này vừa nói ra, biểu tình của mọi người có thể nói phong phú đến cực điểm. Trên mặt Hạ Diệp là ngưng trọng, đại phu nhân trên mặt là vui sướng khi người gặp họa, Hạ Nguyệt Sanh không biết là vui hay là buồn, còn có Hạ Nguyệt Mộng là một bộ dáng điệu dàng như trước, tựa hồ như không có phản ứng gì. Bên kia Cơ Lưu Tiêu một thân hồng y nhìn phía bên này, đáy mắt là đang cười, chính là ý cười rõ ràng mang theo vài phần ái muội làm cho người ta đoán không ra.

Còn có rất nhiều người, hoặc kinh ngạc, hoặc cười nhạo, đều hướng ánh mắt về phía ta. Lại một lần nữa, ta trở thành tiêu điểm của mọi người. Mà thanh danh của Hạ Nguyệt Nhiễm lại có thể bị ta phá hư như thế này sao? Trong mắt những người ngoại tộc, những người ta liên lụy là Cơ Lưu Ẩn, là Cơ Lưu Hiên. Nhớ ra, ta nhìn về phía vị trí của Cơ Lưu Ẩn, lại phát hiện hôm nay hắn vẫn chưa đến tham dự, không biết là mệnh lệnh của vương thượng, hay là hắn lại đi đâu chơi đùa. “Không được.” Một tiếng cự tuyệt quả quyết đến từ vị đế vương cao cao tại thượng phía trên kia, trong thanh âm kia thậm chí mang theo vài phần kích động. Hắn hình như rất để ý đến ta? Nếu không thấy hắn nhìn vào đáy mắt của ta là trong suốt rõ ràng, ta có thể nghĩ là hắn muốn ta. “Vì cái gì không được?” Mama tựa hồ cũng không chịu thua, một chút cũng không xem đến địa vị đế vương của hắn. Vương thượng tự biết mình lỡ lời, kìm chế cảm xúc, lại khôi phục bộ dạng hiền lành, “Tô phu nhân, quả nhân đã phong nàng làm Nguyệt Nhiễm quận chúa, tiến cung làm bạn quả nhân.” “Vậy thì sao?” Trước mặt nhiều người như vậy, mama lại không lưu cho vương thượng một chút mặt mũi “Làm quận chúa sẽ không thể gả cho Tiểu Hiên sao? Chẳng lẽ người cho nàng làm quận chúa liền muốn nàng cả đời cũng không lập gia đình sao?” Nàng khí thế bức người như thế, làm ai cũng không thể chịu đựng được, huống chi là một vị quân vương. Hổ mặc dù không móng vuốt cũng là hổ, vị vương thượng này, mặt vốn hiền lành đã bắt đầu xuất hiện một tia giận dữ, người chung quanh cũng không khỏi nuốt vào một ngụm khí lạnh. “Tô phu nhân, quả nhân kính trọng người là thầy của quả nhân, kính trọng người đã từng vì Đông Hải quốc ngăn không cho Bắc Thương quốc tiến công, nhưng người cũng không thể không phân rõ phải trái như thế.” Hắn liếc mắt nhìn ta một cái, cao cao tại thượng hướng mama nói: “Còn lại cái gì đều được, Nguyệt Nhiễm là không thể gả cho ngũ nhi, người nên từ bỏ ý nghĩ này đi.” Hắn ngăn cản a~, là vì cái gì chứ? Là cảm thấy bộ dáng Cơ Lưu Hiên nghèo túng như vậy không xứng với ta? Hay là có ẩn tình không muốn người khác biết? Ta cảm thấy sự tình rất quái lạ, nhưng lại không đoán ra được. Điều ta không thể tưởng tượng được là, mama này đúng là vương thượng sư (*), không trách được lại bá đạo như thế, thì ra từng là Cân quắc hào nữ. (*vương thượng sư : thầy của vua) Chỉ bằng thực lực của một nữ nhân mà ngăn cản được sự tiến công của một quốc gia, thật là làm cho người bội phục, không trách được vị vương thượng của Đông Hải này dung túng nàng như thế. Chính là một tài nữ như thế, vì sao chịu ủy thân ở bên một tên Vương gia lúc nào cũng say khướt, lại nghèo túng mà làm mama? Nàng cùng hắn trong lúc đó, là có quan hệ gì? Chuyện tình bên trong hoàng cung này quá mức phức tạp, ta cũng không có ý định tìm hiểu, chính là có đôi khi thân ở trong này, liền không thể không đếm xỉa đến được, tựa như giờ phút này... Vốn không phải ý của ta, nhưng ở trong mắt người khác chính là do ta dựng lên.

36. Q.1 - Chương 36: Cân Quắc Hào Nữ (3)

Vương thượng...” Mama còn muốn nói cái gì, nhưng đã bị vương thượng cắt ngang lời nói, “Tô phu nhân, quả nhân cảm thấy tính tình ngươi nghiêm nghị, cho nên chưa bao giờ dùng quy củ cung đình này trói buộc ngươi, nhưng là ngươi cũng đừng nên làm quá phận. Hôn sự này là chuyện của người trẻ tuổi bọn họ, người cần gì phải cưỡng cầu.”

Khi nói chuyện, vương thượng đem tầm mắt nhìn về phía ta cùng Cơ Lưu Hiên, đánh giá thật lâu sau mới hỏi : “Ngũ nhi, ngươi muốn kết hôn cùng Nguyệt Nhiễm không?” Hắn chung quy là đem vấn đề đặt lên Cơ Lưu Hiên, chuyện như thế này, nữ nhân dù có được sủng ái như thế nào, vẫn là không thể tự mình chọn lựa. Thật là buồn cười? Cái thế tục gọi là trọng nam khinh nữ ta khinh, lại không biết có phải hay không là ta quá mức không kèm chế được?

Chính là giờ phút này, không phải thời điểm ta nên tỏ vẻ bất mãn, cho nên ta chỉ có thể lẳng lặng chờ đợi Cơ Lưu Hiên trả lời. Cơ Lưu Hiên ngáp một cái, một bộ dạng hoang mang như mới tỉnh rượu không lâu “Phụ vương, người đang hỏi con à?” Bộ dáng như thế, rõ ràng chính là làm bộ, lại không biết rốt cuộc vì sao hắn ở trước mặt người khác làm bộ dạng nghèo túng như thế. Vương thượng nhíu mày, mà đáy mắt có chút lại rõ ràng nổi lên vài phần ý cười, không chút nào che giấu. “Ngũ nhi, ngươi bao lâu nữa mới có thể...” Vương thượng còn chưa có nói xong, Cơ Lưu Hiên lại mờ mịt không biết làm sao lôi kéo vạt áo của mama “Mama, ta như thế nào ở trong này? Ta rõ ràng nhớ rõ ta đang ở Trình lâu uống rượu cơ mà.” Lời này vừa nói ra, sắc mặt vương thượng lại khó coi vài phần, không còn hiền lành như vừa rồi. Trình lâu, thanh lâu lớn nhất trong Minh Nguyệt thành, nói vậy mọi người đang ngồi đây đều đã nghe qua. “Tiểu Hiên, người...” Mamacực kỳ tức giận, muốn hỏi cái gì, lại bị Cơ Lưu Hiên ôm cổ, vài tiếng trêu đùa theo miệng hắn tràn ra, “Tiểu Tình Tình, đến, giúp ta uống rượu nào.” Ở trong mắt mọi người, chỉ nghĩ là hắn đang say khướt, nhưng là chỉ có ta cùng mama hiểu được, là hắn đang làm bộ. Mama than nhẹ một tiếng, nói vài lời không thể nghe được, cuối cùng nàng hướng Cơ Lưu Hiên thỏa hiệp, xoay người nói với vương thượng: “Vương thượng, là lão thân thất lễ, ta đem Tiểu Hiên mang đi.” Trên giang hồ ít người biết được Liễm Vân công tử danh chấn giang hồ lại có khi giả ngây giả dại như vậy, thật không biết dụng ý của hắn là gì nữa? Mama kia hình như cũng không biết thân phận kia của Cơ Lưu Hiên, trong ánh mắt luôn mang theo sự bất đắc dĩ, tuy biết hắn đang giả ngây giả dại, lại không thể khuyên can được, nên muốn tìm một người để quản hắn. Nhưng là, ta nhất định không phải người kia của hắn... Mặc kệ là ở trên giang hồ hay tại đây trong cung đình này cũng thế. Trên giang hồ, ta là yêu nữ, hắn là Liễm Vân công tử, chúng ta chính tà đối lập.

Bên trong cung đình, ta lại là Hạ Nguyệt Nhiễm, mà hắn trong suy nghĩ của ta cũng là người không thể chạm vào. Hắn là người như vậy, hành động nào đều có dụng ý, đúng là hồ ly chuyển kiếp mà.

“Người đem hắn dẫn đi đi.” Vương thượng vung tay lên, mama liền kéo Cơ Lưu Hiên đi ra ngoài. Bọn họ dần dần đi xa, nhưng vẫn còn vang lại vài tiếng mê sảng của Cơ Lưu Hiên, lại nghĩ đến dáng vẻ kia là cố ý, chắc là đang che giấu chính mình. Bị bọn họ lôi kéo đến đây rồi nên ta khó thoát khỏi chuyện phải tham gia yến hội, đáy lòng không khỏi nguyên rủa Cơ Lưu Hiên một phen. Yến hội, vẫn là nhảm chán như vậy, nếu ta có thể lựa chọn, ta tình nguyện ở trên cỏ ngẩn người, cũng không nguyện xem những thiên kim đại tiểu thư này biểu diễn. Ta không phải đang xem các nàng biểu diễn, cũng không hiểu những điều tốt đẹp này, mà các nàng cũng không phải vì ta mà diễn, các nàng muốn diễn cho các vị tôn quý Vương gia này xem... *****

37. Q.1 - Chương 37: Vườn Hoa Hải Đường

Ba ngày thịnh yến cuối cùng cũng hạ xuống màn che, Hạ Diệp như là sợ ta bất ngờ chuẩn mất, liền đem ta lưu tại trong cung, mà vương thượng làm như rất vui vẻ, lập tức liền ban thưởng cho ta một tòa cung điện, gọi là Nhiễm Nguyệt các. Thái độ hiện tại của vị vương thượng này đối với ta làm cho người ta cảm thấy kỳ quái, làm cho người ta không khỏi có suy nghĩ khác. Chính là ta cũng không có ý suy nghĩ nhiều, điều này với ta mà nói đều không phải là chuyện xấu, ít nhất về sau ở trong cung tìm hiểu tin tức sẽ tiện

hơn. Thịnh yến lần này Hạ phủ thu hoạch có chút phong phú, ta bị phong làm quận chúa, mà Hạ Nguyệt Mộng lại bị gả cho tứ Vương gia Cơ Lưu Hân. Cơ Lưu Hân nhiệt tình hào sảng, là vị Vương gia được người người hoan nghênh, hẳn chưa có chính phi, mà thịnh yến lần này lại tựa hồ đối với Hạ Nguyệt Mộng nhất kiến chung tình, hôn sự như thế liền được định đoạt. Kể từ đó, thoáng một cái Hạ gia tựa hồ so với Khúc gia thăng một bậc, ít nhất là ở trên danh hiệu, Hạ Nguyệt Mộng là chính phi, mà Khúc Nhược Vân chỉ là sườn phi. Nhưng mà sau này trở đi, ai chìm ai nổi còn chưa biết được? Khúc gia tựa hồ là nhìn trúng Cơ Lưu Tiêu đang nắm binh quyền, dù sao hẳn cũng nổi tiếng là tứ quốc đông tà, trong tay có một phần ba binh lực của Đông Hải quốc, thực lực không thể khinh thường. Hoàng cung Đông Hải quốc chia làm tiền cung hậu cung, tiền cung đều là hằng năm ban thưởng, phong hào vương tử ở lại, trước mắt trừ bỏ Cơ Lưu Ẩn ở bên ngoài, còn lại sáu vị vương tử đều ở tiền cung. Rồi sau đó cung bên trong là nơi ở của vương thượng Đông Hải, phi tử cùng các vị vương tử công chúa nhỏ tuổi, chính là vương thượng Đông Hải quốc trừ bỏ thất vị vương gia này ra, hẳn cũng không có con nối dõi.

Tiền cung nhập người cũng phải được cho phép của hậu cung mới có thể vào. Mà Nhiễm Nguyệt các của ta là ở bên trong hậu cung, cách Tường Long cung của vương thượng rất gần, không biết đây có phải là hẳn sủng ái đối với ta không nữa? Trong cung này thật nhiều quy củ, ta nghĩ ta không thể nào học được, nhưng là vương thượng làm như biết tâm tư của ta, đặc biệt cho phép ta không cần học nhiều quy củ, chỉ cần không quá phận là được. Cho nên ta có thể ở trong cung đi đây đó mà không bị ngăn trở, trừ bỏ một số nơi là không thể vào. Năm tháng trôi qua, trong nháy mắt ta đi xem quang cảnh đã mấy ngày, ngay từ đầu ta còn cảm thấy tò mò, liền đến một số nơi dạo chơi thật vui vẻ, đi đến đâu cũng có chuyện, đương nhiên danh tiếng của ác nữ Hạ Nguyệt Nhiễm nay lại vang dội thêm vài phần. Trong cung, từ xưa đến nay đều có vòng xoáy quyền lợi, nam nhân muốn đấu, nữ nhân cũng muốn đấu, ta không muốn bị cuốn vào bên trong dòng xoáy đó, cho nên cần đánh bóng danh hiệu ác nữ một chút, làm cho người ta không cần tùy ý tiếp cận thì tốt hơn. Vương thượng cố ý vô tình sủng ái, kỳ thật dĩ nhiên làm cho ta trở thành Thủy Bát Nhân kế tiếp, cho nên mọi người đang đoán xem giá trị của ta, tham thảo là nên mượn sức của ta, hay là nên trừ khử, cho nên mới nói ở trong cung được sủng ái cũng không phải là chuyện tốt gì, cần bản chính là đem người để ở chỗ sáng, chờ người đến ám sát. Cũng may vương thượng nói sẽ không gả ta cho bất kì vị Vương gia nào, cho nên những người đó tạm thời cũng sẽ không có hành động gì. Chính là nhìn qua sẽ thấy được vương thượng yếu đuối vô năng này rất sủng ái ta. Hay là đang lợi dụng ta? bên trong hẳn có thật sự hiền lành như vẻ bề ngoài hay không? Ta nhìn không thấu... Chính là mỗi khi hẳn làm bạn cùng ta lại luôn mang theo một phần từ ái mà hiền lành, tựa hồ hẳn không thể vĩnh viễn nhìn ta như thế, làm cho ta có một chút xúc động. Ở trong cung thật sự không thể trở thành kẻ ngốc, vừa muốn đề phòng người tính kế, vừa muốn đi tìm người khác tính kế, ta phải tiến hành nhanh mới được, sớm ngày hoàn thành nhiệm vụ, thì sẽ sớm ngày rời khỏi nơi này.

38. Q.1 - Chương 38: Vườn Hoa Hải Đường (2)

Đang mãi suy nghĩ, không tự giác ta đã đi đến bên trong vườn hoa hải đường nhất thời nổi lên hứng thú, liền giẫm lên những cánh hoa màu hồng đầy đất bước vào bên trong. Hải đường kia là tây phủ hải đường*, hoa hải đường toàn là cực phẩm, hoa đa phần không có mùi, chỉ có tây phủ hải đường tỏa ra hương thơm ngào ngạt, khi hoa chưa nở, nụ hoa đỏ tươi, nhiều điểm giống như yên chi, sau khi hoa nở dần có màu hồng phấn, nhị hoa giống như ánh bình minh (màu yên chi: màu đỏ sáng)

Lúc này đang là đầu hạ, là thời gian hải đường nở rộ, đóa đóa hồng nhạt bắt đầu nở rộ, phong cảnh như họa, ta không tự chủ được hướng chỗ sâu nhất của hải đường hoa lâm mà bước vào, chỉ là nhất thời tham luyến cảnh đẹp, lại khen cho ta quá mức nhàn nhã, không có việc gì làm nên chỉ có thể phong nhã, học người ngắm hoa mua vui. Hải đường nơi này, so với lần hoa nở rộ toàn màu hồng bên Phượng Loan kia lại có một phong vị khác, ta khi nào lại thành người yêu hoa thế này? Chính là lần kia... Cũng không phải là nhìn hoa không, mà còn thấy được cảnh xuân vô hạn...

Suy nghĩ kia làm ta không khỏi nhú mảy, thần nhiên trào phúng. “Bất Nhân...” Một tiếng gọi mang theo

vô hạn tình ý đột nhiên kéo suy nghĩ của ta trở về. Ta theo bản năng trốn vào sau thân cây hải đường gần đó, mà mắt lại nhìn về phía phát ra thanh âm mơ hồ kia. Bất Nhân? Là Thủy Bất Nhân sao? Suy nghĩ của ta lập tức được chứng thật, đứng ở cách đó không xa, một nữ tử thân áo trắng thanh nhã lạnh lùng, không phải Thủy Bất Nhân thì là ai vào đây nữa? Chính là vì sao nàng lại ở chỗ này? “Bất Nhân.” Lại là một tiếng gọi, mang theo nồng đậm tình ý. Tầm mắt của ta nhìn theo Thủy Bất Nhân, và một nam tử đang đi bên cạnh. Nếu ta không nhìn lầm thì nam tử có vẻ mặt ôn nhu đứng cạnh nàng, là người ở trước mặt người khác có vẻ mặt lãnh liệt tam Vương gia Cơ Lưu Phong. Hắn tuy rằng không thể so sánh cùng với đồng tà tây độc, nhưng cũng được coi như là danh tướng đương thời, hẳn nắm trong tay binh quyền, cùng Cơ Lưu Tiêu chẳng phân biệt được cao thấp. “Phong ca ca, huynh đến làm chi, sao lại nhìn Bất Nhân như vậy?” con người đen của Thủy Bất Nhân vốn trong suốt lạnh lùng, giờ phút này chính là hiện lên ý cười ôn nhu. Nữ cười kia trong nháy mắt cơ hồ có thể đoạt đi tầm mắt mọi người. Quả nhiên là phong hoa tuyệt đại nữ tử. Cơ Lưu Phong trong mắt vẫn ôn nhu như cũ “Bởi vì thật lâu không thấy được Bất Nhân, cho nên nhìn không đủ.” “Phong ca ca, thuộc hạ của huynh mà nhìn thấy huynh như vậy có thể hay không có suy nghĩ khác?” Thủy Bất Nhân hỏi, trong mắt mang theo vài phần giảo hoạt. Cơ Lưu Phong vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc đen của Bất Nhân, cười nói: “Chỉ vì một mình nàng mới biểu hiện ra.” Cảnh tình này, hình như trong cung, mọi người đều thích hẹn hò ở vườn hoa thì phải? Một lần trong bụi hoa ở Phượng Loan gặp được một màn cảnh xuân, mà hôm nay lại gặp đúng lúc hai người này một phen dò xét nùng tình mật ý, thật không biết là vận khí của ta rất tốt hay sao nữa?

Vẫn phải nói người trong cung này không có ta sẽ nhàm chán như vậy, không thể một đường xông loạn? “Phong ca ca...” Một tiếng gọi, kiều mỵ vô cùng, thế nào lại không còn một chút bóng dáng thanh nhã và lạnh lùng. Cơ Lưu Phong đem Thủy Bất Nhân ôm vào trong lòng, cười đến vô cùng kiều ngạo “Ta nhất định sẽ bị nam nhân trong thiên hạ đổ kị đến chết mất, bởi có thể độc chiếm vẻ mặt này của nàng.” Tiếng cười sung sướng mà vui, hai người kia ôm nhau là triền miên như thế, lưu luyến, lại hoàn mỹ giống như một bức họa. Ta ngơ ngác đứng ở tại chỗ, mắt vẫn không rời khỏi hai thân ảnh kia. Xem ra, Thủy Bất Nhân cùng Cơ Lưu Phong là một đôi, nói như vậy Cơ Lưu Phong sẽ trở thành vương thượng tiếp theo của Đông Hải quốc. Cơ Lưu Tiêu giống như tới một mức độ nào đó so với Cơ Lưu Phong sẽ kém hơn một bậc. Không biết vì sao, nghĩ đến đây, tâm tình ta lại trở nên phi thường tốt. Xem ra Cơ Lưu Tiêu tự xưng là phong lưu đa tình, đúng vẫn là phải bại trên tay Thủy Bất Nhân, bằng không hẳn cũng sẽ không bỏ qua Thủy Bất Nhân mà thú Khúc Nhược Vân.

39. Q.1 - Chương 39: Vườn Hoa Hải Đường (3)

“Bất Nhân, về sau đừng đi chiến trường nữa, chờ ta hướng phụ vương thỉnh tứ hôn, nàng liền ngoan ngoãn làm Vương phi của ta là tốt nhất.” Lời nói chuyện dứt quãng vẫn theo cách đó mà truyền tới. “Phong ca ca, muội cũng tính như vậy, nhưng là huynh cũng nên hiểu được những đồn đãi ở trong thành, cho nên một khi huynh cưới muội sẽ là tự đem chính mình ra chỗ sáng, đến lúc đó ám tiễn khó phòng, cho nên còn chờ huynh đoạt lấy quyền lớn rồi hãy nói sau.” Thanh âm Thủy Bất Nhân thản nhiên vang lên “Lại nói, muội ra chiến trường cũng là vì củng cố binh quyền cho huynh.” Nhìn qua Minh Nguyệt thành bình yên như thế, lại dấu diếm rất nhiều phong ba. Những tranh đấu trong cung này, huynh đệ tranh quyền, tựa hồ đã là vương tộc thì khó tránh khỏi, luôn luôn không ngừng diễn kịch. Miệng đột nhiên bị người ta che lại, một giọng nói rõ ràng ở bên tai của ta vang lên “Tiểu Nhiễm, hình như đặc biệt thích nhìn lén người khác hẹn hò nha~” Ta không cần quay đầu lại, cũng có thể đoán được người đến là ai. Ai có thể mặc một thân hồng y như vậy, là ai có thể lời nói đầy giễu cợt như thế. Chính là hắn gọi ta làm như rất thân thiết, hẳn thật không biết thế nào gọi là mặt dày vô sỉ. “Rõ như ban ngày, những nơi này chẳng lẽ chỉ cho phép các vị Vương gia hẹn hò, còn không cho ta ngắm hoa sao?” Đợi cho hắn ngừng, ta mới liếc mắt nhìn hắn nói. “Một mình ngắm hoa không hứng thú, muốn bốn vương cùng người ngắm không?” Hắn đi tới trước mặt ta, ái muội cười nói. Như thế nào? Tự mình là anh tuấn phong lưu sao? Nhưng là bốn cô nương không để mình bị xoay vòng vòng đầu. Chúng ta đều là yêu nghiệt, cho nên cũng không thích hợp, yêu nghiệt tuy rằng tự xưng là không kềm chế được, nhưng chung quy hướng tới phong thái của tiên nhân, muốn mượn việc này tới cứu rỗi chính mình. Ta không phải tiên nữ của hắn, mà hắn cũng không thể cứu rỗi ta được.

Điểm này, chúng ta so với ai khác đều rõ ràng. Cho nên không cần làm ra bộ dạng này, cũng không cần thử nhau như thế. “Vương gia cũng sẽ ngắm hoa sao?” Ta cười nhìn hắn, không che dấu ý trêu tức trong mắt “Ta còn tưởng rằng Vương gia chỉ biết hái hoa thôi chứ?” Hắn cười to, không hề để ý tới những người cách đó không xa có phát hiện hay không? Ta xoay người muốn rời khỏi, hắn lại cầm tay của ta đem ta kéo trở về, mặt đối mặt, bốn mắt nhìn nhau làm tăng thêm vài phần ái muội. Đầu ngón tay xẹt qua hai má của ta, ánh mắt ngưng lại vài phần phức tạp làm người ta đoán không ra. Ta lui từng bước, muốn thoát khỏi sự đụng chạm của hắn, lại phát hiện hai người đằng kia đã sớm nhìn phía bên này. Hắn, là cố ý? Cố ý nhìn ta như thế? Cố ý làm cho bọn họ phát hiện chúng ta? Hắn vì sao lại ở chỗ này? Thật là trùng hợp, hay là hắn căn bản đã biết bọn họ sẽ hẹn hò? Mà sự xuất hiện của ta là ngoài dự liệu của hắn, lại giống như vô tình giúp hắn thì phải? Người bên cạnh đang cười, vẫn là nụ cười tà mị mê hoặc người, “Tam ca, Bất Nhân, thì ra các người thức sớm như vậy.” Hai người kia sớm hồi phục khuôn mặt cũ, một người lãnh liệt, một người thanh lãnh, hai đạo tầm mắt kia đều hướng chúng ta phóng tới, ta cảm thấy như không khí chung quanh đều trở nên lạnh như băng. Cơ Lưu Tiêu tựa hồ cảm giác được tâm tư của ta, thân thủ đem ta ôm vào trong lòng “Nàng cũng đã từng gặp bọn họ, nên đừng sợ hãi Tiểu Nhiễm của ta.” Hắn... Ta nghiêng răng nghiêng lợi liếc mắt nhìn hắn một cái, chống lại ánh mắt tràn đầy ý cười của hắn, bên trong lại có chút vui sướng khi người khác gặp họa. Hắn là cố ý, hắn tuyệt đối là cố ý. Yêu nghiệt chết tiệt...

40. Q.1 - Chương 40: Vườn Hoa Hải Đường (4)

“Tiểu Nhiễm?” Bất Nhân nghi hoặc khinh thường hỏi, vẫn là thanh âm nhã nhặn lạnh lùng như cũ “Là Nguyệt Nhiễm quận chúa mà vương thượng vừa tân phong sao?” “Đúng vậy, chính là Nguyệt Nhiễm quận chúa mà phụ vương vừa mới sắc phong.” Hắn vẫn như cũ ôm ta, cười càng vui vẻ. Ta hung hăng trừng mắt liếc hắn một cái, sau đó một cước giẫm lên chân hắn, hắn đau hô nhỏ, mà ta cũng nhân cơ hội ly khai khỏi ôm ấp của hắn. “Tiểu Nhiễm, nàng sao có thể nhẫn tâm như vậy?” Hắn cười như không cười nhìn ta “Ta về sau sẽ không lui tới đó nữa, nàng không cần tức giận đến như vậy nữa được không?” Yêu nghiệt... Hắn là ở cố ý làm cho bọn họ hiểu lầm ta cùng hắn có quan hệ gì đó? Ta nhin xuống cơn tức giận trong lòng, nhìn thẳng hắn cười “Tức giận? Ta có cái gì mà phải tức giận?” Ta đột nhiên vòng vo thân, giống như vô tội nhìn Cơ Lưu Phong liếc mắt một cái “Ta thích là tam Vương gia, cho nên mới... Có thể theo tới ...” Được, nếu cứ như vậy, ta sẽ không làm theo ý hắn.

Cơ Lưu Phong nhìn ta liếc mắt một cái, thật là sắc bén, dường như là sợ Thủy Bất Nhân hiểu lầm, vội vàng phủ nhận quan hệ, mắt chuyển hướng nhìn về phía Cơ Lưu Tiêu “Lục đệ, đệ không phải vừa cùng thiên kim của Hữu Thừa tướng có hôn ước sao, như thế nào có thể xằng bậy như vậy?” “Xằng bậy? Tam ca, huynh cũng không phải không biết đệ phong lưu, nữ nhân với đệ mà nói là càng nhiều càng tốt.” Khi nói chuyện, hắn còn đem ánh mắt chuyển dời đến trên người Thủy Bất Nhân, tà mị cười nói: “Tam ca, đệ còn thật sự nhìn không ra Tam ca so với đệ còn cao tay hơn, không một tiếng động liền thắng được tâm của Bất Nhân, xem ra đệ còn phải hướng Tam ca lãnh giáo mới được? Một mình Bất Nhân có thể so với ngàn vạn mỹ nữ a~, đệ dùng toàn bộ nữ nhân trong phủ đối lấy Bất Nhân, Tam ca đồng ý không?” “Lục đệ, ta không cho phép đệ được vũ nhục Bất Nhân như thế, nàng ấy như thế nào có thể giống như những nữ tử trong phủ của đệ.” Cơ Lưu Phong trầm giọng nói, ánh mắt vốn lãnh liệt nay càng thêm lạnh. Mà Thủy Bất Nhân chính là thanh lãnh liếc mắt nhìn Cơ Lưu Tiêu một cái, theo sau lạnh nhạt nói: “Ta chán ghét màu đỏ.”

“Ý tứ của Tam ca, có phải hay không đệ so ra kém hơn Tam ca?” Cơ Lưu Tiêu vẫn như cũ đang cười, chính là thanh âm kia lại lạnh vài phần, “Tam ca xuống tay nhưng thực là mau, chính là không biết Tam ca coi trọng là mỹ mạo của Bất Nhân, hay là binh quyền trong tay nàng, hoặc là Tam ca cố ý cùng đại ca tranh đoạt vương vị? Chẳng qua không biết các ca mà biết chuyện này sẽ có phản ứng thế nào đây, Tam ca?” Hắn hỏi trực tiếp, không có chút gì bận tâm. “Lục đệ người... Là đang uy hiếp ta sao?” Cơ Lưu Phong tay nắm chặt thành quyền, sau lại buông ra, âm thanh lạnh băng hỏi. “Tam ca, huynh như thế nào lại nói như vậy? Tuy rằng Bất Nhân chướng mắt đệ, nhưng là nàng cùng Tam ca coi như là một nhân duyên mỹ mãn, đệ chẳng qua là muốn làm cho những người khác thay huynh cao hứng mà thôi.” Đối mặt với giọng nói lạnh băng của Cơ Lưu Phong, Cơ Lưu Tiêu không thêm để ý, vẫn như trước cười đến tà mị,

mắt còn thường thường ngắm đến trên người Thủy Bất Nhân, trên mặt tràn đầy ý trêu tức. Hắn... Giống như cố ý chọc giận Cơ Lưu Phong. “Hay là Bất Nhân có nguyện ý đến bên người bổn vương hay không?” Cười, mê hoặc người, một thân xinh đẹp như thế kia thật làm người khác động lòng. Cũng khó trách nữ nhân sẽ vì hắn tre già măng mọc như thế. Chính là Thủy Bất Nhân không phải nữ tử tầm thường, ánh mắt vốn thanh lãnh không có một tia dao động “Lục Vương gia nghĩ muốn cái gì?” “Bất Nhân, bổn vương kém như vậy sao?” Cơ Lưu Tiêu hoàn toàn không để ý đến Cơ Lưu Phong sắp bùng nổ kia, như trước trêu tức Thủy Bất Nhân. Thì ra Cơ Lưu Tiêu đến đây là để bàn bạc, vị Vương gia khác mà biết người trong lòng Thủy Bất Nhân là Cơ Lưu Phong, như vậy tất nhiên chỉ hướng hắn mà công kích, không chỉ vì lời đồn đãi kia về Thủy Bất Nhân chỉ phụ tá vương thượng của Đông Hải, mà còn vì Thủy Bất Nhân thân mình chính là một bảo bối, không chỉ có phong hoa tuyết đại, mưu trí lợi hại, nữ tử như thế ai mà không thích đây?

41. Q.1 - Chương 41: Vườn Hoa Hải Đường (5)

Đúng như lời Thủy Bất Nhân đã nói, một khi quan hệ của bọn họ bại lộ thì Cơ Lưu Phong sẽ bị đặt ở chỗ sáng, ám tiền khó phòng a~, đối với việc tranh đoạt như thế này là phi thường bất lợi. “Lục Vương gia, ngài muốn cái gì?” Thủy Bất Nhân lại một lần nữa mở miệng, thanh âm so với vừa rồi đột nhiên cao vài phần. Cơ Lưu Phong kéo Thủy Bất Nhân lại, về mặt đề phòng nhìn Cơ Lưu Tiêu, “Bất Nhân, để cho hắn nói đi, dù sao ta cũng định thỉnh phụ vương tử hôn.”

“Phong ca ca, muội vừa rồi đã nói, hiện tại không phải thời điểm làm rõ tất cả, ở một nơi bí mật sẽ tốt hơn so với ở chỗ sáng.” Thủy Bất Nhân như trước kiên trì với ý tưởng vừa rồi. “Bất Nhân, ta biết là nàng vì ta mà lo lắng, nhưng là...” Cơ Lưu Phong còn chưa có nói xong liền bị Thủy Bất Nhân che lại miệng, nàng quay đầu nhìn Cơ Lưu Tiêu, con người lạnh lùng “Lục Vương gia nói đi.” “Bổn vương không muốn cái gì hết, chỉ là cần hai người không chọc ta không vui là tốt rồi, bởi vì khi ta không vui sẽ nói lung tung, nói lung tung nói rất có khả năng đem chuyện của hai người nói ra.” Hắn không vội không chậm nói, trên mặt ý cười càng thêm sáng lạn. Cũng không nói mình muốn cái gì, nhưng là cố tình so với muốn, còn làm cho người khác khó chịu hơn, mà bọn họ cũng phải thật cẩn thận không đi xúc phạm hắn, lúc đó hắn như thế nhưng vô tình ngồi một chỗ như ngư ông đắc lợi, vốn bị vây ở trong hoàn cảnh xấu, hắn lại hòa được một ván. Xem ra vị tà vương này quả thật là người không dễ đối phó. Ở mặt ngoài hoa tâm phong lưu, phóng đảng không kiềm chế được, chắc đó không phải là bộ mặt chân thật của hắn ? Ta nghĩ có lẽ không có người nào có thể chân chính hiểu biết được. “Người...” Cơ Lưu Phong đương nhiên cũng nghe hiểu được ý tứ trong lời nói của hắn, về mặt vốn lãnh liệt giờ mất hết kiên nhẫn, mà Thủy Bất Nhân mau kéo tay hắn đang siết chặt nói: “Đi thôi. Phong ca ca.” Cơ Lưu Phong rất nhanh thả lỏng bàn tay, ánh mắt chính là tối tăm, nhưng đối với Thủy Bất Nhân lại hiện lên vài phần nhu hòa “Ừm.” Bọn họ hướng chúng ta đi đến, lúc đi thoáng qua, Thủy Bất Nhân sâu kín nói: “Vậy hi vọng Lục Vương gia lúc nào cũng đều vui vẻ.” Tầm mắt đây đưa rất nhanh kết thúc. Chỉ là bọn hắn đi được vài bước, lại đột nhiên ngừng lại, quay đầu nhìn về phía ta “Hạ tiểu thư cũng có thể cam đoan không đem chuyện vừa rồi nói ra chứ?” Rốt cục cũng nhớ đến ta sao? Ta còn tưởng bị bọn họ hoàn toàn quên mất rồi chứ? “Con người của ta cái gì cũng tốt, chính là miệng không bèn chắc, nếu có cái gì không vui, ta đã nghĩ nói hết, một khi nói đều sẽ nói hết ra.” Ta học Cơ Lưu Tiêu nói, trong con người tràn đầy ý cười. Các người chán ghét ta đi, ta nhưng không cần. Cơ Lưu Phong ánh mắt càng thêm lạnh, nhìn ta cơ hồ nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Người không phải thích ta sao? Nếu ta theo lời người, người...” Hắn còn chưa có nói xong, ta liền phá lên cười “Tiểu Tam, người tin thật a~.” Xưng hô như thế làm cho hắn tức giận tái mặt, khuôn mặt vốn âm lãnh lại tăng thêm vài phần, nhưng là hắn cũng không dám làm gì ta, sau lưng của ta còn có vương thượng làm chỗ dựa, huống chi ta đã dám kiêu ngạo như thế, sẽ không sợ bọn họ sẽ giết ta để diệt khẩu. “Tốt lắm, ta cũng không nói nhiều lời.” Ta cũng không quản bọn họ, thẳng thắn nói: “Trước tiên là nói về mình một chút, ta cùng Tiểu Lục không có quan hệ gì, các người hẹn hò bị ta gặp được là ta không may, bị hắn gặp cũng do các người không may, ta cũng không muốn chọc giận đám vương gia các người, ta chỉ muốn vài yêu cầu. Thứ nhất, không cần đoán ta có mục đích gì, ta chẳng qua là một tiểu nữ tử mà thôi. Thứ hai, không cần nghĩ giết ta để diệt khẩu, các người không động được đến ta đâu. Tiểu Tam, tiểu Lục người tốt nhất không cần chọc ta, bằng không ta đem quỷ kế của các người toàn bộ nói ra, các người ai cũng không chiếm được ưu thế.”

42. Q.1 - Chương 42: Vườn Hoa Hải Đường (6)

Đương nhiên điều thứ hai chỉ là hù bọn họ, bọn họ sợ nên sẽ không thật sự động thủ. “Mọi người cũng đều sống không dễ dàng, cho nên ta cũng sẽ không quá phận, mỗi người các người đáp ứng ta một yêu cầu là được rồi, về phần yêu cầu gì, ta cũng còn chưa nghĩ ra, chờ ta nghĩ được rồi sẽ đi tìm các người.” Ta miệng cười sáng lạn, vẻ mặt vô tội “Các người cũng không cần sợ, ta chỉ là một tiểu nữ tử, cũng không nghĩ muốn vương vị gì, chỉ một yêu cầu nho nhỏ mà thôi, cùng quyền lợi, cái gì cũng tuyệt đối không quan hệ, thế nào? Đồng ý không?” Cơ Lưu Tiêu là ngư ông sao? Là ta mới phải. Chỉ cần bọn họ đáp ứng ta, lúc đó ta liền có thể mượn cơ hội lấy được thất thải kỳ thạch, xem ra lúc này đây đi dạo thật là đúng. Cơ Lưu Phong cùng Thủy Bất Nhân liếc mắt nhìn nhau, đối với ta nói: “Cái yêu cầu kia không thể là giết người phóng hỏa, không thể là có liên quan gì đến binh quyền, vương vị, chỉ cần không phải quá phận, chỉ cần sẽ không xúc phạm tới người trọng yếu của ta, ta có thể đáp ứng, Bất Nhân cũng thế.” “Không thành vấn đề, ta tuyệt đối không quá mức với các người, cho nên yêu cầu của ta nhất định không quá phận.” Ta cười càng thêm vô tội, quay đầu nhìn Cơ Lưu Tiêu “Tiểu Lục Lục thì sao? Đồng ý không?” Hừ, ta nắm nhược điểm của hắn trong tay, còn sợ hắn đến gây chuyện với ta hay sao. Hắn tươi cười không thay đổi, đáy mắt nhìn ta lại vài phần thú vị “Tiểu Nhiễm, ta thật đúng là xem thường nàng rồi.” “Người cũng nên đi Minh Nguyệt thành hỏi thăm Hạ Nguyệt Nhiễm ta là ai đi?” Ta tiến lên vài bước, lấy tay vỗ vỗ mặt hắn nói: “Tiểu Lục Lục, ta không làm điều ác sẽ không được kêu là ác nữ, người là yêu nghiệt cũng không sai, nhưng ta đã là ma nữ. Về sau người nên nhớ rõ điều này.” Nhìn dáng vẻ đàng hoàng kiêu ngạo của hắn đã lâu, nên giờ đến phiên ta kiêu ngạo một chút. Không biết vì sao, đối với hắn không hiểu ta có vài phần bài xích. “Được, ta có thể đáp ứng nàng.” Hắn vẫn cười như cũ, tay lại bắt được tay ta đang định lùi về, cúi người ở bên tai ta ái muội nói: “Tiểu Nhiễm, nếu nàng là muốn mượn việc này, khiến cho bốn vương đối với nàng có hứng thú, thì nàng đã thành công.” Nam nhân tự đại này, đối với hắn có hứng thú a~, kiếp sau đi. Ta rút tay trở về, lùi lại mấy bước, cười khanh khách nhìn hắn “Tiểu Lục Lục, muốn tỷ tỷ ta thích người, người trước đi học cái gì gọi là chuyên tình với một người đi.” Ba vợ bốn nàng hầu? Với ta mà nói tất cả đều là chó má, nếu muốn ta cùng nữ nhân khác chia sẻ, ta đây tình nguyện bỏ hết. Có lẽ là do ta không kiềm chế được, nhưng cái gọi là thế tục ở đáy mắt ta cũng không là cái gì. Bởi vì tính phong lưu của hắn, nên ta cùng hắn không có khả năng có quan hệ gì. “Điểm này, Tiểu Thủy Thủy cũng nhìn thấu cả, bằng không nàng cũng sẽ không cần người a.” Ta nói xong những lời này, cười cười xoay người rời đi. Đi qua Cơ Lưu Phong cùng Thủy Bất Nhân, ta lại trêu tức nói: “Tiểu Tam, Tiểu Thủy Thủy, bộ dáng lúc các người hẹn hò vừa rồi thuận mắt hơn, không cần luôn trừng ra mặt lạnh, có rãnh cười nhiều một chút, bằng không ngày nào đó sinh ra một đứa trẻ lạnh như thì phải làm sao bây giờ?” Không chờ bọn họ trả lời, ta thoáng cái đã đi qua bọn họ rồi. Trong lòng bọn họ nhất định là đang không ngừng oán hận ta, chính là ta muốn bọn họ biết ta không phải dễ chọc, tốt nhất đừng tới chọc ta, ta không muốn bị cuốn vào vị trong vòng xoáy tranh giành vương vị của bọn họ.

Ta chẳng qua là một vị khách qua đường mà thôi, chờ ta hoàn thành nhiệm vụ, ta sẽ vĩnh viễn sẽ không gặp lại bọn họ. Bọn họ sống cuộc sống quý tộc của bọn họ, ta chỉ cần được tiêu điều tự tại phiêu bạt giang hồ là tốt rồi.

43. Q.1 - Chương 43: Lãnh Cung Điền Phụ (1)

“Tiểu Nhiễm, bồi quả nhân chơi cờ được không?” Nam tử hiền lành trước mắt nhìn ta, trong mắt tràn đầy sủng ái. Nhiều ngày qua, ta đã tìm hiểu được một ít tin tức về hắn. Chẳng để ý nhiều đến việc của người khác, vương thượng Đông Hải, Cơ Vô Nhai chỉ có thể dùng một từ để hình dung là tự tại. “Vương thượng, người khi dễ Tiểu Nhiễm, người biết rõ Tiểu Nhiễm sẽ không thắng được người, hay là Tiểu Nhiễm cùng người đi dạo ngự hoa viên nha?” Ta tất nhiên là cũng hiểu được cách lấy lòng người, mỗi khi ở trước mặt Cơ Vô Nhai đều trừng ra một bộ dáng đơn thuần cùng vô tội.

Mà hần sủng ái ta ngày càng nhiều hơn, cơ hồ làm cho ta bắt đầu cảm thấy run như cây sậy.

Cơ Vô Nhai cười ôn hòa, lấy tay sờ sờ đầu của ta “Được, cứ theo lời Tiểu Nhiễm đi.” Mỗi khi đi phía sau hần, ta cũng từng nghĩ phụ thân của ta là người như thế nào, ông ấy cũng sẽ sủng ta, yêu ta như thế này sao? Ta vì sao lại mất trí nhớ? Chính là ta không thể nào biết được đáp án. Ta đi qua đỡ Cơ Vô Nhai đứng dậy, cười đến sáng lạn “Để Tiểu Nhiễm giúp vương thượng.” “Vẫn là Tiểu Nhiễm hiểu ý ta.” Hần nhìn ta, vẫn là ánh mắt ôn hòa như thế. Vì thế ta cũng mỉm cười, vẫn như cũ đơn thuần mà vô tội. Trong cung này, ai đối với người là thật, ai đối với người là giả, người thật sự hiểu rõ sao? Vừa đi chúng ta vừa nói chuyện rất vui vẻ, nhìn tình cảnh như thế người ngoài nhất định sẽ thấy hết sức yên bình. “Tiểu Nhiễm, ngươi thích cái gì?” Hần quay mặt nhìn ta cười nói, “Nếu Tiểu Nhiễm thích, quả nhân sẽ tặng cho ngươi.” Thích cái gì? Nếu ta nói thích thiên hạ này, hần cũng sẽ tặng cho ta sao? Rốt cuộc vì sao Cơ Vô Nhai lại sủng ái ta như thế chứ? Ta nhận thấy ánh mắt hần nhìn ta rất khác biệt, ta không thể tin được đối với một người vừa mới vừa quen biết không lâu, hần lại có thể sủng ái như thế? Nhất định có âm mưu gì đó, nhất định là thế. Nhưng rốt cuộc là cái gì, ta lại không thể nói rõ được. Vì thế chỉ có thể cười nói: “Tiểu Nhiễm thích ở cùng vương thượng.” Đây là nịnh hót, ta hiểu, hần cũng hiểu. Nhưng là có lẽ vị quân vương cao cao tại thượng này đôi khi cũng sẽ thích nghe nịnh hót như vậy, chỉ là nịnh hót như thế nào mà thôi? Hần cười ôn hòa cùng một tia nhìn tràn đầy sủng nịch có một chút dò xét, như đang vây khốn tự do của ta. Hần sao lại đối với ta như thế, ta thậm chí còn không có thời gian đi tìm hiểu nơi thất thải kỳ thạch rơi xuống. “Vương thượng sao lại hưng trí như vậy?” Một giọng nói đột nhiên vang lên, đánh tan sự hài hòa chúng ta đã tạo ra. Làn váy rộng thùng thình uốn lượn, vẫn hoa lệ như trước, ta dù không ngẩng đầu lên cũng biết loại người hoa lệ như vậy là nữ nhân. “Vương hậu thật sự cũng đang hưng trí, không bằng cũng theo bồi quả nhân một chút đi.” Thanh âm của Cơ Vô Nhai vẫn ôn hòa vô hại như trước. Vương hậu đáp nhẹ một tiếng, ta chỉ có thể lui ra phía sau đi theo bọn họ.

44. Q.1 - Chương 44: Lãnh Cung Diên Phụ (Nhị)

“Vương thượng tựa hồ đối với Hạ tiểu thư đặc biệt sủng ái.” Vương hậu cố ý vô tình nhắc tới. Vốn tưởng rằng Cơ Vô Nhai sẽ cười đậm bạc như trước, nhưng là lúc này đây hần cũng là có chút nghiêm túc nói: “Vương hậu, chuyện của quả nhân, quả nhân tự biết có chừng mực.” Vương hậu cũng không có nói thêm câu gì nữa, đối với Cơ Vô Nhai có vài phần kiêng kỵ như trước. Chính là tư thái cao cao tại thượng của nàng lại chưa bao giờ biến mất, ánh mắt của nàng nhìn ta luôn mang theo miệt thị, hoặc là có thể nói mang theo vài phần oán hận, giống như là ta đoạt hết thấy mọi thứ tốt đẹp của nàng vậy. Đây, quan hệ giữa Hạ gia cùng Khúc gia thật sự kém như thế sao? Bầu không khí vốn đang hài hòa, bởi vì vương hậu gia nhập mà trở nên nặng nề. Chỉ trong chốc lát, Cơ Vô Nhai liền phát tay ý bảo cho chúng ta đều lui xuống. Vương hậu khẽ hừ một tiếng, liền kiêu ngạo mà xoay người rời đi, mà ta cũng về Nhiễm Nguyệt các của ta. Trong cung càng ngày càng thật sự là phát ra phiền muộn, ta bắt đầu hoài niệm những ngày ở trên giang hồ gây sóng gió, giờ phút này ta lại có loại cảm giác tình nguyện bị ngàn vạn người đuổi giết, còn hơn là lúc này phải luôn lo lắng đề phòng. Ở trong này, nhìn như an toàn, kỳ thật lại dấu diếm sát khí, cũng không thể so được với những ngày thoải mái trên giang hồ. Mị chết tiết, thất thải kỳ thạch chết tiết, ta không khỏi thấp giọng nguyên rủa một phen, sau đó không hề tao nhã ngã xuống trên giường. Hôm nay Phong Nhi trở về tướng phủ, nhưng thật ra cũng làm nơi đây thanh tĩnh mấy phần, bắt tri bắt giác không lâu sau liền đã ngủ. Lúc tỉnh lại là, đã là ban đêm. Đứng dậy, đi ra phòng, liền phát hiện trên bàn sớm đã có một bàn đầy đồ ăn, cùng nữ Thanh Nhi hầu hạ ở bên ngoài vừa nhìn thấy ta liền đi lên “Quận chúa, nô tỳ lập tức đi hâm nóng đồ ăn” “Thanh Nhi, không cần, ta chính mình đi phòng bếp nhìn một cái.” Ngủ lâu như vậy, cũng nên đi ra ngoài dạo một chút. Bởi vì sớm biết thói quen không kiêng nể gì của ta, Thanh Nhi cũng không nói cái gì nữa. Vì thế ta liền một mình một người ra khỏi Nhiễm Nguyệt các, nhân nhả đi dạo.

Đêm tối đen như mực, chỉ có mấy chiếc đèn lồng treo trên cao ở hành lang dài trống trải của cung đình, tỏa ra ánh sáng lay động âm đạm, có vẻ phá lệ tịch liêu. (*tịch liêu: Tịch mịch và hoang vắng) Nhiều ngày âm thầm điều tra, ta cơ bản biết thất thải kỳ thạch bị Cơ Vô Nhai phân biệt ban cho bầy đứa con trai của hần, cho nên thất vị Vương gia của Đông Hải quốc, mỗi người trên người đều có một thất thải kỳ thạch, mà ta

đã thấy qua Cơ Lưu Tiêu đó là kỳ thạch màu đỏ, phượng điểm. Giờ phút này, một bóng đen đột nhiên hiện lên, cơ hồ là trong nháy mắt, trên tay của ta có một mảnh giấy, mà chờ ta ngẩng đầu lên, bóng đen kia sớm biến mất không tung tích. Ta mở ngay mảnh giấy ra, nương theo ánh sáng mỏng manh kia nhìn thấy dòng chữ ít ỏi trên mặt giấy “Ngày mai sau giờ Ngọ(*), Cách Phượng cung gặp. Mị.” (*giờ Ngọ :11 – 13 giờ) Mị, hẳn rốt cục còn có lương tâm đến xem ta. Ta đem giấy vo tròn lại, theo sau về tới Nhiễm Nguyệt các mới thiêu hủy nó thành tro tàn. Chính là Mị truyền tin tới thời điểm thật không đúng lúc, làm cho ta đều đã quên mục đích của mình, thế cho nên ngủ thẳng đến nửa đêm mới phát hiện mình còn chưa ăn bữa tối, lại không muốn nửa đêm thức dậy đi tìm đồ ăn, vì thế chỉ có thể một bên mắng hằn một bên chìm vào giấc ngủ.

45. Q.1 - Chương 45: Lãnh Cung Diên Phụ (3)

Hôm sau, ta cùng Cơ Vô Nhai sau khi dùng xong Ngọ thiện, liền chạy tới Cách Phượng cung. Cách Phượng cung là lãnh cung, nên không có người qua lại, cho nên Mị mới có thể chọn nơi này gặp mặt đi. Một đường đi tới Cách Phượng cung, ta xác định không có người thấy, mới bước vào. Ngõa tường u ám lạnh như băng, tiêu điều thê lương... Mặc dù bất quá chỉ cách một bức tường, nhưng là ngăn cách cũng là hai thế giới hoàn toàn bất đồng nhau. Nơi này, là nơi ở của nữ nhân bị thất bại sau quyền lợi chi tranh. Lúc các nàng cao cao tại thượng, chắc chưa bao giờ nghĩ đến chính mình sẽ rơi vào kết cục bi thảm như thế ? Hoàng cung, quả nhiên là một nơi không thể ở lâu. Ta gạt đi suy nghĩ, bước nhanh hướng bên trong đi đến, Mị rõ ràng nói sau giờ Ngọ, vì sao lại vẫn chưa thấy bóng dáng? Ta thận trọng bước vào, càng vào bên trong, cái loại cảm giác thê lương càng đậm. Chính là giờ phút này Mị nhưng vẫn không thấy có một chút dấu vết xuất hiện. Mị chết tiệt, hẳn đang tính cái gì? Trong lòng không khỏi dâng lên một trận lo lắng, chính là sau khi bình tâm lại, cảm thấy sự tình tựa hồ không thích hợp. Rồi sau đó là càng nghĩ càng không thích hợp, đều do lòng ta quá khẩn trương, nghĩ đến thân phận của mình cần phải làm việc vô cùng chu đáo, không có chút sơ hở nào, lúc nhìn đến tên Mị liền dĩ nhiên đã quên hết thấy. Ta xoay người quay trở về, chính là khi mới đi được một đoạn, một trận nghẹn ngào theo bên cạnh truyền đến, ta theo thanh âm nhìn lại, chỉ thấy phía trước cách đó không xa có một nữ tử thân áo trắng đang ngồi, cúi đầu đang âm thầm khóc, nghĩ đến hẳn đây là phi tử bị thất sủng. Ta cũng không phải là người tốt, đương nhiên cũng sẽ không đi nói lời an ủi nàng, vì thế theo bên người nàng vội vàng mà qua. Ngay tại lúc ta đi qua bên người nàng, nàng chắc là nghe được tiếng bước chân, quay đầu lại nhìn ta. Con người của nàng vốn là mê mang tan rã, thời điểm khi nhìn thấy ta đột nhiên sợ hãi che kín miệng thì thào hô “Không phải ta... Không cần lại đây... Ta không có giết người...” Người diên sao ? Ta không khỏi dừng cước bộ, nhìn vẻ mặt sợ hãi của nữ nhân kia, vẫn theo dự tính dời đi ban đầu của mình Nhưng là ta càng đến gần, nàng kia trên mặt hoảng sợ liền càng lợi hại, ta bất quá là muốn theo bên cạnh nàng đi qua mà thôi, nhưng là nàng tựa hồ đã cho là ta đang từng bước tới gần nàng. “Không phải ta... Ta không có giết người...” Nàng đột nhiên xông thẳng về phía ta, một phen bóp cổ ta, tràn đầy diên cuồng mà nói: “Giết người... Làm cho người không tìm đến ta... Giết người... Liền sẽ không còn ai theo ta tranh vương thượng... Giết người...” Nàng nói năng lộn xộn, nhưng là ánh mắt kia vốn sợ hãi lại chuyển hóa thành tàn nhẫn, độ mạnh yếu trên tay tuyệt không hàm hồ, thật sự muốn đưa ta vào chỗ chết. Ta giãy giụa, nhưng là nữ nhân này khí lực thật lợi hại, nàng tựa hồ là dùng toàn bộ sức lực. “Tiện nhân... Giết người... xem người còn đi cầu dẫn vương nữa không... Tiện nhân... Giết người...” con người của nàng trống rỗng, gắt gao nhìn mặt của ta, một lần lại một lần lặp lại. Hơi thở càng ngày càng khó nhọc, cái loại cảm giác hít thở không thông này, không ngừng mà hướng ta đánh úp lại, ta cầm lấy vật áo của nàng, vọng tưởng sẽ gạt được tay nàng ra, nhưng là lại bất lực. “Ta không có... Người... Nhận sai... Người.” Ta dứt quãng nói, thử gọi lý trí của nàng quay lại . Chính là nàng tựa hồ vẫn không quay lại bình thường được, chính là không chịu buông tay “Chính là người... Tiện nhân, ta nhớ rõ khuôn mặt này của người.”

46. Q.1 - Chương 46: Lãnh Cung Diên Phụ (4)

Dung mạo của Hạ Nguyệt Nhiễm? Câu dẫn vương thượng? Hai việc này có chút liên hệ nào hay không? Ta cực lực nghĩ muốn nói gì đó, nhưng là lực đạo kia càng ngày càng mãnh liệt, cảm giác hít thở không thông làm cho ta không thể chuyên chú, chẳng lẽ Nguyệt Liễu Lăng ta đại nạn không chết, lại chết ở tại đây trên tay nữ nhân diên này. Mị chết tiệt. Ta không khỏi dấy lòng nguyên rửa, nhưng là lại đột nhiên trong lúc đó hiểu được, tờ giấy kia tuyệt đối không phải Mị đưa cho ta, người hẹn ta cũng không phải Mị. Nhưng là rốt cuộc là ai? Ai thế nhưng biết rõ thân phận của ta? Ai lại muốn đưa ta vào chỗ chết? Diên phụ này có phải là thủ pháp mượn đao giết người của hắc hắc hay không? Vốn tưởng rằng hết thấy đều rất hoàn mỹ, lại không nghĩ rằng sớm bị người nhìn thấu. Thời điểm ngay tại khi ta nghĩ đến mình sẽ như thế bị bóp chết, một đạo lực lượng gạt tay diên phụ kia ra, lực đạo hít thở không thông kia biến mất, thân thể của ta ngã xuống, không khí chung quanh lập tức chui vào trong họng ta, ta không khỏi mãnh liệt ho khan lên. “Ta muốn giết nàng... Giết nàng...” diên phụ kia ở đỉnh đầu của ta kêu gào, mà một giọng nói nhẹ nhàng khác trấn an “Nương nương, nàng không có đoạt đi sự sống ái của vương thượng, vương thượng a~, yêu nhất vẫn là nương nương.” “Mama, thật vậy chăng?” Diên phụ trong thanh âm bắt đầu xuất hiện một phần then thừng, vốn tàn nhẫn cũng theo đó tiêu tán. “Đương nhiên là thật, vương thượng sống ái nương nương nhất.” thanh âm kia vẫn như cũ đang không ngừng trấn an “Nương nương, chúng ta trở về đi, mama trang điểm cho người thật đẹp, chờ vương thượng lại đây.” Thanh âm vốn diên loạn giờ phút này lại mang theo vài phần nữ tính then thừng cùng nhẹ nhàng, giống như cô gái ngóng trông tình lang “Mama, chúng ta mau đi chuẩn bị.” Tiếng ho khan của ta cũng rốt cục ngừng lại, nhưng trong cổ vẫn như cũ như bị lửa châm đau, nữ nhân kia đã dùng hết sức để bóp cổ ta. “Cô nương, người không nên tới nơi này. Mau nhanh một chút đi ra ngoài đi.” thanh âm nhẹ nhàng kia vang lên, ta ngẩng đầu nhìn phía nàng, đó là một cung nữ già tóc hoa râm, năm tháng không lưu tình chút nào ở trên mặt của nàng để lại dấu vết. Thời điểm nhìn thấy khuôn mặt của ta, trong ánh mắt của nàng xẹt qua một tia kinh ngạc, tiếp theo là bình tĩnh đại ngộ, cuối cùng mới khôi phục bình tĩnh, lại một lần nữa nói: “Cô nương, mau một chút rời đi đi. Ta thay nương nương nhà ta xin lỗi người.” Nàng nhất định là biết cái gì đó? Bằng không nàng vì sao lại kinh ngạc? Nữ nhân diên kia lại vì sao phải giết ta? Cùng dung mạo của Hạ Nguyệt Nhiễm có liên quan sao? “Mama, người...” Ta nói còn chưa hỏi xong, mama kia giống như không kiên nhẫn nói: “Lãnh cung không phải là nơi người nên đến, cô nương vẫn là mau mau rời đi đi.” Ta biết ta mặc dù là có hỏi cũng hỏi không ra cái gì, vì thế chỉ có thể đứng dậy rời đi. Thời điểm đi được một đoạn, ta đột nhiên quay đầu lại, mà một khắc kia mama cũng đang quay đầu lại, trong ánh mắt suy nghĩ sâu xa của nàng hoàn toàn rơi vào ánh mắt của ta. Diên phụ này như thế đối với ta, quả nhiên có bí mật gì không muốn người biết. Tiện nhân trong miệng nàng cùng bộ dạng của Hạ Nguyệt Nhiễm rất giống nhau sao? Cơ Vô Nhai như thế sống nịch ta, cũng cùng dung mạo của Hạ Nguyệt Nhiễm có liên quan sao? Chính là người phía sau màn này rốt cuộc là ai? Hắc hắc nhưng biết Mị, biết thân phận của ta, hoàng cung này bên trong quả nhiên đáng sợ, nếu không thận trọng, sợ đến cuối cùng chết như thế nào cũng không biết đi. Ta quay đầu, bước nhanh ly khai Cách Phượng cung, nhưng là tâm lại cũng không còn như lúc bình thường, không thể trở lại sự vô pháp bình tĩnh.

47. Q.1 - Chương 47: Thân Thế Chi Mê (1)

Ai muốn giết ta? Cơ Lưu Phong hay là Cơ Lưu Tiêu? Hoặc là người mà ta không biết? Chính là người đứng sau màn này lại thật lợi hại, ngay cả thân phận thật của ta đều biết... Từng bước sai, từng bước đã bắt đầu sai, kể từ đó, những ngày tại đây trong cung này, có thể nói là nguy cơ nổi lên bốn phía. Ta giả vờ nghiêng ngả, lão đạo chạy ra khỏi Cách Phượng cung, khi nhìn thấy một tên thị vệ là lúc liền làm bộ ngất đi, miệng thuận tiện nói ra vài lời vô nghĩa, như gặp phải chuyện chấn kinh quá độ “Người diên... Thật đáng sợ...” Thật sự cho tới bây giờ, ta cũng chỉ có thể đi từng bước tính từng bước. Đúng như sở liệu của ta, không đến một hồi công phu, ta liền bị mang về Nhiễm Nguyệt các, Cơ Vô Nhai còn tức giận nói muốn giết người trong lãnh cung kia. Thái y ở phía ngoài rèm chẩn trị cho ta hoảng sợ, vài đạo thanh âm bay vào bên tai của ta “Vương thượng, quân chúa chính là chấn kinh quá độ, nghỉ ngơi mấy ngày liền sẽ

tốt hơn.” “Giải thích rõ cho quả nhân nghe” Cơ Vô Nhai không còn ôn hòa như ngày xưa nữa. Ta như trước giả vờ hôn mê, vẫn không nhúc nhích trộm nghe bọn hắc nói chuyện. “Thần trở về liền phối trị thuốc hay, chỉ cần uống vài thang, ứ thương bên trong của quận chúa rất nhanh liền có thể biến mất.” Thái y kia hẳn là chưa thấy qua Cơ Vô Nhai tức giận như vậy, cho nên thanh âm lại có chút run run. Phản ứng của Cơ Vô Nhai tuy nằm trong suy đoán của ta, nhưng lại vượt xa ngoài dự liệu của ta. Ta biết hẳn sẽ tức giận, lại không biết rằng sẽ tức giận như thế, chẳng lẽ thật là bởi vì ta lớn lên giống một người từng là phi tử của hắn, nên đối với ta sủng ái càng tăng sao? Nếu diên phụ ở trong lãnh cung kia là người bị thua sau cuộc chiến quyền lợi chi tranh, vậy người thắng kia đâu? Phi tử có dung mạo giống ta đâu? Nàng giờ phút này đang ở nơi nào? Hơn nữa nếu giống nhau, vì sao thời điểm cung nữ của diên phụ kia khi nhìn thấy ta sẽ không cảm thấy kinh ngạc? Việc này coi như đã nhìn ra được mối liên quan, nhưng là ta vẫn không cách nào tìm ra một manh mối rõ ràng được. “Trước lui xuống đi.” Cơ Vô Nhai thanh âm dịu đi rất nhiều, sau đó là thanh âm cáo lui của nhóm Thái y, tiếp theo đó là tiếng mở cửa, đến cuối cùng chỉ còn lại có âm thanh yên tĩnh. Ta biết Cơ Vô Nhai vẫn còn ở trong phòng, nhưng là hắn cũng không lên tiếng, một đạo ánh mắt thủy chung nhìn ta, làm cho ta đang ngụy trang cũng cảm thấy lo lắng. “Tiểu Nhiễm, là do quả nhân đã quá nóng vội.” Một tiếng thở dài vang lên bên tai ta, mang theo vài phần tự trách cùng bất đắc dĩ. Nóng vội? Trong lòng của ta xẹt qua ngàn vạn suy nghĩ, ta biết có một số việc có lẽ sắp được công bố. “Quả nhân xin lỗi nương của con, cũng xin lỗi con.” thanh âm kia mang theo vài phần náo nê, là một loại tiếng lòng rõ ràng. Nương của ta? Nương của Hạ Nguyệt Nhiễm? Ta chỉ biết là tứ phu nhân của Hạ phủ mất sớm, lại không nghĩ rằng bà ấy còn cùng Cơ Vô Nhai có liên quan. Một màn nhớ lại xẹt qua ở trong đầu ta, trong đầu đột nhiên nảy lên một ý tưởng. Chẳng lẽ, Hạ Nguyệt Nhiễm là nữ nhi của Cơ Vô Nhai? Cho nên hắn mới có thể sủng ái ta đang trong thân phận của Hạ Nguyệt Nhiễm như thế? Chính là nếu nói như vậy, Hạ Diệp lại vì sao độc sủng Hạ Nguyệt Nhiễm? Nương của Hạ Nguyệt Nhiễm lại vì sao rồi cung trở thành tứ phu nhân của Hạ Diệp? Chuyện trong hoàng cung này quả nhiên phức tạp, bản thân ta không muốn mình bị cuốn vào, nhưng là giờ phút này xem ra ta giả trang là Hạ Nguyệt Nhiễm, nên nhất định ta sẽ trở thành trung tâm của lốc xoáy. Ta lẳng lặng ngừng thở, hy vọng Cơ Vô Nhai sẽ tiếp tục nói thêm, chính là giờ phút này ngoài cửa lại vang lên một đạo âm thanh tiếng gọi, thì ra là Hạ Diệp đến đây. “Vương thượng.” thanh âm của Hạ Diệp truyền vào bên tai của ta. “Tiểu Nhiễm bị thương, người trên danh nghĩa là phụ thân, có phải hay không nên đến xem.” Một câu nói của Cơ Vô Nhai lập tức chứng thật phán đoán trong nội tâm của ta. Hạ Nguyệt Nhiễm, quả thật là nữ nhi của Cơ Vô Nhai, cho nên hắn mới sủng nàng như thế, liền giống như muốn bù lại sự thiệt thòi cho nàng. Cho nên mới nói mặc kệ ở một lần thịnh yến kia ta có nói gì đó, làm cái gì đi chăng nữa, ta đều nhất định sẽ phải tiến cung. Cho nên Hạ Diệp mới có thể muốn ta tiến cung, thì ra tất cả đã được họ sớm an bài tốt.

48. Q.1 - Chương 48: Thân Thế Chi Mê (2)

“Cho nên vương thượng mới gọi vi thần đến sao?” trong thanh âm của Hạ Diệp nhưng lại mang theo vài phần hơi hơi trào phúng, ta mặc dù vẫn đang nhắm hai mắt, cũng có thể đoán được biểu tình giờ phút này của hắn. Hắn đối với Cơ Vô Nhai nhưng lại vô lễ như thế. “Quả nhân không nghĩ để cho người khác biết cái gì, đợi lát nữa Tiểu Nhiễm nếu tỉnh lại thấy người nhất định sẽ rất cao hứng.” Cơ Vô Nhai nhưng lại cũng không tức giận, ta nghĩ rằng hắn chính là đang đặt mình vào hoàn cảnh của người khác mà suy nghĩ. “Vương thượng, vi thần giả ý sủng nàng nhiều năm như vậy, đã quá đủ rồi.” Hạ Diệp trong lời nói không còn sự dung túng như ngày xưa, một tia bất mãn bên trong, hoàn toàn đều là đối với Cơ Vô Nhai bất kính. “Vương thượng nếu đem nàng trở về bên cạnh người, nên nói cho nàng hết thảy. Chuyện sủng nàng, thần bất lực.” Thì ra sự sủng ái của Hạ Diệp đối với Hạ Nguyệt Nhiễm toàn bộ đều là giả, bất quá hắn cũng thật là lợi hại, nhưng lại có thể nhẫn nhịn được lâu như thế, đóng vai một phụ thân sủng ái như chính là con gái của mình. “Hạ Diệp, quả nhân biết, quả nhân rất xin lỗi người, nhưng là người cũng đừng tưởng rằng quả nhân thật sự cái gì cũng không biết.” Cơ Vô Nhai trong thanh âm mang theo vài phần tức giận “Người ở mặt ngoài là sủng Tiểu Nhiễm, cái gì đều làm theo nàng, nhưng là trên thực tế người là đang làm cho nàng trở nên xấu tính trong mắt mọi người, người trăm phương ngàn kế như thế, đơn giản chính là nghĩ muốn trả thù quả nhân. Điểm này quả nhân có thể bỏ qua, quả nhân cũng vẫn như cũ sẽ cho Hạ gia vô hạn vinh

sủng, nhưng là người tiếp tục sủng Tiểu Nhiễm, ta không hy vọng nàng biết tất cả mọi việc, ta đây là đang bảo hộ nàng.” Giờ phút này, ta rốt cục hiểu được là thiên kim đại tiểu thư, Hạ Nguyệt Nhiễm vì sao sẽ như thế không giống người thường, thì ra là Hạ Diệp cố ý làm, hẳn là muốn cho Hạ Nguyệt Nhiễm trở thành ác nữ, một người gặp một người ghét, ở mặt ngoài là tiếp tục dung túng cưng chiều, trên thực tế là đang trả thù Cơ Vô Nhai. Chính là trong quan niệm của hắn, nữ tử đúng nghĩa nên có dáng vẻ tri thức hiểu lễ, tinh thông cầm kỳ thư họa, nhưng là ta lại cho rằng hắn như vậy trả thù đúng là một thành tựu, đã tạo ra Hạ Nguyệt Nhiễm không giống người thường. Nàng bắt quá mặc dù luôn luôn nói dối, nhưng kỳ thật so với ai khác đều tốt hơn hắn. “Vương thượng nếu đã nói như vậy, thần cũng không nghĩ tiếp tục phủ nhận.” Hạ Diệp thanh âm như trước là vô cùng thanh thản không có bất kỳ vương bận nào, không mang theo một cảm xúc gì “Vương thượng người nói người muốn bảo hộ nàng, nhưng là người cũng nên hiểu được chính là vì sự sủng ái của người, mới có thể làm cho nàng đưa tới họa sát thân. Không có quan hệ đến thân thể của nàng, cũng không quan hệ nàng có nên hay không biết tất cả, mà là ở chỗ người, sủng ái của người đó là con dao hai lưỡi, yêu nàng đồng thời cũng đã đâm bị thương nàng, năm đó đối đãi với Tiểu Cẩn người còn không rõ, giờ phút này lại vẫn còn muốn đối đãi với nàng như vậy sao?” Tiểu Cẩn? Chắc là nường của Hạ Nguyệt Nhiễm rồi. Chỉ là bọn hắn trong lúc đó dây dưa, tựa hồ lại là đang nói về chuyện xưa chưa giải quyết xong “Quả nhân biết, nhưng là chẳng lẽ quả nhân sủng ái chính nữ nhi của mình có sai lầm rồi sao? Quả nhân muốn bồi thường cho Tiểu Nhiễm.” thanh âm của Cơ Vô Nhai mang theo vài phần kích động. Bọn họ tựa hồ đã quên, ta tùy thời đều có khả năng tỉnh. Tuy rằng trên thực tế ta vẫn đều tỉnh.

49. Q.1 - Chương 49: Thân Thế Chi Mê (3)

“Vương thượng, đó là chuyện của người, người muốn sủng ái chính nữ nhi của người, như vậy liền từ chính người đi bảo hộ, đừng bao giờ gọi thần đến làm bất cứ một chuyện gì nữa.” Hạ Diệp trong giọng nói là hoàn toàn quyết liệt và cự tuyệt “Chuyện trước kia liền dừng ở đây đi, mặc kệ là Tiểu Cẩn hay là Tiểu Nhiễm cũng thế, thần cũng không muốn nghĩ xen vào nữa.” “Hạ Diệp, chúng ta vì sao lại trở thành như vậy?” Cơ Vô Nhai hơi hơi thở dài. “Vương thượng, ở một khắc kia khi người bắt đầu yêu thương Tiểu Cẩn, chúng ta liền nhất định sẽ không thể tiếp tục là bằng hữu.” Hạ Diệp trong lời nói sâu kín ở bốn phía lưu chuyển “Theo một khắc bắt đầu kia, người là quân vương, ta là thần, chúng ta chỉ là quan hệ như vậy.” “Hạ Diệp, quả nhân biết lúc trước dùng thân phận áp chế ngươi là quả nhân không đúng, nhưng là... Quả nhân là thật sự yêu Tiểu Cẩn.” Thì ra là Cơ Vô Nhai dùng quyền đoạt tình? “Người nói người yêu nàng, sẽ không nên đối với nàng như thế, nếu không thể cho nàng thân phận, thì không nên đi trêu chọc nàng, là người hại chết Tiểu Cẩn.” Hạ Diệp thanh âm vốn bình thản rốt cục xuất hiện vết rách, cuồng nộ thổi quét. Thì ra nường của Hạ Nguyệt Nhiễm cũng không phải là phi tử của Cơ Vô Nhai, cho nên người trong hậu cung này, nhìn thấy khuôn mặt này tuyệt không giết mình, mà điên phụ trong lãnh cung chắc là người duy nhất biết được chân tướng đi. Nguyên nhân nàng rơi vào kết cục thất sủng chính là như thế sao? “Hạ Diệp...” Cơ Vô Nhai thanh âm cũng bắt đầu mang theo phần nộ, chắc là bị Hạ Diệp chạm đến chỗ đau. “Vương thượng, vì thần cáo lui.” Nhưng là Hạ Diệp tựa hồ không cho hắn cơ hội, một tiếng cáo lui, sau đó là tiếng bước chân vội vàng rời đi, nhân tiện tiếng đóng cửa cường điệu thật mạnh vang lên. Bầu không khí vốn huyền ảo lập tức lại trở nên yên tĩnh vô cùng, chỉ duy có tiếng hít thở liên tiếp của chúng ta vang lên. Yên lặng... Như trước thực yên lặng. Ta không biết trải qua bao lâu, chỉ biết là ta dĩ nhiên bắt đầu thiếu kiên nhẫn, chính là giờ phút này Cơ Vô Nhai như là từ trong mộng mới tỉnh, thì thảo tự nói “Nhất định là vương hậu.” Theo sau hắn lại đến gần bên giường của ta, bàn tay mơn trớn hai má của ta, sủng nịch nói: “Tiểu Nhiễm, quả nhân nhất định sẽ bảo vệ con.” Sau khi nói câu đó, hắn tựa như cơn gió rời đi, tiếng đóng cửa cùng với tiếng bước chân vang lên, xa dần, cho đến cuối cùng hoàn toàn biến mất, khôi phục lại sự yên tĩnh trong phòng. Ta rốt cục không cần tiếp tục vất vả nguy trang nữa, mở mắt ra, ngồi dậy vận người, thả lỏng bàn tay có chút cứng ngắc. Thời điểm hắn rời đi, có nói là vương hậu. Chẳng lẽ người dẫn ta đến Cách Phụng cung thật là vương hậu sao? Nữ nhân kia biết thân phận của ta? Sẽ không... Nếu nàng biết, tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua cho ta như thế. Ta cuối cùng cảm thấy người phía sau màn này tựa hồ cũng không phải là người trong cung, chỉ có thể là hắn có nội gián ở trong cung, là ai? Làm như vậy nhằm mục đích gì? Không nghĩ ra liền không nghĩ nữa, ta cho tới bây giờ đều là một người lừa dối, có một số việc nếu

không thể nghĩ được, như vậy liền thuận theo tự nhiên đi, nếu người nọ thật sự muốn hại ta, như vậy hẳn nhất định còn có thể hành động tiếp, ta giờ phút này phải làm đó là bình tĩnh xem diễn biến tiếp theo. Mà thân thể chi mê này của Hạ Nguyệt Nhiễm hay không có thể càng thêm lợi dụng được? Cơ Vô Nhai nếu nghĩ muốn bồi thường ta, như vậy nếu ta nói muốn thất thải kỳ thạch, hẳn cũng nhất định sẽ cho ta đi. Nghĩ thế, ta thản nhiên mà cười, xem ra ngày ta rời đi cũng không còn cách xa.

50. Q.1 - Chương 50: Ca Ca Phu Quân (1)

“Lục nhi, quả nhân muốn con thú Hạ Nguyệt Nhiễm.” Cơ Vô Nhai vẽ mặt ngưng trọng, làm như muốn đem phía đông Tây Giao rất trọng yếu trả giá. Hẳn nhưng lại muốn cho Cơ Lưu Tiêu thú ta? Hạ Nguyệt Nhiễm cùng Cơ Lưu Tiêu không phải huynh muội sao? Ta ẩn mình từ một nơi bí mật gần đó, đáy lòng lại có ngàn vạn suy nghĩ. Ở trên giường giả vờ hôn mê đã ba ngày, ta liền làm bộ tỉnh lại, Cơ Vô Nhai lại là vui sướng, lại là thân thiết, còn tặng một đồng lớn thuốc bổ, muốn ta ở trong Nhiễm Nguyệt các tỉnh dưỡng thân mình cho thật tốt.

Bởi vì rất buồn, lại muốn mau một chút biết về chuyện có liên quan đến thất thải kỳ thạch, ta mới có thể nghĩ đến vùng trộm tiền vào thư phòng của Cơ Vô Nhai, nhưng là lại không nghĩ rằng sẽ nghe được một đoạn đối thoại như thế này. Cơ Vô Nhai sùng ta, cũng không để phòng ta, nhưng ta lại không có cơ hội xuống tay, chính là nơi này hết thấy lại bị ta nắm rõ như lòng bàn tay, cho nên ta biết ở nơi nào có thể nhìn ra được bên ngoài, cũng sẽ không bị người phát hiện. Nhìn qua khe hở hẹp, ta nhìn thấy Cơ Lưu Tiêu hơi hơi nhếch khóe miệng, cười như không cười. Một thân hồng y vẫn như cũ yếu dã vô cùng. “Phụ vương, người không phải luôn luôn phản đối nhi thần quá mức phong lưu hay sao. Hôm nay như thế nào còn có thể đưa một nữ nhân cho con?” Cơ Lưu Tiêu thủy chung là một bộ dáng không kềm chế được kia, tựa hồ cái gì cũng đều không được hấn để vào trong mắt “Người muốn nhi thần một lần thú hai người sao?” “Lục nhi, phụ vương cũng không gạt người nữa, bởi vì phụ vương biết chỉ có tài năng của con mới bảo hộ được nàng.” Giờ phút này Cơ Vô Nhai không có từ ái ôn hòa như ngày thường nữa, cả người phát ra hoàn toàn là khí độ thuộc loại quân vương nên có “Tiểu Nhiễm là muội muội của con, quả nhân muốn con bảo hộ nàng.” “Muội muội?” Cơ Lưu Tiêu trong nháy mắt có sự kinh ngạc, chính là ngay sau đó hấn lại khôi phục lại bộ dạng thủy chung không kềm chế được của tà vương. “Đúng, Tiểu Nhiễm là nữ nhi của quả nhân, là nữ nhi duy nhất của quả nhân.” Cơ Vô Nhai trong ánh mắt hiện lên một tia nhu hòa, giống như ngày thường nhìn ta như vậy. Ta hiện tại biết đó là sự sùng ái chân chính, là một người phụ thân sùng ái nữ nhi. “Phụ vương, vì sao con phải bảo hộ nàng? Chính người không được sao? Hoặc là một người khác cũng không được sao?” Cơ Lưu Tiêu khóe môi khẽ nhếch, cười trừu tặc nói: “Tuy nói là muội muội của con, nhưng là phụ vương người không sợ con động đến nàng sao? Phụ vương người có biết, đối với nữ nhân, con hướng đến ai đến cũng không cự tuyệt, nếu nàng câu dẫn con, con sợ con không có định lực tốt như vậy để cự tuyệt.” Yêu nghiệt chết tiệt ... Thế nhưng đến giờ phút này, hấn đều cho là ta muốn câu dẫn hấn. Ta không khỏi thấp giọng nguyên rửa. Tuy rằng ẩn ẩn đoán được dụng ý của Cơ Vô Nhai, nhưng là gả cho hấn, ta thật đúng là không muốn, hướng chỉ hấn tựa hồ cũng không muốn kết hôn với ta. Nếu không phải giờ phút này ta không thể bại lộ hành tung, ta sớm đã hô to không chấp nhận. “Lục nhi.” Cơ Vô Nhai trầm giọng nói: “Phụ vương hiểu rõ con, con có chừng mực, quả nhân tin tưởng con sẽ không an phận chi tướng (*) đối với Tiểu Nhiễm. Về phần vì sao chọn con, bởi vì con đủ hấn tâm.” (*có nghĩa là nghĩ đến những việc không thể làm ra được, trong câu này thì có nghĩa là làm ra việc loạn luân ý)

“Phụ vương, người đây là đang khen ngợi nhi thần, hay là đang hạ thấp nhi thần? ” Cơ Lưu Tiêu như trước đang cười, nhưng là ánh mắt kia lại thủy chung thâm thúy không thể nhìn thấu. “Đông tà tây độc, Đông Hải tà vương, là chiến binh thiện chiến nhất, là Tu La trên chiến trường làm người ta nghe tin đã sợ mất mật. Lục nhi, con chẳng lẽ còn không biết năng lực của chính mình sao? Bên trong Đông Hải quốc này, có mấy ai đối với con tâm không sinh ra e ngại đây?” Cơ Vô Nhai liếc mắt nhìn hấn một cái, mới sâu kín nói: “Con tài năng như vậy, nên chọn con bảo hộ nàng, bởi vì con đối với địch nhân cũng không nhân từ. Bởi vì quả nhân sùng ái, đã có người muốn giết Tiểu Nhiễm, phụ vương bận tâm nhiều lắm, mà con nhưng không có ai có thể động đến được, cho nên phụ vương muốn con bảo hộ nàng, như thế xác

định không ai sẽ làm hại được nàng. Đến lúc nào đó phụ vương sẽ hướng mọi người thẳng thắn nói ra tất cả.”

51. Q.1 - Chương 51: Ca Ca Phu Quân (2)

“Phụ vương, nói thực ra người mới là một lão hồ ly giáo hoạt.” Cơ Lưu Tiêu nhếch môi, cười đến xinh đẹp “Nhưng là người thiên tính vạn tính vẫn là không tính ra được, lúc trước người sủng ái Thủy Bất Nhân, làm cho chúng con có đối tượng để tranh đoạt, thế cho nên tất cả mọi người đều truyền tai nhau rằng Bất Nhân chỉ trợ giúp vua tiếp theo của Đông Hải quốc. Nhưng là người lại không nghĩ rằng, tiếp tục làm như thế là đang đưa nữ nhi của người tới họa sát thân.” Cơ Lưu Tiêu tạm dừng một chút, lại cười nói: “Phụ vương, giờ phút này người đem Hạ Nguyệt Nhiễm gả cho con, chẳng phải là làm cho tất cả mọi người đều quay lại nhìn về phía con sao? Con vì sao phải đáp ứng?” Thì ra cảm giác của ta là đúng, Cơ Vô Nhai xác thực không phải vô hại như biểu hiện ở mặt ngoài, bằng không hẳn lúc trước làm sao có thể ngồi trên vương vị Vương thượng được. Nghe được Cơ Lưu Tiêu cự tuyệt, ta không khỏi thở dài nhẹ nhõm một hơi. Không biết vì sao, ta đối với hắn luôn không một chút hảo cảm nào. Có lẽ có liên quan đến hoa tâm của hắn đi. (hoa tâm: luôn trêu hoa, ghẹo nguyệt không thật lòng với bất kì ai)

“Lục nhi, phụ vương đáp ứng con, chờ lúc phụ vương thoái vị, con sẽ là người ngồi trên ghế vương vị ngày.” Cơ Vô Nhai trong ánh mắt xẹt qua một tia tức giận, nhưng rất nhanh trấn tĩnh lại. Rồi sau đó hắn lại biểu lộ sự ôn hòa của ngày thường, giống như một phụ thân hiền lành, ôn nhu nhìn Cơ Lưu Tiêu. Gió chợt nổi lên, xa xa tiếng trống tập trận nổi lên, phát ra tiếng vang rất nhỏ, đánh vỡ một màn nhìn như hài hòa, nhưng thật ra lại là hình ảnh ba đào gợn sóng. (ba đào:Chìm nổi gian truân, ý là nhìn như hài hòa, nhưng thực chất bên trong đang có gợn sóng nổi lên)

Cơ Lưu Tiêu đột nhiên cười ha hả, nhất cử nhất động kia trong lúc đó vẫn như cũ dấu không được tà khí yêu mị, mê hoặc người, “Phụ vương, nhi thần khi nào nói qua nhi thần muốn vương vị này? Nhi thần a~, chỉ cầu mỹ nữ thiên hạ ngồi bên cạnh liền cảm thấy là tốt lắm rồi.” Đây, Cơ Lưu Tiêu thật sự không cần vương vị sao? Ta xem chưa chắc là như thế, có lẽ bất quá là một loại phương pháp che dấu mình của hắn. Ở bên trong hoàng thất, mặc dù là phụ tử, huynh đệ, tất cả bọn họ cũng sẽ không thể để lộ ra diện mạo chân thật của chính mình. “Lục nhi, con không cần vương vị sao?” Cơ Vô Nhai hiển nhiên thực ngoài ý muốn. “Đúng. Con chỉ làm tà vương của con. Chỉ cần không ai động tới con, ai trở thành vương thượng tiếp theo của Đông Hải đều cùng con không có quan hệ gì.” Cơ Lưu Tiêu vẻ mặt như chuyện không liên quan gì đến mình. Chính là ta biết hắn đang nói dối, bằng không khi ở bên trong vườn hoa hải đường, hắn sẽ không làm như vậy. “Lục nhi, vậy coi như phụ vương cầu xin con, xin bảo hộ Tiểu Nhiễm được không? Lấy năng lực của con mà nói, dư dả đối phó với những người đó.” Cơ Vô Nhai nhưng lại vì ta mà cầu xin Cơ Lưu Tiêu. Hẳn lúc trước thật sự yêu nường của Hạ Nguyệt Nhiễm như vậy sao? Một phen phong hoa tuyết nguyệt (1) kia, bản thân ta không thể có khả năng gặp được, nhưng là giờ này khắc này ta nhưng lại không khỏi cảm khái, nếu ta thật sự là Hạ Nguyệt Nhiễm có lẽ cũng không phải là không tốt.

Dù sao từ trước đến nay, trừ bỏ Dạ Khuynh Thành, sẽ không có người nào nguyện ý như thế với ta, mặc dù hẳn chính là đem ta làm như Hạ Nguyệt Nhiễm thì cũng sẽ như thế nào đây? Chính là ta chung quy không phải là Hạ Nguyệt Nhiễm, cho nên sau mê hoặc ngắn ngủi, vẫn như cũ có thể bảo trì lý trí của chính mình. Cơ Lưu Tiêu lạnh nhạt cười, không giống nụ cười xinh đẹp mị hoặc vừa rồi, lại mang theo vài phần cứng nhắc, vài phần trào phúng “Phụ vương, con vốn tưởng rằng người vô tình, lại không nghĩ rằng người lại si tình, chỉ chung tình với một người như vậy. Con từng hỏi qua người, người làm cho huynh đệ chúng con vì vương vị tàn sát lẫn nhau như thế là vì ai? Hôm nay con cũng không nghĩ muốn hỏi lại. Con có thể đáp ứng thỉnh cầu của người, nhưng là người cũng phải đáp ứng con, từ nay về sau, mặc kệ con làm cái gì, người đều không được can thiệp vào.” Giờ phút này Cơ Lưu Tiêu nhưng lại mang theo vài phần yếu ớt ngoài ý muốn, tuy rằng bất quá chỉ là trong nháy mắt, nhưng đã bị ta bắt gặp được. “Chỉ cần con có thể bảo hộ Tiểu Nhiễm an toàn, quả nhân liền không hề can thiệp đến chuyện của con.” Cơ Vô Nhai trầm mặc một hồi mới đáp. Một khắc kia, trong ánh mắt của Cơ Lưu Tiêu hiện lên một tia buồn phiền và tiếc hận, nhưng rất nhanh hắn khôi phục lại dáng vẻ không kềm chế được như bình thường, cười nói: “Nhi thần sẽ chờ hưởng thụ tề nhân chi phúc (2).” Một ước định liền từ phụ tử bọn họ trong lúc đó hình thành, rồi sau

đó bọn họ đứng yên lặng thật lâu, không khí lập tức lại trở nên yên tĩnh. [1]: phong hoa tuyết nguyệt : Bức tranh tuyệt sắc

Cổ nhân vẫn thường xem phong hoa tuyết nguyệt là đề tài hoàn mỹ cho thi ca, bích họa. Một bức tranh thanh nhã tuyệt sắc trong sự mê hoặc của đêm. Ánh trăng tắm đắm cảnh vật cỏ cây, len vào đó là chút gió hiu hiu, là những tuyết hoa phát phới bay như mê hoặc tâm hồn con người. Trong tiên cảnh ấy, lòng người dễ nảy sinh những bùi ngùi, những chiêm nghiệm, những hoài niệm về một thời đã qua. [2] (*tê nhân chi phúc: ý chỉ cuộc sống giàu sang sung sướng, nhiều thê thiếp.)

52. Q.1 - Chương 52: Ca Ca Phu Quân (3)

Ta không hiểu Cơ Lưu Tiêu, ta cũng không hiểu Cơ Vô Nhai, hoặc là mọi người bên trong hoàng thất này quá mức phức tạp, bọn họ thiết tình sớm đã bị tầng tầng nguy trang vùi lấp. Cơ Vô Nhai vì sao phải mượn Thủy Bất Nhân làm cho các con của mình tranh đoạt vương vị? Hắn làm như thế là vì ai? Cơ Lưu Tiêu không hiểu, thân là người trong giang hồ như ta lại càng không thể hiểu nổi. Ta không biết qua bao lâu, chỉ nhớ rõ bọn họ đối diện lẫn nhau thật lâu, tựa hồ đang truyền lại cho nhau cái gì đó, lại tựa hồ có cái gì đó phát ra ở trong tầm mắt dây dưa của bọn họ. Rốt cục, vẫn là Cơ Lưu Tiêu thu hồi tầm mắt trước, yêu mị cười nói: “Phụ vương, nếu không có việc gì phân phó nữa, nhi thần xin cáo lui.” Nói xong, Cơ Lưu Tiêu liền xoay người, vạt áo màu đỏ ở không trung xẹt qua một độ cong xinh đẹp, sau lại quy về tại chỗ. Hắn đi bước một ra đến cửa, giống như đi lưng chừng thân nhiên trong sân vắng, mà Cơ Vô Nhai phía sau hắn lại đột nhiên mở miệng nói: “Lục nhi, con vẫn còn hận quả nhân sao?” “Phụ vương, chuyện trước kia chớ nhắc lại nữa, chỉ có thể trách con cùng Phượng Loan vô duyên.” Cơ Lưu Tiêu dừng bước, nhưng không có quay đầu lại, lời nói buồn rầu nhỏ như tiếng mèo kêu theo trong miệng hắn tràn ra, lưu chuyển tại đây bên trong yên tĩnh. Ta thực không biết tà vương phong lưu vô tình như thế cũng sẽ có một màn này, thực giống như là đang cực lực che dấu bị thương, không còn khí thế ức chế, ưu sầu tùy ý thân nhiên tràn đầy mà ra. Phượng Loan chết vì tai nạn chẳng lẽ có liên quan đến Cơ Vô Nhai? Chuyện bên trong cung đình này quả thực phức tạp... “Phụ vương, chúng ta thử đánh cược với nhau, xem cuối cùng ai sẽ thắng.” Cơ Lưu Tiêu nói xong câu đó, liền thẳng rời đi. Đợi ạt màu đỏ kia hoàn toàn biến mất, Cơ Vô Nhai mới lẩm bẩm: “Đánh cược sao? Có lẽ là thế, chính là lại không thể không đánh cược.” Rồi sau đó, hắn ngẩng đầu nhìn ra phía ngoài cửa sổ, sâu kín mà nói, “Tiểu Cẩn, có lẽ là nàng đã đúng. Thứ quyền lợi này, thật sự sẽ làm cho người ta mất đi nhiều lắm. Không biết ta hiện tại buông tay có còn kịp không? Mặc kệ như thế nào, ta phải bảo hộ con của chúng ta.” Ở một khắc kia, ánh mắt hắn ôn nhu như nước, giống như nữ tử tử hán gọi trong miệng kia đang ở ngay tại trước mắt hắn. Nói là người vô tình, lại là cố tình đứng vẫn là một người còn có tâm si tình. Chính là nếu đến một ngày hắn phát hiện nữ nhi mà mình dành hết mọi sủng ái, chẳng qua là một kẻ giả mạo, hắn có thể hay không dù ở chân trời góc biển cũng phải đuổi giết ta? Nghĩ thế, ta không khỏi rùng mình, nếu như quả thật có một ngày như thế, Nguyệt Liễu Lăng ta cũng thật sẽ không hề có chỗ đứng thân. Cơ Vô Nhai đứng thật lâu sau mới rời đi, mà ta đợi hắn rời đi không lâu sau đó mới vụng trộm về tới Nhiễm Nguyệt các. Tuy rằng không có biết được nội dung thực tế, nhưng là ta theo văn thư bên trong này biết được, Cơ Vô Nhai đều không phải là như ta đã điều tra, đem thất thải kỳ thạch phân biệt ban cho bảy người con trai, trừ bỏ thái tử thanh vân, Cơ Lưu Tiêu phượng diễm, còn có một khối phá nguyệt ở trên người Cơ Lưu Phong, còn lại vẫn như cũ ở trong tay Cơ Vô Nhai. (thanh vân, phượng diễm, phá nguyệt là tên thất thải kỳ thạch)

Không biết hắn đang cất giấu ở nơi nào? Nếu ta hướng hắn mở miệng xin, hắn có cho ta không? Đêm rất yên tĩnh, ta trừ bỏ nghĩ đến chuyện về thất thải kỳ thạch ra, ta còn nghĩ đến Dạ Khuynh Thành, ta hoài niệm hắn cười ôn nhu dung túng, tưởng niệm cảm giác ngón tay thon dài của hắn xuyên qua sợi tóc của ta, càng muốn tưởng niệm hắn sủng nịch gọi ta nha đầu. Mỗi khi nhớ lại một khắc kia, ta liền hận không thể lập tức chạy vội đến bên người hắn, nhưng là hắn lại có hay không còn đang ngủ say? “Tiểu Thành Thành, nếu người đang ngủ ta tìm không thấy người thì làm sao bây giờ?” ta từng hỏi hắn như thế. Khi đó hắn cười nói với ta “Nếu là nha đầu, ta liền nhất định có thể cảm nhận được.” Chính là hắn có thật sự cảm giác được ta đang nghĩ về hắn không?

53. Q.1 - Chương 53: Ca Ca Phu Quân (4)

Hôn lễ được xúc tiến cực kỳ nhanh chóng, bất quá chỉ mấy ngày, theo chiếu chỉ tứ hôn, tiếp đến liền chuẩn bị hôn lễ. Thời điểm ta còn chưa kịp có phản ứng gì, liền bị đưa lên kiệu hoa, dưới sự nghi hoặc cùng nghi kỵ của mọi người, ta được đưa vào hành cung của Cơ Lưu Tiêu. Cơ Vô Nhai từng nói qua sẽ không gả ta cho bất kỳ vị Vương gia nào, trước kia như vậy chắc chắn là vì hắn biết chúng ta có quan hệ huyết thống, mà giờ phút này lật lọng lại là vì phải bảo vệ ta, chính là sẽ có người bàng quan không hiểu, cho nên liền nhất định sẽ có lời đồn đãi nổi lên bốn phía.

Nếu một ngày kia, ta không phải vô tình bên trong nghe được tất cả, ta nghĩ ta cũng đoán không ra. Mà ngày hôm nay, nhất vương thú nhị phi (*), Cơ Lưu Tiêu phong lưu đa tình, chắc chắn sẽ lại trở thành nhân vật chính trong lời đồn đãi kế tiếp ở Minh Nguyệt thành. (*nhất vương thú nhị phi : một vương gia cưới liền một lúc hai phi tử)

Ta từng nói qua, nếu ta không phải là duy nhất, như vậy ta tình nguyện cái gì cũng không muốn. Chính là thế sự trêu người, mặc dù ta giờ phút này trong thân phận là Hạ Nguyệt Nhiễm, hôn lễ cũng bất quá cũng chỉ là một thủ thuật che mắt, nhưng ta còn là cùng Cơ Lưu Tiêu đã bái đường, thành phi tử trên danh nghĩa của hắn. Một đường lại đây, ta dần dần bị màu đỏ của hỉ khăn che mất tầm mắt, vì thế chỉ có thể nghe thấy âm thanh nhạc hỉ đầy trời, còn có thanh âm chúc tụng liên tiếp, cùng thanh âm huyền ảo không dứt, mắt nhìn thấy cũng chỉ là mặt hồng trên người mình, cùng màu hồng yêu dã đồng dạng của người bên cạnh. Thẳng đến khi âm thanh của bà mai vang lên, thời điểm ta bị nâng đưa vào tân phòng, tinh thần mới thanh tỉnh mấy phần. Ta chán ghét cùng người khác chia sẻ, nhưng lại phải gả cho lục Vương gia phong lưu nhất Đông Hải quốc, sau này còn không thể không cùng nhiều người chia sẻ được. May mắn hắn cũng không phải là phu quân của ta. Phong Nhi giúp đỡ ta ngồi ở mép giường, cười nói: “Thì ra tiểu thư nhà ta cũng hiểu được tân nương tử nên thận trọng.” Ta ở dưới chiếc khăn hỉ làm cái mặt quỷ, ra vẻ thâm trầm nói: “Phong Nhi, nay đã khác xa với ngày xưa, về sau mỗi câu nói, mỗi một cử động đều bị người khác đánh giá.” Phong Nhi im lặng, không biết là có phải đã quá kinh ngạc hay không? Thật lâu sau sau, nàng mới cười đáp: “Tiểu thư nói đúng. Tiểu thư trước nghỉ ngơi đi, đợi lát nữa tân lang trở về mới được tháo hỉ khăn.” “Được rồi. Lui xuống đi.” Ta thần nhiên đáp lời, tựa hồ thật là hiền thực giống như một tiểu thư khuê các nên có. Chính là chỉ có ta tự mình biết, mấy ngày nay ta cảm thấy thật mệt mỏi, ta sớm mệt mỏi, mệt mỏi, thật sự rất vô lực không muốn nói nhiều thêm cái gì nữa, huống chi mũ phượng trên đầu này quá mức nặng, ta muốn đưa tay lên gỡ nó xuống. Phong Nhi hành lễ sau liền lui xuống, chính là ngoài cửa bà mai lại đi đến, nói một đồng lễ nghi mà tân nương tử nên chú ý, nhưng là ta cái gì cũng chưa nghe lọt vào tai, chỉ hy vọng bà ta mau mau rời đi. Đợi cho bà ta rốt cục nói xong, sau khi lui ra ngoài, ta xả ngay hỉ khăn xuống, sau đó tháo cả mũ phượng xuống. Đây không phải là hôn lễ của ta, cho nên cũng không cần phải để ý đến lễ nghi làm gì. Ta vươn tay xoa xoa, lắc lắc cái cổ bị ép tới cứng ngắc, theo sau liền bắt đầu ngồi vào bàn ăn thật no, ta sớm đã đói bụng thật lâu rồi, ta nghĩ Cơ Lưu Tiêu tất sẽ bỏ qua ta, mà tá túc ở chỗ Khúc Nhược Vân. Dù sao, ta chẳng qua là do Cơ Vô Nhai cứng rắn đưa cho hắn. Cơ Lưu Tiêu tiếp nhận ta, không thể nghi ngờ là tự đem chính mình đặt vào sự rắc rối. Chi nữ của ta và hữu thừa tướng đồng thời gả cho hắn, các Vương gia sẽ có ý nghĩ như thế nào? Hắn đương nhiên hiểu được điều này, chính là ta lại không rõ hắn vì sao phải nhận? Nhưng ta chắc chắn được rằng, hắn tuyệt sẽ không bạc đãi chính mình, tất cả việc làm của hắn đều có lý do. Đợi cho ăn uống đã no, ta mới nhớ tới Cơ Vô Nhai ở lúc trước khi ta lên kiệu, đã đưa cho ta vật gì đó, vì thế theo trong tay áo xuất ra một túi gấm, mở ra vừa thấy, bên trong đúng là thất thủy kỳ thạch – liễm diễm. Liễm diễm, cả vật thể màu tím, đó là màu quang huy đều ẩn ẩn lộ ra màu tím thần bí. Cơ Vô Nhai thật sự thực để ý Hạ Nguyệt Nhiễm, chính là hắn càng để ý, tâm của ta liền càng là không thể bình tĩnh, ta cảm thấy là về sau ta sẽ rất bi ai.

54. Q.1 - Chương 54: Ca Ca Phu Quân (5)

Sau khi ta đem liễm diễm lấy ra đeo lên trên cổ, mới phát hiện bên trong túi gấm còn có một tờ giấy, mở ra vừa thấy đó là thư của Cơ Vô Nhai viết cho ta. Mặt trên có ít ỏi chữ, chính là nói liễm diễm là của hồi

môn cho ta, còn viết thêm công hiệu của liễm diễm, thì ra liễm diễm lại có tác dụng làm ấm mạch máu. Bởi vì những năm gần đây phải thử độc, thể chất của ta thật sự rất lạnh, mặc dù là ngày hè nắng chói chang, trên người vẫn là lạnh lẽo, vừa đến mùa đông là cả người lạnh như băng. Ta không nghĩ tới hần ngay cả điều này đều chú ý tới. Hần chưa nói nguyên nhân, là vì hần cho là ta còn không biết sự tình chân tướng, nhưng là liền một câu như vậy, ta liền hiểu được hần đối với Hạ Nguyệt Nhiễm thật là dụng tâm lương khổ. (*) (*dụng tâm lương khổ: dụng tâm một cách cực khổ) Nếu Hạ Nguyệt Nhiễm chân chính biết được, có thể hay không sẽ oán hận ta đã chiếm mất sự sủng ái này của nàng? Suy nghĩ nhiều lại cảm thấy tự mình tìm phiền não, vì thế đơn giản trở lại trên giường nằm xuống. Chính là có lẽ thật sự đã rất mệt mỏi, ta nhưng lại ở bất tri bất giác liền đã ngủ say. Thời điểm tỉnh lại, đang nhìn ta là một đôi ánh mắt trên tức, gương mặt thậm chí còn mang theo sự phức tạp không kịp thu lại, ta cũng làm như không phát hiện, mặt dày cười nói: “Thì ra là ca ca phu quân, như thế nào không đi đến phòng tân nương tử của người để động phòng?” Ta sẽ không nói cho Cơ Vô Nhai ta đã biết hết thảy, nhưng là ta sẽ nói cho Cơ Lưu Tiêu, thuận tiện cũng cảnh cáo hần không được đến gây chuyện với ta, dù sao những ngày về sau này, chúng ta còn phải hảo hảo ở chung. Hần mày nhíu lại, vẻ mặt nghiêng ngả, “Ca ca phu quân?” Ta như người không xương tựa người vào thành giường, mắt tà tà ngạo nghễ nhìn hần, “Tiểu lục cũng là ca ca của ta, còn thành phu quân của ta, ta không gọi người là ca ca phu quân thì gọi là gì?” Nghe vậy, hần cười to trong sáng “Nàng, tiểu yêu nữ này thế nhưng đã biết?” “Có người là yêu nghiệt ca ca, ta làm muội muội cũng không thể kém a~.” ta nhìn hần, cười đến bữa bãi. Mi kia, mắt kia, toàn thân đều tản ra khí chất mê hoặc lòng người kia, trước mắt mọi người, không những dung mạo như yêu nghiệt, mê hoặc lòng người, đó còn là tính cách giáo hoạt hay thay đổi. Nếu thế gian này thật sự có yêu ma quỷ quái, hần chắc chắn sẽ là một con hồ ly tinh giáo hoạt chỉ chuyên môn đi câu dẫn người. “Xem ra phụ vương thiên tính vạn tính, vẫn là bỏ qua mắt nàng.” Mắt đúng là mê hoặc lòng người, chỉ cần liếc mắt một cái, tựa hồ liền có thể câu người tâm hoa nộ phóng. (tâm hoa nộ phóng : Như mở cờ trong bụng) Ta không nhìn vào ánh mắt cố ý của hần, hần liếc ánh mắt mị hoặc như tơ một cái, kiêu mị mà nói “Phu quân ca ca, chuyện này là bí mật của riêng chúng ta nha.” Câu dẫn hay là bị câu dẫn? Mê hoặc lòng người hay là bị mê hoặc?

Những chuyện này không quan hệ đến phong nguyệt (*), chẳng qua chỉ là một hồi đánh giá ai thắng ai bại. (*= gió trăng : lời trăng gió, ý nói tỏ lời yêu thương của đôi trai gái mới gặp nhau) Hần là yêu nghiệt, ta là yêu nữ, cũng không phải là ai ai cứu rồi ai, huống chi giờ phút này chúng ta còn có quan hệ huyết thống. Ta biết hần mặc dù không có nghĩ gì, cũng không nhìn thế tục, nhưng cũng sẽ không thật sự động chạm đến muội muội của chính mình, huống chi hần có ba ngàn mĩ quyền đẹp như hoa, cần gì phải bởi vì ta, mà lưng đeo tội nghiệt? Hần cúi người, thẳng đến cách ta rất gần rất gần, mị mị hoặc hoặc nở nụ cười “Nếu muội muội nương tử đã nói như vậy, bốn vương tất nhiên là cung kính không bằng tuân mệnh.” Ta khắc chế loại cảm giác xúc động, lui về phía sau, mắt nhìn thẳng vào cặp mắt ma mị kia của hần, cười đến lại xinh đẹp “Ta đây đa tạ ca ca phu quân.” Tầm mắt giao nhau, ngay cả hơi thở kia đều ở trong gang tấc, hơi thở của hần ấm áp, của ta lạnh như băng, hoàn toàn đan vào cùng một chỗ. Thật lâu sau sau, hần mới thu hồi lại tầm mắt. Nhưng là ta biết, đây cũng không phải là ta thắng, mà là hần vô tình cùng ta giằng co. Chính là ngay sau đó, hần lại đặt mình nằm xuống bên cạnh ta, tựa hồ có loại tính toán lưu lại qua đêm.

55. Q.1 - Chương 55: Ca Ca Phu Quân (6)

“Ca ca phu quân, chẳng phải là người là nên đi giá về phủ hay sao?” Ta ngồi thẳng, nhìn vẻ mặt thanh thần kia của hần. Hần không có mở con ngươi, chính là sâu kín cười khê “Muội muội nương tử, nàng không phải nói chuyện chúng ta là huynh muội là một chuyện bí mật sao? Kìa nếu ta tối nay không qua đêm ở chỗ này, ngày mai người bị cười nhạo thất sủng chẳng phải sẽ lại là nàng hay sao? Lúc trước nàng không phải có tâm câu dẫn ta sao? Hiện tại biết ta là ca ca, nàng liền lãnh huyết vô tình như vậy sao?” Hần khóe môi dương thành độ cong đẹp mắt, chính là ta đã có loại xúc động muốn xé rách miệng của hần.

Câu dẫn? Hần thế nhưng vẫn là cho rằng ta một ngày đó mắc vào hồng y, là vì muốn câu dẫn hần, thật là không phải tự cao tự đại bình thường mà. Mà sự tự đại kia, rõ ràng đó là sự giễu cợt ta ở tại yến hội ngày bị người khác cười thầm. Yêu nghiệt... Yêu nghiệt chết tiệt này, quả thực vẫn là không thể có hảo cảm

đối với hắn được. “Thất sủng thì như thế nào? Nếu ta thật là nương tử của ca ca phu quân, ta đây tình nguyện độc thủ không khuê(*), cũng không nguyện để cho phu quân của mình mang theo mùi son phấn từ nơi khác về đây triền miên.” Ta bừa bãi cười, hoàn toàn không che dấu sự trào phúng trong giọng nói của mình. (*độc thủ không khuê:một mình một phòng trong ngày tân hôn, đây có thể coi như đại sỉ nhục của tân nương thời xưa)

Hắn mở mắt, nhìn ta cười nói: “Kia muội muội nương tử, nàng muốn về sau phu quân đại nhân chỉ thú một mình nàng thôi sao?” “Đúng, nếu là phu quân của ta, vậy liền sẽ không được nghĩ lại đi trêu chọc người khác. Nếu không phải duy nhất một mình ta, như vậy ta tình nguyện không cần hắn.” Nói như thế, một nửa là thật tâm, một nửa tất nhiên là giấu cốt hắn phong lưu. Hắn cười nhẹ một tiếng, nhưng lại mang theo vài phần sủng nịch, vẻ mặt kia quen thuộc đến cực điểm, nhưng lại làm cho ta trong nháy mắt có giật mình. Hắn, nhưng lại cũng sẽ có vẻ mặt như vậy. Sự sủng nịch kia làm cho ta đột nhiên trong lúc đó liền nghĩ tới Dạ Khuynh Thành. Nếu hôm nay, người ta gả là hắn, như vậy ta có vô cùng vui mừng không? Mị hạ triền miên cho ta, ta đã mất đi quyền lựa chọn gả cho nam nhân, trừ bỏ Dạ Khuynh Thành. Bởi vì bọn họ vốn là một người. Cho nên ta cũng không có nhiều tiếc nuối, bởi vì ta thích nhất người vẫn là có cơ hội trở thành phu quân của ta. “Như thế nào? Muội muội nương tử nhìn bốn vương như thế, là yêu thương bốn vương sao?” lời nói của hắn thật nhạt nhẽo, nhưng đối với lời nói đùa giỡn của ta với mọi người trước kia không sai biệt nhau là mấy. Hiện tại ta tựa hồ có điểm hiểu được cảm giác của người bị đùa giỡn. “Yêu thương người, đời này tuyệt đối không có khả năng.” Ta quả quyết phủ nhận. Mà hắn cũng không để ý, chính là thản nhiên nói: “Đêm đã khuya, Muội muội nương tử cũng nên nghỉ ngơi, nếu không nghỉ ngơi, ta cũng không ngại làm chút gì đó.” “Người dám...” Ta theo phản xạ trả lời, đợi cho lời nói vừa thốt ra, mới biết được là đã trúng bẫy của hắn. Hắn ẩn ẩn cười nhẹ, mà ta lại quay người đưa lưng về phía hắn, âm thầm mắng chính mình. “Tiểu Nhiễm, nàng sẽ là phi tử Cơ Lưu Tiêu ta yêu nhất.” lời nói sâu kín theo sau lưng truyền đến, mang theo vài phần làm người ta đoán không ra được dụng ý ở trong đó.

Ta nghĩ đến hắn nói như thế bất quá là hắn đã hứa hẹn với Cơ Vô Nhai, chẳng qua sẽ là trước mặt người khác giả vờ giả vịt, nhưng là đợi cho thật lâu về sau, ta mới hiểu được, có một số việc hắn sớm đã tính kế tốt. Thế cho nên, sau này ta đã có một đoạn thời gian suy nghĩ, nếu ta không xuất hiện, như vậy hay không tất cả đều đã không xảy ra như vậy? Nếu ta không xuất hiện, hắn sẽ làm như thế nào? Nếu ta không xuất hiện, chúng ta trong lúc đó hay không liền sẽ chỉ như là những người xa lạ gặp thoáng qua, đến lúc chết cũng sẽ không biết trên đời này còn có một người như thế? Một đêm suy nghĩ miên man, tâm tư của hai người khác nhau, chính là sau khi tỉnh lại, một lời đồn đãi mới đã sớm truyền lưu ở Minh Nguyệt thành. Đơn giản là Khúc Nhược Vân thất sủng, ta được sủng ái... Mặc dù trên danh hiệu, thân phận của ta cùng Khúc Nhược Vân giống nhau đều là sủng phi, dù sao Cơ Lưu Tiêu từng nói qua kiếp này sẽ không lập tiếp một chính phi. Chính là sau đêm hôm đó, tựa hồ mọi người đều hiểu ngầm với nhau ta được sủng ái hơn, cho nên ở bên trong hành cung của Cơ Lưu Tiêu, những người đó thái độ đối với ta lại tựa hồ kính trọng vài phần. Chẳng lẽ đây là sự sủng ái Cơ Lưu Tiêu cấp cho ta sao?

56. Q.1 - Chương 56: Ba Ngàn Mĩ Quyển (1)

Ánh mặt trời hơi lộ ra, một vị nam tử xinh đẹp như yêu tình tựa mình vào phía trên nhuyễn tháp, hồng y xinh đẹp, sợi tóc đen nhánh chưa búi lên, tùy ý phân tán ở phía trên y phục áo gấm màu đỏ, mắt câu hồn, môi hé mở, mị hoặc mà mê người. Tựa hồ chỉ cần liếc mắt một cái, liền có thể làm cho người ta mất hồn. Ta mở con ngươi, ánh mắt đầu tiên nhìn đến liền là hình ảnh một bộ dáng như thế này, mặc dù ta đã muốn cố gắng nói cho chính mình tất cả cũng không nên để ý đến, nhưng là thời điểm mỗi khi tỉnh lại, ta cuối cùng có một loại cảm giác không nói lên lời. Đợi cho suy nghĩ quay trở lại, ta mới đón nhận ánh mắt của hắn, bừa bãi cười nói: “Phu quân ca ca dậy sớm thật.” Theo bắt đầu từ đêm tân hôn kia, hắn liền vẫn ngủ lại ở phòng của ta, ta khuyên như thế nào cũng không thể khuyên được hắn, hắn tựa hồ như là rất quyết tâm, chính là không ly khai. Đến cuối cùng, ta chỉ có thể thỏa hiệp, chính là nhượng bộ hắn một lần, chỉ cho phép ngủ ở trên nhuyễn tháp, mà không được cùng ta cùng giường mà ngủ, ta không nghĩ tới hắn nhưng lại thật sự đáp ứng, làm ra vẻ không ôm nhuyễn ngọc ôn hương (*), nằm một mình ở trên nhuyễn

tháp bên trong. (*nhuyễn ngọc ôn hương:[] : “Nhuyễn” [] : Dịu dàng ; “Ngọc” [], “Hương” [] : cách gọi khác dành cho con gái. Miêu tả người con gái trẻ tuổi thân thể trắng nõn mềm mại, toát ra hơi thở thanh xuân ấm áp)

Thế cho nên chúng ta thành thân bất quá mới mấy ngày, người bên ngoài liền bắt đầu tung tin vịt hấn đối với ta độc sủng. Ta biết là do hấn cố ý, cố ý muốn cho người bên ngoài hiểu lầm, làm cho bọn họ đồn đãi, làm cho Cơ Vô Nhai biết. Chính là ta cũng không nguyện làm người bị người khác bài bố, cho nên ta cuối cùng là ở cực lực khuyên nhủ hấn rời đi. Hấn nhếch miệng cười “Muội muội nương tử sớm a~.” Khi không có người ngoài, chúng ta tựa như dùng cách xưng hô này để trêu tức đối phương, giữa lời nói lẫn nhau luôn ẩn ẩn hàm chứa vài phần châm chọc. Như là mấy ngày nay đã tạo thành thói quen, ta cũng không để ý hấn có hay không còn ở trong phòng, liền đứng lên, đi vào phía sau bình phong rửa mặt chải đầu, đợi cho rửa mặt chải đầu xong, lại gọi nha hoàn đứng bên ngoài vào búi tóc cho ta. Chính là thời điểm nha hoàn cầm lấy lược, người ở nhuyễn tháp bên cạnh lại đứng dậy thẳng tắp hướng bên này đi tới, tiếp nhận lược trong tay nha hoàn, cười nói: “Các người lui xuống đi. Bốn vương sẽ tự mình búi tóc cho Vương phi.” Bọn nha hoàn tất nhiên là theo lời lui xuống, nhưng là ta rõ ràng liền nhìn thấy các nàng đầy mắt đủ loại hiểu rõ, cái loại ánh mắt này tự cho là đã biết tất cả, làm cho tâm của ta đặc biệt phiền muộn, thế cho nên còn chưa đợi cho các nàng hoàn toàn đi xa, ta liền quát: “Cơ Lưu Tiêu, người rốt cuộc muốn như thế nào?” Hấn nghĩ muốn diễn trò? Được, có thể. Chỉ cần ta không xuống nước nhượng bộ trước, ta xem hấn như thế nào diễn. Đối mặt với uẩn giận của ta, hấn không chút nào thêm để ý, vẫn như cũ cười “Vi phu giả vì nương tử búi tóc có gì sai sao?” Búi tóc, sao ta có cảm giác đó là một hành động vô cùng thân thiết cùng ái muội? Từng, ta cũng ảo tưởng qua về sau có hay không có một người nguyện ý búi tóc cho ta như Vân Trường (*), chính là ta biết người này sẽ không phải là hấn. (*Vân Trường: là Quan Vũ trong Tam Quốc diễn nghĩa) Ngay sau đó, ta lại đột nhiên tỉnh ngộ, phát giác chính mình lại bởi vì hấn cố ý làm ra vẻ ôn nhu cùng sủng nịch, lại một lần không khống chế được cảm xúc của mình. Tựa hồ chỉ cần gặp gỡ hành động này của hấn, bừa bãi cùng không kiềm chế được vốn nên có, liền hoàn toàn mất. Nay, cũng không phải một là một dự báo tốt đẹp gì. Một người một khi tức giận, sẽ làm cho người ta nhìn thấu tất cả mọi tâm tư. Mà tại đây trên cuộc chiến giằng co lẫn nhau, ta làm sao có thể một mặt trốn tránh được đây? Kia sẽ chỉ làm cho hấn càng thêm đắc ý mà thôi. Suy nghĩ thấu đáo, ta liền cải biến chủ ý, nếu hấn muốn diễn trò, nếu hấn muốn làm bộ đối với ta ôn nhu sủng nịch, nếu hấn phải làm cho người ngoài nhìn, được, ta phụng bồi. Ta sẽ coi như cái gì cũng không biết, hưởng thụ tất cả, đáp lại tất cả. Nhìn xem đến cuối cùng, rốt cuộc là ai bị mê hoặc? Là ai thấy không rõ chân tướng? Huống chi trong tay hấn còn có phượng điểm mà ta muốn.

57. Q.1 - Chương 57: Ba Ngàn Mĩ Quyển (2)

Vì thế, ta thu lại tất cả cảm xúc, cười đến như hoa thẹn thùng, giọng nói nhẹ nhàng, ngọt ngào theo miệng tràn ra, mang theo sự xinh đẹp cùng mị hoặc mà nữ tử nên có “Vây thì đa tạ ca ca phu quân.” Ai nhìn thấu ai? Là ai bị ai nhìn thấu? Trong trò chơi này, theo từ lúc ta là thể thân Hạ Nguyệt Nhiễm, sau liền đã muốn bắt đầu không khống chế được, cũng không phải ta có thể nắm bắt được. Nếu thất thải kỳ thạch của vương thất Đông Hải này, nếu thật sự có thể thực hiện được nguyện vọng năng lực như người ta nói, ta chỉ mong Mị biến mất, làm cho tất cả trở về thời điểm ban đầu, sau đó ta vẫn như cũ làm Nguyệt Liễu Lăng của Dạ Khuynh Thành, từ nay về sau chỉ làm nha đầu độc nhất vô nhị của hấn. Đầu ngón tay của Cơ Lưu Tiêu xuyên qua giữa làn tóc đen của ta, cực kỳ giống cảm giác Dạ Khuynh Thành từng vỗ về chơi đùa tóc đen của ta, chính là động tác của Cơ Lưu Tiêu rất thành thực như là đã từng luyện tập, tựa hồ đã búi tóc rất nhiều lần rồi. Hấn, cũng từng như thế vì Phượng Loan búi tóc sao? Hấn, là thật sự yêu Phượng Loan như vậy sao? Có một số việc không có cố ý suy nghĩ, nhưng lại tò mò vạn phần. Không khí là yên tĩnh, tràn ngập cái loại cảm giác thân nhiên gì đó, lại là phủ thêm vài phần ái muội. Ta chưa bao giờ nghĩ tới chính mình cùng hấn cũng sẽ có thời khắc như vậy . “Xong rồi, Tiểu Nhiễm.” Hấn cúi người ở bên người ta, cùng ta cùng nhau nhìn vào người trong gương. Một khắc kia, ta nhìn thấy trong ánh mắt của hấn có một chút mê hoặc. Hơi thở ấm áp kia của hấn thổi phun ở bên tai của ta, chớp mũi của ta tràn ngập hơi thở mát lạnh hoàn toàn là thuộc loại của hấn, sạch sẽ dễ ngủ, cùng Dạ Khuynh Thành giống nhau. Mê hoặc, bất quá là ở trong phút chốc, quay đầu lại ta dĩ nhiên là khôi phục lý trí, cười trêu ghẹo “Không nghĩ tới ca ca phu

quân tay nghề tốt như vậy, nếu có một ngày vương gia được rảnh rỗi, có thể đến hầu hạ bốn cô nương được không.” Quay đầu, ta nhìn hần nói cười thản nhiên “Thế nào? Tiểu Lục Lục.” “Nếu Tiểu Nhiễm nguyện ý, bốn vương về sau chỉ búi tóc ột mình nàng.” nụ cười kia, lời nói kia, một tia biểu hiện nhiều điểm tình cảm bên trong lộ ra kia đều tựa hồ ôn nhu giống như gió xuân, tựa hồ nam tử trước mắt chính là phu quân của ta. Chính là, cả hai chúng ta đều hiểu được hần không phải, cũng không có khả năng đó. Bất quá mặc dù là giả tướng, vẫn là sẽ có thật sự mê hoặc, tựa như diễn viên trên khán đài kia, biết rõ chính mình là đang diễn trò, lại sẽ nhịn không được nhập tâm vào vai diễn. Nơi này sinh ra tựa như để diễn trò, mà chúng ta là những người tài nghệ kỹ càng còn hơn cả diễn viên. Ta ngửa đầu nhìn hần, lời nói mang theo vài phần cảm khái “Nếu chúng ta từ nhỏ lớn lên cùng nhau, ca ca có hay không sẽ yêu thương ta càng nhiều?” Xây dựng không khí là hần, ta cũng bồi hần. Hần tinh thần có một chút hoảng hốt, theo sau vươn tay nhẹ nhàng mà xẹt qua hai má của ta, đầu ngón tay của hần lo lắng ở trên gương mặt của ta vuốt nhẹ, thản nhiên lại như thật mềm mại nhẹ nhàng thấm thấu vào da thịt. “Thế gian này vốn bản không có nếu, ca ca chỉ có thể nói cho nàng, ta sẽ sủng Tiểu Nhiễm.” trong con người của hần giống như dạng ngàn vạn sủng nịch, tựa như thẳng tắp hướng ta vọt tới. Là thật? Hoặc là giả? Ta xem không rõ, cũng phân không rõ, chỉ là có chút cảm giác thật hay giả cũng thế, thời gian này, địa điểm này, người này, tất cả cũng chỉ là diễn trò, chớ quá mức để ý. Cười sáng lạn như hoa, chính là ngay cả ta chính mình đều không biết là thật hay là giả, liền như vậy cười nở rộ chỉ ở khắc này mà thôi. Này hết thấy tựa như ảo mộng, chính là mặc dù là hoa trong gương, trăng trong nước thì đã sao, có vài thứ luôn có thể thật sự là đang tồn tại. (*hoa trong gương, trăng trong nước: ý chỉ là cảnh đẹp nhưng có vẻ mờ ảo không có thực)

Ngoài cửa đột nhiên truyền đến một trận xôn xao, đánh vỡ chúng ta trong lúc đó đang đánh giá lẫn nhau, hần mở cửa đi ra bên ngoài, ta cũng đi theo phía sau hần. Lọt vào trong tầm mắt là ba ngàn mĩ quyền đẹp như hoa, yền gầy hoàn phi (*), cái gì cần có đều có. (*yền gầy hoàn phi : ý nói các dạng cô nương đầy đặn như Dương Ngọc Hoàn hay mong manh như Triệu Phi Yến đều có cả) Kia đi đầu tất nhiên là mấy ngày độc thủ không khuê (*) Khúc Nhược Vân. Lời tác giả :

Khụ khụ... Mọi người tựa hồ đối với chuyện trước khi Liễu Lăng mất trí nhớ thực cảm thấy hứng thú, này mọi việc sớm muộn sẽ chậm rãi cởi bỏ. Về phần nàng rốt cuộc là ai? == tạm thời không nói. Muộn nhưng sẽ mau biết, khả năng mọi người không thích quá lâu, trước kia mọi người đều biết nói văn muộn luôn luôn là thật là giả khi giả cũng thực, hiện tại nhìn đến hết thấy cũng không tất là thật . Liền màu đỏ tím, (*^ ^*). PS: cảm tạ mọi người duy trì, hẹn gặp lại (*^ ^*)

58. Q.1 - Chương 58: Ba Ngàn Mĩ Quyền (3)

“Làm sao vậy?” Cơ Lưu Tiêu ánh mắt đảo qua ba ngàn mĩ quyền kia, môi khẽ nhếch, tràn ra một chút mỉm cười mỉa hoặc lòng người . Vốn bọn nữ tử đang là nói nhao nhao ồn ào, tức thì trở nên thẹn thùng ngại ngùng, một đám hai trông mắt ẩn tình, một đám vẻ mặt hờn dỗi, lời nói ủy khuất tựa như lưu chuyển mà đến. “Gia, người như thế nào có thể có tân vương phi liền không muốn chúng ta?” “Gia, Lâm Nhi mỗi ngày đều đang đợi người.” “Gia...” ... Một tiếng kêu gia, kêu mềm yếu như không có xương, kiều mị ngàn vạn, dù làn người có cứng rắn như đá cũng phải mềm lòng. Trách không được từ xưa liền có người nói, chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu (1). Trách không được nam nhân này luôn ba vợ bốn nàng hầu, ngồi hưởng tề nhân chi phúc.(2) Là do Khúc Nhược Vân làm công tác kích động mọi người sao? Ánh mắt lưu chuyển, nhìn thoáng qua một đám nữ nhân kia, lại phát hiện những nữ nhân này tựa hồ luôn mang theo vài phần quen thuộc, giống như ta đã nhìn thấy qua. Chính là ta cũng không có nghĩ nhiều, mắt tà tà ngạo nghễ hướng về phía Khúc Nhược Vân, đã thấy trong ánh mắt của nàng mang theo vô số hận ý, nhìn thẳng hướng ta thổi quạt mà đến, liền coi như muốn đem ta chém nghìn vạn nhất đao, chết không toàn thân. Nàng, thật sự yêu Cơ Lưu Tiêu như thế sao? Ánh mắt kia làm cho ta khắp cả người phát lạnh, chỉ là ta chính là Nguyệt Liễu Lăng, vốn là yêu nữ không sợ trời không sợ đất, nàng càng như thế này, ta liền càng muốn làm cho nàng tức giận. Thân mình mềm nhũn, một cánh tay nâng lên, ta liền ý ở tại trong lòng Cơ Lưu Tiêu, kiều mị lại bá đạo nói: “Tiêu, xem ra các tỷ tỷ đều ghen tị.” Ta là cố ý, cố ý gọi hần là Tiêu, cố ý làm cho các nàng tức giận. Hạ Nguyệt Nhiễm là ác nữ, ác nữ cũng không phải bởi vì quá ác độc,

mà ta Nguyệt Liễu Lăng là yêu nữ, yêu nữ lại khinh thường cùng các nàng tranh giành tình nhân. Cơ Lưu Tiêu bên môi ý cười càng đậm, con ngươi hiện lên thần sắc tự nhiên, chính là cũng dung túng nói: “Tiểu Nhiễm không vui sao?” “Đúng, ta không thích.” Ta muốn nhìn, nếu ta không thích, hẳn lại sẽ làm như thế nào? Nhóm mỹ nữ như hoa, thật xin lỗi, ta không phải là loại người ở mặt ngoài nên đối với các người thật tốt, mà sau lưng lại cho các người mỗi người một dao, ta là loại người cầm kiếm, giáp mặt đâm vào trái tim của các người. Cho nên các người nếu xuất hiện ở tại trước mặt ta, liền chớ có trách ta. Ta khéo môi hơi hơi gợi lên, cười đến sáng lạn, cười đến vô tội. Nếu hẳn muốn diễn trò, nếu hẳn muốn tình thâm nghĩa trọng, như vậy ta liền thành toàn hẳn. Nhìn hẳn là tức giận ba ngàn mĩ quỳ, hay là tức giận ta? Hẳn bước nhanh tới ôm lấy thắt lưng của ta, ánh mắt của hẳn nhìn thẳng vào mắt của ta, đó là ôn nhu, cùng sủng nịch “Nếu Tiểu Nhiễm không thích, bốn vương liền làm cho các nàng rời đi.” Lời vừa nói ra, nữ nhân phía dưới sớm âm thanh kêu thật cao, nhưng là hẳn tựa hồ mắt điếc tai ngơ, tựa như chỉ có nhìn thấy một mình ta, cùng đợi đáp án của ta. Môi nở nụ cười, đầu ngón tay quần quanh tóc đen của ta, coi như ôm lấy ta liền có được toàn thế giới. Chính là tiếp tục diễn hình dáng mĩ cũng không quá là yêu nghiệt, đồng dạng ta thân là yêu nữ sẽ không bị mê hoặc, cũng không sẽ nhượng bộ. Vì thế cười, dựa vào người hẳn, nhìn đám mỹ nữ bất mãn kia nói: “Vậy thỉnh các tỷ tỷ thu thập đồ đạc, ngay hôm nay liền rời đi.” Ác danh vốn là bên ngoài, cần gì lại phải đến đảm đương danh người tốt làm gì? Nữ nhân đó là rất yếu đuối, mới tùy ý nam nhân này ba vợ bốn nàng hầu, thậm chí còn tại ngầm tranh giành tình nhân, lại đã quên cục diện như vậy là vì ai dựng lên. Mặc dù là giả, ta cũng không muốn nghĩ cả ngày ứng phó với đám nữ tử ghen tuông này, cho nên vẫn là làm cho các nàng sớm rời đi là tốt nhất - [1]: chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu : Mẫu đơn hoa hạ tử, Tố quỷ đã phong lưu : Được chết dưới hoa mẫu đơn, thì làm quỷ vẫn phong lưu [2]: tề nhân chi phúc: ý chỉ cuộc sống giàu sang sung sướng, nhiều thê thiếp.)

59. Q.1 - Chương 59: Ba Ngàn Mĩ Quỳ (4)

“Vương gia, xin người...” Khúc Nhược Vân mở miệng, làm như nên vì những mỹ nữ này cầu tình. Mà ta cũng là ly khai ôm ấp của Cơ Lưu Tiêu, nghênh hướng về phía nàng, vô cùng thân thiết cầm lấy cánh tay của nàng, vô tội cười nói: “Tỷ tỷ, không phải người nói cùng với ta độc hủng Vương gia sao? Vì sao giờ phút này còn muốn thay các nàng cầu tình?” Khi nói chuyện, ta còn vô tội nhìn phía đám mỹ nữ kia, sau đó vừa lòng khi nhìn thấy ánh mắt các nàng kia hoài nghi nhìn về phía Khúc Nhược Vân. Nữ nhân ngu xuẩn dễ dàng bị kích động, cho nên cũng dễ dàng phản hướng lại chiến tướng. Khúc Nhược Vân tưởng mượn dao giết người, ta đây liền làm cho dao quay lại đâm vào nàng. “Người gạt chúng ta...” “Người thế nhưng cùng một phe với nàng.” ... Từng trận thanh âm thảo phạt đột nhiên đánh úp về phía Khúc Nhược Vân, làm cho ánh mắt nàng nhìn ta càng sắc bén hơn. Chính là ta lại đối với ánh mắt của nàng làm như không thấy, cười đến sáng lạn hơn “Các tỷ tỷ, về sau nếu có tái giá, nhất định phải tìm một phu quân tốt, đừng tái giá nhằm làm mất thanh xuân của chính mình.” Lời này tất nhiên là mang theo vài phần trào phúng đối với Cơ Lưu Tiêu. Ta không phải là một người thể hiện ra mặt ngoài biết yêu thương người, ta không thể làm được ai cũng không thương tổn, cho nên mặc kệ như thế nào, ta cũng không thay đổi chủ ý, nên rời đi vẫn là rời đi. Huống chi, Cơ Lưu Tiêu cho không được các nàng hạnh phúc. Về phần Khúc Nhược Vân, nàng thân phận cao quý, cũng không phải là chỉ bằng một câu của ta liền có thể mặt sát được nàng, cho nên trong cuộc sống về sau mặc kệ ta nguyện ý muốn hay không muốn, ta đều phải cùng nàng đấu pháp. Chính là ánh mắt của Khúc Nhược Vân nhìn ta quá mức sắc bén, tổng cảm thấy làm như hận ta sâu đậm, ta không rõ Cơ Lưu Tiêu rốt cuộc có mị lực gì, vì sao nàng nhưng lại để ý hẳn như thế? Mà người khởi xướng là Cơ Lưu Tiêu lại chính là đứng ở một bên, khéo môi mang theo nụ cười, nhưng không có tỏ vẻ gì nhìn những nữ nhân này vì hẳn tranh đấu. Vô tình, quả nhiên là vô tình. Trách không được trên chiến trường mọi người vừa nghe đến danh hào của hẳn liền mới nghe tên mà đã sợ mất hồn, mất vía. Hẳn là yêu nghiệt, liền nhất định là tai họa loạn thiên hạ. Chính là những nữ nhân này như thiêu thân lao đầu vào lửa yêu thương hẳn lại thấy không rõ, nghĩ đến kia cười liền thật là cười, ôn nhu đa tình, sa vào ở dưới tươi cười của hẳn, lại không biết nói chính mình sớm né tránh cũng không thể né được, vạn kiếp khó mà có lại được.

“Nếu là Tiểu Nhiễm cho các người rời đi, các người liền rời đi đi.” Hẳn nói được rất tự nhiên, cứ như là một việc hiển nhiên phải diễn ra, nói được ôn nhu đa tình như trước, lại đem ánh mắt hoàn toàn chỉ nhìn về

phía ta.

Vô số đạo ánh mắt chói mắt bắn thẳng về phía ta, ta lại cười yếu ớt như trước, ra tiếng kêu: “Quản gia, đưa nhóm thị thiếp của Vương gia rời đi.” Ta là Nguyệt Liễu Lăng, chuyện ta không thêm để ý đến nhất đó là ánh mắt của người khác, ngày xưa mặc dù đối mặt với sự truy đuổi gắt gao của vô số danh môn chính phái, ta cũng chỉ cười nhìn giang hồ. “Vương gia, chúng ta không cần...” thanh âm trầm ấm đáng yêu kia liên tiếp vang lên, ta biết giờ phút này ta liên cực kỳ giống một vị phụ nhân ác độc không muốn dung nạp bất kì vị tiểu thiếp nào. Nhưng là, ta vốn đúng là ác nhân, ác nhân liền nên có bản sắc của ác nhân. (NN: sax lại còn có bản sắc của ác nhân cơ á ==) Quản gia dẫn người đem ba ngàn mỹ quyến dẫn theo đi xuống, mà trước cửa phòng vốn huyền ảo cũng khôi phục yên tĩnh, liền chỉ còn ba người chúng ta đối diện. Nền đá cẩm thạch làm nổi bật chúng ta ba mặt màu hồng.

Ai so với ai xinh đẹp hơn? Ai lại so với ai quyến rũ hơn? “Tiêu, chàng cảm thấy tỷ tỷ cùng Tiểu Nhiễm ai mặc y phục màu đỏ đẹp hơn?” Cùng đệ nhất mỹ nhân của Đông Hải so sánh, không thể nghi ngờ là tự tìm đường chết, nhưng là giờ phút này bất đồng. Cơ Lưu Tiêu nhìn Khúc Nhược Vân liếc mắt một cái, tiếp tục nhìn về hướng ta đầy vẻ sủng nịch “Tiểu Nhiễm so sánh vẫn đẹp hơn.” “Vương gia...” Một tiếng gọi, lộ ra bao nhiêu bất mãn. Mà Cơ Lưu Tiêu lại như trước nhìn ta, chính là lời trong miệng cũng là đối với nàng mà nói “Nhược Vân vẫn là mặc màu đỏ không thích hợp.” Một câu tất nhiên hiểu được là nói cho nàng về sau không được mặc y phục màu đỏ. Ta không biết một màn này nếu mà truyền ra bên ngoài thì sẽ như thế nào, chính là chờ khi ta biết, trong Minh Nguyệt thành này sớm đã lan truyền rộng rãi ta độc bá ân sủng, Cơ Lưu Tiêu đối với ta sủng ái cùng dung túng. Nhưng là, ta là cố ý, cố ý phối hợp cùng hắn, cố ý làm cho lời đồn đãi lan truyền rộng hơn...

60. Q.1 - Chương 60: Ngày Lại Mặt (1)

Mành che ngọc lưu ly hoa lệ, ngăn cách bên ngoài thành hai thế giới. (ngọc lưu ly: màu xanh da trời) Bên ngoài tiếng người ồn ào huyền ảo, mà bên trong xe ta cùng Cơ Lưu Tiêu chỉ có ngồi im lặng, một loại không khí nặng nề ở không gian giữa hai người lưu chuyển, nhưng là chúng ta ai cũng không có đánh vỡ. Hôm nay là ngày lại mặt, ta căn bản không tính trở về, sau khi biết tất cả rắc rối của Hạ Diệp, ta thậm chí còn có không biết được ta có thể đơn thuần gọi hắn là phụ thân nữa hay không. Chính là Cơ Lưu Tiêu lại một lần ném Khúc Nhược Vân qua một bên, muốn cùng ta trở về. Ta không có cự tuyệt, nhưng cũng không muốn cùng hắn nói chuyện. Kỳ thật ta hiểu được, hắn làm như vậy, Khúc gia oán hận nhất sẽ không phải là hắn, mà là ta. Địa vị cao giả sủng ái vốn là một con dao hai lưỡi, cho nên hắn sủng ta đồng thời cũng là đang hại ta, nhưng là ta cũng hiểu được, nếu hắn đáp ứng Cơ Vô Nhai, liền cũng nhất định sẽ bảo hộ ta chu toàn, cho nên ta buông tay chấp nhận. Hắn có tính toán của hắn, ta đều có mưu hoa của ta. Trò chơi vừa diễn ra, có lẽ đối với ai đều cũng có lợi. Ngoài xe, đám người không khỏi truy đuổi, trong ánh mắt của bọn họ có một loại chờ đợi cùng hâm mộ, chỉ là bọn họ lại là không hiểu được vị chua xót trong lòng của người địa vị cao giả? Nếu có thể lựa chọn, ta tình nguyện lưu lạc giang hồ. Chính là giờ phút này, có một số việc sớm đã không phải ta có khả năng lựa chọn. Thanh âm nói chuyện đứt quãng theo từ bên ngoài xe nhẹ nhàng tiến vào, đơn giản là kinh ngạc vì sao Cơ Lưu Tiêu không đưa Khúc Nhược Vân về nhà, mà theo ta, dù sao ở trong mắt bọn họ, Khúc Nhược Vân là thiên tiên mỹ nữ, mà Hạ Nguyệt Nhiễm là ác nữ làm bọn họ lo lắng đề phòng. Ta nhếch môi cười khê, không để ý tới, chính là nhắm hờ hai mắt lại. Không tự giác, rất nhanh liền đã đến Hạ phủ, ta còn chưa kịp mở con người, một cỗ hơi thở ấm áp liền đột nhiên tới gần “Muội muội nương tử, muốn ca ca phụ quân ta ôm nàng đi xuống không?” Trong nháy mắt lúc đó, không khí vốn nặng nề tựa hồ phân tán đi, chúng ta vẫn như cũ là ngoài miệng châm chọc gọi nhau danh nghĩa vợ chồng. Ta mở con người, cười nói: “Nếu ca ca phụ quân nguyện ý, ta cũng không ngại.” Lời còn chưa dứt, người liền thật sự đã rơi vào trong ôm ấp của hắn, một cỗ hơi thở mát lạnh nháy mắt tràn ngập toàn bộ chóp mũi của ta, ta ngẩng đầu nhìn lại, cặp ánh mắt kia của hắn chính là dạng ý cười nhợt nhạt, mang theo vài phần trên tức. Ngay sau đó, ta nhếch môi mà cười “Kia làm phiền ca ca phụ quân.” Thời điểm hắn ôm ta xuống xe, Hạ gia mọi người trong nháy mắt có sự ngạc nhiên, theo sau lại đều tiến lên trước tiếp đón. Cơ Lưu Tiêu đem ta thả xuống dưới, ta tươi cười ngọt ngào, vô cùng thân thiết kêu: “Phụ thân,

Tiểu Nhiễm về thăm người.” Trước đó một khắc còn tại lo lắng, giờ khắc này ta lại như thế tự nhiên, xem ra mấy năm nay, đối mặt với Mị cái loại nguy trạng này sớm được ta học một cách thuần thực. Ta nhìn thấy Hạ Diệp khoe miệng run rẩy một chút, theo sau mới cười nói như trước kia: “Phụ thân cũng rất nhớ Tiểu Nhiễm.” Chắc là cực không đã mới phải tình nguyện giả bộ một bộ dáng sùng ta, nhưng là lại không thể không giả trang như thế. Chỉ là hẳn càng là như thế, ta liền càng chứa bộ dáng vô cùng thân thiết với hẳn, chính là không cần hẳn thể hiện quá. Hạ Nguyệt Sanh phía sau Hạ Diệp vừa thấy ta liền vui vẻ nghĩ muốn gọi ta, nhưng là ta quay đầu đi, giả ý không có nhìn đến hẳn, hẳn cũng chỉ có phần nộ không nói ra lời. Ta nhưng chưa quên, kia một lần là hẳn làm cho ta mặc vào hồng y, mà này lại thành đề tài mỗi khi Cơ Lưu Tiêu cười nhạo ta. Sau khi đơn giản hàn huyên, người Hạ gia liền đem ta cùng Cơ Lưu Tiêu đón đi vào trong nhà. Mà ta tất nhiên là cùng hẳn thể hiện bộ dáng ân ái, tay nắm tay, một đường nùng tình mật ý.

61. Q.1 - Chương 61: Ngày Lại Mặt (2)

Yến hội, Hạ gia sớm chuẩn bị tốt, đối với Cơ Lưu Tiêu người chạm tay vào có thể bị bỏng, người Hạ gia tất nhiên là sẽ phải xu nịnh nhiều hơn, mà ta cũng vui vẻ thanh nhàn, tùy ý hẳn một người đối mặt với người Hạ gia hữu hảo thể công. (ý nói là dùng hữu hảo là thể công để đối xử)

Trong không gian im lặng, Hạ Nguyệt Sanh vài lần muốn cùng ta nói chuyện, ta đều làm như không phát hiện, đến cuối cùng hẳn đơn giản nói thẳng: “Phụ thân, con cùng nha đầu có việc, có thể đi ra ngoài một chút được không?” Hạ Diệp trong ánh mắt hiện lên tia không đồng ý, chính là ngại cho Cơ Lưu Tiêu ở đây, hẳn không thể nói cái gì, vì thế liền gật đầu nói: “Chỉ cần không lâu lắm là được.” Hạ Nguyệt Sanh cũng không quản ta có đồng ý hay không, liền lôi kéo tay của ta đi ra ngoài, tựa hồ nóng lòng muốn giải thích cái gì. Một đường đi tới trong viện, hẳn mới ngừng lại được, quay đầu nhìn về phía ta. Ta về mặt ý cười như trước kia “Đại ca, gấp như vậy rốt cục có việc gì?” Hạ Nguyệt Sanh hẳn là không biết thân thể của ta, bằng không hẳn sẽ không nghĩ đem ta đẩy về hướng Cơ Lưu Tiêu. “Nha đầu, hẳn đối với muội có tốt không?” Hạ Nguyệt Sanh vươn bàn tay lại đây, nghĩ muốn sờ đầu của ta, chính là ta theo bản năng trốn, tay hẳn liền đình chỉ lưu ở giữa không trung, bốn phía tràn đầy vài phần xấu hổ. Ta như là không chú ý tới, đơn thuần cười nói: “Đại ca là nói Tiêu sao? Huynh không phải cũng thấy được, chúng ta rất ân ái.” Hạ Nguyệt Sanh thu hồi bàn tay dừng lại ở giữa không trung, sâu kín nói: “Như vậy là tốt rồi. Đại ca sợ nha đầu tính tình rất ác liệt, ương bướng, lục Vương gia sẽ không thích.” “Đại ca yên tâm đi. Tiểu Nhiễm hiểu được.” mắt của ta tà tà ngạo nghễ nhìn hẳn “Mặc dù nếu là chỉ vì đại ca, Tiểu Nhiễm cũng muốn cố gắng chiếm được sủng ái của lục Vương gia.” “Nha đầu, muội...” Hạ Nguyệt Sanh muốn nói lại thôi. Ta lại không cho là đúng, tiếp tục nói: “Đại ca, đừng tưởng rằng Tiểu Nhiễm cái gì cũng không biết. Một ngày kia, huynh cố ý làm cho Tiểu Nhiễm mặc vào hồng y, bất quá chính là vì muốn hấp dẫn tầm mắt của lục Vương gia.” Sau lần đó, ta liền thủy chung mặc y phục hồng. Có người cho rằng ta cùng Cơ Lưu Tiêu vợ chồng tình thâm, cũng có người nói ta là vì lấy lòng Cơ Lưu Tiêu, mặc dù có lẽ Cơ Lưu Tiêu cũng có ý tưởng đồng dạng như vậy đi. Chính là chỉ có ta tự mình biết, Nguyệt Liễu Lăng ta vốn là đam mê màu đỏ. Hạ Nguyệt Sanh kể từ đó, còn nhưng thật ra đã thành toàn cho ta. “Nha đầu, huynh...” Hạ Nguyệt Sanh trên mặt hiện ra tia áy náy, nhìn ta nói: “Nha đầu ghét huynh sao?” Đoán mục đích của hẳn là nói về chuyện ngày đó, hiện tại nghe được hẳn chính mồm thừa nhận, kia lại là một sự việc khác. Ta không nghĩ tới Hạ Nguyệt Sanh thật sự sẽ đối đãi như thế với Hạ Nguyệt Nhiễm, cái gọi là sủng nịch thì ra cũng chỉ là giả mà thôi. Nếu giờ phút này, ở trước mặt hẳn là Hạ Nguyệt Nhiễm thật, nhất định sẽ rất thương tâm đi, nhưng là ta không phải, cho nên ta cũng không có lý do gì đi trách hẳn cái gì, chính là hảo cảm lúc trước đối với hẳn, đến bây giờ cũng liền biến mất. Mưu quyền giả, mặc dù tiếp tục sủng ái một nữ tử, nhưng so với quyền vị của chính mình, sủng ái này căn bản là không đủ nhắc tới. Đây Hạ Nguyệt Sanh cũng là một người mưu quyền giả, mà hẳn tầm mắt tựa hồ định ở tại trên người Cơ Lưu Tiêu. Ngày khác, Cơ Lưu Tiêu nếu có thể đăng vị, hẳn sẽ trở thành quốc cữu. Chắc đó chính là chủ ý của Hạ Nguyệt Sanh đi. “Đại ca thương Tiểu Nhiễm như vậy, Tiểu Nhiễm như thế nào lại ghét đại ca. Huống hồ Tiểu Nhiễm đối với Tiêu...” Ta giống như thẹn thùng nói. Nghe vậy, Hạ Nguyệt Sanh trên mặt tràn đầy vui sướng “Vậy là tốt rồi.” Chính là ta biết, hẳn nhất định thất vọng. Mà ta cùng hẳn cũng không cần phải có cái gì đó cùng nhau xuất hiện, tựa như này mỗi người đi một ngã. “Đại ca, nếu không còn việc gì khác, chúng ta vẫn

là trở về đi.” Ta cũng không muốn cùng hắn tiếp tục nói thêm cái gì, nếu nói là muốn ôn lại chuyện cũ, vậy miễn đi. Hạ Nguyệt Sanh còn đắm chìm ở bên trong vui sướng, nghe ta nói như thế, cũng là vui vẻ đồng ý, cho là chúng ta liền một đường nên trở về.

62. Q.1 - Chương 62: Ngày Lại Mặt (3)

Thời điểm trở lại phòng ăn, Cơ Lưu Tiêu tiến lại gần, ở bên tai ta nói nhỏ vài câu, ta tất nhiên là hiểu được hắn muốn thể hiện sự vô cùng thân thiết trước mắt người của Hạ gia. Hạ Diệp mặt có chút run rẩy, hiển nhiên là không rõ Cơ Vô Nhai đã làm như thế nào, dù sao hắn cũng biết thân thể của Hạ Nguyệt Nhiễm, cho nên cử chỉ của ta cùng Cơ Lưu Tiêu ở đây mắt hắn, cũng đã đủ làm hắn cố gắng lắm mới trấn định được như thế. Nghĩ vậy, ta cố ý hỏi: “Phụ thân, người làm sao vậy? Không vui khi thấy Tiểu Nhiễm trở về sao?” Hạ Diệp khòe miệng lại lần nữa run rẩy, chính là lại lập tức khôi phục lại bộ dáng từ ái như lúc trước “Tiểu Nhiễm trở về, phụ thân như thế nào lại không vui.” Đại phu nhân không cho là đúng, nhìn ta liếc mắt một cái nói: “Tiểu Nhiễm cũng thật đúng là lợi hại, vừa vào phủ liền đem thiếp thất của lục gia cưỡng chế di dời.” Tiếp theo lại quay lại đối với Hạ Nguyệt Mộng nói: “Tiểu Mộng, hoàn hảo tứ Vương gia không có nữ nhân khác.” Ý tứ trong lời kia nói hoàn toàn là châm chọc, đương nhiên không phải ngu ngốc đều nghe được hiểu được, chính là đại phu nhân lá gan cũng tựa hồ quá lớn, nhưng lại nói như vậy trước mặt Cơ Lưu Tiêu. Chẳng lẽ nàng thật sự nghĩ rằng Cơ Lưu Tiêu luôn mang theo mỉm cười thật vô hại đi. “Chưa đến lượt người làm cha mẹ như chúng ta nêu ý kiến.” Hạ Diệp trừng mắt nhìn nàng, hừ một tiếng. Đại phu nhân làm như có cái gì bất mãn, vừa định lên tiếng phản bác, ngoài cửa lại truyền đến một trận nói to làm ồn ào, một nô bộc thở hổn hển chạy vào “Lão gia, không tốt, ngoài cửa có một nam tử thật hung hãn đang muốn xông vào đây.” Tên nô bộc vừa dứt lời, cạnh cửa đã xuất hiện một nam tử mặc hắc y, trên người hắn mang theo một loại lạnh lùng cự tuyệt người tiếp xúc, muốn cách xa ngàn dặm không được đến gần, đó là ngay cả khi trên mặt đều không có chút tươi cười. Hắn xuất hiện, tựa hồ ngay cả không khí chung quanh đều bị làm đông lạnh như băng đi vài phần. Ta còn chưa kịp đoán thân phận của người tới, tam phu nhân ở một bên đã muốn vui mừng mà rơi lệ, đứng dậy đi đến ôm nam tử kia nói: “Tiêu nhi, người rốt cục đã trở lại.” Tiêu nhi? Hắn là Hạ Nguyệt Tiêu sao? Hạ Nguyệt Tiêu chưa bao giờ lộ diện sao? Đối mặt với mẫu thân của chính mình, Hạ Nguyệt Tiêu trên mặt cũng không có xuất hiện nhiều biểu tình, chính là thản nhiên đáp: “Ta đã trở về.” Tên nô bộc ở một bên tất nhiên là hiểu được thân phận của người này, liền tục giải thích “Nhị thiếu gia, thỉnh tha thứ tiểu nhân vừa rồi vô lễ.” “Người lui xuống đi.” Hạ Nguyệt Tiêu phát phát tay liền đuổi tên nô bộc kia xuống. “Người còn biết trở về sao?” Hạ Diệp thật lâu không nói gì, đột nhiên nhẹ giọng hừ nói: “Trong mắt người còn có cái nhà này sao?” Tam phu nhân quay đầu nhìn Hạ Diệp, cầu xin nói: “Lão gia, Tiêu nhi trở về thì tốt rồi.” “Hừ, nàng sinh được một đứa con thật tốt.” Hạ Diệp hừ nhẹ một tiếng, nhưng cũng không tiếp tục nói thêm câu gì. Tam phu nhân thế này mới quay đầu lại nhìn Hạ Nguyệt Tiêu, lời nói nhằm xoa dịu Hạ Diệp: “Tiêu nhi, lần này trở về sẽ không đi nữa.” Trong ánh mắt của nàng tràn đầy chờ đợi, chính là Hạ Nguyệt Tiêu lạnh lùng kia trên mặt vẫn không có chút biểu tình gì, vươn tay gạt tay của tam phu nhân ra, nhìn phía Hạ Nguyệt Sanh “Đại ca truyền ta trở về là vì cái gì?” Thì ra là Hạ Nguyệt Sanh gọi hắn trở về, nếu không phải Hạ Nguyệt Sanh, hẳn chắc là vĩnh viễn sẽ không trở về sao? Ta không biết Hạ Nguyệt Tiêu vì sao rời nhà mà đi, bởi vì trong tình báo Mị cung cấp cho ta, nội dung về hắn không được nhiều lắm. “Nguyệt Tiêu, ta vốn là gọi người quay về để tham dự hôn lễ của nha đầu.” Hạ Nguyệt Sanh mở miệng giải thích. Chỉ là vì như thế thôi sao? Giờ phút này, ánh mắt của Hạ Nguyệt Tiêu mới chuyển dời đến trên người của ta, khi nhìn thấy Cơ Lưu Tiêu ở bên cạnh ta, đồng tử lại ứ chế không được phóng đại vài phần, chính là theo sau lại sâu kín nói: “Nha đầu cũng đã đến lúc lập gia đình. Người làm nhị ca như ta cũng xác thực nên trở về để chúc mừng.” Hắn trong giọng nói tựa hồ mang theo vài phần trào phúng thản nhiên, lại không biết có phải hay không là ta cảm giác sai lầm.

63. Q.1 - Chương 63: Ngày Lại Mặt (4)

“Nhị ca.” Ta lên tiếng chào. “Ừm.” Hắn khởi điểm chính là khẽ lên tiếng, theo sau lại giống như nghĩ đến cái gì đó nói: “Nhiều năm không thấy, nha đầu có phải hay không đều đã quên vị nhị ca này.” Lúc trước Hạ Nguyệt Sanh gọi ta là nha đầu, như vậy sủng nịch cùng mềm nhẹ, ta liền coi như Dạ Khuynh Thành, mà lúc nam tử trước mắt gọi ta như thế, ta liền cảm thấy có một loại cảm giác áp bách vô hình. Có lẽ liên quan đến hắn quá lạnh lùng đi. Ta nở một chút tươi cười “Như thế nào lại có thể như vậy, Tiểu Nhiễm đương nhiên nhớ rõ nhị ca. Nhị ca lần này trở về đừng đi nữa, chờ có thời gian chúng ta có thể cùng nhau tâm sự, Tiểu Nhiễm có rất nhiều điều muốn nói cùng nhị ca.” Lời này vừa nói ra, mọi người đều mang theo vài phần kinh ngạc nhìn về phía ta. Ta vốn chỉ là nói lời khách sáo, lại đã quên tụt vào thời điểm mà không nên nói nhiều, sẽ phạm phải sai lầm. Xem ánh mắt của mọi người, ta tựa hồ nói sai cái gì rồi, trước kia chẳng lẽ là Hạ Nguyệt Nhiễm sợ Hạ Nguyệt Tiêu hay sao. Bởi vì Mị cho ta quá ít tư liệu về Hạ Nguyệt Tiêu, giờ phút này ta thật là có vài phần lo lắng, bọn họ sẽ không phát hiện cái gì rồi đó chứ? Nào biết Hạ Nguyệt Tiêu lại đem những lời khách sáo coi như nói thật, khóe môi khẽ nhếch, trên mặt lạnh lùng cũng dịu đi vài phần “Nhị ca chờ những lời này của muội thật lâu rồi. Huynh nghĩ đến muội không bao giờ sẽ để ý đến nhị ca nữa.” Quả nhiên, Hạ Nguyệt Nhiễm cùng Hạ Nguyệt Tiêu quan hệ cũng không tốt như ta đã nghĩ. Chính là một lời nói như thế của Hạ Nguyệt Tiêu lại cho ta một cái thang đi xuống. Vì thế ta hơi vài phần phiền muộn, thản nhiên mà nói “Chuyện trước kia chớ nên nhắc lại, mọi người đều nên quên đi.” “Nha đầu nói rất đúng, có một số việc đã trôi qua liền hãy quên đi.” Hạ Nguyệt Sanh đi ra hoà giải. Mà tam phu nhân ở một bên cũng vui vẻ nói: “Tiểu Nhiễm là một đứa bé tốt, tất nhiên là sẽ không để ý đến những chuyện này” “Nếu đã trở lại, liền cùng nhau ăn cơm đi.” Một lời của Hạ Diệp làm mọi người liền quay lại, ngồi xuống chỗ của mình. Cơ Lưu Tiêu thủy chung không có mở miệng, chính là ở một bên nhìn, cười như không cười. Mà ta lại thủy chung không biết, Hạ Nguyệt Nhiễm cùng Hạ Nguyệt Tiêu trong lúc đó rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì, xem ra việc sắm vai người khác này, đúng là vẫn còn có vài phần khó khăn, cũng may mắn người khác cũng không có nhận thấy được cái gì. Trong phòng im lặng, bởi vì Hạ Nguyệt Tiêu gia nhập, không khí tựa hồ trở nên ngưng trọng vài phần, ta cũng không như cũ làm khuấy động không khí vui vẻ, chính mình chỉ lo ăn cơm. Dù chưa có ngẩng đầu lên, nhưng ta vẫn cảm nhận được ánh mắt của Hạ Nguyệt Tiêu thỉnh thoảng lại xẹt qua ta, mang theo vài phần khác thường. Ta cuối cùng cảm thấy hắn tựa hồ có chỗ nào đó không đúng? Ánh mắt hắn nhìn Cơ Lưu Tiêu thậm chí có vài phần địch ý, cũng không biết có phải là do ta quá mức nhạy cảm hay không. Đại phu nhân tựa hồ cấp cho Hạ Nguyệt Tiêu một sự ra uy, lên tiếng châm chọc nói: “Hạ gia từ bao giờ đã trở nên tùy tiện như thế, có thể để cho người nghĩ đến liền đến, còn muốn đi liền đi...” Dư âm còn tại không trung quẩn quanh, Hạ Nguyệt Tiêu một ánh mắt lạnh như băng mà sắc bén đột nhiên vọt tới, làm đại phu nhân sợ tới mức lập tức im miệng, tìm kiếm Hạ Diệp giúp. Chính là Hạ Diệp lại chưa mở miệng, tùy ý không khí giương cung bạt kiếm này tiếp tục lan tràn. Vì thế một bữa cơm này, thật đúng là thật nhạt nhẽo vô vị. Vì Hạ Nguyệt Tiêu là người trong chốn giang hồ sao? Nhưng vài năm này ta vẫn chưa nghe qua danh hào của hắn. Chính là chỉ nghĩ đến hắn cũng không phải là một người đơn giản. Sau khi dùng bữa xong, nô bộc của lục vương phủ tiến đến tìm Cơ Lưu Tiêu, sau vài câu thì thầm, hắn liền hướng người của Hạ gia nói lời cáo từ, mà ta liền đương nhiên được giữ lại. Thời điểm trước khi đi, hắn nói buổi tối tới đón ta hồi phủ, ta lên tiếng nhưng cũng không hỏi nhiều thêm cái gì. Chính là nhìn vẻ mặt của hắn, hình như là có chuyện gì rất quan trọng.....

64. Q.1 - Chương 64: Loại Tình Cảm Cấm Kị (1)

Ánh trăng lờ lờ, thản nhiên chiếu sáng. Gió đêm mang theo vài phần cảm giác mát, thổi qua khung cửa sổ vào phòng, tạo nên một cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái. Ta rướn người đứng bên cạnh cửa sổ nhìn ra ngoài, lại thấy Hạ Nguyệt Tiêu một thân hắc y đứng ở cách đó không xa, đang nhìn về phía khuê phòng của ta. Tầm mắt chạm vào nhau, hắn liền tiến lên đi về phía ta. “Nhị ca.” Rơi vào đường cùng, ta chỉ có nhẹ giọng chào. Hắn không có lên tiếng trả lời, lại thẳng tắp nhìn ta nói: “Nha đầu, muội đang đợi hắn sao?” Chờ? Nghe vậy, ta mới đột nhiên tỉnh ngộ, chính mình thế nhưng đang đợi Cơ Lưu Tiêu. Nghĩ thế trong lòng không khỏi dâng lên một cỗ phiền muộn, yêu nghiệt chết tiệt, rõ ràng nói buổi tối sẽ tới đón ta,

chính là giờ phút này nhưng lại không có một chút tin tức. “Không có, muội chỉ đang ngắm trăng thôi.” Ta tất nhiên là sẽ không thừa nhận. Hạ Nguyệt Tiêu khéo môi nhếch lên, tựa hồ là muốn cười, lại không biết cười như thế nào. “Còn nhị ca?” Ta vẫn như cũ ngắm ánh trăng, không nhìn vào mâu trung của hắc hủi : “Nhị ca có việc sao?” Hạ Nguyệt Tiêu thật lâu không có nói gì, thời điểm ta quay người nhìn lại, hắc hủi nhưng vẫn đang nhìn ta, cái loại ánh mắt này làm cho người ta thực không thoải mái. “Nhị ca...” Ta lại một lần nữa kêu. Mà hắc hủi lại bất ngờ ở lúc ta không kịp phòng bị, cầm tay của ta, ta còn chưa tới kịp có phản ứng gì, ống tay áo đã bị hắc hủi kéo lên cao. Một khắc kia, trong ánh mắt hắc hủi xẹt qua nghi hoặc, xẹt qua phần nộ, cuối cùng tựa như dao sắc bén thẳng tắp bắn về phía ta. “Người là ai?” Một tiếng hỏi cơ hồ ở trong khoảnh khắc lúc đó đánh trúng tâm của ta, nặng nề rơi xuống. Quả nhiên một phen nói trong phòng ăn kia vẫn là lời ra sơ hở, trách không được ánh mắt của Hạ Nguyệt Tiêu quái dị như thế. Ngay sau đó, ta lại đột nhiên thu hồi bối rối, xinh đẹp cười nói: “Nhị ca, huynh thật thích hay nói giỡn, muội đương nhiên là Tiểu Nhiễm.” “Người không phải.” Hạ Nguyệt Tiêu chắc chắn nói: “Tiểu Nhiễm trên cánh tay có một cái bớt hình cành hoa anh đào, người không có.” Điểm này ta thật chưa bao giờ nghĩ tới. Nếu đã bị phát hiện, ta cũng không nghĩ muốn che dấu, sâu kín cười nói: “Ta không phải thì sẽ như thế nào? Người cho là người khác sẽ tin sao? Sẽ tin một người thích chính muội muội của mình sao?” Lời vừa nói ra, Hạ Nguyệt Tiêu đột nhiên lui lại mấy bước, không thể tin hỏi: “Người như thế nào lại biết?” Xem ra là ta thật sự đoán đúng rồi. Hạ Nguyệt Tiêu ánh mắt nhìn ta quá mức quái dị, mà ánh mắt nhìn Cơ Lưu Tiêu lại mang theo vài phần dịch ý không hiểu nổi. Ta không biết hắc hủi vì sao đột nhiên nhìn ra ta giả mạo, nhưng là phía trước kia, trong ánh mắt của hắc hủi thật sự có một loại gần như mê luyến nhìn ta. Ta vốn thật không ngờ đến điểm này, chính là Hạ Nguyệt Tiêu quá mức kích động. “Bởi vì ta chính là Tiểu Nhiễm a~.” Ta cười đến chân thành mà đơn thuần, một đôi con ngươi vô tội thẳng tắp ngó nhìn khuôn mặt thoáng có chút tái nhợt kia của hắc hủi. “Người không phải Tiểu Nhiễm. Ta cũng hy vọng người đúng là Tiểu Nhiễm, nhưng là người không phải.” Hắc hủi thì ào ào nói “Tiểu Nhiễm sẽ không như thế đối với ta, ta nghĩ tới nghĩ lui đều cảm thấy nàng không có khả năng tha thứ cho ta. Ngay từ đầu ta là bị vui sướng làm cho choáng váng đầu óc, mới có thể để cho người lừa dối.” Nói xong lời cuối cùng, thanh âm gần như nỉ non kia lại đột nhiên bén nhọn, tựa hồ muốn đâm thủng ta. Ta không biết Hạ Nguyệt Nhiễm cùng Hạ Nguyệt Tiêu trong lúc đó rốt cuộc phát sinh qua cái gì, nhưng là ta biết ta tuyệt đối không thể để cho hắc hủi làm hỏng kế hoạch của ta.

65. Q.1 - Chương 65: Loại Tình Cảm Cấm Kị (2)

“Thật sự người đối với muội muội của mình đã làm cái gì quá phận sao?” Ta cố ý hỏi. “Đương nhiên không phải.” Hạ Nguyệt Tiêu kiên quyết phủ nhận, kịch liệt như vậy, nào còn đáng vẻ lạnh lùng nữa. Thì ra một khi gặp gỡ người mình thích, ngay cả núi băng cũng tan chảy. “Hạ Nguyệt Nhiễm kia vì sao phải trách người?” Ta thừa dịp tinh thần hắc hủi hỗn loạn, nhẹ nhàng mà dụ dỗ. Không có biện pháp, con người ai cũng hiểu kỳ, huống chi là ta, mà cũng bởi có thể lừa ra gì đó để ứng phó tình huống đột ngột tiếp theo. “Có một lần, ta thật sự không phải cố ý đánh nàng. Ta cũng không phải cố ý đối với nàng nói lời lạnh nhạt, chính là ta sợ càng tiếp cận, chính mình sẽ càng ngày càng không thể khống chế.” Hạ Nguyệt Tiêu nhẹ giọng nói lời vô nghĩa, không có phát hiện ý định dụ dỗ của ta. Thì ra là như thế này sao? Bởi vì đối với muội muội của mình nảy sinh tình cảm cấm kị, mà chỉ có thể dùng lạnh lùng để che dấu, mà cái lần kia mà hắc hủi nói nhất định là đã xảy ra chuyện gì rất nghiêm trọng, vì nội tâm áy náy cùng đau xót nên hắc hủi mới rời nhà mà đi, vài năm cũng không dám trở về sao? Ta mỉm cười đến sáng lạn, Hạ Nguyệt Tiêu lại đột nhiên thu hồi lý trí, nhìn ta sắc bén hỏi: “Tiểu Nhiễm ở nơi nào? Người tốt nhất là nhanh giao ra đây, bằng không ta sẽ lấy mạng người.” “Tiểu Tiêu làm chi mà hung dữ như vậy, người ta sẽ sợ a~.” Ta xinh đẹp cười, lời nói toàn ý trêu tức, một chút không để ý tới vẻ mặt người trước mắt càng ngày càng khó coi. “Giao Tiểu Nhiễm ra, ta có thể tha cho người một mạng.” Hạ Nguyệt Tiêu nghiêng rằng nghiêng lợi nói. Ngón tay thường thức phần tóc đen dài buông thả trước ngực, ta dựa vào cửa sổ, cười thâm sâu nói: “Tiểu Tiêu, người nghĩ rằng ta và người đều ngu ngốc sao? Dem Hạ Nguyệt Nhiễm giao cho người, ta chẳng phải chỉ còn đường chết.” Cười đáp xong, ta lại nghiêm mặt nhìn hắc hủi nói: “Huống chi người nên cầu là người, đừng quên tính mạng muội muội người yêu nhất đang ở trong tay ta. Nếu người không muốn nàng hương tiêu ngọc vãn (chết), thì phải xem biểu hiện của người đã.” “Không có khả năng.” Hạ Nguyệt Tiêu

quả quyết cự tuyệt. Ta thu lại tươi cười, ra vẻ hung ác nói: “Vậy ngươi chờ nhặt xác Hạ Nguyệt Nhiễm đi. Huống hồ, ngươi cho là người khác sẽ tin ngươi sao? Đừng quên, trong mắt người ngoài, ngươi đối với Hạ Nguyệt Nhiễm là thật không tốt. Tin tức vừa mới dụ dỗ được, lúc này liền trở thành công dụng khắc chế người ta. Thấy vẻ mặt hắc tối tằm, ta cười càng nhiều, ngón tay nhẹ nhàng mà xẹt qua hai má hắc, lớn mật làm càn “Người không có lợi thế gì, cho nên ngươi chỉ có thể nghe theo ta. Đừng nói với ta, cái bốt cây anh đào có thể phân biệt, trên thế gian này không có gì là không thể ngụy trang.” Hắc vương tay bắt lấy tay ta, âm thanh lạnh lùng nói: “Người giả dạng thành Tiểu Nhiễm là vì cái gì?” “Vì thất thải kỳ thạch của Đông Hải quốc. Nếu ngươi có thể lấy thất thải kỳ thạch cho ta, ngươi có thể nhìn thấy Hạ Nguyệt Nhiễm sớm một chút.” Ta không cần sợ hắc sẽ nói ra sự thật, cho dù có nói, người khác cũng sẽ không tin hắc. Một người một khi dính phải độc tình, thì cái gọi là lý trí cuối cùng cũng không thể nào không chế. Tựa như ta, mỗi khi đối mặt với Dạ Khuynh Thành, đáy lòng luôn tràn đầy hạnh phúc ngọt ngào, cảm giác ấy có lẽ là ai cũng không thể thay thế. Hạ Nguyệt Tiêu không nói, chính là lạnh băng nhìn ta.

66. Q.1 - Chương 66: Loại Tình Cảm Cấm Kị (3)

Ta nhếch miệng cười, đột nhiên kéo cổ hắc, ghé vào lỗ tai sâu kín nói: “Ta nói cho ngươi một bí mật, Hạ Nguyệt Nhiễm không phải muội muội ruột của ngươi.” Hắc đột nhiên nắm cổ tay ta, không thể tin hỏi: “Ngươi nói cái gì?” Ta cười đón nhận tầm mắt hắc, gần từng tiếng nói: “Giống như ngươi đã nghe.” Hắc buông lỏng tay ra, trong đáy mắt có chút hoảng hốt, tựa hồ không thể tiếp thu tin tức vừa mới nghe được. “Sao nào? Bí mật này của ta có phải thật đáng giá không. Giao dịch này đối với ngươi mà nói cũng không phải là thiệt thòi gì. Ngân Nguyệt.” Ta đứng ở bên cửa sổ, nhìn nam tử dưới ánh trăng, cười đến bữa bãi.

Hắc lại một lần nữa kinh ngạc ngẩng đầu lên, đáy mắt nhìn ta là một đạo sát khí. Chính là trong nháy mắt, hắc lại đột nhiên đè ép đi xuống. Đường nhiên, tất cả đều là vì người hắc yêu. Mà ta lại cười nói: “Đối diện với khuôn mặt này, ngươi là không thể xuống tay.” Chính bởi vì ta biết hắc để ý Hạ Nguyệt Nhiễm, cho nên mới không kiêng nể gì như thế, thậm chí ta gọi ra danh hào của hắc, hắc không có nói gì, lại cũng không biết có phải là cam chịu hay không. Trầm mặc thật lâu, hắc mới lạnh lùng nói: “Ngươi rốt cuộc là ai? Vì sao biết danh hào của ta?” “Ngươi không cần để ý ta là ai, ngươi chỉ cần biết rằng ta và ngươi giao dịch sẽ rất tốt. Đối với địa sát môn Ngân Nguyệt mà nói, việc này cũng không phải khó khăn gì.” Địa sát môn, môn phái bị cái gọi là danh môn chính phái kêu là tà giáo, luôn luôn cùng Kính Nguyệt cung của ta nước sông không phạm nước giếng, chính là đối với tả hộ pháp Ngân Nguyệt của địa sát môn, ta đã từng nghe qua. Ta vốn cũng không xác định, chính là trong nháy mắt kia, khi hắc đã lộ ra có ý muốn giết ta, Ngân Nguyệt sở dĩ được gọi là Ngân Nguyệt, bởi vì Ngân Nguyệt chưởng của hắc xuất ra sẽ có tia ánh sáng tựa như ánh trăng. Tuy rằng chỉ trong nháy mắt, nhưng mặt quang kia vẫn lọt vào mắt ta. “Được, ta đáp ứng ngươi. Nhất định ta sẽ trợ giúp ngươi lấy thất thải kỳ thạch, nhưng nếu có một ngày ngươi quên lời giao ước, dù cho chân trời góc biển ta đều đuổi giết ngươi.” Hạ Nguyệt Tiêu cái nhìn là sắc bén, như muốn dùng nó đâm thủng tim ta. Mà ta sớm đã quen với sự vô tình của Mị, đối với ánh mắt như vậy cần bản ta không thêm để ý. So về lạnh lùng, Mị so với hắc còn sâu sắc hơn. Bởi vì Mị không có để ý đến người khác, một người một khi có người để ý, liền không thể làm được một kẻ vô tình chân chính. Hạ Nguyệt Tiêu, người còn kém lắm. Ta nhìn hắc, trong mắt không chút nào che dấu sự trào phúng. “Tiểu Tiêu Tiêu, chân trời góc biển sao? Ngươi nói thế, ta sẽ nghĩ rằng ngươi yêu thương ta đó.” Trêu đùa người lạnh lùng, nhìn núi băng kia vỡ vụn thành từng khối cảm giác rất thoải mái.

Hắc còn không biết dung mạo của ta, làm sao đuổi theo ta đến chân trời góc biển? Một bàn tay đột nhiên nắm cổ áo ta, Hạ Nguyệt Tiêu lạnh lùng mà nói “Ngươi tốt nhất đừng có đùa giỡn.” Ta tà ngễ nhìn hắc, cười càng thêm sáng lạn “Trên người ta nếu có thương tích gì, thì trên người Hạ Nguyệt Nhiễm sẽ có gấp mười lần như thế, ngươi... Tốt nhất ngoan ngoãn bảo hộ ta. Đường nhiên khi xong việc giữ lại Hạ Nguyệt Nhiễm cũng vô dụng, vì thế ta sẽ trả lại cho ngươi.” “Ti bỉ.” Hạ Nguyệt Tiêu lập tức thu hồi tay, hừ nhẹ một tiếng. Ti bỉ sao? Nguyệt Liễu Lăng ta vốn cũng không phải là thiện nam tín nữ gì, trên thế gian này còn có ai có thể hy sinh chính mình mà giúp người khác sao? Ta không phải Phật, tự nhiên sẽ không là được việc phổ độ chúng sinh. Liếc mắt nhìn nhau một cái, Hạ

Nguyệt Tiêu liền xoay người rời đi, dần dần biến mất khỏi tầm mắt của ta. Giờ phút này, ta mới cảm giác được mình có chút thoải mái. Ta cũng không phải không sợ hãi, mà là sớm hình thành thói quen đem yếu đuối che giấu. Có một số việc, không có người có thể giúp người, chỉ có thể dựa vào chính mình.

67. Q.1 - Chương 67: Vì Ai Táng Tâm (1)

Đêm qua trần trọc mãi đến khi trời gần sáng, ta mới hốt hoảng đi vào giấc ngủ. Cũng không biết là ngủ được bao lâu, chỉ đến khi cảm thấy có một hơi thở ấm áp như có như không thổi vào mặt, ta mới hơi hơi mở mắt, đập vào mắt cũng là khuôn mặt tuần tú mang theo ý cười. “Muội muội nương tử sớm a~.” Buồn ngủ trong nháy mắt biến mất, ta đột nhiên ngồi dậy, nguyên bản liềm diễm giấu ở trong vạt áo, ở không trung xẹt qua một cái độ cong sau lại hạ xuống trước ngực của ta. Cơ Lưu Tiêu mâu quang nhìn trên liềm diễm dừng lại một lúc, theo sau nhìn ta nở một nụ cười mê người “Muội muội nương tử, ta tới đón nàng về nhà.” “Ca ca phu quân, hôm qua có phải hay không trong lòng có ôn nhu hương lưu luyến không rời?” Ta bất động thanh sắc kéo chăn lên, trêu tức cười nói. Hắn lại đến gần vài phần, tóc buông xuống thậm chí chạm vào trên gương mặt của ta, hơi hơi ngứa. “Muội muội nương tử, nàng ăn giấm chua sao?” Hắn cười, mang theo vài phần ái muội. Ta hơi hơi đẩy thân mình tới sát hắn, biểu tình trên mặt chưa biến “Kiếp sau đi.” Hắn cười to vài tiếng, đứng thẳng người lên, nhìn ta với ánh mắt tràn đầy trêu tức “Chúng ta nên trở về phủ, muội muội nương tử, ta ở phòng khách chờ nàng.” Sau khi nói xong, hắn liền xoay người rời đi, vạt áo màu đỏ biến mất ở chỗ rẽ, chỉ có trong phòng tựa hồ còn lưu lại hương vị mát lạnh trên người hắn. Vì thế ta đứng dậy rửa mặt chải đầu thật nhanh, liền hướng phòng khách bước vào. Tối hôm qua, hắn thất hẹn. Không biết là vì chuyện gì? Chính là nhìn bộ dáng vừa rồi của hắn, như là không có chuyện gì phát sinh. Thôi, ta cần gì phải để ý... Lúc đi đến phòng khách, mọi người Hạ gia đều ở đó, Hạ Diệp đang cùng Cơ Lưu Tiêu đang nói cái gì đó, Hạ Nguyệt Tiêu đứng ở một bên, ánh mắt nhìn ta lạnh hơn vài phần, chỉ có Hạ Nguyệt Sanh, tiến lên cười nói: “Nha đầu lại phải đi, đại ca thật đúng là luyến tiếc muội.” “Đại ca nếu thật sự hy vọng lưu lại Tiểu Nhiễm, vậy kêu Tiêu uội một tờ giấy hưu thư đi?” Ta cố ý cười nói. “Nha đầu này, vẫn hồ nháo như vậy, cũng may là Lục Vương gia không ngại, người xem người chẳng có bộ dáng của một Vương phi gì cả.” Đại phu nhân ở một bên giờ phút này đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội quở trách ta. “Đại nương, con đây bắt quả chỉ là sườn phi, đương nhiên sẽ kém tiểu Mộng.” Ta cố ý phụ họa theo lời nói của nàng. Đại phu nhân vẻ mặt đắc ý cười nói: “Đây là đương nhiên, nếu nha đầu người có một nửa hiền thực như Tiểu Mộng, sẽ không đến mức lưu lạc đến làm sườn phi.” Lời nói vừa ra khỏi miệng, nàng tự biết rằng mình lỡ lời, mà Cơ Lưu Tiêu lại khó được thu lại tươi cười, âm u hỏi: “Hạ phu nhân, làm sườn phi của bốn vương kém lắm sao?” Một khắc kia, ánh mắt Cơ Lưu Tiêu giống như thần chết Tu La, tàn nhẫn hiện ra, không giống bộ dáng bình thường của hắn chút nào. Đây chẳng lẽ là bộ dạng của hắn trên chiến trường sao? Đại phu nhân bị ánh mắt của hắn làm cho khiếp sợ, cử động cũng không dám cử động, chỉ biết dùng tay nắm chặt vạt áo run cầm cập. Ai có thể ở dưới ánh mắt của Cơ Lưu Tiêu như thế mà không cảm thấy sợ hãi chứ? Huống chi đại phu nhân chẳng qua cũng chỉ là một nữ tử bình thường. Ngay cả ta, được xem là ác nhân yêu nữ, vừa rồi trong nháy mắt chạm đến ánh mắt hắn lúc đó cũng có vài phần run rẩy. Trong phòng khách không khí lập tức ngưng kết, yên lặng đáng sợ. Ngay sau đó Cơ Lưu Tiêu liền hành động, một phen đem ta kéo vào trong lòng, ánh mắt thẳng tắp đảo qua từng người Hạ gia “Nếu đại phu nhân khinh thường bốn vương, bốn vương cũng không muốn bước vào Hạ gia nửa bước. Tiểu Nhiễm nếu đã là phi tử của ta, kiếp này cũng cùng Hạ gia các người không có quan hệ.” Vẫn là trầm mặt như cũ. Có lẽ bọn họ sớm bị ánh mắt của hắn làm sợ chết khiếp, nên vô pháp mở miệng. Cơ Lưu Tiêu cũng không chờ đáp án, lôi kéo ta đi ra khỏi Hạ gia.

68. Q.1 - Chương 68: Vì Ai Táng Tâm (2)

Khi chúng ta ngồi vào xe ngựa, Cơ Lưu Tiêu mới khôi phục lại bộ dạng tươi cười, quay đầu nhìn ta cười nói: “Bị dọa sao?” “Không có.” Ta tà tà tựa vào nhuyển tháp, cười. “Không sợ hãi?” Hắn cũng tựa vào nhuyển tháp, nghiêng người nhìn ta, ánh mắt mang theo vài phần nghiền ngẫm. “Phải, không sợ hãi, bởi vì ta biết ca ca phu quân là đang giúp ta.” Tầm mắt nhìn nhau, mang theo ý cười nhìn thấu lẫn nhau. Hắn bật cười ra tiếng, làm nổi bật một chút màu đỏ kia, hết sức xinh đẹp “Thì ra muội muội nương tử hiểu biết ta như vậy. Nàng cũng đã không còn là người của Hạ gia, như vậy liền không cần đối trá nịnh hót nữa.”

“Ta là muội muội của ngươi, đương nhiên là nên hiểu biết ngươi.” Người của Hạ gia nếu không phải chân chính là người nhà của Hạ Nguyệt Nhiễm, ta cũng thật sự không nghĩ lại phải tốn thời gian đi quan tâm, Cơ Lưu Tiêu thật đúng là giúp ta một phen. Tiếng cười khê lập tức tràn ngập toàn bộ trong xe, mà hắn lại ngửa đầu ngủ ở phía trên nhuyển tháp, không chút để ý hỏi: “Tiểu Nhiễm, nếu nàng không phải muội muội của ta, như vậy giờ phút này chúng ta sẽ như thế nào?” “Nếu ta không phải muội muội của ngươi, có lẽ chúng ta chỉ là người xa lạ gặp thoáng qua.” Vốn là không phải, chứ không phải nếu? Trên thế gian này thật sự có nếu, như vậy nhân sinh có lẽ cũng sẽ không có nhiều tiếc nuối như vậy. Chính là này thế gian không có nếu, cho nên có vài thứ nhất định mất đi, mà vài người nhất định không thể có được, tiếc nuối nhất định sẽ trở thành một tia âm đạm trong lòng của mỗi người Hắc không có hỏi lại, chính xác là từ từ nhắm hai mắt, lại không biết là đã ngủ hay chưa? Một hồi trầm mặc, đợi cho bên ngoài truyền đến tiếng xa phu cung kính gọi, ta mới gọi nam tử đang ngủ say kia “Ca ca phu quân, cùng ta nói chuyện phiếm nhằm chán như vậy sao?” Kỳ thật vừa rồi ta có chú ý đến nhìn thấy hắn xác thực có nhú mày, chính là không nghĩ tới hắn mệt mà ngủ. Cũng không biết tối hôm qua hắn rốt cuộc làm cái gì mới có thể mệt như thế? Trong tâm hắn luôn luôn đề phòng người khác, nếu không phải thật sự mệt mỏi, thì quả quyết sẽ không ở trước mắt người khác ngủ say như vậy. Chẳng nhẽ hắn tín nhiệm ta? Nghĩ, lại cảm thấy buồn cười. Với hắn, ta có lẽ bất quá chỉ là một người xa lạ mà thôi, làm sao hắn có thể tin ta? “Sao lại nghĩ vậy?” Cơ Lưu Tiêu ở bên cạnh vận thất lưng một cái, vươn vai nhìn ta cười nói: “Đương nhiên sẽ không nhằm chán, chẳng qua ngửi thấy mùi thơm ngát trên người muội muội nương tử liền cảm thấy an bình.” Ta lười cùng hắn ba hoa, vén rèm xe ngựa lên, liền xuống xe. Phía sau truyền đến vài tiếng cười khê, ta cũng không để ý tới, bước thẳng vào cửa lớn của vương phủ “Ái phi, chờ bốn vương.” Một lời nói trêu tức từ phía sau truyền đến. Ái phi? Ta sớm nói qua không được gọi như vậy... Phi... Phi... Phi... Lời nói như thế, luôn làm ta nghĩ đến chính mình giờ phút này là một tiểu thiếp cực sủng của một nam nhân, tuy rằng là giả, nhưng lại cảm thấy thực không thoải mái. Ta dừng cước bộ, xoay người nhìn về mặt mang ý cười của nam tử “Không được kêu.” “Ái phi, bốn vương không gọi nàng là ái phi, vậy thì phải gọi là gì? Thiếp yêu?” Hắc về mặt trêu đùa, ánh mắt trong lúc đó hoàn toàn là trêu tức. Hắc biết rõ ta tối không thích nhắc tới từ thiếp, mà hắc dám... Yêu nghiệt kia... Tuyệt đối là cố ý ... “Vương gia.” Ta kiêu mị kêu “Ngươi có phải hay không nhắc nhở nô tỳ ngươi muốn nạp thiếp?” Nghĩ muốn chơi đùa cùng ta sao? Ta đẩy liền bồi hắn. Đêm hôm đó, ta vụng trộm gọi một vị nữ tử đưa vào phòng Cơ Lưu Tiêu, đêm hôm đó, ta hạ tiêu dao tán với hắn, đêm hôm đó, tất nhiên là cảnh xuân vô hạn. Ngày hôm sau, ta đứng ở cửa phòng hắn, hào phóng cười nói: « Vương gia nếu cảm thấy nữ tử đó làm ỉn mất hồn, cũng có thể lưu lại làm thiếp.” Nếu người lưu lại, ta liền cho người hàng đêm là đêm xuân. Mặc dù hôn nhân này là giả, quan hệ này là giả, ta cũng không nghĩ dưỡng một ít nữ nhân tới làm phiền ta. Cũng là một lần kia, lần đầu tiên ta nhìn thấy lục Vương gia phong lưu vô hạn cũng có biểu tình thất bại. Mà sự kiện này lại một lần nữa làm cho Minh Nguyệt thành tràn ngập lời đồn đại, ác danh của ta ngày càng tăng. Mà không biết đến khi Hạ Tiểu Nhiễm chân chính trở về, có thể hay không sẽ oán hận ta?

69. Q.1 - Chương 69: Vì Ai Táng Tâm (3)

Gió đêm thổi phất qua, mang theo vài phần khô nóng, không nhìn cũng biết đương nhiên đã đến mùa hè. Tối nay, Cơ Lưu Tiêu rốt cuộc lưu cho ta một phần thanh tịnh, đại khái phải đi đến chỗ của Khúc Nhược Vân, dù sao cả ngày đều không có hắn, mà ta cũng vui vẻ thanh nhàn, dựa vào cửa sổ, nhớ lại từng hồi ức tốt đẹp. Những ngày mùa hè, ta thích nhất là ở trong hồ tiểu trúc của Dạ Khuynh Thành. Nơi đó bốn phía đều là nước, vừa đến ngày mùa hè, trên mặt nước hoa sen liền nở rộ, mùi thơm ngát tỏa bốn phía, thanh đạm mà xa xưa. Cứ đến thời điểm đó, ta liền từ Kính Nguyệt cung, cùng Dạ Khuynh Thành đi đến nơi đó, cùng hắn thưởng hoa đánh đàn, uống trà ngâm thơ, rất tiêu dao. Đương nhiên, ta thích nơi đó chủ yếu là

vì ở đó không có người nào quấy rầy chúng ta, chỉ có ta cùng hấn. Khi đó, cuối cùng ta lại rúc trên người hấn, nhìn đã mất hoa sen trên hồ, ngửi mùi hoa sen thơm ngát, say sưa đi vào giấc ngủ, hấn cũng cười vuốt ve mái tóc của ta, sủng nịch dung túng. Khi đó, cuối cùng ta lại nghịch ngợm té nước, làm cho Dạ Khuynh Thành ướt sũng, mà hấn cũng lại bắt đắc dĩ cười khê, ôn nhu như vậy, diễm đạm như gió xuân. Khi đó, ta liền đã quên chính mình là yêu nữ trên giang hồ, đã quên hấn là Minh Nguyệt công tử của Minh Nguyệt Lôu, chỉ nhớ rõ là hấn rất sủng ái ta. Khi đó, có lẽ là thời điểm vui vẻ nhất của ta... Đang suy nghĩ, một đạo bóng đen hiện lên, trong nháy mắt, trên tay của ta có một tờ giấy, ta nhìn vào, chỉ thấy trên mặt giấy viết “Nguyệt Liễu Lăng, mau đến Táng Tâm các. Nếu không đến, ta liền đem thân phận của người chiêu cáo thiên hạ.” Người nọ biết thân phận của ta? Người nọ chính là người lần trước bảo ta đi đến lãnh cung sao? Lúc này đây, hấn lại là vì cái gì? Một lần mượn đao giết người chưa toại nguyện, lúc này đây lại muốn âm mưu gì nữa đây? Táng Tâm các, Táng Tâm, Táng Tâm, lại là vì ai mà thương tâm? (táng tâm = thương tâm) Ta biết nơi đó là cấm địa của lục vương phủ, trong phủ chỉ có Cơ Lưu Tiêu có thể đi vào. Nơi đó nhất định là có liên quan đến Phượng Loan, bằng không Cơ Lưu Tiêu cũng sẽ không gọi là Táng Tâm các? Táng tâm, hấn thật sự vì Phượng Loan mà từ nay về sau không hề động tâm sao? Đối với Cơ Lưu Tiêu, kỳ thật ta cũng không biết. Một khi đã yêu Phượng Loan đến vậy, lại vì sao phải mang về ba ngàn mĩ quyến? Mà hắc y nhân giấu mặt ở phía sau kia, muốn ta đến Táng Tâm các là muốn cho Cơ Lưu Tiêu biết để trừng phạt ta sao? Ta hiểu được, có lẽ đó là một âm mưu, một cái bẫy, nhưng ta cũng không phải vì sợ hắc y nhân kia uy hiếp, chính là trong tiềm thức là ta muốn đi, đối với Táng Tâm các kia, lòng hiếu kỳ sớm tồn tại đã lâu. Không biết vì sao, ta đối với nữ tử diễm danh bay khắp thiên hạ này có một loại cảm giác hiếu kỳ? Vì thế liền mặc vào áo khoác, thừa lúc trời tối, vụng trộm hướng Táng tâm các bước vào.

Táng Tâm các ở phía tây vương phủ, bên kia âm u mà yên tĩnh, so ra kém các đình viện hoa lệ khác, nhưng là mỗi cây hoa, ngọn cỏ đều được cắt tỉa tỉ mỉ, đầy sáng tạo.

Mặc dù chỉ nương theo ánh sáng mỏng manh của ánh trăng, nhưng ta có thể rõ ràng cảm nhận được chủ nhân của gian phòng này là một nữ tử như thế nào? Lúc trước Cơ Lưu Tiêu đối với nàng sủng ái như thế nào?

Bước vào bên trong, một cỗ mùi hoa liền tràn ngập toàn bộ chớp mũi, ta biết đó là mùi hoa Phượng Loan.

Hoa Phượng Loan, thật ra tên gọi là hồng giai nhân (*), lại bởi vì Phượng Loan yêu thích, mà bị Cơ Lưu Tiêu sửa thành hoa Phượng Loan. Dưới ánh trăng, hoa kia tựa hồ càng phát ra vẻ yêu dã, theo gió mà lay động, giống như một giai nhân đang múa. Nghĩ đến tên của nó từng như vậy, nay lại vì một người mà thay thành tên gọi khác, không khỏi thật cảm khái.

70. Q.1 - Chương 70: Vì Ai Táng Tâm (4)

Ta chậm rãi đến gần phòng ngủ, bên trong mơ hồ lộ ra ánh nến mờ nhạt. Có người? Nếu là hắc y nhân kia, hấn là sẽ không can đảm thấp sáng đèn như thế. Đó là... Cơ Lưu Tiêu sao? Ta đến gần thêm vài bước, xuyên thấu qua tấm rèm. Còn chưa chờ cho ta nhìn rõ bên trong, phía sau liền có một đạo lực lượng lớn đẩy ta vào bên trong. Cửa bị ta mở ra, ta lão đảo một cái liền ngã vào bên trong phòng. Hắc y nhân chết tiệt, nếu một ngày ta biết hấn là ai, nhất định sẽ “Hồi báo” hấn thật tốt. Nếu ta đối với Táng Tâm các không có hứng thú, thì sẽ không ngoan ngoãn như vậy mà đến, hấn thật đúng là đã cho ta là ngu ngốc sao? Chính là Hắc y nhân này rốt cuộc là thần thánh phương nào, vì sao đến cả việc Mị tồn tại cũng biết? Chẳng lẽ hấn cùng Mị có liên quan? “Phanh...” Một thanh âm tiếng vỡ vụn thanh thúy đột nhiên vang lên, kéo lý trí của ta lại. Theo thanh âm nhìn lại, lại chỉ thấy Cơ Lưu Tiêu phong lưu thành tính kia giờ phút này chính nằm úp sấp ở trên bàn, một chén rượu đổ xuống, mùi rượu dày đặc tràn ngập toàn bộ gian phòng. Hấn... thì ra không phải đi đến chỗ của Khúc Nhược Vân, mà là tới nơi này nhớ lại Phượng Loan. Hắc y nhân kia muốn ta tới đây để xem một màn này? “Loan Nhi...” Cơ Lưu Tiêu đột nhiên ngẩng đầu, đôi con ngươi sáng rọi nhìn ta. Hấn say sao? Ta còn chưa kịp có phản ứng, hấn liền lão đảo tiến đến chỗ ta, trong miệng còn không ngừng mà gọi “Loan Nhi, Loan Nhi...” Giờ phút này Cơ Lưu Tiêu thể nhưng không còn thấy một chút cảm giác tính phong lưu như ngày thường, ngay cả bóng dáng đang hoàng đều hoàn toàn không có,

chỉ có thâm tình trong ánh mắt kia, thâm thúy mà phức tạp. Hắn, thật sự say, nhưng lại đem ta xem như Phụng Loan. Ta theo bản năng trốn chạy, lại vẫn là bị hắn kéo vào trong lòng, gắt gao ôm lấy, như là sợ ta sẽ biến mất ngay lập tức. “Loan nhi... Đừng rời khỏi ta...” Cúi đầu, lời vô nghĩa theo miệng hắn thốt ra, mang theo vài phần yếu ớt khó thể có được. Tay ta ở lơ lửng giữa không trung, nhưng lại vô ý thức buông lỏng xuống. Giờ phút này hắn không còn là yêu nghiệt kiêu ngạo như ngày thường, nhưng lại yếu ớt làm cho người ta không đành lòng cự tuyệt. Ta ngạc nhiên, theo sau lại tự mình giải thích. Nói tiếp mặc dù ta thật sự nghĩ như vậy thôi, cũng không phải là đúng tất cả, hắn ôm ta như thế rất nhanh, làm ta không kịp phản ứng lại “Loan Nhi... Thực xin lỗi...” Cơ Lưu Tiêu mang theo men say, thì thào, một tiếng nói nhẹ nhàng, nhưng lại mang theo cảm tình khắc sâu như thế. Phong lưu như hắn, thì ra cũng từng yêu sâu đậm một nữ tử. Ta không biết cảm giác của chính mình lúc này, chỉ cảm thấy phức tạp, không hiểu nổi. Mắt xẹt qua người hắn, nhìn về phía sau, tầm mắt lưu chuyển, cuối cùng ngừng lại tại bức chân dung ở trên bàn, mặc dù chỉ là liếc mắt một cái, thân thể của ta đều đột nhiên run rẩy lên. Vì sao? Vì sao khuôn mặt nữ tử kia lại giống ta đến vậy, hay đó chính là ta? Ta không hiểu, chỉ cảm thấy trong lòng bắt đầu nổi lên ngàn vạn suy nghĩ, nói không ra phức tạp. Chẳng lẽ ta chính là Phụng Loan? Chẳng lẽ trước khi ta mất trí nhớ, ta chính là phi tử của Cơ Lưu Tiêu? Chẳng lẽ... Ta không dám đoán bừa, chính là đôi mắt cũng rất cuộc không thể dời khỏi bức họa kia... Ta đã tưởng tượng ra ngàn vạn lần, trước kia mình sẽ là một người như thế nào, lại chưa bao giờ nghĩ đến tình trạng này. Thiên hạ lại có hai người giống nhau đến vậy sao? Ta rốt cuộc có phải Phụng Loan hay không? Tâm ngũ vị tạp trần*, ta không biết ta là nên vui hay là nên buồn? (*5 vị ngọt chua cay đắng mặn trộn lẫn vào nhau.) Ít nhất giờ phút này, ta cũng không hy vọng đây là sự thật.

71. Q.1 - Chương 71: Vì Ai Táng Tâm (5)

72. Q.1 - Chương 72: Thật Thật Giả Giả (1)

“Mị Mị?” Ta nghi hoặc nhìn hắc y nam tử đứng ở đầu tường. Một khắc trước, ta thi triển kinh công ly khai Táng Tâm các, trong lòng suy nghĩ chỉ có thoát đi, lại không nghĩ rằng sẽ ở đầu tường của lục vương phủ nhìn thấy Mị. Từ lần rời khỏi kia, Mị liền chưa bao giờ xuất hiện qua, vì sao hôm nay lại ở chỗ này? Chẳng lẽ hắc y nhân vừa rồi chính là Mị? Ý tưởng như thế đột nhiên xuất hiện ở trong đầu ta, lại vẫn là không xác định được nhìn về phía hắn. Nghe tiếng, Mị vốn đang nhìn lục vương phủ, liền cúi đầu xuống, đáy mắt lại có một tia bi thống chưa kịp giấu đi. Bi thống? Mị thế nhưng có thần sắc bi ai thống khổ? Ta không khỏi kinh ngạc vạn phần, chính là hắn lại ngẩng đầu lên nhìn, đem cảm xúc phức tạp trong đôi con ngươi lẫn vào bên trong ánh trăng kia, sau đó khi quay đầu lại nhìn về phía ta, dĩ nhiên khôi phục sự lạnh lùng của ngày thường. “Nữ nhân, ngươi vì sao lại ở chỗ này?” giọng điệu dĩ nhiên lại khôi phục lại lạnh nhạt như bình thường. Vốn cảm xúc mãnh liệt thời điểm khi nhìn thấy Mị, cũng không thể nào bình tĩnh như thường được. Mị xuất hiện ở trong này... Hắc y nhân kia ... Gạt ta đi vào Táng Tâm các... Tất cả chẳng lẽ chỉ là trùng hợp? Hay là một âm mưu đã được lên kế hoạch trước? Ta thật là Phụng Loan sao? Hay bất quá vẫn chỉ là một mưu kế không muốn người biết? Cát giấu trong lòng có ngàn vạn suy nghĩ, ta cười nói: “Ta hiện tại là người của lục vương phủ, tất nhiên là sẽ xuất hiện ở trong này, ngược lại là Mị Mị ngươi, như thế nào lại có hứng trí đến đầu tường của lục vương phủ ngắm trăng như vậy?” Ta dừng lại một chút, vừa cười vừa nhìn về phía hắn, mang theo tất cả ái muội “Hay là Mị Mị nhớ ta, cho nên đến xem ta.” Thản nhiên dưới ánh trăng, trên khuôn mặt của Mị nhưng không có chút biến hóa, chính là trong ánh mắt kia lại hiện ra lãnh ý, biểu hiện cho thấy hắn bắt đầu mất hứng. Quả nhiên vẫn là Mị vô tình, ta ở bên cạnh liều chết không màng mạng sống của mình, vì hắn tìm thất thải kỳ thạch, mà hắn lại ngay cả một câu lời hay đều không có. Hắc, còn thật đối xử với ta như nô lệ. Nghĩ thế, khóe miệng không khỏi hơi hơi giương lên, buộc vòng quanh trở thành nụ cười trào phúng. “Nữ nhân, chớ sinh sự, chỉ cần lấy được thất thải kỳ thạch là tốt rồi.” Đối với ta ngẫu nhiên đùa giỡn, Mị cũng tựa hồ sớm thành thói quen, tuy rằng mỗi lần mâu quang đều đã sắc bén cảnh cáo ta, nhưng cũng sẽ không hướng vừa mới bắt đầu đã làm hắn tức giận. Thói quen... Có đôi khi thật sự là một loại cảm giác đáng sợ. “Mị Mị, như thế nào lại vô tình như vậy, đã lâu không thấy, cũng chỉ muốn biểu đạt một chút cảm tình thôi mà.” Đối với Mị, lời nói như vậy cũng đều không phải là tâm tình tốt muốn chọc cười, chính là cách nói như vậy đã muốn trở thành

thói quen, dùng tươi cười như vậy để che dấu tâm tình chân chính. Thói quen, vẫn là thói quen. Đối với Mị vì sao đột nhiên xuất hiện ở trong này, ta cũng không muốn miệt mài đi tìm hiểu, có một số việc chân tướng thường thường làm cho người ta khó có thể chấp nhận. Cho nên liền như vậy đi, đợi đến khi ta lấy được thất thủy kỳ thạch, ta sẽ trở về giang hồ, thẳng đến thời điểm ta có năng lực đả bại Mị, lại sẽ đi tìm lại trí nhớ chân chân giả giả lúc trước, là thị phi cũng không sao. Trong ánh mắt của Mị có một loại cảm giác phức tạp, ta nhìn nhưng không hiểu, một tia đau thương đan vào rất giống một Trương Nhược thủy đảo mọi lẽ đời. Ta là choáng váng sao? Như thế nào lại hy vọng xa vời Mị có một chút nhân tính của con người? Với hắn mà nói, ta liền chính là một công cụ, công cụ thử độc, là ai đều không quan hệ, chính là ba năm trước đây người vừa vận xuất hiện ở trước mặt hắn lại chính là ta.

73. Q.1 - Chương 73: Thật Thật Giả Giả (2)

“Nữ nhân...” Mị cúi đầu thở dài một tiếng, giống như có điều gì trọng yếu muốn nói, nhưng là ta lại không muốn nghe. Vì thế sâu kín nhìn ánh trăng cười hỏi: “Mị Mị, người nói trước kia ta sẽ là người như thế nào?” Phía sau thật lâu không có câu trả lời, ngay tại thời điểm khi ta nghĩ đến hắn sẽ không trả lời, hắn lại mở miệng nói: “Người hy vọng người là người như thế nào?” Câu hỏi cũng là lạnh lùng, tựa hồ chính là tùy tiện nói ra, cũng không muốn biết đáp án. Ta, đây là làm sao vậy? Thế nhưng cùng Mị nói đến tâm tình này. Hắn làm sao hiểu được loại tâm tình này của ta? Nếu để ý, hắn sẽ không hạ triền miên với ta, sẽ không làm cho ta cuốn vào vòng rắc rối phức tạp của ân oán bên trong cung đình. Ta tự giấu cười, thần nhiên hiện trong bóng đêm, cũng ẩn trong bóng đêm. Trầm mặc, tựa như bóng đêm lan tràn mở ra. Ta nhìn vầng trăng khuyết soi sáng, mà hắn đứng ở bên cạnh ta, lại không biết là đang nhìn cái gì Cuối cùng, đúng là vẫn chỉ có ta là mở miệng trước “Mị Mị, người là có chuyện trọng yếu gì đến giao cho ta sao?” Hắn nhìn ta liếc mắt một cái, lưu chuyển vài phần phức tạp mà ta nhìn không thấu, theo sau thần nhiên nói: “Chính người cẩn thận.” Còn chưa chờ ta tiêu hóa lời nói của hắn, bóng của hắn liền dĩ nhiên đã hòa vào bên trong bóng đêm. Mị tới nơi này chỉ là vì muốn nói cho ta một câu này thôi sao? Bao lâu nay Mị chưa bao giờ nói tốt, nhưng lại cũng bắt đầu học quan tâm người khác? Ta kinh ngạc đứng ở tại chỗ, tùy ý gió cuốn qua, làm tóc đen tung bay. Đáy mắt kia không kịp thu lại sự đau xót, phức tạp, ta cuối cùng cảm thấy hôm nay Mị có vài phần bất đồng. Có vài thứ như thủy triều ào ào chảy tới, ta bắt đầu có chút không chịu nổi. Tổng cảm thấy có một số việc phức tạp mà ta không có khả năng hiểu rõ. Đứng ở đầu tường hứng một trận gió, ta mới phi thân lên, vụng trộm về tới phòng của mình. Đêm hôm đó, thức trắng đêm không ngủ, suy nghĩ triền miên đến tận hừng đông. Ta nghĩ rất nhiều việc, chính là càng là nghĩ tâm liền càng lo lắng, vì thế đơn giản gạt đi hết tất cả, liền chính là tỉnh. Hôm sau, sau giờ Ngọ, ta mới lại một lần nữa nhìn thấy Cơ Lưu Tiêu. Vốn tưởng rằng hắn chung quy sẽ có vài phần khác thường, nhưng là ta sai lầm rồi, giờ phút này hắn giống như ngày thường, bộ dáng ruột gan đứt từng khúc đêm qua, tựa hồ vẫn chưa lan tràn đến hôm nay. “Muội muội nương tử, đêm qua bốn vương không có tới, có nhớ ta hay không?” Vẫn như cũ là cười mỉa hoặc, vẫn như cũ là ngôn ngữ không kèm chế được, vẫn như cũ là dáng vẻ tự đại đằng hoàng như vậy. Hắn một chút cũng không biết chính mình đêm qua thất thủy sớm đã bị ta toàn bộ biết được. Chính là không biết cũng tốt, ta cũng sẽ không cho hắn biết. Cứ như vậy coi như mọi chuyện chưa từng xảy ra, đêm qua coi như là một việc ngoài ý muốn. Vì thế cười, so với hắn càng Mị hoặc “Ca ca phu quân, đêm qua ta nhưng ngủ ngon hơn so với mọi ngày.” Hắn đột nhiên tới gần, cười như không cười, quan sát ta một hồi lâu mới nói: “Muội muội nương tử, thật sự không nghĩ đến ta sao? Nàng xem nàng rõ ràng chính là một bộ dáng mất ngủ, còn dám nói mạnh.” Bị hắn nhìn thấu tâm tình, ta không khỏi thẹn quá thành giận, đẩy hắn ra ngoài cửa “Đi ra ngoài, đừng đến làm phiền ta.” Hắn cũng không có kháng cự, chính là ái muội nói: “Muội muội nương tử, có phải hay không thiếu ca ca ôm ấp liền ngủ không được?” “Đi mau.” Ta đem cánh cửa nặng nề mà đóng sầm lại, bên ngoài vọng lại tiếng cười của hắn. Hắn, như thế nào có thể trước mặt người khác làm được thờ ơ như thế? Rõ ràng ở một khắc còn thương tâm như thế, giờ khắc này lại nghiêm nhiên giống chuyện gì cũng chưa phát sinh? Quả nhiên vẫn là không thể hiểu rõ hắn...

74. Q.1 - Chương 74: Thật Thật Giả Giả (3)

Ta trở về nằm trên nhuyễn tháp, đang chuẩn bị ngủ một giấc, thì người vừa ly khai không lâu đã quay lại. Hắn không có tiến vào, chỉ là đứng ở phía cửa sổ bên cạnh nhuyễn tháp, Tiểu Tiêu đối với ta nói: “Phụ vương gọi nàng vào cung” Ta gật đầu, đứng dậy đi đến phía sau bình phong. Từ lúc gả vào lục vương phủ, Cơ Vô Nhai cũng thỉnh thoảng lại gọi ta trở về. Đối với ta, hẳn quả nhiên là sủng ái đến cực điểm. Chính là trong khoảng thời gian này, những người đó có lẽ khiếp sợ lực lượng của Cơ Lưu Tiêu, mới không có nhiều động tĩnh. Sau khi sửa sang lại, ta cự tuyệt Cơ Lưu Tiêu đi cùng, một mình một người hướng hoàng cung mà đi. “Lục Vương phi.” Đi được nửa đường, lại nghe thấy một thanh âm chậm chạp theo phía sau truyền đến. Ta quay đầu, liền thấy Tô nương đứng ở phía sau ta, vẫn là một tư thế oai hùng hiên ngang như cũ. “Mama.” Ta hành lễ đáp, đáy lòng lại có vài phần xấu hổ. Dù sao lần trước ta cự tuyệt Cơ Lưu Hiên, chính là không quá mấy ngày sau lại xoay người gả cho Cơ Lưu Tiêu, ở trong lòng của nàng nhất định thực oán ta đi. Nàng hừ một tiếng, xoay người rời đi. Nhìn bóng dáng của nàng, chắc là đang tìm Cơ Lưu Hiên đi. Ngơ ngác một lúc, ta liền xoay người, tiếp tục hướng trong cung mà đi. Cơ Vô Nhai vừa thấy ta, liền cao hứng cười nói: “Không có Tiểu Nhiễm làm bạn, quả nhân thật sự là cô độc a~.” “Vậy mà phụ vương còn đem Tiểu Nhiễm gả ra ngoài.” Ta làm nũng nói. Từ sau khi thành thân với Cơ Lưu Tiêu, Cơ Vô Nhai liền bảo ta gọi hắn là phụ vương, ta hiểu dụng tâm của hắn, dù sao hắn cũng không thể quang minh chính đại thừa nhận nữ nhi của mình. Đương nhiên, ta thủy chung hiểu được, đối với vị vương thượng Đông Hải này nhất định là phải lấy lòng. “Nam đến tuổi phải lấy vợ, nữ đến tuổi phải gả chồng” Cơ Vô Nhai sủng nịch nhìn ta, cười nói: “Chẳng lẽ Tiểu Nhiễm thật sự nguyện ý mãi ở trong cung cùng lão già này sao?” “Phụ vương mới không già đâu.” Ta nghĩ đúng là chân lý, con người trải qua quá nhiều chuyện, cuối cùng có điểm lực bất tòng tâm, may mắn là Cơ Vô Nhai không nhìn ra phản ứng khác thường của ta. Kéo tay ta, hắn thân thiết hỏi: “Tiểu Lục đối với con tốt chứ?” Rốt cục đây mới là vấn đề chính hay sao? Ta cúi đầu, giống như ngượng ngùng nói: “Tiêu đối với con tốt lắm.” Mặt mang theo thẹn thùng, lời nói nhỏ nhẹ, ta biết giờ phút này ta thoát nhìn rất giống bộ dáng của một cô gái đang trải qua mối tình đầu. Đây là hiệu quả mà ta mong muốn. Ta sở dĩ phối hợp với Cơ Lưu Tiêu, chính yếu là muốn làm cho Cơ Vô Nhai biết. Ta muốn làm cho Cơ Vô Nhai hiểu lầm ta yêu thương Cơ Lưu Tiêu. Có một số việc, từ lúc ta cùng Cơ Lưu Tiêu bắt đầu diễn trò, thì đã sớm trở thành kế hoạch hoàn hảo. Quả nhiên, sắc mặt Cơ Vô Nhai hơi hơi có chút khó coi, cầm lấy tay của ta cũng dùng sức vài phần “Tiểu Nhiễm thích hắn?” Ta ngượng ngùng gật đầu, sắc mặt hắn lại là khó coi thêm vài phần. “Chẳng lẽ hắn đối với con đã làm chuyện vợ chồng?” Cơ Vô Nhai thốt ra. Ta đương nhiên biết hắn muốn nói cái gì, chính là ở mặt ngoài lại chứa một bộ đơn thuần mà bộ dáng thiên chân hỏi: “Chuyện vợ chồng? Là gì ạ?” Ta nhìn thấy Cơ Vô Nhai thở dài nhẹ nhõm một hơi, sau đó cười nói: “Không có việc gì, chỉ cần tiểu lục đối với con tốt là được rồi.” Dạ. Phụ vương cùng Tiêu đối với con đều tốt lắm.” Ta tất nhiên là sẽ không quên làm lung lạc tâm hắn. Chỉ là được của ta tựa hồ hạ còn chưa đủ, hẳn tuy rằng có khiếp sợ, nhưng không có khiếp sợ đến mức chính miệng đem tất cả chuyện nói cho ta biết. Cho nên màn kịch này còn phải diễn tiếp, đến khi hắn chịu không nổi mới thôi. Đợi cho hắn chịu chính mồm nói cho ta biết tất cả, có một số việc ta có thể nhân cơ hội hỏi hắn.

75. Q.1 - Chương 75: Ai Lừa Ai (1)

hồ Vân Tự, là chùa chiền lớn nhất của Đông Hải quốc, nằm ở ngoại thành, cách Minh Nguyệt thành bảy dặm. Hôm nay, Cơ Vô Nhai ra cung đến Phổ Vân tự cầu phúc, đi theo còn có các vị Vương gia cùng Vương phi. Ta cùng Cơ Lưu Tiêu, Khúc Nhược Vân ngồi chung một xe, không khí trong lúc đó có chút xấu hổ. Thành thân đã mất đã hơn một tháng, Khúc Nhược Vân đối với ta địch ý lại càng thêm sâu sắc, tựa như giờ phút này, ánh mắt nàng nhìn ta cứ như muốn ăn tươi nuốt sống. Ta hướng tới nàng cười nói: “Tỷ tỷ, có việc sao?” Hôm nay Khúc Nhược Vân mặc quần áo màu trắng, trong lúc đó giữa hai chúng ta cùng một mặt hồng, phá lệ nổi bật. Nàng không nói, chính là quay đầu nhìn phía Cơ Lưu Tiêu, trong nháy mắt ý đối địch biến thành ngàn vạn nhu tình “Lục gia, đầu của của thiếp đau quá.” Cơ Lưu Tiêu liếc mắt nhìn ta một cái, theo sau đem đầu của Khúc Nhược Vân dựa vào vai hắn. Ta khóe môi khẽ nhếch, chỉ coi như không thấy, từ ngày đó, Cơ Lưu Tiêu đối với ta bắt đầu lãnh đạm, không giống như trước kia quấn quýt lấy

ta, cũng không có mỗi ngày đều ở phòng của ta qua đêm. Lời đồn mới lại xuất hiện, nói ta sắp thất sủng.

Ta không biết trong hồ lô của Cơ Lưu Tiêu bán được gì, chính là hấn đột nhiên thay đổi, đối với kế hoạch của ta rất bất lợi. Trước mắt hai người không coi ai ra gì, từng đợt từng đợt ái muội trong lúc đó tràn ngập toàn bộ trong xe. Không biết là vì sao, nhìn tình cảnh trước mắt nhưng lại cảm thấy có chút chói mắt. “Tiêu, chàng bắt công.” Học được ngữ điệu nũng nịu mỉa mai hoặc, điềm đạm đáng yêu. Nếu hấn là muốn ta chủ động nói, ta liền thuận theo ý hấn, xem hấn rốt cuộc muốn gì. Hấn có chút nghiêng ngả nhìn về phía ta, chính là trong đáy mắt không có ôn nhu cùng sùng nịnh ngày xưa, làm ta nhớ tới lần đầu gặp Cơ Lưu Tiêu, tuy nói là cười nhưng ý cười dĩ nhiên nhuốm dần không đến đáy mắt. “Tiểu Nhiễm, nàng nên biết, bốn vương đối với nữ nhân cho tới bây giờ đều là công bằng, sẽ không độc sủng ai, cũng sẽ không vắng vẻ ai.” Đầu ngón tay hấn vuốt nhẹ xuyên qua tóc đen của Khúc Nhược Vân, ôn nhu vô cùng “Nàng nên học Nhược Vân, lúc trước ta sủng nàng, nàng ấy một câu oán giận đều không có.” “Tiểu Nhiễm hiểu được.” Ta nhếch môi, thản nhiên mà cười. Nếu trò chơi có biến, ta cũng đành yên lặng chờ xem động tĩnh. Chính là... Nếu ta thật là Phượng Loan, nếu ta thật sự thích hấn, như vậy giờ phút này ta có nên cảm thấy lòng chưa xót vạn phần không? Lúc trước, giữa bọn họ đã để phát sinh chuyện gì? Vì sao mà hấn ngay cả nữ nhân mình âu yếm cũng bảo hộ không được? Suy nghĩ lập tức trở nên hỗn loạn, ta quay đầu nhìn ra bên ngoài xe, không muốn xem bên trong nùng tình mật ý. Đã nhiều ngày, Khúc Nhược Vân như là làm mọi cách gây khó dễ đối với ta, nhưng hấn thật giống như không phát hiện chuyện gì, xem ra quả nhiên là quyết định hướng về nàng. “Dừng xe.” Ta hướng xa phu bên ngoài hô. Cũng không chờ bọn hấn phản ứng, liền kéo màn che, xuống xe ngựa. Ở trong này nhìn bọn họ ôn tồn, không bằng cười ngựa ngắm phong cảnh còn thích hơn. Dù sao danh tiếng ác nữ vẫn như cũ, ta làm chuyện như vậy, cũng không có người cảm thấy kỳ quái. “Người xuống ngựa.” Ta chỉ vào một thị vệ đi theo, mệnh lệnh nói. Hấn sững sờ một lúc, vội vàng xuống ngựa, mà ta xoay người lên ngựa. Xem ra thị vệ này là bị lời đồn đãi ảnh hưởng, ánh mắt nhìn ta tràn đầy sợ hãi, nghĩ đến là bị danh hào ác nữ dọa cho khiếp sợ. Dù sao lúc nhân nhả không việc gì làm, để tìm niềm vui ta cũng từng trêu chọc vài người. Ta cố ý hướng hấn nở nụ cười ngọt ngào, làm hấn bị dọa đến choáng váng. Ngay sau đó, ta liền rời đi, một đường tiêu dao.

76. Q.1 - Chương 76: Ai Lừa Ai (2)

“Lục đệ muội làm sao lại hưng trí như vậy?” Một giọng nói trêu tức vang lên, Cơ Lưu Hiên cười ngựa đi tới bên cạnh ta. Hôm nay hấn coi như sạch sẽ, không có cả người bùn đất, cũng không có toàn thân mùi rượu. “Ta mỗi ngày đều hưng trí.” Nếu ta không biết bộ mặt thật của hấn, thật đúng là sẽ còn thấy hấn thật xấu xí. Hấn cười đánh giá ta một phen, mới vụng trộm nói: “Ta nghĩ gần đây hình như ngươi đang thực thương tâm?” “Ta ư, vì sao phải thương tâm?” Ta tà nghệ nhìn hấn. “Gần đây lục đệ tựa hồ vắng vẻ người, ta còn tưởng rằng ngươi sẽ rất thương tâm, cho nên đến an ủi ngươi.” Hấn cười đơn thuần vô cùng, nhưng trong mắt ý trêu tức vẫn chưa biến mất. Ta hướng hấn liếc mắt, hừ nhẹ nói: “Nam nhân các ngươi chính là tự đại, nghĩ đến nữ nhân không có người liền sống không nổi. Hấn vắng vẻ ta, ta còn mừng rỡ, bởi được thanh nhàn. Về phần ngươi, mặc dù ta thật sự thương tâm, cũng không tới phiên ngươi tới an ủi. Đừng quên ta là đệ muội của ngươi.” “Ta không có quên, nếu ngày đó ngươi gạt đầu, ngươi liền trở thành Vương phi của ta.” Cơ Lưu Hiên thanh âm thản nhiên, réo rắt mà du dương. Ta quay đầu nhìn phía hấn, chỉ thấy đáy mắt hấn có vài phần thâm thúy ta đoán không ra, chính là trong nháy mắt biến mất hầu như không còn. Hấn, là ngũ Vương gia của Đông Hải quốc. Hấn, là Liễm Vân công tử trên giang hồ. Người thần bí mà phức tạp như thế, ta cũng không có khả năng nhìn thấu, đương nhiên ta cũng không muốn nhìn thấu. “Ta không thích một tửu quỷ (ma rượu).” Ta xem nhẹ cái nhìn khác thường trong nháy mắt kia, châm chọc nói. Là hấn, nếu gặp lại trên giang hồ, ta có lẽ đối với hấn có vài phần hứng thú. Chính là giờ phút này, hấn là người ta cần tránh xa. Nếu đã được liệt vào danh Tứ công tử đệ nhất trên giang hồ, hấn làm sao có thể là loại phàm phu tục tử, đối với chuyện ta ngụy trang, sớm hay muộn sẽ bị hấn nhìn thấu. “Liễu Lăng, ngươi thật đúng là vô tình. Lúc trước truy ngươi ta thâm tình như vậy, hiện tại có phu quân, liền nhẫn tâm đem ta một cước đá văng như thế sao?” Lời nói dùng nội lực truyền đi, chỉ có một mình ta nghe thấy. Vẫn là lời nói trêu tức như trước, nhưng là nghe vào tai ta thật là chói tai. Hấn vừa gọi ta cái gì? Liễu Lăng... Thì ra hấn thật sự đã biết. Chẳng lẽ hắc y nhân kia là hấn? Nghĩ lại cảm thấy không có khả

năng, dù sao hắn cũng không biết chuyện của Mị. “Người làm sao mà biết được?” Ta nhìn hắn, kinh ngạc hỏi. Hắn vươn tay đang rảnh về phía ta, cười đến vô cùng sáng lạn, “Nếu người dám nắm tay ta, ta liền nói cho người biết.” Hắn muốn làm gì a~? Trước mặt công chúng, nếu ta nắm tay hắn, như vậy nhất định sẽ làm người khác hiểu lầm quan hệ của chúng ta, hắn làm như thế là vì cái gì? Ta chậm chạp không hề có hành động, mà trong mắt hắn bắt đầu xuất hiện khiêu khích. Giận dữ, ta vươn tay ra nắm lấy tay hắn. Mà hắn dùng sức một cái, ta liền rơi vào ôm ấp của hắn. Chuyện xảy ra trong nháy mắt, chờ ta lấy lại tinh thần, quay đầu trừng hắn, hắn lại cười đến hết sức vô tội. Giờ phút này, ta dĩ nhiên không có đường lui, người chung quanh đã tò mò nhìn phía bên này. Chính là ta chứ không phải người khác, ta là yêu nữ Nguyệt Liễu Lăng, ta là giả trang thân phận ác nữ của Hạ Nguyệt Nhiễm, cho nên chỉ làm cho bọn họ tò mò mà thôi, muốn đoán ta liền để bọn họ đoán.

77. Q.1 - Chương 77: Ai Lừa Ai (3)

“Từ khi nào người nhận ra ta?” Thân thể của ta hơi hơi nghiêng về phía trước, tận lực không dựa vào hắn. Mà người phía sau lại cố ý dịch lên, đem cả người ta vào trong lòng hắn, mùi hương của hắn lập tức sộc vào mũi ta. “Thời khắc ôm người ở trên cây” Tiếng cười sâu kín của hắn truyền vào tai ta. Như thế chẳng phải là ta đã bị hắn đùa giỡn từ đầu đến cuối hay sao, trong lòng không khỏi nổi lên vài phần tức giận. Mà hắn lại tiếp tục cười nói: “Bởi trên người Liễu Lăng có mùi được hương, ta vừa ngửi là có thể thấy.”

Được hương? Hắn là độc hương đi. Phỏng chừng là khoảng thời gian dài phải ngâm mình trong độc được của Mị, nên giờ độc hương đã lưu ở trên người ta không thể mất được. Chính là ta không nghĩ tới việc này lại thành sơ hở của ta, bất quá may mắn những người khác sẽ không biết. Ta thu lại tức giận, khinh khỉnh cười ra tiếng “Tiểu Liễm Vân, như vậy đuổi theo tỷ tỷ, chẳng lẽ là yêu tỷ tỷ ta?” Ta không biết Cơ Lưu Hiên vì sao phải giả ngây giả dại, nhưng ta biết hắn sẽ không đem thân phận của ta tiết lộ cho người khác, bởi nếu hắn không giữ bí mật cho ta thì giờ phút này, ta cũng đã không còn dựa được vào thân phận của Hạ Nguyệt Nhiễm mà ngồi ở chỗ này. Vốn tưởng rằng hắn sẽ e lệ như lần trước, chính là lại không nghĩ rằng hắn ngược lại bạo gan cười nói: “Đúng vậy, sau lần trước bị tỷ tỷ đùa giỡn liền nhỡ không thôi, vì thế quyết định lấy thân báo đáp.”

Người này thật là Liễm Vân công tử trên giang hồ ư? Vì sao lại vô lại đến vậy? “Bất quá người đến muộn rồi, tỷ tỷ không thích người.” khi nào thì ta lại bị người đùa bỡn ở trên đầu vậy, chính là ta cũng không nguyện rơi xuống thế hạ phong. Thanh âm cười khê cùng với hơi thở ấm áp của hắn xẹt qua bên tai ta, tư thế ái muội, chính là lời nói kia còn ám muội hơn gấp bội “Không bằng hiện tại ta liền đem người cướp đi.” “Cơ Lưu Hiên, đừng náo loạn.” Ta không đoán được dụng ý của hắn, cũng không muốn cùng hắn đùa giỡn nữa “Giờ liền giống như năm đó, chúng ta không ai nhận ra ai.” Hắn tuy biết ta là Nguyệt Liễu Lăng, nhưng ta cũng biết hắn là Liễm Vân công tử, cho nên nếu nói sự thật ra ngoài, đối với ai mà nói cũng không có lợi. Hắn không có trả lời, lại mở miệng hỏi nói: “Liễu Lăng, vì sao phải gia nhập nơi này? Chẳng lẽ là bởi vì muốn tránh né nhân sĩ giang hồ đuổi giết sao?” “Có thể như vậy, cũng có thể không phải như vậy.” Ta do dự thật lâu sau, rồi đem mục đích thật sự của ta nói cho hắn biết: “Nếu ta nói là ta đến đào tẩu thất thất thái kỳ thạch của Đông Hải quốc, người sẽ ngăn cản ta sao?” Đương nhiên về chuyện của Mị, ta tuyệt đối không nhắc tới. Dù sao việc Mị tồn tại cũng chỉ có ta, và một số người khác biết đến. Cơ Lưu Hiên nghe vậy nhưng lại lẩm bẩm: “Hắn vẫn không chịu buông tha sao?” “Ai không buông tha?” Ta nghe không hiểu ý tứ của hắn, không khỏi hỏi lại. “Không có việc gì.” Hắn hàm hồ nói một tiếng cho có lệ, sau đó lại sâu kín nói: “Liễu Lăng, rời khỏi nơi này đi.” Trong lời nói của hắn tựa hồ chứa bao nhiêu thâm ý, lại che giấu kín như thế, làm người ta không thể nhìn thấu “Ta cũng không muốn bị người đuổi giết.” Ta ra vẻ thoải mái mà trả lời. “Ta có thể bảo hộ cho người.” Hắn nói giống như giả như thật.

Ta quay đầu, nhìn hắn cười nói: “Tiểu Hiên Hiên, người thật đáng yêu. Ta nhưng là yêu nữ, nếu mỗi người đều nói Liễm Vân công tử bảo hộ yêu nữ Nguyệt Liễu Lăng của Kính Nguyệt cung, không biết người khác sẽ tưởng tượng như thế nào?” “Người là yêu nữ, ta đây biến thành yêu vương là được?” Lời nói như vậy, tươi cười như vậy, làm cho người ta nhìn không thấu được thật giả bên trong.

Ta không biết hẳn vì sao đột nhiên muốn nói như vậy, chính là giờ phút này, chúng ta ngẫu nhiên đã trở thành tiêu điểm của mọi người. Mặc dù bọn họ nghe không được cuộc nói chuyện của chúng ta, nhưng tư thế như vậy, rất dễ làm cho người khác hiểu nhầm. “Việc người thay đổi thành yêu vương nói sau. Hiện tại nếu người thật sự không buông tay, chúng ta trong mắt người khác sẽ biến thành gian phu dâm phụ.” Không phải thật sự để ý đến ánh mắt của người khác, chính là ta không muốn kéo dài đối thoại nữa. Cảm thấy là giả, nhưng nghe ra lại cố tình rõ ràng như vậy, ta cơ hồ phân biệt không rõ hẳn là nói thực lòng hay giả dối. Một khi đã như vậy, không bằng kết thúc đi.

78. Q.1 - Chương 78: Ai Lừa Ai (4)

“Liễu Lăng, không cần quá cố gắng.” Nói xong câu đó, Cơ Lưu Hiên liền buông lỏng tay ra, đem ta trở về ngựa của ta. Không cần quá cố gắng? Ta cảm thấy Cơ Lưu Hiên có chuyện muốn nói cho ta, nhưng là lại không nói ra. Ta vừa quay đầu muốn hỏi hắn, thì hắn đã rời đi, tựa hồ chưa bao giờ từng ở quá gần ta. Trong lúc chúng ta đối thoại, tựa như phong cảnh tại khoảnh khắc đó, cuốn trôi theo gió, thị vệ dù trong mắt tràn đầy kinh ngạc, nhưng lại không dám đoán bừa bất cứ thứ gì. Mà vị cao cao tại thượng ở cách một màn xe phía bên kia, chắc cũng sẽ không để ý đến chúng ta trong lúc đó nói chuyện với nhau, duy nhất tiếc nuối đó là câu nói cuối cùng của Cơ Lưu Hiên. Hẳn, rốt cuộc muốn nói cho ta cái gì? Mãi mê suy nghĩ, không để ý rằng, đoàn xe đã đến Phổ Vân Tự, vì thế mọi người đều xuống xe, theo Cơ Vô Nhai hướng bên trong chùa đi đến. Trụ trì của Phổ Vân Tự mặt mày hiền hậu, thi lễ xong liền đưa chúng ta đi vào trong chùa. Ta đi theo thân ảnh của Cơ Lưu Tiêu, ánh mắt lại lơ đãng đảo qua đảo lại tìm thân ảnh Cơ Lưu Hiên, muốn tìm hắn để hỏi rõ ràng, chính là thanh âm lạnh lùng của Cơ Lưu Tiêu vang đến “Ái phi, không kìm chế được tịch mịch sao? Chẳng lẽ vừa rồi ở trên ngựa cùng Ngũ Ca nói chuyện còn chưa đủ sao?” Thì ra, Cơ Lưu Tiêu có nhìn ta cùng Cơ Lưu Hiên nói chuyện. Ta kiễ mũi chân, ở bên tai Cơ Lưu Tiêu cười nói: “Ca ca phu quân, ta phát giác Ngũ Ca sủng ta.” Hẳn có kế hoạch của hắn, ta có quy tắc trò chơi của ta, nếu hắn phá hủy hợp tác, như vậy liền tiến hành theo cách riêng của mỗi người đi. Cổ tay bỗng nhiên bị hắn giữ chặt, hơi thở ấm áp lại gần vài phần, cơ hồ đã muốn dán tại bên tai của ta “Đừng quên thân phận của chính mình, người ngoài cũng không biết tất cả, cho nên cũng đừng cho người khác hiểu lầm.” “Kia ca ca phu quân cũng đừng quên Hạ Nguyệt Nhiễm cũng không phải là hồng nhan tri kỷ, đoan trang hiền thực của người, ta là ác nữ của Minh Nguyệt Thành, đương nhiên không thêm để ý đến ý ánh mắt người khác.” Ta vẫn như cũ cười đến vô hại. Cơ Lưu Tiêu còn muốn nói cái gì, thì Cơ Vô Nhai lại gọi ta: “Tiểu Nhiễm, lại đây bồi quả nhân tâm sự.” Cơ Vô Nhai chắc là thấy được chúng ta động tác quá mức ái muội, cho nên nóng vội. Ta nở ra một chút cười, sáng lạn vô cùng “Phu quân đại nhân còn không buông tay sao? Phụ vương gọi ta.” Cơ Lưu Tiêu trừng mắt nhìn ta liếc mắt một cái, mới phần nộ buông ra, mà ta nhanh nhẹn rời đi, đi tới bên người Cơ Vô Nhai, ngọt ngào kêu: “Phụ vương, tìm Tiểu Nhiễm tán gẫu cái gì?” “Quả nhân muốn nhìn Tiểu Nhiễm một chút.” Cơ Vô Nhai nhìn ta cười sủng nịch, theo sau lại quay đầu sang Thủy Bất Nhân nói: “Bất Nhân, nếu có rảnh hãy cùng Tiểu Nhiễm tâm sự, hai người đều là nữ nhi của quả nhân thì quả là tốt.” Thủy Bất Nhân ánh mắt thanh lãnh xẹt qua ta, tựa hồ còn lạnh hơn so với lúc trước, nói vậy một lần ở bên trong vườn hoa hải đường kia, ta đã đắc tội nàng. “Phụ vương, Bất Nhân tỷ tỷ bận nhiều việc, Tiểu Nhiễm cũng không dám đi quấy rầy.” Ta liếc mắt một cái nhìn Thủy Bất Nhân, lại ngược lại nói với Cơ Vô Nhai. “Cũng đúng. Con a~, nên học theo phong thái của Bất Nhân, con cũng đã cùng tiểu lục thành thân, cũng lên học là một người lớn đi.” ngữ khí của Cơ Vô Nhai đó là khẩu khí của một phụ thân sủng ái nữ nhi. Hẳn như thế tự nhiên biểu lộ, có lẽ thật là kim lòng không được, chính là... nếu để người hữu tâm nghe được chắc sẽ đoán ra được mọi việc đi.

79. Q.1 - Chương 79: Ai Lừa Ai (5)

Ta vô tình nhìn thẳng vào Thủy Bất Nhân liếc mắt một cái, theo sau lại cười nói: “Phụ vương, người như thế nào một chút mặt mũi cũng không lưu cho Tiểu Nhiễm.” Làm như oán giận, lời nói lại giống như làm nũng, nghe vào trong tai Cơ Vô Nhai lại làm cho hắn sang sảng cười ha hả “Dan hào ở Minh Nguyệt thành của Tiểu Nhiễm nhưng là không người nào là không biết a~.” “Phụ vương...” Ta bất mãn kêu to một tiếng. Cơ Vô Nhai dừng khẩu khí, ngược lại hỏi Thủy Bất Nhân “Bất Nhân cũng không còn nhỏ nữa, nếu đã thích ai, người nhất định phải nói cho quả nhân biết, quả nhân nhất định sẽ tác chủ cho người.” Hình ảnh như thế, nếu không tham gia cuộc tranh đấu quyền lợi này, có lẽ cũng xinh đẹp như họa đi. Chính là hoàng thất dù sao cũng không phải là nhà bình thường, có lẽ nói một chút cũng không phải là quá, chính là quay đầu liền vong. Thủy Bất Nhân lên tiếng, cũng là đầy bụng tâm tư, vốn là đậm đến mức tận cùng, nhưng trong ánh mắt lại ẩn ẩn hàm chứa vài phần ưu sầu, lại không biết là vì sao mà sinh ra ưu sầu này? Trong cung đầy rẫy mưa gió, ân ân oán oán, ta cố ý không đi chú ý, cho nên cũng không biết giữa Thủy Bất Nhân cùng Cơ Lưu Phong đã xảy ra chuyện gì. Chính là nếu là Thủy Bất Nhân, ưu sầu kia chắc chắn cũng chỉ vì Cơ Lưu phong mà thôi. Nghĩ đến một màn ở vườn hoa hải đường kia, ta lại không khỏi mỉm cười, bọn họ ít nhất cũng nên là hạnh phúc đi, dù sao hai bên đều có tình ý với nhau. Một đường đi tới đại đường, lại tổng cảm thấy ánh mắt của Thủy Bất Nhân thỉnh thoảng có chút giống như vô tình xẹt qua ta, mang theo vài phần nghiền ngẫm suy nghĩ. Chắc là một ngày nào đó, khi ta cuối cùng đưa ra yêu cầu. Ta nếu mở miệng nói ra yêu cầu, bọn họ có lẽ sẽ thở phào an tâm, chính là ta chậm chạp không đề cập tới, bọn họ trong lòng đối với ta cuối cùng có vài phần cảnh giác đi. Chính là ba người này thiếu của ta ba yêu cầu, có lẽ sẽ là lá bùa bảo vệ mạng cho ta rời đi nơi này, ta đã muốn thay đổi chủ ý, không nghĩ dễ dàng đi vận dụng. Về phần thất thải kỳ thạch, có Hạ Nguyệt Tiêu hỗ trợ, sự tình cũng sẽ đơn giản hơn mấy phần. Ngân Nguyệt của Địa sát môn, đối với hắn, ta còn là có vài phần tin tưởng. Thanh âm của Trụ trì đem ta kéo lại với hiện tại, vì thế theo đoàn người quỳ lạy, cầu phúc, chính là tâm lại có trăm mối tơ vò. Đợi cho cầu phúc xong, Cơ Vô Nhai theo duy trì đại sư vào thiện phòng, mà còn lại một ít người cũng tản ra. “Nhiễm tỷ tỷ.” Một tiếng gọi trong vắt réo rắt. Ngay sau đó, một đôi mắt trong suốt trên khuôn mặt tuần tú xuất hiện trước tầm mắt của ta, vẫn như cũ mang theo nụ cười vô tội đơn thuần. Lần lễ Phật này, trừ bỏ nhị vương gia ốm đau, phải ở trên giường dưỡng bệnh, còn lại nên tất cả đều đến đây, vừa rồi có nhiều việc phải suy nghĩ, cũng không có chú ý tới hắn, giờ phút này nhìn thấy hắn lại cảm thấy một cảm giác thân thiết. Có lẽ là trong cung này, hắn là người duy nhất trong sáng không có một tia tạp niệm đi. “Tiểu Ẩn Ẩn...” Ta nhìn liếc mắt một cái Thiết Ứng vẫn đi theo phía sau hắn, cố ý kéo dài giọng điệu gọi. Thiết Ứng kia trên mặt lập tức liền âm trầm vài phần, ánh mắt sắc bén tựa như dao nhìn ta. Thiết Ứng này tựa hồ đó là xem ta không vừa mắt, chính là ta làm như không nhìn thấy, tùy ý hắn tức chết đi được, duỗi tay ra liền sờ sờ đầu Cơ Lưu Ẩn, cười nói: “Tiểu Ẩn Ẩn, hôm nay chơi có vui không?” “Ân, chơi rất vui.” Trên khuôn mặt thanh tú của Cơ Lưu Ẩn tràn đầy mãn nguyện, vui sướng chân thành, hướng tới ta tràn ra một chút tươi cười sáng lạn. Tâm bởi vì nụ cười của hắn mà ấm vài phần, không hiểu tại sao ta đối với hắn luôn luôn có vài phần thân thiết nói không rõ ý. “Nhiễm tỷ tỷ, có muốn đi chơi với ta không?” Hắn lôi kéo ống tay áo của ta, vẻ mặt hưng phấn. “Tiểu thất, người nên gọi nàng là lục tẩu.” Một đạo thanh âm vang lên, hỗn loạn vài phần không chút nào che dấu trào phúng.

80. Q.1 - Chương 80: Ai Lừa Ai (6)

Cơ Lưu Ẩn tươi cười phai nhạt vài phần, trên gương mặt đẹp mảy may nhú lại, tựa hồ cũng không thích người tới, mà phía sau hắn, Thiết Ứng nhanh chóng từng bước tiến lên, cung kính đối với người tới nói: “Nương nương, thất gia không hiểu chuyện, thuộc hạ liền mang thất gia rời đi.” Vương hậu phát phát tay, cũng xem như sự chấp thuận. “Thất gia, chúng ta đi thôi.” Thiết Ứng gọi Cơ Lưu Ẩn rời đi. Mà hắn cũng là một bộ không tha nhìn ta, đáng thương hề hề kêu: “Nhiễm tỷ tỷ...” Hắn nhưng là trước mặt vương hậu không cho nàng mặt mũi.

Chính là vương hậu mặc dù đáy lòng có tức giận, cũng không thể cùng một si nhi tức giận được, vì thế ta

cũng chỉ là nhìn thấy khoe miệng của nàng hơi hơi run rẩy. “Thất gia ngoan, đi theo Thiết thúc thúc ra bên ngoài, ta hiện tại cùng nương nương có chuyện muốn nói, đợi lát nữa sẽ đi tìm người chơi được không?” Ta lấy giọng ngọt ngào nói, Cơ Lưu Ẩn mới ngoan ngoãn theo Thiết Ứng ra ngoài, sau lại còn thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn ta. Đợi cho bọn họ rời đi, vương hậu mới về mặt châm chọc nói: “Hạ tiểu thư thật đúng là lợi hại, chẳng những mê hoặc được tiểu Lục, lại làm cho tiểu Ngũ bầm dập lấy mình, hiện tại ngay cả tiểu Thất đều đối với ngươi nhớ mãi không quên.” Xem ra việc ta cùng Cơ Lưu Hiền ở trên ngựa, đúng là vẫn còn bị kẻ hữu tâm cảm thấy chướng tai, chính là vậy thì đã sao? Ta nhìn liếc mắt một cái nhìn kẻ hậu thuẫn của Khúc Nhược Vân cười nói: “Ta đương nhiên không có tỷ tỷ lợi hại, Vương gia đã nhiều ngày còn không đến chỗ ta, đem muối muối của người sủng lên trời. Nương nương này không phải đang chê cười Tiểu Nhiễm sao?” Nàng một tiếng Hạ tiểu thư tất nhiên là không muốn thừa nhận thân phận của ta, chính là đối với vị vương hậu này ta cũng không có để trong lòng, cũng không phải khinh thị nàng, thật sự là không muốn phí sức lực đi đấu với nàng. Vương hậu tuy là lợi hại, nhưng chính là nàng đã sai lầm khi làm bị thương nữ nhân Cơ Vô Nhai yêu nhất, sai liền sai ở chỗ không nên quá mức lợi hại. Một câu nói của Cơ Vô Nhai ngày đó, thêm việc ta có ý đi điều tra, ta biết trong cung có hai người biết nữ nhân Cơ Vô Nhai yêu nhất là ai, một người là điền phụ trong lãnh cung kia, mà một vị khác đó là vương hậu cao tại thượng này. Điền phụ kia sở dĩ có kết cục như thế, là vì nàng không lợi hại như Vương hậu. Là nữ nhân tôn quý nhất của Đông Hải quốc, tất nhiên là có chỗ lợi hại của nàng, nàng nếu biết mẫu thân của Hạ Nguyệt Nhiễm, nhất định từ lâu đã đoán ra thân thế của Hạ Nguyệt Nhiễm, chính là nàng lại có thể làm như bình thường cái gì cũng không biết, lại không biết Khúc Nhược Vân bên cạnh nàng có biết hay không? “Hạ tiểu thư lời này cũng không thể nói lung tung, ai chẳng biết vương thượng nay sủng ái nhất đó là người, ngay cả ta là vương hậu cũng không được một nửa như người. Người không biết chuyện nếu là thấy được, còn có thể nghĩ đến người là nữ nhi của vương thượng.” Nàng nói như thế, lại lộ ra vài phần thâm ý. Nàng, là đang muốn gợi ý cho ta biết sự thật sao? Chính là ta từ lâu đã biết, không cần tới lượt nàng nhắc nhở. Vì thế ta khoác vào một bộ dáng cười đơn thuần “Đó là phụ vương để mắt Tiểu Nhiễm.” Luận về công phu giả ngu, ta sớm luyện được đạt đến mức thành thực của kỹ thuật, tựa như làm thế này chỉ là để có lệ với vương hậu mà thôi, nàng gặp ta một bộ dáng vô tâm vô phế (*), ngây ngô cười, vương hậu tức giận cực kỳ trừng mắt nhìn ta liếc mắt một cái, liền mang theo Khúc Nhược Vân kiêu ngạo mà rời đi. (* vô tâm vô phế: suy nghĩ đơn giản, thiếu suy nghĩ, thậm chí là... ngu dốt) Mà Khúc Nhược Vân kia, rõ ràng đã chiếm được sự sủng ái của Cơ Lưu Tiêu, nhưng là ánh mắt nhìn ta lại vẫn như cũ mang theo một loại hận ý không hiểu được chưa biến. Xem ra ta tựa hồ bị rất nhiều nữ nhân trong cung ghen ghét, vì thế có đôi khi cũng hay trêu ghẹo chính mình, cười sự đố kỵ của các nàng đối với ta. Chính là nguyên nhân chân chính vẫn còn trong bóng tối, có ai có thể chân chính nói được?

81. Q.1 - Chương 81: Nửa Đường Gặp Chuyện (1)

Chúng ta rời phố Vân Tự đúng là lúc mặt trời chiều ngã về tây, ánh mặt trời yếu ớt chiếu xuống xe ngựa xa hoa, tiếng bánh xe vang lên, làm bụi đất bay mù mịt. Thời điểm trở về, tốc độ rõ ràng nhanh hơn vài phần, ta tựa vào phía trên nhuyển tháp, cảm thụ được sự chấn động nhịp nhàng của xe ngựa. Cơ Lưu Tiêu ngồi đối diện, về mặt trầm mặc, làm như đang suy nghĩ đến cái gì đó, mà Khúc Nhược Vân liền chính là tựa vào trên người hắn, mắt tà tà ngạo nghễ nhìn ta, ánh mắt phức tạp như lúc trước. Ta nhắm mắt lại, không nhìn tới bọn họ, tùy ý tinh thần dần dần dao động. Cũng không biết trải qua bao lâu, một trận tiếng ngựa hí vang lên, xe ngựa dừng mạnh, làm chúng ta trong thùng xe cũng thiếu chút nữa bổ nhào. “Bảo hộ chủ tử.” Ngoài xe vang lên thanh âm lo lắng dứt quãng của thị vệ. Ta vén một góc rèm xe lên, vụng trộm nhìn ra bên ngoài, thấy vài hắc y nhân đang cùng thị vệ đánh nhau. Thích khách sao? Mắt nhìn về phía Cơ Lưu Tiêu, đã thấy hắn về mặt trấn định, Khúc Nhược Vân cũng chỉ là rúc vào trong lòng hắn, tựa hồ căn bản không thèm để ý đến tất cả chuyện ở bên ngoài. Là thói quen? Hay là có gì đó khác? Vì thế liền cũng trấn định, nhắm lại con ngươi tiếp tục định thần Chính là... Tiếng đánh nhau thật lâu không tiêu tan, mùi máu tươi cũng dần dần tràn ngập, tiếng kêu thảm thiết không dứt bên tai. Lại một lần nữa mở mắt ra, đã thấy Cơ Lưu Tiêu trên mặt đã có vài phần khác thường, rút ra tay bị Khúc Nhược Vân dựa sát vào, lại quay đầu hướng chúng ta nói « Các nàng ở tại chỗ này đừng đi ra ngoài, bốn vương đi nhìn một chút,

lúc này đây thích khách tựa hồ rất lợi hại.” “Tiêu, cẩn thận.” Lần đầu tiên nghe được Khúc Nhược Vân gọi hân như thế. Lúc này đây, nàng đồng dạng dùng ánh mắt khiêu khích nhìn phía ta. Mà ta chỉ là quay đầu nhìn phía ngoài xe, nhìn thị vệ vì bảo hộ chúng ta mà đâm máu giết địch. Thế gian này vốn là không công bằng, tựa như giờ phút này, chúng ta có thể ngồi, mà bọn họ liền chỉ có thể dùng tính mạng bảo hộ chúng ta. Cơ Lưu Tiêu trầm mặc một lúc, mới vén rèm lao ra, gia nhập vào hàng ngũ chém giết. Xem ra, lúc này đây thích khách tựa hồ là đã có chuẩn bị kỹ trước khi đến. Trong không khí mùi máu tươi càng đậm, thật muốn làm người ta buồn nôn, cơ hồ là trong thời gian nháy mắt, một thanh đao chói lọi đâm vào xe ngựa của chúng ta, đao thứ nhất soạt ngang qua mặt của ta. Chỉ cần gần hơn một chút, như vậy hân liền đâm trúng cơ thể của ta. Khúc Nhược Vân sắc mặt hơi hơi tái nhợt, thân mình lui hướng về phía bên kia. Người tới gần xe ngựa chúng ta càng ngày càng nhiều, bọn thị vệ dần dần không thể ngăn cản, ngay sau đó, ta cuối cùng kéo tay Khúc Nhược Vân nhảy xuống xe ngựa, mà xe ngựa cũng tại một khắc kia sụp đổ. Ta cũng không biết chính mình vì sao phải bảo hộ nàng, có lẽ không nghĩ làm cho nàng chết ở trước mặt ta đi. Nàng rất cao ngất tay ta ra, mà ta cũng không nghĩ lại đi để ý nàng, rồi nàng tìm đến một nơi an toàn hơn. Ít nhất giờ phút này, ta còn không muốn chết. Chính là tìm một chỗ đem chính mình ẩn thân là tốt rồi. Bước nhanh đi mau, bốn phía thậm chí thường thường sẽ bay tới vài giọt máu nóng, ở tại quần áo, lại tìm không thấy dấu vết. Vài Vương gia cũng gia nhập hàng ngũ đánh nhau, hoàn toàn che chở Cơ Vô Nhai cao cao tại thượng. Tại thời điểm này, mặc dù tôn quý thì sao? Nếu không phải là người tôn quý nhất thì đều có thể bị người bỏ qua. Vài thích khách hướng ta đâm tới, ta thoáng dùng khinh công né qua, chính là lại không thể như lúc trước làm cho bọn họ ném thử tư vị độc được. Vì thế liền chỉ có thể trốn. Chính là tựa như đúng như lời Cơ Lưu Tiêu, lúc này đây thích khách quả thực rất lợi hại, sau vài hiệp, ta đã muốn bắt đầu cảm thấy mất sức. Khinh công mặc dù tốt thì sao? Đối mặt với sự vây công của vài tên thích khách, ta còn không thể tự bảo hộ mình.

82. Q.1 - Chương 82: Nửa Đường Gặp Chuyen (2)

Giờ phút này, một tiếng thét chói tai theo cách đó không xa truyền đến “Tiêu, cứu ta.” Đó là thanh âm của Khúc Nhược Vân, ta hơi hơi ngược lên, một kiếm chói lọi liền hướng ta đâm tới. Kiếm rất nhanh, mang theo hàn quang sắc bén, đi bước một tới gần. Ngay tại lúc ta nghĩ mình rốt cục cũng bị đâm trúng, một đạo hồng ảnh hiện lên, cơ hồ nháy mắt trong lúc đó, thân thể của ta đã được Cơ Lưu Tiêu ôm lấy. Hân sợi tóc hỗn độn, tăng thêm vài phần yếu mị không kềm chế được, trên người tất cả đều là mùi máu tươi, nhưng là lại mang theo ấm áp làm ta tham luyến, giờ phút này ta mới phát giác chính thân mình vốn đã lạnh như băng. Tay vô thức ôm lấy hân, lại đụng đến một mảnh ướt đầm phía sau lưng hân hân. “Người...” Ta há mồm muốn hỏi, mà hân lại hướng ta cười nói: “Không có việc gì, bất quá là đâm trúng bả vai mà thôi.” Giờ khắc này, hân tựa hồ lại hồi phục là Cơ Lưu Tiêu vô cùng sủng nịch ta. Không biết vì sao, một lần nữa nhìn đến khuôn mặt tươi cười của hân, tâm ta thế nhưng lại cảm thấy ê ẩm ? Vì thế lắc đầu một cái, ra vẻ trấn định nói: “Cứu ta để làm chi? Ái phi của người đang gọi người.” Lời vừa ra khỏi miệng, mới phát giác chính mình ngay cả khẩu khí đều ê ẩm. Hân cười rộ lên, cúi đầu ở ta bên tai nói: “Đúng vậy, ta nhìn thấy ái phi của ta đang ở hiểm cảnh, cho nên tới cứu nàng.” “Để ta xuống dưới, ta mới không cần người cứu.” Ta giãy giụa suy nghĩ rồi đi ôm ấp của hân, mang theo vài phần cố tình gây sự. Hân sắc mặt hơi hơi có chút tái nhợt, cố hết sức nói: “Tiểu Nhiễm, nàng muốn mưu sát chồng sao?” Ta giờ phút này mới chú ý tới hân khác thường, duỗi tay sờ lưng hân, phát giác trên tay máu nhưng lại biến thành màu đen. Trên thân kiếm có độc, hơn nữa là kịch độc thất sát. “Để ta xuống dưới.” Giờ phút này, tâm không hiểu xuất hiện một tia bối rối. Ngay sau đó, lại an ủi chính mình nói, đó chỉ là vì hân đã cứu ta, dù sao chưa từng có người bảo hộ ta như thế, dù là Dạ Khuynh Thành cũng chưa từng có. Cơ Lưu Tiêu tìm nơi an toàn buông ta xuống, sắc mặt đã tái nhợt, ngay cả môi đều bắt đầu trở nên trắng bệch. Nước mắt như vậy không tự chủ được rơi xuống, mà ngay cả chính mình đều không thể khống chế, lấy tay lau đi, lại chảy ra, vì thế đơn giản không quản nó, để nó tùy ý rơi trên mặt hân. “Vì cái gì?” Chúng ta vốn hai người lợi dụng lẫn nhau, vì sao hân phải bảo vệ ta? Vì sao phải giúp ta đỡ một kiếm? Hân cười, thần nhiên, lại khác thường ấm áp “Kim lòng không được.” Nói xong, hân lại ới ra một búng máu, sắc mặt càng tái nhợt, ta đột nhiên nhớ tới Mị lưu cho ta Bách Hoa tửu, vội vàng từ trong lòng lấy ra, cho vào miệng hân. Ba

năm đó, Mị luôn làm cho ta ngâm độc được, cho nên ta ngay cả trong máu cũng thấm thấu độc của hân, tuy rằng sớm bách độc bất xâm, nhưng độc tóm lại vẫn là độc, trong cơ thể độc huyết làm cho nhiệt độ ta cơ thể lạnh băng, cách một đoạn thời gian lại hội phát tác một lần, Bách Hoa tửu kia là Mị cho ta để ngừa vạn nhất. Chính là giờ phút này, ta nghĩ không được nhiều như vậy. Ta nói cho chính mình, ta chỉ là không muốn thiếu nợ người khác tình mà thôi. Đúng, ta là không muốn thiếu nợ hân. Giờ khắc này, ta dĩ nhiên không biết tình huống bên ngoài ra sao, chính là gắt gao theo dõi hân, chỉ sợ hân đường như biến mất.

83. Q.1 - Chương 83: Nửa Đường Gặp Chuyen (3)

“Tiểu Nhiễm, nàng khóc vì ta sao?” Thản nhiên hỏi, thản nhiên cười, hân nhìn ta, trong mắt có gì đó ta không muốn nghĩ đến. Đã muốn hôn mê, hân lại như thể cười, tựa hồ rất thỏa mãn. Ta biết độc huyết đã được thanh trừ, hân hôn mê cũng chỉ là do mất máu quá nhiều, chỉ là nước mắt của ta như trước một giọt lại một giọt rơi xuống, ngay cả ta cũng không biết là vì cái gì. Có vài thứ, kỳ thật đáy lòng hiểu được, chính là không muốn đi suy nghĩ kỹ càng.

Vì thế thời điểm Cơ Vô Nhai, và đoàn người tới bên người ta, nhìn thấy ta là đang rơi lệ, dáng vẻ không hề giả dối. “Tiểu Nhiễm, đừng khóc, đi nghỉ ngơi đi.” Cơ Vô Nhai an ủi nói. Ta nắm chặt tay, kiên định nói: “Ta muốn chiếu cố hân.” Cơ Vô Nhai nhũn mày, muốn nói gì, lại chung quy cũng không mở miệng. Bọn thị vệ đem Cơ Lưu Tiêu nâng lên xe ngựa, mà ta cũng chui vào trong, một khắc trước lúc lên xe, ta xem thấy cách đó không xa là Khúc Nhược Vân, khoe môi nàng nhếch lên mang một chút thản nhiên trào phúng, lại không biết là vì ai. Ta không có tâm tư nghĩ nhiều, lên xe ngựa, ngồi bên Cơ Lưu Tiêu, liền như vậy một đường về tới lục vương phủ. Đợi đến lúc mọi người đem hân an trí thỏa đáng, bên ngoài trăng non đã treo cao trên khung cửa. Ta ngồi trước giường hân, thẳng tắp nhìn hân, đáy lòng lại suy nghĩ rất nhiều, rất nhiều. Nếu nói một khắc lúc đó, ta là hoàn toàn mất đi lý trí, như vậy ngay sau đó, có một số việc ta đã chậm rãi nghĩ thông suốt. Người trên giường rốt cục mở con ngươi, ánh mắt thâm thúy nhìn thấy ta liền mang theo vô hạn vui sướng, cứ như vậy không chút nào che giấu. Ngay sau đó, tay của ta dĩ nhiên ở trong tay hân. Tay của hân ấm áp, tay của ta lạnh như băng, hoàn toàn đan vào cùng một chỗ. “Người tỉnh.” Ta vui mừng hỏi, nửa phần là thật, nửa phần lại là giả. Hân gật đầu, chống tay của ta ngồi dậy, lại đột nhiên ôm lấy ta, lời nói liền như vậy bay vào bên tai ta. Hân nói, Tiểu Nhiễm, thật xin lỗi. Hân nói, Tiểu Nhiễm, ta không phải muốn vắng vẻ nàng, chính là không thể không vắng vẻ. Hân nói, Tiểu Nhiễm, lúc nhìn thấy nàng cùng Ngũ Ca, ta thừa nhận chính mình ghen đến muốn giết người. Hân nói, Tiểu Nhiễm, một khắc đó ta thật sự rất sợ, sợ cứ như vậy mất đi nàng. Hân nói, Tiểu Nhiễm, ta thích nàng, làm sao bây giờ? Vì sao nàng lại là muội muội của ta? Lời nói cứ như thế tuôn ra, bao nhiêu ưu sầu, bao nhiêu thâm tình, thật không nghĩ qua trăm luân nhu tình như vậy lại chính từ hân mà ra. Chính là Cơ Lưu Tiêu a Cơ Lưu Tiêu, người đúng là vẫn còn làm cho ta thất vọng rồi. Nếu ta không biết hân đối với Phượng Loan thâm tình như vậy, có lẽ ta thật sự sẽ bị những gì hân cố xây dựng từ trước đến nay lừa mất. Hân thận trọng như vậy, cố tình vắng vẻ ta, sủng ái Khúc Nhược Vân, khi đó thỉnh thoảng cố ý biểu lộ áp lực thống khổ, rồi chần kiếm cho ta, lại đến lúc này không để ý luân lý thổ lộ, tất cả đều thật tỉ mỉ, thậm chí đem tâm lý nhân vật đều nghiền ngẫm thấu đáo. Hân xác thực diễn vai một kẻ thống khổ yêu chính muội muội của mình thật sự thành công, nhưng là... Hân duy nhất tính sai một chút, đó là ta đã bắt gặp hân đêm hôm đó tại Táng Tâm các. Cho nên mặc kệ như thế nào, ta cũng sẽ không bị lừa. Bởi vì ta hiểu được, hân đối với Phượng Loan là chân tình, mặc kệ ta rốt cuộc có phải là Phượng Loan hay không, hân đều không có khả năng nhanh như vậy thay đổi tình cảm. Cho nên, hết thấy hết thấy cũng không hơn gì là một mưu kế, tuy rằng ta không biết hân rốt cuộc đang toan tính gì...

84. Q.1 - Chương 84: Nửa Đường Gặp Chuyện (4)

“Ca ca phu quân, người thật thích nói giỡn.” Ta ức chế nội tâm không được suy nghĩ lung tung, cười nói. Ta chung quy cũng không phải là nữ nhân thiện lương, cho nên một khắc trước nước mắt là thật, là không tự chủ được, là bối rối, nhưng lúc sau cũng chẳng qua là diễn trò cho Cơ Vô Nhai xem. Chỉ là, ta đúng là vẫn còn đánh không lại hắn, ít nhất ở thời điểm hắn đỡ cho ta một kiếm kia, ta thật là bối rối, cảm động, cũng sợ hãi. Tình cũng là thật, kẻ cũng là thật. Hắn biểu diễn, nhưng cũng làm cho kế hoạch của ta thành công. Chính điều ta không nghĩ ra là, hắn lại lớn mật như thế, nếu một khắc kia, không phải ta đúng lúc cho hắn ăn vào Bách Hoa tửu, tính mạng của hắn quả thật rất nguy hiểm. Chẳng lẽ kế hoạch kia trọng yếu đến mức có thể ngay cả tánh mạng cũng không màng? Ngực lại như trước hơi hơi chua xót. Vì sao một khắc kia, chính mình lại như thế xúc động, Bách Hoa tửu không phải người thường có thể sở hữu, tuy rằng hắn sẽ không đoán được thân phận của ta, nhưng dù sao vẫn có khả năng sẽ nghi ngờ. Cũng may miễn Mị không thích bị ngoại nhân biết được, cho nên chuyện về Mị cùng ta cũng cực ít người biết. Hắn ngẩng đầu nhìn ta, ánh mắt tràn đầy nhu tình “Tiểu Nhiễm, là thật.” Kia một mảnh nhu tình như đan vào thành lưới, cơ hồ làm cho người ta không chỗ chạy trốn. Giờ phút này, ta không thể không thừa nhận nam tử này xác thật có vô hạn Mị lực, cho nên nữ nhân mới như thiêu thân lao đầu vào lửa, bay về phía hắn. Mặc dù biết rõ là giả, lại vẫn là nhìn không được trầm luân trong đó. Ta dưới đáy lòng âm thầm tự giễu. “Ca ca, người gạt ta.” Ta cười nắm lấy tay hắn lắc nhẹ “Ca ca người kiêu ngạo như vậy làm sao có thể cúi đầu?” Ta gọi hắn ca ca, ta hướng tới hắn mỉm cười. “Yêu, làm cho người ta kim lòng không được.” Hắn như trước nhìn ta, miệng cười như họa. “Vậy còn Phượng Loan?” Ta cố ý nhắc tới, mắt thẳng tắp nhìn hắn, chính là không muốn bỏ qua chút ít biến hóa nào của hắn. Hắn cuối cùng dừng một chút, theo sau lại hơi ưu thương nói: “Cái gì qua thì cũng đã qua, Phượng Loan cũng không hy vọng ta mãi sống trong quá khứ.” Lời nói như thế, cũng hoàn mỹ không chê vào đâu được. Chính là nếu ta thật sự chính là Phượng Loan, nếu ngày khác ta khôi phục dung mạo của mình đứng trước hắn, hắn không biết sẽ phản ứng như thế nào? Nếu ta thật là Phượng Loan, ta nên cao hứng vì thâm tình của hắn, hay là oán hận giờ phút này lừa gạt? “Ca ca, nhưng là ta không thích người.” Ta gần từng tiếng nói với hắn. Ta tin tưởng, hôm qua cái loại cố ý thương tâm muốn chết đã diễn đủ, Cơ Vô Nhai hẳn là đã muốn đem tất cả đều nói cho ta biết. Cho nên, trò chơi này ta không phụng bồi. Ta xoay người còn muốn chạy, hắn lại kéo lại cổ tay ta “Tiểu Nhiễm, ta sẽ làm cho nàng tin tưởng.” Ta quay đầu lại, cười đến như hoa sáng lạn “Ca ca, tin tưởng thì đã sao? Chúng ta không có khả năng.” Đúng vậy, không có khả năng. Mặc kệ ta trước lúc mất trí nhớ như thế nào, giờ phút này ta lại hướng tới cuộc sống giang hồ tự do tự tại, mặc dù đánh đánh giết giết, tình phong huyết vũ (gió tanh mưa máu), cũng tốt hơn nơi này đầy mưu toan trong bóng tối. Khoảng thời gian này, ta đã thật sự mệt mỏi. Hắn buông tay, đúng là như vậy cô đơn... Ta biết rõ đó là giả, hết thấy đều là hắn diễn trò, chính là dù vậy, trong lòng vẫn là dâng lên một tia áy náy cứ như đã gây lên một tội ác nào đó. Nam nhân này, thật đúng là lợi hại. Tay từ trong tay hắn rút ra, ta cuối cùng cũng không quay đầu lại, đi ra khỏi phòng hắn.

85. Q.1 - Chương 85: Cạm Bẫy Ôn Nhu (1)

Từ sau ngày ấy, toàn bộ mọi người trong Minh Nguyệt thành biết Hạ gia tam tiểu thư Hạ Nguyệt Nhiễm trở thành Phượng Loan thứ hai, bắt được tâm của lục Vương gia Cơ Lưu Tiêu. Lời đồn đãi như thế tất nhiên không phải tin đồn vô căn cứ, mà tất cả đều xuất phát từ nam tử một thân xinh đẹp kia. Ta, trở thành địch nhân trong lòng của các cô gái ở Minh Nguyệt thành, bởi vì ta đánh vỡ giấc mộng của các nàng. Lúc trước, mặc dù ta cùng Khúc Nhược Vân cùng ngày gả vào lục vương phủ, mặc dù ta cùng hắn ân ái, lời đồn đãi truyền dư luận xôn xao, mặc dù ta đuổi đi thị thiếp của hắn, những cô gái này đúng là vẫn còn mang theo hy vọng. Trong lòng vẫn là mộng tưởng có thể trở thành người thay thế được Phượng Loan. Chính là nay, Cơ Lưu Tiêu lại vì ta đánh vỡ lời thề suốt đời không lập phi, vì thế mọi người đều nghĩ đến hắn là thật sự yêu thương ta, cho nên mới chịu buông xuống lời thề từng lập vì Phượng Loan. Nay tất cả, tất cả cỡ nào làm người ta cảm động. Ta biết rất nhiều nữ nhân hâm mộ ta, đố kỵ ta, thậm chí thù hận ta, chính là chỉ có ta biết, cái này bất quá là một cái bẫy, một cạm bẫy ôn nhu. Ta không biết hắn muốn bắt được con mồi gì, nhưng ta tuyệt đối là một công cụ của hắn. Nếu những nữ nhân này biết được sự thật,

lại không biết sẽ có phản ứng như thế nào đây? Ta nói rồi, trò chơi này ta không phụng bồi. Nhưng tất cả đều không phải là ta có khả năng lựa chọn, hẳn không cần ta đồng ý liền đã đem ta kéo vào cơn lốc xoáy này. Công cụ... Vẫn là công cụ... Ta không muốn làm công cụ vì Mị thử độc, lại chung quy thân bất do kỷ (*), mà nay ta cũng không muốn trở thành công cụ của hắn để mê hoặc người khác, lại vẫn là không thể toàn thân trở ra. (*thân bất do kỷ: cuộc sống của mình không còn do mình làm chủ nữa) Được, một khi đã như vậy, ta chấp nhận. Chính là sẽ có một ngày, ta muốn bọn họ hối hận, hối hận từng như thế đối đãi với ta. Cơ Lưu Tiêu hành động tuyệt đối xứng được với nhất lưu, vừa mới bắt đầu mấy ngày, mỗi khi hắn đối với ta vô cùng ân cần, ta đều là cự tuyệt, chính là bởi vậy, ta cuối cùng thu được vô số ánh mắt, tựa hồ chỉ trích ta đối với hắn lãnh đạm. Vài lần, ta tất nhiên là tâm sinh tức giận, đối với hắn cũng càng phát ra lãnh đạm, chính là hắn khuôn mặt tươi cười như trước, làm cho những người đó cơ hồ bắt đầu oán hận ta không biết phân biệt. Cơ Lưu Tiêu, hẳn quả thực giáo hoạt như hồ ly. Vì thế kết quả là, ta đứng là vẫn chỉ còn lựa chọn phụng bồi, bởi hắn tiếp tục trò chơi này, có lẽ ngay từ lúc ta bắt đầu thay thế Hạ Nguyệt Nhiễm kia, ta liền đã là thân bất do kỷ. Duy nhất đáng giá vui mừng là, Hạ Nguyệt Tiêu đã tìm hiểu được vị trí thất thải kỳ thạch, cũng nói tùy thời có thể mang tới cho ta. Chính là thất thải kỳ thạch lại ở trong tay Cơ Vô Nhai, còn có trên tay thái tử, Cơ Lưu Phong cùng Cơ Lưu Tiêu, vì không muốn gây đại loạn, ta quyết định trước mắt án binh bất động, trước lấy trong tay ba người bọn họ, sau lấy đi trên tay Cơ Vô Nhai, đến lúc đó liền thừa dịp loạn ly khai. Chính là kể từ đó, Hạ Nguyệt Tiêu lại luôn bám theo ta, ta phải mất bao công sức mới tách được hắn, chỉ kém là chưa hạ độc cho hắn mà thôi. Mà cái kẻ trước giờ không ở nhà là hắn lúc này đây còn thật sự ở nhà nhiều hơn, xem ra hẳn không thấy được Hạ Nguyệt Nhiễm là sẽ không bỏ qua. Chính là ta không biết Mị rốt cuộc đem Hạ Nguyệt Nhiễm giấu đi nơi nào? Sẽ không giết đi chứ. Đối với người chán ghét nữ nhân như Mị mà nói, việc này cũng không phải không có khả năng.

86. Q.1 - Chương 86: Cạm Bẫy Ôn Nhu (2)

“Tiểu Nhiễm.” Một tiếng gọi, nhu tình như nước. Một ánh mắt nùng tình ngàn vạn, Cơ Lưu Tiêu không có lúc nào là không bữa lưới ôn nhu, nghĩ muốn đem ta hãm vào lưới, nghĩ muốn đem những người đó bắt lấy. Thu hồi suy nghĩ, ta nường mày cười khê “Tiểu Tiêu, nhớ ta sao?” Tuy rằng quyết định bởi hắn tiếp tục trò chơi, chính là quy tắc trò chơi, ta sẽ chính mình định đoạt. Hẳn có thể dùng ôn nhu làm khuynh đảo nữ nhân trong thiên hạ, thì ta sẽ dùng vô lại cùng ngả ngớn ứng đối hắn, đánh vỡ ôn nhu giả nhân giả nghĩa kia của hắn.

Chính là Cơ Lưu Tiêu hẳn thật đúng là lão hồ ly ngàn năm, ngay cả như vậy, hắn vẫn là một mực ôn nhu, tựa hồ đó là do hắn sủng ta, dù ta như thế nào đều không sao cả. Hắn vươn tay, đem ta kéo vào trong lòng, cười nói: “Tiểu Nhiễm, nàng vẫn là như vậy nghịch ngợm, cứ như vậy trêu ghẹo ca ca sao?” Ta cười đến càng phát ra sáng lạn, lời nói mang theo vài phần châm chọc, kiễng mũi chân ở bên tai hắn ái muội nói: “Chẳng phải người đối với muội muội của chính mình không an phận là ca ca sao?” Hắn ánh mắt chuyển vài phần thần nhiên u buồn, thẳng tắp nhìn vào đáy mắt của ta, làm cho người ta khó lòng phòng bị “Tiểu Nhiễm, nếu ta có thể lựa chọn, ta cũng không muốn biến thành như vậy. Chính là khó kìm lòng nổi, cho nên thật sự, chỉ cần nàng như thế ở bên ta là tốt rồi, mặc dù chỉ là nhìn cũng tốt.” Lời nói như thế, thâm tình ngàn vạn, hẳn hoàn mỹ suy diễn tất cả. Đó là ngay cả vô tình bên trong biểu lộ vẻ mặt đều như thế tác động lòng người. Giờ phút này, ta thật sự không thể không thừa nhận, chỉ cần Cơ Lưu Tiêu hẳn nguyện ý, như vậy nữ nhân trong thiên hạ này không một ai có thể thoát khỏi cạm bẫy ôn nhu của hắn. Ta biết rõ tất cả kia đều là giả, ta rõ ràng nói cho chính mình tựa như xem một con trâu biểu diễn, nhìn hắn ở trước mặt ta biểu diễn thâm tình cũng tốt, chính là khi thật sự đối mặt, lại tránh không được mê hoặc. Mê hoặc bởi ôn nhu của hắn, bởi thâm tình của hắn, có vài thứ vẫn không thể cưỡng lại được. Tay vô thức xoa hai má hắn, đợi đến lúc nhận thức được đã không còn đường thoái lui, vì thế liền hướng tới hắn tràn ra một chút cười, học hắn ôn nhu phản công cho hắn. “Người, sao phải khổ như vậy?” Ta hơi hơi một tiếng thở dài, tuy nói là giả, lại mang theo vài phần thực “Cuộc sống như thế thật là người muốn sao? Thật sự như vậy là có thể sao?” Ánh mắt nhìn nhau, ánh mắt của ta nhìn hắn một thân hồng yêu đã, lại ở trong mắt hắn thấy được chính mình đồng dạng hồng xinh đẹp. Đều là ánh mắt nhu tình, đều là lưu luyến ngàn vạn, nếu là người không biết nội tình, nhất định sẽ hiểu lầm hết cả. Tay hắn cầm tay

ta, độ âm thầm nhiên theo trong lòng bàn tay truyền tới “Có thể. Chỉ cần là Tiểu Nhiễm, ta liền nguyện ý.” Người trước mắt như yêu tình mị hoặc lòng người, lại như yêu nghiệt hoành hành thế gian, tựa hồ cho tới bây giờ liền không đem người khác đặt ở đáy mắt, ánh mắt hắn luôn như vậy thâm thúy, chính là giờ phút này ta lại tại trong ánh mắt ấy thấy được thân ảnh chính mình. Hắn, nhưng lại có thể làm được như vậy. “Tiểu...” Một tiếng gọi, học hắn ôn nhu, học hắn bất đắc dĩ, giống như giả đúng là thật, ta như vậy nhìn hắn, sau đó kiễng mũi chân, ở trán hắn nhẹ nhàng mà ấn xuống một nụ hôn. Hình ảnh xinh đẹp như họa, chính là trong mắt người ngoài quả là một phen ý tứ. Cơ Vô Nhai đột nhiên tiến lên, một phen kéo ta lại, hung hăng trừng mắt nhìn Cơ Lưu Tiêu liếc mắt một cái, sau mới hướng ta nói: “Tiểu Nhiễm, phụ vương có lời muốn nói với con.” Đúng vậy, ta là cố ý. Cố ý không để ý Vô Nhai tiến đến, cũng cố ý làm cho hắn thấy một màn như vậy. Ta nói rồi, hắn có mưu lược của hắn, mà ta đều có kế hoạch của ta.

87. Q.1 - Chương 87: Cạm Bẫy Ôn Nhu (3)

Ta ngoái đầu lại nhìn vào mắt Cơ Lưu Tiêu, vốn tưởng rằng sẽ nhìn thấy kinh ngạc, sẽ nhìn thấy thâm oán, nhưng vì sao vẫn là như vậy thản nhiên ưu thương, như thể một tia thống khổ. Hắn, là thật hay là giả? Giờ phút này ta lại có chút mờ mịt, rõ ràng thực khẳng định hắn là diễn trò, nhưng lúc nhìn đến ánh mắt hắn như vậy lại cảm thấy dao động. Là ta hiểu lầm? Hay là hắn hành động thực cao siêu đến có thể lấy giả thành thật. Ta còn chưa tới kịp nghĩ nhiều, Cơ Vô Nhai liền đã muốn đem ta lôi đi, thẳng đến cung điện của hắn, hắn mới buông ta ra, lạnh lùng nói: “Tiểu Nhiễm, con không thể thích Tiểu lục.” Hắn sẽ nói sự thật sao? Nhưng là tâm nhưng không có chút vui sướng. Thì ra tính kế một người sẽ chỉ làm chính mình cảm thấy thống khổ mà thôi. Trách không được càng là ở quyền lợi cao nhất, người càng là cô đơn chiếc bóng, một khi thật sự thành quân vương cao cao tại thượng, có hay không trở thành người cô độc nhất? Hoặc là ta không rành lắm về việc tại sao ai cũng muốn dùng mọi thủ đoạn để trở thành quân vương? Chính là giờ phút này, lại không thể không tiếp tục theo kế của mình, vì thế làm bộ kinh ngạc mà vô tội nói: “Phụ vương, vì cái gì? Rõ ràng là người tứ hôn.” Cơ Vô Nhai thở dài một tiếng, bao nhiêu bất đắc dĩ, rốt cục đem cái bí mật ta sớm biết kia nói ra “Tiểu Nhiễm, con là nữ nhi của ta, tiểu lục là ca ca của con.” Kinh ngạc, giật mình, không thể tin, ta đem hết thảy đều diễn đạt vô cùng nhuần nhuyễn. Nếu hắn nói sớm ra, có lẽ ta cũng không phải nhọc công tính kế trên người khác. “Kia vì cái gì...” Muốn nói lại thôi, ta liền chính là như thể nhìn Cơ Vô Nhai. Hắn tất nhiên là hiểu được ta hỏi cái gì, tay vuốt đầu ta an ủi nói: “Phụ vương nghĩ muốn bảo hộ Tiểu Nhiễm, không nghĩ lại làm cho Tiểu Nhiễm bị thương tổn.” Ta siết chặt tay, bộ dáng không muốn nghe, đem thất vọng cùng thương tâm biểu diễn rất sống động. Cơ Vô Nhai một bên an ủi ta, một bên chậm rãi hướng ta tự thuật hết thảy, về nường của Hạ Nguyệt Nhiễm- Phượng Như Cẩn, hắn, còn có ân oán tình cừu với Hạ Diệp. Tựa như là chuyện xưa thường gặp, hai người yêu cùng ba người hận. Trong tình yêu, nếu có người thứ ba, liền nhất định sẽ có một người bị thương, hoặc là cả ba người đều bị thương. Phượng Như Cẩn cùng Hạ Diệp là thanh mai trúc mã, mà Cơ Vô Nhai lại là kẻ thứ ba chen chân vào, chính là Phượng Như Cẩn vẫn là yêu Cơ Vô Nhai, chính là lúc trước bọn họ trong lúc đó yêu quá mức qua loa, thậm chí ngay cả thân phận đối phương cũng không kịp hiểu biết. Đợi cho đến lúc biết được, tất cả dĩ nhiên không quay đầu được nữa. Phượng Như Cẩn là con gái tội thần, mà Cơ Vô Nhai là thái tử của Đông Hải, sớm đã có rất nhiều phi tử. Bọn họ trong lúc đó cách biệt nhiều lắm, không thể vượt qua. Phượng Như Cẩn trách hắn lừa gạt, nhưng là lại không thể buông, vì thế mới dây dưa qua lại vài năm, đến cuối cùng quyết định, nàng có thể không cần thân phận của hắn, chỉ cần hắn chịu buông tha cho tất cả. Phải lựa chọn giữa quyền lợi cùng địa vị, tình yêu cùng giang sơn, có lẽ là rất nhiều người đều đã gặp, Cơ Vô Nhai là yêu Phượng Như Cẩn, nhưng là chung quy không có buông tay cho quyền lợi. Khi đó còn trẻ, không hiểu nhiều lắm, nên cũng mất đi nhiều lắm. Cơ Vô Nhai nghĩ đến chỉ cần đem Phượng Như Cẩn ở nơi gần hắn nhất, như vậy luôn luôn có thể gặp được nàng, và một ngày hắn có thể danh chính ngôn thuận đem nàng trở lại trong cung, chính là hắn đã quên lo lắng cảm thụ của nàng, cũng không biết đến cảm thụ của bạn tốt kia. Cho nên thời điểm Cơ Vô Nhai đăng cơ, Phượng Như Cẩn dứt khoát gả cho Hạ Diệp, dù chỉ là làm tiểu thiếp. Đợi hắn nhiều năm, kết cục lại thu được lựa chọn như vậy, nàng tâm cao khí ngạo, tất nhiên là sẽ không chịu nhận sự an bài của hắn, làm một người tình không thể ngẩng mặt nhìn người. Lúc trước khi Phượng Như Cẩn lựa chọn Cơ Vô Nhai, Hạ Diệp liền đã muốn nản lòng thoái chí, cười

một người lại một người, lại không nghĩ rằng chờ đến lại là kết quả như vậy. Cơ Vô Nhai cũng là thật sự rất yêu Phượng Như Cẩn, sau Phượng Như Cẩn, liền không cho phép một nữ nhân nào sinh con cho hắn nữa.

88. Q.1 - Chương 88: Cạm Bẫy Ôn Nhu (4)

Phần sau câu chuyện, giống như lần trước ta nghe lén được, Phượng Như Cẩn đã chết, vì khó sinh mà chết... Cơ Vô Nhai bởi vì thẹn với bạn tốt, mà cho hắn làm tả thừa tướng, mà Hạ Diệp vì trả thù Cơ Vô Nhai mà cố ý đem Hạ Nguyệt Nhiễm nuôi dưỡng thành một ác nữ. Sau đó ta bởi vì thể thân Hạ Nguyệt Nhiễm, mà bị quán vào bên trong lốc xoáy này. Cơ Vô Nhai nói xong hết thấy, không khỏi một tiếng than nhẹ, vuốt tóc ta sững nịch nói: “Tiểu Nhiễm, Hạ Diệp vì trả thù quả nhân, nên hắn đã làm cho con cái gì cũng đều không hiểu, nhưng là quả nhân lại muốn cảm ơn hắn, ít nhất Tiểu Nhiễm vô ưu vô lự (không lo lắng, ưu sầu). Qua nhiều năm như vậy. Phụ vương muốn bảo hộ con, cho người vẫn có thể tiếp tục vô ưu vô lo như vậy. Nhưng là...” Lại là một tiếng thở dài, Cơ Vô Nhai mang theo vài phần tự trách, “Tiểu Nhiễm, quả nhân thật xin lỗi nương của con, cũng thật xin lỗi các con.” Các con? Ta không khỏi kinh ngạc ngẩng đầu nhìn phía hắn. “Tiểu Nhiễm, phụ vương nói cho con tất cả là không nghĩ nhìn con lầm đường lạc lối, đem con giao cho tiểu lục bảo hộ có lẽ là phụ vương quá mức bất cẩn, phụ vương không nghĩ tới con sẽ thích hắn.” Cơ Vô Nhai mặc dù tính kế với người, nhưng là ta biết hắn đối với Hạ Nguyệt Nhiễm tuyệt đối là thật tâm. “Phụ vương... Con...” Có một người như thế thiết tình chân ý với ta, mặc dù không phải thật sự là với ta, nhưng là ta lại vẫn như cũ tránh không được một trận cảm động. Có lẽ là ta cô tịch lâu lắm, chỉ cần có người rất tốt với ta một chút, ta sẽ cảm thấy thực thỏa mãn đi. Cơ Vô Nhai ngắt lời ta, tiếp tục nói: “Tiểu Nhiễm, nếu nói cho con tất cả, còn có một việc, con cũng có thể biết.” Ta không có mở miệng, chính là đợi Cơ Vô Nhai nói. “Tiểu Nhiễm, lúc trước Cẩn Nhi sinh hạ cho ta là một đôi song bào thai.” Hắn nhìn ta liếc mắt một cái, nói: “Ẩn nhi là đệ đệ của con, trừ bỏ Thiết Ứng cùng quả nhân, ngay cả Hạ Diệp cũng không biết. Bà mẹ kia là bà mẹ tốt nhất trong cung, phụ vương cũng an bài tất cả rất tốt, nghĩ muốn đem đứa nhỏ Cẩn Nhi sinh cho ta đưa vào cung, chính là không nghĩ tới nương con lại khó sinh, cũng không nghĩ tới nàng sẽ vì ta sinh ra một đôi song bào thai, trong lúc cuống quýt, bà mẹ liền đem Ẩn Nhi giao cho Thiết Ứng. Cho nên Ẩn Nhi trở thành đứa nhỏ của phi tử mà quả nhân đã an bài trước đó, mà con vẫn như cũ lưu tại Hạ gia.” Cơ Lưu Ẩn là đệ đệ của Hạ Nguyệt Nhiễm? Cho nên hắn mới có thể ngay lần đầu tiên nhìn thấy liền nhớ kỹ ta sao? Ta có thể hiểu được Cơ Vô Nhai lời nói nhẹ nhàng băng quơ, nhưng trong đó là một màn tâm huyết, loại trộm long tráo phượng này trong lịch sử trước đây cũng không phải là không có, hắn muốn ôm đi đứa nhỏ của mình, thế tất phải dùng một đứa nhỏ khác đến thay thế, nhưng là hắn lại là không nghĩ tới cảm thụ của nữ nhân hắn yêu, nếu nương của Hạ Nguyệt Nhiễm không chết vì sinh khó, nếu không phải là song bào thai, như vậy tất cả đều đã giống như kế hoạch của hắn. Đương nhiên người phi tử trước đó an bài tốt, kết quả nhất định cũng là tạo thành biểu hiện khó sinh mà chết giả dối. Hắn nhất định không thể lưu lại nguy hiểm bên người, cho nên người phi tử bị hắn lựa chọn ấy đến cuối cùng chỉ có thể hy sinh. Ta tất nhiên là sẽ không ngờ đến hỏi hắn, chính là trong lòng cũng không khỏi có vài phần ớn lạnh. Cơ Vô Nhai tuyệt đối là một quân vương quyết đoán cùng tàn nhẫn, lúc trước lần đầu tiên gặp mặt, ta thật đúng là đã nhìn nhầm hắn. Hắn có thể bởi vì người trong lòng hắn mà hy sinh tính mạng người hắn không cần, như vậy ngày khác hắn nếu biết được tất cả, nhất định là không có khả năng buông tha ta. Ta giờ phút này thật đúng là tiến thoái lưỡng nan.

89. Q.1 - Chương 89: Cạm Bẫy Ôn Nhu (5)

“Tiểu thất là đệ đệ của con sao?” Nội tâm tuy là dậy sóng mãnh liệt, nhưng ở mặt ngoài ta vẫn làm như kinh ngạc hỏi. Cơ Vô Nhai gật đầu, ánh mắt nhìn ta vô hạn sững nịch “Đúng vậy. Thất nhi là đệ đệ của Tiểu Nhiễm, cho nên thất nhi không phải đối với con đặc biệt thân cận sao? Ta nghĩ đây là do quan hệ

huyết thống. Tiểu Nhiễm lần sau có rảnh cũng thường xuyên đến thăm thất nhi đi.” Ta rốt cục hiểu được, lúc trước tại yến hội, ta cũng không có nhìn nhầm, Cơ Vô Nhai nhìn Cơ Lưu Ẩn ánh mắt thật là sùng nịch, mặc dù chỉ là chợt lóe qua mà thôi.

Ở mặt ngoài Cơ Lưu Ẩn không được sùng, là vương tử duy nhất bị trục xuất khỏi cung, nay xem ra, đó là do Cơ Vô Nhai muốn bảo hộ hắn. Chính là Cơ Lưu Ẩn thật là trời sinh si ngốc sao? “Phụ vương, tiểu thất hân... Vì sao lại biến thành như vậy?” Ta do dự một chút, sau mới mở miệng hỏi. Cơ Vô Nhai hít một tiếng, sâu kín nói: “Tiểu Nhiễm, có một số việc không phải là con có khả năng hiểu được. Con chỉ cần nhớ rõ phụ vương mặc kệ làm cái gì đều là muốn bảo hộ các con là được rồi.” Lời nói như thế, dù chưa nói rõ, nhưng ta cũng đã hiểu được, Cơ Lưu Ẩn hẳn không phải là trời sinh như thế. Có lẽ là Cơ Vô Nhai làm cho hắn ăn vào được gì đó, tạo thành hắn biểu hiện trời sinh si ngốc giả dối này. Ta cũng hiểu được nguyên nhân Cơ Vô Nhai làm như vậy. Thân là người trong vương thất, không phải là chính mình không nghĩ cuốn vào tranh đấu liền có thể thật sự không cuốn vào, Cơ Lưu Ẩn nếu bình thường, như vậy mặc kệ hắn có nghĩ muốn tranh cái vương vị kia hay không, những người khác đều sẽ nghĩ kỵ hắn. Vì bảo hộ hắn khỏi bị người thiết kế, cho nên Cơ Vô Nhai mới làm như thế đi. Như vậy thật có thể nói là dụng tâm lương khổ. (dụng tâm lương khổ : muốn tốt cho người khác mà người khác không biết). Chính là... Trong đầu đột nhiên linh quang chợt lóe, đột nhiên nhớ tới mảnh đối thoại giữa Cơ Lưu Tiêu cùng Cơ Vô Nhai, nghĩ tới Cơ Lưu Tiêu từng chất vấn Cơ Vô Nhai, hắn như vậy gây xích mích bọn họ tự giết lẫn nhau là vì cái gì? Chẳng lẽ Cơ Vô Nhai muốn cho các con khác của hắn tính kế lẫn nhau, sau đó kết quả là hắn liền ngồi ngư ông đắc lợi, đem vương vị an an ổn ổn truyền cho Cơ Lưu Ẩn? Chính là hắn có hỏi qua ý muốn của Cơ Lưu Ẩn sao? Ta thừa nhận hắn thật là hao tổn tâm cơ muốn đem những gì tốt nhất, tất cả lưu lại cho con của Phượng Như Cẩn, nhưng là lại vẫn là đã quên cảm thụ của người khác. Chính là việc này đều không phải là nhiệm vụ của ta, ta chỉ là vô tình bên trong biết được, liền không nghĩ đi tham gia. Vì thế ta chỉ là nhu thuận gật đầu “Dạ, Tiểu Nhiễm hiểu được.” Cơ Vô Nhai gặp ta như thế, có lẽ cho là ta vẫn còn thương tâm, vươn tay vuốt tóc ta, ôn nhu nói: “Tiểu Nhiễm, chờ sự tình đi qua hết, phụ vương nhất định tìm cho con một Phò mã tốt nhất, hiện tại con phải hiểu được, con không thể thích tiểu lục được, biết không?” “Tiểu Nhiễm hiểu được.” Ta vẫn như cũ nhu thuận mười phần. Cơ Vô Nhai lại cho ta vẫn là không thể tiêu tan, hơi hơi thở dài nói: “Tiểu Nhiễm, là phụ vương có lỗi. Đã quên lo lắng đến cảm thụ của con.” Ta ngẩng đầu, vẻ mặt thành khẩn “Tiểu Nhiễm đều hiểu được.” Ta vốn là muốn làm cho Cơ Vô Nhai chính mồm báo cho biết ta tất cả, sau đó ta có thể lợi dụng hắn áy náy mà lấy được thất thải kỳ thạch, lại không nghĩ rằng nhưng lại như thế biết được một cái bí mật kinh thiên. Sau khi biết ý nguyện của ta, Cơ Vô Nhai nhưng lại thật sự đem thất thải kỳ thạch trong tay hắn giao cho ta. Hắn còn nói, Tiểu Nhiễm, về sau những thứ Ẩn nhi có được, sẽ cho con nhiều hơn rất nhiều, mà phụ vương có thể đưa cho con cũng chỉ có cái này. Tuy rằng thiếu ba khối, nhưng con cũng đừng xem thường mấy tảng đá này, chúng nó mỗi một viên đều là bảo bối vô giá. Ta lấy ra liềm diêm hắn từng đưa cho ta, giả như đơn thuần hỏi: “Cùng nó giống nhau sao?” Cơ Vô Nhai gật đầu “Đúng vậy. Tiểu Nhiễm nhớ rõ phải cất giữ thật tốt, đừng để cho người khác biết được.” Hắn không nói, ta cũng phải làm như vậy. Cách hoàn thành nhiệm vụ ngày càng gần, nhưng là tâm lại càng ngày càng trầm trọng, ta cuối cùng cảm thấy tựa hồ có cái gì đó không tốt sẽ phát sinh.

90. Q.1 - Chương 90: Đêm Khuya Tối Chơi (1)

Một đường hoảng hốt, ở trong cung vô mục đích đi dạo, thời điểm ta trở lại lục vương phủ đã là bữa tối. Vốn định liền như vậy mà qua phòng ngoài trở lại phòng mình, nhưng là lại bị người gọi lại. “Tiểu Nhiễm, ta đang đợi nàng.” Dưới ánh trăng, quần áo hồng y vẫn như cũ xinh đẹp, tóc đen không gió tự bay, hắn vẫn như vậy nhìn ta, sùng nịch như trước. Ta nghĩ đến hắn sẽ tức giận, lại không nghĩ rằng hắn giữ được bình tĩnh như vậy. Dung nhan như vậy, phần nào là thật, phần nào lại là giả? Mà hắn trong lòng đã hiểu biết chuyện tình được bao nhiêu? Trong lòng mang một bí mật kinh thiên thật lớn nặng trĩu. Ta ngăn một chút tươi cười, thản nhiên nói: “Cơ Lưu Tiêu, ta mệt mỏi.” Đã muốn mệt không muốn cùng hắn lại tiếp tục diễn trò, rõ ràng cả hai đều biết là giả dối, lại cố tình muốn diễn giống như thật. Ta biết hắn kỳ

thật nghe hiểu được, nhưng là hấn lại cố tình làm bộ một bộ dáng không rõ, vươn tay xoa má ta nói: “Mệt mỏi liền đi nghỉ ngơi sớm một chút đi.” Gạt tay hấn ra, ta hướng hấn rống lớn nói: “Đủ rồi. Diễn trò cũng nên dừng lại đi.” Tay hấn tựa như dừng ở giữa không trung, vẻ mặt bi thương nhìn ta “Tiểu Nhiễm, ta nói rồi ta không phải là diễn trò.” Hấn rút cuộc vẫn không để yên... Ta xoay người muốn chạy, lại bị hấn một phen giữ chặt “Tiểu Nhiễm, phải làm sao nàng mới tin tưởng ta đây?” “Tin tưởng sao?” Ta quay đầu chỉ vào phượng diễm ở ngực hấn nói: “Đem cái này cho ta được không?” Ta chỉ là thuận miệng nói, nhưng là lại không nghĩ rằng hấn thật sự lấy xuống, giao cho ta, nhìn ta nói: “Như vậy nàng liền tin sao?” Phượng diễm lẳng lặng nằm trong tay ta, ẩn ẩn phát ra màu đỏ rực rỡ, mặt trên thậm chí còn có nhiệt độ cơ thể của hấn, thản nhiên lan tỏa trong lòng bàn tay ta. Ta nắm chặt phượng diễm, đột nhiên lại hướng hấn mỉm cười “Tiểu Tiêu, lễ vật gặp mặt này của người ta nhận, tâm ý của người ta sẽ xem xét.” “Tiểu Nhiễm.” Hấn kinh ngạc hô lên một tiếng, lại chung quy là buông lỏng tay ra. Ta không nghĩ lại nhìn mắt hấn, liền thẳng hướng phòng mình đi đến. Hấn nhưng lại sẵn sàng đem phượng diễm cho ta, hấn đối với ta lại như vậy có vài phần tin tưởng? Khôn khéo như hấn, thật sự chưa bao giờ từng đối với ta sinh ra hoài nghi sao? Lòng ta hỗn loạn, một đường bước nhanh về tới phòng. Vừa vào cửa, một đạo thanh âm liền bay vào bên tai ta “Nữ nhân.” Ta ngẩn ra, bước nhanh đi tới mặt sau bình phong, đã thấy Mị ngồi ở mép giường của ta, vẻ mặt ngưng trọng. Trong phòng không có đốt nến, chúng ta liền nương theo ánh trăng rọi vào từ cửa sổ đánh giá lẫn nhau. “Mị Mị như thế nào đến đây? Nhớ ta sao?” Ta vẫn như cũ cười, nhưng lại đẩy lên trong lòng ngàn vạn suy nghĩ. Mị không đáp lời, vẫn thẳng tắp nhìn ta, thật lâu sau hấn mới mở miệng nói: “Không cần giả vờ, người không phải hận ta sao?” Đúng vậy, ta hận hấn, hận hấn đối với ta như vậy. Nhưng là hôm nay Mị vì sao phải nói như vậy? Hấn cho tới bây giờ cũng không cùng ta nói thêm cái gì. “Mị Mị, người thật biết nói đùa.” Ta cười che giấu. Ta cũng không nghĩ muốn thừa nhận, nếu ngày khác Mị trở mặt sẽ không dễ chơi. Hấn cũng không nói gì nữa, chính là lại một lần nữa mở miệng nói: “Nữ nhân, nếu ta cùng Dạ Khuynh Thành chỉ có thể lưu lại một, người lựa chọn ai?” Hấn là làm sao vậy? Ta quá dị nhìn hấn liếc mắt một cái, chưa bao giờ nghĩ tới Mị cũng phải hỏi vấn đề như thế. Không hề nghi ngờ, ta đương nhiên sẽ chọn Dạ Khuynh Thành, chính là trước mặt Mị, ta có thể nói như vậy sao?

91. Q.1 - Chương 91: Đêm Khuya Tới Chơi (2)

Mị tựa hồ đoán được ý nghĩ trong lòng ta, khoan thai nói: “Người nói thẳng đi, ta sẽ không trách người.” Nói thẳng? Mị rõ ràng nên biết đáp án trong lòng ta, vì sao còn muốn ta chính miệng nói ra? Chính là đối mặt với ánh mắt hấn như vậy, ta cũng trực tiếp hiểu rõ nói: “Dạ Khuynh Thành.” Đáp án như vậy, kỳ thật trong lòng chúng ta mỗi người đều hiểu rõ, vì sao phải nói rõ ràng ra như thế, để rơi vào xấu hổ. Nghe vậy, hấn cũng không có nhiều phản ứng, tựa hồ chính là thuận miệng hỏi một chút mà thôi. “Mị Mị, người hôm nay tới là...” Ta nhẫn chịu không nổi sự trầm mặc khác thường này, mở miệng muốn hỏi cái gì, lại bị Mị ngắt lời “Nếu Dạ Khuynh Thành cùng người chỉ có thể lưu lại một, người lại sẽ chọn ai?” Hấn mắt u ám thâm thúy, bình thản như không, ngay cả ánh trăng, đều chìm vào vô ngần thâm thúy trong mắt hấn, tìm không thấy dấu vết. Ta cùng Dạ Khuynh Thành chỉ có thể lưu lại một? Vấn đề như vậy, ta chưa bao giờ nghĩ tới, chính là lúc nhìn đến Mị ánh mắt chợt lóe lên chờ đợi, ta sâu kín cười nói: “Mị Mị, người không phải không biết? Ta thích hấn, cũng nguyện ý vì hấn mà chết.” Chính là có thật nguyện ý vì hấn mà chết không, ta ngay cả chính mình đều không rõ ràng lắm. “Mặc dù hấn lừa người, thương người, không thương người, người cũng nguyện ý sao?” Mị chưa từng có biểu tình khẩn cấp như thế, bên trong thậm chí có vài phần hỗn loạn, tuy rằng chỉ là trong nháy mắt, nhưng là ta đã rõ ràng thấy được. Mị, nhưng lại cũng sẽ có biểu tình như vậy... Ta không biết hấn vì sao phải hỏi, cũng không biết hấn vì sao phải để ý, giờ phút này ta duy nhất biết đến đó là nếu hấn để ý, như vậy ta liền làm cho hấn càng để ý. Đã ba năm rồi, ta là hận hấn. Cho nên, nếu có cơ hội thương tổn hấn, ta tuyệt không bỏ qua Vì thế ta cười nói: “Đúng, ta nguyện ý. Nguyện ý vì hấn vào sinh ra tử.” Gió chợt nổi lên, thổi phát phơ liềm trường cách đó không xa, chúng ta vẫn như vậy đối diện, mặc kệ trầm mặc lan tràn, hấn ngồi, mà ta đứng, hấn ngửa đầu, mà ta cúi đầu, tựa hồ hết thấy đều trong nháy mắt này bất động. “Nếu người có cơ hội giết ta, người quả thật sẽ không ngại một kiếm đâm thủng trái tim ta?” Hấn đột nhiên cười, không phải cái loại cười sùng nịnh mà ôn hòa như Dạ Khuynh Thành, mà là thần bí, mà nụ cười hơi cô đơn trống trải. Đây là ta lần đầu tiên nhìn thấy Mị

cười, quả thật không thể nói rõ cảm giác. Ba năm qua, thời gian cùng Mị ở chung, kỳ thật nhiều hơn so với Dạ Khuynh Thành, chỉ là trong tiềm thức của ta chỉ nhớ rõ Dạ Khuynh Thành ôn nhu cùng sủng nịch, đối với những chuyện cùng hắn ở cùng một chỗ lại tận lực muốn quên đi. Bởi vì chỉ có quên hắn đã từng đối với ta làm hết thấy, ta mới có thể khắc chế được hận ý của chính mình đối với hắn. “Mị Mị, người nói ta sẽ sao?” Ta đến gần hắn, ngón tay lạnh như băng phớt qua hai má hắn, cười đến bừa bãi. Mặc dù có liềm diêm, nhiệt độ cơ thể ta vẫn lạnh như cũ, mà hết thấy đều do hắn ban tặng, bởi vì hắn nhắc tới, ta nhớ lại những thống khổ trước kia, những thống khổ không sao chịu được. Mà nay hắn lại hỏi ta có thể hay không giết hắn, hắn nói đi? “Người sẽ, đúng không.” Tay hắn đột nhiên bắt lấy tay ta dừng lại nơi má, gần từng tiếng nói. Đây là lần đầu tiên hắn như thế chủ động tiếp cận ta. Ta tùy ý hắn nắm tay của ta, tùy ý cái loại lo lắng này thản nhiên truyền tới lòng bàn tay ta, sau đó ta thản nhiên thừa nhận “Sẽ.” Một chữ, ta lại nói leng keng hữu lực. Lần đầu tiên, ta tùy ý chính mình chân thật hiện rõ ở trước mắt hắn. Hắn cười, như trước cô đơn trống trải, buông ra tay của ta, quay người nhìn ánh trăng phía ngoài cửa sổ kia đồng dạng cô đơn trống trải. Trầm mặc lại một lần nữa lan tràn, khôn cùng vô ngần.

92. Q.1 - Chương 92: Đêm Khuya Tối Chơi (3)

Ta cũng không biết qua bao lâu, chỉ biết là Mị lại khôi phục lại như thường, thản nhiên hỏi: “Thất thủy kỳ thạch thu thập thể nào rồi?”

“Chỉ còn hai khối.” Ta vì sợ run một chút, mới trả lời.

Mị như thế, vẫn là Mị lúc trước, ta thậm chí bắt đầu hoài nghi một khắc vừa rồi có hay không là ảo ảnh.

Tiếp theo lại nghĩ tới chuyện Hạ Nguyệt Tiêu, liền lại mở miệng đem chính mình gặp được Hạ Nguyệt Tiêu, bị hắn vạch trần thân phận, cùng với cùng hắn hiệp định nói một lần.

“Chuyện Hạ Nguyệt Tiêu ta thì sẽ xử lý, về phần Hạ Nguyệt Nhiễm, chờ sau khi người hoàn thành nhiệm vụ, ta lưu lại năng cũng vô dụng.” Hắn bình thản như không có gì nói: “Người mau chóng lấy được thất thủy kỳ thạch, giao cho ta, sau đó liền rút xa cho ta, không cần làm cho ta nhìn thấy người lần nữa, đương nhiên người cũng đừng mong gặp lại Dạ Khuynh Thành, bằng không ta sẽ giết người.”

Hắn thật đúng là trời thối sáo, thay đổi bất thường.

Vừa rồi còn lặp lại dị thường, mà giờ khắc này lại lạnh lùng hơn cả trước kia.

“Ta...” Muốn mở miệng, lại lại một lần nữa bị hắn cắt ngang.

Hắn mắt tà nghệ nhìn ta, nói: “Người không phải nói muốn ta cho người tự do sao? Như thế nào? Hiện tại không muốn sao?”

“Đây là tự do sao? Người có quyền gì ngăn cản ta thấy hắn?” Trào phúng như thế, lời nói như thế thật làm cho ta cảm thấy buồn bực, vì thế liền liêu lĩnh quát hắn.

Hắn đột nhiên tiến lên từng bước, giữ ở cổ ta “Người nghĩ rằng ta sẽ lưu một nữ nhân muốn giết ta bên người sao?”

“Ta có thể cho rằng người đang khen ngợi ta sao?” Ta hoàn toàn mất đi bình tĩnh vốn có, trào phúng hừ nói.

Trước kia hắn làm sao lại không biết tâm tình của ta, nhưng là kiêu ngạo như hắn, tất nhiên là không đem ta xem ở trong mắt, mà giờ phút này lại đem chuyện này làm như lý do, ta sao có thể tin tưởng hắn.

“Nữ nhân, người tốt nhất không cần khảo nghiệm sự kiên nhẫn của ta, ta cho người lần, người liền rút cho ta, tốt nhất vĩnh viễn biến khỏi tầm mắt của ta.” ánh mắt lạnh như băng, lời nói lạnh như băng.

Ta phát giác ta đến cuối cùng cũng chưa hiểu biết Mị, hay là nói ta không nghĩ muốn hiểu.

Bởi vì tiếng hô của hắn, ta thu lại tức giận, khôi phục bình tĩnh.

Hắn đã tìm được dược liệu trị quái bệnh của bọn họ sao? Hay là nói hắn đã tìm được biện pháp trừ bỏ Dạ Khuynh Thành, làm cho chính mình vĩnh viễn tỉnh?

Cho nên hắn mới muốn ta rời đi, là vì làm cho ta không thể báo cho Dạ Khuynh Thành sao?

Bất quá cũng không đúng, nếu nói hắn muốn xuống tay, cần gì phải vô duyên vô cớ chạy tới hỏi ta một đồng vấn đề lớn kỳ quái như thế?

Ta nghĩ như thế nào cũng không rõ.

Chính là giờ phút này, Mị lại buông ta ra, lạnh lùng thốt: “Tốt nhất nhớ kỹ lời ta nói, bằng không người sẽ hối hận.”

Nói xong, hắn lại xoay người rời đi.

Chính là thời điểm đi đến một nửa, hắn lại đột nhiên dừng bước, cho tay vào trong lòng lấy ra một cái gì đó ném về phía ta “Về sau vật của mình không được tùy tiện đặt ở chỗ ta.”

Ta theo bản năng tiếp được thứ hắn ném đến, đúng là lúc ta gặp Dạ Khuynh Thành, trên người mang theo một vật duy nhất, đó là một cái lưu tô màu đỏ, đã cũ kĩ.

Ta cũng không biết là chính mình đánh rớt?

Mà Mị vì sao lại biết là của ta?

Lưu tô màu đỏ này tuy rằng tàn cũ, nhưng dù sao cũng là vật duy nhất lưu lại sau khi ta mất trí nhớ, mấy năm nay ta tuy rằng sớm buông tha cho việc tìm kiếm thân nhân của mình, nhưng đối với lưu tô này lại vẫn như cũ là thật cẩn thận cất giữ, trừ bỏ Dạ Khuynh Thành, hẳn là không có người biết đến.

Ta ngẩng đầu muốn hỏi chút gì, lại phát giác Mị sớm rời đi, như thế vô thanh vô tức (không tiếng động), vẫn như là quỷ Mị bình thường...

Mị hôm nay, Mị ngày đó, đều có gì đó quái dị nói không nên lời, hẳn rồi cuộc muốn gì?

93. Q.1 - Chương 93: Sinh Nhật Chi Yển (1)

Ánh trăng thản nhiên chiếu xuống bên người hồng y xinh đẹp, như yêu hiện thế.

Hắn vẫn là hắn, như lúc ban đầu gặp, không kèm chế được sự kiêu ngạo, chính là thời điểm đối mặt với ta lại trở nên ôn hòa sùng nịch.

Những ngày gần đây, mặc kệ ta như thế nào thử, hắn đều không có gì sơ hở, thật sự làm cho ta nổi giận.

Bên người hắn, Khúc Nhược Vân nhắm mắt theo, thường thường bắn cho ta ánh mắt vài phần bất mãn.

Ta ngẩng đầu nhìn lại, phủ thái tử đã gần đến, đèn đỏ treo cao, một không khí vui vẻ tràn ngập.

Hôm nay là sinh nhật thái tử, mà chúng ta đương nhiên nằm trong danh sách được mời tới dự.

“Tiểu Nhiễm, cẩn thận.” Bởi vì hoảng hốt, dưới chân vấp một cái, lại được Cơ Lưu Tiêu một phen đỡ lấy.

Ta nghĩ không dấu vết dời khỏi hắn, mà hắn cũng không để cho ta né ra, tựa như này nửa ôm ta, vẫn đi vào trong phủ thái tử.

“Lục đệ có mỹ nhân làm bạn, có phải hay không tiêu dao đã quên thời gian?” Một đạo âm thanh trên tức bay tới “Quả thật đã làm tổn thương kẻ cô đơn như ta mà.”

Theo tiếng nhìn lại, đã thấy Cơ Lưu Hiên hướng ta hí mắt tà mị, ta không khỏi trừng mắt nhìn hắn liếc một cái, tiến lên hướng thái tử Cơ Lưu Duệ nói chút lời chúc phúc, dâng lên lễ vật.

Lần đầu tiên nhìn thấy thái tử, là ở một lần thịnh yến kia, lúc trước cảm thấy hắn cùng Cơ Vô Nhai rất giống nhau, đều là một bộ dáng ôn hòa vô hại, nhưng là giờ phút này tâm tình sớm đã khác lúc trước, lúc này đây thái tử vẫn ôn hòa như trước, nhưng cũng mang theo vài phần phức tạp.

Hắn kết quả bất quá cũng là một quân cờ của Cơ Vô Nhai, ngấm lại nhưng cũng không khỏi đối với hắn sinh ra vài phần thương hại.

Cơ Lưu Duệ cười nhận lễ vật của chúng ta, giao cho gã sai vặt bên cạnh.

Thái tử phi Tần Chúc Vân cười nói: “Lục đệ, lục đệ muội khách khí, mời ngồi vào vị trí.”

Đây là ta lần đầu tiên thấy rõ ràng dung mạo thái tử phi của Đông Hải quốc, nàng không tính là tuyệt mỹ, nhưng cũng tuyệt đối là cao nhã ung dung, vô hình trong lúc đó liền lộ ra vài phần khí chất quý phái.

Chúng ta ba người tạ xong, liền đi tới ghế của mình phía trên.

Lúc này đây sinh nhật thái tử, nghe nói là để cho văn bối chúng ta cùng nhau tụ tập, cho nên Cơ Vô Nhai sáng sớm liền rời đi, thời điểm chúng ta đến tất nhiên là không gặp phải hắn.

Mà giờ phút này, trừ bỏ Cơ Lưu Ẩn còn chưa tới, những người nên đến đều đã đến, ngay cả nhị vương gia chưa từng lộ diện Cơ Lưu Vân cũng đến đây.

Ta không khỏi đánh giá hắn vài lần.

Tái nhợt, gầy yếu, là ấn tượng đầu tiên của ta về hắn.

Hắn là như vậy một bộ dáng yếu đuối, ngay cả cười lộ lên đều nhẹ nhàng ôn nhu, tựa hồ như đã dùng hết khí lực.

Ta lúc trước không chú ý tới Cơ Lưu Vân, giờ lại chú ý tới hắn, bởi vì hắn là con của vương hậu, phía sau bối cảnh bất phàm, chính là mặc kệ ta như thế nào điều tra, nhị vương gia này tựa hồ thật sự giống như mặt ngoài, là một cái âm sắc thuốc.

Đây có lẽ cũng là nguyên nhân vương hậu không phản đối Cơ Vô Nhai lập Cơ Lưu Duệ làm thái tử.

Chính là hắn rốt cuộc là thật, hay là giả ta cũng không muốn biết.

Ta vốn không phải người trong cung đình, cho nên ta cũng không muốn cùng người có quan hệ quá nhiều, dù sao sẽ có một ngày, ta là phải rời đi.

Cho nên trong khoảng thời gian này, mặc kệ là bọn hắn ngầm lục đục với nhau như thế nào, hay là ở mặt ngoài đối trá xu nịnh như thế nào, ta đều không đi thám thính, cũng không muốn biết.

Mỗi khi có yến hội, có thể không đi cũng liền không đi, chính là hôm nay lại không thể không đến.

Cho nên đến nay, ta cũng không muốn làm rõ những Vương gia này, rốt cuộc ai cùng phe với ai, ai muốn tranh quyền, ai lại không nghĩ tranh?

Việc đó vốn không phải ta nên biết đến, cho nên ta cũng cố ý tránh đi, tránh khỏi làm nhiều lòng mình.

94. Q.1 - Chương 94: Sinh Nhật Chi Yến (2)

“Thất đệ xem chừng là không tới, chúng ta trước khai tiệc đi.” Thái tử nhìn xung quanh một phen mới mở miệng nói.

Mọi người tất nhiên là đồng ý, vì thế nhóm người hầu liền nối đuôi nhau mà vào, đem từng món thức ăn tinh mỹ đặt ở trước mặt chúng ta.

Ghế được bố trí chia làm hai bên, đối diện chúng ta vốn là vị trí của Cơ Lưu Ẩn, giờ phút này tự nhiên là trống không, mà mặt khác lại là vị trí của Cơ Lưu Phong cùng Cơ Lưu Hiên.

Cơ Lưu Hiên một mình châm rượu, một bộ nhàn nhã thản nhiên, còn thường thường hướng ta cười vô lại như trước. Mà mỗi khi bắt gặp ánh mắt của Cơ Lưu Phong, lại khiến lòng người lạnh ngắt.

Sau một lần ở vườn hoa hải đường đó, ta thật đúng là không có nhìn thấy qua hần, cũng không biết là hần cố ý lảng tránh, hay là thật sự không có cơ hội gặp mặt.

Mặc kệ là thế nào, hần đối với ta cùng Cơ Lưu Tiêu nhất định là cực kỳ khó chịu, cho nên giờ phút này vẫn là thái độ bất nhã.

Ta không dấu vết dời đi tầm mắt, quay hướng Hạ Nguyệt Mộng nói: “Tiểu Mộng a~, đã lâu không thấy, không nhớ tỷ tỷ sao?”

Nàng là tứ Vương phi tương lai, tự nhiên cũng sẽ theo tứ Vương gia Cơ Lưu Hân đến đây dự yến hội.

“Không nhớ.” Nàng thật sự là không chút khách khí.

Ta thè lưỡi, quay đầu lại tiếp tục uống rượu.

Người Hạ gia thật đúng là không đáng yêu một chút nào, nếu không làm một bộ câu nệ, nếu không một bụng gian trá, ta còn rất không muốn cùng bọn họ có quan hệ gì.

“Ta trước ở trong này kính đại ca một ly, chúc đại ca hàng năm đều có ngày hôm nay, sống lâu trăm tuổi.” Cơ Lưu Vân suy yếu nói.

Mọi người cũng theo hần đứng lên, nâng chén hướng thái tử kính rượu.

Ta ngửa đầu uống cạn rượu trong chén, đúng là hơi hơi chua xót.

Sau một ly, mọi người ngồi vào chỗ của mình, liền bắt đầu trời nam đất bắc tán gẫu.

Tán gẫu không bao lâu, tán gẫu thi từ ca phú, tán gẫu rượu ngon giai nhân, tất cả đều ăn ý trong lời nói, không đụng vào quyền lợi.

Giờ phút này, nếu là không có quyền lợi, không có tranh đấu, thật là cỡ nào hoà thuận vui vẻ, nhưng nhóm người này lại trót sinh tại nhà đế vương, cho nên sau tối nay, bọn hần vẫn như cũ là bọn hần, nên nghi kị vẫn như cũ nghi kị, nên thiết kế vẫn như cũ thiết kế, nên tranh vẫn là sẽ tranh.

Ta ngồi ở một bên, tựa hồ cùng bầu không khí náo nhiệt này không hợp nhau, liền chính là bưng rượu, một ly lại một ly uống cạn sạch.

Một bàn tay lại đây ngăn trở ta, đáy mắt tràn đầy quan tâm.

Ta liền nhân cơ hội nói: “Ta choáng váng đầu, muốn đi ra bên ngoài hít thở không khí.”

Cơ Lưu Tiêu trầm mặc xong mới hơi hơi gật đầu, vì thế ta liền hướng mọi người cáo từ, từ một bên lén lút lui xuống.

Thời điểm rời đi, vô ý thức quay mình, lại phát giác Khúc Nhược Vân ánh mắt nhưng lại lướt qua mọi người, dừng lại trên người Cơ Lưu Vân.

Chính là khi nhìn lại, lại không hề thấy sự khác thường.

Có lẽ là đã uống nhiều rượu nên hoa mắt đi.

Ta cũng không có nghĩ nhiều, liền một đường đi vô mục đích.

Phía sau một nha hoàn đi theo, có lẽ là sợ ta lạc đường

Đi được tới một cái hồ, ta quay đầu đối với nha hoàn phía sau nói: “Ta muốn một mình yên tĩnh một chút.”

Nha hoàn đó cực kỳ lanh lợi, cúi mình thi lễ một cái sau liền lui đi ra ngoài.

Mặt hồ dưới ánh trăng, nhiều điểm lấp lánh lay động, lại mang theo một màu đen thần bí, ta cứ như vậy lẳng lặng ngồi, nghĩ rất nhiều chuyện, chuyện trước kia trên giang hồ, chuyện hiện nay trong hoàng cung Đông Hải, tất thấy đều nghĩ, muốn từ trong đó tìm ra chút dấu vết gì đó.

Cũng không biết trải qua bao lâu, một thanh âm đáng thương hề hề vang lên bên tai ta “Nhiễm tỷ tỷ, là Nhiễm tỷ tỷ sao?”

Quay đầu nhìn lại, mới phát hiện Cơ Lưu Ân đang đứng ở một bên, ánh mắt trong suốt như lúc trước.

Chính là đôi mắt này có thể trong suốt trong bao lâu?

Nếu ngày khác, Cơ Lưu Ẩn khôi phục thần trí, đã biết tất cả, liệu có oán hận Cơ Vô Nhai không?

Hay là lại thêm muốn vương vị đó?

95. Q.1 - Chương 95: Sinh Nhật Chi Yến (3)

Ta vốn không phải người Đông Hải quốc, cho nên vương thượng tiếp theo của Đông Hải sẽ là ai cũng không phải là chỗ mà ta để ý, nhưng là mỗi khi nghĩ như vậy, trong con ngươi trong suốt chung quy lại nhiễm chút gì đó bụi bặm, đáy lòng vẫn là nổi lên một chút tiếc hận thản nhiên.

Chính là ta chung quy chỉ là người ngoài, không có quyền quyết định cuộc sống tương lai của Cơ Lưu Ẩn.

Nhưng nay hết thấy những chuyện này với hắn mà nói cũng không phải công bằng gì. Dù sao ai cũng không hy vọng chính mình bị người khác cười nhạo.

“Tiểu Ẩn Ẩn, ngươi như thế nào ở trong này? Thiết thức thức của ngươi đâu?” Thu lại suy nghĩ, ta cười hỏi.

Thiết Ứng chưa bao giờ không ở cạnh bên người Cơ Lưu Ẩn, hôm nay như thế nào lại thế?

Nói đến Thiết Ứng, ta cũng cảm thấy kỳ quái, lúc trước hắn là cảm kích người, như vậy thì ngay từ đầu hắn đã biết quan hệ của Hạ Nguyệt Nhiễm cùng Cơ Lưu Ẩn, kia vì sao hắn đối với ta cuối cùng là một bộ dáng ánh mắt đầy hận thù như thế?

Theo lý thuyết, Cơ Vô Nhai hắn là sẽ muốn hắn bảo hộ hai người chúng ta a~.

“Thiết thức thức đem ta đưa đến cửa, nói hôm nay là sinh nhật đại ca, muốn ta đem lễ vật cho ca. Nhưng ta không biết đường, đi tới đi tới liền đến nơi đây.” Khi nói chuyện, hắn còn nhét vào tay ta cái gì đó “Chính là cái này này.”

Từ cửa lớn đi đến yến hội bất quá chỉ vài chục bước, nhưng hắn cũng sẽ bị lạc đường, thật đúng là đáng yêu a~.

Ta không khỏi nở nụ cười “Tiểu Ẩn Ẩn, nếu gặp được tỷ tỷ ta, liền cùng ta ngắm trăng đi.”

Hạ Nguyệt Nhiễm năm nay mười sáu, mà kỳ thật ta đã qua tuổi mười tám, hắn thật đúng là nên gọi ta một tiếng tỷ tỷ.

“Nhiễm tỷ tỷ, cái này cho tỷ.” Hắn đột nhiên từ trong lòng lấy ra một cái bức tượng oa nhi tạc bằng gỗ, cười đưa cho ta “Ta vẫn hỏi Thiết thức thức bao lâu có thể nhìn thấy Nhiễm tỷ tỷ, hắn luôn nói là nhanh. Bất quá hôm nay cuối cùng cũng gặp được.”

Ta vừa thấy đã tiếp nhận, đúng là bộ dáng oa nhi của ta được Cơ Lưu Ẩn tạc bằng gỗ, khác rất là đáng yêu.

“Tiểu Ẩn Ẩn thực thông minh, tỷ tỷ rất thích nha.” Ta sờ sờ đầu của hắn, tán thưởng nói.

Tại trong cung này, chỉ có cùng Cơ Lưu Ẩn một chỗ, mới có thể không kiêng nể gì, không cần nghi kỵ gì cả, cũng không dùng cần ngại trang gì hết.

Ta đem oa nhi nhét vào trong túi, lại tìm xem chính mình có cái gì có thể đáp lễ không.

Chính là tìm tới tìm lui, không phải trang sức, thì cũng chỉ có cái lưu tô màu đỏ mà Mị vừa giúp ta tìm trở về, đưa trang sức tựa hồ có điểm tục, vì thế ta đem lưu tô nhét vào tay Cơ Lưu Ẩn “Tỷ tỷ không có cái gì hay cả, chỉ có cái này đưa người.”

Dù sao qua ba năm, ta cũng không biết chính mình rốt cuộc là ai, giữ lại lưu tô này cũng không có ý nghĩa gì, đơn giản đưa cho hần là để quên đi.

Cơ Lưu Ẩn cao hứng đem lưu tô cất vào trong lòng “Cám ơn tỷ tỷ, ta nhất định sẽ cất giữ thật tốt.”

Khi nói chuyện cùng ta còn có một chút bộ dáng tươi cười đơn thuần mà vô tội.

Vốn định cùng hần tâm sự nhiều thứ, nhưng nha hoàn vốn theo sau ta đi đã quay lại, hướng ta thi lễ, rồi nói: “Lục Vương phi, lục Vương gia tìm người trở về.”

Ta gật đầu, sau lại hướng Cơ Lưu Ẩn bên cạnh cười nói: “Tiểu Ẩn Ẩn, tỷ tỷ mang người đi gặp đại ca.”

“Nhưng là ta muốn cùng Nhiễm tỷ tỷ một chỗ, ta không biết đại ca, ta cũng không muốn đi.” Hần liền như vậy lôi kéo vạt áo của ta, hương vị hơi làm nũng “Không được sao? Nhiễm tỷ tỷ.”

Ta mỉm cười, đang muốn nói, phía sau lại truyền đến tiếng cười quen thuộc “Tiểu thất, biết Nhiễm tỷ tỷ là ai chăng?”

Xoay người liền thấy Cơ Lưu Tiêu chậm rãi mà đến, đưa tay ra vẫy nha hoàn đứng ở một bên lui xuống.

96. Q.1 - Chương 96: Sinh Nhật Chi Yển (4)

“Nhiễm tỷ tỷ chính là Nhiễm tỷ tỷ.” Cơ Lưu Ẩn vẻ mặt bất mãn, trừng mắt nhìn Cơ Lưu Tiêu nói.

Cơ Lưu Tiêu như là muốn tuyên bố quyền sở hữu đối với ta, hôn lên một cái ở trên má của ta, lời nói tựa như nỉ non ở bên tai ta vang lên “Tiểu Nhiễm, nàng đã nói, ta là yêu nghiệt, hoành hành nhân thế, cái gì không dùng lại dùng huynh muội đến áp chế ta. Ta căn bản là không cần thế tục.”

“Người là yêu nghiệt, ta cũng yêu nữ, chúng ta ai cũng không phải ai cứu rồi ai” Ta ngẩng đầu nhìn hần, phá lệ còn thật sự nói: “Chúng ta chỉ biết cho nhau thương tổn, cho nhau lợi dụng, cho đến khi cả hai sức cùng lực kiệt.”

“Như vậy khiến cho chúng ta cùng nhau rơi vào địa ngục, thương cũng tốt, đau cũng tốt, đó là ta đều muốn lôi kéo nàng cùng nhau.” Dưới ánh trăng, con người hần hết sức lóe sáng, khóe môi nhếch lên tươi cười sâu đậm, tựa như thể nhìn ta nói: “Ta, không cần cứu rồi.”

Lời nói như thế, vừa như giả vừa như thật, làm tim của ta không tự giác đập nhanh hơn.

Nói hần là yêu nghiệt chuyển thế, thật đúng là không đủ.

Nếu còn như vậy nữa, ở chung nhiều rồi có một ngày cũng bị trầm luân vào trong đó ...

“Nhưng là ta nghĩ muốn cứu rồi.” Ta nhìn ngược lại về phía Minh Nguyệt thành phía xa xa trong bóng đêm huyền ảo kia, sâu kín mà nói, “Ta không muốn thương, cũng chẳng muốn đau, chỉ muốn tìm người nào đó thật sự yêu thương ta.”

Ở mặt ngoài, ta làm việc phóng khoáng không thêm để ý đến ai, tùy ý làm bậy, nhưng là nội tâm luôn tịch mịch.

Ta cuối cùng cảm thấy chính mình như thất lạc cái gì đó rất trọng yếu, nhưng rốt cuộc là cái gì? Ta lại không thể nói rõ.

Mấy năm nay, đáy lòng luôn trống rỗng. Mặc dù ở thời điểm đối mặt với Dạ Khuynh Thành vẫn là có một tia hư không.

Hay vì ta mất đi trí nhớ, cái rất trọng yếu gì đó hình như đã bị quên mất ?

Sẽ là người trước mắt này sao?

Tim đập có chút hỗn loạn, ta không thể không thừa nhận, chết tiệt hần rất là mê người.

“Nếu Tiểu Nhiễm muốn, ta tùy thời đều có thể.” Lời nói mỉa hoặc lòng người như vậy lại bắt đầu trình diễn, một tia ưu thương quần quanh trong lòng của ta.

Quả nhiên là hần không đạt mục đích sẽ không bỏ qua cho ta đâu.

“Biết vì sao nhiều nữ nhân thích người như vậy không?” Ta thu lại nỗi lòng, cười nhìn hần, trên mặt vẫn là vẻ không chút để ý của ngày thường.

Trong mắt hần hiện lên một tia thất bại, nghĩ đến ta coi như là một lần thất bại của hần đi.

Theo dĩ vãng, tựa hồ chỉ cần hần nguyện ý, nữ nhân đều quỳ gối dưới chân hần, có lẽ còn trừ bỏ Thủy Bất Nhân.

Không có chờ hần trả lời, ta lại thẳng cười nói: “Bởi vì không chiếm được mới là tốt. Cho nên ta cũng như vậy, người dễ dàng nói thích như vậy, ta sẽ cảm thấy không có cảm giác thành tựu.”

Lời nói như thế, tất nhiên là giống như ý của ta sẽ nói trong lời.

Chính là nguyên nhân chân chính chỉ có ta chính mình mới biết được, ta là sợ nếu hần còn nói những lời như vậy nữa, tâm của ta thật sự sẽ bị chiếm đóng.

Ta không muốn bị chiếm đóng, cho nên liền không cho phép hần lại làm vẻ thâm tình như vậy.

Không muốn nghe hần trả lời, ta liền đi về hướng Cơ Lưu Ẩn ở một bên sớm thực bất mãn, dặt tay hần cười đến sáng lạn “Tiểu Ẩn Ẩn, tỷ tỷ mang người đi chơi.”

Lúc đi đến một nửa đoạn đường, ta cố ý quay đầu lại, làm như khiêu khích nhìn hần nói: “Có lẽ người biến thành Tiểu Ẩn Ẩn nghe lời như vậy, ta sẽ thích người nha~.”

Hần biến thành cái dạng gì cũng không quan hệ, chỉ cần không thâm tình như vậy là được.

Ta cứ như thế nắm tay Cơ Lưu Ẩn một đường trở về, tùy ý hần một người đứng một ở bên hồ...

97. Q.1 - Chương 97: Thái Tử Chi Chương (1)

Ta cùng Cơ Lưu Ẩn dạo quanh một vòng, lúc trở lại yến hội, Cơ Lưu Tiêu đã cũng đã quay lại, sắc mặt hần vẫn bình tĩnh, không có gì khác thường.

“Thất đệ, hần lạc đường, vừa đúng dịp gặp ta, đây là lễ vật thất đệ tặng cho đại ca.” Ta đem lễ vật của Cơ Lưu Ẩn hướng thái tử dâng lên, còn nói vài lời chúc phúc.

“Thất đệ có thể đến, đại ca liền thật cao hứng.” Thái tử nhìn Cơ Lưu Ẩn, con người mang theo vài phần thương tiếc, thản nhiên, nhưng cũng là thiệt tình.

Chính là Cơ Lưu Ẩn lại giật giật ống tay áo của ta, vô tội nói: “Nhiễm tỷ tỷ, ta đói.”

Khoẻ miệng mọi người đều hơi hơi gợn lên, hiển nhiên là bị bộ dáng đơn thuần của hần chọc cười.

“Được, được, tỷ tỷ mang người đi ăn cái gì.” Ta hướng thái tử thi lễ, liền lôi kéo Cơ Lưu Ẩn hướng ghế của hần đi đến.

Đợi cho yên vị trên ghế, tính ý lại của hần rất nặng, lôi kéo ta không để ta đi, vì thế ta cũng chỉ có thể cùng hần ngồi xuống, tuy rằng nói thế nào đều có vài phần quái dị, nhưng là ta không đành lòng cự tuyệt hần.

Con người trong suốt như vậy, chỉ cần nhìn lên, liếc mắt một cái, liền không thể quyết tâm ngoan cố được.

Yến hội tiếp tục, chẳng đến khi tất cả mọi người ăn uống no say, thái tử phi mới cười nói: “Các vị muội muội đến cùng tỷ tỷ tâm sự được không? Để cho huynh đệ bọn họ tán gẫu đi.”

Vì thế nam tỳ ở tại cùng nhau, mà chúng ta cũng liền theo thái tử phi hướng một sườn hành cung khác bước vào.

Cơ Lưu Ẩn định đi theo ta, lại bị Cơ Lưu Hiên một phen kéo trở về, cười nói: “Tiểu thất, người biến thành nữ hài tử từ bao giờ?”

Cơ Lưu Ẩn tuy khó tức giận nhưng lại bất mãn trừng mắt nhìn Cơ Lưu Hiên, kêu to người xấu, chọc mọi người lại một phen cười to.

Tình cảnh như thế, coi như là hài hòa khó có được, kỳ thật trừ bỏ Cơ Lưu Ẩn, đáy lòng mọi người lẫn nhau đều hiểu được.

Cho nên giờ phút này, mọi người coi như là chân chính buông xuống vài thứ, dung nhập vào bầu không khí này.

“Cũng không biết những người đó nghĩ như thế nào, một đám đều không muốn thành thân, cho tới bây giờ cũng chỉ có vài người chúng ta.” Đến hành cung, thái tử phi không khỏi oán giận “Nhị đệ nói hấn thân thể yếu đuối, không muốn chậm trễ cô nương nhà người ta. Đây là còn chưa tính, người xem Tam đệ ấy, một bộ cao lớn khôi ngô như thế, nhưng cũng không biết thành thân. Còn Ngũ đệ kia, cả ngày một bộ say rượu. Tiểu thất thì ta không nói.”

Thái tử phi nói cũng là sự thật, lúc này đây sở hữu nữ quyền bắt quá cũng chỉ có ta, Khúc Nhược Vân, Hạ Nguyệt Mộng, còn có thái tử phi bốn người, về phần cơ thiếp sẽ không mang đi ra.

Chúng ta chính là cười cười, cũng không có trả lời.

Dù sao ai cùng ai cũng không quen ai, cũng không muốn nói ra lời đắc tội người khác.

Cho nên giờ phút này, thật đúng là có chút thiếu sót.

Thái tử phi rốt cuộc vẫn là người khéo đưa đẩy, vừa thấy không khí không đúng, lập tức vòng vo sang đề tài nói đến cảm kỳ thư họa, Khúc Nhược Vân cùng Hạ Nguyệt Mộng cũng là bắt đầu cùng nàng tán gẫu.

Mấy thứ này, Nguyệt Liễu Lăng hiểu, nhưng là Hạ Nguyệt Nhiễm không hiểu, cho nên ta cũng thường phục một bộ dáng không có hứng thú.

Các nàng thấy ta như thế, đáy lòng cũng hiểu được, nhưng là lại thủy chung không có dừng lại.

Nói vậy các nàng là đã nghe qua ác danh của ta, ở trong lòng chung quy đối với ta có vài phần khinh thường.

Ta cũng vui vẻ thanh nhàn, ngồi xuống nhuyển tháp bên cửa sổ, nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, nhàm chán bắt đầu đếm những đèn đuốc xa xa.

98. Q.1 - Chương 98: Thái Tử Chi Thương (2)

Ta cũng không biết qua bao lâu, chỉ biết là ngay tại thời điểm ta sắp đi vào giấc ngủ, các nàng mới tán gẫu xong, thái tử phi nói một mỗi muốn đi nghỉ ngơi trước, mà Khúc Nhược Vân cùng Hạ Nguyệt Mộng cũng liền cùng nhau đi ra.

Hai người bọn họ cũng không có gì thâm giao, nhưng là duy nhất giống nhau một chút, chính là các nàng đều khinh thường ta, vì thế giờ phút này hai người thật đúng là có cùng ý tưởng đen tối.

Thấy ta cũng không gọi ta, hai người liền một đường ra cửa điện.

Ta nhún vai, ở các nàng đi rồi, không lâu cũng ly khai hành cung của thái tử phi .

“Có gì đặc biệt hơn người, không phải ngâm ngâm thơ ca, xướng xướng tiểu khúc, thật giống danh kỹ thanh lâu. Thật không biết là có cái gì để đắc ý.” Bị người bỏ qua lâu như vậy, trong lòng tự nhiên rất có tư vị không thoải mái, vì thế không khỏi lẩm bầm rửa vài tiếng.

Một đường bước vào, lại thoáng nhìn xa xa có mặt yêu hồng đang đến gần, vì thế đột nhiên xoay người, hướng một khúc ngoặt khác bỏ chạy.

Vừa rồi sau khi nói chuyện, ta thật đúng là không muốn gặp được Cơ Lưu Tiêu.

Chính là hắn tựa hồ thấy được ta, gắt gao theo ở tại phía sau ta.

Ta càng chạy càng nhanh, mà hắn lại càng ngày càng gần, ngay tại thời điểm ta nghĩ dừng bước, hắn lại phi thân một cái, đem ta nhảy lên cây, ta còn chưa kịp phản ứng, hắn đã bưng kín miệng của ta, ra hiệu ta hướng xa xa nhìn lại.

Theo tầm mắt nhìn phía xa xa của hắn, mới phát hiện có hai thân ảnh đang hướng bên này đi tới.

Giờ phút này, hắn mới buông lỏng tay ra, ta không khỏi thấp giọng hỏi nói: “Trốn cái gì, chúng ta cũng không phải làm việc khuất tất gì không muốn ai nhìn thấy.”

“Không phải chúng ta làm việc khuất tất gì không muốn ai nhìn thấy, mà là bọn hắn làm việc khuất tất không muốn ai nhìn thấy.” Hắn ôm thân thể của ta, đem ta kéo gần lại phía hắn vài phần.

Ta lại đem hắn đẩy ra xa vài phần, thấp giọng lẩm bẩm nói: “Cùng người ở cùng một chỗ không có chuyện gì tốt.”

Theo hai người kia tới gần, ta dĩ nhiên thấy rõ dung mạo của bọn họ.

Còn thật không biết là gặp phải vận gì nữa, mỗi lần đều không nên gặp thì lại có thể gặp được .

Hắn đột nhiên gần sát vào khuôn mặt của ta, nhẹ giọng hỏi: “Tiểu Nhiễm, nàng vừa rồi nói có phải là lời nói thật hay không?”

Cái gì?

Ta còn chưa kịp có phản ứng, người cách đó không xa chạy tới dưới tàng cây, thanh âm nói chuyện với nhau cũng truyền vào bên tai chúng ta.

“Duệ ca ca, chàng thật sự muốn ta gả cho tứ Vương gia sao?” Đó là thanh âm của Hạ Nguyệt Mộng, so với ngày thường thiếu đi vài phần đậm mực, hơn vài phần nhu tình.

Nàng cùng thái tử?

Những người này trong lúc đó quan hệ thật đúng là đủ phức tạp.

“Tiểu Mộng, phụ vương nếu đã muốn tứ hôn, ta cũng không có biện pháp.” Thái tử trong thanh âm mang theo vài phần bất đắc dĩ.

“Ta vừa rồi cùng chàng nói nhiều như vậy, chàng liền thật sự không có cảm giác gì sao? Uống cho ta đối với chàng còn tâm tâm niệm niệm.” Hạ Nguyệt Mộng trong giọng nói có hơn vài phần tức giận, tựa hồ như đang trách oán thái tử không có năng lực. (tâm tâm niệm niệm: trong tầm trí tư tưởng lúc nào cũng nghĩ đến)

“Tiểu Mộng...” Thái tử nghĩ kéo nàng vào lòng, nhưng là Hạ Nguyệt Mộng lại gạt cánh tay hắn ra “Cơ Lưu Duệ, ta về sau sẽ không gặp lại chàng nữa. Ta sẽ gả cho tứ Vương gia.”

Lời còn chưa dứt, người đã muốn xoay người rời đi, hiển nhiên là thương thấu tâm.

“Tiểu Mộng, nàng cũng biết ta thân bất do kỷ.” Thái tử nhìn của nàng bóng dáng, không khỏi hơi hơi tự giễu.

(thân bất do kỷ: phải làm những việc không theo ý mình muốn. cuộc sống của mình không còn do mình làm chủ nữa)

Theo sau cũng đi về một hướng khác, cũng không có đuổi theo Hạ Nguyệt Mộng.

Chính là nếu thực sự có đuổi theo, chỉ sợ kết quả là càng dây dưa không rõ.

Chúng ta bắt quá tuy chỉ nghe được một đoạn đối thoại, nhưng cũng không khó đoán ra ân oán tình cừ của bọn họ trong lúc đó.

“Tần Chúc Vân là người của phụ vương.” Thái tử mới vừa đi xa, người bên cạnh liền mở miệng nói.

Trách không được thái tử cũng không dám vọng động, thì ra Cơ Vô Nhai đã bố trí người ở bên cạnh nhằm giám sát thái tử, nói như thế hẳn đáy lòng cũng có thể hiểu được đi.

Chính là...

Ta không khỏi xoay người lại, hơi vài phần trào phúng nói: “Người hiểu biết thật đúng là kỹ càng.”

99. Q.1 - Chương 99: Thái Tử Chi Thương (3)

“Ta so với nàng đương nhiên phải biết hơn rất nhiều.” Hắn nhìn ta, gần từng tiếng nói.

Ta không khỏi ngẩn ra, tổng cảm thấy trong lời nói của hắn có ý tứ.

Chẳng lẽ hắn đã biết thân phận của ta?

Đang lúc ta không biết làm sao, hắn lại tiếp tục lời nói chuyển sang đề tài mới “Tiểu Nhiễm, nàng vừa rồi nói nhưng là sự thật sao? Chỉ cần ta thật sự giống như tiểu thất, nàng liền sẽ thích ta?”

“Đúng” Ta gật đầu, tiện đà phất tay một cái “Nhưng là người vĩnh viễn đều không thể trở nên đơn thuần giống như tiểu thất. Cho nên đợi kiếp sau đi.”

Rõ ràng đã muốn làm được đủ tuyệt tình, vì sao hắn không ngừng mà tới gần?

Hắn trầm mặc không nói, ta cũng không mở miệng nói thêm lời nào, cả hai lặng lẽ đứng ở trên cây, cho đến khi xa xa truyền đến tiếng bước chân bối rối, cùng với tiếng gọi âm ỉ, hắn mới mang theo ta nhảy xuống cây, hướng nơi phát ra thanh âm chạy đến.

Càng càng gần, tiếng gọi âm ỉ này cũng càng phát ra rõ ràng.

“Đã xảy ra chuyện, thái tử bị đâm...” hạ nhân hiển nhiên cước bộ bị rối loạn, tựa như đang chung quanh trốn chạy.

Cơ Lưu Tiêu sắc mặt trầm xuống, liền lôi kéo ta thẳng tắp hướng bên trong đi đến.

Thái tử gặp chuyện?

Vừa rồi hắn rõ ràng vẫn còn hoàn hảo, như thế nào chỉ trong một nháy mắt liền...

Chờ thời điểm chúng ta đuổi tới, liền chỉ thấy thái tử nằm ở bên trong vũng máu, vốn là một thân quần áo đẹp đẽ, giờ phút này sớm dính đầy máu tươi, thái tử phi ôm đầu thái tử, khóc lóc than thở.

Thì ra không chỉ có là gặp chuyện, mà là bị người sát hại.

Ta cùng Cơ Lưu Tiêu không khỏi đứng ở tại chỗ, mà tất cả mọi người còn lại cũng đều tới rồi.

Một hồi yến tiệc sinh nhật vui vẻ, nhưng lại thành ngày mất của hắn, mặc dù chưa bao giờ cùng thái tử nói chuyện nhiều, nhưng là trong bên trong đầu vẫn là hiện lên nụ cười ôn hòa của hắn, cùng với một khắc bất đắc dĩ cùng tự giễu vừa rồi kia.

Ai là hung thủ?

Này đường đường là ở bên trong hoàng cung của Đông Hải quốc, đều không phải là người bình thường nói vào là có thể vào, mà phủ thái tử này càng không phải nói có thể tiếp cận là có thể tiếp cận được, huống chi như thế không một tiếng động sát hại một người.

Thái tử rõ ràng không có dấu vết gãy giụa, trong ánh mắt thậm chí còn lưu lại vài tia kinh ngạc, nói như vậy người sát hại hắn nhất định là người hắn quen biết, làm cho hắn không có phòng bị.

Những người ở đây nhưng lại đều có thể là nghi phạm, nhưng là trong đó lại có mấy người có thể một đao lấy mất mạng? Thậm chí ra tay không một chút lưu tình.

Trong lòng ta nghĩ được như vậy, nói vậy trong lòng mọi người ngồi đây đều có thể nghĩ được như thế, mà giờ phút này bọn họ việc tất yếu sẽ phải làm, đó là nghi kỵ lẫn nhau.

Mục đích của hung thủ kia rốt cuộc là mạng của thái tử, hay là làm ân oán của Đông Hải quốc tiến thêm một bước trở nên gay gắt?

Giờ phút này cũng không có biện pháp biết rõ.

Vốn là thái tử phi đang khóc ruột gan đứt từng khúc, đột nhiên ngẩng đầu lên, đối với mọi người nói: “Hôm nay, những người ra vào phủ thái tử đều bị tình nghi là hung thủ, đương nhiên cũng bao gồm cả bản cung, cho nên còn thỉnh các vị Vương gia tạm thời ở lại phủ thái tử.”

Nữ nhân có thể ở thời khắc như thế, đưa ra quyết định như thế, ta không biết nên nói nàng bình tĩnh, hay là nên nói nàng lãnh huyết đây? (lãnh huyết: máu lạnh)

Nàng là người của Cơ Vô Nhai, tình cảm kia của nàng đối với thái tử lại có bao nhiêu phần là thật, nàng vì hắn rơi lệ, có phải có vài phần phát ra từ nội tâm hay không?

Này trong nháy mắt, có người tựa hồ lại đội mặt nạ, làm cho người ta nhìn không thấu.

Ánh mắt của ta không khỏi nhìn hướng về phía Hạ Nguyệt Mộng, đã thấy sắc mặt của nàng trắng bệch, mấy viên nước mắt tựa như ở trong hốc mắt đảo quanh, lại chịu đựng không cho nó rơi xuống.

Biểu tình của nàng vừa vừa, thật sẽ làm người hiểu lầm xem ra nàng là thật sợ hãi.

Trước đó một khắc, nàng còn gọi ầm ĩ không cần lại nhìn thấy hắn, nhưng lại không nghĩ rằng ngay sau đó là vĩnh biệt.

Kỳ thật nói đến khó chịu nhất vẫn là nàng đi.

Ta rõ ràng nên vô tâm vô phế, là một người vô tình, nhưng là giờ phút này nhưng lại cũng bắt đầu cảm thấy sầu não.

Này không phải đồng tình Hạ Nguyệt Mộng, chẳng qua là cảm thán sinh mệnh vô thường, cho nên có vài thứ, bỏ lỡ thật đúng đó là vĩnh viễn.

100. Q.1 - Chương 100: Thái Tử Chi Thương (4)

101. Q.1 - Chương 101: Thái Tử Chi Thương (5)

Cơ Vô Nhai lặng thinh thật lâu, một hồi lâu sau mới sâu kín nói: “Nói như vậy vào lúc đó, các người ở đây, mỗi người đều có thể động thủ”

Chỉ một khoảng thời gian ngắn ngủi như vậy, đã có thể thần không biết quỷ không hay giết thái tử, lại có thể trong lúc đó vô thanh vô tức trở lại bên cạnh mọi người, điều này cho thấy kẻ ám sát vô cùng quen thuộc phủ thái tử, lại là cao thủ võ công cao cường.

Lúc ấy Cơ Lưu Tiêu cùng ta ở cùng một chỗ, hẳn là không có khả năng ra tay, Cơ Lưu Ẩn cũng có thể loại ra ngoài, mà những người còn lại, cho dù ở mặt ngoài như thế nào, đều có thể là kẻ tình nghi

Chính là khi hỏi xong một lượt, mỗi người ở đây đều có người bên cạnh.

Cơ Lưu Hiền cùng Cơ Lưu Ẩn ở một chỗ, Cơ Lưu Hân còn nói cùng Hạ Nguyệt Mộng ở một chỗ, Hạ Nguyệt Mộng cũng không phủ nhận, Cơ Lưu Phong lại cùng Cơ Lưu Vân ở một chỗ, mà ta lại cùng Cơ Lưu Tiêu ở một chỗ.

Tựa hồ chỉ còn có Khúc Nhược Vân cùng Tần Chúc Vân.

Lúc Cơ Lưu Tiêu nói cùng ta ở một chỗ, ánh mắt Cơ Vô Nhai có vài phần không vui, nhưng lại lập tức giấu đi, vẫn không nói gì.

“Các người đi về trước đi. Chuyện này quả nhân sẽ tự có cách.” Sau khi hỏi xong, Cơ Vô Nhai liền nói.

Vì thế mọi người thi lễ xong, toàn bộ liền lui xuống.

Trên đường về, Cơ Lưu Tiêu sai người đem Khúc Nhược Vân trở về trước, lại không để ý đến ý nguyện của ta, đem ta kéo đến ven hồ nào đó.

“Người làm gì vậy?” Đợi cho hần ôm ta phi thân lên cây, ngồi trên cây ở bên hồ, ta mới bắt đầu hỏi.

Hôm nay phát sinh nhiều chuyện, người đã sớm mệt mỏi, làm sao còn có tâm tư đối phó hần.

“Trời cũng gần sáng rồi, không bằng chúng ta đến xem mặt trời mọc đi.” Hần phấn khởi dạt dào nói.

Ta không khỏi liếc mắt nhìn hần nói: “Này, xin người có nhân tính chút đi được không, đại ca vừa gặp chuyện, người lại vẫn có tâm tư xem mặt trời mọc? Nếu không phải lúc ấy ta và người cùng một chỗ, ta còn thực sẽ nghĩ người chính là hung thủ.”

“Tiểu Nhiễm không phải nói ta là yêu nghiệt sao? Yêu nghiệt không phải là không có nhân tính sao?” Hần tựa hồ trở lại như lúc đầu gặp mặt, như vậy cười như không cười nhìn ta, vẻ mặt không có chút gì đáng hoảng.

Thật lâu không thấy được cái dạng này của hần, giờ phút này thấy lại có cảm giác như đã qua mấy đời.

“Cũng đúng, đem nhân tính cùng người đặt cùng một chỗ, ta thật đúng là đã đề cao người.” Ta không khỏi nhẹ giọng trào phúng.

Hần cười khẽ vài tiếng, chẳng hề để ý, sau đó lại đột nhiên nghiêm túc hỏi: “Tiểu Nhiễm thì sao? Nàng cảm thấy là ai giết đại ca?”

Ta trong lòng nghĩ thế nào tất nhiên là sẽ không nói cho hần, vì thế chỉ tay vào hần nói: “Ta hoài nghi chính là người. Người có phải hay không phải người đi làm?”

“Tiểu Nhiễm, ở trong lòng nàng, ta thật sự là như vậy sao?” Hần cười khổ vài tiếng hỏi.

Ta không lưu tình chút nào gật đầu “Đúng, chính là như vậy.”

Lúc này, những tia nắng sớm mai xua đi màn đêm, thân nhiên rơi trên người hần.

Hần tươi cười không kềm chế được, ánh mắt ôn hòa, lại mang ý gì đó bên trong, chỉ tay hướng về phía cửa điện cách đó không xa. Tuy rằng chỉ trong nháy mắt, nhưng ta vẫn thấy rõ, một nhân ảnh lén vào phủ nhị vương gia.

Thì ra hần đã sớm biết, như vậy hần mang ta tới nơi này cũng không phải nhìn cái gì mặt trời mọc, mà là để xem một màn kia.

Quay đầu lại, lại bị mê hoặc ở khuôn mặt tươi cười của hần, từng đợt từng đợt nắng sớm chiếu vào hần, nhiều điểm ôn hòa, nháy mắt trong lúc đó, nhưng lại cảm thấy hết thảy đều là thật, có lẽ cũng không sai.

Sau này cũng chỉ nhớ rõ hần đã nói, hần ngay từ đầu cũng không biết nhất định là nhị ca, chỉ biết là sau khi xong việc, hung thủ nhất định sẽ thừa lúc lòng người hỗn loạn mà trở lại bên cạnh chủ nhân.

Sau đó, ánh mặt trời hoàn toàn xuyên thấu tầng mây, hào quang bắn ra bốn phía, soi tỏ vạn vật, quanh chúng ta trời cũng đã chuyển sáng.

Ta cùng hần chứng kiến thời khắc mặt trời mọc trắng lệt, nhưng là so với mặt trời mọc, ta nhớ rõ nụ cười của hần còn ấm áp hơn, như tia nắng mặt trời làm tan chảy băng tuyết giá lạnh, nụ cười xuân về hoa nở. Một chút lo lắng chậm rãi len vào đáy lòng ta...

102. Q.1 - Chương 102: Di Họa Giang Đông (1)

Di họa Giang Đông (.) là một tích trong Tam Quốc Diễn Nghĩa. Giang Đông hay còn ám chỉ Tôn Quyền của nước Đông Ngô. Di họa Giang Đông chính là đem rắc rối, tai họa đổ hết cho Tôn Quyền và Đông Ngô chịu trận.)

Nhị vương gia đã chết?

Còn chưa chờ chúng ta tra ra mục đích của Cơ Lưu Vân, hắn thế nhưng đã chết, nhưng lại không phải chết vì bệnh, mà cũng là bị người ám sát.

Chẳng lẽ hung thủ giết thái tử cũng không phải hắn?

Hết thấy hết thấy, dường như là một loạt mưu đồ có chủ đích.

Bên trong hoàng cung Đông Hải, lòng người hoảng sợ, tất cả mọi người nghi kỵ lẫn nhau, sợ mình sẽ trở thành mục tiêu kế tiếp, lại sợ người khác hoài nghi chính mình.

Tất cả đều cảm thấy một hồi bão táp sắp xảy ra.

Mà điều ta muốn, chính là trước lúc bão táp có thể rời khỏi hoàng cung, khi đó, lòng người đều hỗn loạn, liền sẽ không có phòng bị, đúng là thời cơ tốt, nhưng lại vẫn còn thiếu hai khối thất thải kì thạch.

Thái tử đã chết, nhưng Tuyết Ngưng trên người thái tử lại ở nơi nào?

Ta do dự thật lâu, cuối cùng tìm đến Hạ Nguyệt Tiêu, nhưng hắn lại nói cho ta biết, có người sớm lấy đi rồi, mà giao dịch giữa ta và hắn cũng dừng ở đây.

Ta tất nhiên là truy vấn hắn nguyên nhân, nhưng mà hắn lại ngậm miệng im lặng không đề cập tới, chỉ lạnh lùng nói cho ta biết, từ nay về sau, hắn cùng ta không còn liên quan, hắn hôm nay buông tha ta, nhưng là ngày khác nếu gặp lại, hắn sẽ ra tay không lưu tình.

Hắn nói, người làm bại hoại thanh danh của Tiểu Nhiễm.

Bại hoại sao?

Hắn chẳng lẽ không biết Hạ Nguyệt Nhiễm là người như thế nào?

Ta không giữ lại, tiêu sái nói hắn nhanh rời đi.

Nếu như đã quyết ý đi, cố giữ lại cũng không có nghĩa gì.

Hắn nếu muốn kết thúc giao dịch với ta, nhất định là đã biết tin tức của Hạ Nguyệt Nhiễm, mà Hạ Nguyệt Nhiễm lại ở trong tay Mị, lẽ nào hắn đã gặp Mị ?

Sát thủ ám sát hết lần này đến lần khác, phải chăng cùng Mị có quan hệ?

Tuy rằng ở chung ba năm, nhưng ta lại chưa bao giờ hiểu được Mị.

Ta chưa bao giờ biết Mị vì cái gì muốn thu thập nhiều tài phú như vậy, ta cũng không biết thân phận thật sự của hắn là gì? Nếu Mị quả thật là đơn độc một mình, làm sao có khả năng chỉ trong thời gian ngắn ngủn liền một tay tạo nên Kính Nguyệt cung?

Hắn muốn thất thải kì thạch lại là vì cái gì? Vì tài phú hay là vì bệnh của hắn cùng Dạ Khuynh Thành?

Có hay không, tất cả, tất cả ngay từ lúc bắt đầu đã là một âm mưu cố ý sao?

Loạn, thực loạn...

Dường như mọi việc đã sớm vượt khỏi khả năng suy đoán của ta.

Có đôi khi ta thậm chí bắt đầu hoài nghi, ba năm trước đây ta lẽ ra không nên gặp bọn họ...

Nếu không gặp, ta có thể đã thành nha hoàn của nhà giàu, cũng có thể đã lưu lạc tại thanh lâu, dù vậy cũng tốt hơn nhiều so với bây giờ.

Chính là thế gian này vốn không có nếu, hết thấy những việc này có lẽ bên trong đã sớm rõ ràng.

Càng nghĩ càng loạn, càng nghĩ càng kinh hãi, vì thế ta đơn giản là đi vào trong một tòa núi giả, một mình một người cuộn mình vào bên trong.

Nơi này là ta vô tình phát hiện được, nhìn như là núi giả không hề trống rỗng, nhưng ở sau lưng lại cất giấu một cái động, vừa vặn có thể cất chứa một người.

Vì thế mỗi khi thấy phiền lòng, ta lại tới nơi này.

Tê Phượng viện vốn là thực ít có người đến, hơn nữa nơi này rất vắng vẻ, thật đúng là một nơi tĩnh tâm dưỡng thần cực tốt

Thân mình vô ý thức ngửa về phía sau, tựa vào trên tường đá, cứ nằm như vậy, nhắm mắt lại, cái gì cũng không nghĩ nữa.

Có lẽ là do cơn mưa bất chợt đổ xuống tối hôm qua, vẫn còn những hạt mưa đọng lại, một giọt nước mưa rơi xuống, dừng trên hai má ta, ta không khỏi mở mắt, đưa tay lau đi giọt nước, lại phát hiện phía trên động có một khe hở, nước chính là từ trong khe hở thẩm thấu xuống. Mà bên cạnh khe hở có một tảng đá nhỏ rất quái dị, giống như dùng để khởi động mở ra một cơ quan mật thất.

Ta tò mò đưa tay chạm vào, lại phát hiện tảng đá kia quả thật là dịch chuyển lên trên, vì thế liền vô tình dạo qua một vòng.

Tường đá ta đang dựa vào đột nhiên dời về một bên, nên ta liền như thế ngã vào thạch động cất dấu bên trong, dọc theo cầu thang lặn xuống.

Ta là bắt được một thứ gì đó nổi lên trên tường, mới làm cho chính mình thôi ngã nhào.

Trong lòng núi giả lại là giấu giếm huyền cơ.

103. Q.1 - Chương 103: Di Họa Giang Đông (2)

Ta rõ ràng đã tới đây mấy lần, lại chưa bao giờ nghĩ tới mặt sau còn có thể có một mật thất, nếu không phải ta lúc này đây vô tình nhìn thấy bên trong, thật đúng là sẽ không hề nghĩ đến.

Đây... Là do Cơ Lưu Tiêu tạo ra sao?

Ta đứng dậy, dọc theo thêm đá chậm rãi đi vào bên trong.

Trong thông đạo thật tối, vươn tay ra không thấy năm ngón tay, ta cũng chỉ có thể dựa vào cảm giác mà không ngừng đi về phía trước.

Cũng không biết đi bao lâu, vốn thông đạo đang nhỏ hẹp đột nhiên trở nên rộng ra, cũng có vài ánh sáng nhạt chậm rãi chiếu đến.

Ta không khỏi đi nhanh hơn, thẳng đến một cái phòng rộng mở.

Phòng là một cái thạch thất, nhưng lại bố trí thật sự tinh mỹ, phía trên phòng có một cái đèn lớn, bên trong chứa mười viên dạ minh châu.

Ánh sáng minh châu soi tỏ, làm cho thạch thất này thoát nhìn liền như ban ngày.

Ở đây còn có giường, có bàn, trên bàn thậm chí còn có một bình hoa, dường như vẫn thường có người ở.

Chính là trên tường có một vài bức họa lại làm cho ta hiểu được tất cả.

Thì ra nơi này cũng là nơi Cơ Lưu Tiêu kỷ niệm Phượng Loan, hết thấy đều là vật mà nàng từng lưu lại.

Mỗi nơi mắt nhìn đến, đều là tình yêu hân dành cho Phượng Loan, tâm thế nhưng lại bắt đầu hơi hơi chua xót.

Ta đây là làm sao vậy?

Là bị hấn đêm hôm đó mê hoặc sao?

Ta cực lực lắc đầu, lại không thể không thừa nhận chính mình đối hấn chung quy là có vài phần hảo cảm, không thể không thừa nhận chính mình cũng không hơn gì một tiểu nữ tử, bị đoạn thâm tình giả giả thật thật kia của hấn mê hoặc.

Chính là nếu ta chính là Phượng Loan thì sao?

Giờ khắc này, đáy lòng lại cảm thấy nói chính mình là Phượng Loan có lẽ cũng không tồi.

Hơi hơi tự giấu một phen, ta mới hướng bên trong đi đến.

Bên trong là một nội thất không lớn, chỉ có một cái giường hoa bằng thủy tinh, mà nằm trên đó đúng là Phượng Loan?

Là di thể sao?

Giật mình, đồng thời đáy lòng lại có vài phần mất mát, ta quả thật không phải Phượng Loan.

Chính là khi đến gần nhìn thấy, lại phát hiện đó chẳng qua là một người sáp, mà khuôn mặt mỗi một nét đều cực kỳ giống ta.

Là Phượng Loan? Hay là ta?

Đang lúc ta suy nghĩ ngàn vạn điều, một tiếng nói chuyện thăm thì xa xa truyền đến, ta không khỏi hốt hoảng liền trốn vào một bên giường, nín thở chờ đợi.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, mà nói tiếng cũng dần dần rõ ràng lên.

“Tiêu, nơi này là chỗ nào?” Trong mơ hồ, một giọng nữ nhẹ nhàng giật mình hỏi.

Là ai?

Ta cảm thấy giọng này rất đời quen thuộc, nhưng lại nghĩ không ra.

“Ta vì Phượng Loan tạo mộ chôn theo quần áo và di vật.” Cơ Lưu Tiêu thản nhiên đáp, mang theo vài phần bí ẩn.

“Tiêu, huynh dẫn muội tới nơi này là vì sao?” Nữ nhân kinh ngạc hỏi, bên trong mang theo vài phần mong đợi.

Rất quen thuộc, thật sự rất quen thuộc. Nhưng ta chính là nghĩ không ra.

Gọi Cơ Lưu Tiêu thân mật như thế có thể là ai? Khiến Cơ Lưu Tiêu đáp lời nghiêm chỉnh như thế lại có mấy người?

“Bất Nhân, muội vẫn không tin ta sao? Ta đây hôm nay trước mặt muội hủy diệt nơi này đi là được phải không?” Cơ Lưu Tiêu thanh âm sâu kín vang vọng bên trong thạch thất.

Bất Nhân? Thủy Bất Nhân?

Thủy Bất Nhân từng thân mật gọi Cơ Lưu Phong là Phong ca ca, mà giờ phút này lại cùng Cơ Lưu Tiêu ở đây, còn thân mật như thế?

Đó là Thủy Bất Nhân từng đối với Cơ Lưu Tiêu tỏ vẻ chán ghét sao?

Ta bỗng rất muốn cười, rồi đột nhiên trong lúc đó lại hiểu được một vài chuyện.

104. Q.1 - Chương 104: Di Họa Giang Đông (3)

“Tiêu, muội tin tưởng huynh, huynh không cần hủy diệt nơi này. Lúc trước muội thích huynh cũng là bởi vì huynh đối với Phượng Loan thâm tình, muội cũng không phải loại nữ nhân cố tình gây sự, cũng không muốn đi đổ kị việc huynh từng yêu Phượng Loan.” Thủy Bất Nhân thanh âm nhẹ nhàng nhợt nhạt, lại mang theo ôn nhu mị hoặc lòng người, không giống ngày thường lạnh như băng.

Nàng thích Cơ Lưu Tiêu, thì ra nàng thích chính là Cơ Lưu Tiêu.

Ngay cả một trong hai đại tài nữ đương thời Thủy Bất Nhân lại cũng quỳ gối dưới hân, ta thật đúng là không thể không thừa nhận sự lợi hại của Cơ Lưu Tiêu, vốn tưởng rằng Thủy Bất Nhân là thất bại lớn nhất của hân, lại không nghĩ rằng bọn họ sớm ám độ trần thương. (ám độ trần thương : “minh tu sạ đạo, ám độ Trần Thương” – ngoài sáng giả vờ làm thế này để che giấu việc chính làm ả mật trong tối, chọn cách tấn công không ai nghĩ tới)

Mà ngay cả chính ta cũng...

Cơ Lưu Tiêu a Cơ Lưu Tiêu, ta thật đúng là đã xem thường người rồi.

Giờ phút này, ta liền cảm thấy một cổ hờn dỗi trong lòng không ngừng mà bồi hồi, lại không biết là vì Cơ Lưu Tiêu lừa gạt, hay là vì ý chí của mình không đủ kiên định.

“Bất Nhân, ta đã biết là muội sẽ hiểu ta.” Cơ Lưu Tiêu thanh âm mang theo bao nhiêu nhu tình, cũng như đã từng đối với ta nói lời như vậy, nhưng là ta lại chỉ cảm thấy tất cả thật châm chọc.

Là giả, ta rõ ràng biết chỉ là giả, nhưng lúc trước ta vì sao lại bị mê hoặc?

Hắn chính là cao thủ diễn trò, hắn chính là yêu nghiệt mị hoặc nhân gian, ta như thế nào có thể nghĩ rằng hắn rất thiện lương?

Tự giễu, ta bây giờ điều duy nhất có thể làm cũng chỉ là tự giễu.

“Tiêu, huynh có thể hiểu được tâm ý của muội đối với huynh là tốt rồi.” Kia một tiếng gọi, bao hàm thâm tình, nhưng cũng cực độ châm chọc như một màn kịch.

“Ta hiểu được, ta đương nhiên hiểu được.” Hắn như vậy khấn cấp biểu lộ tâm ý.

Chẳng lẽ hắn đối với Thủy Bất Nhân lại có vài phần là thật?

Một lúc sau, Thủy Bất Nhân sâu kín mở miệng “Tiêu, đây là binh phù của Cơ Lưu Phong.”

Binh phù?

Thì ra Thủy Bất Nhân tiếp cận Cơ Lưu Phong là vì binh phù, Cơ Lưu Tiêu hắn luôn miệng nói không cần vương vị, kết quả quả nhiên là nói dối.

Ta cũng rốt cục hiểu được, lúc trước ta không nên làm loạn, lại càng không nên đi vào vườn hoa hải đường.

Lúc ấy vẫn không rõ, Cơ Lưu Tiêu vì sao lại trùng hợp như thế xuất hiện ở trong này, giờ phút này xem ra này hết thấy đều là bọn hắn cố ý an bài tốt.

Thủy Bất Nhân cố ý ở nơi nào đó cùng Cơ Lưu Phong hẹn gặp, ý muốn chính là làm cho Cơ Lưu Tiêu bắt gặp được một màn đó, sau đó Cơ Lưu Tiêu liền có được nhược điểm của Cơ Lưu Phong, làm cho Cơ Lưu Phong không thể đối với hắn dễ dàng vọng động giành thắng lợi, hơn nữa Thủy Bất Nhân từ giữa giúp, Cơ Lưu Phong căn bản là sẽ không nghĩ tất cả ngay từ đầu đã là một âm mưu.

Kế hoạch của bọn họ thực hoàn mỹ, chỉ là bọn hắn tính sai ở kẻ ngoài ý muốn là ta, ở thời điểm Cơ Lưu Tiêu đuổi tới, ta nhưng lại sớm hơn hắn một bước, cho nên mới có một màn lúc trước.

Mà ta dù chỉ vô tình bên trong gặp được, lại nhất định bị Cơ Lưu Tiêu kéo vào trận lốc xoáy này.

Thì ra tất cả tất cả là như vậy, chỉ có thể xem như ta chính mình tạo thành.

Vì sao ta lại đi đến vườn hoa hải đường?

Nếu ta không đi nơi đó, không thấy bọn họ, như vậy có lẽ Cơ Lưu Tiêu sẽ không chú ý tới ta, như vậy cũng sẽ không có cục diện như hôm nay.

Giờ phút này, tâm tình của ta chỉ có thể dùng từ buồn cười để hình dung.

Bên ngoài tiếng nói chuyện như trước tiếp tục, mà ta cũng đè nén tâm tình, chuyên chú lắng nghe, ta phải biết chính mình rốt cuộc phạm vào bao nhiêu sai lầm lớn, ta cũng muốn biết Cơ Lưu Tiêu rốt cuộc che giấu bao nhiêu sự thật, ta càng muốn làm cho chính mình hoàn toàn thấy rõ tất cả.

105. Q.1 - Chương 105: Di Họa Giang Đông (4)

“Bất Nhân, binh phù muội tạm thời trả lại chỗ cũ, giờ phút này không phải thời điểm hành động. Đại ca, nhị ca vừa chết, là có người muốn cố ý gây hỗn loạn lòng người, lại hoặc là cố ý chế tạo cơ hội cho chúng

ta, nếu giờ phút này hành động, nhất định sẽ rước lấy nhiều hiềm nghi, dù sao phụ vương vẫn còn tại vị, chúng ta không có lý do chính đáng gì.” Cơ Lưu Tiêu đem hết thấy tình thế phân tích đạo lý rõ ràng.

Theo như lời hấn, xem ra kẻ ám sát lần này hấn là không phải người của vương thất Đông Hải.

“Tiêu, ở phương diện quyền mưu, có lẽ không người nào có thể so sánh được với huynh.” Thủy Bất Nhân thanh âm bên trong mang theo vài phần sùng bái, chính là lại rước lấy tiếng cười khê của Cơ Lưu Tiêu “Có tài nữ đương thời được người người xưng tụng là muội ở đây, ta làm sao có thể nhận lời khen?”

Tiếng cười của hấn, của nàng, đan vào cùng một chỗ, tựa như mũi châm nhọn không ngừng đánh vào lòng ta.

Cười xong là một hồi lâu trầm mặc, ta không biết bọn họ ở đó làm gì, chỉ cảm thấy không khí áp lực thật khó chịu.

“Tiêu, huynh đối với Hạ Nguyệt Nhiễm, nàng...” Thủy Bất Nhân chần chờ hỏi.

Thủy Bất Nhân tuy rằng là tài nữ đương thời, nhưng dù sao cũng vẫn là một nữ nhân, một nữ nhân yêu Cơ Lưu Tiêu, cho nên đối với lời đồn đãi bên ngoài về chuyện Cơ Lưu Tiêu yêu ta, sủng ta tất nhiên là sẽ để ý.

Nàng muốn biết, ta cũng muốn biết .

Ta muốn nghe Cơ Lưu Tiêu chính miệng nói ra hấn đối với ta rốt cuộc mang tâm tình gì.

“Bất Nhân, muội ghen sao?” Cơ Lưu Tiêu trong thanh âm mang theo vài phần nghiền ngẫm.

“Muội không có.” Một tiếng hờn dỗi do mang theo vài phần ngưỡng chừng.

Ta có thể tưởng tượng thần thái của Thủy Bất Nhân giờ phút này, nhất định là mặt như hoa đào, tâm nhộn nhạo như nước mùa xuân, một bộ dáng mười phần của tiểu nữ nhân.

Cơ Lưu Tiêu tựa hồ như muốn trêu ghẹo nàng, trêu tức cười nói: “Lần đó khi ta bồi Hạ Nguyệt Nhiễm lại mặt, là ai cố ý nói có chuyện gấp muốn gặp ta? Lần đó đi Phổ Vân Tự dâng hương, là ai muốn truyền tin tức muốn được gặp mặt ta?”

Thì ra... là như thế...

Trách không được ngày đó hấn vội vàng rời đi như thế, lại chậm chạp không về, thì ra là đến gặp Thủy Bất Nhân, chắc là có nhụy ngọc ôn hương trong ngực, tiêu dao đã quên thời gian, mới có thể quên mất ước hẹn với ta.

Cũng có thể là Thủy Bất Nhân đã không cho hấn đến tìm ta.

Nguyệt Liễu Lăng a Nguyệt Liễu Lăng, người tự xưng là thông minh, rốt cuộc lại bị người lừa xoay quanh, ta dưới đáy lòng không ngừng mà tự giễu.

“Tiêu...” Là hờn dỗi? Hay là bất mãn?

Ta sớm không muốn biết rõ, thâm nghĩ bọn họ nhanh lên chấm dứt, sau đó rời đi...

“Tốt lắm, Bất Nhân, thông minh như muội như thế nào lại không hiểu? Hay là ta chính miệng nói ra muội mới vui vẻ. Được, nếu là như vậy, ta liền chính miệng nói uội nghe. Đỡ uội phải ăn dấm chua.” Hấn trong lời nói sủng nịch mang theo ôn nhu, có lẽ cái đó là kỹ xảo mê hoặc nữ nhân của hấn.

“Muội không có ăn dấm chua.” Thủy Bất Nhân nhỏ giọng oán giận nói.

Thì ra, mặc kệ là nữ nhân như thế nào, đều thích khẩu thị tâm phi.

(Miệng nói thế này, trong lòng lại nghĩ thế khác, không thống nhất với nhau)

106. Q.1 - Chương 106: Di Họa Giang Đông (5)

“Bất Nhân, muội cũng hiểu được, cái này chẳng qua là kế di họa Giang Đông. Ta sủng ái Hạ Nguyệt Nhiễm như vậy, chỉ là làm cho tầm mắt mọi người toàn bộ nhìn chăm chú đến nàng ta, như thế sẽ không có người nghĩ đến mối quan hệ của chúng ta. Hơn nữa lại có thể vô hình bên trong bảo hộ muội. Muội cũng nên hiểu được, ở nơi quyền lợi tranh đấu, càng là đáng chú ý, liền sẽ càng đưa tới bất lợi.” Cơ Lưu Tiêu ngừng lại một chút, lại nói: “Hơn nữa, Hạ Nguyệt Nhiễm kỳ thật là muội muội của ta, là nữ nhi mà phụ vương ta sủng ái nhất. Ta đối với nàng ta như thế, theo một nghĩa nào đó, là muốn làm cho nàng ta yêu ta. Có sự giúp đỡ của nàng ta, muốn tiếp cận phụ vương sẽ dễ hơn rất nhiều. Cho nên kỳ thật muội căn bản không cần lo lắng, ta cũng sẽ không thật sự đi yêu chính muội muội của mình.”

Kế di họa Giang Đông sao? Muốn mượn ta để đối phó Cơ Vô Nhai sao?

Hắn quả thật không phải chỉ là đáng sợ thông thường, lại có thể đem hết thảy, hết thảy đều suy tính cẩn thận, lại có thể như thế giả trang vô tội thâm tình.

Lúc này đây, ta quả thực không phải là đối thủ của hắn.

Ta rõ ràng biết, lại vẫn để bản thân xảy ra dao động.

Chính là hắn nói ra thật tốt, ta cũng nghe đủ rõ ràng.

Ta có lẽ nên cảm thấy may mắn chính mình đã không hãm quá sâu, vẫn còn kịp bóp chết tình yêu đang bắt đầu nảy sinh kia.

Có vài thứ, thời điểm nên buông thì phải buông, tựa như mê hoặc của hắn đối với ta cũng vậy.

Sau đó là khoảng trầm mặc thật lâu, xem ra Thủy Bất Nhân vẫn còn khó có thể tiêu hóa cái bí mật bất ngờ này.

“Vậy vương thượng hân...” Nàng mở miệng hỏi, thanh âm nhưng lại có vài phần ngập ngừng khó nói

“Phụ vương buộc ta bảo hộ nàng ta.” Cơ Lưu Tiêu hơi châm chọc nói: “Phụ vương hân cho tới bây giờ đều không thêm để ý đến cảm thụ của chúng ta, cho nên ta cũng không nhất thiết phải tuân thủ lời hứa của mình.”

Cơ Lưu Tiêu gần từng tiếng như những tiếng gõ mạnh vào lòng ta, thì ra từ đầu tới cuối, hắn căn bản không quan tâm đến an nguy của ta, đối với hắn mà nói, ta chẳng qua chỉ là một công cụ.

Thì ra đến cuối cùng, ta vẫn trốn không thoát vận mệnh là một.

Ta vốn tưởng rằng chính mình đáy lòng đã sớm hiểu được, từ lâu làm tốt tư tưởng chuẩn bị, nhưng mà thời điểm nghe được sự thật, lại vẫn thấy trong lòng khác lạ.

Là đau lòng? Hay là tự giận?

Ta sớm đã không thể phân rõ, ta chỉ biết Nguyệt Liễu Lăng ta cũng không phải là nữ nhân thiện lương. Nếu ngày khác có cơ hội, ta cũng nhất định sẽ cho hắn nếm thử cảm giác như vậy.

Vốn là tâm đi sai đường, khi quay trở lại, lại càng thấy trong lòng trống rỗng.

“Tiêu, nếu nàng ta thật sự vì huynh mà chết, huynh sẽ không áy náy sao?” Thủy Bất Nhân thanh âm mang theo vài phần dò xét, cứ như là trong lòng nàng vẫn không cảm thấy chưa thực sự tin tưởng hắn.

107. Q.1 - Chương 107: Di Họa Giang Đông (6)

“Để áy náy biến thành thói quen thì sẽ không có cảm giác. Bất Nhân, muội đừng quên, ta trên chiến trường chính là Tu La làm người ta nghe tên đã sợ mất mật.” Dừng một chút, hắn lại đột nhiên khẽ cười nói: “Cũng

có lẽ đúng như nàng ta nói, ta đích thực chính là yêu nghiệt.”

“Bất Nhân, ta cũng không muốn lừa muội. Nếu tất cả quay trở lại, nếu không có muội, ta có lẽ thật sự sẽ thích nàng, ta cũng không che giấu chính mình đối với nàng ta thường thức, chính là ta hiểu được bên khinh bên trọng. Hơn nữa ta đối nàng ta cũng bất quá chỉ là thường thức mà thôi. Nói như thế, muội đã hiểu được?” Cơ Lưu Tiêu quả thật đều đem tất cả những hy vọng của ta xóa sạch.

Tay không khỏi nắm chặt, hơi lạnh từ giường thủy tinh theo đầu ngón tay chui vào, lắng đọng lại trong lòng, vô cùng lạnh giá.

Ta hiểu được, cái gì cần hiểu đều hiểu được.

Hiểu được hẳn, cũng hiểu được chính mình nên làm như thế nào.

Thủy Bất Nhân cúi đầu, một tiếng thở dài theo trong miệng tràn ra, mang theo vài phần bất đắc dĩ “Tiêu, huynh có phải hay không cảm thấy muội thực phiền? Chính là muội cuối cùng không thể yên tâm, huynh rõ ràng gần bên muội như vậy, nhưng muội lại thường xuyên cảm thấy chúng ta cách nhau thật sự xa. Muội sợ hãi, muội thật sự sợ hãi.”

“Thật xin lỗi, Bất Nhân.” Cơ Lưu Tiêu không nói thêm gì, lại chỉ nói một câu thật xin lỗi.

Có hay không dù ở trình độ cao nhất, hẳn cũng không thể lừa mình dối người.

“Có đôi khi muội cũng suy nghĩ, rõ ràng chúng ta biết nhau rất sớm, rõ ràng ở chung nhiều năm như vậy, vì sao ngay từ đầu không có cảm giác? Vì sao muội lại so với người khác muộn hơn một bước. Nếu ngay từ đầu đã bắt được tâm của huynh, có hay không ngay cả Phượng Loan cũng không thể chen vào?” Thủy Bất Nhân cười khẽ, mang theo vài phần hối tiếc “Chỉ trách muội hiểu được quá muộn, cũng có thể là vì đã quen sự tồn tại của nhau, vậy nên ngay cả cảm tình thay đổi cũng không biết được, vẫn cứ tưởng mọi chuyện vẫn như trước. Nhưng thời điểm quay đầu lại phát giác người ta sớm đã không còn ở chỗ cũ.”

“Bất Nhân...” Cơ Lưu Tiêu muốn nói, lại bị Bất Nhân cắt ngang, “Tiêu, cái gì cũng đừng nói, kỳ thật muội hiểu được, theo như lời huynh, muội chẳng qua là muốn nghe huynh chính miệng nói ra mới cảm thấy an tâm thôi.”

“Tốt lắm, chúng ta đi ra ngoài đi.” Thương cảm xong, lại là ra vẻ kiên cường cười khẽ.

“Được.”

Bọn họ rời đi, tiếng bước chân chậm rãi xa dần, ta lại suy sụp trượt xuống, một loại cảm xúc không tên dưới đáy lòng lan tràn, cắn xé tâm ta.

Muốn buông nói dễ hơn làm, chính là mặc kệ gian nan thế nào, ta nhất định có thể làm được.

Thế gian này, chẳng có ai sẽ bởi vì không có ai đó mà thật sự không thể sống sót...

108. Q.1 - Chương 108: Nguyên Là Song Sinh (1)

Màn đêm buông xuống, ánh trăng mờ lung trổn sau những đám mây trôi trên bầu trời.

Gió đêm quất vào mặt, mang theo cái khô nóng đặc trưng của đêm mùa hạ, dường như ngay cả tâm cũng lây dính đến vài phần, rồi đột nhiên trong lòng càng cảm thấy phiền não.

Ta tại bên trong mật thất ngây người thật lâu sau mới đứng dậy đi ra, lại phát giác tất cả đã sớm chìm trong bóng đêm huyền ảo.

Ban đêm Tê Phượng viện càng trở nên tịch liêu, ánh trăng lượn lờ, càng tăng thêm vẻ tiêu điều vắng vẻ.

Ta đứng ở tại chỗ, cũng không biết nên đi con đường nào.

Một màn vừa rồi vẫn như cũ ở trong đầu không ngừng mà kêu gào, trong lòng vẫn như cũ mang theo vài phần hơi đau đớn.

Cho dù từng tự xưng là tiêu sái, chính là đợi đến lúc đối mặt mới phát hiện chính mình cũng không làm được chân chính siêu nhiên.

Nên trở về phòng sao? Hay là cứ như vậy rời đi?

Nên ở lại chỗ này tiếp tục làm như không biết gì? Hay là đi tìm hắn nói rõ ràng tất cả?

Trong lúc đang do dự không quyết định được, một đạo bóng đen hiện lên, nhanh chóng tiến đến trước ta, dưới ánh trăng đó một thân hắc y nam tử, không phải Mị thì là ai?

Ta còn chưa kịp mở miệng, Mị đã ôm lấy ta, bay lên trời, vài cái lên xuống liền ra khỏi lục vương phủ.

Hắn vì sao lại ở chỗ này?

“Mị Mị...” Ta kinh ngạc kêu.

Hắn chính là lạnh lùng hướng ta liếc mắt một cái, ta liền lập tức thức thời ngậm miệng lại.

Mị, chưa bao giờ là người có kiên nhẫn, mà giờ phút này ta cũng không muốn đi khiêu chiến cực hạn nhẫn nại của hắn.

Quay đầu nhìn lại, đã thấy lục vương phủ bên trong đèn đuốc sáng trưng, mơ hồ bên trong dường như còn có người đang gọi tên của ta.

Cơ Lưu Tiêu phát hiện không thấy ta sao?

Chính là nếu Mị tự mình đến mang ta rời đi, liền chứng minh từ nay về sau ta lại có thể trở về làm Nguyệt Liễu Lăng.

Chẳng qua là thất thải kỳ thạch rõ ràng còn thiếu hai khối, vì sao Mị lại trước tiên mang ta rời đi? Hay là Mị đã lấy được?

Bởi vì lúc trước luôn là trong lúc bất ngờ bị người đuổi giết, cho nên ta sớm có thói quen đem những gì trọng yếu mang trên người, bằng không thời điểm đào tẩu chắc chắn sẽ trở tay không kịp.

Mị đưa ta đến một ngõ nhỏ hẻo lánh mới ngừng lại.

“Nữ nhân, rời nơi này đi.” Hắn mở miệng, sâu kín nói với ta.

Ta ngược mắt nhìn hắn, chính là hắn lại quay đầu, một lần nữa lạnh lùng nói: “Nữ nhân, rời nơi này đi, không nên hỏi vì cái gì, lập tức rời đi, từ nay về sau mai danh ẩn tích cũng tốt, thay hình đổi dạng cũng được, chỉ cần không tiếp tục xuất hiện trước mặt ta.”

Ta nhìn không được vẻ mặt của hắn, ta cũng không rõ hắn vì sao phải buộc ta rời đi, lại là khẩn cấp như vậy? Tựa như chỉ chậm một bước sẽ có chuyện gì đó phát sinh.

Hắn nhét vào tay của ta một gói to, nơi đó có những độc dược, giải dược ta vẫn quen dùng.

“Mị Mị...” Ta lại một lần nữa lên tiếng, muốn hỏi rõ ràng.

Rõ ràng nhiệm vụ chỉ còn một bước sẽ hoàn thành, vì sao hắn lại ngậm miệng không đề cập tới?

Thậm chí ngay cả việc ta đã lấy được thất thải kỳ thạch chưa cũng không hỏi đến.

“Ta cho ngươi đi...” Mị luôn là một bộ lạnh lùng đột nhiên hướng ta rống giận.

Đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy Mị như vậy, cảm xúc như thể phát ra ngoài, không chịu chút khống chế.

Đi... Ta là nên đi...

Ta rõ ràng muốn được tự do, rõ ràng không hy vọng cùng hắn có quan hệ gì, vì sao ta còn muốn hỏi làm gì?

Ta là choáng váng sao?

Đi, lập tức đi, từ nay về sau cách thật xa, chỉ là cảm xúc trong lòng này là gì?

Chẳng lẽ thật sự như thế để người coi thường?

Bị hấn coi như nô dịch đã lâu, thời điểm hấn cho ta tự do, ta lại có chút giật mình như là mộng không đúng thật.

Chính là ngay sau đó, ta lại đột nhiên thu hồi suy nghĩ, xoay người muốn rời đi.

109. Q.1 - Chương 109: Nguyên Là Song Sinh (2)

“Nha đầu, như vậy liền đi rồi sao?” Một đạo âm thanh ôn hòa sủng nịch trong bóng đêm yên tĩnh vang lên, quen thuộc đến cực điểm.

Dạ Khuynh Thành?

Trong lòng đột nhiên dâng lên vài phần vui mừng kinh ngạc, đột nhiên quay đầu, nhìn người phía sau.

Chính là ở đó vẫn như cũ là Mị, một thân hắc y, vẻ mặt nghiêm nghị.

Chẳng lẽ là ta nghe lầm ?

Ta rõ ràng nghe thấy thanh âm của Dạ Khuynh Thành, nhưng là Mị cũng không có biến thành hấn a~.

Ngay tại thời điểm ta kinh ngạc không thôi, một đạo thân ảnh màu trắng như tiên tử từ trên trời giáng xuống, bay xuống chỗ chúng ta.

“Nha đầu.” Vẫn như cũ là khuôn mặt khuynh thành, vẫn như cũ là ôn nhu sủng nịch, vẫn như cũ là tiểu Thành Thành ta thích nhất

Chính là vì sao lại có hai người?

Bọn họ không phải là hai người trong cùng thân thể sao?

Chẳng lẽ từ đầu tới đuôi đều là ta nghĩ sai rồi, hoặc là nên nói bọn họ cố tình làm cho ta nghĩ sai?

“Nha đầu, nhìn thấy ta không vui sao?” Dạ Khuynh Thành cười hướng ta đi tới, vẫn là cái nhãn mày cười không khác lúc trước.

Chính là ta thật sự không làm rõ được .

Ta nhìn phía Mị, mà hấn lại sắc bén nhìn ta liếc mắt một cái, tựa hồ có cái gì đó muốn nói cho ta.

Còn chưa chờ ta phản ứng lại, Dạ Khuynh Thành chạy tới bên cạnh ta, như trước vuốt ve tóc đen của ta, động tác mềm nhẹ “Nha đầu, theo ta trở về đi.”

“Tiểu Thành thành, tại sao ngươi và Mị lại xuất hiện cùng một lúc được?” Ta nhìn phía Dạ Khuynh Thành, khó hiểu hỏi.

“Nha đầu, chúng ta là anh em song sinh.” Dạ Khuynh Thành ngón tay luồn vào trong tóc ta, mân mê xoắn lấy, lại tùy ý để nó theo đầu ngón tay chảy xuống.

Lời nói là không chút để ý, tựa hồ đó là sự thật, ta cũng không cần cảm thấy kinh ngạc như thế.

Nhưng là trong ba năm đó, ta rõ ràng đã thấy bao lần biến hóa, rõ ràng mỗi một lần đều là từ Dạ Khuynh Thành biến thành Mị, hoặc là theo Mị biến thành Dạ Khuynh Thành.

Như vậy Dạ Khuynh Thành trước kia, có mấy lần là thật, lại có mấy lần là giả?

Mị trước kia, chính là hấn, hay là hấn giả dạng người?

Nếu bọn họ vốn không phải một người, như vậy tất cả những gì Mị từng làm với ta, Dạ Khuynh Thành đều biết, vậy mà không ngờ hấn chưa từng cứu ta, hay là nên nói rằng hết thảy những chuyện này căn bản chính là hai người bọn họ sớm đã lên kế hoạch tốt?

Khoảnh khắc trong lúc đó, tâm vốn là vui sướng đã trở nên lạnh băng.

Nếu nói Cơ Lưu Tiêu lừa gạt làm cho ta cảm thấy lòng chua xót, như vậy Dạ Khuynh Thành lừa gạt làm cho ta cảm thấy trái tim giá băng.

Nói đến việc đó, ta cùng Cơ Lưu Tiêu ở chung chẳng qua cũng chỉ mấy tháng, đối với hắn cũng chưa bao giờ quá thẳng thắn thành khẩn, chúng ta khi đó chẳng qua là lợi dụng lẫn nhau mà thôi, về phần cảm giác của ta đối với hắn cũng chỉ là ngoài ý muốn, không thể trách tội ai.

Nhưng Dạ Khuynh Thành thì khác.

Ta chưa bao giờ lừa gạt hắn, ta cuối cùng là đem hết thảy đều phơi bày trước hắn, ta vẫn luôn xem hắn là người tốt nhất trên đời.

Ta luôn nghĩ hắn có ơn cứu ta, nhưng lại không nghĩ rằng từ đầu tới cuối đều là một âm mưu.

Nguyệt Liễu Lăng ta có tài cán gì, lại làm cho bọn họ hai đại nhân vật như vậy âm mưu đến lừa ta?

“Các người gạt ta?” Ta không khỏi lui về phía sau từng bước, lớn tiếng chất vấn.

Trên đời này, ai cũng đều có thể phản bội ta, ai cũng đều có thể lợi dụng ta, chỉ riêng Dạ Khuynh Thành là không được.

Ta tín nhiệm hắn như vậy, thậm chí vì hắn mà chịu đựng thống khổ lớn như vậy, nhưng hắn lại...

Rồi đột nhiên trong lúc đó, ta lại dường như hiểu được tất cả.

110. Q.1 - Chương 110: Nguyên Là Song Sinh (3)

Hắn cùng Mị sớm đã lên kế hoạch thật tốt, một người đứng ngoài ánh sáng, một người đứng trong bóng đen, một người đem ta lừa gạt, một người làm cho ta cam tâm tình nguyện là nô dịch cho hắn.

Tuy rằng không rõ bọn họ vì sao phải làm như vậy, nhưng là chỉ cần nghĩ đến đều làm cho trái tim ta cảm thấy băng giá.

“Nha đầu, theo ta trở về, ta đem tất cả mọi chuyện đều nói cho người.” Có vẻ cảm xúc của ta chưa từng ảnh hưởng đến Dạ Khuynh Thành, hắn vẫn như cũ như vậy ôn hòa, vẫn như cũ là Minh Nguyệt công tử được người người ca tụng là người nhân nghĩa.

Giật mình trong lúc này, ta cảm thấy hắn tựa hồ đã muốn cách ta rất xa, mà một màn ấm áp vui vẻ ngày xưa lại cũng giống như hoa trong gương, trăng trong nước (nghĩa là tưởng cận kề mà vĩnh viễn không bao giờ chạm tay tới được), ở trong lòng của ta vỡ vụn, rốt cuộc tìm không thấy dấu vết lúc trước.

Hôm nay, ta nhưng lại phát giác chính mình bị nhiều người lừa như vậy, hơn nữa một người so với một người còn lợi hại hơn.

Thì ra kỹ xảo của ta ở trong mắt bọn họ, bất quá chỉ là chút tài mọn, căn bản không đủ để cho người khác bị mắc câu.

“Ta cho người đi...” Mị vẫn trầm mặc không nói, đột nhiên hướng ta quát lên, liền coi như hận ta không thể lập tức biến mất trước mặt hắn.

—— không có khả năng, một ngày là đồ vật của ta, như vậy cả đời đều là đồ của ta, mặc dù thế nào nếu có một ngày ta từ bỏ, ta cũng chỉ có cách là hủy diệt.

Lời hắn từng nói cứ văng vẳng bên tai của ta, vì sao đột nhiên trong lúc này lại muốn cho ta được tự do?

Hay đây lại là một âm mưu khác, hay là giữa bọn hắn có xuất hiện khúc mắc?

“Mị, nơi này không có chuyện của người, người có thể lui xuống.” Dạ Khuynh Thành thanh âm như trước là ôn nhu, nhưng là ta lại ẩn ẩn cảm thấy trong đó có chút lạnh cả người.

Hắn đã không còn là Dạ Khuynh Thành trong trí nhớ kia của ta, sẽ không bao giờ nữa là Dạ Khuynh Thành cười dịu dàng gọi ta nha đầu, dung túng ta đến cực điểm.

Mị lại là nhìn ta liếc mắt một cái, bao nhiêu bất đắc dĩ, bao nhiêu hối hận, bao nhiêu lo lắng, giống như muốn đem từng cảm xúc chưa từng biểu hiện ra ngoài, hôm nay toàn bộ bày ra.

Hắn tựa hồ muốn nhắc nhở ta cái gì, nhưng là ta không hiểu.

“Mị, ta nói ngươi đi xuống.” Dạ Khuynh Thành lại một lần nữa thúc giục, dường như sợ Mị sẽ nói ra cái gì đó.

Đột nhiên trong lúc này, ta nhưng lại như vậy sợ hãi Mị sẽ rời đi.

“Mị Mị, không cần đi.” Đợi cho thời điểm ta ý thức được, ta đã đem lời nói ra khỏi miệng.

Kia một khắc, Mị vốn đã muốn xoay người rời đi, đột nhiên quay người lại, ánh mắt thâm thúy ẩn chứa vài phần kinh hãi, đi bước một hướng ta đi tới.

“Mị...” Dạ Khuynh Thành thanh âm không khỏi lạnh vài phần, không giống nhu hòa vừa rồi.

Mị không có dừng lại cước bộ, vẫn như cũ đi bước một hướng ta đi tới, chính là cũng là đối với Dạ Khuynh Thành nói “Ca, lúc này đây ta không muốn nghe lời của huynh.”

“Ngươi...” Dạ Khuynh Thành vốn cho tới nay duy trì ôn hòa xuất hiện cái khe, chính là trong nháy mắt hắn lại lập tức thu lại nỗi lòng, quay đầu đối với ta cười nói: “Nha đầu, Mị thật ra là có bệnh.”

Hắn còn là Tiểu Thành Thành của ta sao?

Ta càng ngày càng thấy không thể nhìn rõ bộ mặt thật của hắn, tựa hồ cõi lòng ta sớm đã tan nát.

Ta từng nghĩ đến nếu mất đi Dạ Khuynh Thành, ta nhất định sẽ thực thương tâm, ta nhất định sẽ sống không nổi.

Chính là đến khi đối mặt, thương tâm là có, nhưng là lại cuối cùng không có đạt tới hoàn cảnh sống không nổi, vẫn là câu nói kia, trên thế gian chẳng có ai sẽ bởi vì không có ai đó mà thật sự không thể sống sót.

Nếu thật sự có người như vậy tồn tại, như vậy tình yêu kia nhất định thật đặc biệt vượt qua cả ranh giới siêu việt sinh tử.

Mà ta chung quy cũng không có nghĩ ta đã thương hắn, có thể ta chỉ là đem tấm lòng cảm kích ngộ nhận là tình yêu.

Ít nhất giờ phút này, ta không có mất đi lý trí, ta còn có thể đứng ở hắn trước mặt.

111. Q.1 - Chương 111: Nguyên Là Song Sinh (4)

“Ngươi là Tiểu Thành Thành sao?” Ta vươn tay ra nghĩ muốn chạm đến hai má của hắn, lại đứng là vẫn còn ở giữa không trung suy sụp hạ xuống.

Ta là biết rõ còn cố hỏi, hay là tại vì vẫn chưa theo từ trong miệng hắn nhận được một đáp án.

“Nha đầu, ta đúng là Tiểu Thành Thành của ngươi.” Dưới ánh trăng, hắn cười đến phá lệ mê người, một thân khuynh thành.

Ta nên tin tưởng hắn, nhưng là trong tiềm thức của ta nhưng lại tình nguyện đi tin tưởng Mị.

Trước kia chưa bao giờ từng phát giác, mà nay ta bắt đầu đã hiểu, trong ba năm qua, ta cũng chưa bao giờ hiểu rõ Dạ Khuynh Thành, ngược lại là Mị, hắn cho tới bây giờ cũng không từng cố ý ở trước mặt ta che dấu cái gì.

Ta phát tay, đột nhiên cười đến sáng lạn “Kỳ thật chúng ta đều hiểu được, ngươi không phải.”

Trong nháy mắt trong lúc đó, chúng ta tựa như có gì đó ngăn cách, làm chúng ta cách thật xa nhau, cách một mảnh ánh trăng, lại coi như cách một thế kỷ, tầm mắt như thể dây dưa, như là muốn nhìn thấu kiếp trước kiếp này của đối phương.

Ngày xưa một màn vui vẻ, thâm tình ở trong mắt nhau tan mất, biến thành một đốm lửa nhỏ dần dần biến mất, không bao giờ nữa có thể quay lại như ngày xưa, tựa như khi mất đi không thể vãn hồi lại.

Tâm vẫn là đau đớn, đã từng coi như thứ quan trọng nhất của mình, giờ đây lại phải coi như hạt cát theo gió bay đi, quả là một chuyện không dễ dàng gì, có lẽ kia sẽ tạo thành vết sẹo vĩnh viễn không thể mất.

Chính là khi mất đi tất cả, điều duy nhất nên giữ lại cũng chỉ còn là kiêu ngạo của chính mình.

Mị dừng bước, ở cách đó không xa nhìn chúng ta, trong ánh mắt hiện lên sự phức tạp.

“Minh Nguyệt công tử, ân cứu mạng của người, Liễu Lăng vẫn khắc sâu trong tâm, cho nên mặc kệ người muốn Liễu Lăng làm cái gì, Liễu Lăng đều đã đáp ứng.” Ta hít sâu một hơi, mới dừng cảm nói: “Cho nên, không cần tiếp tục làm bộ ôn nhu nữa, kia sẽ chỉ làm cho ta càng khinh thường người thôi.”

Càng là khắp nơi, trước mặt hồ ly tu luyện thành người, lại càng là muốn làm bộ kiên cường.

Một khi yếu đuối, một khi nhận thua, như vậy thật sự thất bại, thất bại thảm hại, ngay cả kiêu ngạo cùng tự tôn đều giữ không được.

“Nữ nhân...” Mị mở miệng, khó hiểu nhìn ta.

Đột nhiên nhớ tới câu hỏi mà thời điểm một lần Mị đêm khuya tới chơi có hỏi qua ta, lúc ấy không rõ hẩn vì sao phải hỏi, giờ phút này cũng hiểu được, một lần kia là hẩn ám chỉ ta nên rời đi.

Chính là hẩn vì sao phải giúp ta?

Mặc dù không biết Dạ Khuynh Thành rốt cuộc muốn ta làm gì, nhưng nhìn biểu tình của Mị, nhất định không phải là việc tốt gì

“Tựa như một lần kia ta đã nói với người vậy, ta nguyện ý vì hẩn làm một chuyện.” Ta cười nhìn phía mị, như trước không chút để ý, tựa hồ bọn họ căn bản là chưa ảnh hưởng đến mức ta phải mảy may.

Nguyệt Liễu Lăng Ta mặc dù không phải là hạng người thiện lương gì, nhưng là cũng hiểu được có ân báo ân, có cừu oán nhất định sẽ báo thù, cho nên mặc kệ giờ phút này, Dạ Khuynh Thành muốn ta làm cái gì, ta đều sẽ làm, mà chờ ta sau khi trả ơn xong, ta sẽ trả lại bọn họ những nợ nần cần phải thanh toán.

Đương nhiên điểm này, ta cũng không muốn cho Mị biết, hẩn cũng không cần biết tất cả.

Dù sao, hẩn cũng là lừa gạt ta, bắt ta trở thành nô dịch.

Mị ở đáy mắt vốn lưu lại là kinh hãi, ở khoảnh khắc trong lúc đó biến mất hầu như không còn, bàn tay nắm chặt thành quyền tản mát ra một loại ẩn nhẫn.

Ta quay đầu, không nghĩ tiếp tục nhìn hẩn, chính là vẫn như cũ cười đối với Dạ Khuynh Thành nói: “Ta không hề là nha đầu của người, người cũng không cần tiếp tục phải là Tiểu Thành Thành của ta, cũng có lẽ ta từ trước cho tới bây giờ cũng không phải là nha đầu của người. Từ nay về sau, theo từ khắc này trở đi, người là ân nhân của ta, mà chờ sau khi ta báo ân xong, chúng ta liền trở thành người xa lạ.”

Dạ Khuynh Thành tựa như nhìn ta, trong mắt nhưng lại mang theo vài phần thương tiếc, một loại làm cho ta cảm thấy kinh hãi không hiểu tại vì sao hẩn phải thương tiếc ta, giống như lại mang theo vài phần không đành lòng.

Ta quay đầu về hướng khác, không hề nhìn hẩn, lại ngược lại mở miệng nói: “Bất quá, ta hy vọng người có thể nói cho ta biết tất cả, ta không muốn sống không minh bạch.”

Trầm mặc, như sợi dây vô hình quấn quanh.

Đêm này, tĩnh lặng có vài phần quỷ dị.

Thật lâu sau, ta mới nghe thấy Dạ Khuynh Thành thản nhiên lên tiếng trả lời “Được.”

“Nữ nhân... Người...” Mị muốn nói gì, nhưng là ta không muốn nghe, vì thế nhanh từng bước đi về phía Dạ Khuynh Thành “Đi thôi, ta với ngươi trở về.”

Gió chợt nổi lên, mái tóc đen nhánh của người trước mắt được gió thổi bay lên, áo trắng tung bay, vẫn như cũ xinh đẹp như thiên tiên, rõ ràng rất gần nhưng có cảm giác xa tận chân trời.

112. Q.1 - Chương 112: Thất Thái Kỳ Thạch (1)

Minh Nguyệt Lâu, vẫn như cũ là đệ nhất lâu trong thiên hạ.

Dạ Khuynh Thành, vẫn như cũ là Minh Nguyệt công tử được mỗi người trên giang hồ ca tụng.

Tựa hồ cái gì cũng chưa mất, lại tựa hồ tất cả đều thay đổi.

Minh Nguyệt Lâu ở Minh Nguyệt thành phân bộ là ở núi Phượng Hoàng nằm ở ngoại thành Minh Nguyệt thành, núi Phượng Hoàng thế hiểm trở, rất ít có người có thể lên đến sườn núi, càng không cần phải nói là lên cao.

Mà phân bộ Tiêu Dao các của Minh Nguyệt Lâu lại ở phía trên sườn núi Phượng Hoàng, ẩn mình trong núi rậm rạp, rất ít người hiểu biết cụ thể vị trí này, cũng không người nào biết cách tiến vào, chỉ có một số cực ít người được Dạ Khuynh Thành tín nhiệm biết được.

Người bình thường mặc dù lạc đường đi vào, cũng sẽ bị vây ở bên trong mê trận của Dạ Khuynh Thành.

Ta mặc dù đã nghe nói qua, lại cũng chưa từng chân chính đi vào, nơi đó tựa hồ cất giấu một bí mật rất trọng yếu .

Dạ Khuynh Thành liền mang theo ta hướng núi Phượng Hoàng mà đi, mà Mị lại sớm đã biến mất bóng dáng, tựa hồ đối với quyết định của ta rất là bất mãn.

Dọc theo đường đi, chúng ta trầm mặc không nói, chỉ có thanh âm tiếng xe ngựa lộc cộc không ngừng mà vang lên, phá tan sự tĩnh lặng của ban đêm.

“Liễu Lăng, ngươi muốn hỏi gì liền hỏi đi.” Hắn cuối cùng đã mở miệng, đánh vỡ không gian trầm mặc giữa hai người, chính là hắn không bao giờ nữa sẽ gọi ta là nha đầu.

Đúng vậy, có lẽ từ đầu tới cuối, ta cũng không phải là nha đầu của hắn.

“Có phải hay không ngươi muốn thất thái kỳ thạch?” Một khi hiểu được một việc, ta liền cũng nghĩ thông rất nhiều, chính là vẫn như cũ muốn từ trong miệng hắn nói ra đáp án.

Hắn gật đầu, thản nhiên thừa nhận “Đúng.”

“Kia Mị như thế đối với ta, cũng có phải hay không là do ngươi bày mưu đặt kế?” Tuy rằng chân tướng thật khó mà chịu nổi, nhưng ta vẫn như cũ muốn hiểu được rành mạch tất cả mọi chuyện, mặc dù máu tươi đầm đìa cũng tốt.

“Đúng.” đáp án của hắn giống như ta suy nghĩ, nhưng là thời điểm theo trong miệng hắn nói ra, tâm vẫn là nhói nhói đau đớn.

Rất đau, nhưng cũng làm cho chính mình càng thêm thanh tỉnh.

Ta từng rất hận Mị, hận hắn đối với ta làm ra tất cả điều độc ác nhất, hận hắn lãnh khốc, chính là giờ phút này, lại tựa hồ rốt cuộc không có lý do gì để hận, nói ra hắn cũng chỉ là đồng lõa mà thôi.

Mà người trước mắt này, ta từng muốn dùng cả đời để chờ đợi, từng ngây thơ nghĩ rằng hắn là phu quân trời ban cho ta, là sự cứu rỗi ta, lại không nghĩ rằng hết thủy, hết thủy tất cả đều là một hồi âm mưu của hắn.

Hít sâu một hơi, ta vẫn như cũ kiêu ngạo, ít nhất ở trước mặt hần, ta không thể mất đi mình, mặc dù trong lòng vết thương nhói đau, cũng muốn kiêu ngạo mà đối mặt với hần.

“Nhị vương gia Cơ Lưu Vân của Đông Hải quốc có phải hay không là do người cải trang? Thái tử có phải hay không là do người giết?” Ta nhìn hần, gần từng tiếng hỏi.

Ta cùng hần dù sao cũng từng sớm chiều ở chung, có vài thứ vẫn như cũ có thể cảm nhận được, tựa như ta cuối cùng là có thể liếc mắt một cái nhìn thấu Mị nguyệt trang, mà ta cũng biết một chút động tác rất nhỏ của hần.

Thời điểm Nhìn thấy Cơ Lưu Vân, ta liền có loại cảm giác khác thường, lại một ngày kia ở trên cây, thời điểm nhìn xuống thấy một bóng đen lén lút tiến vào trong phủ nhị vương gia, ta đã có một loại cảm giác ảm ảm bất an.

Chính là ta vẫn không nghĩ đi tin tưởng, cho đến giờ phút này, không bao giờ nữa có thể lừa mình dối người.

Nhị vương gia của Đông Hải quốc có một khoảng thời gian đi đến suối nước nóng ở ngoài cung để an dưỡng, mà thời điểm đó lại trùng khít với thời điểm ta và Dạ Khuynh Thành ở chung.

Thế gian này cũng không có nhiều sự trùng hợp như vậy.

113. Q.1 - Chương 113: Thất Thái Kỳ Thạch (2)

“Liễu Lăng, người thật thông minh. Nhưng người vẫn là không có đoán ra hết được mọi chuyện.” Dạ Khuynh Thành đột nhiên nở nụ cười, lại mang theo vài phần thần nhiên trào phúng “Ta chính là Cơ Lưu Vân, nhị vương gia của Đông Hải quốc.”

Hần, thật là Cơ Lưu Vân?

Ta không khỏi kinh ngạc nhìn phía hần.

Mà hần lại cười nói: “Ở phía đông của Đông Hải quốc từng có một nơi không cùng thể nhân tranh giành gọi là Vân Mặc tộc, Vân Mặc tộc có những chỉ bảo giống nhau, được gọi là thất thái kỳ thạch, phân biệt bởi bảy màu sắc khác nhau: hắc, bạch, tử, hồng, lam, lục, hoàng. Hắc lấy tên là ám dạ, bạch là tuyết ngưng, tử là liêm diễm, hồng là phượng diễm, lam là trời quang, lục là ngọc minh, hoàng là vinh hoa. Thất thái kỳ thạch, mỗi một khối đều là chỉ bảo, khi tất cả ở cùng một chỗ, liền có một sức mạnh không thể tưởng tượng được. Tộc nhân Vân Mặc tộc không có đi tranh cái gì, nhưng cũng không có nghĩa là người khác sẽ không tranh với họ. Vương thượng Đông Hải quốc đã phái người cướp đoạt thất thái kỳ thạch, thậm chí giết hết bộ tộc Vân Mặc, đáng tiếc vẫn có cá lọt lưới. Vì thế những người Vân Mặc tộc còn sống mai danh ẩn tích, nhưng cũng không quên khắc sâu mối thù diệt tộc, trải qua mấy trăm năm, Vân Mặc tộc rốt cục cũng trở nên cường thịnh.”

“Vậy người là người của Vân Mặc tộc?” Ta không nghĩ tới thất thái kỳ thạch còn có một câu chuyện xưa như vậy.

“Đúng. Đại tộc trưởng thứ một trăm năm mươi của Vân Mặc tộc chính là ta.” Dạ Khuynh Thành thanh âm sâu kín nói, nghe như có vài phần hư ảo.

Hần là tộc trưởng Vân Mặc tộc? Lại là Cơ Lưu Vân?

Sao lại rối rắm thế này?

Chính là ta không nghĩ tới hần có thể đem bí ẩn lớn kia nói cho ta biết.

Hần làm như đoán được nghi hoặc trong lòng ta, lại thần nhiên nói: “Người của bộ tộc Vân Mặc từ trăm năm trước đã bắt đầu ở Đông Hải quốc cũng có thể lực, đó là Khúc gia ngày nay. Cho nên vương hậu của Đông Hải cũng là người của Khúc gia, mà ta cũng là Cơ Lưu Vân. Đương nhiên ta không phải là con của

Cơ Vô Nhai, cũng không phải do vương hậu của Đông Hải sinh ra, chính là từ nhỏ ta đã lớn lên trong hoàng cung Đông Hải quốc này, để quen thuộc mỗi người nơi đây.”

Thì ra đây hết thảy đều là âm mưu, mà còn là một âm mưu to lớn như vậy, nói thế hẳn ở đây là vì trả thù Đông Hải quốc?

Khúc gia là người Vân Mặc tộc?

Khúc gia... Khúc Nhược Vân... Vương hậu...

Nói như vậy hẳn làm cho ta cải trang thành Hạ Nguyệt Nhiễm, đều không phải thật sự là vì tính cách của ta cùng Hạ Nguyệt Nhiễm tương tự, mà là hẳn ngay từ đầu hẳn đã biết thân phận của Hạ Nguyệt Nhiễm, muốn mượn chuyện này mà lừa lấy đi thất thải kỳ thạch trong tay Cơ Vô Nhai, mà thân phận của ta trong đáy mắt người Khúc gia căn bản không phải là một bí mật.

Như vậy hắc y nhân lần kia cũng là người của Khúc gia sao?

Chính là nếu thân phận của ta, nhiệm vụ của ta, người Khúc gia đã biết từ sớm, vì sao người nọ lại phải đẩy ta vào chỗ chết?

Suy nghĩ một hồi, ta đột nhiên hiểu ra, hẳn làm như vậy bất quá là để Cơ Vô Nhai rơi vào cạm bẫy, mà Cơ Vô Nhai cũng là vì có người muốn giết ta mới đem ta gả cho Cơ Lưu Tiêu sao?

Chính là tại sao hẳn làm cho ta phải gả cho Cơ Lưu Tiêu?

Lại là một âm mưu khác sao?

Ta cũng không biết sau lưng ta lại có thể xuất hiện nhiều âm mưu như vậy.

“Mọi người Khúc gia đều biết thân phận của ta sao?” Ta buông xuống ngàn vạn suy nghĩ trong lòng, mới sâu kín mở miệng hỏi.

Suy đoán lung tung không bằng trực tiếp hỏi cho căn cứ.

“Đúng, mỗi bước đi trong cung đều là do ta an bài, từ khi cho người cải trang thành Hạ Nguyệt Nhiễm, người của Khúc gia cố ý gây khó xử cho người, lần ám sát trong lãnh cung cũng thế, đều là một tay ta lên kế hoạch.” Hẳn thật đúng là tuân thủ hứa hẹn, đem tất cả đều nói cho ta, cũng không quản ta có muốn nghe hay không.

114. Q.1 - Chương 114: Thất Thải Kỳ Thạch (3)

“Vì sao phải làm cho Cơ Vô Nhai đem ta gả cho Cơ Lưu Tiêu?” Ta tất nhiên là cực lực bảo trì bình tĩnh, không muốn trước mặt hẳn lộ ra chút yếu đuối nào.

Hắn ngưng trọng liếc nhìn ta một cái, trong con ngươi có vài phần thâm thúy ta nhìn không hiểu “Vì Cơ Lưu Tiêu sẽ là đối thủ lớn nhất của ta.”

Xem ra tâm kế của hẳn so với Cơ Lưu Tiêu cũng không kém, nguyên nhân hẳn đem ta gả cho Cơ Lưu Tiêu là vì ta giống Phượng Loan? Hay là vì ta chính là Phượng Loan?

Vẫn nên nói là vì dung mạo của ta mới bị hẳn lựa chọn?

Lần đó ở Táng Tâm Các, hắc y nhân kia chính là cố ý để ta nhìn thấy bức họa của Phượng Loan sao?

Nếu là ở Lục vương phủ, hắc y nhân kia có phải là Khúc Nhược Vân hay không?

Đột nhiên nhớ lại một chuyện làm ta tựa hồ hiểu rõ, vì thế thản nhiên hỏi: “Khúc Nhược Vân cũng là nước cờ do người an bài bên người Cơ Lưu Tiêu sao?”

“Đúng.”

“Nàng thích người?” Sau khi biết thân phận Khúc Nhược Vân, ta bắt đầu hiểu, Khúc Nhược Vân cũng không phải bởi vì yêu Cơ Lưu Tiêu mà coi ta như kẻ thù, mà là vì nàng thích Dạ Khuynh Thành, cho nên mới coi ta như kẻ thù thâm sâu như vậy, như là đã tích lũy thật lâu rồi. Cho nên có đôi khi nàng lại từ một nơi bí mật gần đó trào phúng ta, đơn giản là nàng biết ta bất quá chỉ là một công cụ mà thôi.

Dạ Khuynh Thành hiển nhiên có chút kinh ngạc, tựa hồ cũng không biết tâm tư của Khúc Nhược Vân.

Mà ta lại đột nhiên cảm thấy tâm tình tựa hồ tốt lên vài phần, Dạ Khuynh Thành người chung quy cũng có lúc lạc hậu.

“Minh Nguyệt công tử, Khúc Nhược Vân là yêu người sâu sắc a~” Ta cười, không chút để ý giống như ngày xưa.

Khúc Nhược Vân nếu không phải thương hấn sâu sắc, làm sao sẽ vì hấn mà gả cho Cơ Lưu Tiêu?

Nếu nàng ta không phải thương hấn sâu sắc, làm sao sao ngay cả ta cũng sẽ đổ kị?

Nàng tuy rằng biết tất cả, nhưng là Dạ Khuynh Thành sẽ không sủng nàng như sủng ta, sẽ không gọi nàng là nha đầu, sẽ không vuốt ve mái tóc đen của nàng, mặc dù có giả tạo như thế nào đi nữa, ít nhất ở rất nhiều thời điểm, ta thật sự đã rất vui vẻ.

Đúng vậy, ta cho tới bây giờ cũng không phủ nhận trong ba năm này, ta rất vui vẻ, mặc dù hiện nay đau lòng, nhưng những ngày vui vẻ kia cũng thật là thật.

Dạ Khuynh Thành thật lâu không nói, chính là trầm mặc.

Không khí lại lập tức trở nên ngưng trọng.

Chính là khi ta gọi hấn là Minh Nguyệt công tử, ta liền quyết định không để ý tâm tình của hấn nữa.

Vì thế ta lại tiếp tục hỏi: “Người muốn trả thù Đông Hải quốc, cho nên mới giết thái tử?”

Hấn ngẩng đầu nhìn ta, thần nhiên, mang theo vài phần phức tạp khó hiểu, hồi lâu sau, hấn mới chậm rãi nói: “Ta giả bệnh, là vì không muốn để người khác chú ý tới ta. Từ nhỏ đến lớn, cũng chỉ có đại ca chân chính quan tâm ta, nếu nói bên trong vương thất Đông Hải quốc này, người ta không muốn làm hại nhất chính là đại ca.”

Không phải hấn?

Nhưng không phải hấn, thì là ai?

Những suy nghĩ trong lòng trong khoảng khắc đó đều bị phủ định hết thảy.

Chính là ngay sau đó, hấn lại thở dài, mang theo vài phần bất đắc dĩ, cũng mang theo vài phần không tha.

“Chính là ta phái người giết hấn.” Hấn nói rất chậm, gần từng tiếng dường như là đã dùng khí lực thật lớn.

Một khi đã thống khổ như vậy, vì sao phải làm thế chứ?

Ta khẽ nhíu khóe môi, vẻ mặt thần nhiên có chút trào phúng.

Hấn không nói, làm như đang sấm hối.

“Là Ngân Nguyệt sao? Là người cùng Ngân Nguyệt làm giao dịch sao?” Ta đem suy đoán trong lòng nói ra.

“Đúng, ta dùng Hạ Nguyệt Nhiễm thật sự cùng hấn làm giao dịch, bởi vì chỉ có Ngân Nguyệt mới có thể làm cho đại ca chết đi mà không hề thống khổ.” Hấn ánh mắt sâu thẳm, lời nói nhẹ như gió thoảng, “Thất thải kỳ thạch trên tay đại ca có màu trắng nên được gọi là tuyết ngưng, nhưng nó còn có một tên gọi khác là huyết ngưng. Tuyết ngưng một khi đã theo một chủ nhân nào đó, trừ phi dùng máu tươi của chủ nhân ấy nhiễm hồng nó, bằng không, không thể cưỡng chế cướp đi được, như vậy chỉ làm nó mất đi linh tính vốn có.”

“Cho nên, người vì một tảng đá, mà giết đi người người không muốn giết nhất?” Đáy lòng dâng lên một chút chua xót làm ta rùng cả mình, ta tựa hồ như chưa bao giờ chân chính mà biết rõ con người của hấn.

115. Q.1 - Chương 115: Thất Thái Kỳ Thạch (4)

Hắn cười khở “Liễu Lăng, nó không phải tảng đá, nó chính là chí bảo của Vân Mặc tộc chúng ta.”

“Ồ trong mắt ta, nó chỉ là một tảng đá.” Ta quật cường nói.

Rõ ràng chỉ là một tảng đá, lại vì nó mà hy sinh bao nhiêu tính mạng con người?

Ta không khỏi đem năm khối thất thái kỳ thạch trên người toàn bộ ném về phía hắn “Cầm, không phải chỉ là mấy tảng đá thôi sao, toàn bộ cho ngươi.”

Cũng bởi vì mấy tảng đá này, ta mới bị cuốn vào vòng xoáy của những chuyện vốn không liên quan gì tới ta như vậy.

Không hiếm lạ, ta mới không cảm thấy nó hiếm lạ, cái gì thất thái kỳ thạch, cái gì vô giá, ta toàn bộ cũng không muốn để ý đến.

Hắn sửng sốt, không có né tránh, tùy ý để ta đem năm khối thất thái kỳ thạch kia ném vào trên người hắn, sau mới lấy chúng lên bỏ vào trong lòng.

“Liễu Lăng, đây không phải là chuyện của một mình ta, mà là chuyện của toàn bộ Vân Mặc tộc, mặc kệ là vì thất thái kỳ thạch, còn là vì vương thất Đông Hải quốc, nhất định phải hy sinh đại ca. Chúng ta muốn mượn cái chết của hắn làm cho người trong vương thất nghi kỵ nhau, muốn làm bọn họ hỗn loạn. Người cảm thấy ta lãnh huyết hay tàn nhẫn cũng được. Đây đều là chuyện ta phải làm, giống như chuyện ta phải lợi dụng ngươi.” Hắn hơi hơi dựa vào vách xe, một đôi mắt yên lặng nhìn về phía trước.

Giờ khắc này, cả người hắn tràn ngập một loại cảm giác không nề hà gì.

Thật là thân bất do kỷ sao? Thật sự bởi vì trách nhiệm mà có thể buông tha cho hết thảy sao? (thân bất do kỷ: bắt buộc dĩ phải làm những việc mà mình không muốn)

Có lẽ do ta xưa nay tùy ý làm những gì mình muốn, cho nên ta cũng không muốn nhận thức như hắn.

Trên thế gian này không có gì là phải, chính là do người ta nghĩ như thế nào mà thôi.

Ta không muốn cùng hắn tham thảo sâu tất cả mọi vấn đề, vì thế lại hỏi tiếp nói: “Cho nên người giả chết, để có thể từ nay về sau rời đi vương thất Đông Hải, lại làm cho hỗn loạn càng thêm gay gắt, phải không?”

Hắn thận trọng như thế, thì ra lòng người thật sự có thể phức tạp đến như vậy, cũng khó trách người trong vương thất này không thể tin bất kỳ ai.

Hắn không trả lời, chỉ nhẹ nhàng mà gật đầu.

Trước kia rất nhiều chuyện nghĩ không ra, nhưng khi nói chuyện cùng hắn mới hiểu được, chính là sự thật vĩnh viễn đều là tàn khốc, vĩnh viễn đều không thể tốt đẹp như trong giấc mộng được.

Mà ta lại vẫn như cũ lựa chọn biết hết tất cả, dù rằng chân tướng của chúng có đậm đà máu tươi.

Dù đau cũng tốt, thương cũng tốt, ta cũng không muốn bị nhốt tại một màn hoa trong gương, hay như trắng trong nước giấy mà không được. (ý là tưởng cận kề mà vĩnh viễn không bao giờ chạm tay tới được)

Bởi vì muốn thoát ra, cho nên lựa chọn phá hư, phá hư từng tên những đều được cho là đúng, là tốt đẹp, chỉ có như vậy, mới có thể chân chính giống như trong những điều hắn tin tưởng.

Từ nay về sau, ta sẽ nhớ thật kỹ Dạ Khuynh Thành trong tối hôm nay, một loại người chỉ vì cái gọi là báo thù mà có thể hy sinh người khác.

Báo thù của hắn là trọng yếu, chẳng lẽ sinh mệnh người khác không trọng yếu sao?

Ta cũng không phải là người thiện lương gì, nhưng ít ra ta đường hoàng không có dùng lý do chỉ vì chính mình thích mà ra tay giết người khác.

Dù không có lý do giết người, nhưng chỉ vì lập trường bất đồng cũng lựa chọn đối địch nhau.

“Vậy người muốn ta lại làm chuyện gì?” Giờ phút này, ta thấy có một loại dự cảm không thực.

Nếu hần đã tỉnh rồi đi hoàng cung Đông Hải này, thì hần đã lấy được thất thải kỳ thạch, ngay cả khối ám dạ trên người Cơ Lưu Phong cũng lấy được.

Dạ Khuynh Thành vừa định mở miệng, thì bên ngoài truyền đến từng đợt tiếng vó ngựa cùng âm thanh huyền ảo, còn có một tiếng cười khê vừa quen thuộc lại vừa xa lạ “Nhị ca, bốn vương đợi huynh đã lâu.”

116. Q.1 - Chương 116: Một Kiểm Chi Ân (1)

Giật mình trong lúc này, ta nghĩ đến chính mình xuất hiện ảo giác, ngược mắt nhìn người phía đối diện, này mới phát giác trên mặt hần cũng mang theo vài phần kinh ngạc.

Ngay sau đó, Dạ Khuynh Thành vén màn che lên, đi ra bên ngoài, mà ta cũng đi theo hần xuống xe ngựa.

Cách đó không xa, một đám thị vệ, trên tay cầm theo đèn lồng, đèn đuốc sáng nhấp nháy mê ly, tại bầu trời đêm mùa hạ yên tĩnh lay động, nhiều điểm ánh sáng nhấp nháy, người kia vẫn như cũ một thân hồng y, yêu dã mỹ hoặc.

Rõ ràng trước đó một khắc vừa mới từ lục vương phủ rời đi, giờ khắc này lại đã nhìn thấy hần, nhưng lại có cảm giác như là đã trải qua mấy đời.

Lời nói của hần đối với Thủy Bất Nhân không ngừng mà vang lên ở trong đầu ta, vốn tâm đã bình phục lại chậm rãi hỗn loạn cả lên.

Hần lừa gạt, Dạ Khuynh Thành lừa gạt, trong lòng chứa đầy toan tính, trong lòng khổ sở, hoàn toàn đan vào cùng một chỗ, cơ hồ làm cho ta không thể hô hấp.

“Lục đệ, khả năng của ngươi so với tưởng tượng của ta còn cao hơn.” Dạ Khuynh Thành bên cạnh vẫn như cũ là một bộ dáng ôn hòa, nhìn Cơ Lưu Tiêu cách đó không xa nói.

Cơ Lưu Tiêu tầm mắt xuyên thấu đèn đuốc lưu ly, dừng lại ở trên người của ta, giống như có bao nhiêu phức tạp, nghĩ muốn mở miệng lại chung quy chuyển hướng nhìn về phía Dạ Khuynh Thành, cười nói: “Bốn vương cũng không có khả năng thận trọng như nhị ca. Nếu không có Tam ca, bốn vương thật đúng là không đoán ra thân phận của nhị ca.”

Hần vẫn như thế kiêu ngạo như cũ, làm một dáng thần thái bình tĩnh ngồi ở trên ngựa quan sát chúng ta, tươi cười không kiềm chế được.

“Cơ Lưu Phong? Ta nhưng lại đã thực sự đã quên mất hần.” Dạ Khuynh Thành cũng cười, nhẹ như gió thổi.

Hai người bọn họ liền như thế đối diện, cả hai đều tươi cười đầy mặt, nhưng là trong đó lại có mấy phần là thật?

“Nhị ca, chính là bốn vương không nghĩ tới ngươi muốn không phải vương vị, mà là thất thải kỳ thạch.” Câu nói của Cơ Lưu Tiêu mang theo vài phần khó hiểu.

Như thế xem ra hần tuy rằng đoán được Cơ Lưu Vân là Dạ Khuynh Thành, nhưng lại không đoán được hần ta đều không phải là nhị ca của hần, cũng không biết hần ta là tộc trưởng của Vân Mặc tộc.

“Mỗi người đều có một chí hướng khác nhau.” Dạ Khuynh Thành thản nhiên nói, không vội không chậm, không có chút bối rối “Lục đệ, nếu chúng ta chí hướng bất đồng, không nên quấy nhiễu lẫn nhau. Coi như chưa thấy qua nhị ca là được?”

Cơ Lưu Tiêu lập tức xoay người xuống ngựa, hướng thủ vệ phía sau làm một cái thủ thế, sau liền đi bước một đến gần, thẳng đến khoảng cách cách chúng ta ba bước mới ngừng lại cước bộ, tựa tiểu phi tiểu nhìn Dạ Khuynh Thành nói: “Không được. Bốn vương tuy rằng đối với thất thải kỳ thạch không có hứng thú, nhưng là nhị ca, ngươi vì thất thải kỳ thạch trên tay Tam ca nhưng lại phá hủy kế hoạch của ta, đây là

điểm thứ nhất. Điểm thứ hai, đại ca là do người giết? Người giết đại ca cũng là vì thất thải kỳ thạch trên tay đại ca sao? Điểm thứ ba...”

Khi nói chuyện, ánh mắt của hắn dời về phía ta, ý cười nhợt nhạt “Điểm thứ ba, nhị ca như thế nào có thể đem Vương phi của ta chạy trốn.”

Việc đã đến nước này, hắn cần gì phải còn muốn cố làm ra vẻ như thế ?

Trong lòng của ta không khỏi dâng lên một đoàn lửa giận, hướng tới hắn nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Cơ Lưu Tiêu, từ đầu tới đuôi chúng ta cũng chỉ là lừa gạt lẫn nhau, ta theo ngay từ đầu liền là vì thất thải kỳ thạch mà đến. Ta không phải Hạ Nguyệt Nhiễm, cũng không phải muội muội của ngươi, càng không thể là Vương phi của ngươi.”

Hắn nếu đã biết thân phận của Dạ Khuynh Thành, chỉ sợ cũng đã biết ta không phải Hạ Nguyệt Nhiễm đi.

Vốn tưởng rằng hắn sẽ tức giận, sẽ chất vấn ta, nhưng là hắn lại vẫn như cũ cười nhìn ta “Chỉ cần nàng nguyện ý, nàng liền là Vương phi của ta.”

Lời nói như thế, tươi cười như thế, liền coi như thật sự là bình thường.

Chính là điều này sẽ chỉ làm ta càng thêm tức giận mà thôi, hắn căn bản chính là đang đùa giỡn ta.

Cũng có lẽ từ đầu tới đuôi, hắn đều đem ta làm như một con mồi, lật mềm buộc chặt, nhìn ta giãy giụa, để cho chính mình sung sướng.

117. Q.1 - Chương 117: Một Kiểm Chi Ân (2)

Nghĩ như vậy, ta lại càng thêm giận dữ, lạnh lùng cười nói: “Cơ Lưu Tiêu, khá khen ột kế di họa Giang Đông.”

“Nàng có biết?” Hắn hơi hơi kinh ngạc, ánh mắt nhìn ta có hơn vài tia phức tạp.

Ta gạt đầu, thần nhiên thừa nhận “Đúng, ta biết. Ngày nào đó, thời điểm ngươi cùng Thủy Bất Nhân ở nơi người vì Phượng Loan tạo mộ, ta cũng có mặt ở đó.”

Hắn không khỏi sửng sốt, quay đầu đối với Dạ Khuynh Thành quát: “Cơ Lưu Vân, ngươi không chỉ có làm cho Tam ca biết chuyện của ta cùng Bất Nhân, ngươi còn làm cho nàng...”

Hắn còn chưa có nói xong, ta liền cắt ngang lời của hắn “Không phải hắn, là ta chính mình tình cờ phát hiện được, giống như lúc trước ta ở vườn hoa hải đường gặp được kế hoạch của các ngươi.”

Xem ra, Dạ Khuynh Thành dùng bí mật của hắn cùng Thủy Bất Nhân, để trao đổi huyền thạch ám dạ màu đen cùng Cơ Lưu Phong.

Trách không được Cơ Lưu Tiêu nói Dạ Khuynh Thành phá hủy kế hoạch của hắn, nói vậy giờ phút này Cơ Lưu Phong nhất định thực phần nộ.

Vậy Thủy Bất Nhân hiện giờ sẽ như thế nào?

Như thế lừa gạt cảm tình của một người, nàng lại sẽ như thế nào?

Đương kim hai đại tài nữ nổi tiếng thiên hạ, nam có Thu Tịnh Nguyệt thân thể suy nhược, không màng đến thể sự, mà một người khác là Thủy Bất Nhân lại vì tình khổ sở khôn đốn, vì sao nữ tử so với nam tử luôn luôn chịu kém hơn một chút như vậy?

Là vì trời sinh nhược thế? Hay là có vài thứ đã xem quá nặng rồi?

“Tiểu Nhiễm, nàng...” Hắn nhìn ta, muốn nói lại thôi.

Mà ta không chút để ý cười “Thứ nhất, ta không phải Hạ Nguyệt Nhiễm. Thứ hai, không cần làm một bộ dáng thiếu nợ ta, chúng ta bất quá chỉ là lợi dụng lẫn nhau, lừa gạt lẫn nhau, cho nên ai cũng không thiếu nợ ai. Thứ ba, bởi vì ta cũng không từng thích người, cho nên lời nói kia của người ta cũng sẽ không để ở trong lòng. Từ nay về sau, để tiện cho đôi bên chúng ta coi như chưa bao giờ gặp qua đi.”

“Tên của nàng là gì?” Hắc nhìn ta hỏi, một đôi phượng mâu đẹp hơi hơi nhúu lại.

Ta không hiểu hắc vì sao còn muốn cố ý biết tên của ta, là muốn giết ta diệt khẩu sao?

Trong lòng thực loạn, nhưng là ta còn là cực lực bảo trì bộ dáng vốn không chút để ý, trêu tức nhìn hắc nói: “Công tử, tiểu nữ tử không biết người, như thế hỏi tên của tiểu nữ tử phải chăng là thật không có lễ phép?”

Có lẽ ta sớm thành thói quen, tâm càng là bị thương, ở mặt ngoài càng là bình tĩnh.

Chính mình bị thương chính mình đến chữa trị, chính mình đau chính mình đến gánh vác, chớ để cho người khác biết.

Một khi yếu đuối, ngay cả kiên nghị cuối cùng cũng sẽ bị thua trận.

Hắc nghĩ mở miệng nói cái gì đó, nhưng là ta lại quay đầu sang hướng khác không hề nhìn hắc, nói không thêm để ý là gạt người. Chính là so với sự tức giận với hắc, ta càng tức giận chính bản thân mình hơn

Vì sao lại vô dụng như vậy, vì sao phải nhảy vào bên trong cạm bẫy hắc cố ý tạo ra?

“Lục đệ, người muốn như thế nào mới buông tha ta?” Dạ Khuynh Thành hợp thời mở miệng, đánh vỡ bầu không khí xấu hổ của chúng ta trong lúc đó.

Cơ Lưu Tiêu thu hồi ánh mắt ở trên người ta lại, ngược lại nhìn phía Dạ Khuynh Thành “Tối nay, bốn vương nếu ở chỗ này chờ người, kia tất nhiên là muốn đem người mang về. Nhị ca, bốn vương không tin người khác, càng không tin người.”

Hắc gần từng tiếng nói: “Ta không tin người thật sự không cần vương vị. Người ở trong phủ là muốn dùng kế kim thiên thoát xác (ve sầu thoát xác), làm cho chúng ta đều nghĩ rằng người đã chết, sau đó âm thầm bồi dưỡng thế lực của mình, sau đó bất ngờ tới giết chúng ta, làm chúng ta trở tay không kịp. Nếu ta không có đoán sai, người chính là Minh Nguyệt công tử – Dạ Khuynh Thành.”

Thành phủ của Cơ Lưu Tiêu rất cuộc sâu như thế nào?

Nam nhân cùng nam nhân trong lúc đó đấu tranh, như thế lục đục với nhau, như thế hắc ám, hai người như vậy, ta có khả năng đấu cùng bọn họ sao?

Nếu bọn họ thực sự đối phó ta, ta sợ sớm tan xương nát thịt.

Giờ phút này, ta cũng không muốn hỏi Cơ Lưu Tiêu rốt cuộc khi nào thì hắc đã biết thân phận của ta, bởi vì mặc kệ là đáp án gì, tất cả nhất định đều ở trong kế hoạch của hắc.

118. Q.1 - Chương 118: Một Kiếm Chi Ân (3)

“Lục đệ, xem ra người hôm nay là không tính buông tha ta.” Dạ Khuynh Thành thanh âm cũng đột nhiên lạnh vài phần, không giống ôn hòa như vừa rồi .

“Đúng vậy. Nhị ca, bốn vương hôm nay nhất định muốn dẫn người trở về.” Cơ Lưu Tiêu thản nhiên thừa nhận “Giữ lại người, hậu họa vô cùng.”

“Tốt, tốt, tốt.” Dạ Khuynh Thành ngay cả nói ba từ tốt cũng sắc bén, bên trong nhưng lại ẩn ẩn vài phần sát ý.

Ngay sau đó, hắc dĩ nhiên đem ta kéo vào trong lòng hắc, đối với Cơ Lưu Tiêu cười nói: “Muốn biết nàng là ai chăng?”

“Ta một chút đều không muốn biết.” Cơ Lưu Tiêu ánh mắt hình như có chút giống như vô tình xẹt qua ta, cười như không cười.

“Không muốn biết sao?” Dạ Khuynh Thành ôn hòa nở nụ cười, theo trong tay áo lấy ra một viên thuốc nhét vào trong miệng của ta, đó là ngay cả cự tuyệt muốn có đường sống cũng không lưu cho ta.

Ta đột nhiên hiểu được hắn muốn làm gì .

Hắn là muốn cho Cơ Lưu Tiêu cho ta là Phượng Loan sao? Hắn là muốn lợi dụng ta đến né ra Cơ Lưu Tiêu sao?

Lại hoặc là hắn căn bản là biết Cơ Lưu Tiêu sẽ đuổi theo, mang theo ta vì dự phòng giờ khắc này.

Tâm lại rét lạnh vài phần, càng là biết nhiều, chân tướng liền càng là không chịu nổi.

Chính là ta cũng không có phản kháng Dạ Khuynh Thành, bởi vì ta cũng muốn nhìn một chút biểu tình của Cơ Lưu Tiêu thời điểm nhìn thấy bộ dáng chân thật của ta, trong tâm lý của bản thân ta thậm chí muốn nhìn thấy hắn hối hận, nhìn hắn thống khổ.

Có lẽ như vậy, tâm của ta mới có thể dễ chịu một chút đi.

Ngay sau đó, ta liền thấy được hắn ngạc nhiên, hắn khiếp sợ, hắn không thể tin.

“Phượng Loan.” Hắn hô nhỏ, thanh âm nhưng lại cũng mang theo vài phần khàn khàn, như thế thật cẩn thận, thật giống như sợ ta sẽ biến mất.

Phượng Loan sao?

Là ta sao?

Thế gian này lại sẽ có hai người có dung mạo giống nhau sao?

Ta cúi đầu, không hề nhìn hắn.

Ta là như nguyện thấy được hắn hối hận, chính là tâm nhưng không có một chút cảm giác khoái hoạt nào, ngược lại càng thêm khó chịu.

Hắn có thể như thế si tình, lại cố tình có thể như thế vô tình sao?

Nếu ta là Phượng Loan, ta nên cảm thấy cao hứng, hay là nên cảm thấy đau lòng?

Nếu ta không phải Phượng Loan, loại ánh mắt thâm tình này, tiếng gọi như vậy tan nát cõi lòng này, với ta mà nói có phải thật sự quá châm chọc hay không?

Chẳng lẽ ta chỉ có thể là một công cụ, lại hoặc là chỉ là một người thể thân sao?

“Phượng Loan, là nàng sao?” Khiếp sợ qua đi lại là mừng như điên không chút nào che dấu, tựa như này thối quết mà đến, làm cho ta không thể chống đỡ được.

Hắn, yêu quả nhiên vẫn là vì Phượng Loan.

Thủy Bất Nhân chung quy bất quá cũng chỉ là một quân cờ của hắn.

Hắn, rốt cuộc nên nó là si tình, hay là nên nói là vô tình đây.

“Thế nào? Lục đệ, hiện tại người nói như thế nào?” Dạ Khuynh Thành trong thanh âm nhưng lại mang theo vài phần thần nhiên trào phúng, mặc dù bất quá là trong nháy mắt, nhưng là ta đã cảm nhận được.

Chính là ta lại không rõ hắn đang châm chọc cái gì.

“Nhị ca, người nghĩ rằng ta sẽ tin người sao?” Vốn Cơ Lưu Tiêu đang là tất cả thâm tình, rồi đột nhiên xoay chuyển “Người nếu có thể cho nàng dịch dung thành bộ dáng của Hạ Nguyệt Nhiễm, kia giờ phút này ta làm sao có thể tin tưởng nàng chính là Phượng Loan, mà không phải là do người cố ý dịch dung.”

Đương nhiên... Hắn nói một chút cũng không sai.

Mặc dù trước đó một khắc vẫn là kinh hỉ vạn phần, nhưng Cơ Lưu Tiêu quả nhiên vẫn là Cơ Lưu Tiêu, ngay sau đó liền đã khôi phục lại bình tĩnh, như thể thờ ơ lạnh nhạt.

119. Q.1 - Chương 119: Một Kiếm Chi Ân (4)

“Lục đệ, người thật sự không tin sao?” Dạ Khuynh Thành cũng không bối rối, lại một lần nữa thản nhiên hỏi.

Cơ Lưu Tiêu tầm mắt làm như dừng lại trên người ta một lúc, sau đó gằn từng tiếng nói: “Ta không tin.”

Dạ Khuynh Thành không nói gì, mà Cơ Lưu Tiêu cũng không mở miệng.

Trầm mặc lập tức lan tràn, sự yên tĩnh đã bị đánh vỡ lại một lần nữa bao phủ tất cả.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Dạ Khuynh Thành đột nhiên đem ta đẩy mạnh về phía Cơ Lưu Tiêu.

Ta còn chưa kịp phản ứng, liền thẳng tắp ngã về phía hắn.

Hắn tiếp được ta, ngay lập tức ôm lấy ta xoay lại, sau đó ta liền trở mắt nhìn Dạ Khuynh Thành một kiếm đâm vào người Cơ Lưu Tiêu, một mùi máu tươi nồng đậm trong nháy mắt tràn ngập khắp nơi.

Tay vô thức đỡ hắn, liền dính đầy một tay máu.

Dạ Khuynh Thành thế nhưng thật sự đâm về phía ta, nếu Cơ Lưu Tiêu không cứu, một kiếm này cứ như vậy sẽ đâm vào cơ thể của ta.

Hắn thế nhưng...

“Lục đệ, người trong lòng vẫn là tin tưởng. Người thua.” Dạ Khuynh Thành không lưu tình chút nào rút kiếm, khoe môi lại hơi hơi giơ lên, vẻ bề ngoài mang một chút thản nhiên trào phúng.

Dạ Khuynh Thành, ta đúng là vẫn còn chưa thể chân chính nhìn thấu hắn.

Hắn thì ra lại có thể vô tình như thế...

Mà Cơ Lưu Tiêu đối với Phượng Loan đúng là một dạ thâm tình, mặc dù biết rõ ta có thể không phải, lại vẫn như cũ không muốn mình vì không cố gắng mà một ngày khác sẽ hối hận.

Cơ Lưu Tiêu đỡ về phía ta, ta đỡ lấy hắn, phía sau thị vệ cũng vọt đi lên, rút kiếm hướng về phía Dạ Khuynh Thành.

Mà Dạ Khuynh Thành chính là cười, cười đến nhẹ nhàng, thanh thản “Lục đệ, người thua, thua hoàn toàn.”

Hắn căn bản là không đem những thị vệ này đặt ở đây mất, lại cứ như vậy một lần nữa giơ kiếm hướng về phía Cơ Lưu Tiêu.

Chờ đến lúc ta phản ứng được, ta đã chắn trước người Cơ Lưu Tiêu, đúng là như vậy kìm lòng không được.

Ta tự nói với mình, ta chẳng qua là còn thiếu nợ hắn một kiếm chi ân.

Dù hắn là vì Phượng Loan mà cần một kiếm kia, mà không phải vì Nguyệt Liễu Lăng ta.

Nhưng mà cần chính là cần, ta không muốn nợ hắn cái gì.

“Minh Nguyệt công tử, dừng ở đây đi, bằng không ta sẽ không đáp ứng bất cứ việc gì của người.” Ta nhìn Dạ Khuynh Thành, trong lòng lại một mảnh lo sợ không yên.

Nếu hắn căn bản là không thêm để ý đến ta, ta có thể làm gì?

Trước người người, một thân áo trắng, trong tay nắm kiếm, trên thân kiếm còn lay dính nhiều điểm máu tươi, thoát nhìn lại có loại cảm giác giết chóc mị hoặc.

Hắn một đôi mắt trong suốt ý cười, nhưng là ta rốt cuộc cũng đoán không ra ý nghĩ trong lòng hắn.

Giằng co một hồi, hắn thu hồi kiếm, sau đó hướng ta nâng tay, sủng nịch kêu: “Nha đầu, lại đây.”

Tình cảnh như vậy, tựa hồ vẫn như lúc trước, chính là chỉ có ta biết, hẳn chẳng qua là muốn kích thích Cơ Lưu Tiêu mà thôi.

Ta chậm rãi đi về phía hắn, chính là lần vấy lại bị kéo lại, quay đầu nhìn lại, đã thấy Cơ Lưu Tiêu nhìn ta tràn đầy chờ đợi, “Phượng Loan, là nàng sao?”

Một khi gặp gỡ Phượng Loan, Cơ Lưu Tiêu cũng không hơn gì một người bình thường.

Ta không khỏi ngăn người cười, thản nhiên lại đủ để mỉa mai hoặc “Ta không phải, ta gọi là Nguyệt Liễu Lăng.”

Sau đó vung kiếm, cắt đứt lần vấy của mình, mặc kệ hắn như thế ai oán nhìn ta, mặc kệ hắn mờ mịt nắm lấy mảnh vấy ta đã cắt bỏ.

Ta, quả thực vẫn là một nữ nhân tàn nhẫn, đúng là vẫn còn dùng Phượng Loan làm tổn thương hắn, để trả thù hắn một lần đó đã tổn thương ta.

Chính là tâm vì sao lại cảm thấy nặng nề?

Lắc đầu, ta xóa đi ngàn vạn suy nghĩ trong lòng, sau đó đi bước một về phía Dạ Khuynh Thành.

Từ nay về sau, sẽ thật sự trở thành người lạ, chúng ta tất cả đều ở Minh Nguyệt thành bắt đầu, như vậy liền ở Minh Nguyệt thành mà chấm dứt.

120. Q.1 - Chương 120: Phượng Loan Là Ai (1)

Đêm, vẫn như cũ yên tĩnh, chỉ có âm thanh xe ngựa lộc cộc không ngừng lặp lại.

Bên trong xe, ta cùng Dạ Khuynh Thành vẫn như cũ ngồi cách xa xa nhau, bốn phía tràn ngập một loại không khí nặng nề làm người ta hít thở không thông.

Trong đầu, vẫn mãi nghĩ đến ánh mắt của Cơ Lưu Tiêu, tràn ngập bi ai, làm cho người ta khó có thể quên được.

Thì ra ta đã đánh giá cao chính mình, cũng xem nhẹ cảm giác của mình với hắn, thì ra thật sự chẳng thể nào hoàn toàn thờ ơ.

Chính là nhất định phải chấm dứt, thì vẫn phải chấm dứt.

Ta cùng hắn rốt cuộc vẫn không phải là người chung đường, mà ta cuối cùng cũng không phải là người mà hắn nguyện ý vì ta hi sinh tính mạng.

Xe ngựa không biết đi được bao lâu, rốt cục ngừng lại, người bên ngoài cách rèm xe cung kính nói: “Lâu chủ, đã đến núi Phượng Hoàng.”

Dạ Khuynh Thành lên tiếng, sau đó vén rèm xe bước xuống, quay lại đưa tay hướng về phía ta.

Ta làm như không thấy tay hắn, tự mình nhảy xuống xe.

Hắn có chút xấu hổ thu tay lại, thản nhiên nói: “Liễu Lăng, đi thôi.”

Giờ phút này, trời đã hơi sáng, vài tia nắng sớm thản nhiên cắt qua màn đêm buông xuống, quang cảnh trong núi Phượng Hoàng mang theo vài phần mộng lung mỹ lệ, lại không mất đi vẻ nguy nga đồ sộ vốn có.

Ta không lên tiếng trả lời, chỉ chậm rãi theo Dạ Khuynh Thành lên núi.

Tuy nói là ngày mùa hè, nhưng trên núi lại vẫn như cũ lộ ra vài phần quỷ dị lạnh như băng, ta vốn là thể chất thiên hàn, giờ phút này lại không khỏi run mình.

Dạ Khuynh Thành dường như chú ý tới, dừng bước, quay đầu nhìn ta liếc mắt một cái “Liễu Lăng, người thế nào?”

“Không chết được. Đi thôi.” Ta không hảo cảm trả lời.

Giờ khắc này, ta tất nhiên là nhớ tới nguyên nhân chính là hắn làm cho ta biến thành như vậy .

Lúc trước cứ tưởng là Mị, cho nên cũng không có nghĩ lý do gì nhiều, bởi vì Mị ở trong mắt ta vốn là không bình thường, tìm người thử độc cũng có thể. Thế nhưng vì sao lại là hần?

Hần tại sao phải làm cho ta nhận thống khổ như vậy?

Những đau đớn ngày xưa lúc này tựa hồ đều lần lượt sống lại trong lòng.

Máu của ta đều dính đầy độc, mặc dù bách độc bất xâm thì sao?

Ta một chút cũng không muốn, ta tình nguyện vẫn như cũ là chính mình.

Vốn tưởng rằng phải đi thật lâu, nhưng là nơi này hiển nhiên còn có lối đi tắt, Dạ Khuynh Thành mang theo ta đi tới đi lui một lúc, không lâu sau, trước mắt liền xuất hiện một rừng hoa đào bát ngát, dưới núi hoa đào đã sớm héo tàn, mà nơi này hoa đào lại vẫn nở rộ, nhiều điểm hồng nhạt, từng cánh lay động, vô cùng đẹp đẽ.

“Liễu Lăng, đi theo ta, cẩn thận lạc đường.” Dạ Khuynh Thành quay đầu nói.

Ta chỉ lên tiếng đáp nhẹ, không muốn cùng hần nói nhiều.

Xem ra cái này chính là mê trận đi.

Hần mang theo ta xuyên qua rừng hoa đào, ra khỏi rừng, đi tới cửa một hang động.

Hần từ trong tay áo lấy ra một khối ngọc bội, tiến lên từng bước đặt vào chỗ lõm xuống ở giữa cửa đá, cửa đá liền mở ra, mà ta cũng theo hần đi vào bên trong.

“Người hiện tại có thể nói rốt cuộc muốn ta làm chuyện gì?” Ta mở miệng, nhìn bóng hần thản nhiên nói.

Hần không quay đầu, giọng nói mang chút khấn cầu nói: “Liễu Lăng, ta muốn người cứu một người.”

“Cứu người?” Ta không khỏi run sợ một chút.

“Đúng vậy. Cứu người.” Hần vẫn như cũ không quay đầu, không ngừng đi về phía trước.

Cứu ai? Cứu như thế nào?

Đệ nhất lâu chủ là hần vẫn không có cách nào cứu người, ta làm sao có thể cứu?

121. Q.1 - Chương 121: Phượng Loan Là Ai (2)

a đang muốn hỏi, người phía trước lại sâu kín mở miệng “Liễu Lăng, ta với người nói chuyện xưa.”

Ta không đáp lại, mà hần cũng không cần ta đáp lại, liền bắt đầu nói.

“Năm năm trước, ta cùng Cơ Lưu Tiêu cùng gặp một cô gái, một cô gái hoạt bát đáng yêu, chính là Cơ Lưu Tiêu so với ta nhanh hơn một bước đã nhận thức nàng. Cô gái theo Cơ Lưu Tiêu về phủ, sự hoạt bát đáng yêu của nàng thực khiến người yêu thích, hơn nữa nàng còn thực thiện lương, luôn đến nói chuyện phiếm với ta, nàng cho rằng ta thật sự bệnh nặng, cho nên luôn đối với ta thật chu đáo. Tâm ta liền như vậy chậm rãi bị nàng bắt lấy, chính là thời điểm ta muốn cùng nàng thổ lộ, Cơ Lưu Tiêu vẫn là nhanh ta một bước, vì thế ta cũng chỉ có thể làm ca ca của nàng. Sau đó, nàng đột nhiên mất tích, cũng không biết đi nơi nào. Ta cùng Cơ Lưu Tiêu đều thực sốt ruột, tìm thật lâu, rốt cục cũng tìm được nàng, nhưng là nàng trở nên thực trầm lặng, lại không biết chúng ta. Ta nghĩ nàng nhất định là gặp chuyện gì, cho nên chúng ta cũng ngại miệng không đề cập tới chuyện trước kia, mà lúc này đây ta lại chậm một bước, ta tựa hồ luôn chậm hơn hần một bước.”

Dạ Khuynh Thành không khỏi hơi hơi tự giễu, tạm dừng thật lâu sau mới tiếp tục nói: “Cơ Lưu Tiêu đối với nàng tốt lắm, nàng cũng rất thích Cơ Lưu Tiêu, chính là nàng không bao giờ đến bên người ta nữa, cũng không theo giúp ta nói chuyện phiếm, điệu vũ của nàng cũng chỉ vì Cơ Lưu Tiêu mà múa, rốt cuộc không

nhìn tới ta. Sau đó, Cơ Vô Nhai tra xét thân phận nàng, cho rằng nàng là một vũ nữ không có tư cách ở tại chỗ này liền ra lệnh bắt nàng rời đi.”

“Cô gái kia là Phượng Loan?” Ta không khỏi thì thào hỏi.

Mà Dạ Khuynh Thành giống như không nghe câu hỏi của ta, vẫn như cũ nói với chính mình “Cơ Lưu Tiêu vì nàng chống đối Cơ Vô Nhai, Cơ Vô Nhai ở mặt ngoài không nói gì nữa, lại ngầm phái người hạ độc với nàng, một loại độc tên là sống mơ mơ màng màng. Lúc này đây, ta cuối cùng nhanh hơn một bước, cho nên ta dùng được khắc chế độc trong cơ thể nàng, đem nàng giấu đi. Mọi người đều nghĩ nàng đã chết, bao gồm cả Cơ Lưu Tiêu. Chỉ có ta luôn luôn tìm biện pháp cứu nàng. Sau đó ta chung quy tìm được.”

Hắn dừng bước, xoay người nhìn phía ta, “Đúng vậy, nàng chính là Phượng Loan, mà người chính là người có thể cứu nàng.”

Ta không phải Phượng Loan, ta thì ra thật sự không phải Phượng Loan.

“Ba năm trước đây, người cứu ta, là vì ta cùng Phượng Loan bộ dạng rất giống nhau sao?” Ta không khỏi hỏi, mặc dù trong lòng đã loáng thoáng hiểu được.

Dạ Khuynh Thành không chút do dự gật đầu “Đúng.”

Vậy ra... Vậy ra lúc ban đầu ta không nên gặp hắn, không nên bắt lấy vạt áo hắn, cũng không nên cầu hắn cứu ta, hết thảy mọi chuyện chẳng lẽ đều được định sẵn trong đó sao?

Thì ra đã từng nghĩ cho thật tốt đẹp, cũng không gì hơn là hắn xem ta như Phượng Loan, mới có thể như thế sùng nịch ta, dung túng ta.

Trách không được ta không nhìn ra được sự giả dối ở bên trong

“Như vậy, lần đó vào ngày giỗ Phượng Loan, người xuất hiện ở lục vương phủ cũng là người sao?” Đêm hôm đó Mị không tự chủ lộ ra bi thương, mắt thẳng tắp nhìn về phía Táng tâm các.

Ta vốn không nghĩ ra, chính là giờ phút này dường như đã hiểu được phần nào.

Trách không được ngày đó Mị kỳ quái như thế.

“Đúng. Tuy rằng Phượng Loan không chết, nhưng đó chính là ngày chúng ta mất đi nụ cười của nàng, nay nàng chỉ có thể lẳng lặng nằm, không bao giờ tươi cười như hoa lần nữa.” Dạ Khuynh Thành trong giọng nói có nồng đậm bi ai, cũng giống như đêm hôm đó.

Chính là đối với ta, hắn quả nhiên là không lưu tình chút nào, liền tùy ý bộc lộ chân tướng trước mặt ta như thế.

Ta nên cảm tạ hắn tuân thủ hứa hẹn sao?

Dù sao cũng là ta ham muốn biết được tất cả.

122. Q.1 - Chương 122: Phượng Loan Là Ai (3)

Vậy người làm sao xác định ta không phải Phượng Loan?” Nếu là dung mạo giống nhau, hắn lại vì sao lại nhận định ta không phải?

Dạ Khuynh Thành nhìn ta liếc mắt một cái, quả quyết phủ quyết “Thứ nhất, người không múa được điệu khuynh thành. Thứ hai, tên Liễu Lăng này không phải là ta cho người, mà là hai chữ được thêu trong quần áo người mặc ngày trước. Cho nên người chính là gọi là Liễu Lăng, ta bắt quá là cho người thêm một cái họ mà thôi.”

Ta quả thật đúng là không chú ý tới quần áo mình mặc trên người còn thêu chữ, Liễu Lăng, thì ra tên thật của ta đúng là Liễu Lăng.

“Người làm sao biết ta không múa được điệu khuynh thành?” Ta cố ý hỏi, sau đó hài lòng nhìn vẻ mặt ngạc nhiên của hắn.

Hắn không thể tin hỏi: “Người múa được?”

“Đúng, ta múa được.” Ta cười đến vô cùng sáng lạn, gần từng tiếng nói.

Khúc Nhược Vân vì sao lại múa khuynh thành, còn không phải Dạ Khuynh Thành bày mưu đặt kế sao.

Khuynh thành của nàng tuy rằng múa không tốt, nhưng là ít nhất động tác vẫn chưa sai, không biết vì sao ta cuối cùng cảm thấy ta có thể múa.

“Liễu Lăng, đừng nói giỡn.” Hắn giấu đi vẻ khiếp sợ, nhìn ta bắt đầu cười.

Liên coi như muốn chứng minh, ta chậm rãi múa, càng múa lại càng cảm thấy thông thuận, sau đó ta thấy hắn kinh ngạc nhìn ta, đáy mắt tràn đầy suy nghĩ sâu xa.

“Người thật sự múa được?” Hắn giọng nói thì thào, làm như đang hỏi ta, lại giống như đang tự lầm bầm.

“Đúng, ta múa được a. Hơn nữa người không cảm thấy tính cách của ta giống với Phượng Loan từ đầu cùng người nói chuyện phiếm? Các người làm sao biết được nữ nhân về sau các người tìm được kia chính là Phượng Loan?” Ta nhìn hắn, cố ý làm một bộ dáng khó hiểu.

Đúng, ta là cố ý, cố ý muốn làm rối loạn lòng hắn.

Bị lừa gạt lâu như vậy, quả thật rất không cam lòng, ít nhất muốn hòa nhau một ván.

“Liễu Lăng, người...” Hắn quả nhiên là chần chờ.

Thì ra hắn khi gặp phải nữ tử mình thích, cũng sẽ trở nên do dự như thế.

Chính là ta chán ghét bọn họ xem ta như Phượng Loan, ta cũng chán ghét người người bên cạnh ta, đều đem ta làm công cụ.

Ta chính là ta, từ nay về sau tuyệt sẽ không vì người khác mà sống.

“Cứ từ từ mà suy nghĩ đi”

Ta lộ ra vẻ nghịch ngợm trước đây, nhìn hắn làm nũng nói: “Tiểu Thành Thành, ta mệt mỏi quá, có thể tìm nơi cho ta nghỉ ngơi một lúc được hay không.”

Hắn muốn ta cứu Phượng Loan, nhưng là ta cảm thấy trong đó có vài phần quỷ dị.

Muốn ta làm sao cứu?

Đột nhiên liền cảm thấy sợ, không muốn đối mặt, liền chỉ có thể như thế mê hoặc hắn.

Hắn sững sốt một hồi lâu, mới hồi phục tinh thần lại “Hôm nay người cũng đủ mệt mỏi rồi, ta cho người đưa người đi nghỉ ngơi.”

“Được a. Còn có đừng quên thủy tinh giá đỡ của ta.” Ta cười, cười đến phá lệ sáng lạn, xem như dĩ vãng hết thảy đều không phát sinh, ta vẫn như cũ là nha đầu của hắn.

Hắn trong nháy mắt thoáng qua vẻ mê hoặc, sau mới cười nói: “Được.” Ánh mắt hắn lại bắt gặp lộ ra vài phần sùng nịnh của ngày xưa.

Ta đó là muốn mê hoặc hắn, làm cho hắn do dự, như vậy ta mới có thời gian đem tất cả những gì phát sinh hôm nay suy nghĩ lại, sau đó mới quyết định bước tiếp theo rốt cuộc nên làm thế nào.

Đến Tiêu Dao các, ta mới phát hiện nơi này quả nhiên là một chỗ thế ngoại đào nguyên, nơi này hết thảy đều tạo hình tỉ mỉ, vừa thấy liền biết đã đổ vào rất nhiều tâm tư, thật đúng là xứng danh tiêu dao. (thế ngoại đào nguyên:cảnh đào nguyên bên ngoài trần thế)

Xem ra tình cảm của Dạ Khuynh Thành với Phượng Loan quả thật không kém so với Cơ Lưu Tiêu.

Hắn phân phó hạ nhân, theo sau liền có người dẫn ta đến một gian phòng bố cục rất khác biệt, ngay sau đó lại bưng tới thủy tinh giá đỡ ta thích ăn nhất.

Đợi cho hết thấy chuẩn bị thỏa đáng, bọn họ mới lui xuống, liền chỉ còn ta một mình trong phòng.

123. Q.1 - Chương 123: Thí Nhan Thuật (1)

Bên trong phòng lịch sự tao nhã, mùi thơm ngát tràn ngập, đó là hương vị của hoa Phượng Loan.

Ta không khỏi quay đầu nhìn lại, đã thấy ngoài cửa sổ phía nam Tiểu Hiên đúng là một đóa phượng loan mảnh mai đang nở rộ.

Hoa Phượng Loan, lại là hoa Phượng Loan.

Ta cũng bắt đầu tò mò, Phượng Loan rốt cuộc là một nữ tử như thế nào, lại khiến ọi người như thế nóng ruột nóng gan?

Cơ Lưu Tiêu như thế, Dạ Khuynh Thành cũng như thế.

Tay vô thức xoa mặt, đáy lòng không khỏi dâng lên một nỗi phiền muộn.

Chính là khuôn mặt này làm cho ta hết lần này đến lần khác bị cuốn vào bên trong phong ba.

Dạ Khuynh Thành muốn ta cứu Phượng Loan, nhưng là làm sao để cứu? Vì cái gì chỉ có ta mới có thể cứu được nàng?

Đáy lòng luôn ần ần vài phần bất an, tựa hồ có chuyện gì đó không tốt sẽ phát sinh.

Giờ khắc này, ta thậm chí bắt đầu hối hận đã theo Dạ Khuynh Thành trở về.

Ta vốn không phải là nữ nhân thiện lương, cần gì phải cố ý muốn đi báo ân?

Mọi chuyện đến nước này, cũng đã không còn đường thối lui.

Ta chậm rãi đi tới bên cửa sổ, ngồi ở phía trên nhuễn tháp, chậm rãi nhắm nháp thủy tinh giáo tử đặt ở án, chính là vốn thức ăn thích nhất, nay ăn vào miệng lại tựa như ăn sáo, vì thế liền buông bánh xuống, tựa vào phía trên nhuễn tháp.

Dường như là đã nhiều ngày quá mệt mỏi, ta bất tri bất giác liền tiến vào giấc mộng.

Ta không biết mình đã ngủ bao lâu, chỉ biết là thời điểm tỉnh lại sắc trời đã muốn nhuộm đen, bên ngoài một đóa hoa Phượng Loan dưới ánh trăng càng phát ra xinh đẹp, ta không khỏi nhìn ngoài cửa sổ hơi hơi thất thần.

“Nữ nhân, theo ta đi.” Bỗng nhiên giật mình, ta dường như xuất hiện ảo giác, vì thế không khỏi hơi hơi tự giễu, mắt lại vẫn như cũ nhìn ngoài cửa sổ.

“Nữ nhân, theo ta đi.” Đến lúc chính mình bị một lực đạo kéo vào trong vòng ôm, ta mới không khỏi đột nhiên quay đầu, đã thấy Mị một ánh mắt u ám đang nhìn ta.

“Mị Mị...” Ta mở miệng kêu, nhưng tiếng nói lại khàn khàn mà ngay cả chính mình cũng không phát hiện.

Hắn một lần nữa giữ chặt tay ta, hạ giọng nói: “Theo ta đi.”

“Vì cái gì?” Ta không khỏi lên tiếng hỏi.

Vì cái gì hắn lại hết lần này đến lần khác cứu ta, vì cái gì đột nhiên hắn thay đổi?

Mị, hắn lại đang che giấu bí mật gì?

Có lẽ do ta khá ồn ào, Mị không khỏi hơi nhượng mảy, giờ phút này ta mới phát hiện Mị cùng Dạ Khuynh Thành đúng là vẫn có rất nhiều điểm không giống nhau, chính là lúc trước quá mức tin tưởng, chưa bao giờ nghĩ tới Dạ Khuynh Thành lại gạt ta.

Hắn cũng không nói thêm gì, liền lấy ra một viên thuốc cho vào miệng ta, một hương vị thơm ngát lập tức lan ra ở đầu lưỡi ta.

Ta biết đó là ngọc lộ tin sương, có thể làm cho người mất đi khí lực, không thể nhúc nhích.

Vì thế ta liền chỉ có thể trơ mắt nhìn Mị ôm lấy ta, một mạch vụng trộm rời khỏi Tiêu Dao các.

Gió đêm thật lạnh, không ngừng thổi qua làm sợi tóc Mị bay lên, hắn nhíu mày, không nói gì, chỉ không ngừng chạy, tựa như phía sau có lệ quỷ, mãnh thú đuổi theo.

Ban đêm núi Phượng Hoàng yên tĩnh đến vài phần quỷ dị, ta chỉ có thể nghe thấy bên tai tiếng gió gào thét cùng với nhịp tim đập mạnh mẽ của Mị.

Phải chăng là bởi vì quá tĩnh lặng, cho nên ta mới có thể cảm thấy tim Mị đập mạnh như thế, tựa hồ có thể ngay lúc đó nhảy ra khỏi lồng ngực.

Mị, vì sao?

Rốt cuộc là vì sao?

Ta nhìn hắn, tất cả phức tạp, mà thân thể mềm nhũn không có khí lực, chỉ có thể cuộn mình trong lòng hắn, tùy ý hắn đem ta mang đi.

124. Q.1 - Chương 124: Thí Nhan Thuật (2)

“Mị, ngươi muốn phản bội ta sao?” Một bóng trắng đột nhiên xuất hiện ở phía trước, con ngươi vốn ôn hòa giờ phút này lại hơi hàn ý, thẳng tắp hướng chúng ta phóng tới.

Nơi này là địa bàn của Dạ Khuynh Thành, tất nhiên sẽ có tai mắt của hắn ở khắp mọi nơi

Chính là giờ phút này, ta lại cảm thấy tất cả không phải là thật, nam tử áo trắng dưới ánh trăng, vẫn như cũ tuấn mỹ như vậy, nhưng là lại có cảm giác xa lạ như chưa từng quen biết.

Hắn, Dạ Khuynh Thành, là lâu chủ Minh Nguyệt Lâu, là tộc trưởng Vân Mặc tộc, là nhị vương gia Đông Hải quốc, nhưng duy nhất không phải là Tiểu Thành Thành của ta.

Lúc này đây, xem như chân chính nhận rõ, trong lòng quả thật muốn rời xa hắn, không bao giờ muốn dính đến ân oán tình cừu gì nữa.

Mị không nói gì, chính là hắn đột nhiên siết chặt tay ta đến hơi đau.

“Mị, còn nhớ rõ ngươi đã nói gì chứ?” Dạ Khuynh Thành thần sắc hơi dịu lại, đáy mắt nhìn Mị mang theo vài phần sùng nịch quen thuộc mà lại xa lạ “Ngươi đã nói ca ca là người quan trọng nhất, chẳng lẽ ngươi thật sự vì một nữ nhân mà phản bội ca ca sao?”

Mị thân mình đột nhiên ngẩn ra, chính là một lần nữa ngẩng đầu nhìn phía Dạ Khuynh Thành cũng mang theo tất cả kiên định “Ta có thể cho ca ca bất cứ thứ gì, duy nhất nàng là không được.”

Dạ Khuynh Thành ánh mắt có bao nhiêu phức tạp, tựa hồ cũng không rõ Mị vì sao đột nhiên lại như thế che chở ta.

Hắn không hiểu, ta cũng không hiểu.

“Mị, ngươi thật vì nàng mà ruồng bỏ ca ca sao?” Dạ Khuynh Thành con ngươi sâu thẳm, tựa hồ ngay cả vầng trăng sáng trên cao kia cũng không soi thấu.

“Ca, thỉnh cho ta thời gian, ta có thể tìm được giải được chữa được độc túy sinh mộng tử, cho nên xin huynh không cần dùng thí nhan thuật.” Mị gần như cầu xin nhìn Dạ Khuynh Thành. (túy sinh mộng tử: sống mơ màng màng)

Ta chưa bao giờ thấy Mị ăn nói khép nép như vậy, mà lúc này đây thế nhưng lại vì ta.

Túy sinh mộng tử là độc mà Phượng Loan trúng, như vậy thí nhan thuật thì sao?

Đó lại là cái gì?

Chính là phương pháp Dạ Khuynh Thành muốn ta cứu Phượng Loan sao?

“Cho người thời gian? Bao nhiêu năm? Ta đã đợi lâu lắm rồi, Phượng Loan cũng đã đợi đã quá lâu rồi. Ta không muốn đợi thêm nữa.” Dạ Khuynh Thành nhẹ giọng trào phúng, tươi cười nhưng lại mang theo vài phần chua xót.

“Mặc dù như vậy, huynh cũng không thể bởi vì muốn cứu Phượng Loan mà hy sinh Liễu Lăng.” Đây là lần đầu tiên Mị gọi tên của ta, cũng là tất cả ẩn nhẫn, làm cho tâm của ta không khỏi trầm xuống vài phần.

Thí nhan... Thí nhan...

Dạ Khuynh Thành muốn dùng mạng của ta để cứu Phượng Loan?

Trách không được hẳn chịu đem hết thấy đều nói cho ta biết, dù là bí mật lớn của Vân Mặc tộc, trách không được khi ta nói chờ ta báo ân xong, chúng ta dù gặp lại cũng chỉ là người xa lạ, thoáng qua đầy mắt hẳn thế nhưng lại có vài phần thương tiếc.

Thì ra hẳn sớm tính hy sinh ta, như vậy đối với một người đã chết nói cái gì cũng không có vấn đề gì.

Dạ Khuynh Thành, người thật nhẫn tâm như thế sao? Mắt ta không khỏi thẳng tắp nhìn hẳn, trên mặt mang theo phần hận, cũng có chút vấn.

Hắn vội vàng nhìn ta liếc mắt một cái, sau đó lạnh giọng nói với Mị: “Nếu như vậy, các người ai cũng đừng nghĩ đến chuyện rời đi.”

Tức thì, Dạ Khuynh Thành trên người tản mát ra một cỗ khí lạnh thấu xương, đi bước một đến gần chúng ta.

Một thanh chủ thủ đột nhiên để ở cổ ta, hàn ý lạnh lẽo lập tức theo da thịt chui vào, ta chỉ nghe thấy thanh âm của Mị ở bên tai ta sâu kín vang lên “Ca, huynh đừng tới đây, huynh bước qua tiếp ta sẽ giết nàng.”

Dạ Khuynh Thành cước bộ dừng lại tại chỗ, nhưng cỗ khí lạnh thấu xương trên người không chút nào giảm xuống.

“Mị, người thực đối với ta như vậy sao?” Dạ Khuynh Thành ánh mắt xẹt qua mị, lại dừng lại trên người ta, bao nhiêu phức tạp.

“Ca, thực xin lỗi.” Cũng nháy mắt trong lúc đó, Mị đột nhiên vươn tay phóng được về phía Dạ Khuynh Thành, sau đó mang theo ta trốn vào một hang động trên núi Phượng Hoàng.

125. Q.1 - Chương 125: Thí Nhan Thuật (2)

Trong hang động thực tối, ta nhìn không được biểu tình của Mị, chỉ có thể cảm giác được hô hấp nhẹ nhàng nhợt nhạt của hẳn thổi phun ở trên hai má ta.

“Mị Mị...” Ta suy yếu mở miệng.

Nhưng là hẳn lại che môi của ta, nhẹ giọng nói: “Đừng lên tiếng.”

Hắn dường như cố ý tránh né truy vấn của ta.

“Nữ nhân, kiên nhẫn một chút.” Mị đột nhiên nói.

Ta còn chưa kịp phản ứng lại, trên tay lại đột nhiên truyền đến một trận đau đớn, một mùi máu tươi nồng đậm theo đó mà đến.

“Mị Mị...” Ta kinh ngạc lên tiếng.

Hắn lại không để ý tới ta, ngay sau đó tay hắn liền nắm chặt tay ta, một cảm giác nóng rực truyền đến, tựa như toàn thân đều đã bốc cháy lên.

“Mị Mị...” Ta không rõ Mị rốt cuộc đang làm cái gì?

Cũng mặc kệ ta nói như thế nào, Mị đều không nói một lời, quyết cố tình không để ý tới ta.

Ngọc lộ tin sương trên người vẫn chưa giải, cho nên mặc dù ta muốn giãy giụa cũng là lòng có dư mà lực không đủ.

Nóng, thực nóng, ta chỉ cảm thấy ngực hình như có một đoàn hỏa diễm đang thiêu đốt, ngay cả máu trong thân thể cũng sôi trào lên.

“Mị Mị...” Rõ ràng là ở trong bóng tối, nhưng là ta lại mơ hồ thấy Mị trên mặt tràn đầy mồ hôi.

Hắn đây là đang làm gì?

Vô tận trầm mặc, ta thật lâu không lấy được đáp án từ hắn, mà thân thể cũng là càng ngày càng nóng, tựa hồ muốn hòa tan vào bên trong hỏa diễm kia.

Ý thức dần dần mơ hồ, lại dần dần rõ ràng, cả người đều không ngừng mà nặng nề di động, không thể phân rõ cái gì là mộng, cái gì là thật.

“Thật xin lỗi...” Trong mơ hồ, ta dường như nghe Mị nói với ta như thế.

Vì cái gì lại nói như thế?

Vì cái gì lại đột nhiên phải giúp ta?

“Mị...” Ta đột nhiên thanh tỉnh, phát hiện Mị đang tựa vào người ta hơi hơi thở dốc, ta vươn tay ra, lại phát hiện sau lưng hắn dính là thấm ướt một mảnh.

Trong lòng bàn tay vết sẹo còn ẩn ẩn đau nhức, nhưng cả người lại có cảm giác ấm áp vây quanh, đó là loại ấm áp mà ba năm trước đây ta đã dần mất đi.

Tay của ta vậy mà lại nóng, cơ thể của ta cũng là lửa nóng, không hề là không độ ẩm lạnh lẽo trước kia, cũng không hề là băng giá thấu xương như ngày trước.

Mị đã làm gì?

“Mị Mị...” Ta ngập ngừng lên tiếng.

Mị thấy ta tỉnh lại, liền đẩy ra ta, vẫn như cũ lạnh lùng nói: “Người đi đi. Đi càng xa càng tốt. Lúc trước thiếu nợ người ta đã trả lại cho người, từ nay về sau, chúng ta liền không thiếu nợ nhau.”

Lúc trước thiếu nợ ta... Lúc trước thiếu nợ ta...

Ta không khỏi nắm tay Mị, lúc này mới phát giác lòng bàn tay hắn cũng có một vết rạch, tuy rằng không nhìn được, nhưng cái cảm giác này quả thật rất rõ ràng.

Tâm trí đột nhiên sáng tỏ, ta hiểu được tất cả.

Lúc trước, hắn làm cho ta tắm độc, cơ thể của ta tràn đầy nọc độc, tuy rằng bách độc bất xâm, nhưng lại không cảm nhận được ấm áp, vĩnh viễn đều là lạnh như băng.

Ta cũng đi tìm biện pháp giải quyết, cho nên ta biết, muốn trừ đi độc huyết trên người, trừ phi có người chịu cùng hoán đổi máu, toàn bộ đều đổi hết, mà phương pháp hoán đổi máu này lại không người nào biết.

Chẳng lẽ, Mị vừa rồi chính là hoán đổi máu cho ta sao?

Tay của ta không khỏi buông xuống, ngay cả đề lên miệng vết thương Mị cũng không biết, thì thào hỏi: “Vì cái gì? Vì cái gì lại hoán đổi máu cho ta?”

Mị hiển nhiên không nghĩ tới ta sẽ biết, không khỏi sửng sốt, sau đó mới thản nhiên nói: “Ta cũng không muốn thiếu nợ người cái gì, độc trên người người là do ta hạ, như vậy nay ta cũng có quyền lợi thu hồi. Người đi đi, ta cho người tự do.”

Tự do...

Đúng vậy, ta từng muốn tự do.

Nhưng vì sao, nay thật sự đến lúc, tâm lại rất mờ mịt .

Trên đời này, ngoài bọn họ, ta không thể nghĩ được ta còn nên đi tìm ai?

Ta vẫn không hiểu Mị vì sao phải làm như vậy?

Vì sao đột nhiên lại quyết định bảo hộ ta?

Nhưng mà hắn dường như đã quyết định sẽ không nói cho ta biết.

126. Q.1 - Chương 126: Thí Nhan Thuật (4)

“Mị Mị, thí nhan thuật là gì?” Mặc dù không biết nguyên nhân, nhưng ta vẫn biết là hắn muốn cứu ta.

Mị ngẩn người, đột nhiên tay từ trong lòng bàn tay ta rút ra, lạnh lùng nói: “Người không cần biết.”

“Nếu người không nói cho ta biết, như vậy ta sẽ không đi, người không phải nói một ngày là đồ vật của người, như vậy cả đời đều là của người sao? Ta đây không đi, sẽ bám lấy người .” Ta vô lại nói.

Chính là, lời vừa thốt ra, ngay cả ta cũng giật mình.

“Người không đi, ta đi.” Mị cũng không chịu thua ta, lời nói liền lãnh đạm như trước.

Vừa dứt lời, hắn liền đứng dậy, thật sự xoay người bước đi, ta kéo vạt áo hắn lại, lại bởi vì ngọc lộ tin sương vẫn còn tác dụng, thân mình không khỏi mềm nhũn, người liền như thể bổ nhào về phía trước.

Giờ phút này, ngay cả ta cũng không rõ chính mình đối với Mị rốt cuộc có cảm giác gì.

Hắn quả thật dừng bước, một tiếng than nhẹ theo bên môi hắn phát ra “Người cần gì phải biết sự tình, biết chỉ càng thêm không vui mà thôi.”

Mị thay đổi, ta biết Mị quả thật đã thay đổi.

Bởi vì Mị trước kia sẽ không theo ta nói lời này, bởi vì Mị trước kia cũng không phải là người thiện lương gì, hắn không có khả năng bởi vì ta sẽ không vui mà cố ý giấu diếm một việc.

Tay của ta như trước gắt gao cầm lấy vạt áo hắn, như là sợ hắn sẽ đi mất.

“Chẳng sợ không vui, chẳng sợ chân tướng thật sự thực tàn nhẫn, ta vẫn muốn biết, ta không muốn mình tiếp tục mơ hồ như thế.” Ta ngẩng đầu, nhìn bóng dáng Mị, gần từng tiếng nói.

Mị không nói, trầm mặc thật lâu sau mới xoay người nâng ta dậy, sâu kín nói: “Sách cổ ghi lại, thí nhan thuật chính là tìm một nữ tử sinh ra lúc trăng tròn, dùng kịch độc thiên hạ ngấm thân thành bách độc bất xâm, sau đó dùng thượng cổ chí bảo thất thải kỳ thạch cùng máu bách độc bất xâm liền có thể giải được độc túy sinh mạng tử, thậm chí có thể khai tử hồi sinh.”

Mị nói mỗi câu, tâm của ta liền lạnh đi vài phần.

Thì ra chân tướng thật sự tàn nhẫn.

Vậy ra ba năm trước đây, Dạ Khuynh Thành giữ ta tại bên người là có nguyên nhân như vậy, vậy ra ba năm nay ta nhận lấy thống khổ dường ấy là để cứu về Phượng Loan, vậy ra hắn lao lực tâm tư tìm về thất thải kỳ thạch như thế cũng là bởi vì người mình yêu.

Phượng Loan, Phượng Loan, lại là Phượng Loan, giờ phút này ta thậm chí bắt đầu thống hận Phượng Loan, tất cả những gì ta phải nhận, dường như đều là do nàng ta mà ra.

“Liều Lãng, thật xin lỗi.” thanh âm Mị sâu kín hiểu thấu hết thảy, rơi vào tai ta, khiến ta giật mình thanh tỉnh.

Mị là vì cứu ta, nếu ta không còn là cơ thể bách độc bất xâm, như vậy mặc dù Dạ Khuynh Thành tìm được ta cũng không có nghĩa gì.

Thì ra từ lúc hắc đang đêm đến Lục vương phủ đến nay, hắc là luôn luôn muốn cứu ta.

Nhưng là tại vì sao cái gì đều có không nói?

Nếu lúc trước có thể nhẫn tâm như thế đối với ta, giờ phút này vì sao lại nói với ta thực xin lỗi?

Đến lúc này, ta mới phát hiện, vậy ra ta căn bản là chưa bao giờ thử tìm cách hiểu Mị.

Ta muốn mở miệng, lại không biết nên nói cái gì.

Mà thanh âm Mị lại một lần nữa sâu kín vang lên “Đi nhanh đi, đi được càng xa càng tốt.”

Ta còn chưa kịp phản ứng, Mị liền một phen kéo ta hướng cửa động mà đi.

127. Q.1 - Chương 127: Giật Mình Tỉnh Giác Mộng (1)

Ánh trăng thản nhiên chiếu rọi, khiến toàn bộ núi Phượng Hoàng bao phủ một màu sắc mộng lung.

Đến lúc đi ra hang, ta mới phát giác sắc mặt Mị đúng là tái nhợt.

“Mị Mị...” Giờ phút này, tất cả nỗi lòng đều nảy lên, lại không biết nên nói gì, phức tạp khó nhận.

Mị vẫn như cũ mím chặt môi, vẻ mặt ngưng trọng, ánh mắt không khỏi nhìn quanh bốn phía, sau đó nhìn đến ta, thấp giọng nói: “Đi.”

Mị vừa rồi hạ được hướng Dạ Khuynh Thành là thất hồn tán, cùng ngọc lộ tin sương hiệu quả giống nhau, đều làm cho người ta toàn thân không có khí lực, mà nếu quả thật so sánh, thất hồn tán hiệu quả càng mãnh liệt hơn một ít.

Nói vậy giờ phút này Dạ Khuynh Thành vẫn như cũ ngốc ở tại chỗ đi.

Mị đem ta ôm mạnh vào trong ngực, một mạch đi nhanh, liền thẳng tắp hướng phía dưới núi Phượng Hoàng mà đi.

Hắc tựa hồ cũng không biết xung quanh núi Phượng Hoàng có lối đi tắt, vẫn như cũ dọc theo sơn đạo uốn lượn đi xuống, mà ta tuy rằng cùng Dạ Khuynh Thành đi qua lối tắt kia, nhưng là hắc quẹo trái rẽ phải, hiển nhiên là không muốn để ta nhớ rõ.

Chính là Mị nếu là đệ đệ của Dạ Khuynh Thành, vậy cũng là người Vân Mặc tộc, vì sao hắc lại phải ẩn mình từ một nơi bí mật gần đó?

Thay vì là đệ đệ, ta lại cảm thấy Mị như là cái bóng của Dạ Khuynh Thành.

Sơn đạo thực hiểm trở, tựa hồ chỉ cần sơ ý một chút sẽ ngã ngay xuống vực sâu vạn trượng.

Ánh trăng như trước tĩnh lặng mà nhu hòa, chính là sắc mặt Mị lại càng ngày càng tái nhợt, so với vừa rồi lại càng nhợt nhạt vài phần, ngay cả trên trán đều chảy ra một tầng mồ hôi.

Ta biết hắc nhất định là vì vừa rồi hoán đổi máu cho ta, mà tiêu hao rất nhiều thể lực, đáy lòng mỗi một chỗ đều bắt đầu trở nên ấm áp.

Tay vô thức xoa hai má hắc, mang theo vài phần thương tiếc, mà con người sâu thẳm kia của Mị cũng nhìn phía ta, đợi đến lúc phản ứng được, cũng không khỏi ngẩn ra.

Ta đột nhiên rút tay về, xấu hổ quay đầu “Mị, giải ngọc lộ tin sương cho ta, ta có thể tự mình đi.”

Giờ phút này, ta tất nhiên sẽ không quay lại chịu chết.

Thật đáng nực cười, vốn nghĩ rằng có thể hiểu được tất cả, lại không ngờ sau đó vẫn còn có âm mưu, ta lại sao lại ngây ngốc vì người khác mà hy sinh chính mình.

Từ nay về sau, ta sẽ chỉ vì chính mình mà sống.

Trầm mặc một hồi, Mị mới từ trong lòng lấy ra được, cho vào miệng ta, một mùi thơm ngát tức thì ở đầu lưỡi tan ra.

Cũng là mùi thơm ngát, nhưng một loại là độc được, mà một loại khác là giải được.

Thân thể vốn vô lực chậm rãi khôi phục khí lực, vì thế ta liền rời khỏi lòng Mị, theo sau hần hướng dưới núi đi xuống.

Núi Phượng Hoàng địa thế hiểm yếu, thực ít có người có thể lên đến lưng chừng núi, mà giờ phút này chúng ta bắt đầu từ giữa sườn núi đi xuống, mỗi một bước đều đi cực kì cẩn thận.

Ta cũng biết, Mị nếu không phải vì giúp ta hoán đổi máu, độ cao này làm sao làm khó được hần, không biết vì sao giờ phút này trong đầu ta tất cả đều là hình ảnh của Mị.

Lời hần từng nói, chuyện hần từng làm, không thể lý giải nổi, có mờ mịt, cũng có một loại thần nhiên thoải mái.

Đêm thực yên tĩnh, yên tĩnh đến mức có vài phần quỷ dị, gió núi gào thét bên người chúng ta, mang theo vài phần lạnh lẽo.

Chúng ta đều không nói gì với nhau, giờ phút này ta dường như sớm đã quên lúc trước chính mình là như thế nào để tiêu khiển mà đùa giỡn với Mị, trong nháy mắt dĩ vãng hết thảy đều coi như hoa trong gương, trăng trong nước thoát phá, càng ngày càng mơ hồ, giật mình thậm chí nghĩ rằng chính mình chẳng qua là làm một giấc mộng, mà nay chẳng qua là tỉnh mộng mà thôi.

Ta không biết đã đi bao lâu, chỉ biết là dọc theo đường đi chúng ta không hề nói chuyện, cứ như vậy lặng lẽ đi tới, tựa như hai người xa lạ chưa bao giờ quen biết nhau.

“Liễu Lăng, ngươi thật sự không nhớ chút gì chuyện trước kia sao?” Rồi đột nhiên trong lúc đó, Mị lên tiếng hỏi.

Ta kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn bóng dáng người phía trước, có chút mờ mịt.

Dừng một hồi lâu, ta mới nhẹ nhàng mà nói: “Đúng, không nhớ được.”

Mị không nói nữa, chính là ta lại cảm thấy từ bóng dáng hần dường như tản ra một loại tịch liêu thật sâu.

Trong lòng ngẩn ra, lại không biết cảm giác phức tạp này rốt cuộc là cái gì?

Mị vì sao phải hỏi quá khứ của ta?

Hần đã sớm quen biết ta sao?

Ý tưởng vừa nảy ra đã bị ta gạt đi.

Nếu Mị đã sớm quen biết ta, làm sao có thể đối với ta như vậy?

Một chút hoảng hốt, ngàn vạn suy nghĩ hỗn loạn trong lòng, không thể nghĩ thấu đáo, cũng không thể nói rõ ràng.

128. Q.1 - Chương 128: Giật Mình Tỉnh Giác Mộng (2)

“Mị, ngươi làm ta rất thất vọng rồi.” Một đạo thanh âm hỗn loạn theo tiếng gió truyền đến, ta nhưng lại không tự chủ được rung mình một cái.

Ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy Dạ Khuynh Thành đứng ở cách đó không xa, như trước áo trắng nhanh nhẹn, nhưng là cũng thật xa cách.

Từng nghĩ đến đó là người quan trọng nhất trong cuộc đời của mình, kết quả lại cũng là người trăm phương ngàn kế muốn giết chết chính mình, mối tình này ta có thể kham nổi hay không?

Biết bị hấn lợi dụng, ta chỉ còn có thể tự an ủi chính bản thân mình, nói cho chính mình hấn là vì nghiệp lớn, mà nay ta tựa hồ ngay cả lý do lừa mình dối người cũng không có, chỉ có thể tùy ý để cho tâm của chính mình bị hung hăng đâm nhói đau, sau đó sụp đổ, đau triệt nội tâm.

Một người hết mực si tình, nhưng đồng dạng cũng lại là một người hết mực vô tình.

Cơ Lưu Tiêu như thế, Dạ Khuynh Thành cũng như thế.

Bọn họ đối với Phượng Loan quá mức si tình, đối với người khác lại quá mức vô tình.

Mà ta từ đầu tới cuối đều chỉ là một công cụ.

Đúng vậy, chỉ là một công cụ, không hơn.

Ta rất muốn cười to, nhưng là kết quả lại chính là chỉ hờ hững nhìn Dạ Khuynh Thành, tựa hồ chính mình không bị ảnh hưởng một chút nào.

Chỉ là chúng ta khả năng đều hiểu được, ta bắt quá chỉ là đang làm ra bộ kiên cường mà thôi.

“Ca, ta sẽ tạo ra giải được tủy sinh mộng tử.” Mị vẫn nói một câu như lúc trước, nhưng là động tác vô ý thức che chỗ ta trong lúc đó của hấn, làm cho tâm của ta vốn lạnh thấu, nay lại nảy lên một vài tia ấm áp.

“Ta nói rồi, ta chờ không được.” Dạ Khuynh Thành mâu quang dưới ánh trăng nhuộm dần một mảnh lạnh như băng “Mị, lại cho ngươi thêm một lựa chọn nữa, ngươi chọn ta hay vẫn là chọn nàng? Chỉ cần ngươi quay đầu, ta có thể coi như cái gì cũng chưa phát sinh. Nếu ngươi vẫn lựa chọn nàng, như vậy ta coi như chưa từng có một người đệ đệ là ngươi.”

Dạ Khuynh Thành hiển nhiên là thông qua lối đi tắt, mới đuổi theo chúng ta.

Hấn tựa hồ quyết định chủ ý không buông tha cho ta.

Vậy còn Mị?

Hấn sẽ lựa chọn như thế nào?

Ta ngừng thở, cùng đợi sự lựa chọn của hấn, trong lòng nhưng lại ẩn ẩn sinh ra mấy phần chờ đợi.

Có lẽ giờ phút này, Mị là hy vọng duy nhất của ta.

Mà ta cũng chỉ có thể như một cây lục bình trôi dạt bờ muốn tìm một bến đậu, gắt gao bắt lấy hấn.

Rất lâu sau, như là trải qua một thế kỷ, Mị rốt cục mở miệng nói: “Vậy coi như chưa bao giờ từng quen biết ta đi.”

Một lời đã nói ra, Dạ Khuynh Thành sắc mặt lại khó coi thêm vài phần, mà ta cũng là thật sâu thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Ca, huynh cho dù bắt được nàng cũng vô dụng.” Khi nói chuyện, Mị kéo tay của ta lên, làm cho vết sẹo thật dài kia hiện ra cho Dạ Khuynh Thành nhìn thấy.

Mà cánh tay kia của hấn cũng giơ cao lên, một vết sẹo dài giống vết sẹo của vắt ngang giữa lòng bàn tay của hấn.

Dạ Khuynh Thành không tự chủ được lui ra phía sau mấy bước, không thể tin nói: “Mị, ngươi thế nhưng cùng nàng hoán đổi máu sao?”

“Đúng vậy.” Mị trên mặt là lạnh lùng giống như trước, tựa hồ vĩnh viễn đều là một người vô tâm vô phế như vậy

“Mị...” một tiếng gọi kia của Dạ Khuynh Thành, cơ hồ là nghiêng răng nghiêng lợi “Ngươi vì sao lại giúp nàng?”

Mị không có trả lời, lại đột nhiên lao thẳng về phía Dạ Khuynh Thành, chỉ còn lại một câu thản nhiên phiêu tán ở trong không trung “Nữ nhân, đi mau, không cần quay đầu lại, từ nay về sau coi như chưa bao giờ gặp qua chúng ta. Nếu... Có thể quên liền quên đi.”

Mị gắt gao ôm lấy Dạ Khuynh Thành, mà ta chung quy là nhanh bước về phía trước mà đi.

Ở khoảnh khắc sát bên người bọn họ mà qua, ta tựa hồ nhìn thấy trong ánh mắt của Mị ngưng tụ một loại cảm xúc phức tạp mà ta nhìn không hiểu.

Trong lòng đầy rối loạn, ta chỉ biết là không ngừng mà đi về phía trước.

Sau lưng truyền đến tiếng rống giận của Dạ Khuynh Thành, nhưng là ta lại nghe không rõ hẳn rốt cuộc đã nói cái gì.

Sau đó là thanh âm đao kiếm chạm nhau, leng keng hữu lực.

Không cần quay đầu lại... Không cần quay đầu lại...

Thanh âm của Mị luôn luôn vang ở bên tai ta, nhưng là ta lại nhin không được quay đầu lại nhìn.

Chính là trong nháy mắt quay đầu lại, ta liền hối hận.

129. Q.1 - Chương 129: Giật Mình Tỉnh Giác Mộng (3)

Mị ở trước mắt của ta, thẳng tắp ngã xuống vách núi, mà ta lại ngay cả một câu đều nói không nên lời, chỉ có thể kinh ngạc nhìn.

Không hiểu tại sao ngực đột nhiên dâng lên một cảm giác đau đớn, rõ ràng nên cao hứng, nhưng là lại cảm thấy như hư không, giống như vừa mất đi một cái gì trọng yếu vậy

Ta là hận Mị, vẫn hận, mặc dù đã biết rõ chân tướng, vẫn là hận, nhưng là thật sự đợi cho đến giờ phút này, trong lòng lại như vậy phức tạp, giống như một người luôn dùng sự thống hận để sinh tồn, đột nhiên trong lúc đó mất đi lý do để hận, có cảm giác như là cả thế giới này đã sụp đổ.

Đó là một loại cảm giác ngay cả ta đều không thể nói rõ nên lời, rõ ràng không nghĩ muốn như vậy, nhưng lại giống như ngọn núi sụp xuống không thể chống đỡ nổi.

Hắn như vậy đối với ta, sau đó lại cứu ta, ta nói cho chính mình, có lẽ chúng ta trong lúc đó ân oán có thể xóa bỏ, nhưng là giờ phút này hắn lại vì ta mà chết, còn tại trước mắt của ta thẳng tắp rơi xuống vách núi.

Như vậy ta là thiếu nợ hắn một mạng sao?

Hắn nói ta không được quay đầu lại, có phải hay không hắn biết chính mình đánh không lại Dạ Khuynh Thành?

Hắn muốn cho ta quên mọi việc, nhưng là sau khi ta nhìn thấy hết thấy, lại như thế nào có thể quên được tất cả đây?

“Mị Mị...” Tựa hồ là cố gắng thật lâu, một đạo thanh âm gần như khàn khàn mới từ trong miệng của ta tràn ra.

Không phải như trước kia trêu đùa, cũng không phải vì che dấu hận ý của chính mình mà cố ý ngụy trang, chính là giọng nói chân thật nhất gọi hắn, nhưng là hắn cũng rốt cuộc cũng không thể nào nghe được nữa rồi.

Hắn đã chết... Đã chết...

Xung quanh ta thế giới như ngừng quay, đó là ngay cả chạy trốn cũng đã quên, đó là Dạ Khuynh Thành đi bước một đến gần cũng không hề hay biết.

Cho đến... Cho đến khi hắn đem chủy thủ lạnh như băng để ở trên cổ ta, ta mới mờ mịt ngẩng đầu lên, nhìn người trước mắt

Nhưng là ta lại như thế nào cũng thấy không rõ khuôn mặt của hắn, chỉ có thể nghe thấy hắn trầm thấp nói: “Liều Lăng, thật xin lỗi, chính là người đã biết được quá nhiều, cho nên ... người không thể không chết.”

Không thể không chết... Không thể không chết...

Trong đầu ta không ngừng vang lên câu nói đó của Dạ Khuynh Thành, lại đột nhiên trong lúc đó giờ lên một chút tươi cười gần như tàn nhẫn “Dạ Khuynh Thành, sẽ có một ngày, người sẽ mất tất cả”

Mọi việc của ngày xưa, theo trong lòng ta chậm rãi thoát phá, nay chúng ta tựa như hai người xa lạ, mắt lạnh nhìn nhau, nói với nhau những lời hung ác.

Ta không cần hắn xin lỗi mình, ta cũng không thể nào chấp nhận được lời xin lỗi của hắn.

Chính là từ nay về sau, chúng ta sẽ chỉ là những người xa lạ.

Nếu như ta còn có thể sống, nếu như chúng ta có thể gặp lại nhau, như vậy ta cũng nhất định sẽ không bỏ qua cho hắn.

Đúng vậy, ta không phải là một người thiện lương

Mặc dù là công cụ, cũng có một ngày phải phản kháng.

Chậm rãi nhắm lại con ngươi, ta lạnh như băng nói: “Dạ Khuynh Thành, người là người mà ta hận nhất.”

——Tiểu Thành Thành vĩnh viễn là người ta thích nhất.

Từng lời nói tựa hồ còn lưu lại ở bên tai, nhưng là giờ phút này cũng đã bất đồng.

Thì ra, trên thế gian này thật sự không hề có lời thề nào không thay đổi, cũng không có vĩnh viễn.

Bởi vì thật sự để ý đến, cho nên cũng sẽ là hận nhất.

130. Q.1 - Chương 130: Giật Mình Tỉnh Giác Mộng (4)

ay hắn tựa hồ run lên một chút, nhưng là ngay sau đó hắn lại khôi phục lại như tự nhiên, mang theo vài phần bất đắc dĩ nói: “Liều Lăng, đừng trách ta. Ta...”

Đừng trách hắn?

Giờ phút này hắn thế nhưng lại nói ta đừng trách hắn

Ta cuối cùng cắt ngang lời hắn, hồ hững nói: “Động thủ đi.”

Cuối cùng vẫn là không thể tránh được kết cục này, cuối cùng vẫn là cô phụ một mảnh tâm ý của Mị

Nhưng là mặc dù đến giây phút gần kề với cái chết này, ta cũng không thể hiểu được, Mị vì sao phải cứu ta?

Từ từ nhắm hai mắt lại, ta chờ đợi sự đau đớn sẽ đến, chính là lúc ta chờ đợi, cũng là lúc thanh âm chủ tử của Dạ Khuynh Thành rơi xuống đất, loảng xoảng một tiếng, ở trong ban đêm yên tĩnh có vẻ phá lệ rõ ràng.

Ta không tự chủ được trợn mắt, nhìn lên thấy hình ảnh một hắc y nhân đang chặn lại Dạ Khuynh Thành.

“Mị Mị?” Ta biết rõ không có khả năng đó, lại vẫn là không tự chủ được phát ra tiếng gọi.

“Đi mau.” Hắc y nhân thanh âm réo rất mà trong vắt, tuyệt đối không phải thanh âm của Mị.

Nhưng hắn là ai?

Vì sao cứu ta?

“Đi mau, đi được càng xa càng tốt, không cần trở về, cũng không nên báo thù, hãy sống sót cho thật tốt, vui vẻ sống sót.” thanh âm réo rất kia của hắc y nhân lại không ngừng mà truyền đến, lời nói rất giống của Mị đã từng nói.

Vì sao lại bảo ta phải đi thật xa? Lại vì sao không cần ta báo thù?

Ta không hiểu, chỉ có ngơ ngác đứng ở một bên, cho đến khi hắc y nhân lại một lần nữa thúc giục, ta mới giật mình thanh tỉnh, nhắc cước bộ liền hướng dưới núi chạy đi.

Khinh công, ta vẫn phải có, hơn nữa trong ta đang chảy dòng máu mà Mị hoán đổi cho ta, còn ẩn ẩn chứa một loại lực lượng.

Lúc này đây, ta cuối cùng cũng không quay đầu lại, cứ cắm mặt chạy thật nhanh thoát khỏi núi Phượng Hoàng.

Không biết vì sao, ta cuối cùng cảm thấy Hắc y nhân kia có thể đánh thắng được Dạ Khuynh Thành.

Một đường chạy như điên, cho đến lúc sức cùng lực kiệt, ta mới dừng bước, quay đầu nhìn lại, núi Phượng Hoàng mây mù lượn lờ, đứng sừng sững ở nơi đó, giật mình trong lúc này, tựa hồ vừa rồi tất cả đều chỉ là một giấc mộng.

Mà tiền đồ, lại một mảnh xa vời.

Bọn họ đều nói ta phải đi, đi được càng xa càng tốt, nhưng là ta có năng lực đi được đến nơi nào đây?

Ta rốt cuộc nên đi thế nào?

Trời đất bao la rộng lớn, nguyên lai nhưng lại không có một chỗ cho Nguyệt Liễu Lăng ta dung thân.

Ta tất nhiên không thể quay trở về Kính Nguyệt cung, nếu tất cả đều là mưu kế của Dạ Khuynh Thành, nói như vậy thì Kính Nguyệt cung cũng là ở dưới sự bày mưu đặt kế của Dạ Khuynh Thành mới được tạo nên đi.

Huống chi, những điều ta biết được đã quá nhiều, Dạ Khuynh Thành có phải hay không sẽ đuổi giết ta?

Đợi sau khi đã nghỉ ngơi đủ, ta lại đứng dậy tiếp tục đi, ít nhất ta muốn trước rời khỏi Minh Nguyệt thành, rời khỏi Đông Hải quốc.

Nơi này có quá nhiều việc không vui mà ta không muốn nhớ lại, nơi này từ lâu đã không còn là nơi để cho ta dung thân nữa.

Từng bước sai, hay là ngay từ bước đầu tiên đã sai?

Xa xa truyền đến nhiều điểm ánh lửa, tựa hồ đang thẳng hướng bên này tới gần, tâm của ta đột nhiên rung mình, tất nhiên là biết này có lẽ là người của Đông Hải quốc.

Nhưng là giờ phút này, ta không thể lui về phía sau, cũng vô pháp tránh né, vùng này căn bản không có một nơi để trốn.

Có phải hay không hôm nay ta nhất định phải chết ở Đông Hải quốc?

Nếu không có chỗ để trốn, như vậy liền nghênh chiến đi.

Lại nói, ta còn từng là độc Mị yêu nữ, trên giang hồ làm người ta mới nghe thấy tên đã sợ mất mật, ít nhất giờ phút này ta còn có độc dược ở trong tay, chắc chắn nếm mùi thất bại phải là bọn hắn.

Tay theo thói quen cho vào trong túi lấy ra thất hồn tán, gắt gao nắm chặt ở trong lòng bàn tay, sau đó đi bước một tới gần.

Thẳng đến khoảnh khắc ánh lửa chiếu sáng lên hết thấy, thẳng đến bọn họ nhìn thấy ta, thất hồn tán trong tay ta dĩ nhiên dừng ở trên người bọn họ.

Tức thì, một đội thị vệ đều ngã xuống mặt đất, chỉ còn lại một người vẫn đứng yên, rõ ràng đó chính là Cơ Lưu Phong.

Giờ phút này gặp lại hắn, hắn âm trầm còn hơn cả dĩ vãng, nghĩ đến chắc chắn là do bị Cơ Lưu Tiêu cùng Thủy Bất Nhân kích thích quá mạnh đi.

Chính là thất hồn tán vừa ra tay liền sẽ không thất thủ, hắn không có khả năng tránh thoát, cho nên ta an tâm theo bên cạnh hắn đi qua

131. Q.1 - Chương 131: Giật Mình Tỉnh Giác Mộng (5)

Ngay tại khoảnh khắc đi thoảng qua bên cạnh hắn, thanh âm của hắn vang lên, âm trầm đáng sợ “Người là Phượng Loan?”

Quả nhiên mỗi người ở nơi này đều đã đem ta làm tưởng là nàng.

Ta dừng bước, sau đó quay người sang phía hắn, nở một nụ cười nhẹ “Ở vườn hoa hải đường, tam Vương gia từng đáp ứng qua ta một yêu cầu, như vậy hôm nay ta liền đến đòi lấy, thỉnh tam Vương gia coi như không có nhìn thấy ta.”

Ta là cố ý, cố ý kích thích hắn.

Vườn hoa hải đường, chính là nơi bắt đầu của hết thảy mọi âm mưu, là chỗ đau nhất của hắn, là tai nạn của ta.

Này hết thảy vốn là một âm mưu, như vậy hắn có đáp ứng hay không cũng đã không còn ý nghĩa gì nữa, ta như thế nhắc tới, cũng bất quá là muốn mượn việc này để trả thù một số người.

Cơ Lưu Phong nhất định thực tức giận, như vậy sẽ khiến cho sự tức giận của hắn được sống lại đi.

Về sau hắn chắc chắn sẽ là một đối thủ rất lớn của Cơ Lưu Tiêu.

Cơ Lưu Tiêu có thể vì quyền lợi mà lợi dụng ta, như vậy ta cũng không muốn nhìn thấy hắn lại có được tất cả mọi việc một cách dễ dàng như vậy được.

“Người là Hạ Nguyệt Nhiễm?” Cơ Lưu Phong hiển nhiên rất giật mình.

Mà ta chỉ là nhẹ nhàng mà cười, cười đến hồ hững “Không, ta không phải là bất cứ ai.”

Khi nói chuyện, ta lại cất bước đi, cũng không quay đầu lại mà rời đi.

Chỉ là vào một thời điểm nào đó, rất nhiều việc xảy ra mà con người không thể đoán trước được, tựa như giờ phút này.

Ngay sau đó đến không ngờ lại là một đội thị vệ của Đông Hải.

Tay của ta lại một lần nữa cho vào bên trong túi, gắt gao nắm lấy thất hồn tán, sau đó lại một lần nữa vung ra xung quanh.

Trước mắt thị vệ lại nhất loạt ngã xuống, vẫn như cũ chỉ còn duy nhất một người đứng vững, một người mà ta không thể tưởng được, lại cảm thấy sự xuất hiện của hắn tựa hồ là đương nhiên.

Hiển nhiên một kiếm kia của Dạ Khuynh Thành cũng không có đâm trúng làm hắn bị thương nặng, Y phục đỏ thẫm trên người hắn mang theo vài phần mùi máu tươi, nhưng là hắn nếu có thể xuất hiện ở trong này, nhất định là đã không còn gì đáng lo ngại.

“Nàng không sao chứ?” Ta không nghĩ tới câu đầu tiên hắn mở miệng nói lại là câu này.

Có phải hay không hắn chạy đến núi Phượng Hoàng là để cứu ta?

Ta không khỏi tự giễu cười, nhưng không có trả lời, chính là vẫn như cũ đi về phía trước.

Trúng thất hồn tán, mặc dù là người có võ công cao cường đến mấy, cũng phải trải qua một vài canh giờ mới khôi phục lại.

Dạ Khuynh Thành là một ngoại lệ, dù sao hắn cũng là ca ca của Mị, đương nhiên biết như thế nào để giải thất hồn tán.

“Ta...” Cơ Lưu Tiêu còn muốn nói gì, nhưng là lại bị ta cắt ngang “Lục Vương gia, còn nhớ rõ thiếu ta một yêu cầu không?”

“Nàng nói.” Hắn thế nhưng có chút khẩn cấp.

Cơ Lưu Tiêu a~ Cơ Lưu Tiêu, có phải hay không bởi vì ta lộ ra dung nhan, cho nên người thật sự sẽ yêu ai yêu cả đường đi hay sao?

Ta cười, là trào phúng, không chút nào che giấu.

“Ta không phải Phượng Loan, cho nên mời người không cần phải dùng lại cái gọi là thâm tình để lừa gạt ta, ta không thích nhất chính là có người gạt ta, cho nên mời người không cần để ý đến khuôn mặt này của ta, nếu ngày khác gặp lại, chúng ta liền chính là địch nhân, người không cần đối với ta cảm thấy áy náy, cũng không cần đối với ta thủ hạ lưu tình, tự nhiên ta cũng sẽ không nương tay.” Ta một bên đi về phía trước, một bên sâu kín nói: “Mà ngày hôm nay, coi như là chúng ta quen biết một hồi, đánh nhau một hồi, sau đó hãy nói lời từ biệt đi. Cuối cùng, ta đã thua. Ta nguyện ý ván cờ này ta đã thua.”

Thật cố gắng lấy hết sức để nói xong, ngực nhưng lại ần ần mang theo vài phần nhói đau, vì thế cước bộ nhanh hơn, hận không thể lập tức liền rời khỏi Đông Hải quốc.

Phía sau tựa hồ truyền đến tiếng gọi của Cơ Lưu Tiêu, còn có thanh âm hân nhĩ xuống đất, nhưng là trong tiềm thức của ta không nghĩ muốn nghe rõ tất cả, chỉ biết là càng chạy càng nhanh.

Đúng vậy, đến cuối cùng ta đúng là vẫn còn giữ lại được sự kiêu ngạo của ta, ngẩng cao đầu mà theo bên người bọn họ đi qua.

Lúc này đây, ta không có quay đầu lại, cho nên có vài thứ ta cũng không có nhìn thấy.

132. Q.2 - Chương 132: Sự Phó Thác Lúc Lâm Chung (1)

Đêm tối đen như mực, ánh trăng treo cao trên bầu trời. Chỗ tối nhất trong vách núi, có hai người giảng co, một người mặc hắc y, một người mặc hồng y, một người ý cười lạnh lạnh, một người sắc mặt tái nhợt. Gió chợt nổi lên, thổi tung bay mái tóc đen của hai người, cũng làm vạt áo của bọn họ bay bay vang lên tiếng sồn sột, trong khoảng thời gian ngắn, thổi quét toàn bộ đất trời.

“Liễu Lăng, một ngày là vật của ta, như vậy cả đời đều là vật của ta, mặc dù thế nào nếu có một ngày ta từ bỏ, ta cũng chỉ có cách hủy diệt.” Lời nói nhàn nhạt vang vọng của hắn theo gió mà đến “Liễu Lăng, mặc dù ta chết, ta cũng muốn người cả đời đều không quên được ta.” “Mặc dù là hận, cả đời đều cũng phải nhớ kỹ, rồi cuộc quên không được ta.” Hắn nhếch môi, tươi cười sáng lạn, xoay người nhảy xuống, thẳng tắp lọt vào vách núi đen, chỉ còn lại lời nói kia theo gió phiêu tán, dư âm vang vọng mãi. “A... Không cần.” Một trận kinh hô vang lên, khoảnh khắc trong lúc đó phá tan đi sự yên lặng của ban đêm. Lo sợ không yên bên trong, ta theo từ trong giấc mơ bừng tỉnh, ngơ ngác nhìn màn che trên đỉnh đầu, thân thể lạnh lẽo một mảnh. Lại nằm mộng... Ta đã không còn nhớ được rằng đã trải qua bao nhiêu đêm như thế nữa, ta từ trong giấc mơ bừng tỉnh, tựa hồ bắt đầu từ một khắc từ lúc Mị rơi xuống vách núi đen kia, cảnh trong mơ này liền không ngừng mà quán lấy ta. Mị, thật sự đã chết sao? Nhưng là mặc kệ như thế nào, hắn thật là bởi vì ta mà bị Dạ Khuynh Thành đánh rơi xuống hố đen dưới vách núi. Bàn tay vô ý thức đụng vào vết sẹo trên cánh tay, nơi đó vẫn như cũ là một vết sẹo dài như vệt mới được tạo thành, ta không biết đã dùng bao nhiêu được, nhưng vẫn không thể xóa được vết sẹo này, liền coi như là một vết thương vết ngang trong lòng ta, rồi cuộc không thể xóa mờ được. Ta thủy chung vẫn không thể đoán ra dụng ý của Mị, cũng thủy chung không thể thấy rõ tâm của mình. Đối với hắn, ta không biết nên hận hay là nên hoài niệm? Coi như giống như lời nói của hắn ở trong mơ, mặc dù là hận, ta tựa hồ cũng không thể có biện pháp chân chính quên đi hắn. Không thể quên đi một màn kia, cũng không có biện pháp quên đi tất cả những việc làm của hắn, thật giống như đã ăn sâu dưới đáy lòng, ngay cả chính mình đều không thể khống chế được. Đây là một ma chú, là một lời nguyền, ta không thể thoát khỏi. Chẳng lẽ đúng như lời hắn, nhất thời đó là cả đời sao? Miệng vết thương trong lòng bàn tay tựa hồ lại nóng lên, ần ần đau đớn, một cỗ nóng rực không ngừng thổi quét mà đến, liền giống như thời điểm một lần kia hắn hoán đổi máu cho ta, trong thân thể tràn ngập cỗ nóng rực. Nếu muốn cứu ta, lúc trước lại vì sao phải đối với ta như thế? Thời gian ba năm qua, hắn đều không có thực lòng đối với ta, cho nên ta cũng sẽ không tự mình đa tình cho rằng hắn là vì yêu thương ta. Trong thời gian này rồi cuộc là cất giấu bí mật gì? Trong lòng một mảnh hỗn loạn, Mị coi như hóa thân thành một cây dây leo, không ngừng mà dây dưa tâm của ta, làm cho ta cơ hồ không còn hiểu nổi chính mình. Ta ôm đầu, không ngừng mà lấy tay đánh vào đầu “Tránh ra... Tránh ra...” Nói cái gì không được

báo thù, nói cái gì phải quên tất cả, nói cái gì cách đi thật xa, sống thật vui vẻ. Những điều này căn bản là không có khả năng, trải qua nhiều chuyện như vậy, ta như thế nào có khả năng làm như mọi việc chưa bao giờ từng phát sinh qua, trừ phi ta tiếp tục mất trí nhớ thêm một lần nữa. Hận sao ? Ta hận, hận bọn hắc đem ta kéo vào vòng lốc xoáy này, lại đứng ở bên bờ cười nói cho ta biết “Liễu Lăng, ta cho ngươi tự do. Liễu Lăng, chỉ cần ngươi trèo lên trên bờ, như vậy hạnh phúc ngay tại trước mắt ngươi.” Đúng vậy, bờ rõ ràng là gần như vậy, nhưng bọn hắc cũng không chịu vươn tay kéo ta ra khỏi vòng xoáy, chính là nhìn ta không ngừng mà chìm nổi. Tự do sao? Hạnh phúc sao? Nếu không thoát khỏi vòng xoáy này, làm sao mà có thể có tự do, làm sao mà có thể có hạnh phúc? Ta hận, hận Dạ Khuynh Thành sau khi cho ta nhiều hy vọng như vậy, lại làm cho ta hoàn toàn tuyệt vọng. Ta hận, hận Mị sau khi tàn nhẫn đối đãi với ta như thế, lại hy sinh chính bản thân mình vì ta, làm cho ta hận cũng không phải, hoài niệm cũng không phải. Ta hận, hận Cơ Lưu Tiêu luôn thể hiện một bộ dáng yêu ta sâu sắc vô cùng, lại xoay người hết sức thương tổn ta, rõ ràng đem ta coi như thể thân của người khác, lại vẫn như cũ không chịu buông tay. Ta hận, càng hận ta chính mình chung quy không thể hóa thân thành ma, quên đi hết thấy mọi chuyện, làm một yêu nữ chân chính, gặp thần giết thần, gặp phật giết phật. Cho nên, đến cuối cùng ta cũng chỉ có thể ở trong này rối rắm, ở trong này trốn tránh, thoát khỏi không được sự bàng hoàng bưng bít từ trong mỗi giấc mộng.

133. Q.2 - Chương 133: Sự Phó Thác Lúc Lâm Chung (2)

Một trận tiếng đập cửa đột nhiên vang lên, đem ta kéo ra khỏi những suy nghĩ của chính mình “Ai?” Ta đứng dậy, một bên khoác áo khoác, một bên hướng cửa đi đến. “Xin cứu nương của ta.” Một trận giọng nói run rẩy, cố gắng áp chế không khóc nức nở, theo từ bên ngoài cửa truyền đến. Ta mở cửa ra, liền nhìn thấy Sở Ngọc đang đứng ở ngoài cửa, vẻ mặt sợ hãi, rõ ràng là muốn khóc, lại liều mạng áp chế không được phép khóc. Một đứa nhỏ như thế, kiên cường làm cho người ta đau lòng. “Ta lập tức đi.” Ta từ trong phòng lấy một hòm thuốc, liền đi theo Sở Ngọc, hướng phòng nhỏ của bọn họ đi đến. Nơi này là Tây Việt quốc, bên cạnh một thôn núi nhỏ gọi là Ly thôn, rời xa đại thành, cũng rời xa hết thấy ồn ào náo động cùng ân oán. Nơi này không có phồn hoa, chỉ có sự hài hòa làm cho cõi lòng người ta yên tĩnh. Càng là rời xa chốn thị phi, con người liền càng là đơn thuần nhiệt tình. Có lẽ là do từ trước đến giờ luôn phải đối mặt với những bộ mặt dối trá, có lẽ là không nghĩ tiếp tục một mỗi để tính kế cùng bị tính kế, cho nên mới sẽ đến đến thôn núi gần cách với thế giới bên ngoài này. Ít nhất ở trong này, không ai biết ta là ai, cũng không có người sẽ lừa gạt ta, càng không có người lợi dụng ta. Tới nơi này chỉ là do ngẫu nhiên, chẳng qua là vô tâm tiến vào, ở tại chỗ này lại là ngẫu nhiên, bởi vì được một số người giữ lại, cũng bởi vì được một số người khen ngợi. Trước khi đến nơi này, ta từng gặp qua một người, một đại phu bởi vì cứu người mà tâm lực lao lực quá độ, dẫn đến mất mạng. Ta nghĩ đến hắc nhất định là người có đạo đức tốt. Nhưng là hắc trước khi chết lại nói, hắc cũng không phải là người cao thượng gì, chẳng qua là muốn làm cho chính mình vui vẻ, cho nên mới sẽ không ngừng mà cứu người. Thời điểm ta đi vào Ly thôn, thời điểm gặp được một người bệnh nặng, ta nghĩ tới những lời nói của đại phu kia, cho nên ta cứu hắc. Ta vốn chỉ quen thuộc dùng độc, cũng không phối chế độc được để giải được, nhưng là ta lại phát hiện trong túi Mị đưa cho ta lại có một quyển sách màu trắng trần quý rất mỏng, mặt trên ghi lại rất nhiều công thức, đủ để cho ta học được tuyệt học của Mị. Ở bên trong vô chừng tịch tịch, ta đã học xong quyển sách mà Mị lưu lại. Cho nên ta mới có thể cứu người, mà không phải là giết người. Chính là ta lại thủy chung không rõ Mị vì sao phải lưu lại cho ta quyển sách này? Chẳng lẽ ngay từ đầu hắc đã biết tất cả mọi chuyện sẽ xảy ra hay sao? Mà ta không nghĩ tới là, thời điểm ở Ly thôn có người giữ ta lại, ta thể nhưng lại lưu lại đó, mà ở lại đó đã mấy tháng, từ những ngày mùa hè đến những ngày mùa thu, theo mây xanh tràn ý dạt dào, đến gió thu thổi hiu hiu. Một đường đi nhanh, ta theo Sở Ngọc đi tới phòng nhỏ của bọn họ. “Nương, người cố gắng chống đỡ, nàng đã đến đây.” Sở Ngọc vẻ mặt bi thương thảm thiết chạy tới bên giường, nói với nữ tử ôn nhu nằm ở trên giường. Nữ tử trên giường sắc mặt tái nhợt, đường chân lông mảy ần ần lộ ra vài sát khí, đó chính là Sở Sở, nương của Sở Ngọc. “Ngọc Nhi, con trước đi ra ngoài, nương có việc nói với Liễu Lăng cô nương.” Sở Sở vươn tay vuốt đầu Sở Ngọc, suy yếu nói. Sở Ngọc nhu thuận gật đầu, sau đó vội vàng lui đi ra bên ngoài. “Liễu Lăng cô nương, kỳ thật cô vẫn hiểu được có phải hay không?” Chờ Sở Ngọc sau khi rời khỏi, Sở Sở mới đem ánh mắt nhìn chăm chú trên người của

ta. Đúng vậy, ta là hiểu được. Hiểu được Sở Sở cũng không phải là sinh bệnh, mà là trúng độc, trúng một loại độc tên là hồng nhan lằm. Độc cũng như tên gọi, hồng nhan lằm, lằm hồng nhan, độc này chỉ có hữu dụng đối với nữ tử, một khi trúng độc, liền nhất định hương tiêu ngọc vẫn. (mất mạng) Nếu ta gặp nàng sớm hơn một chút, có lẽ ta còn có thể cứu được nàng, nhưng là nay, độc tố sớm thấm thấu đến tận lực phủ ngũ tạng, cho dù là thần tiên cũng khó mà cứu được. Mà mấy tháng này, ta cũng chỉ còn có cách dùng được áp chế độc tố trong cơ thể của nàng mà thôi, chính là đây chung quy vẫn không phải là kế lâu dài, đợi cho thời điểm được rút cuộc áp chế không được độc tố, nàng liền chỉ có thể hương tiêu ngọc vẫn.

134. Q.2 - Chương 134: Sự Phó Thác Lúc Lâm Trung (3)

Trong thiên hạ có ba loại độc mạnh nhất, tủy sinh mọng tử, sầu triền miên, hồng nhan lằm.

Tủy sinh mọng tử, đến nay chưa có người nào có thể giải được, mà sầu triền miên cũng là loại độc mạnh thứ hai, một loại tên là triền miên, đó là độc mà Mị hạ cho ta, độc này chỉ hữu hiệu đối với nữ tử, mà một loại độc khác tên là đau khổ, là hạ ở trong cơ thể nam tử.

Sầu triền miên, là độc, lại có độc để hỗ trợ giải.

Cho nên nói, ta nghĩ muốn cởi bỏ triền miên, liền chỉ có thể cùng một nam tử trúng đau khổ đi gặp chu công.

Cho nên sầu triền miên lại được xưng là tình nhân chú.

Mà Sở Sở trúng hồng nhan lằm, sở dĩ có thể xếp hạng độc thứ ba, không khó giải giống như sống mơ mơ màng màng, cũng không phải tàn nhẫn như sầu triền miên, mà là độc, độc nhất phụ nhân tâm, hồng nhan lằm vốn không phải là độc, nhưng nếu ở bên trong hồng nhan lằm thêm một giọt máu xử nữ, như vậy đó là thiên hạ kì độc, nó có thể làm cho người bị trúng độc nhận hết tra tấn, mặc dù đến lúc đã chết, ngay cả di thể đều không thể bảo tồn, chỉ có thể hóa thành một đoàn máu loãng.

Hồng nhan lằm, một sự sai lầm của phạm hồng nhan.

Nó có thể giải, nhưng là thuốc giải lại là máu của rất nhiều người.

Mà máu kia, đều không phải là một giọt, mà cơ hồ muốn rất nhiều, đủ để ột người trúng độc ngấm mình vào đó.

Cho nên mặc dù ta có giải, ta đáp ứng giúp nàng giải, nàng cũng sẽ không đáp ứng.

Ta nhìn nàng một lúc lâu, mới gật đầu nói: “Đúng vậy.”

Nàng sở dĩ muốn Sở Ngọc đi ra bên ngoài, nhất định là có điều muốn nói với ta.

Bọn họ đều không phải là người sinh trưởng ở Ly thôn này, cũng bất quá là một năm trước mới đến đây, mà Sở Sở nếu nếu trúng hồng nhan lằm, tất nhiên từng cuốn vào bên trong sự ân oán dây dưa lớn nào đó.

Ta không nghĩ muốn trải qua thêm những ngày như vậy nữa, cho nên bản thân không nghĩ muốn nhúng tay vào chuyện của bọn họ, nhưng là lại bởi vì Sở Ngọc là một người quật cường mà mềm lòng.

Hắn rất giống ta, đều là tình nguyện chính mình ở dưới đáy lòng khóc, cũng muốn quật cường một mình đối mặt với thế nhân.

Mà hắn tựa hồ so với ta càng sâu, ít nhất ta là cười, nhưng là hắn tuổi còn trẻ nhưng lại tạo ra bộ dạng thành thạo, thành thực hơn tuổi của mình như vậy.

Hắn như vậy, làm cho ta nhìn không được muốn tiếp cận với hắn, muốn cho hắn tìm về làm một đứa nhỏ luôn luôn vui vẻ, nhưng là kết quả tiếp cận đó là hắn ngay cả tên của ta đều lười gọi, huống chi ta tự phong inh danh hiệu tử tử, chỉ vì muốn dùng uy đến thay thế.

“Cô nương... Ta biết nói như vậy thực ích kỷ... Nhưng ta cầu xin cô giúp ta một việc có được hay không?” Sở Sở rất đẹp, mặc dù giờ phút này sắc mặt tái nhợt, môi khô nứt, lại vẫn như cũ có loại sắc đẹp làm cho tim người ta đập loạn.

Đối thoại như vậy, có lẽ ta đã sớm đoán được.

Mà nay ta nếu đứng ở nơi này, thì bên trong tiềm thức lên đã quyết định sẽ giúp bọn họ.

“Cô nói.” Đại phu kia đã từng nói, cứu người sẽ làm cho chính mình vui vẻ.

Có lẽ là vậy đi.

Ít nhất tâm của ta so với thời điểm lúc trước giết người, không có chết lặng như vậy.

Sở Sở từ trong lòng lấy ra một túi gấm đưa cho ta, sâu kín nói: “Cô nương... Ta hy vọng cô có thể giúp ta chiếu cố... Ngọc nhi, chờ sau này khi nó lớn lên ... Sẽ đem túi gấm này giao cho nó, đến lúc đó mặc kệ Ngọc nhi có quyết định gì đều được.”

Ta tự nhiên hiểu được, túi gấm này nhất định có quan hệ đến thân thể của Sở Ngọc.

Ta mặc dù hiểu kỳ, lại cũng sẽ không bao giờ đi nhìn coi bên trong nó là gì

Ta đem túi gấm đặt ở trong tay áo, gật đầu đáp: “Được, ta đáp ứng cô, ta sẽ chiếu cố hẳn thật tốt.”

Có lẽ Sở Ngọc đã động được đến tâm của ta đi, bằng không ta có lẽ cũng sẽ không sáng khoái như thế.

Dù sao ta cùng bọn họ bắt quả chỉ là ở chung mấy tháng, ai cũng không biết lai lịch của nhau, ta không có khả năng liên như thế để ột đứa nhỏ đến trói buộc chặt chính mình.

135. Q.2 - Chương 135: Sự Phó Thác Lúc Lâm Chung (4)

Sở Sở hiểu rõ cười, mang theo vài phần thoải mái, “Cám ơn cô nương, cô nương thật sự là người tốt.”

Người tốt sao?

Thật đúng là chưa có ai từng nói như thế với ta.

“Là duyên đi.” Có đôi khi, ta cuối cùng cảm thấy tất cả mọi chuyện sẽ xảy ra như vậy, nhất định sẽ gặp nhau, nhất định sẽ gặp thoáng qua, nhất định sẽ thương tổn lẫn nhau, lại hoặc là nhất định sẽ cùng ở một chỗ.

Mặc kệ là duyên phận, hay là nghiệt duyên đều cũng là duyên.

Sở Sở trên gương mặt vốn là tái nhợt nở ra một nụ cười nhẹ, có một loại tuyệt mỹ như sắp rời khỏi cõi đời “Cô nương, nếu có thể, ta không hy vọng Ngọc nhi nhìn thấy bộ dáng ta sau khi ta mất.”

Nàng cũng biết chính mình trúng hồng nhan lầm đi.

Bộ dáng sau khi chết xác thật... Có một chút kinh tâm.

Ta cũng sợ Sở Ngọc sẽ không chấp nhận được.

“Thật xin lỗi, Liễu Lăng.” Nàng nhắm lại con ngươi, một giọt nước mắt chậm rãi chảy xuống khóe mắt.

Đúng vậy, chúng ta đều hiểu được thời điểm nàng nói ra những lời này, trên lưng ta nhất định phải đeo tội nghiệt hại chết nàng.

Có lẽ sẽ có người sẽ hiểu lầm, cũng có lẽ ta từ nay về sau không bao giờ có thể ở tại chỗ này được nữa.

Chính là xem như ta kiếp trước thiếu nợ ân tình của nàng đi.

Một câu gọi Liễu Lăng của nàng, nghĩ đến cũng là đã đem ta trở thành bằng hữu, chỉ là chúng ta gặp nhau quá muộn, thời gian ở chung lại quá ngắn, nếu thời gian sớm hơn một chút, có lẽ chúng ta thật sự sẽ trở thành bằng hữu đi.

Sở Sở là một nữ tử ở mặt ngoài tuy rằng diễm đam đáng yêu, không có sự bình tĩnh như ta, cũng không có sự bừa bãi như ta, nhưng là nội tâm của nàng cũng rất kiên cường, có lẽ ngay cả ta cũng không thể so được với nàng.

Nước mắt của nàng rơi càng lúc càng nhiều, chính là khoe môi cũng là hơi hơi nhếch lên, có lẽ nàng đang nhớ lại một số điều tốt đẹp trong dĩ vãng của mình.

Ta dùng ngón châm cắm vào vài đại huyết của nàng, sau đó ôm lấy nàng, theo cửa sổ xoay người mà ra, nhắm thẳng thác nước bên cạnh Ly thôn mà đi.

Từng tia nắng mặt trời cắt qua màn đêm chiếu xuống thế gian, trong phút chốc toàn bộ đất trời đều chậm rãi sáng ngời lên, chính là từng trận gió thu tiêu điều vẫn như cũ thổi, giống như muốn đem tất cả thối quết hết sạch.

Nay, thân thể của ta không hề lạnh như băng như tuyết, nhưng là vì sao vẫn là không nhìn được mà run rẩy.

Ta thật sự chấp nhận quyết định của mình sao?

Quyết định lại một lần nữa đối mặt với sự khiển trách của người khác sao?

Từng bước một, ta đi thật chậm, lại đúng là vẫn không có quay đầu lại.

Trên đường có vài người tốt đi lại, đều nhiệt tình cùng ta chào hỏi, họ cho là ta mang theo Sở Sở đi trị liệu, nhưng là ai lại biết ta là đang đưa nàng đi nốt đoạn đường cuối cùng của cuộc đời.

Thời điểm đi đến thác nước, Sở Sở lại sâu kín tĩnh lại, ánh mắt nhìn ta đều là ý cười, như vậy nhu hòa, một chút cũng không giống như người sắp tử vong.

Thật xin lỗi, nàng dĩ nhiên không phát ra tiếng, nhưng là ta lại có thể nhìn khẩu hình đoán ra được lời nàng muốn nói.

Trong nháy mắt lúc đó, ta cũng cười, nụ cười chân chính phát ra từ nội tâm.

“Không sao đâu.” Có lẽ giờ khắc này, ta cũng cảm nhận tâm tình của vị đại phu kia.

Nhưng là ta chung quy không phải là vị đại phu kia, cho nên người muốn cứu, cũng chỉ là người mà mình cho rằng phải đáng giá để cứu.

Vì thế đưa tay lên rút ngón châm trên người nàng xuống, đem nàng đẩy vào bên trong thác nước.

Vài giọt máu loãng hòa cùng những giọt nước của thác nước bắn tung lên, vẩy lên trên hồng y của ta, nhưng vẫn không làm thay đổi được màu sắc của y phục, chỉ có mùi máu tươi kia thần nhiên theo gió phiêu tán....

136. Q.2 - Chương 136: Vì Hận Lấy Tên (1)

Cố hết sức xoay người lại, ta nhìn thấy Sở Ngọc đứng ở cách đó không xa, không có thét chói tai, chính là lẳng lặng nhìn ta, trên khuôn mặt có một loại tang thương mà một thiếu niên không nên có.

“Vì cái gì?” giọng nói của hắn rất bình tĩnh, bình tĩnh làm cho người ta cảm thấy quỷ dị.

Ta không có trả lời, bởi vì ta không biết nên trả lời như thế nào.

Vì thế ta làm bộ không chút để ý nói: “Không có vì cái gì cả.”

Ngay tại một khắc kia khi ta đáp ứng Sở Sở, ta liền hiểu được trên lưng mình sẽ phải đeo hết mọi trách nhiệm.

Ánh mắt của Sở Ngọc xuyên qua ta, nhìn thác nước phía sau ta, vẻ mặt thâm trầm, đã không còn là vẻ mặt sợ hãi của thiếu niên đêm qua.

“Là người giết mẹ ta sao?” Hắn thu hồi tầm mắt, yên lặng nhìn mũi chân của ta, gần từng tiếng nói.

“Đúng.” thời điểm nói ra một chữ này, ta lại chỉ cảm thấy không hiểu tại sao toàn thân đột nhiên cảm thấy không được thoải mái.

Một người một khi đã mất đi chỗ dựa, sẽ mất đi lý do sống sót, ta nói như vậy thuần túy là để làm cho hấn hận ta.

Ta đã đáp ứng với Sở Sở muốn cho Sở Ngọc sống sót thật tốt, vì thế mặc dù làm cho hấn hận ta, ta cũng muốn hấn sống thật tốt.

Ta không biết nên như thế nào khi cùng hấn ở chung, duy nhất có thể nghĩ đến đúng là chỉ có muốn hấn được sống sót.

Hấn vẫn như cũ cúi đầu, không biết đang suy nghĩ cái gì, không khí lập tức im lặng đến mức quỷ dị.

Ta chịu không nổi không khí trầm mặc này, vì thế thản nhiên mở miệng “Về sau đệ liền đi theo ta.”

Hấn như trước không có trả lời, ta cũng không đợi hấn trả lời, tiếp tục nói: “Chỉ cần đệ nguyện ý, thời điểm đệ ở bên cạnh ta, tùy thời đều có thể tìm ta báo thù.”

Ta... Nhưng lại thật sự tính đem một người nguy hiểm đặt ở chính bên cạnh mình, ngay cả chính bản thân ta đều cảm thấy không hiểu nổi, huống chi là hấn.

Hấn vốn vẫn là đang cúi thấp đầu, cuối cùng cũng ngẩng lên, vẻ mặt nghi hoặc nhìn ta.

Thác nước phía sau, vẫn như cũ chảy ào ào, nước bắn ra chung quanh, mùi máu tươi vẫn như cũ thản nhiên bay trong không khí, mà ánh mắt người phía trước lại làm cho người ta cảm thấy kinh hãi.

Trầm mặc quán quanh.

Thật lâu sau, hấn mới mở miệng nói: “Được.”

Một đứa nhỏ mới mười hai tuổi, đến tột cùng là đã trải qua cái gì mới có thể trở nên già dặn như thế ?

Nhìn vào trong ánh mắt của hấn, ta cũng nhìn không ra.

Đến bây giờ ta cũng không còn nhớ một ngày đó, chúng ta rốt cuộc đã đứng ở dưới thác nước trong bao lâu, ta chỉ biết là một ngày sau, ta liền mang theo Sở Ngọc ly khai Ly thôn.

Một đường đi về hướng Tây, rốt cục ở mười ngày sau cũng tới được Đồ thành.

“Tiểu Ngọc Ngọc, đừng mặt mày nhăn nhó như ông già nữa, thoát nhìn đều cảm thấy thật không thoải mái, cười một cái xem nào, tỷ tỷ liền mua một quả ghim thành xâu cho đệ.” Đến Đồ thành, ta liền chỉ vào hàng bán xâu một quả bên đường trêu ghẹo hấn.

Trong mười ngày này, hấn là ngoan ngoãn theo ta, nhưng là cũng không nói với ta một câu nào, thực là không thú vị.

Đáy lòng tuy rằng cũng cảm thấy khó chịu bởi những chuyện trước kia, nhưng là ta cũng không vì điều đó mà làm khó cho chính bản thân mình, ta ở bên cạnh đau khổ hận bọn họ thì có tác dụng gì?

Bọn họ nhìn không tới, cũng không cảm giác được, cho nên cùng với hối hận, sao không như trước kia sống được tự do tự tại có phải tốt hơn hay không.

Đương nhiên, ở sâu trong nội tâm ta vẫn là nhớ rõ tất cả mọi chuyện đã xảy ra.

Chuyện về sau, không ai có thể biết trước được, sao không sống cho thật tốt, thật vui vẻ trước khi có chuyện gì đó xảy ra.

Sở Ngọc trừng mắt nhìn ta liếc mắt một cái, lại vẫn là không mở miệng, chỉ để ý tự mình đi lên phía trước.

Ta cười cầm lấy hai xâu một quả trên tay người bán hàng, xoay người rời đi, lại bị người bán hàng lập tức kéo vạt áo lại “Cô nương, người còn chưa có trả tiền.”

Ta quả nhiên là ở Minh Nguyệt thành tiêu dao đã quen, cơ hồ đã quên việc muốn ăn thì phải trả tiền.

Chính là ta giờ phút này thật đúng là không có tiền.

“Đại ca...” Ta bày ra một bộ dáng diễm đạm đáng yêu, nhìn vào người bán hàng, cho đến khi hắn bắt tri bất giác bỏ tay xuống, mặt khác lại còn cho ta thêm vài xâu mít quả nữa.

Ta vẫn đã biết khuôn mặt của ta là xinh đẹp, cho nên có đôi khi cũng không thể không hơi chút lợi dụng khuôn mặt này của mình.

Dân chúng địa phương này quả thực là thiện lương, đáng yêu a~.

137. Q.2 - Chương 137: Vì Hận Lấy Tên (2)

a cầm bốn xâu mít quả xoay người bước nhanh, muốn đuổi theo Sở Ngọc, lại phát hiện hắn đã sớm nhanh như chớp không thấy bóng dáng đâu nữa.

Thật vất vả mới đuổi theo hắn, nhưng là hắn lại ngay cả liếc mắt nhìn ta một cái cũng không có.

Ta một bên cắn mít quả ghim thành xâu, một bên cười nói: “Tiểu Ngọc Ngọc, thật sự không cần ăn sao? Ăn rất ngon.”

“Ta không biết người.” Lúc này đây, hắn cơ hồ nghiêng rằng nghiêng lợi nói.

Ta xem nhẹ vẻ mặt của hắn, làm một bộ dáng như phát hiện ra bảo vật “Ai u~, Tiểu Ngọc Ngọc mở miệng, Tiểu Ngọc Ngọc cùng tỷ tỷ nói chuyện.”

Nói xong cúi người ở trên mặt hắn hôn một cái, lại ở khi hắn kinh ngạc há mồm hết sức, đem một xâu mít quả nhét vào trong miệng của hắn “Tiểu Ngọc Ngọc thật đáng yêu.”

Đùa bốn người khác kỳ thực chính là sở trường của ta, tổng cảm thấy có thể làm cho bọn họ tức giận sôi người, cũng là đã đạt được công đức hạng nhất.

Nhìn Sở Ngọc mặt đỏ lên, ta liền hiểu được hắn đã bị ta làm cho tức giận.

Tiểu hài tử dù sao cũng vẫn là tiểu hài tử, muốn cùng ta đấu còn non lắm.

Tức giận một khi bị gọi lên, sẽ mất đi lý trí.

Vì thế ta cười đến càng phát ra sáng lạn, nhìn Sở Ngọc rút xâu mít quả từ miệng ra, oán hận nói: “Ta nói ta không biết người.”

“Tiểu Ngọc Ngọc, như thế nào lại nhẫn tâm như vậy? Rõ ràng mấy ngày nay cùng tỷ tỷ cùng nhau ăn, cùng nhau uống, cùng nhau ngủ, như thế nào xoay người đã nói không biết tỷ tỷ chứ.” Ta ra vẻ một bộ dáng ai oán, còn nói đến thật ái muội, làm ột ít người qua đường cũng bắt đầu dừng chân nhìn phía bên này.

Ở độ tuổi này, muốn cười liền cười, muốn khóc liền khóc, thật sự không thích hợp với bộ dáng già trước tuổi như thế, cho nên ta càng ra sức trêu đùa hắn.

Có lẽ ta cũng chỉ có thể làm được như thế này, ta thật sự không có tin tưởng sẽ chiếu cố tốt hắn, cũng không có tin tưởng làm cho hắn khi trưởng thành sẽ là một nam nhân đầu đội trời chân đạp đất.

Có lẽ kết quả ta sẽ cho Sở Sở thất vọng, nhưng là dù sao nay ta cũng đang làm hết sức mình.

“Ai quen biết gì một nữ nhân làm cho người ta mất mặt như người.” Sự bình tĩnh vỡ tan, hắn hướng tới ta rống giận.

Ta bình tĩnh đại ngộ, hiểu được ý hắn là gì.

Trách không được thời điểm ta mỗi lần không trả tiền ăn, hắn sẽ cách ta rất xa, thì ra là cảm thấy mất mặt.

Không thể tưởng được hắn còn là có chút đáng yêu .

Xem ra thời điểm ta ở Ly thôn khoác lên mình một bộ dáng cao ngạo, không màng đến thế sự, đến bây giờ có lẽ ở trong lòng hần cũng đã tan biến.

“Oa, Tiểu Ngọc Ngọc như thế nào có thể nói người ta như vậy, tỷ tỷ còn không phải là vì đệ sao.” Trước mặt những người đang vây quanh chúng ta, ta càng cố gắng hết sức biểu diễn.

Ta muốn Sở Ngọc hoàn toàn bùng nổ, đem tất cả sự tức giận tích tụ bấy lâu nay để ở trong lòng, toàn bộ phát tiết ra bên ngoài.

“Đúng vậy, tiểu huynh đệ, như thế nào có thể nói tỷ tỷ người như vậy.”

“Người xem tỷ tỷ người đã khóc rồi, còn không đi về phía nàng giải thích.”

Người chung quanh đều chỉ trích Sở Ngọc.

“Nàng không phải tỷ tỷ của ta.” Sở Ngọc không cam lòng hướng tới người chung quanh quát.

Sau khi hần quát xong, ta kinh ngạc nhìn hần, một giọt lại một giọt nước mắt thanh lệ theo hốc mắt chảy xuống, không tiếng động, lại như vậy thê lương, làm cho người ta nhìn không được cảm thấy đau lòng.

Đây là từ sau khi Sở Sở mất, hần lần đầu tiên rơi lệ.

Ta biết hần không phải là không thương tâm, bất quá là đem tất cả đều giấu ở trong lòng, không nghĩ để cho người khác biết.

Thật giống như ta, trong lòng mặc dù đau xót như thế nào, ở mặt ngoài lại luôn cười, làm một bộ dáng không chút để ý đến tất cả mọi việc.

Chính là vì hiểu hần, cho nên ta mới muốn cho hần khóc ra nước mắt.

Tiến lên từng bước, ta cuối cùng đem hần ôm vào trong lòng, mang theo nhu hòa khó có được nói: “Khóc đi.”

Hần dùng sức đẩy ta ra, nghĩ muốn rời khỏi ôm ấp của ta, chính là đến cuối cùng đúng là vẫn buông tha cho phản kháng, vùi đầu ở trong lòng của ta, cúi đầu khóc nức nở.

Ta vỗ vỗ bàn tay lên vai hần, không tiếng động an ủi.

Khóc đi, ở vào rất nhiều thời điểm, khóc cũng không có nghĩa là yếu đuối.

138. Q.2 - Chương 138: Vì Hận Lấy Tên (3)

“Dừng cho là ta sẽ tha thứ người.” Sau khi khóc xong, hần thốt lên một câu lạnh lùng.

“Không có việc gì, không có việc gì, tỷ tỷ còn nhiều thời gian ở bên cạnh đệ mà” Ta một phen kéo hần qua, vuốt đầu của hần nói: “Đi, tỷ tỷ mang đệ đi ở trọ.”

“Người có tiền sao?” Hần hoài nghi hỏi.

Ta cho hần một nụ cười tươi vô tội “Không có tiền.”

Hần chìa vào người của ta, làm một bộ biểu tình sợ hãi, giống như là ta đã làm ra tội ác bại hoại tày trời “Người... Người... Lại muốn ăn không phải trả tiền sao?”

“Đúng, một đường đi đến nơi này, đều không phải là làm như vậy mới tới được đây sao.” Ta vỗ vỗ cái ót của hần, vẻ mặt đương nhiên.

“Ác nữ.” Hần oán hận kết luận.

Ta nắm cằm của hần, cười đến đàng hoàng “Nói đúng, tỷ tỷ ta chính là ác nữ.”

Nói xong, cũng không chờ hần đồng ý, liền lôi kéo hần hướng quán trọ tốt nhất trong Đồ thành đi tới, cũng không quản hần nguyện ý hay không.

“Ta... Ta một ngày nào đó sẽ giết người, thay trời hành đạo.” Hần ở ta phía sau lên giọng hung ác nói.

Ta dừng bước, quay đầu cười đến chói lọi “Được, ta chờ đệ.”

Trong nháy mắt kia, ta tựa hồ thấy được đáy mắt hắn hiện lên một tia phức tạp, nhưng là ta cũng không có miệt mài suy nghĩ làm gì, lôi kéo hắn nghênh ngang đi vào quán trọ.

Hắn ở phía sau ta nhỏ giọng nói: “Không được ăn uống không trả tiền”

“Đệ gọi ta là tỷ tỷ, ta sẽ không ăn uống không trả tiền.” Ta cũng nhỏ giọng trả lời.

Hắn lắc đầu, hừ nói: “Mối hận giết mẫu thân, thề không đội trời chung”

Ta cũng không nói thêm cái gì, chính là đối với chương quầy của quán trọ nói: “Cho hai gian phòng trên lầu, mang chút đồ ăn đến phòng chúng ta.”

Chương quầy phân phó tiểu nhị đưa chúng ta lên lầu, ta lôi kéo Sở Ngọc về mặt không tình nguyện đi theo, lại xoay người đối với tiểu nhị cười ngọt ngào nói: “Phiền toái mang cho chúng ta một chút nước ấm lại đây.”

Tiểu nhị trong nháy mắt có hoảng hốt, theo sau lập tức lên tiếng trả lời, sau đó đi xuống lầu.

Ta không hề tao nhã ngã xuống trên giường, lớn tiếng ca thán một tiếng “Mệt chết đi được.”

Sở Ngọc về mặt chán ghét nhìn ta liếc mắt một cái, tao nhã ngồi ở trên ghế bên cạnh.

Kỳ thật, lòng ta hiểu được Sở Ngọc thân thể nhất định không đơn giản, khí chất trên người hắn, cùng cử chỉ có thể thấy được, chính là ta khinh thường lễ tiết thể tục.

Đợi cho tiểu nhị bưng nước ấm cùng đồ ăn tới, ta mới miễn cưỡng từ trên giường đứng dậy, rửa mặt chải đầu một phen, sau đó ngồi xuống bên cạnh bàn.

“Tiểu Ngọc Ngọc, nhìn ta để làm chi?” Ta đang muốn động đũa, lại phát hiện Sở Ngọc chính là đang có chút suy nghĩ nhìn ta.

Hắn ngẩn ra, quay mặt sang hướng khác “Ai nhìn ngươi, đừng tự mình đa tình.”

Ta vươn tay bẹo hai má hắn, cười đến giảo hoạt “Đúng, đúng, tỷ tỷ không nên tự mình đa tình, Tiểu Ngọc Ngọc nhà chúng ta không có để tỷ tỷ như ta vào trong mắt.”

Hắn một phen hất tay của ta ra, bất mãn trừng mắt nhìn ta “Này, về sau không được bẹo má của ta, không được sờ đầu của ta, không được ôm ta, không được hôn ta, chúng ta là kẻ thù... Kẻ thù có biết hay không?”

“Không biết.” Ta lại một lần nữa vươn tay ra, ở trên mặt hắn tàn sát bữa bãi, hắn rút ra chủ thủ vươn về phía ta.

“Oa oa oa... Thật đáng sợ, Tiểu Ngọc Ngọc thật đáng sợ.” Ta miệng hô sợ hãi, trên tay động tác vẫn không dừng lại, cho đến lúc chủ thủ của hắn xẹt qua làn da của ta, cho đến khi một trận đau đớn rõ ràng truyền đến, thẳng đến một cổ mùi máu tươi thản nhiên ở bốn phía lan tràn, ta mới cười rút tay về, nhẹ vỗ về miệng vết thương, cười đến khó hiểu.

Đầu ngón tay dính vết máu, màu hồng yêu dã, ta vươn lưỡi nhẹ nhàng mà liếm, máu thản nhiên quán quanh ở đầu lưỡi.

Trên cánh tay, vết sẹo vẫn như cũ nhìn thấy mà ghê người, lúc nào cũng nhắc nhở chứng minh cho ta rằng tất cả mọi chuyện xảy ra là sự thật.

Ta theo bản năng xoa xoa vết sẹo kia, tùy ý máu tươi trên đầu ngón tay đã nhiễm đỏ tươi nó, cứ như là vết sẹo đó vừa chảy máu tươi đầm đìa.

“Rất đau...” Ta thản nhiên nhẹ nhàng nói.

Chính là cũng chỉ có ta chính mình hiểu được rốt cuộc là làm sao lại rất đau.

Sở Ngọc vẫn như cũ cầm chủ thủy vừa đâm ta bị thương, về mặt mờ mịt nhìn ta.

Ta biết trong nháy mắt kia, về mặt của ta rất là u buồn, chính là ngay cả ta, chính mình đều không chế không được, mỗi khi động đến vết sẹo đó, thật giống như va chạm vào điều cấm kỵ ở trong lòng.

Hay giống như trong giấc mơ khó hiểu cứ lặp đi lặp lại nhiều lần kia, ta vĩnh viễn không có biện pháp chân chính để quên được Mị, cũng như lời hắc đã từng nói, một khi hắc in lại ấn ký, ta liền vĩnh viễn không thể thoát khỏi hắc.

Tâm, thật phức tạp.

Rất nhiều chuyện vẫn là không hiểu, chính là vô ý thức chỉ muốn che dấu đi mà thôi.

“Đây chính là cảnh cáo, về sau đâm bị thương không chỉ có là cánh tay của người đâu.” thanh âm của Sở Ngọc ra vẻ trấn định, đem ta kéo ra khỏi suy nghĩ hỗn loạn.

Ta không khỏi thu lại sự suy nghĩ hỗn độn của mình, như trước ra vẻ thoải mái mà cười nói: “Tiểu Ngọc Ngọc, đệ thật đúng là nhẫn tâm. Bất quá tỷ tỷ không so đo với đệ, ngoan ngoãn lại đây ăn cơm đi.”

Sở Ngọc lẳng lặng một lúc, mới thu hồi chủ thủ, chậm rãi đi tới.

Ta một phen kéo hắc ngồi xuống, lại cầm bát cùng chiếc đũa nhét vào trong tay hắc “Ăn cơm.”

Lúc này đây, hắc nhu thuận ngoài ý muốn, không tiếng động ăn xong cơm.

Chính là với ta mà nói, vốn nên là vạn phần chờ mong ăn những món ăn thật ngon lại đẹp mắt này, nay ăn vào trong miệng cảm thấy thật nhạt nhẽo, không có vị gì.

Vết sẹo trong lòng bàn tay tựa hồ lại ần ần nóng lên, một loại phức tạp không hiểu không ngừng mà quán quanh trong đầu.

Mấy ngày nay tới giờ, ta phát giác trong thân thể tựa hồ như có tàng trữ một kho năng lượng dồi dào, tựa hồ chỉ cần một cử động nhẹ có thể nháy mắt phun trào.

Nội lực sao?

Là vì Mị hoán đổi máu cho ta, cho nên làm cho ta có nội lực hay sao?

Tổng cảm thấy chiêu thức này càng ngày càng làm cho ta dồi dào năng lượng

Mị, không biết có phát sinh rắc rối hay không, hiện giờ hắc vẫn bình an đó chứ? Có đôi khi ta nhện không được hỏi như thế.

Nhưng là sẽ không có ai cho ta đáp án, càng đừng nói là Mị.

Còn có ta vẫn thủy chung không nghĩ ra, hắc y nhân kia rốt cuộc là ai?

Lại vì sao phải theo ta giảng hòa, nói những lời giống như Mị?

Ta cuối cùng cảm thấy đôi mắt của hắc rất quen thuộc, tựa hồ từng ở nơi nào đó đã nhìn thấy...

Hơn nữa ta còn tinh tường nhớ kỹ, thời điểm chính mình nhìn vào đôi mắt kia, trong lòng dâng lên sự phức tạp, đó là một loại cảm xúc phức tạp, vừa tín nhiệm, vừa sợ hãi.

Cho nên ta cũng không quay đầu lại, mà cứ thế chạy đi, cũng là tín nhiệm hắc, cũng là sợ hãi gặp gỡ hắc.

Hắc, đến tột cùng là ai?

Mà ta thật sự là ai?

139. Q.2 - Chương 139: Nam Tử Tóc Bạc (1)

Giấc mộng cứ bám chặt lấy ta, dây dưa, vòng đi vòng lại.

Ta lại một lần nữa ở khi ban đêm bừng tỉnh, một thân lạnh như băng, tim không chịu được khổng chế đập bùm bùm, tại ban đêm yên tĩnh phá lệ vang lên rõ ràng.

Ta không khỏi hơi hơi thở dài, ta luôn luôn muốn ngủ được một giấc thật ngon, nhưng lại ở trong bị động đã quên mất lạc thú ngủ say, hoặc là ta đã không còn tâm tình để hưởng thụ.

Căn cứ vào kinh nghiệm tích lũy được từ trước đến nay, ta cũng hiểu được sau khi từ trong giấc mơ bừng tỉnh, sẽ không thể một lần nữa có thể chìm vào trong giấc ngủ, vì thế đơn giản đứng dậy mặc quần áo vào, hướng dưới lầu đi xuống.

Theo từ từ phòng thuận tay lấy một bầu rượu cùng vài miếng điểm tâm, ta liền phi thân lên trên nóc nhà, ngồi ở trên đỉnh của quán trọ, đón gió thu hiu quạnh, độc ẩm say sưa.

Hương rượu ở đầu lưỡi tản ra, mặc dù rượu không nặng lắm nhưng cũng đủ để lan tỏa ra khắp bốn phía.

Ta rất ít khi uống rượu, không phải không thích uống rượu, mà là hiểu được rằng sau khi uống rượu, trong thân thể độc tố gặp được rượu sẽ tăng lên vài phần, có đôi khi thậm chí còn có thể tạo ra từng trận đau đốn.

Mà nay, độc tố dĩ nhiên không còn ở trong cơ thể của ta nữa, không còn lý do gì để tự khuyên can chính mình không nên chèn chèn như ngày trước.

Vì thế liền một ngụm lại một ngụm, tùy ý rượu một giọt lại một giọt rót xuống cổ họng.

Tối nay không có ánh trăng, chỉ có mây trôi ảm đạm nhẹ che lấp những ngôi sao trên bầu trời, chỉ có gió thu tùy ý mà thổi qua.

Sợi tóc tung bay theo gió, quần áo được gió thổi phất phật...

Đường phố đến thật là yên tĩnh, nhưng là ở góc đường, chỗ nhiều điểm ánh đèn lồng chiếu xuống, biểu thị công khai một nơi chỉ có đèn phồn hoa, cùng xa hoa lãng phí.

Tựa hồ ở mỗi một thành đều có nơi một nơi như vậy, bên trong vang lên giọng nói như chim oanh, tiếng nói nhẹ nhàng như chim yến, thực làm cho người ta mất hồn điên đảo, là nhuyễn ngọc ôn hương, cho dù là anh hùng cũng khó cưỡng nổi. (nhuyễn ngọc ôn hương: Miêu tả người con gái trẻ tuổi thân thể trắng nõn mềm mại, toát ra hơi thở thanh xuân ấm áp)

Mà nơi đèn đèn phồn hoa, làm người ta mất hồn trong Đồ thành chính là Tuyết Duyệt phường, một cái tên nghe không giống thanh lâu.

Ta lẳng lặng chăm chú nhìn chỗ đèn đuốc lưu ly chiếu sáng kia một lúc, sau đó liền thu hồi tầm mắt của mình lại.

Ngửa đầu uống cạn bầu rượu kia, ta phi thân xuống, dọc theo phố không một bóng người, tùy ý bước chậm.

Từ khi bước vào Đồ thành cho tới bây giờ, ta liền biết Đồ thành có một con sông, không phải thực rộng lớn, nhưng phong cảnh lại tuyệt đẹp.

Vì thế ta liền thừa dịp thời khắc đêm dài tĩnh lặng không một bóng người, hướng bờ sông đi đến.

Trên mặt sông, màn đêm bao phủ, chỉ có bên bờ từng chùm đèn lồng được treo cao trên những sợi dây dài, bắc qua từng cái trụ cột lớn, ở trong gió lay động, đèn đuốc chiếu rọi xuống mặt sông, có vẻ phá lệ mộng lung.

Trong tầm mắt mộng lung, ta nhìn thấy một nam tử đang đứng đón gió, thân mình đơn bạc mặc trên mình bộ quần áo lam sam, một mái đầu bạc theo gió thổi tung bay.

Đầu bạc...

Ta nao nao, lần tiếp theo ngẩng đầu nhìn lại là lúc, hắn đang quay người lại nhìn ta, tầm mắt của chúng ta dưới đèn đuốc mê ly chạm vào nhau, cả hai bên đều có vài phần kinh ngạc.

Hắn sở dĩ kinh ngạc, chắc là vì không thể tưởng được khi ở nửa đêm sẽ còn có người đứng ở bên bờ sông.

Mà ta sở dĩ kinh ngạc, là vì thấy được khuôn mặt kia của hắn.

Một gương mặt gần như trong suốt, ở dưới đèn đuốc càng có vẻ tái nhợt, nam tử cả người giống như một người tuyết, cả người đều tản ra một loại cảm giác hư vô, giống như chỉ cần một cái chớp mắt, hắn sẽ biến mất như chưa bao giờ từng xuất hiện.

Tạo cảm giác như hắn mắc một trọng bệnh nào đó, thân hình mảnh mai, toàn thân yếu đuối, chỉ cần nhấc tay lên đều tràn ngập sự u buồn thần nhiên.

Giờ khắc này, ta cơ hồ muốn hỏi, đây là người hay là quỷ? Là tiên hay là yêu tinh?

Tầm mắt dây dưa ngần ngừ, sau đó liền ly khai, hắn liền giống như chưa nhìn thấy ta, chậm rãi dọc theo bên bờ bước chậm rãi đi, thần sắc tràn ngập ưu thương.

Ta cũng không có quá mức để ý, cũng dọc theo phương hướng của mình mà đi.

Hai người đi ngược lại hướng nhau, giờ phút này chúng ta bất quá cũng chỉ là hai người xa lạ ngẫu nhiên gặp thoáng qua mà thôi.

Ai cũng sẽ không để ý ai, sự kinh ngạc ở trong nháy mắt vừa rồi kia sẽ biến thành hư không.

Nói tóm lại, chung quy bất quá cũng chỉ là ngẫu nhiên gặp được nhau mà thôi.

140. Q.2 - Chương 140: Nam Tử Tóc Bạc (2)

Một đêm, ta đứng lặng lẽ bên bờ sông cho đến khi mặt trời ló rạng xóa tan đi màn đêm u tối, tia nắng mặt trời sáng lạn chiếu xuống mặt đất.

Lúc mặt trời mọc chính là lúc màn đêm hắc ám biến mất trong ánh mặt trời.

Sắc trời sáng dần, trên đường người đi đường cũng càng ngày càng nhiều, không gian vốn đang yên tĩnh lập tức biến thành huyền ảo, ta cũng dọc theo đường cũ quay trở về nhà trọ.

Vừa bước chân vào đến cửa, một giọng nói chất vấn cất lên:

“Người vừa đi đâu?” Sở Ngọc đứng ở cách đó không xa, trên gương mặt, cặp lông mày nhíu chặt lại, cơ hồ lộ ra mấy phần lo lắng.

Ta trong lòng cảm thấy tâm tình thật tốt, đi đến phía trước, nhéo mấy cái vào mặt hắn “Tiểu Ngọc Ngọc, đệ đang lo lắng cho ta sao?”

Hắn quay đầu sang hướng khác, một bộ dáng không được tự nhiên “Ta là sợ người chạy trốn.”

“Lo lắng thì cứ nói là lo lắng.” Ta cố ý cười nói, muốn làm cho hắn càng thêm bất mãn.

Ta làm như không thấy hắn đang mất tự nhiên, lôi kéo cánh tay hắn ngồi xuống ghế bên cạnh, cười hì hì gọi tiểu nhị mang chút đồ ăn sáng lên.

Ta ăn có cảm giác thật ngon miệng, ngọt ngào, nhưng là Sở Ngọc lại vẫn là một bộ dáng không được tự nhiên, hạ giọng nói: “Người vẫn tính ăn uống không phải trả tiền sao?”

“Đúng vậy.” Ta vui đầu khổ chiến, nhưng cũng không quên ngẩng đầu cho hắn một cái mỉm cười.

“Chúng ta đi kiếm tiền.” Hắn không vội không chậm nói.

“Tiểu Ngọc Ngọc muốn kiếm tiền nuôi tỷ tỷ sao?” Ta cười trêu ghẹo.

Hắn lại xoay người rời đi, một bộ dáng không muốn cùng ta tiếp tục tán gẫu.

Ta cười nhẹ một tiếng, một bên uống nước trà, một bên nói với người đang đi phía trước “Tiểu Ngọc Ngọc, ta đáp ứng theo ý của đệ.”

Cũng không chờ hần có phản ứng lại, ta liền lôi kéo hần hướng trên đường đi đến, thẳng hướng vào y quán trong Đồ thành.

“Quán của các người có cần người không?” Ta vừa vào cửa liền hỏi thẳng vào vấn đề chính.

Kiểm tiền có rất nhiều loại phương pháp, nhưng là ta cố tình không nghĩ là phải ra tay trộm đồ của người khác để kiếm sống, cho nên thay người xem bệnh còn miễn cưỡng có thể chấp nhận được.

Đại phu trong y quán đánh giá chúng ta từ trên xuống dưới một phen “Hai tên nha đầu, tiểu tử này, nơi này không phải là nơi để cho các chơi đùa.”

“Ta cũng không phải là đến đây để chơi đùa, ta là đến là để xem bệnh cho người, quán này của người có còn thu nhận người không?” Ta lại một lần nữa nhắc lại mục đích của chính mình.

“Đi, đi, đi, ta cũng không có thời gian rảnh rỗi để theo các người hồ nháo như vậy.” tên đại phu kia hiển nhiên là không tin ta.

Chính khi chúng ta đang tranh cãi nhau túi bụi, có một nha hoàn đột nhiên chạy vào trong y quán, vẻ mặt lo lắng “Đại phu, mau cùng ta đi xem, bệnh của công tử nhà chúng ta lại phát tác.”

“Bệnh của công tử nhà các người ta chữa không được, các người vẫn là nên đi thỉnh inh khác đi.” đại phu kia lên tiếng cự tuyệt “Hơn nữa ta cũng không nghĩ muốn bước chân vào chốn thị phi.”

Nha hoàn kia nóng nảy, nắm lấy vạt áo của đại phu cầu xin “Đại phu, cầu người theo ta đi xem bệnh cho thiếu gia nhà ta.”

“Ta đi.” Ta cao giọng nói.

Nếu đại phu kia không muốn, như vậy ta phải đi thử xem, có lẽ còn có thể thuận tiện kiếm được tiền.

Tầm mắt của bọn họ đều chuyển đến trên người của ta, mà ta lại một lần nữa cười nói: “Ta đi, ta sẽ chữa trị cho thiếu gia nhà người.”

Nha hoàn kia hiển nhiên là không tin ta, nhìn ta vài lần, lại cầu xin nhìn tên đại phu kia, gặp tên đại phu kia vẫn là thờ ơ, mới ngược lại xin ta giúp đỡ “Vậy làm phiền cô nương .”

Giờ phút này, ta tựa hồ là sự lựa chọn duy nhất của nàng.

Nàng mang theo chúng ta một đường đi vội vàng, cũng là theo cửa sau của Tuyết Duyệt phòng mà vào.

Chẳng lẽ công tử nhà nàng là người của Tuyết Duyệt phòng?

Ta tựa hồ có chút hiểu được vì sao vừa rồi lão đại phu kia nói không muốn bước chân vào chốn thị phi, xem ra ở trong tiềm thức, hần bài xích nơi này, tự cho là mình thanh cao, không muốn lay dính cảnh xuân tươi đẹp vào người.

Ta cũng không hỏi nhiều, chính là đi theo nàng đi vào một gian phòng nhỏ u tĩnh.

141. Q.2 - Chương 141: Nam Tử Tóc Bạc (3)

“Công tử, đại phu đã đến.” nha hoàn kia dẫn ta đi vào bên trong phòng, nói với nam tử đang nằm trên giường.

Mà ta cũng không tự chủ được giật mình một cái, nam tử đang nằm trên giường kia, rõ ràng chính là người đêm qua ta gặp được, da thịt gần như trong suốt, mái tóc bạc xõa tung trên gối kia, còn có toàn thân toát ra sự u buồn đau thương kia.

Một nam tử như thế, không nghĩ tới nhưng lại sẽ là người của Tuyết Duyệt phòng.

Hần ở Tuyết Duyệt phòng có thân phận như thế nào?

“Thật là vất vả cho người rồi Bích Liễu.” Nam tử nghiêng người, quay lại nhìn chúng ta.

Nhà hoàn được gọi là Bích Liễu quay đầu nhìn ta nói “Cô nương, mời người cứu công tử nhà ta.”

Chắc có lẽ câu nói này nàng đã phải nói trăm ngàn lần rồi, mặc dù trong lòng không tin, nhưng vẫn phải bắt buộc mình tin tưởng sẽ bắt được một tia hy vọng xa vời nào đó.

Nàng nhường đường, ta đến gần vài bước, mà nam tử kia giờ phút này khi nhìn thấy ta, trong đôi mắt u buồn, tĩnh lặng như mặt nước hồ mùa thu, hơi hơi có chút kinh ngạc, lại rất nhanh khôi phục lại sự bình tĩnh như lúc đầu, thản nhiên cười nói: “Làm phiền cô nương.”

Đêm qua, là xa xa nhìn thấy, nhìn cũng không được rõ ràng cho lắm, chỉ biết là nam tử này cực kỳ suy yếu, mà giờ phút này gần gũi tiếp cận như thế, ta thậm chí có thể thấy rõ dưới da thịt của hắn ẩn ẩn hiện đường gân xanh.

Đáy mắt, hai hàng chân lông mày, khóe miệng, trên người, toàn thân hắn đều tản ra một loại u buồn thản nhiên.

Ta không khỏi ngần ngại đứng tại ở một bên, lại bị Sở Ngọc ở phía sau đẩy mạnh một cái, thế này mới từ trong hoảng hốt thanh tỉnh lại, vội vàng thu lại sự thất thố đáng xấu hổ vừa rồi, vươn tay bắt mạch ở cổ tay mảnh khảnh kia.

Mạch của hắn đập thực suy yếu, nếu không cẩn thận phân biệt, cơ hồ không cảm nhận ra được là nó đang đập.

Nếu ta đoán không sai, hắn vốn nên là đã sớm phải mất mạng từ lâu rồi.

Mạch tượng của hắn rất kỳ quái, thuộc loại trời sinh dị dạng, rất giống như mạch tượng giả, bình thường sống không quá mười sáu tuổi. Chính là hắn nhưng lại vẫn sống đến bây giờ.

Y thuật, ta tựa hồ chưa bao giờ tiếp xúc qua, chỉ là trong lúc tâm huyết dâng trào, bắt đầu học tập những cuốn sách về y thuật mà Mị lưu lại, lại không nghĩ rằng nhưng lại như cá gặp nước, tựa như ta vốn dĩ sinh ra để học y thuật vậy.

Loại cảm giác này cũng không phải là lần đầu tiên, ở thời điểm học tập cảm kỳ thư họa, ta cũng có cảm giác như vậy, tựa hồ chỉ cần học thoáng qua một chút liền đã biết hết mọi thứ.

Có thể ta trước khi mất trí nhớ là một người đa tài đa nghệ, đáng tiếc nhưng lại vẫn là rơi vào kết cục thảm hại như thế, cô độc ngay cả chính mình rốt cuộc là ai đều không rõ.

“Cô nương, thế nào? Người nhưng thật ra nói chuyện a~.” sự trầm mặc của ta làm cho Bích Liễu bất mãn, nàng lo lắng thúc giục ta.

Ta nhìn nam tử trên giường liếc mắt một cái, lại ngược lại nói với Bích Liễu: “Ta nghĩ cần cùng công tử nhà người nói chuyện riêng mấy câu.”

“Có chuyện gì mà cần phải nói riêng với công tử nhà ta.” Bích Liễu hoài nghi nhìn ta, lại bị nam tử cắt ngang “Bích Liễu, người đi xuống đi, ta vừa vặn cũng có lời muốn hỏi cô nương đây.”

Bích Liễu nhìn chúng ta vài lần, chung quy cũng xoay người lui xuống, Sở Ngọc cũng đi theo ra bên ngoài, trong phòng liền chỉ còn lại có hai chúng ta.

“Cô nương có phải hay không đã nhìn ra cái gì?” Hắn nhợt nhạt cười, một cỗ u buồn thản nhiên thủy chung vẫn quấn quanh hắn.

Ta gật đầu, đem sự suy nghĩ trong đáy lòng mình nói hết ra “Nếu ta không đoán sai, công tử người...”

Lời nói như thế, trước mặt một bệnh nhân mà nói, xác thực có chút không được thỏa đáng, vì thế ta dừng lại.

Đây là trời sinh dị dạng, cho dù là đại phu có y thuật cao tới đâu cũng không trị hết được, trừ phi có thể thay đổi kinh mạch, nhưng phương pháp như vậy căn bản là không có khả năng.

“Ta căn bản sớm đã không còn sống đến tận bây giờ đúng không?” Hấn tiếp lời nói ta chưa nói hết, vẫn như cũ cười yếu ớt lạnh nhạt, tựa hồ một chút cũng không thêm để ý.

“Theo sự chuẩn đoán của ta là như thế.” Ta thẳng thắn “Nếu có gì sai hoặc quá thất thố, cũng còn thỉnh công tử thứ lỗi.”

Chẳng lẽ một mái đầu bạc của hấn cũng là do trời sinh sao?

142. Q.2 - Chương 142: Nam Tử Tóc Bạc (4)

a không khỏi nhìn về phía hấn, đã thấy hấn cúi đầu nhìn đôi bàn tay trong suốt như tuyết của chính mình, hơi hơi thất thần, thật lâu sau mới nhột nhạt thở dài: ” Đúng như cô nương chẩn đoán, sự thật xác thực là như thế. Nay ta cũng bất quá chỉ là dựa vào thuốc thang để kéo dài hơi tàn. Giữ cô nương lại, chỉ là muốn cầu cô nương một việc, thỉnh cô nương không cần đem tất cả mọi việc nói cho Bích Liễu biết.”

“Được.” Ta gật đầu đáp ứng.

Hấn thoải mái cười “Kia đa tạ cô nương.”

“Nếu người tin tưởng ta, ta có thể giúp người kê mấy đơn thuốc, cũng có thể trì hoãn thêm một thời gian, sống lâu thêm một chút.” Có lẽ là bị sự u buồn của hấn làm cho ta cảm thông, ta thế nhưng lại không tự chủ được mở miệng nói như thế.

Cặp con ngươi u buồn, tĩnh lặng giống như mặt nước hồ trong bức tranh thủy mặc, đậm đậm đến mức tận cùng, như cất chứa những u buồn, đau thương nhất trên thế gian vào trong đó.

“Ta ơn ý tốt của cô nương, chính là ta đã có đơn thuốc dân gian khác.” Hấn thanh âm đậm bạc mà u buồn “Đều là Bích Liễu quá lo lắng mà thôi, mỗi lần ta xảy ra một chút việc, là nàng lại liền làm mọi người náo loạn hết cả lên.”

“Một khi đã như vậy, ta đây cũng không còn gì để nói. Chính là nếu muốn Bích Liễu cô nương an tâm, ta vẫn cần phải viết ra một phương thuốc, có cần hay không cũng tùy vào sự định đoạt của công tử.” Ta nhìn hấn cười nhẹ, không vội không chậm viết ra một phương thuốc.

Hấn không có nói cái gì nữa, chính là lẳng lặng nhìn ta, cho đến khi ta mở cửa để cho Bích Liễu tiến vào.

“Đây là phương thuốc ta kê, người cứ theo phương thuốc viết trên này, đi bốc thuốc cho thiếu gia nhà người là được.” Ta đem phương thuốc đặt vào trong tay Bích Liễu phân phó nói.

Bích Liễu tha thiết hỏi: “Công tử nhà ta không có gì trở ngại chứ”

“Không có việc gì.” Ta thực hiện lời hứa của mình, nhẹ nhàng nói bằng giọng. Chính là lại nghe thấy tiếng ho khan rất nhỏ của hấn, sau đó ta lại nói với Bích Liễu: “Về sau người nên chú ý đến công tử nhà người nhiều hơn một chút, không nên nửa đêm chạy ra bên ngoài, chỉ vì bị cảm lạnh mới có thể đột nhiên bị bệnh.”

Trừ bỏ nam tử kia, Bích Liễu cùng Sở Ngọc đều kinh ngạc nhìn về phía ta.

Nếu thân mình không tốt, không nên học người ta nửa đêm đi dạo, ta nói như thế cũng là nhắc nhở hấn, lại không nghĩ rằng nói được rất thuận, ngược lại đã quên người bên cạnh cũng không rõ là chuyện gì.

Chính là ta cũng không nghĩ cần phải giải thích cái gì, một phen kéo Sở Ngọc qua, nhìn Bích Liễu cười nói: “Người chú ý nhiều hơn một chút là được, cũng đến lúc chúng ta nên cáo từ rồi.”

Bích Liễu cúi người nói vài câu cảm tạ, sau đó liền đem chúng ta đưa ra tới cửa, còn đem một tờ ngân phiếu nhét vào tay của ta.

Ta có lẽ cùng nàng nói lời từ biệt, sau đó cùng Sở Ngọc rời khỏi Tuyết Duyệt phòng.

Nói thật ra, số tiền này thực sự kiếm được quá dễ dàng, bất quá chỉ là đi một chuyến mà thôi.

“Thế nào? Hiện tại đệ sẽ không còn nói đi theo tỷ tỷ thật mất mặt nữa chứ” Ta đặc ý nhìn Sở Ngọc khoe ra tấm ngân phiếu, lại rước lấy một tiếng hừ nhẹ của hắn.

Ta cũng không tiếp tục nói thêm câu nào nữa, lôi kéo Sở Ngọc liền hướng bên kia bước vào.

“Lại muốn đi đâu?” Sở Ngọc âm thanh không tốt hỏi.

Ta giả hoạt cười khê “Tự nhiên là đi đem tiền tiếp tục để ra tiền.”

Sở Ngọc ngạc nhiên còn chưa kịp có phản ứng gì, ta đã lôi kéo hắn đi vào sông bạc Chí Tôn.

143. Q.2 - Chương 143: Sông Bạc Chí Tôn (1)

Sông bạc Chí Tôn, tên này kiêu ngạo đến cực điểm.

Theo như lời đồn đại, chủ nhân của sông bạc Chí Tôn trong Đồ thành này nổi danh là ác nhân, làm người thật là kiêu ngạo. Sông bạc này đúng là công cụ để cho hắn ức hiếp dân chúng trong Đồ thành.

Ta lôi kéo Sở Ngọc đi vào sông bạc Chí Tôn, cùng lúc là muốn đem tiền kiếm ra thêm thật nhiều tiền, về phương diện khác cũng là do ta mang vài phần tò mò, muốn nhìn một chút người làm cho dân chúng Đồ thành mới nhìn thấy đã sợ khiếp vía, rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Bên trong sông bạc, thanh âm ồn ào, sương khói lượn lờ, người người chen chúc nghẹt thở, cùng bên ngoài là hai thế giới hoàn toàn khác nhau một trời một vực.

Bên trong toàn bộ đều là đàn ông, có buồn rầu, có thoải mái, ở trong này chỉ có một ý niệm đó là thắng hay bại.

Sự xuất hiện của chúng ta tự nhiên khiến ột ít người chú ý đến, một nữ tử tuổi còn trẻ mang theo một thiếu niên, xác thực có vài phần không thích hợp với nơi đây cho lắm.

Ta coi như không để ý đến những ánh mắt khác thường đang nhìn vào chúng ta, thẳng đi lên phía trước.

Sở Ngọc ở phía sau kéo ống tay áo của ta, bất mãn nói: “Chúng ta trở về.”

Ta ngoái đầu lại nhìn hắn cười, mang theo vô hạn phong tình “Tiểu Ngọc Ngọc, tỷ tỷ mang đệ tới đây là có chủ ý, để cho đệ mở mang thêm kiến thức hiểu biết.”

Mặc dù không thể gọi là nụ cười khuynh thành, nhưng theo một góc độ nào đó, vẫn là có một mị lực nhất định, cho nên ở thời điểm ta lôi kéo Sở Ngọc đi qua, những người đó tự động dẹp sang hai bên, nhường cho ta một vị trí tốt.

Nhà cái tự nhiên là người của sông bạc, lắm la lắm lét, vừa thấy liền biết không phải là người tốt.

Ánh mắt lưu chuyển nhìn trên người những người chung quanh hồi lâu, ta mới khoan thai cười nói: “Như thế nào lại không bắt đầu? Không chào đón ta sao?”

Một lời như thế, không khí vốn yên lặng lại một lần trở nên ồn ào.

Ta cũng không đặt cược, chính là chỉ đứng nhìn những người đó chơi, nhìn bọn họ thua nhiều hơn thắng, trải qua vài hiệp, ta đã hiểu được người của sông bạc dùng một thủ pháp mà không ai phát hiện ra được.

Lẳng lặng cười, lẳng lặng chờ đợi.

Cho đến lúc những người chung quanh đều ủ rũ tản ra, ta mới vươn tay lấy xúc xắc trong tay nhà cái “Cùng ta cá một ván, thấy như thế nào, chúng ta đổ xúc xắc xem lớn hay nhỏ được không?”

Nhà cái không nói gì, ta lại chính là hơi hơi trào phúng “Không dám cá cược sao?”

Chắc là do lời nói kích thích của ta, hoặc là do ta chẳng qua chỉ là một nữ nhân, cho nên hắn rất nhanh liền tiếp nhận sự khiêu chiến của ta, cùng ta cá một ván.

Chúng ta một ván định thắng thua, sau khi ta hiểu được xúc sắc này bên trong có huyền cơ, tự nhiên sẽ không thua hấn, cho nên sau khi mở xúc sắc ra, kết quả làm cho ta thật thoải mái, hấn bên trong không cam lòng mang theo vài phần ngạc nhiên.

Bại bởi một nữ nhân, tự nhiên là thật sự rất mất mặt, cho nên ở dưới sự kích thích của ta, hấn lại cùng ta cá thêm vài ván nữa, thế cho nên ngân lượng của ta càng ngày càng nhiều, người vây quanh xem cũng bắt đầu càng ngày càng đông.

“Ta lại thắng.” Ta nở một nụ cười thần nhiên, mang theo một loại tư thái cao cao tại thượng nhìn hấn.

Mười ván, hấn thua cả mười lần.

“Tiếp tục.” Hấn hiển nhiên vẫn là không cam lòng.

“Ta không chơi nữa.” Cười như trước thần nhiên, làm như vô hại, ta xoay người kéo Sở Ngọc đi “Tiểu Ngọc Ngọc, chúng ta về nhà.”

“Thắng nhiều bạc như vậy đã muốn đi, không thể dễ dàng như vậy được” Phía sau truyền đến thanh âm làm người ta rét lạnh, giống như sự suy đoán từ trước của ta.

Ta lại không để ý tới hấn, chính là thông dong xuyên qua đám người, đi thẳng ra ngoài cửa.

Sở Ngọc khó hiểu nhìn ta, ta lại chính là đáp lại hấn bằng nụ cười giả hoạt.

144. Q.2 - Chương 144: Sông Bạc Chí Tôn (2)

“Vị cô nương này, chủ nhân của chúng ta muốn mời người đến gặp mặt.” lúc đi tới cửa, chúng ta bị chặn lại, đúng như ta mong muốn.

Đúng vậy, ta là cố ý, cố ý muốn khiến cho người khác chú ý.

“Được.” Ta tao nhã gật đầu, lại xoay người đem ngân phiếu nhét vào trong lòng Sở Ngọc “Tiểu Ngọc Ngọc, đệ về trước đi.”

“Người...” Sở Ngọc như trước khó hiểu nhìn ta, nghĩ muốn mở miệng nói gì đó, lại bị ta cắt ngang “Tiểu Ngọc Ngọc là đang lo lắng cho tỷ tỷ sao?”

Lời nói vốn sắp phát ra, cuối cùng lại bị hấn thu về, hấn dứt khoát xoay người rời đi.

Người của sông bạc Chí Tôn cũng không ngăn đón, chính là đứng ở một bên đợi ta.

Thật lâu sau đợi cho Sở Ngọc đi rồi, ta mới ngược lại nhìn về phía người của sông bạc, tao nhã nói: “Thỉnh các vị dẫn đường.”

Một đường bước vào, xuyên qua sông bạc đi vào nội viện, bọn họ dẫn ta tới một chỗ hoa lệ, sau đó mới dừng lại, đứng ở trước cửa cung kính nói: “Chủ nhân, người đã được đưa đến.”

“Các người lui xuống đi.” Bên trong truyền đến một giọng nói âm uẩn chuyển, đúng là giọng của nữ nhân.

Việc này quả là nằm ngoài dự kiến của ta, chính là ngay sau đó lại làm cho ta hưng trí, ngẩng cao đầu nhìn.

Đều là nữ nhân, đều là nữ nhân hư hỏng trong mắt thế nhân, không biết người ở đằng sau cánh cửa này sẽ phong tình đến mức nào?

Không đợi nàng mở miệng, ta liền đẩy cửa mà vào, làm như là một người bằng hữu quen thuộc đã lâu, đi thẳng vào bên trong phòng.

Phía trên nhuyễn tháp bên cạnh cửa sổ, có một nữ tử xinh đẹp đang nằm, dung mạo thanh lệ, ngạo nghễ như Bạch Liên (*), ánh mắt trong lúc đó có vài phần quật cường quen thuộc.

(*Bạch Liên: là bông sen trắng, thanh cao, tinh khiết, thoát tục)

Chính là một nữ tử khinh thường thế tục.

Chỉ cần liếc mắt một cái, ta liền hiểu được, nàng cùng ta là một dạng người.

Khi ta đánh giá nàng, nàng cũng đang đánh giá ta, đôi môi vốn là mím chặt, lại chậm rãi nhếch lên, cười như không cười.

Ngay sau đó nàng thu hồi tầm mắt, không chút để ý nói: “Người làm sòng bạc của ta mất mặt, ta nên đối phó với người như thế nào đây?”

Ta cũng không chút để ý trả lời: “Vậy người nghĩ muốn đối phó với ta như thế nào đây?”

Nàng là kiều ngạo, tự mang theo một loại ngạo nghễ khinh thường thế tục.

Thanh cao, ngạo nghễ, ta nghĩ nên hình dung về nàng như thế đi.

So sánh ở một góc độ nào đó mà nói, ta tự nhiên tùy tính nhiều hơn nàng, quật cường là có, nhưng cũng không mạnh hơn nàng, bất khuất thế tục, lại cũng sẽ không hận đời.

Không chút để ý của nàng càng giống như một loại xem thường, sẽ làm cho người ta cảm thấy nàng khó có thể thân cận.

“Đem ngân lượng trả lại cho ta, hoặc là...” Nàng ngược mắt, mâu quang mát lạnh nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của ta, sau đó mới nhẹ nhàng lên tiếng tiếp “Tự chặt đứt một cánh tay.”

Ta cười phá lên, tự nhiên cảm thấy sượng đến cực điểm “Người chỉ muốn người đến sòng bạc của người chỉ có thể thua, mà không được thắng nhiều, đây chính là cách người kiếm tiền sao.”

“Thế thì sao? Người không phục sao?” Ánh mắt vẫn như cũ là mát lạnh, mang theo vài phần lãnh đạm cùng ngạo nghễ.

Ta lại chính là cười đến càng thêm kịch liệt, cười đến trên con người của nàng đều nhiễm một tầng tức giận.

“Tất nhiên là không phục.” Ta chống lại tầm mắt của nàng, khiêu khích nói: “Người có năng lực lấy đi cánh tay của ta như thế nào?”

“Việc đó tự nhiên là ta phải cố gắng hết sức của mình, chặt đi một cánh tay của người.” lời nói thần nhiên theo trong miệng nàng nói ra, rõ ràng là giả mồm át lễ phải, nhưng nghe vào tai lại cố tình giống như nên làm như vậy.

Ta cúi người, thẳng tắp nhìn nàng, trong ánh mắt mang theo vài phần trêu tức, ngón tay nhẹ nhàng mà vuốt lọn tóc đen nhánh của nàng “Tâm thật ngoan độc, tỷ tỷ ta nghe xong rất thương tâm.”

Lời nói như thể tựa như đang trêu ghẹo người khác vậy, bên trong trêu tức mang theo vài phần ngả ngớn, giống như hoa hoa công tử lưu luyến thanh lâu.

(hoa hoa công tử: kể chuyện trêu hoa ghẹo nhuỵet)

Chính là người trước mắt hiển nhiên không phải là một nữ tử bình thường, nghe vậy cũng không tức giận, vẫn như cũ là loại tư thái cao cao tại thượng, tay nhẹ nhàng mà gạt tay của ta ra, nhẹ cười “Ta vốn dĩ vô tâm.”

145. Q.2 - Chương 145: Sòng Bạc Chí Tôn (3)

Vô tâm sao?

“Nếu người nghĩ muốn đem thu hồi lại ngân lượng, thì ngay từ đầu liền sẽ không tha cho người bên cạnh ta rời đi.” Ta khước môi nhếch lên, từ từ mà nói từng chữ “Cho nên nói đi, tìm ta có chuyện gì?”

Cười, vẫn như cũ bộ dáng cao cao tại thượng, lại càng ngày càng rõ ràng, mâu quang mát lạnh nhìn thật lâu ở trên gương mặt của ta, khoan thai nói: “Ta quả thật không nhìn lầm người, không biết người nhưng có hứng thú hợp tác với ta hay không?”

“Tên của người?” Ta đứng dậy, nhẹ giọng hỏi

Nàng hơi hơi có chút kinh ngạc, chính là ngay sau đó lập tức khôi phục lại tự nhiên “Cầm Hoàng.”

“Liễu Lăng.” Ta đưa tay ra trước mặt nàng “Hy vọng chúng ta hợp tác vui vẻ”

“Liễu Lăng?” Nàng lặp lại tên của ta, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn ta “Nguyệt Liễu Lăng, cung chủ của Kính Nguyệt cung?”

Ta không trả lời, mà ngược lại hỏi nàng “Người cảm thấy sẽ như vậy sao? Ta sẽ là nàng sao?”

Dùng thân phận của người khác, dùng tên do người khác đặt cho, vẫn là có cảm giác gò bó, nay ta dĩ nhiên không nghĩ cần phải che giấu cái gì, ta là Liễu Lăng, chính là Liễu Lăng.

“Người là ai cũng không trọng yếu, quan trọng là chúng ta hợp tác.” Nàng không có hỏi lại, ngược lại nở ra một nụ cười nhẹ, “Ngược lại là người, người chưa hỏi là hợp tác gì đã đáp ứng sao? Người không sợ ta đem bán người hay sao?”

“Có một số việc, hỏi cũng không nhận được đáp án, như vậy liền đơn giản là không hỏi. Nếu ta đã đứng ở nơi này, như vậy cũng chỉ có thể đáp ứng. Tuy nhiên nói là hợp tác, nhưng có lẽ gọi là giao dịch thì hợp lý hơn.” Ta không vội không chậm nói: “Người có lợi thế nắm trên tay mạng sống của ta, mà ta nếu muốn giữ lại cái mạng này, liền chỉ có thể cùng người hợp tác, đây chính là giao dịch của chúng ta. Ta nói có đúng không?”

Ta khoe miệng khẽ nhếch, ánh mắt lộ ra tia mỉm cười, không chút để ý tà tà ngạo nghễ nhìn nàng, nhìn thấy miệng nàng ý cười càng ngày càng sâu, cuối cùng vươn tay ra bắt lấy tay ta vẫn như cũ đang dừng lại giữa không trung.

“Xem ra là ta đã tìm đúng người. Người là nữ nhân đầu tiên làm cho ta cảm thấy có chí khí.”

“Người cũng là nữ nhân đầu tiên làm cho ta cảm thấy có thể tương giao.” Đáy mắt vẫn như cũ mang theo ý cười, ta khẽ cười nói: “Bởi vì chúng ta đều là nữ nhân hư hỏng trong mắt của người khác.”

Giờ khắc này, bất quá chỉ là trong nháy mắt ngắn ngủn, chúng ta liền nhìn thấu lẫn nhau.

Chúng ta trong lúc đó, sẽ không là quân tử chi giao(1), cũng không có khả năng là tri kỷ như là Bá Nha-Tử Kỳ (2), chúng ta chẳng qua là lợi dụng lẫn nhau, sự lợi dụng không cần che giấu, hiện ra bên ngoài một cách rõ ràng.

Cho nên sẽ không cần nói lời thề hùng hồn: không cầu sinh cùng năm, cùng tháng, cùng ngày, chỉ cầu được chết cùng năm, cùng tháng, cùng ngày. Cũng sẽ không đem tất cả mọi việc đều nói cho nhau biết, nhưng là nếu vẫn còn lợi ích để lợi dụng lẫn nhau, chúng ta liền sẽ không phản bội lại nhau.

Là bằng hữu? Không phải bằng hữu?

Không ai nói rõ ra, chỉ biết là hai bên hiểu rõ lẫn nhau rằng hai chúng ta cùng là một loại người, cho nên không cần phải nói cái gì, có thể từ giữa hiểu được một chút ít.

Nàng vẫn như cũ là Cầm Hoàng, ta vẫn như cũ là Liễu Lăng.

Sẽ không vì ai mà thay đổi cái gì, cũng sẽ không vì ai mà vứt bỏ cái gì.

Đã từng nhìn qua rất nhiều bằng hữu tốt, vì quá hiểu rõ tính cách của nhau mà trở mặt thành thù, cho nên tình bằng hữu có lẽ cũng giống như tình yêu, không ai có thể cam đoan rằng tình cảm đó có thể dài lâu hay không.

Cho nên không cần trả giá nhiều, cũng không cần phải nhọc lòng để đi dự đoán mọi chuyện, cứ thuận theo tự nhiên là được, đợi cho thời điểm thật sự không thể tiếp tục bảo tồn, cũng sẽ không thương tâm, ít nhất sẽ không tranh luận rốt cuộc là ai thiếu nợ ai?

Cũng có lẽ chung quy là chúng ta đều quá mức đậm mực, cho nên đều lựa chọn loại phương pháp này.

Cho nên từ lúc gặp mặt, tới thành giao dịch, rồi đến khi rời khỏi sông bạc Chí Tôn, ta chỉ biết nàng tên là Cẩm Hoàng, người ác nhất Đồ Thành, chủ nhân của sông bạc Chí Tôn.

Đúng vậy, không hơn.

(1: Quân tử chi giao: người quân tử giao thiệp với nhau)

(2: Bá Nha- Tử Kỳ: Bá Nha và Tử Kỳ là hai người bạn tri âm thời Xuân Thu Chiến Quốc)

146. Q.2 - Chương 146: Sông Bạc Chí Tôn (4)

Khi trở lại quán trọ, tâm tình thật tốt, bởi vì rốt cục lại có thể trải qua những ngày tiêu điều tự tại.

Ta trời sinh tính lười nhác, đối với tiền tài không có sự chấp nhất quá lớn, nhưng lại là cố tình thích tiêu tiền phung phí, mà kiếm tiền với ta mà nói thật sự là một vấn đề đau đầu.

Ta rất muốn như lúc trước, đi đến nhà của những phú hào mượn một chút ngân lượng, nhưng bên cạnh còn có Sở Ngọc, vì thế cũng chỉ có thể từ bỏ ý định đó.

Cho nên dọc đường đi đến Đồ thành, ta toàn ăn uống không cần phải trả tiền, làm cho Sở Ngọc rất là bất mãn.

Chính là ta đã sớm thành thói quen, mặc kệ Sở Ngọc như thế nào, ta đều là một bộ dáng cợt nhả.

Cẩm Hoàng nói, nàng phải rời khỏi Đồ thành một thời gian, cho nên hy vọng ta có thể thay thế nàng ở tại chỗ này.

Bởi vì nàng tin tưởng ta có thể coi chừng sông bạc, trừ bỏ những người đến gây phiền toái.

Cho nên ta cũng chỉ cần làm theo sự phân phó của nàng mà thôi, làm cho những người đó không dám hành động thiếu suy nghĩ mà thôi.

Nói cho cùng đến để làm ác nhân, mà đối với ta mà nói làm ở quán ác nhân thật sự là một việc rất nhỏ.

Ta cũng hỏi qua Cẩm Hoàng, tại sao lại yên tâm giao sông bạc cho ta, không sợ ta hủy diệt sông bạc, lấy hết ngân lượng bỏ chạy hay sao.

Mà nàng lại chỉ âm trầm cười nói “Người cứ việc đi, chính là cho dù người có chạy đến chân trời góc bể nào, ta cũng không bỏ qua cho người, chuyện mà Cẩm Hoàng ta muốn làm chưa bao giờ sẽ bỏ dở nửa chừng.”

Khi đó, ta còn thực cảm thấy có một cỗ âm khí vờn quanh, chỉ cảm thấy nữ nhân như Cẩm Hoàng này thật không đơn giản so với những gì ta đã nhìn thấy.

Vừa bước vào cửa phòng, liền gặp Sở Ngọc đang ngồi lẳng lặng ở một bên, trên mặt nhưng lại mang theo vài phần lo lắng.

Ta cười đánh tiếng, ôm chầm lấy hân, cười to nói: “Tiểu Ngọc Ngọc, tỷ tỷ ta đã trở về, có phải hay không đệ rất lo lắng cho tỷ tỷ a~.”

“Này, người buông ra.” người bị ta ôm lấy bất mãn cực độ, dùng sức đem ta đẩy ra “Ai lo lắng cho người, ta chỉ là không nghĩ cho người chết ở trên tay người khác.”

Ta lại lần nữa tiến lên, không để ý đến hân bất mãn, lại lần nữa tàn sát bờ bãi khuôn mặt của hân “Được, được, tỷ tỷ cam đoan trước khi đệ giết ta, sẽ không chết ở trên tay người khác là được chứ gì.”

Có lẽ là do lời nói không chút để ý gì của ta đã chọc giận Sở Ngọc, hân mạnh mẽ dùng sức đẩy ta ra, gần từng tiếng nói: “Ta sẽ trở nên thật mạnh, sau đó tự tay giết người.”

Thời điểm mỗi khi nghe hân nói muốn giết ta, đáy lòng đúng là vẫn còn có vài phần khổ sở, chính là nếu là chính mình đã lựa chọn, mặc dù thật sự chết ở dưới kiếm của hân, cũng chỉ có thể tự trách chính mình.

Nuôi dạy một đứa trẻ luôn mồm nói muốn giết mình, ta cho tới bây giờ cũng không nghĩ được tại sao chính mình lại làm như vậy.

Có đôi khi ta suy nghĩ, có phải hay không là do mình quá tịch mịch, cho nên mới cần Sở Ngọc ở bên cạnh.

“Ừm, Tiểu Ngọc Ngọc nhất định sẽ trở nên rất mạnh.” Vươn tay vuốt đầu của hắn, ta cười yếu ớt thản nhiên.

Hắn kinh ngạc nhìn ta “Cho nên trước khi ta chưa giết được người, không cho người vứt bỏ ta, là người đã đáp ứng ta rồi đó nha.”

Lời vừa thoát ra khỏi miệng, hắn tựa hồ mới ý thức được cái gì, nhanh tay bịt chặt miệng lại.

Ta chưa bao giờ thấy qua Sở Ngọc đáng yêu như vậy, không khỏi phá lên cười “Tiểu Ngọc Ngọc, đệ thừa nhận đi, đệ quả thực là đang lo lắng cho ta.”

“Ta không có, ta đều nói không có.” Hắn mặt đỏ lên, có vài tia kìm nén sự tức giận.

Ta không có tiếp tục trêu ghẹo hắn nữa, chính là thản nhiên nói: “Được, ta đáp ứng đệ sẽ không vứt bỏ đệ, cho đến khi nào đệ đủ mạnh để tự bảo vệ mình.”

Hắn đúng là vẫn chỉ là một đứa nhỏ, cũng đúng là vẫn còn sợ hãi.

Tuy rằng ở mặt ngoài không có biểu hiện ra, nhưng là vừa rồi, thời điểm ta bị người của sông bạc mang đi, trong ánh mắt của hắn xác thực có sự kinh hoàng chưa bao giờ thể hiện ra.

Đó là một cảm giác kinh hoàng sợ bị người vứt bỏ.

Trước kia ta cũng đã từng trải qua cảm giác sợ hãi bị người vứt bỏ này, cái loại kinh hoàng, sợ hãi chỉ còn lại có một mình cô đơn không ai bên cạnh.

Cho nên ta hiểu lắm, cũng đau lòng hắn luôn tỏ ra quật cường

Hắn há mồm muốn nói gì đó, nhưng lại vẫn là quay đầu sang hướng khác.

147. Q.2 - Chương 147: Hoa Khôi Cảnh Thù

Cầm Hoàng đi thật gấp, cũng không giao lại cái gì, làm ta chỉ sau một đêm đã thành chủ nhân của sông bạc Chí Tôn, mặc dù chỉ là tạm thời.

Có lẽ có vài người biết được nội tình, nhưng đa phần là chưa bao giờ gặp qua Cầm Hoàng, bởi vậy đối với biến cố này, không ai nói cái gì cả, vẫn bình thường như trước, giống như ta không có ở vị trí này.

Mà Sở Ngọc từ sau khi biết chuyện, không muốn cùng ta đi đến sông bạc Chí Tôn, tình nguyện ở lại quán trọ.

Đối với vị trí người ác nhất Đồ thành này, hắn rất khinh thường, ta cũng hiểu được tính hắn, cho nên cũng không khuyên can nhiều, chỉ ngầm kêu tiểu nhị của quán trọ chiếu cố hắn nhiều hơn một chút.

Có lẽ là do ta thích khoe khoang, chứ đối với vị trí này của Cầm Hoàng, ta không có thích ứng được nhiều, nhưng chắc không bao lâu nữa là lại như cá gặp nước mà thôi.

Rất nhiều thời điểm, ta cũng không rõ vì sao ta phải đáp ứng Cầm Hoàng, càng không rõ tại sao Cầm Hoàng lại tín nhiệm ta như thế? Mà sự tình đã phát triển đến tình trạng này thì ta cũng không cần nghĩ nhiều, có một số việc luôn luôn tồn tại đạo lý của nó.

Thủ hạ của Cầm Hoàng thoát nhìn đều là một bộ dáng hung thần ác sát, chỉ đối với một mình Cầm Hoàng là cung kính, ngay cả một tia phản kháng đều không có! Có đôi khi ta cảm thấy sự cung kính kia không đơn giản như vậy, đó hình như là một loại sợ hãi vô hình.

Giờ phút này, ta bắt đầu tò mò rốt cuộc Cẩm Hoàng là loại nữ nhân như thế nào?

Mà sự sợ hãi trong ánh mắt của những người đó là vì cái gì?

Tay nhẹ nhàng mà vỗ về chơi đùa vòng ngọc đeo ở trên cổ tay, đây là vật tượng trưng cho thân phận của Cẩm Hoàng, cái này là dùng cho những người không có biết đến bộ mặt thật của Cẩm Hoàng nhận thức được chủ nhân, nói đúng hơn là dùng vật để nhận thức người

Đây cũng là nguyên nhân làm ta có thể thoải mái như vậy, không cần phải ngại ngùng gì cả, chỉ cần trong tay có chiếc vòng ngọc này là được rồi.

“Chủ nhân.” Ngoài cửa truyền đến một đạo thanh âm cung kính kêu to, đó là thanh âm của Mạnh Hổ.

“Tuyệt Duyệt phường gửi thiệp mời, thuộc hạ muốn biết chủ nhân có đi tham gia đại hội gặp mặt hoa khôi của Tuyệt Duyệt phường hay không?.” Người ngoài cửa cung kính hỏi

Tuyệt Duyệt phường? Đại hội gặp mặt hoa khôi?

Nghe vậy, ta không khỏi hơi hơi nhếch môi, cười nói: “Ta đi, người lui xuống chuẩn bị một chút, chuẩn bị xong đến báo cho ta biết là được.”

Người ngoài cửa lên tiếng trả lời rồi đi “Dạ.”

Ta ở Đồ thành này cũng chưa lâu, nhưng đối với một số việc ở đây, ta cũng có nghe qua

Đại hội gặp mặt hoa khôi, nói đến Tuyệt Duyệt phường nổi tiếng có hoa khôi Cảnh Thù, mà mọi người ai cũng muốn nhìn, dù sao cái giá để nhìn được hoa khôi Cảnh Thù này cũng không phải bình thường. Người được mộ danh này cũng chỉ có ở đại hội chọn hoa mới có thể nhìn thấy hình dáng của nàng.

Mà đại hội này sở dĩ gọi là đại hội gặp mặt hoa khôi, không phải khách nhân gặp mặt hoa khôi, mà là hoa khôi Cảnh Thù chọn khách gặp mặt, ở một ngày này, chỉ cần có người trả lời làm cho hoa khôi Cảnh Thù vừa lòng, như vậy liền có cơ hội cùng nàng gặp mặt.

Lời đồn đãi rất nhiều, trong đó có vài phần là thật, lại có vài phần là giả, muốn tìm hiểu cũng không phải dễ dàng.

Tốt lắm! Có cơ hội đi xem hoa khôi phong tình thì hay quá còn gì.

Chính là ba ngày sau! Lúc ta nhìn thấy vị hoa khôi mà mọi người nói, ta mới hiểu được có khi gặp một người chỉ đơn giản là thoáng qua rồi thôi, xa nhau mãi không có kí ức gì, mà có khi gặp một người khác, mà người ấy đã tồn tại trong sinh mệnh của ta, thì sẽ lưu lại một vô số những kí ức.

Áo trắng lạnh nhạt, khăn lụa trắng che mặt, ta ngồi ở vị trí cao nhất dành cho Cẩm Hoàng, cao ngạo ngồi ở dưới đài, thờ ơ lạnh nhạt nhìn hết thấy, chính là tầm mắt không có ở dưới đài này, mà lại là hướng về bóng dáng yêu hồng phía trên đài.

Hồng y xinh đẹp, tóc đen như mực, dáng người phu nhược nòn nà, đôi mắt giống như ánh sao sáng lấp lánh, một nụ cười, một cái nhíu mày không phải quyến rũ động lòng người, cũng không là khuynh quốc khuynh thành, mà là tác động lòng người vì sự mảnh mai đáng yêu.

Vốn tưởng rằng màu đỏ là quyến rũ, chưa bao giờ gặp qua có người mặc nó lại thanh lệ như thế.

Vốn tưởng rằng thế gian này không còn ai có thể giống Cơ Lưu Tiêu, y phục màu đỏ tựa như sinh ra là chỉ để dành cho hắn, nhưng giờ lại phát hiện còn có người không giống người thường như vậy.

Đây thật là nàng sao?

Hay là hắn?

Dung nhan này rõ ràng chính là nam tử đầu bạc ngày đó ta gặp ở bờ sông, ngay cả ánh mắt có điểm u buồn kia cũng không thể che dấu được.

Là hắn, tuyệt đối là hắn.

Nhưng là một nam tử đầu bạc, thân thể suy nhược sao lại trở thành hoa khôi?

Thế gian này luôn luôn có nhiều điều bất ngờ như vậy.

Ánh mắt của ta thủy chung không có rời khỏi hắn, mà ánh mắt của hắn cũng tựa hồ luôn như có như không xẹt qua ta.

Dưới đài, giống như dậy sóng, trừ bỏ ta, kỳ thật cũng có một số nam tử vì mộ danh mà đến.

Trên đài, hắn im lặng ngồi, ngón tay nhẹ nhàng gảy đàn, ta nghĩ có lẽ đó là động tác làm động lòng người của hắn.

Chính là ánh mắt hắn rất dồn dập, bên trong thậm chí bao hàm một phần hưng phấn mà người ta khó có thể phát hiện ra được.

Hắn đang nhìn ta, nóng bỏng như vậy, tựa hồ làm cho ta quên đi bản thân đang ở nơi nào.

Dưới đài, tuy rằng đối với nam nhân này, ta tràn đầy tò mò, nhưng cũng không dám xem nhiều, bởi Mạnh Hổ đi theo phía sau ta đã đủ để cho người nhìn thấy mà sợ.

Huống chi, chỉ cần sau khi nghe ngóng, bọn họ là có thể hiểu được thân phận của ta, cho nên căn bản là không ai có lá gan động chạm đến ta.

“Cảnh Thù, tấu thêm một khúc nữa đi.” Một khúc vừa xong, người dưới đài không khỏi ồn ào.

Chỉ là bọn hắn là thật có thể nghe hiểu ý từ của khúc nhạc hắn vừa tấu sao, hay chẳng qua là lo nhìn mỹ mạo của hắn mà nghĩ đến việc đáng khinh?

Nếu để cho bọn họ biết người họ ngưỡng mộ là một nam nhân, không biết tình hình sẽ như thế nào đây?

Ta thủy chung vẫn duy trì hờ hững, làm cho người người cách xa ngàn dặm, đem phần cao ngạo kia của Cẩm Hoàng diễn vô cùng nhuần nhuyễn, ngay cả Mạnh Hổ cũng không có phát hiện chủ nhân của mình sớm thay đổi người.

Có lẽ là Cẩm Hoàng biết được ta có thể giả dạng được nàng, cho nên mới yên tâm mà rời đi như thế.

“Nếu có người có thể đáp được vấn đề Cảnh Thù đặt ra, Cảnh Thù nhất định sẽ không làm cho người ấy thất vọng.” Thanh âm nhỏ nhẹ bên trong mang theo vài phần mỉa mai, mi kia, ánh mắt kia, còn có một bộ dáng điềm đạm đáng yêu, tựa hồ chỉ cần nhìn lên liếc mắt một cái, có thể làm cho người khác có ý muốn bảo hộ.

Người trước mắt tuyệt đối còn có một câu chuyện bí mật

Không riêng gì vẻ u buồn không giấu nổi kia, mà ngay cả toàn thân hắn cũng toát ra vẻ đặc biệt khác xa với người bình thường

Nếu ta đoán đúng, hắn vào thanh lâu này chắc cũng là vì để thu thập tình báo, hoặc là đang che giấu chính mình.

“Thiên hạ có ba loại kì độc mạnh nhất...” Thanh âm thản nhiên truyền đến, nhưng ta cũng không cần nghe hắn nói nhiều, chỉ cần nghe xong mở đầu, ta đã hiểu được, ta đoán chắc là không sai.

Ta xoay người rời đi, vô tâm không cần đi thăm dò hắn, không muốn vướng bận trong lòng. Có lẽ hắn cùng Cẩm Hoàng có quan hệ rất sâu xa nào đó, nhưng ta đây không phải là Cẩm Hoàng.

“Mạnh Hổ, có phải rất ngạc nhiên vì sao năm nay ta phải đi đến đây, đúng không?” Ta vừa đi vừa thử thăm dò Mạnh Hổ.

“Đây là chuyện của chủ nhân, Mạnh Hổ không dám phỏng đoán nhiều, chủ nhân làm như vậy chắc chắn là có ý của người.” Mạnh Hổ ở phía sau vẫn như bình thường cung kính. Nhưng chỉ cần câu nói của hắn, ta liền hiểu được quả nhiên trước kia Cẩm Hoàng không có tới nơi này.

Mà năm nay chẳng qua là tìm người đóng giả mình, cho nên mới sẽ xuất hiện ở Tuyết Duyệt phường. Trách không được ánh mắt vừa rời của Cảnh Thù chứa đựng một loại cảm giác không thể tin. Ta tựa hồ đã làm hỏng một quy củ của Cẩm Hoàng.

“Biết là tốt rồi.” Bỗng nhiên ngoái đầu nhìn lại cười, cũng đủ yêu mị.

Mạnh Hổ trong nháy mắt có chút hoảng hốt, mà ta ở trong phút chốc khôi phục sự thanh cao ngạo nghễ, xoay người rời đi.

Một đường bước vào, mà lúc đi đến trung tâm của Tuyết Duyệt phòng, lại bị người ngăn cản đường.

“Hoàng chủ, xin dừng bước.” Người tới cúi đầu, một thân cung kính.

Ta dừng bước, xa cách hỏi: “Có chuyện gì?”

“Hoàng chủ, nếu đã đến đây, xin mời ở lâu thêm chút nữa, có thể làm Hoàng chủ thực vui vẻ.” Người trước mắt kích động ngẩng đầu, ánh mắt khẩn cầu.

Giờ phút này, ta mới nhìn rõ khuôn mặt của nàng, rõ ràng là nha hoàn Bích Liễu gặp ở y quán một ngày trước.

Cảnh Thù cùng Cẩm Hoàng quả nhiên có quan hệ bất thường sao?

Ánh mắt thanh lãnh xuyên thấu qua lụa trắng nhìn thẳng vào khuôn mặt Bích Liễu, sau một hồi lâu ta mới thần nhiên đáp: “Được.”

Giờ khắc này, ta rõ ràng nhìn thấy ánh mắt Bích Liễu lóe sáng.

Vẫn là đơn giản mà nói, quan hệ của Cảnh Thù cùng Cẩm Hoàng hơn xa những gì ta đã tưởng tượng.

Ta cũng không hỏi gì, lại chính là đi theo Bích Liễu đi tới một căn nhà nhỏ yên tĩnh bằng trúc, mà một ngày trước đó ta đã tới.

“Mạnh Hổ, người đứng canh ngoài cửa.” Ta không có biểu hiện ra điều gì dị thường, cứ như bình thường phân phó Mạnh Hổ. Mạnh Hổ lên tiếng trả lời, mà ta liền cùng Bích Liễu vào căn nhà nhỏ.

Bích Liễu không biết là cố ý hay vô tình mà cứ thế nhìn ta, hình như có ngàn vạn lời muốn hỏi. Đợi sau khi chúng ta ngồi vào chỗ, ta liền đi thẳng vào vấn đề, mở miệng nói: “Người có chuyện gì cứ nói thẳng ra đi.”

Bích Liễu dừng một chút, đột nhiên quỳ xuống, hai tay cầm lấy chân váy ta, thanh thanh khẩn cầu “Hoàng chủ, ta xin người để ý đến công tử một chút được không? Hắn đối với người...” Mặc dù Bích Liễu nói không có rõ ràng, nhưng ta có thể hiểu được hết thảy.

Nguyên lai, Cảnh Thù đối Cẩm Hoàng là tình yêu khắc cốt ghi tâm, nhưng chính là hoa rơi cố ý, nước chảy vô tình, Cẩm Hoàng đối với Cảnh Thù không chút để ý.

“Công tử nhà người có tư cách có người yêu sao?” Nếu là Cẩm Hoàng, sẽ vô tình như thế này sao?

Ta biết nếu là Cẩm Hoàng, nhất định còn hơn thế.

“Chỉ bằng một bộ dạng hiện tại của hắn? Hắn xứng với ta sao?” Vì thế thanh âm thanh lãnh của ta vô tình vang lên bốn phía, thần nhiên lại cũng đủ giết đi tâm ý của một người.

Ta chẳng qua là muốn để Bích Liễu biết được tâm ý Cẩm Hoàng, nhưng mà thế gian luôn luôn nhiều điều trùng hợp. Một đạo thanh âm vỡ vụn cắt ngang lời ta. Ta nhìn đến nơi phát ra thanh âm ấy, chỉ thấy Cảnh Thù đang đứng ở trước cửa, trên mặt vẫn không kịp thu lại ý cười, lại rõ ràng như bị bóp chết, tất cả rồi rầm, khó nhận.

Dưới chân hắn là một tách trà vỡ vụn, lá trà xanh biếc phía trên thậm chí còn có hơi nóng phát ra, hương trà lập tức tràn ngập toàn bộ ngôi nhà nhỏ.

“Cẩm Hoàng. . .” Hắn mở miệng, thanh âm khàn khàn, lại có vài phần đau xót như có người chọc phải trái tim mảnh mai của hắn. Một nam tử như thế, nên dùng tâm tình gì để đối đãi với hắn đây? Mà ta chung quy lại là đầu sỏ làm hắn thương tổn.

Có lẽ ngay từ đầu, ta không nên tới đây, là ta cho hắn vô hạn hy vọng, lại không thể không tự tay đem hắn đẩy vào tuyệt vọng.

Cẩm Hoàng cho tới nay tương đối hồ hững, mà lúc này đây ta có nên vô tâm tiếp tục đả thương người hay không? Nhưng là ta chứ không phải Cẩm Hoàng, ta cũng không có quyền thay Cẩm Hoàng quyết định cái

gì. Hít sâu một hơi, ta hờ hững như trước nói: “Người hẩn là hiểu được, phải không?” Thông minh như Cảnh Thù, hẩn làm sao có thể không hiểu tâm ý của Cẩm Hoàng.

Trên mặt Cảnh Thù vốn đã tái nhợt, lại thêm vài phần tự giễu vô lực, hẩn gật đầu, sâu kín nói: “Đúng vậy, ta hiểu, ta vẫn đều là hiểu được.”

“Cẩm Hoàng, có người nói người là ý chí sắt đá, ta xem người căn bản là vô tâm.” Bích Liễu ở một bên đột nhiên hướng ta quát, trong mắt đều là ý muốn khiển trách.

Nàng là nói đúng, Cẩm Hoàng thật sự vô tâm. Cũng có thể lòng của nàng đã sớm thất lạc, nhưng tìm mãi cũng không trở lại.

“Vô tâm sao?” Ta hừ nhẹ, giống như cách Cẩm Hoàng đối với ta ngày đó, trào phúng nói: “Ta là vô tâm.”

Bích Liễu kinh ngạc, Cảnh Thù cười khổ, giờ khắc này, ta bắt đầu hối hận tại sao mình lại ở trong này.

Ta không phải Cẩm Hoàng, lại càng không muốn vì Cẩm Hoàng mà nhận lấy những ai oán to như vậy trên lưng.

“Bích Liễu, người trước đi ra ngoài đi.” Ngay sau đó, Cảnh Thù vô lực khoát tay, ngược lại đối với Bích Liễu nói.

Bích Liễu liếc mắt nhìn ta, sau đó vội vàng xoay người rời đi.

“Cẩm Hoàng, Quân Mạnh Nhiên ta chưa bao giờ nghĩ tới đi theo nàng ta sẽ được lợi ích gì, trước kia là thế, hiện tại vẫn thế, tương lai cũng thế.” Mặt hẩn trong lúc đó vẫn như cũ nồng đậm u buồn, lời nói lại chứa đựng vô số sầu bi, “Ta yêu nàng, nhưng là ta cũng hiểu được nàng không thương ta, cho nên từ đầu đến cuối ta đều không cho rằng mình có thể xứng với nàng.”

“Đúng vậy, nàng nói rất đúng. Quân Mạnh Nhiên ta không có tư cách, cũng không xứng.” Là cười khổ! Cũng là tự giễu. Chính là Quân Mạnh Nhiên... Hẩn nói hẩn là Quân Mạnh Nhiên? Phi tuyết công tử Quân Mạnh Nhiên sao? Tứ công tử – Quân Mạnh Nhiên sao? Vì sao hẩn lại đến thanh lâu này làm hoa khôi chứ?

Nhớ ngày đó, ta tuyên bố đùa giỡn với tứ công tử, tất nhiên là đối với bọn họ từng có những hiểu biết nhất định. Truyền thuyết nói Phi tuyết công tử da thịt trắng như tuyết, xem ra cũng không phải không có căn cứ.

Chỉ là nếu hẩn có thể trở thành một trong tứ công tử, nhất định phải có chỗ hơn người, nhưng sẽ là cái gì đây?

Ta ngược mắt, cách một tầng lụa trắng đánh giá hẩn.

Chính là trừ bỏ u buồn. Vẫn là u buồn, ta cảm giác trên người hẩn chính là nồng đậm sự u buồn.

“Hiểu được là tốt rồi.” Ngàn vạn suy nghĩ, ta cuối cùng bảo trì lạnh lùng, xoay người muốn ly khai.

Đi được vài bước, phía sau lại truyền đến giọng nói thần nhiên của hẩn.

“Cẩm Hoàng, nàng mặc dù có thể phụ cả thiên hạ, nhưng thủy chung không có biện pháp phụ hẩn.” Tạm dừng một chút, hẩn lại nói: “Cho nên buông tay đi. Không phải vì hẩn, mà là vì chính nàng.” Hẩn trong trong miệng Quân Mạnh Nhiên là ai? Đây tựa hồ lại là một đoạn ân oán dây dưa không muốn người biết.

“Chuyện của ta không cần người quản.” Đối với Cẩm Hoàng, ta không hiểu rõ nàng nhiều lắm, cho nên ta cũng chỉ có thể nói một câu này.

Ngay sau đó, ta ly khai khỏi căn nhà nhỏ bằng trúc của Quân Mạnh Nhiên, không muốn ở lại để thêm đả thương người.

Hẩn trên người có rất nhiều u buồn, làm cho người ta không đành lòng thương tổn hẩn. Cẩm Hoàng không muốn thấy hẩn, hay là nàng ta sợ sẽ bị hẩn là cho làm lung lay? Mà giao dịch giữa nàng ấy và ta thật sự chỉ đơn thuần thế thôi sao?

Nàng rời đi, thật sự là vì có việc gấp, hay còn là vì muốn trốn tránh người nàng không muốn gặp?

148. Q.2 - Chương 148: Cẩm Tú Thật Giả

Cẩm Hoàng, nàng mặc dù có thể phụ cả thiên hạ, nhưng thủy chung không có biện pháp phụ hân.

Lời nói của Quân Mạnh Nhiên luôn vang vọng ở bên tai ta, như sợi chỉ quấn quanh lòng của ta.

Cố gắng xoay người, tìm một vị trí thật thoải mái để ngủ, ta lơ đãng lại nghịch chiếc vòng tay bằng ngọc, khóe môi lại không tự chủ được nhếch lên.

Cẩm Hoàng a Cẩm Hoàng, đúng là vẫn còn có một người có thể đánh nát một phần thanh cao, ngạo nghễ của người.

Mà hân sẽ là một nam tử như thế nào đây?

Ta nhưng lại thập phần hiếu kỳ.

“Mạnh Hổ, người ngày hôm qua đến gây chuyện, liền giao cho người đi xử lý, người chắc cũng đã biết phải nên làm như thế nào rồi chứ.” Ta cười, đứng dậy, cách cánh cửa phân phó Mạnh Hổ đang đứng ở bên ngoài, sau liền hướng bể tắm đi đến.

“Mạnh Hổ biết.” Mạnh Hổ lời nói cách cánh cửa rất xa truyền đến, không ngờ giọng nói vẫn còn vang truyền rõ ràng như vậy.

Cẩm Hoàng không ngừng mà thu vào rất nhiều tài phú, nhưng cũng không phải là một người không biết hưởng thụ, sau phòng của nàng là một bể tắm lớn, dùng ngọc Nam Hải sáng tinh khiết chế tác mà thành, mùa đông ấm, mùa hạ mát mẻ, rất tốt cho việc chăm sóc nhan sắc, lưu thông mạch máu.

Ta chậm rãi đi vào trong bể tắm, tựa lưng lên trên vách đá, hơi hơi khép mắt lại, tùy ý nước ấm áp trong bể xệt qua da thịt của ta, hưởng thụ sự thoải mái sung sướng nhất.

Cũng không biết là qua bao lâu, chắc là vì quá mức thoải mái, ta nhưng lại mơ mơ màng màng ở trong bể chìm vào trong giấc ngủ.

Giấc mộng đây đưa kia lại một lần nữa ập đến.

Ta giật mình tỉnh giấc, ngược mắt nhìn lên lại chạm phải một đôi mắt đẹp tràn đầy ý cười.

“Người là ai?” Ta ly khai vách tường của bể tắm, tạo ra một khoảng cách giữa hai chúng ta.

Người này thế nhưng lại có thể không tiếng động mà tiến vào đây! Mà ta nhưng lại không có chút cảm giác phát hiện ra.

Mặc dù ngủ, nhưng cũng không thể nào dễ dàng buông lơ cảnh giác.

Nếu nàng muốn giết ta, giờ phút này ta nhất định sớm máu tươi nhuộm đỏ nơi đây.

“Ta gọi là Cẩm Tú.” Nàng hướng về phía ta thản nhiên cười, má lúm đồng tiền hiện ra, thật là đáng yêu.

Cẩm Tú?

Nàng cùng Cẩm Hoàng có quan hệ gì không?

Nàng như là đoán được suy nghĩ trong lòng ta, cúi đầu xuống hỏi: “Ta là muội muội của Cẩm Hoàng, người là ai? Vì sao lại ở chỗ này?”

Nàng là muội muội của Cẩm Hoàng sao?

Ta đương nhiên không có nghe Cẩm Hoàng nhắc qua, dù sao chúng ta trong lúc đó bất quá cũng chỉ nói vài câu với nhau mà thôi.

“Cẩm Hoàng có việc đi ra ngoài, ta là bằng hữu của nàng. Trước mắt tạm quản lý sòng bạc Chí Tôn.” Ta hồi phục lại như bình thường, nở nụ cười đầy thiện ý, lời nói ôn nhu. Ở dưới tình cảnh này, ta tựa hồ chỉ có thể nói được như vậy.

Cẩm Tú cúi thấp đầu, đánh giá ta một phen, mới ngọt ngào nói: “Tỷ tỷ tên là gì?”

“Cẩm Tú có thể gọi ta là Liễu Lăng tỷ tỷ.” Đối mặt với nữ tử như thế này, thần sắc của ta cũng không thể không nhu hòa một ít được, nàng không giống như Cẩm Hoàng đối với ngoại nhân thủy chung mang theo sự ngạo nghễ.

Chính là thanh cao, ngạo nghễ như Cẩm Hoàng nhưng lại sẽ có một muội muội ưu sầu khó hiểu như thế này sao.

Nàng cũng không cần phải nghĩ ngợi nhiều, liền ngọt ngào gọi: “Liễu Lăng tỷ tỷ.”

Ta nhìn nàng mỉm cười ngọt ngào, cầm lấy quần áo ở bên cạnh bể, đứng dậy bước ra khỏi bể tắm.

“Liễu Lăng tỷ tỷ, tỷ tỷ đi đâu vậy ?” Cẩm Tú đi theo phía sau ta, một đường lải nhải.

Vốn tưởng rằng nàng chỉ là một tiểu cô nương, lại không nghĩ rằng nàng so với ta còn cao hơn vài phần, xem ra nàng đã qua tuổi dậy thì được vài năm rồi, nhìn nàng giống như một cô gái không hiểu sự đời, lại làm cho nàng có vài phần đơn thuần cùng tính trẻ con.

“Tỷ tỷ của người thật sự có một việc trọng yếu phải làm, cho nên tạm thời sẽ không trở về sớm được. Nếu người có việc tìm nàng, có thể ở trong này đợi đến khi nàng quay trở về. Nếu người không có chuyện gì trọng yếu, cũng có thể đi về trước. Chờ tỷ tỷ người trở về, ta sẽ thay người chuyển lời cho nàng.” Ta cố gắng nhẫn nại, nói.

“Chuyện như thế nào mới được gọi là trọng yếu?” Nàng chạy lên trước mặt ta, cười hỏi.

Vừa nãy còn cảm thấy nàng là người đơn thuần, giờ phút này lại cảm thấy trong lời nói của nàng, có vài phần ý tứ hàm xúc trên nét mặt người.

Nàng cứ theo sát ta lải nhải đặt ra câu hỏi, làm ta cảm thấy thật quẫn bách, nàng hỏi ta chuyện gì mới được gọi là trọng yếu, ta làm sao mà biết được đây?

Ta cùng Cẩm Hoàng bắt quả chỉ là làm một cuộc giao dịch, cho nên giờ phút này ta mới sẽ xuất hiện ở trong này.

Về phần Cẩm Hoàng vì cái gì rời đi, khi nào sẽ trở lại, ta còn thật không biết sẽ phải trả lời như thế nào.

“Một đứa trẻ không cần phải hỏi nhiều, như vậy sẽ tốt hơn.” Ta cười che dấu muốn cho qua chuyện, dùng bước ôn nhu nói với nàng: “Cẩm Tú, nơi này không phải là nơi người nên ở lại, ta xem người vẫn nên đi về trước là tốt nhất, chờ Cẩm Hoàng trở về, ta sẽ bảo nàng tới tìm người.”

Cẩm Tú nhìn quanh bốn phía, giả hoạt cười nói: “Nơi này tốt lắm a~. Nếu tỷ tỷ ta có thể ở, Liễu Lăng tỷ tỷ người cũng có thể ở, ta vì cái gì không thể?”

Nàng nhìn ta, nhanh chóng phát biểu một câu: “Ta quyết định, ta muốn ở lại đây để chờ tỷ tỷ.”

Giờ phút này, ta quyết định thu lại lời nói vừa rồi, người trước mắt tuyệt đối không phải là một cô gái đơn thuần không hiểu sự đời, ánh mắt của nàng rõ ràng có vài phần giả hoạt, lại có một bộ dáng vô tội không nên có.

“Có thể, nhưng mà người phải nghe theo lời ta.” Ta dừng một chút, sau đó mới cười nói.

Nàng ôm lấy cánh tay ta, vẻ mặt đơn thuần nói: “Cám ơn Liễu Lăng tỷ tỷ.”

Đối với sông bạc Chí Tôn, ta cũng không quen thuộc cho lắm, vì để cho không phải gặp phiền toái gì, ta đem Cẩm Tú an bài ở tại một gian phòng bên trong phòng của ta.

Cũng may Cẩm Tú biểu hiện rất là nhu thuận, không chỉ có không có tiếp tục hỏi nhiều, cũng giúp ta che giấu thân phận.

Thời điểm ta đi ra ngoài tuần tra sông bạc, nàng cũng không đi cùng, liền như vậy ngoan ngoãn ở lại bên trong phòng.

“Mạnh Hổ, ta đi ra ngoài một chút sẽ trở lại, người không cần đi theo ta.” Vẫn như lúc sau khi lui tới sông bạc tuần tra xong, ta xoay người nói với Mạnh Hổ.

“Dạ, chủ nhân.” Mạnh Hổ không hỏi gì nhiều, cũng sẽ không cãi lời.

Ở trước mặt của ta, hắn luôn luôn là một dáng vẻ cung kính, đem những lời ta nói coi như là thánh chỉ, một mực vâng theo.

Đương nhiên, tất cả điều này đều là phải cảm ơn Cẩm Hoàng đã ban tặng.

Một người tại sao lại có thể coi một người khác là trung tâm như thế, quả thật ta cảm thấy rất hiếu kì, nhưng là Mạnh Hổ lại cơ hồ nói gì nghe vậy.

Lại không biết Cẩm Hoàng rốt cuộc đã dùng phương pháp gì, có thể làm ột người nam nhân như thế đối với nàng sinh ra sợ hãi, cơ hồ còn đem nàng coi như là thần thánh

Mạnh Hổ tự nhiên là không đi theo ta, mà ta liền ra khỏi sông bạc Chí Tôn, hướng quán trọ đi đến.

Trong khoảng thời gian này, ta để lại Sở Ngọc một mình ở trong quán trọ, đúng là vẫn có vài phần lo lắng, cho nên cũng luôn thỉnh thoảng tranh thủ một chút ít thời gian, qua quán trọ nhìn hắn một lát.

Đương nhiên hắn cũng không biết điều này.

Có đôi khi, ta cũng đã từng nghĩ đến, đưa hắn tới chỗ của danh môn chính phái có lẽ sẽ tốt hơn, nhưng kết quả cuối cùng lại không thể bỏ xuống được.

Ta không có tin tưởng đem hắn bồi dưỡng thành một nam tử hán đầu đội trời, chân đạp đất, ta cũng không có năng lực làm cho hắn về sau vang danh khắp thiên hạ. Ta duy nhất có thể làm, tựa hồ chính là thực hiện hứa hẹn mà mình từng ưng thuận đối với hắn.

Trước khi hắn có được năng lực tự bảo vệ bản thân, ta tuyệt đối sẽ không vứt bỏ hắn.

Vì thế, những ý nghĩ đó đành phải từ bỏ.

Cẩm Hoàng tuy rằng là đầu đảng tội ác ở Đồ thành, nhưng là người biết nàng là nữ tử thì lại không nhiều lắm, huống chi người biết khuôn mặt thật của nàng lại càng hiếm, cho nên mặc dù ta nghênh ngang đi ở trên đường, người khác cũng sẽ không nhận ra.

Cho nên một khi ly khai khỏi sông bạc Chí Tôn, bỏ khăn che mặt xuống, ta liền vẫn là Liễu Lăng, là tỷ tỷ của Sở Ngọc trong mắt người khác.

“Tiểu nhị ca, đệ đệ của ta có khỏe không, có người nào đến tìm hắn gây phiền toái hay không?” Ta tìm được một tiểu nhị giúp ta thông báo tình hình của Sở Ngọc, sau khi biết được tình hình gần đây của Sở Ngọc, sẽ dúi cho hắn một chút bạc.

Chỉ cần một chút bạc, ta tin tưởng hắn nhất định sẽ chiếu cố cho Sở Ngọc thật tốt.

Sau khi tiểu nhị thông báo mọi việc vẫn bình thường như những lần trước ta đến, ta đang định rời khỏi quán trọ, bỗng nhiên tiểu nhị kia làm như nhớ ra một việc gì đó, liền gọi ta lại “Cô nương, mấy ngày hôm trước có một nam tử đến tìm đệ đệ của cô nương.”

Nam tử?

Sở Ngọc ở trong này cũng không biết người nào, vậy người đến tìm hắn là ai?

Tâm lý của ta đột nhiên dâng lên vài phần nghi hoặc, xoay người hỏi: “Tiểu nhị ca còn nhớ rõ bộ dáng của nam tử kia không?”

Tiểu nhị suy nghĩ nửa ngày, chỉ nói cho ta “Người kia nhìn rất hiền hòa, hơn nữa đệ đệ của cô nương tựa hồ rất thích hắn, có một ngày, bọn họ đi chơi thật sự vui vẻ.”

Sở Ngọc tuy chỉ là một đứa trẻ, nhưng là ý niệm đề phòng rất mạnh, chưa nắm rõ tình hình chung, hắn là tuyệt đối sẽ không dễ dàng tin tưởng một người xa lạ, cho nên có lẽ hắn là thật sự quen biết với nam tử kia.

“Ta đã biết! Trong khoảng thời gian này đã vất vả cho ngươi rồi.” Ta cũng không tiếp tục hỏi thêm nữa, sau khi phân phó vài câu, liền trực tiếp ra khỏi quán trọ.

Thời gian ta cùng Sở Ngọc ở chung cũng không dài, nhưng là ta cũng rất hiểu biết tính tình của hắn, cho nên ta thủy chung đều không có xuất hiện ở trước mặt hắn.

Khi trở lại sông bạc Chí Tôn, ta lại phát hiện Cẩm Tú không có ở trong phòng.

Tìm được Mạnh Hổ, hỏi hẩn, ta mới biết được Cẩm Tú thế nhưng lại đang ở bên trong sông bạc.

Tay cầm xúc sắc, một chân gác lên trên thành ghế, vẻ mặt của nàng thập phần vui sướng, giống như nắm xúc sắc trong tay liền nắm được toàn bộ thiên hạ.

Vội vàng chạy tới sông bạc, ta nhìn thấy chính là hình ảnh như vậy.

“Cẩm Tú...” ta tức giận gọi, mà nàng lại mang theo vài phần khiêu khích nhìn ta “Tỷ tỷ, có dám cùng ta cá cược một phen hay không?”

“Nếu tỷ tỷ thắng, Cẩm Tú liền ngoan ngoãn trở về.” Nàng nhìn ta, khiêu khích không thay đổi “Nếu tỷ tỷ thua, phải đem toàn bộ sông bạc Chí Tôn giao cho ta, tỷ tỷ có dám cá với ta hay không?”

Ta không rõ Cẩm Tú rốt cuộc vì sao phải làm như vậy, nhưng là con người của nàng hiện rõ một điều, nếu ta không đáp ứng, nàng liền đem thân phận của ta tố giác cho tất cả mọi người biết.

Chính là Cẩm Tú, chung quy vẫn chỉ là Cẩm Tú, nàng vĩnh viễn không sẽ hiểu rõ ý tưởng của Cẩm Hoàng, cho nên hẳn là cũng đã đánh giá sai về ta

Ta cũng không sợ sự uy hiếp của nàng, ở trong này dung mạo cũng không thể chứng minh được điều gì, lời của nàng cũng không thể chứng minh được cái gì, chỉ cần trong tay ta đang đeo vòng ngọc của Cẩm Hoàng, thì ta chính là Cẩm Hoàng.

Ta có thể phủ nhận thân phận Cẩm Tú của nàng, mà không phải là để cho nàng ngược lại phủ nhận thân phận của ta.

“Mạnh Hổ, ta không biết nàng, đem nàng đuổi ra khỏi sông bạc Chí Tôn.” Ta nhìn nàng cười đến sáng lạn, sau đó gần từng tiếng phân phó nói.

Cẩm Tú trong nháy mắt có chút kinh ngạc, lẳng ngốc nhìn ta, chính là rất nhanh sau đó, nàng lại khôi phục lại như tự nhiên, không còn sót lại một chút bối rối nào, mà là cười nói: “Tỷ tỷ, thực có ý tứ nga~.”

“Phải không?” Ta duy trì sự cao ngạo, thanh cao của Cẩm Hoàng, hơi hơi nhếch mép, lời nói lạnh lùng.

Ngay sau đó, ta ngược lại nói với Mạnh Hổ đang đứng ở bên cạnh: “Còn đứng thất thần ở đó để làm chi, không có nghe thấy lời nói của ta sao?”

Mạnh Hổ lập tức phân phó vài người tiến về phía Cẩm Tú.

Cẩm Tú xem nhẹ ta, mà ta cũng đã xem nhẹ Cẩm Tú.

Ngay tại lúc nàng không chút hoang mang hướng ngoài cửa mà đi, ta lại đột nhiên hiểu được, Cẩm Tú không phải là một người đơn giản như vậy

Có lẽ, nàng cũng không phải muội muội của Cẩm Hoàng.

“Tỷ tỷ, người thật sự nhẫn tâm.” Đi đến một nửa đường, đột nhiên xoay người lại, vẻ mặt vô tội nhìn ta nói.

Về mặt kia vài phần là thật, vài phần là giả, làm cho người ta không biết được rõ ràng.

Ngay tại lúc đó, ta lại cảm thấy hoảng hốt, nàng tựa hồ lại biến trở về là một cô gái đơn thuần như lúc mới gặp, làm cho người ta bị mê hoặc.

Rất nhanh ta thu hồi lại sự hoảng hốt, bình thần như không, nói: “Ta nói không biết người.”

Nói xong, ta liền xoay người rời đi, đem hết thảy ở lại phía sau, không bao giờ nữa muốn đi để ý.

149. Q.2 - Chương 149: Môn Chủ Địa Sát Môn

Đêm mê say, ánh trăng lạnh lùng tỏa sáng, không gian yên tĩnh không một tiếng động.

Ta dựa người vào trước cửa sổ, trên tay cầm một chén rượu ngon, chậm rãi nhấp nháp.

Hương thơm tinh khiết của chén rượu tràn ngập bốn phía, hơi hơi quần quanh đầu lưỡi của ta, bóng đêm đẹp như thế, rượu ngon như thế, vốn phải có tri kỷ bên cạnh làm bạn, cùng nhau ngắm trăng đối ẩm. Chính là... Ta chờ cũng là...

Cũng không biết là qua bao lâu, phía sau truyền đến hơi thở rất nhỏ, mà ta mặc dù không quay người lại, cũng biết người đến là ai.

Vẫn như trước, nâng lên chén rượu ngon thưởng thức, ta mang theo một chút hương vị men say, thản nhiên mở miệng “Môn chủ đại nhân, ta chờ đại nhân đã lâu.” Tiếng cười theo phía sau truyền đến, réo rắt động lòng người “Ta tựa hồ đã xem nhẹ nàng rồi, Nguyệt cung chủ.”

Ta xoay người lại, nhìn nam tử trước mắt, giọng cười khanh khách “Cảnh môn chủ, nếu như ngài không cần phải cố ý che giấu, ta làm sao lại có thể dễ dàng nhìn thấu ngài được đây?”

Nụ cười vẫn như trước đơn thuần vô tội, chính là người trước mắt đã sớm cởi ra trang phục của nữ tử, khôi phục thân phận vốn có của mình. Môn chủ của Địa sát môn – Cảnh Tiêm Trần.

Địa sát môn, Kính Nguyệt cung, vốn cùng là hai phái hắc đạo, đều là chính tà khó phân, luôn tùy ý làm những gì mình muốn. Chúng ta trong lúc đó, chưa từng gặp nhau, nhưng là cả hai bên lại không xa lạ gì nhau.

Ta biết rõ thân phận của hắn, đồng thời hắn cũng nhìn thấu thân phận của ta. Cũng có thể từ lúc ta nói ra tên của mình, hắn liền dĩ nhiên hiểu được hết thảy. “Nguyệt cung chủ khiêm tốn rồi. Cho dù không phải một màn hôm kia xảy ra, nàng chắc cũng đã sớm hoài nghi thân phận của ta.”

Hắn tiếp nhận chén rượu trong tay ta, vì chính mình rót một chén rượu ngon, chậm rãi thưởng thức “Tại hạ đối với đại danh của Nguyệt cung chủ nhưng là như sấm nổ bên tai.”

“Liễu Lăng từ lâu đã không còn là cung chủ của Kính Nguyệt cung, môn chủ đã khách sáo rồi.” Quả nhiên thật giống với bộ dáng nịnh hót của người trên giang hồ, ta cũng không vội mà vạch trần ra mục đích của hắn.

Hắn nếu thích đùa giỡn, ta sẽ phụng bồi hắn.

Đường đường là một môn chủ của Địa sát môn, lại nam phần nữ trang, trở thành muội muội của Cẩm Hoàng là vì mục đích gì?

Nếu nói lúc trước, ta ở trên giang hồ là yêu nữ mỗi người sợ hãi, vừa ra tay liền có người ném phải kịch độc chịu bao khổ sở, còn hắn lại chính là ma đầu mà người giang hồ muốn tránh càng xa càng tốt, hắn vừa ra tay, liền có thể đùa bốn người khác, làm cho họ bị xoay lòng mòng, rơi vào cạm bẫy do hắn thiết kế ra.

Nam tử như thế, sớm bị đồn đãi miêu tả là người hung ác tàn bạo nhất, cho nên mặc dù giờ phút này, Cảnh Tiêm Trần có đứng ở trước mặt mọi người, cũng không có người nào biết hắn lại chính là đại ma đầu của ma giáo.

Hắn sẽ không dễ dàng muốn mạng của một người, hắn chỉ làm người đó muốn sống không được, mà muốn chết cũng không xong.

Hắn muốn đó chính là lạc thú lạt mềm buộc chặt, hắn thích xem bộ dáng một người bị đẩy vào đường cùng sẽ như thế nào.

Mặc dù cuồng vọng như ta, cũng phải đối với hắn mang theo ba phần sợ hãi, nếu không phải vì công việc, ta quả thực là không muốn cùng hắn giao tiếp.

“Đáng tiếc, thật sự là đáng tiếc.” Hắn như trước mang theo vài phần đơn thuần vô tội, cười nhìn ta, sâu kín than nhẹ “Ta lúc trước nhưng là rất muốn cùng Liễu Lăng liên thủ xưng bá giang hồ. Nhưng là chờ đến lúc ta phái người tới cửa cầu hôn, nàng thế nhưng lại mất tích.”

Những lời của hắn giống như giả lại giống như thật, mỗi tiếng nói, cử động trong lúc đó đều là đơn thuần, giống như một thiếu niên chưa hiểu thế sự.

Rõ ràng cả hai chúng ta là người xa lạ, hắn lại cố tình có thể suy nghĩ làm như đã thân thiết từ lâu.

“Môn chủ thật hay thích nói đùa.” Ở mặt ngoài, ta làm một bộ tức giận, nhưng là đáy lòng lại sớm cảnh giác vạn phần.

Hắn tiến lên vài bước, cách ta ba bước thì ngừng lại, vươn tay cầm lên vài sợi tóc đen bóng mượt của ta, cười như không cười “Liễu Lăng, ta cũng không phải là nói giỡn. Hôm nay chúng ta hữu duyên nên mới gặp lại nhau, nàng cảm thấy đề nghị của ta như thế nào?”

Hắn giống như vô tâm chơi đùa sợi tóc của ta, một đôi mắt chuyên chú nhìn ta, cười yếu ớt thản nhiên.

“Liễu Lăng nay không có quyền, không có thế, tự nhiên là không thể xứng với môn chủ, tâm ý của môn chủ Liễu Lăng xin ghi nhận ở trong lòng.” Ta cười, mang theo một chút không để ý như xưa.

Cảnh Tiêm Trần lời nói thiệt hay giả, ta một chút cũng nhìn không ra

Chính là hắn là một nam nhân tuyệt đối sẽ không để cho người khác dễ dàng nhìn thấu mình, hắn chính là một đại ma đầu, dễ dàng đùa bỡn thiên hạ.

Hắn đột nhiên ghé sát vào ta, khoe miệng thủy chung vẫn nhếch lên ý cười vô tội, làm cho người ta khó lòng phòng bị.

“Nếu ta nói ta không ngại vấn đề đó thì sao? Liễu Lăng chẳng lẽ lại ngại hay sao?” ánh mắt đơn thuần, nụ cười vô tội, không có chút giả tạo, làm cho người ta không thể nào phát hiện cái gì.

“Cảnh môn chủ, nên chấm dứt vui đùa ở đây. Có vài thứ, nói nhiều cũng không tốt.” Ta vươn tay nhẹ nhàng đẩy tay hắn ra. “Mặc dù là quân cờ, nhưng cũng có một ngày sẽ phản phệ.”

Ta cũng không phải là người để cho người khác đùa bỡn, nếu không thể thoái nhượng, vậy ngênh diện mà tiến lên.

Nếu ta giờ phút này vẫn là cung chủ của Kính Nguyệt cung, độc bá một phương, nếu ta còn là Nguyệt Liễu Lăng nguyện ý vì Dạ Khuynh Thành mà hy sinh tất cả kia, như vậy có lẽ ta cùng hắn thật sự sẽ có khả năng liên thủ với nhau.

Đáng tiếc! Ta sớm đã không phải.

Cho nên chúng ta cũng không có khả năng tiếp tục có cái gì dây dưa lẫn nhau nữa.

Hắn như trước vẫn là môn chủ của địa sát môn, mà ta như trước là vẫn là Liễu Lăng thuộc về ta.

“Liễu Lăng vẫn thích đả thương người như trước.” Hắn ra vẻ ủy khuất nhìn ta nhún vai “Bất quá, khắp trời có nơi nào không có cỏ thơm! Cho nên nàng yên tâm, ta cũng không phải là hạng người vô lại này.”

Ta không có trả lời, chỉ ngồi xuống nhuyển tháp bên cạnh cửa sổ, bưng lên bầu rượu rót đầy vào chén rượu, sau mới ngẩng đầu cười nói: “Cảnh môn chủ nếu không ngại, chúng ta uống một chén có được không?”

Hắn cười gật đầu, ngồi xuống đối diện ta, vươn tay bưng lên chén rượu, không ầm lại chính là đưa chén rượu lên thưởng thức. Một bộ dáng tự nhiên.

Như nếu không phải tri kỷ. Một người độc ảm cùng hai người đối ảm lại có gì khác nhau?

Cảnh Tiêm Trần cho tới bây giờ cũng không phải là tri kỷ của ta, ta cũng không tâm tình cùng hắn nâng cốc chèn chén, vì thế cũng liền làm theo ý của bản thân, uống cạn một chén.

“Liễu Lăng,” người đối diện đột nhiên mở miệng “Nàng vì sao biết được thân phận của ta?”

Rượu là loại rượu cực phẩm do Cẩm Hoàng cất chứa, hương thơm thuần khiết say lòng người. một chén đã có cảm giác lâng lâng say.

Ta tà tà liếc mắt nhìn hắn một cái, cười khẽ. “Ngay từ đầu, ta thật đúng là không có hoài nghi ngươi, còn tưởng rằng ngươi đúng là Cẩm Tú, muội muội của Cẩm Hoàng.”

“Vậy sao lại...” đáy mắt hắn có hơn vài phần ý cười, rất có hưng trí nhìn ta.

“Biết không? Ta trước kia đùa nhiều nhất đó là trò chơi giả dạng, cho nên khi một người sắm vai một người khác, ta có thể dễ dàng nhìn ra sơ hở, người nếu thật sự đúng là muội muội của Cẩm Hoàng, làm sao lại không biết Cẩm Hoàng ghét nhất bị người ta đưa vào thế bị động?” Ta như hắn cười đến vô tội, vươn tay chỉ vào hương túi bên hông của Cảnh Tiêm Trần, nói: “Cẩm Hoàng chán ghét mùi hương của Nguyệt Dạ lan, mà mùi hương trên người người lại cố tình là Nguyệt Dạ lan.”

Vốn ta cũng cũng không biết Cẩm Hoàng thích cái gì, hay chán ghét cái gì, cho nên mặc dù nghĩ thấy được mùi hương trên người hắn, cũng không liên tưởng đến cái gì cả.

Chính là ngày đó, Mạnh Hổ vô tình nhắc tới, ta tìm hiểu mới biết được Cẩm Hoàng nàng chán ghét mùi hương của Nguyệt Dạ lan.

Mạnh Hổ chẳng qua là tò mò hỏi ta, đã từ bao lâu rồi không còn thấy chán ghét mùi hương của Nguyệt Dạ lan?

Chỉ cần một câu ngắn ngủi, ta liền hiểu được tất cả.

Hắn nhất định là nghĩ thấy được mùi hương trên người Cảnh Tiêm Trần, mà ta cũng lại không nói thêm cái gì, ít hỏi đi một chút có lẽ sẽ tốt hơn.

Ta chỉ nhớ rõ, lúc ấy ta hồ hững nói: “Có đôi khi mặc dù thật sự chán ghét, cũng không thể để thể hiện ra ngoài.”

Mạnh Hổ tự nhiên sẽ không hỏi nhiều thêm nữa, nhưng là ta lại từ đó nhìn thấu được thân phận của Cẩm Tú.

Một khi có lòng nghi ngờ, sẽ chú ý đến mọi việc, như vậy muốn biết một người là nam hay là nữ, lại là một việc vô cùng đơn giản.

Lúc ấy ta tuy rằng hoài nghi thân phận của hắn, lại cũng không biết hắn chính là Cảnh Tiêm Trần.

“Thì ra, ta thật sự không biết rõ về nàng.” Cảnh Tiêm Trần cúi đầu khe khẽ thở dài, hình như có mang theo tất cả sự rối rắm bên trong.

Chính là lúc ngẩng đầu lên nhìn ta, hắn vẫn như cũ là hắn, không có một tia khác thường.

Hắn đánh giá ta, vẫn là mang theo sự hiền hòa kia “Chỉ bằng mùi Nguyệt Dạ lan, nàng sẽ biết thân phận của ta sao?”

“Ta tự nhiên là không có lợi hại như vậy. Chính là ta cùng Ngân Nguyệt của địa sát môn từng có gặp mặt một lần, mà cái ngày môn chủ đang đùa giỡn, nhưng lại sử dụng Ngân Nguyệt chưởng, có đúng hay không?”

Ngân Nguyệt chưởng, ta đã từng nhìn thấy Hạ Nguyệt Tiêu sử dụng qua, tự nhiên cũng sẽ không nhận sai.

“Ha ha, xem ra Liễu Lăng đối với địa sát môn rất là hiểu biết. Lúc này đây ta xin nhận thua.” Cảnh Tiêm Trần hào phóng nói.

Nhưng là hắn thật sự làm như vô tình hay sao? Hay là hắn căn bản chính là cố ý để cho ta phát hiện ra thân phận của hắn?

Đối với người như Cảnh Tiêm Trần, tự nhiên không thể dùng ánh mắt của người bình thường để nhìn hắn được.

Hắn thích nhất chính là liên tục thiết kế ra cạm bẫy, để cho người khác cam tâm tình nguyện ở bên trong giãy giụa.

“Cảnh môn chủ nếu muốn nhận thua, vậy thì Liễu Lăng cũng không còn gì để nói, chính là ta rất ngạc nhiên không biết giữa môn chủ cùng Cẩm Hoàng có quan hệ gì.” Ta bưng lên chén rượu, hướng phía hắn kính một chút, mới cười giữa đầu uống cạn.

Cẩm Hoàng rời đi, Cảnh Tiêm Trần xuất hiện, lời nói của Quân Mạnh Nhiên, ta cũng sẽ không cho rằng hết thấy chỉ là sự trùng hợp.

Cảnh Tiêm Trần có phải là người mà Cẩm Hoàng có thể phụ cả thiên hạ, nhưng thủy chung không có biện pháp phụ hấn hay không?

Ta cũng không phải là một người hay tò mò, nhưng là Cảnh Tiêm Trần vừa rồi rõ ràng là trêu cợt ta, hấn nhất định là muốn xem biểu tình kinh hoảng thất tích của ta, như vậy ta cũng bất quá là muốn trả lại cho hấn phản kích nho nhỏ mà thôi.

“Liễu Lăng ăn dấm chua sao?” Hấn rõ ràng là sợ run một chút, nhưng là ngay sau đó lại lập tức khôi phục lại tự nhiên.

Ta dựa lưng vào trên cửa sổ, thản nhiên mà cười. “Cảnh môn chủ, người tuy là anh hùng tuổi trẻ, nhưng đều không phải là loại hình ta thích, môn chủ nếu không chê, chúng ta có thể là bằng hữu, nếu như môn chủ không muốn, cũng không cần phải trêu đùa Liễu Lăng nữa.”

“Giang hồ đồn đãi, cung chủ của Kính Nguyệt cung – Nguyệt Liễu Lăng rất thích vui đùa với mỹ nam. Xem ra ta vẫn chưa lọt được vào mắt xanh của Liễu Lăng.” Hấn ái muội nhìn ta, dễ dàng dời đi đề tài.

Trước kia, ta xác thật có tuyên bố muốn đùa giỡn với tứ công tử, nhưng điều này chỉ để làm cho cái tên Nguyệt Liễu Lăng thanh danh đại chấn ở trên giang hồ mà thôi.

Cảnh Tiêm Trần nói như thế, lại không biết là hấn đang châm chọc hay là trêu đùa ta đây?

“Chuyện cũ năm xưa, không nên đề cập đến nữa. Ta còn đang chờ đáp án của môn chủ, người cùng Cẩm Hoàng đã xảy ra chuyện gì?” Hấn không nghĩ dối mặt, ta lại càng muốn hấn dối mặt.

Cảnh Tiêm Trần hấn không phải là người dễ trêu chọc, đối với Liễu Lăng ta cũng không phải là loại người dễ cho người ta khi dễ.

Nếu đối phó người khác, ta nhất định sẽ không đi thẳng vào vấn đề như thế, nhưng là Cảnh Tiêm Trần không phải là người khác. Hấn là người quỷ kế đa đoan, thích đùa bỡn người khác, cho nên cùng với hấn ngầm đánh giá, không bằng đem hết thủy đặt lên trên bàn thì hơn.

“Nếu ta nói Cẩm Hoàng hận ta, nàng có phải là sẽ cảm thấy vui vẻ một chút đúng không?” lời nói vẫn như cũ thản nhiên, tựa hồ những lời hấn nói không có quan hệ gì.

Nhưng là ta rõ ràng thấy được ánh mắt của chợt lóe lên một tia phức tạp.

Có lẽ, đây cũng không phải là lời nói dối.

Trầm mặc thật lâu sau, ta mới sâu kín mở miệng nói: “Người nói người không biết Cẩm Hoàng, xem ra người thật sự không biết nàng.”

“Hận sao?” Mâu quang nhìn chằm chằm vào hấn không dời, ta gần từng tiếng nói: “Nàng cho dù có phụ cả thiên hạ, nhưng thủy chung không thể phụ người.”

Ta cũng không xác định được hấn cùng Cẩm Hoàng có thật hay không đã phát sinh ra chuyện gì. Nhưng là lúc nghe thấy Quân Mạnh Nhiên nói những lời này, ta lại bỗng nhiên cảm thấy trong lòng chưa xót một cách kỳ lạ. Tựa hồ chỉ cần một câu nói đó, có thể cảm nhận được Cẩm Hoàng có bao nhiêu là bất đắc dĩ.

Cho nên thời điểm ta dùng một loại thanh âm cực đậm cực đậm nói ra những lời này. Thực vừa lòng khi thấy được sắc mặt của Cảnh Tiêm Trần thoáng có chút khó coi.

Hấn, cùng Cẩm Hoàng quả thực là đã xảy ra chuyện gì đó.

Ta có thể xác định việc Cẩm Hoàng rời đi, cùng hấn thật sự là có quan hệ, là đang trốn tránh hay là...

“Người ở bên trong sông bạc gây náo loạn, là vì muốn dẫn Cẩm Hoàng bước ra ngoài sao?” Ta không có chờ hấn trả lời. Mà là gần từng tiếng hỏi.

Nếu thật sự như hấn suy nghĩ, giờ phút này Cẩm Hoàng có phải hay không, đang từ một nơi ẩn náu bí mật nào đó, nhìn mọi chuyện phát sinh ở nơi này.

Kết quả là, ta bất quá cũng chỉ là tấm gỗ che chắn cho nàng.

Có một số việc rất khó nói được rốt cuộc là ai thiếu nợ ai.

“Phải không?” Ta khí thế bức người, không cho hắn có con đường để rút lui.

“Như thế thì sao?” trong nháy mắt lúc đó, chúng ta tựa hồ bắt đầu giương cung bạt kiếm, có một cỗ không khí khẩn trương khác thường mở ra, tràn ngập ở bốn phía

Cảnh Tiêm Trần cũng không phải là vô hại như mặt ngoài hắn thể hiện, hắn là môn chủ của địa sát môn, là đại ma đầu trên giang hồ, nếu như hắn thật sự muốn ra tay, như vậy ta nghĩ ta cũng không phải là đối thủ của hắn.

Nhưng là thời điểm ta ngồi ở chỗ này chờ hắn, ta cũng đã bị liên lụy kéo vào bên trong chuyện của bọn họ, cho nên dĩ nhiên ta không thể lui về phía sau được nữa

“Nếu người không thể cho nàng cái gì, như vậy thì đừng nên đến trêu chọc nàng nữa.” Ta lấy tư thái người giám hộ của Cẩm Hoàng, cao cao nhìn xuống Cảnh Tiêm Trần.

Chính là ta đều không phải là vì Cẩm Hoàng, mà là vì chính mình.

Loại người kiêu ngạo như Cảnh Tiêm Trần, nếu đánh bại hắn cũng chỉ là khi nào hắn nguyện chịu thua mà thôi.

Ta không nghĩ đem mạng sống của mình liên lụy vào bên trong ân oán của bọn họ, như vậy chỉ còn có phải hơn hắn, thế nào cũng có lúc thắng được hắn.

Cảnh Tiêm Trần trên mặt chung quy xuất hiện vài phần lảng ngốc, ngạc nhiên, dùng một loại ánh mắt khó có thể lý giải nhìn phía ta.

Giờ khắc này, có lẽ tất cả đều là thật sự.

Một người khi kim lòng không đậu, sẽ toát ra cảm tình mà ngay cả chính mình đều không thể nắm chắc, tựa như Cảnh Tiêm Trần giờ phút này.

Mà ta muốn chính là hiệu quả này.

“Lòng của phụ nữ thực yếu ớt! Một khi bị bóp nát, có lẽ vô pháp có thể lấp đầy được một lần nữa.” Ta từ từ nhìn phía ngoài cửa sổ, dùng một loại thanh âm như gió xẹt qua mà nói.

Nếu nói về diễn trò, ta cũng không kém so với Cảnh Tiêm Trần.

Hắn muốn cho ta đi vào bên trong cạm bẫy hắn đã dựng lên, nhưng là giờ phút này lâm vào cạm bẫy đó cũng là chính hắn.

Chẳng qua hắn đối với Cẩm Hoàng có lẽ thật sự có cái gì đó, bằng không hắn sẽ không để chính mình bị bại lộ.

“Cho nên người dự đoán được thời điểm có một vài thứ nhất định sẽ phải mất đi.” Ta đứng dậy, đi đến bên cạnh hắn, thản nhiên nói: “Người thật sự đã lựa chọn tốt lắm sao?”

Hắn tìm đến Cẩm Hoàng là vì cái gì?

Ở trong mắt hắn, ta nhìn không tới người mê, cho nên hắn lựa chọn cũng không phải là Cẩm Hoàng.

“Liễu Lăng, thật sự ta đã xem nhẹ nàng.” Hắn đột nhiên khôi phục lại thanh tĩnh, cười đến phá lệ mê người “Chính là, có chút thời điểm, biết rõ sẽ mất đi vài thứ, chúng ta cũng đành phải bất lực.”

Ngay tại lúc ta ngẫm nghĩ về câu nói kia của hắn, hắn cũng cư nhiên rời đi, chỉ còn để lại một câu trêu tức theo gió phiêu tán:

“Liễu Lăng, nếu như chúng ta gặp nhau sớm hơn một chút, nàng có lẽ thật sự sẽ là thê tử của Cảnh Tiêm Trần ta.”

Cảnh Tiêm Trần, nếu chúng ta gặp nhau sớm hơn một chút, như vậy giờ phút này người khả năng sớm toàn thân trúng kịch độc, ta nhìn bóng dáng hắn biến mất ở bên trong màn đêm, thản nhiên nhếch lên khóe môi.

Trước kia, ta đã coi trọng Dạ Khuynh Thành quá nặng.

Mà khi đó hắn lại rất hữu dụng đối với Dạ Khuynh Thành.

Cho nên! Chúng ta nếu gặp nhau sớm hơn một chút, ta sẽ không từ bất kỳ thủ đoạn nào để đả bại được hắn, sau đó đem tất cả mọi thứ của hắn chiếm làm của mình.

Mà giờ phút này gặp nhau, đối với hai chúng ta mà nói, đều cảm thấy là thật sự may mắn

Thật sự, giờ phút này là vừa vặn...

150. Q.2 - Chương 150: Hồng Lô Vong Vũ

Cười, như gió mùa xuân ấm áp, lại khó có thể nắm bắt được.

Người trước mắt vẫn như trước là một vẻ vô tội, ánh mắt nhìn ta lại thủy chung mang theo tia nhìn vô hại.

Vừa thấy ta, hắn liền ngọt ngào gọi: “Cẩm Hoàng.”

Ngữ điệu kia quả thực mang đậm sự giả dối, rõ ràng mang theo sự trào phúng mà người ta không thể phát hiện ra được.

Cảnh Tiêm Trần đúng là hồ ly, thậm chí so với hồ ly hắn còn giả dối hơn nhiều.

“Gia bộ ngây thơ.” Ta tà tà liếc mắt nhìn hắn một cái, kiêu ngạo mà hờn nhẹ.

Từ sau ngày đó, hắn tựa hồ vui chơi thành nghiện, mỗi ngày đều đến sông bạc Chí Tôn chơi vài ván, mà quan trọng nhất là hắn luôn luôn thắng, thu được rất nhiều ngân lượng của sông bạc Chí Tôn.

Mà ta nếu đã đáp ứng Cẩm Hoàng, liền không thể ngồi một chỗ mặc kệ mọi việc diễn ra như vậy được.

Cảnh Tiêm Trần làm như vậy, rõ ràng chính là cố ý, hắn vẫn là đang chọc giận Cẩm Hoàng. Nghĩ muốn làm cho nàng xuất hiện.

Nói hắn không hiểu biết rõ về Cẩm Hoàng quả thực là sai. Ở một góc độ nào đó hắn lại tựa hồ thực hiểu biết nàng.

Hắn biết dùng loại phương pháp có thể bắt buộc được Cẩm Hoàng hiện thân nhanh hơn.

Chính là Cẩm Hoàng có thể tránh mặt không ra trong bao lâu?

“Vẫn là không muốn cá cược với ta sao? Cẩm Hoàng.” Hắn hí hóp mắt. Ý cười sáng sủa.

Duy chỉ có ta hiểu được, hắn căn bản chính là xuyên thấu qua ta để nói chuyện với Cẩm Hoàng

Hắn muốn cá cược, mà tiền đặt cược chính là sông bạc Chí Tôn này.

Mà Cảnh Tiêm Trần rốt cuộc muốn có sông bạc này, hay là hắn còn có mục đích trọng yếu hơn?

Ta không hiểu, cũng không nghĩ muốn đi tìm hiểu

Bởi vì ta sẽ không cùng Cảnh Tiêm Trần cá cược.

Biết rõ kết cục sẽ là thua, nên ta cũng sẽ không ngây ngốc mà nhảy vào cạm bẫy đã sớm được hắn thiết kế tốt.

Phép khích tướng sử dụng đối với ta là không dùng được

“Mạnh Hổ, ném người này ra ngoài.” Thanh âm của ta đậm đặc không cao không thấp, lại đủ để truyền vào trong tai của mỗi người đang có mặt tại đây. “Về sau cứ nhìn thấy hắn là đuổi hắn đi ngay.”

Con người sắc bén xuyên thấu qua chiếc khăn che mặt, thẳng tắp nhìn khắp nơi trong phòng, ta dùng một loại thanh âm cực kỳ ngạo nghễ, chậm rãi nói: “Thỉnh mọi người nhận rõ sông bạc Chí Tôn là nơi nào, cũng thỉnh mọi người hiểu được Cẩm Hoàng ta là người như thế nào, nơi này không chào đón người đến gây chuyện.”

Mạnh Hổ lập tức phất vạt người đi tới bên cạnh Cảnh Tiêm Trần, không khỏi phân trần ra hiệu cho bốn người giữ chặt hắn lại.

Hắn là ai?

Hắn chính là môn chủ của địa sát môn – Cảnh Tiêm Trần

Nếu hắn muốn phản kháng, như vậy không ai có thể động vào một sợi lông của hắn, mà hắn nếu không có phản kháng. Ta cũng không tính cùng hắn khách khí.

Hắn có thể giả bộ như cái gì cũng không biết, như vậy ta cũng có thể làm bộ như cho tới bây giờ ta cũng không biết hắn là Cảnh Tiêm Trần, liền xem hắn như là một kẻ đến sông bạc để gây chuyện mà đối đãi như dân cờ bạc

“Cẩm Hoàng, nàng thật sự nhấn tâm như thế sao.” Lại là những lời nói như thế, lại là một bộ dáng vô tội, hắn tùy ý để những người đó kéo ra bên ngoài, nhưng là con người lại thủy chung dừng lại ở trên người của ta, nói mấy câu tựa như gió thổi qua “Thật sự muốn ném ta ra sao?”

Mạnh Hổ dừng lại một chút, thần sắc phức tạp nhìn phía ta, giống như muốn nói gì đó

“Ta không biết hắn, đem hắn ném ra ngoài.” Ta không nhìn biểu tình của Cảnh Tiêm Trần, lời nói lạnh lùng vang lên.

Nếu không thể chân chính đối phó với hắn, như vậy trên cột hắn một phen cũng tốt.

Mạnh Hổ gật đầu, không lưu tình chút nào đem Cảnh Tiêm Trần ném ra bên ngoài cửa lớn của sông bạc Chí Tôn.

Ngoài cửa truyền đến một tiếng quát to, mà ta lại chính là làm như không có nghe thấy, xoay người hướng bên trong đi vào.

Cảnh Tiêm Trần chưa bao giờ là một người cho phép chính mình bị chịu thiệt, hắn nếu có thể hạ mình làm như thế, như vậy nhất định là phải có chuyện gì đó rất trọng yếu.

Cẩm Hoàng có thể có ích gì đối với hắn?

Hắn đang đợi Cẩm Hoàng hiện thân, ta cũng giống hắn đang đợi.

Ta tinh tường cảm giác được Cẩm Hoàng có được danh đầu đẳng tội ác của Đồ thành cũng không phải là đơn giản.

“Chủ tử, người có muốn thuộc hạ tìm người đi đối phó với người kia hay không?” Mạnh Hổ vẫn đi theo phía sau ta, đột nhiên mở miệng hỏi.

“Không cần.” Ta thản nhiên trả lời: “Nếu hắn muốn tới, như vậy sông bạc Chí Tôn luôn mở rộng cửa hoan nghênh hắn. Chính là nếu hắn thắng, cũng không cần phải đưa ngân lượng cho hắn, cứ đem hắn ném ra khỏi cửa là được.”

Sông bạc Chí Tôn cũng không phải là nơi dễ để ọi người thắng như vậy, điểm này là ở một khác kia ta gặp được Cẩm Hoàng liền hiểu được.

“Chủ tử, người đối với hắn...” . Mạnh Hổ muốn nói lại thôi, tựa hồ biết điều gì đó.

Ta dừng bước, xoay người sâu kín nói với Mạnh Hổ: “Mạnh Hổ, có một số việc người không nên hỏi.”

Ta thể hiện loại tư thái lạnh lùng, cùng xa cách thuộc về Cẩm Hoàng, lời nói vừa ra khỏi miệng, Mạnh Hổ liền lập tức cúi đầu, liên tục nói xin lỗi.

Hắn đối với Cẩm Hoàng có một loại cảm giác khó hiểu.

Nói là thuần túy sợ hãi, lại tựa như hồ như trong hỗn loạn mang theo vài phần quan tâm, nếu nói là ái mộ, lại tựa hồ mang theo một phần trung thành cho dù có chết cũng không từ nan.

Cái loại cảm giác này rất quái lạ, thật sự là rất quái lạ.

Nhưng là ta cũng không có tâm tư để ý đến, giờ phút này đối phó với Cảnh Tiêm Trần mới là điều trọng yếu nhất

Một đường về tới phòng. Vừa vào tới cửa, khoe môi ta liền nhếch lên trêu đùa: “Cẩm Hoàng, nếu đã đến đây, vì sao lại phải trốn tránh như vậy? Người cũng đừng quên, nơi này là địa bàn của người.”

Trong ba năm kia, phương pháp Mị dùng để huấn luyện ta cơ hồ có thể được coi là tàn nhẫn nhất, có thể làm cho ta phát hiện ra được hơi thở của những người đang ẩn mình ở bên cạnh ta.

Vừa rồi khi mới bước vào cửa, ta liền cảm giác được một loại hơi thở không phải của mình.

Người có thể tùy ý đi ra đi vào nơi này, trừ bỏ Cẩm Hoàng ra thì còn có thể có ai vào đây được nữa?

Lời nói vừa dứt, Cẩm Hoàng một thân y phục màu trắng như ánh trăng, bước ra từ bóng tối, trên mặt vẫn như cũ mang theo vẻ thanh cao, ngạo mạn.

“Người...” Nàng tà tà liếc mắt nhìn ta một cái, muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Ta cười nhìn phía nàng “Người không cần phải nói ra những lời khen ngợi ta, ta hiểu được tâm ý của người là được rồi.”

Có thể chọc giận được Cẩm Hoàng chính là một việc rất vui vẻ, làm cho ta có cảm giác đạt được thành tựu lớn, thói quen kia của ta tựa hồ vẫn như cũ không bỏ được.

“Nhàm chán.” Cẩm Hoàng thu hồi tầm mắt, không chút nào keo kiệt ném cho ta một câu ngắn ngủn như vậy

Như thế nào những người ta gặp được đều là một dáng vẻ lạnh băng như vậy?

Ta cười đến sáng lạn, trong lời nói mang theo ý trêu tức không thể sửa được “Nhàm chán sao? Ta xác thực cảm thấy rất nhàm chán. Bằng không cũng sẽ không đáp ứng cùng người sắm vai trong trò chơi này.”

“Người...” Cẩm Hoàng cũng không phải là người dễ trêu chọc, trong nháy mắt, trên người nàng toát ra vài phần lãnh ý lạnh thấu xương.

Ta lại giống như vô tình cắt ngang lời của nàng, không chút để ý hỏi: “Người có chuyện gì sao?”

Nàng nếu đã xuất hiện, như vậy nhất định là phải có chuyện gì đó rất trọng yếu

Hơn nữa ta cho tới bây giờ đều là một người biết khi nào thì nên dừng lại là tốt nhất, tự nhiên hiểu được vui đùa không thể công khai quá mức.

Đắc tội với Cẩm Hoàng cũng không phải là một việc tốt vui vẻ gì

Nàng thu lại hàn ý vừa mới toát ra, đi về phía ta, cách ta ba bước thì ngừng lại. “Liễu Lăng, ngày mai Cảnh Tiêm Trần nếu có tiếp tục yêu cầu muốn cá cược với người một ván, người hãy đáp ứng hẳn.”

Ta không nói gì, chậm rãi đợi nàng nói hết.

“Sau đó đem hắc đưa tới Đoạn Trường Pha ở ngoài Đồ thành.” Nàng dừng một chút, thanh âm lạnh lùng nói: “Nhớ kỹ, Đoạn Trường Pha.”

“Nếu hẳn không đi thì sao?” Giảo hoạt như Cảnh Tiêm Trần chắc chắn sẽ không dễ dàng gì mà rơi vào bẫy của nàng.

Nàng bỗng nhiên thần nhiên nở nụ cười, đôi mắt to tròn toát lên ánh nhìn long lanh tràn đầy tự tin “Hẳn nếu thật sự muốn gặp ta, hẳn liền nhất định sẽ đi.”

Đây cũng chẳng phải là cạm bẫy gì, chẳng qua cũng chỉ là một cuộc nguyện ý đánh cược, cược xem ai nguyện vì ai. Mà ta bất quá chỉ là người giật dây ở trong đó mà thôi

Đúng vậy, Cảnh Tiêm Trần nếu muốn gặp Cẩm Hoàng, như vậy hẳn nhất định sẽ đi.

“Được, ngày mai hẹn gặp lại ở Đoạn Trường Pha.” Ta ngẩng đầu, nhìn thẳng vào đôi mắt đẹp của nàng, ý cười thản nhiên.

Bên trong trận chiến này, ta chẳng qua chỉ là một người ngoài cuộc, vô tâm bước vào. Vậy thì nên ở bên bờ rất xa mà quan sát là tốt nhất

Ngay sau đó, Cẩm Hoàng dĩ nhiên không còn thấy bóng dáng nữa, chỉ còn lại âm thanh lạnh lùng của mặt thất được đóng lại vang lên.

Ta cười hướng nội thất đi đến, trong lòng tất nhiên là có trăm ngàn suy nghĩ.

Hôm sau, Cảnh Tiêm Trần đứng là vẫn còn đến đây, cũng giống như mấy ngày trước, ở trong sông bạc tung hoành, chờ đợi ta xuất hiện, lại vẫn như cũ bày ra bộ dáng vô tội, nhẹ nhàng hỏi: “Cẩm Hoàng, cùng ta cá một ván được không?”

Ta cười gật đầu! “Được.”

Một lời như thế, ngược lại làm cho hắn giật mình.

“Nàng đồng ý thật sao ?” Hắn làm như không xác định được, hỏi lại.

“Chỉ cá một ván thì có gì mà đáng ngạc nhiên chứ?” Ta cười nhìn hắn, thản nhiên mở miệng “Ta chưa bao giờ sợ người.”

Ánh mắt vô tội kia của hắn dần dần nhạt đi, cuối cùng biến mất ở trên mặt hắn, hắn cơ hồ lập tức liền đoán ra được Cẩm Hoàng đã nói những gì, không khỏi nhẹ giọng hỏi: “Có phải nàng muốn cùng với ta đi Đoạn Trường Pha quyết chiến hay không?”

Lời này đương nhiên là nói cho những người ngoài nghe, cả hai chúng ta đều đã sớm biết rõ ràng mọi chuyện.

Mối quan hệ của hắn cùng Cẩm Hoàng đã vượt xa sự tưởng tượng của ta.

“Đúng, tại Đoạn Trường Pha! Chúng ta nhất quyết phân thắng bại.” Mắt hơi hơi chớp một cái, ta kim lòng không được mang theo vài phần muộn phiền

Tại Đoạn Trường Pha nhất quyết phân thắng bại, lại không biết người đoạn trường kia sẽ là ai?

“Mạnh Hổ, người ở lại trông coi sông bạc.” Ta xoay người nhìn người vãn thủy chung đang đứng ở phía sau ta, thản nhiên phân phó nói

“Chủ nhân, ta muốn đi theo người.” Lần đầu tiên, Mạnh Hổ cãi lại mệnh lệnh của ta.

Hắn đối với Cảnh Tiêm Trần tựa hồ mang theo vài phần đề phòng, cùng địch ý được thể hiện ra bên ngoài rõ ràng.

Mạnh Hổ tựa hồ như biết được một chút ít về mối quan hệ của bọn họ.

“Ta bảo người ở lại thì người phải ở lại.” Ta lạnh lùng nói, không cho hắn lấy một cớ gì để phản bác.

Cũng không chờ Mạnh Hổ tiếp tục nói thêm nữa, ta liền một phen kéo Cảnh Tiêm Trần qua “Chúng ta đi thôi.”

Giờ phút này, Cẩm Hoàng hẳn là đang ở bên kia chờ chúng ta.

Ta cùng Cảnh Tiêm Trần một đường đi không nói gì với nhau, cũng không dừng lại nghỉ chân một chút nào, cứ thế hướng Đoạn Trường Pha mà đi.

Có lẽ là vì đã đạt được mục đích, cho nên không cần phải nguy trang làm gì nữa, Cảnh Tiêm Trần đã sớm không còn giống như ngày thường, mà vẻ mặt lại mang theo sự ngưng trọng, tựa hồ thực để ý đến cuộc gặp mặt này.

Khi chúng ta tới Đoạn Trường Pha, cũng không có thấy bóng dáng của Cẩm Hoàng, chỉ có trong đình giữa mảnh đất rộng lớn kia từng mảnh lụa đỏ mỏng manh bay theo gió.

“Nàng ở đâu?” Cảnh Tiêm Trần nhìn xung quanh một vòng, lại đem ánh mắt chuyển về hướng ta, hỏi thẳng vào vấn đề.

Cầm Hoàng ở đâu?

Hắn hỏi ta, ta hỏi ai đây?

“Ai?” Ta lại làm như không biết nội tình, cố ý hỏi: “Người môn chủ đại nhân nói là ai?”

“Nàng đã biết còn hỏi. Nói cho ta biết Cầm Hoàng ở nơi nào?” đôi mắt vốn luôn mang theo ý cười, vì tức giận mà nổi lên một tầng mông lung nồng đậm, giống như có vài phần bức thiết, lại giống như có vài phần mang theo âm mưu ngoan độc.

Cách một tầng mông lung, tất cả, tất cả cũng không thể nhìn thấy rõ ràng.

“Môn chủ không phải là sớm đã biết Cầm Hoàng không còn ở Đồ thành hay sao, nàng rời đi cũng đã khá lâu rồi. Ta cũng không biết nàng đang ở nơi nào.” Ta làm một bộ dáng vô tội cái gì cũng không biết.

Ta xác thực là không biết Cầm Hoàng rốt cuộc đang muốn làm cái gì.

Chính là đứng ở ta trước mặt ta không phải là người bình thường, mà là môn chủ của địa sát môn Cảnh Tiêm Trần, hắn sợ dĩ bị người coi là đại ma đầu, cư nhiên sẽ không phải là người thiện lương gì.

Giờ khắc này, bộ dáng vô tội ngụy trang sớm đã biến mất không còn dấu vết, trên gương mặt là tươi cười quỷ dị

Cũng là cười, nhưng lại làm cho người ta có cảm giác hoàn toàn bất đồng.

Cảnh Tiêm Trần phút chốc đến gần ta, tao nhã nâng tay lên, mềm nhẹ vỗ về má ta, làm như vô hạn ôn nhu, nhưng lại giấu diếm sát khí.

“Ta rất không thích bị người coi ta như một kẻ ngốc.” thanh âm réo rắt từ trong miệng hắn phát ra, hắn như trước cười, có cảm giác như gió xuân thổi vào mặt.

“Cảnh Tiêm Trần, ngươi vẫn như trước, không thay đổi gì, vẫn là một kẻ tự cao tự đại luôn cho rằng mình là đúng.” Tiếng cười theo bốn phương tám hướng mà đến, ngay sau đó vài người mặc hồng y che mặt từ bốn phía tiến đến, lao thẳng tới Cảnh Tiêm Trần, một chút cũng không thêm để ý đến ta

Cảnh Tiêm Trần cũng không có lấy ta làm tầm lá chắn, vươn tay kéo ta qua một bên, lại chính là cười nói: “Cầm Hoàng, thì ra nàng chính là thánh chủ của hồng lâu vong vũ.”

Hồng lâu vong vũ?

Là hồng lâu vong vũ – tổ chức tình báo lớn nhất trên giang hồ sao?

Trên giang hồ không có chuyện gì mà hồng lâu vong vũ không tra ra được, chỉ cần có cũng đủ năng lực đạt tới yêu cầu của hồng lâu vong vũ đặt ra

Bên trong Hồng lâu có tổ chức tình báo lớn nhất trên giang hồ, cũng có tổ chức ám sát thần bí nhất.

Hồng lâu không giống như địa sát môn, và Kính Nguyệt cung.

Địa sát môn cùng Kính Nguyệt cung, đều bị nhân sĩ tự xưng là chính phái trên giang hồ gọi là tà phái, nhưng là những người đó cũng không dám đối với hồng lâu có một câu oán hận.

Người của Hồng lâu chính tà khó phân, nhưng là những nhân sĩ trên giang hồ này cũng không dám đắc tội với hồng lâu, trừ phi hắn muốn tất cả mọi điều riêng tư bí mật của mình đều bị lộ ra ngoài, để ọi người nhìn thấy

Người của Hồng lâu cũng không phải là hạng người hiền lương gì.

Mỗi người trong Hồng lâu đều không muốn mọi người biết mặt của mình, mà hồng lâu nắm giữ nhược điểm của mọi người trên giang hồ, đương nhiên bao gồm cả ta, thậm chí là cả Cảnh Tiêm Trần nữa

“Cảnh Tiêm Trần, vẫn còn rất nhiều chuyện ngươi không thể tưởng được đâu” vài người mặc hồng y kia đã phi thân đến trước mặt Cảnh Tiêm Trần. Nhưng là thanh âm của Cẩm Hoàng lại vẫn như cũ theo bốn phương tám hướng truyền đến, làm cho người ta nghe mà không xác định được nàng đang đứng ở đâu.

“Cảnh Tiêm Trần, có lẽ nhiều năm trước kia, ngươi nhưng là chưa bao giờ từng nghĩ mình sẽ có ngày hôm nay đúng không?” Cẩm Hoàng trong thanh âm mang theo vài phần trào phúng không cần che giấu “Hong lâu nếu muốn giết một người, như vậy ra tay tuyệt sẽ không thất bại.”

Hong lâu cho tới bây giờ đều là bắt lấy nhược điểm của người khác, sau đó tiếp tục phái người đi ám sát.

Cẩm Hoàng nếu đã chọn ngày hôm nay, chọn ở tại nơi này, như vậy nhất định đã phái người điều tra thật kỹ về Cảnh Tiêm Trần.

Thì ra chúng ta đều sai lầm rồi, Cẩm Hoàng rời đi cũng không phải là đang trốn tránh Cảnh Tiêm Trần, cũng không phải là không biết đối mặt với hắn như thế nào, nàng chẳng qua là muốn cho hắn lơ là cảnh giác

Là ai nói Cẩm Hoàng mặc dù có thể phụ cả thiên hạ, nhưng thủy chung không có biện pháp phụ hắn?

Xem ra không có một ai có thể hiểu rõ Cẩm Hoàng, Cảnh Tiêm Trần không, Quân Mạnh nhiên cũng không.

“Cẩm Hoàng, nàng thật sự hận ta như thế sao?” Cảnh Tiêm Trần cũng chưa có ra tay, lại chính là sâu kín hỏi.

“Cảnh Tiêm Trần, chẳng lẽ ngươi cảm thấy ta không nên hận ngươi sao?” sự thanh cao, ngạo mạn vỡ tan, giọng nói mang đầy sự trào phúng “Sau khi ngươi đã làm nhiều chuyện có lỗi với ta như vậy, ngươi còn muốn hy vọng xa vời ta tha thứ cho ngươi hay sao?”

Cảnh Tiêm Trần trầm mặc thật lâu sau, mới cười mở miệng nói “Cẩm Hoàng, ta chưa từng có nghĩ tới sẽ được nàng tha thứ, ta cũng chưa bao giờ hối hận vì sự lựa chọn của mình”

Hắn nói rất nhẹ nhàng bình thản, nhưng vẫn đủ để làm tổn thương trái tim của một người.

Mặc dù ta không biết Cẩm Hoàng ở nơi nào, nhưng lại có thể cảm giác được hơi thở chung quanh đột nhiên sắc bén vài phần.

Ta không biết bọn họ đã phát sinh chuyện gì, nhưng lại có thể tinh tường hiểu được, những lời nói của Cảnh Tiêm Trần có bao nhiêu đả thương người khác ra sao.

Hắn, tựa hồ thật sự rất tàn nhẫn...

151. Q.2 - Chương 151: Ân Oán Khúc Mắc

“Cảnh Tiêm Trần, hôm nay ta chắc chắn phải làm cho ngươi hối hận, hối hận vì đã từng đối đãi với ta như vậy.”

Cẩm Hoàng tiếng nói vừa dứt, vài người mặc hồng y liền dĩ nhiên ra tay, thân hình nhẹ nhàng, chiêu thức quỷ dị, lại cũng không phải là nghĩ muốn dồn hắn vào chỗ chết.

Cảnh Tiêm Trần nâng tay, muốn phản kích, lại ở trong nháy mắt đột nhiên lẳng lặng, giật mình đứng ở tại chỗ.

Ta biết, độc vô diệt mà ta hạ trên người hắn đã có tác dụng.

Vô diệt, cũng có thể làm ột người tạm thời mất đi công lực, cũng không giống như thất hồn tán phát huy ngay công dụng khi bị hạ độc

Mà là tiềm tàng lâu ngày mới có thể chậm rãi phát huy được công dụng của nó

Cẩm Hoàng chung quy là biết thân phận của ta, cho nên nàng lại cùng ta làm một giao dịch.

Ta hạ độc cho Cảnh Tiêm Trần, sau khi sự việc thành công, nàng liền cho ta một khối lệnh bài.

Chỉ cần ta cầm khối lệnh bài này, mặc kệ là ta đi đến bất kỳ thành trấn nào, đều có thể đến ngân hàng tư nhân của Chí Tôn rút tiền.

Khi đó ta mới biết được tài phú của Cẩm Hoàng đã vượt quá xa so với tưởng tượng của ta.

Vốn tiền tài đối với ta mà nói, bất quá chỉ là vật ngoài thân, ta cũng không phải thực để ý đến nó, mặc dù không có tiền, ta cũng có biện pháp có được tiền trong tay, chính là giờ phút này ta còn đang phụ trách nuôi Sở Ngọc trưởng thành.

Mà hẳn lại tựa hồ không thích ta đi làm hành vi trộm cắp

Chính vì vậy, lợi thế của Cẩm Hoàng thành ra lại hấp dẫn ta.

Cho nên, Cảnh Tiêm Trần giờ phút này không còn khí lực để nâng tay chống đỡ, đã bị mấy người mặc hồng y kia kẻ kiếm vào cổ.

Rốt cuộc là hẳn xem nhẹ ta, hay là ta đã đánh giá hẳn quá cao?

Ta cuối cùng cảm thấy nếu là Cảnh Tiêm Trần, tựa hồ sẽ không dễ dàng trúng chiêu như vậy.

Nhưng sự thật sớm xảy ra trước mắt, ta cũng không muốn lại đi suy nghĩ gì nhiều thêm, dù sao ở bên trong chuyện ân oán tình thù này, ta bất quá chỉ sắm vai nhân vật là một người khách qua đường mà thôi.

Ta cũng không nghĩ muốn tham gia quá nhiều

Sau ngày hôm nay, giao dịch giữa ta cùng Cẩm Hoàng sẽ kết thúc, ta cũng sẽ mang Sở Ngọc rời khỏi Đồ thành.

Chính là sự tình tựa hồ cũng không có đơn giản như ta nghĩ, ta đã đánh giá sai về Cẩm Hoàng.

Tại khi ta vẫn còn chưa có phản ứng gì, vài người mặc hồng y nhưng lại phi thân nhanh như chớp đến giữ chặt ta lại. mấy thanh kiếm cũng đã kề ngay tại cổ của ta

Nàng muốn giết người diệt khẩu sao?

Ta thế nhưng lại không biết hóa ra Cẩm Hoàng lại là loại người như vậy.

“Cảnh Tiêm Trần, nếu một trong hai người các ngươi chỉ được sống có một người, người sẽ lựa chọn ai?” Cẩm Hoàng như trước là một thân y phục màu trắng, chậm rãi từ chỗ nấp bí ẩn bước ra, trong ánh mắt là sự lạnh lẽo sắc bén, thủy chung nhìn Cảnh Tiêm Trần.

Nhưng là vấn đề nàng hỏi là có ý tứ gì?

Ta cùng Cảnh Tiêm Trần bất quá chỉ là hai người xa lạ mới vừa quen biết nhau mà thôi, hẳn tự nhiên sẽ không vì ta mà chọn lựa hy sinh bản thân mình.

“Ta đương nhiên chọn chính mình.” Cảnh Tiêm Trần trả lời giống hệt sự suy đoán của ta.

Không ai sẽ vì một người xa lạ muốn ám toán chính mình mà hy sinh, huống chi là đại ma đầu Cảnh Tiêm Trần

Nghe vậy, Cẩm Hoàng cũng là phá lên cười, cơ hồ có chút điên cuồng

Ta chưa bao giờ nhìn thấy Cẩm Hoàng cười như vậy, tràn đầy trào phúng, lại tràn đầy bi phẫn và hận thù

“Thì ra đây chính là tình yêu mà các ngươi đã nói hay sao, ta còn tưởng rằng các ngươi sẽ sống chết có nhau, lại không nghĩ rằng chỉ cần một khẩu nghiệm nho nhỏ, là đã có thể làm cho các ngươi trở mặt thành thù.” Cẩm Hoàng cười, nói ra những lời ta nghe mà không hiểu

Ta cùng Cảnh Tiêm Trần làm sao lại có khả năng yêu nhau?

Cảnh Tiêm Trần nhưng cũng không nói gì, chính là lặng im nhìn Cẩm Hoàng, trong ánh mắt tất cả đều là phức tạp mà người ta không đoán được.

“Cảnh Tiêm Trần, thì ra tình yêu mà người nói, cũng không thể vượt qua được sự sinh tử, người nhưng lại có thể thoải mái lựa chọn chính mình như thế, còn người mà người đã từng lựa chọn, lại có thể vì tiền tài mà xuống tay với người. Buồn cười, thật sự là buồn cười.” Cẩm Hoàng gương mặt vốn luôn mang theo vẻ thanh cao, ngạo mạn giờ phút này lại tràn đầy sự trào phúng, mâu quang sắc bén từ trên người Cảnh Tiêm Trần chuyển đến trên người ta, cười khuấy nói “Tình yêu của các người thật đúng là giá rẻ.”

Ta không hiểu, ta thật sự nghe không hiểu.

Vì sao nàng lại đem ta cùng Cảnh Tiêm Trần liên lụy ở một chỗ?

“Cẩm Hoàng, người có ý tứ gì?” Ta cuối cùng không còn giữ được kiên nhẫn, lên tiếng hỏi nàng “Có phải người nói ra những lời dối trá đó, là hòng để phá vỡ giao dịch của chúng ta có đúng hay không?”

“Ta cùng Cảnh Tiêm Trần căn bản là không quen biết, tại sao lại nói là yêu nhau?” Gần từng tiếng, ta nói ra những lời mà mình muốn nói.

Ta cũng không nghĩ muốn liên lụy ở bên trong ân oán tình thù, mãi không chấm dứt này của bọn họ.

“Không biết?” Cẩm Hoàng lại một lần nữa nhìn về phía Cảnh Tiêm Trần “Nàng nói không biết người, nàng thế nhưng nói không biết người”

“Cẩm Hoàng, nàng nhìn lại thật kỹ đi, nàng ta như thế nào lại có khả năng quen biết ta?” Cảnh Tiêm Trần rốt cục đã mở miệng.

Cẩm Hoàng mâu quang chợt tắt, nhẹ cười nói: “Cảnh Tiêm Trần, người cho là người làm như vậy ta liền sẽ bỏ qua cho nàng sao? Liễu Lăng, cung chủ của Kính Nguyệt cung, ta chẳng lẽ lại có khả năng nhận sai hay sao?”

Đúng vậy, ta là Liễu Lăng, ta cũng từng làm qua cung chủ của Kính Nguyệt cung, nhưng là ta có thể thề, ta thật sự không biết Cảnh Tiêm Trần. Cẩm Hoàng người nghĩ muốn phá vỡ giao dịch, cũng không nên dùng đến cái cớ này đi, dưới đáy lòng ta không tiếng động hò hét.

Cảnh Tiêm Trần lại khe khẽ thở dài, lời nói ra mang theo vài phần bất đắc dĩ “Cẩm Hoàng, nàng tên là Liễu Lăng, nhưng là nàng căn bản không phải là nàng ấy, nàng hẳn là hiểu được, tuy rằng đều là cung chủ của Kính Nguyệt cung, tuy rằng cùng tên Liễu Lăng, nhưng là dung mạo của các nàng lại khác xa nhau, hơn nữa nàng cũng biết rõ, ở ba năm trước nàng ấy đã mất tích.”

Cung chủ của Kính Nguyệt cung trước kia cũng gọi là Liễu Lăng?

Kính Nguyệt cung không phải là Mị ở ba năm trước đây một tay sáng lập ra hay sao?

Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Chẳng lẽ tất cả những điều ta biết đều là giả hay sao?

Cảnh Tiêm Trần nói cung chủ của Kính Nguyệt cung ba năm trước đây mất tích, mà ta cũng là ở ba năm trước đây quên hết tất cả mọi việc, chẳng lẽ ta thật sự là Liễu Lăng trong miệng bọn họ hay sao?

Hồng lâu của Cẩm Hoàng nếu là tổ chức tình báo đứng đầu thiên hạ, như vậy nhất định là đã tra ra được cái gì rồi.

Giờ khắc này, trong lòng của ta chỉ có thể dùng sóng lớn vỗ mãnh liệt để hình dung.

“Cảnh Tiêm Trần, ta nếu đã nói như vậy, liền nhất định là có căn cứ.” Cẩm Hoàng nhìn ta liếc mắt một cái, hờ hững nói: “Người không phải nói Liễu Lăng ở ba năm trước đây mất tích sao? Mà nàng cũng là ở ba năm trước đây mất đi trí nhớ, được Minh Nguyệt công tử Dạ Khuynh Thành cứu, mà Dạ Khuynh Thành sợ dĩ đặt tên cho nàng là Nguyệt Liễu Lăng, hoàn toàn là vì trên quần áo của nàng có thêu hai chữ Liễu Lăng. Dung mạo không giống nhau thì sao chứ? Người cũng đừng quên Liễu Lăng đã từng là cao thủ trong dịch dung.”

Hồng lâu xác thực rất lợi hại, thế nhưng lại đem thân thể của ta tra ra rõ ràng, thế nhưng ngay cả trên quần áo của ta có thêu chữ gì cũng biết rõ.

Chính là tất cả mọi việc chỉ là do trùng hợp thôi sao?

Hay là nói ta thật sự chính là Liễu Lăng?

Cho nên thời điểm ta cùng Mị học độc được, mới có thể thuận buồm xuôi gió như thế sao?

Loạn, thực loạn... ..

Vốn là tâm đã bình tĩnh được một chút, lại một lần nữa bị nhiễu loạn, bởi vì ta bị mất trí nhớ, bởi vì ta đã quên đi một đoạn ký ức.

Nếu ta thật sự là Liễu Lăng trong miệng của Cẩm Hoàng, như vậy ở bên trong đoạn ân oán tình thù dây dưa này, ta tựa hồ còn sắm vai nhân vật rất trọng yếu.

Cẩm Hoàng sợ dĩ ngay từ đầu liền đã chú ý đến ta, giả vờ tín nhiệm ta như vậy, nguyên lai là vì ngày hôm nay hay sao?

Người nàng muốn trả thù không chỉ có Cảnh Tiêm Trần, mà còn có cả ta hay sao?

“Bốn năm trước, người lựa chọn nàng mà bỏ qua ta. Hôm nay người lại đứng là vẫn có thể bỏ qua nàng. Cảnh Tiêm Trần, người là thật sự yêu nàng sao? Hay là nói người căn bản chính là một người vô tâm.” Cẩm Hoàng một chút cũng không để ý tới phản ứng của chúng ta, chính là vẫn tiếp tục lên tiếng chất vấn.

Vốn tưởng rằng đây chỉ là ân oán tình thù, yêu hận giữa hai người bọn họ, lại không nghĩ được rằng lại là sự dây dưa giữa ba người.

Ta đột nhiên có điểm hận chính mình, vì sao lại mất đi một đoạn ký ức trọng yếu như vậy?

Nếu không có bị mất đi trí nhớ, ta có lẽ sẽ không gặp gỡ Dạ Khuynh Thành, cũng có lẽ căn bản sẽ không rơi vào tình trạng như ngày hôm nay.

Một cỗ xúc cảm lạnh như băng xuyên thấu qua da thịt, truyền vào trong nội tâm ta, ta nhìn không được rùng mình một cái.

“Ta không phải.” Ta gần như thì thào mà nói.

Mặc dù ta thật sự đúng là Liễu Lăng trong miệng bọn họ thì đã sao? Ta không cho phép mình lại một lần nữa bị người khác bài bố.

Chính là Cẩm Hoàng lại lựa chọn có tai như diếc, cố ý nhìn về phía Cảnh Tiêm Trần, muốn hấn cho nàng một đáp án. “Người nói đi, có phải là người đang hối hận đúng không? Hối hận vì đã từng lựa chọn nàng.”

Cảnh Tiêm Trần lại chính là hơi hơi nhếch khóe miệng, vẫn như cũ mang theo ý cười, phong thái thông dong, “Ta nói rồi, ta cũng chưa bao giờ hối hận với sự lựa chọn trước kia của mình. Cảnh Tiêm Trần cũng không bao giờ làm chuyện hối hận “

“Cho dù có chết ở dưới kiếm của ta, cũng không hối hận sao?” Cẩm Hoàng không tự chủ được lui về phía sau vài bước, thẩm đạm hỏi

Giờ phút này, ta cuối cùng hiểu được, Quân Mạnh Nhiên nói rất đúng.

Cẩm Hoàng cho dù có thể phụ cả thiên hạ, chung quy cũng không có biện pháp phụ hấn

Mặc dù đến giờ phút này, nàng vẫn là đang hy vọng hấn có thể quay đầu lại.

Nếu Cảnh Tiêm Trần nói một câu hối hận, nếu Cảnh Tiêm Trần lựa chọn nàng, như vậy nàng tuyệt đối sẽ không giết Cảnh Tiêm Trần

Chính là nhiều năm qua trong lòng lúc nào cũng nghĩ muốn trả thù người, kết quả lại vẫn là nhận lấy một câu không hối hận của đối phương, liệu nàng có thể chấp nhận được kết quả này hay không?

Tình yêu, quả thật vẫn có trọng lực làm tổn thương con người ta.

“Không hối hận.” Cảnh Tiêm Trần lời nói thản nhiên, lại đủ để cửa nát trái tim của Cẩm Hoàng.

Hắn như vậy hờ hững, tựa hồ căn bản chưa từng đem những việc Cẩm Hoàng đã làm vì hấn đặt ở trong đáy mắt.

Một người dùng hết tâm tư cho việc báo thù, mà một người khác lại chưa bao giờ từng để ý qua, không biết được ai so với ai tàn nhẫn hơn đây?

“Cầm Hoàng, buông tay đi, ta sẽ không lựa chọn nàng, trước kia là thế, hiện tại cũng vậy, và tương lai cũng là thế.” Cảnh Tiêm Trần lại giống như muốn đoạn tuyệt tất cả ý niệm trong đầu nàng, vô tình nói “Nàng càng là hận ta, liền chứng minh nàng càng yêu ta, chỉ có buông tay, mới là sự giải thoát duy nhất của nàng”

“Ta hận ngươi, ta hận không thể uống máu của ngươi, ăn tim của ngươi.” Cầm Hoàng thì thào tự nói “Ta làm sao lại có khả năng yêu ngươi chứ?”

“Cầm Hoàng, nàng chắc chắn biết, nàng vẫn là yêu ta. Chính là Cầm Hoàng, cả đời này, ta không thể yêu nàng. Mặc dù là chết, cũng tuyệt đối không hối hận.” Cảnh Tiêm Trần lại không buông tha nàng, cơ hồ tàn nhẫn lật tẩy từng từng ngụy trang của nàng, đem sự thật máu chảy đầm đìa đặt ở trước mặt nàng.

Một người thanh cao như Cầm Hoàng, một tay có thể lay chuyển cả thiên hạ, nhưng là đối mặt với Cảnh Tiêm Trần chung quy đã mất tất cả không còn gì

Yêu sâu đậm như vậy, tại sao lại phải hận đến mức để chính mình bị dày vò, sống khổ sở như vậy?

Cảnh Tiêm Trần chẳng lẽ thật sự thờ ơ sao? Hay là nói hấn thật sự từng yêu nàng kia?

Ta xoay người, liếc mắt nhìn Cảnh Tiêm Trần một cái, cực lực muốn nhớ lại một chút ít gì đó, nhưng là trong đầu cũng không có xuất hiện hình ảnh của bọn họ.

Người trước mắt bất quá là một người xa lạ, ta có phải thật sự là Liễu Lăng trong miệng bọn họ hay không?

Trầm mặc, tại một khắc kia quán quanh, như dây leo quán quanh, làm cho ta không thở nổi.

Cầm Hoàng cuối cùng cũng lấy lại được bình tĩnh, mắt lạnh nhìn phía Cảnh Tiêm Trần “Ta sẽ không buông tay, mặc dù là đồng quy vu tận (*), ta cũng sẽ không buông tay. Cảnh Tiêm Trần, đừng cho là ta sẽ tha thứ tất cả mọi chuyện ngươi đã làm với ta”

(*đồng quy vu tận:kéo nhau chết chùng)

Cảnh Tiêm Trần hơi hơi khép lại đôi mắt, che giấu hết thảy phức tạp, nhưng là ta lại nhìn thấy hết tất cả sự bất đắc dĩ trong mắt hấn, thật lâu sau sau, hấn mới sâu kín mở miệng “Cầm Hoàng, nàng tại sao lại luôn bức ta phải lựa chọn như vậy?”

Vừa nói người vừa động dậy, hấn liền dĩ nhiên đánh văng mấy người mặc hồng y, đang kẻ kiếm tại cổ của hấn ra xa

“Cầm Hoàng, nàng biết rõ ta cùng Liễu Lăng có tình cảm sâu đậm, tại sao nàng lại muốn làm cho nàng ấy hạ độc ta?” Hấn nhẹ nhàng mà hít vào một hơi. “Ta làm sao lại không biết chứ.”

Cảnh Tiêm Trần quả thật vẫn là Cảnh Tiêm Trần, hấn sẽ không có dễ dàng bị người tính kế như vậy.

Chính là hấn nếu không thương Cầm Hoàng, cần gì phải cố ý làm như vậy?

Ta còn chưa hiểu rõ mọi chuyện, thanh âm của Cầm Hoàng đã sâu kín truyền đến “Cảnh Tiêm Trần, ngươi quả thực vẫn là người vô tình như vậy, luôn thích thiết kế bẫy, sau đó nhìn con mồi giẫy giụa, đến cuối cùng mới đi ra ột đòn trí mạng, ngươi rõ ràng sẽ không trúng độc, lại cố tình làm ra một bộ dáng bị trúng độc, ngươi nhất định ở dưới đáy lòng đang chê cười ta.”

“Cảnh Tiêm Trần, ngươi thật quá tàn nhẫn.” Trong ánh mắt của Cầm Hoàng lại tràn đầy trào phúng, cuối cùng mang theo một phần kiêu ngạo vốn có của nàng.

“Nàng vẫn biết như vậy mà, ta vẫn rất tàn nhẫn.” Cảnh Tiêm Trần vẫn như cũ cười cười, như vậy tao nhã, lại là như vậy chói mắt “Ta muốn nàng hiểu được, Cầm Hoàng nàng cho dù có tiếp tục làm gì đi nữa, cũng đều không lại Cảnh Tiêm Trần ta. Đừng cho là ta thật sự không biết mấy năm nay nàng rốt cuộc đang làm những gì, nàng tự cho là hồng lâu của nàng là tổ chức tình báo đứng đầu thiên hạ, lại đừng quên mọi chuyện của nàng ta đều biết rõ như lòng bàn tay. Cầm Hoàng, nàng buông tay đi. Nàng đều không lại ta đâu.”

Cầm Hoàng lại nghiêng người đi đến bên cạnh ta, tiếp nhận kiếm trên tay của một người mặc hồng y, cười nói: “Mặc dù đầu không lại người thì đã sao, ta muốn giết nàng. Cho các người âm dương cách biệt, cho người mất đi thứ quan trọng nhất.”

Ở một khắc này, ta bỗng nhiên bất động, ta lại chính là mặc kệ Cầm Hoàng muốn làm gì thì làm. Ta cái gì cũng không muốn làm, cái gì cũng không muốn nói.

“Cầm Hoàng, nàng vẫn là không rõ sao?” Cảnh Tiêm Trần cười như không cười, bước về phía Cầm Hoàng. Nhìn ta liếc mắt một cái, lại cuối cùng đem ánh mắt nhìn thật lâu ở trên người Cầm Hoàng, tao nhã gạt vài sợi tóc phân tán ở trên vai của Cầm Hoàng ra đằng sau, thản nhiên nói: “Cảnh Tiêm Trần ta, vĩnh viễn chỉ xem trọng mình nhất, cho nên mặc kệ là ai. Ta cũng sẽ không quá mức để ý, lúc trước, ta có thể vì nàng bỏ qua người. Hôm nay, ta cũng như vậy có thể bỏ qua nàng ấy, huống chi, người mà nàng kẻ kiếm trên cổ cần bản không phải là Liễu Lăng của ta, bất quá chỉ là một người xa lạ mới quen biết không lâu mà thôi.”

“Cầm Hoàng, nàng có hiểu ra không? Ta không cần.” Cảnh Tiêm Trần biết cách làm như thế nào để hoàn toàn đả kích được một người.

Đúng vậy, ta nhìn thấy trong ánh mắt của Cảnh Tiêm Trần là sự vô tình, không thêm để ý đến sự sống còn của ta.

Cầm Hoàng không rõ, ta cũng đã rõ ràng hiểu được, yêu thương một người như Cảnh Tiêm Trần, nhất định chính là một kiếp nạn của Cầm Hoàng.

Nếu ta thật sự là Liễu Lăng trong miệng bọn họ, nếu lúc trước ta cũng như Cầm Hoàng, yêu Cảnh Tiêm Trần, như vậy giờ phút này ta thậm chí nên cảm thấy may mắn, may mắn chính mình mất đi ký ức về hắn, cho nên giờ phút này có thể nghe những lời tàn nhẫn như vậy của hắn, cũng không có cảm giác gì.

Mà giờ phút này, Cầm Hoàng lại là cười ha hả “Cảnh Tiêm Trần, người đã đánh giá mình quá cao. Người nghĩ rằng ta vẫn còn yêu người sao? Người nghĩ rằng ta vẫn còn là Cầm Hoàng trước kia sao? Người cho là biết rõ ta như lòng bàn tay hay sao?” .

Cầm Hoàng buông ta ra, lại đi bước một đến trước mặt Cảnh Tiêm Trần “Đúng vậy, ta từng có yêu người, cho nên ta thật hiểu biết người! Biết phẩm tính của người, tự nhiên cũng biết người là người vô tình. Cho nên mọi việc đều là do ta cố ý, cố ý để cho người biết hành tung những năm gần đây của ta, cũng là cố ý diễn trò ở trước mặt người. Ta muốn người ném thử cảm giác bị người lừa dối ở lòng bàn tay.”

“Cảnh Tiêm Trần, ta nói rồi, hồng lâu của ta nếu muốn giết một người. Liền tuyệt đối ra tay sẽ không thất bại.” Cầm Hoàng cười, cười đến cao ngạo, như một nữ vương đầy ngạo nghễ cười cợt Cảnh Tiêm Trần.

Tất cả mọi việc vẫn nằm ngoài dự kiến của mọi người.

Cầm Hoàng, chung quy không phải là một nữ tử tầm thường ...

152. Q.2 - Chương 152: Loại Tình Cầm Vô Tình

Nàng nói là đang diễn trò, nhưng là ta cũng hiểu được những lời của nàng, tất cả đều là sự thật.

Về Kính Nguyệt cung, về nữ tử có tên giống ta kia.

“Cầm Hoàng, nàng thật sự muốn ép buộc ta và nàng phải đối địch với nhau hay sao?” Cảnh Tiêm Trần trong ánh mắt sắc bén mang theo tia âm trầm, âm trầm giống như mặt hồ mùa thu, lại giống như một tầng sương mù, mông lung không rõ.

Gió chợt nổi lên, Những cánh hoa theo gió bay bay bốn phía, tăng thêm vẻ đẹp xuất trần ỹ nhân, Cầm Hoàng vẫn tươi cười như cũ.

Bạch y trong gió bay bay, mái tóc đen được gió thổi tung bay, nụ cười kia vẫn mang theo vẻ cao ngạo không chút giấu diếm, cũng là như vậy sáng lạn, đó là nụ cười thuần túy, không gì có thể sánh được, là nụ cười thần túy nhất trên thế gian này.

“Cảnh Tiêm Trần, ta đã nói rồi, sẽ có một ngày ta sẽ làm cho ngươi phải hối hận.” Cẩm Hoàng vẫn tươi cười như trước, giống như khi đối mặt với Cảnh Tiêm Trần, trong lòng nàng vẫn giữ được sự nhẹ nhàng thanh thản, tựa hồ không bao giờ đem tất cả để ở trong lòng mình một lần nữa.

Kiểm được rút ra khỏi vỏ, lóe ra hào quang thần nhiên, thẳng tắp chỉ về phía Cảnh Tiêm Trần

“Liệt Cẩm là người tặng kiếm cho ta, hôm nay ta liền dùng máu của ngươi để tế điện nàng.” Lời nói của Cẩm Hoàng mang theo sự thanh lãnh không gì có thể sánh được.

“Ta sẽ làm theo như ý nguyện của nàng, chấm dứt tất cả nghiệt duyên của chúng ta.”

Võ công của Cẩm Hoàng như thế nào, ta cũng không rõ ràng lắm, nhưng là xem tư thế của nàng, thì biết nàng cũng không có gốc đến nỗi cùng Cảnh Tiêm Trần một đấu một.

Trong nháy mắt tay của nàng giơ lên, vài người mặc hồng y liền bao vây thành vòng tròn xung quanh Cảnh Tiêm Trần, chỉ cần nhìn qua là biết bọn họ đang bày kiếm trận

“Một khi đã như vậy...” Cảnh Tiêm Trần ngừng lại một chút, mới thần nhiên nói: “Vậy thì nàng đừng trách là ta vô tình.”

Cảnh Tiêm Trần xuất kiếm, nhưng không có vung kiếm lên, hắn cầm chuôi kiếm chưa rút ra khỏi vỏ kiếm, cùng những người xung quanh vòng tròn dây dưa.

Cao thủ so chiêu, đao quang kiếm ảnh, nếu là người có công lực thấp nhất định khó có thể thấy được chiêu thức này.

Ta chỉ biết là hai bên đều là cao thủ, ai cũng không chiếm được thế thượng phong.

Chính là trên giang hồ từng lưu truyền: một khi Cảnh Tiêm Trần rút kiếm ra khỏi vỏ, liền muốn tắm máu thanh kiếm đó, vì thế thanh kiếm liền được gọi là thanh huyết kiếm.

Hai bên đánh nhau một lúc, hắn cuối cùng rút kiếm ra khỏi vỏ, đúng là cả vật thể là một màu đỏ rực. Tản ra quang mang quỷ dị. Lại không biết rốt cuộc nó đã tắm máu của biết bao nhiêu người rồi

Hắn là Cảnh Tiêm Trần, cho nên cũng không biết cái gì gọi là xuống tay lưu tình

Kiểm khí sắc bén lập tức xoáy thành vòng tròn, phóng vào mấy người mặc hồng y, làm cho bọn họ bị chấn động phải lui về phía sau vài bước.

Chính là cao thủ chung quy vẫn là cao thủ, những người mặc hồng y này rất nhanh lại đi lên phía trước vài bước, vây quanh hắn.

Cảnh Tiêm Trần mặc dù là võ nghệ có hơn bọn họ vài phần, nhưng cũng là không quen thuộc trận pháp này! Trong lúc nhất thời, nhưng lại cũng bị khống chế ở bên trong trận pháp.

Cẩm Hoàng lại chính là đứng ở cách đó không xa, thờ ơ lạnh nhạt nhìn mọi việc đang diễn ra.

Trong nháy mắt, hôm nay tựa hồ chỉ còn lại có đao quang kiếm ảnh, thanh âm leng keng của đao kiếm chạm vào nhau, cùng với tiếng thét dài của các cao thủ, tiếng gào thét xuyên qua tiếng gió, hoàn toàn đan vào cùng một chỗ, soạn thành một bản nhạc tranh đấu của bọn họ trong lúc đó.

Ta đứng ở tại chỗ, nhưng lại có vài phần hoảng hốt.

Mà giờ phút này Cẩm Hoàng lại đột nhiên đến gần ta, khi ta còn chưa kịp có phản ứng gì, là lúc nàng ta liền đem ta đẩy vào bên trong kiếm trận.

Tuy rằng vừa rồi tất cả đều là diễn trò. Nhưng cảm tình kia rõ ràng lại là thật.

Cẩm Hoàng vẫn là còn nhận định ta là Liễu Lăng trước kia, cũng chung quy không chịu buông tha ta.

Người ở bên trong đều là sững sốt, lại cuối cùng không có người để ý ta, ánh đao hỗn loạn, bóng kiếm vẫn lóe lên như trước.

Cầm Hoàng, có phải là nàng đã quá coi thường ta, hay là chỉ muốn ta ra tay kết thúc tất cả mọi chuyện.

Liều Lãng ta lại có thể là loại người để mặc cho bọn họ tùy ý bắt nạt hay sao.

Cũng ngay tại khi lưỡi kiếm chạm gần vào người, ta liền ra tay, tung ra thất hồn tán.

Bọn họ đều trở tay không kịp, hoặc nhiều hoặc ít đều bị đánh thất hồn tán.

Mà Cầm Hoàng cũng ngay tại một khắc đó, liền hướng kiếm về phía Cảnh Tiêm Trần.

Kỳ thật ta thật hiểu được, lý do Cầm Hoàng vừa rồi làm như vậy, nhưng là ta chính là làm như không biết, thành toàn cho nàng.

Lời nói của Cảnh Tiêm Trần đột nhiên làm cho ta nghĩ đến, lúc trước chính mình cũng đã trải qua bị người khác lợi dụng.

Nam nhân tâm quá lớn, rất ngoan độc, trong lòng bọn họ vĩnh viễn có quá nhiều thứ tồn tại, mà chúng ta luôn luôn chỉ là những vật hy sinh của bọn họ.

Đúng vậy, giờ phút này ta mới phát giác, ta chưa từng bao giờ can tâm chấp nhận điều đó.

Có lẽ ta cũng chưa từng nghĩ qua sẽ mượn tay Cầm Hoàng để chứng minh một điều gì đó.

Thời điểm Cầm Hoàng lao về phía Cảnh Tiêm Trần, ta phi thân một cái, liền thoát ra khỏi kiếm trận, thờ ơ lạnh nhạt nhìn tất cả mọi việc đang xảy ra,

Thất hồn tán tuy đã ảnh hưởng đến Cảnh Tiêm Trần, nhưng cũng không có hoàn toàn chế trụ được hắn.

Hai người bọn họ nhưng vẫn còn là đao kiếm hướng về nhau, cũng không nhìn ra được đao kiếm của ai nhanh hơn.

“Minh Cầm Hoàng...” Cảnh Tiêm Trần đột nhiên hét lớn một tiếng, một tay bắt được lưỡi kiếm của Cầm Hoàng đang hướng về phía hắn, tay kia thì cầm thanh huyết kiếm, không lưu tình chút nào hướng về phía nàng.

Thì ra Cầm Hoàng họ Minh... Đột nhiên trong lúc đó, ta hiểu được một việc.

Chỉ là chúng ta đều đã quá xem nhẹ Cảnh Tiêm Trần.

Thanh kiếm của Cầm Hoàng cắt qua tay Cảnh Tiêm Trần, nhưng là hắn lại làm cho Cầm Hoàng không có cách nào rút kiếm từ trong tay hắn ra được, mà thanh huyết kiếm tựa như lại hướng về phía Cầm Hoàng.

“Chủ nhân...” trong lúc kiếm quang lóe ra ánh lửa, một đạo thân ảnh hiện lên.

Chờ ta nhìn thấy rõ mọi việc, Mạnh Hổ dĩ nhiên chắn ở trước người Cầm Hoàng, bị thanh huyết kiếm đâm xuyên qua thân thể.

Dù vậy, Cầm Hoàng vẫn là đã bị kiếm khí gây thương tích, mạnh ói ra một búng máu.

Cảnh Tiêm Trần thế nhưng thật sự lại rất lợi hại.

“Người...” Cầm Hoàng nhìn Mạnh Hổ, ánh mắt mở lớn không thể tin, chính là ở khi sát khí của Cảnh Tiêm Trần bắt đầu tản ra, nàng lại mở to hai tròng mắt, thanh âm khàn khàn nói: “Ta không cần ngươi cứu, ngươi dựa vào cái gì mà lại muốn cứu ta.”

“Thật xin lỗi” Mạnh Hổ suy yếu nói: “Cầm Hoàng, thật xin lỗi. Nhưng là... Ta thật cao hứng... Nàng đúng là vẫn còn để ý đến ta.”

Mạnh Hổ hắn là ái mộ Cầm Hoàng, nhưng là ta lại không biết hắn thế nhưng lại có thể vì Cầm Hoàng mà chết.

“Ta vĩnh viễn sẽ không tha thứ cho ngươi, vĩnh viễn sẽ không.” Cầm Hoàng lại chính là hờ hững nhìn hắn “Vốn là tính không buông tha cho ngươi. Như thế cũng tốt, ta đỡ phải ra tay.”

Nàng nhưng lại như thể lạnh lùng, tia chớp động trong ánh mắt kia rõ ràng là hận, hận trắng trợn, không hề che giấu.

Nàng cùng Mạnh Hổ trong lúc đó tựa hồ càng thêm cách xa, không thể lại gần nhau được.

“Ta chưa bao giờ nghĩ tới... nàng sẽ tha thứ cho ta”. Mạnh Hổ thản nhiên cười. “Nhưng nếu ta có thể vì nàng mà chết. Ta lại...Cam tâm tình nguyện... Cẩm Hoàng... Ta...”

“Ta không muốn nghe, người câm mồm.” Cẩm Hoàng cắt ngang lời hắn, cả người tản ra bi thương khó hiểu, làm như muốn nuốt dần tất cả sự bi thống, đau thương của mình.

Cảnh Tiêm Trần đột nhiên rút kiếm về, máu tươi vẩy ra xung quanh, hắn nói “Cẩm Hoàng, nàng nhưng lại cũng là người vô tình như thế”

“Đương nhiên là do ta học được từ người.” Cẩm Hoàng quay đầu sang hướng khác, chặt đứt tất cả ý niệm trong đầu Mạnh Hổ.

Ở một bên, Mạnh Hổ cuối cùng tuyệt vọng nhắm hai mắt lại, đến lúc chết cũng đều không thể được Cẩm Hoàng tha thứ, hắn làm tất cả mọi chuyện là vì cái gì?

Hắn như thế đi theo Cẩm Hoàng, nhưng chỉ là để nàng tha lỗi cho hắn thôi sao?

“Hắn có thể vì nàng mà hy sinh chính mình, mà nàng sẽ không, cho nên nàng không có tư cách đến chỉ trích ta cái gì cả, bắt đầu từ ngày hôm nay, ta và nàng coi như đã chấm dứt hết tất cả mọi chuyện. Ta sẽ không giết nàng, cũng mời nàng về sau không cần lại đến tìm ta gây phiền phức.” hai bên cùng giằng co, đều là một thân lãnh đạm, lạnh lùng.

“Cảnh Tiêm Trần, người có biết hắn đã làm gì ta không? Hắn...” Cẩm Hoàng đột nhiên ới ra một búng máu, lao đảo ngã xuống.

“Các người lại đang làm cái gì?” Một tiếng ca thán thản nhiên theo cách đó không xa truyền đến, Quân Mạnh Nhiên phát tay, như trước là mang theo một chút u buồn.

Hắn đi tới bên cạnh Cẩm Hoàng, cúi người nâng nàng dậy, để cho nàng tựa vào trên người hắn, thế này mới ngược lại nhìn về phía Cảnh Tiêm Trần “Tiêm Trần, các người lại đang làm cái gì? Người vẫn muốn thương tổn nàng hay sao? Các người...”

“Mạnh Nhiên, nếu người thích nàng, liền coi chừng nàng cho thật tốt, không cần để cho nàng tiếp tục đến làm phiền ta nữa, ta đây tự nhiên sẽ không ra tay lần nữa.” Cảnh Tiêm Trần nhìn bọn họ liếc mắt một cái, hờ hững nói.

Quân Mạnh Nhiên trong ánh mắt u buồn lại dày đặc vài phần, ngón tay hướng về phía xác Mạnh Hổ nằm trên mặt đất, sâu kín hỏi:

“Tiêm Trần, người chẳng lẽ thật sự không biết hắn đã làm gì nàng sao?”

“Quân Mạnh Nhiên, người đừng nói nữa, ta tuyệt đối không muốn biết chuyện của nàng, một chút cũng không muốn biết.” Cảnh Tiêm Trần xoay người muốn rời khỏi, lại lại đột nhiên kéo ta lại gần.

Giờ phút này, ta mới đột nhiên từ trong suy nghĩ bừng tỉnh.

Vốn tưởng rằng chính mình vẫn như cũ, chỉ là khách qua đường, lại vẫn là bị liên lụy đi vào.

Ta nhìn Cảnh Tiêm Trần, bình tĩnh nói: “Buông tay.”

Mà hắn lại chính là cười nói: “Cẩm Hoàng nói rất đúng, nàng là Liễu Lăng, mà ta là Tiêm Trần của nàng.”

Hắn vừa rồi... Rõ ràng liền thề thốt phủ nhận, vì sao hiện tại lại nói như vậy?

“Ta nói rồi, ta đã sớm nghĩ muốn hướng nàng cầu hôn, mà nàng từ lúc bốn năm trước, cũng đã đáp ứng ta rồi.”. Hắn nâng bàn tay của ta lên, vô tội cười khê “Liễu Lăng, nàng là Liễu Lăng của ta. Ta chưa bao giờ nghĩ tới sẽ buông nàng ra.”

Giờ phút này, ta dĩ nhiên hỗn loạn một mảnh.

Liễu Lăng, ta thật là Liễu Lăng trong miệng bọn họ sao?

Ngay sau đó, hắn nắm tay của ta xoay người muốn rời đi.

“Tiêm Trần, hắn đã từng làm nhục Cẩm Hoàng” Quân Mạnh Nhiên trong lời nói mang vài phần sâu kín, ở phía sau chúng ta vang lên.

Một khắc, thân mình của Cảnh Tiêm Trần đột nhiên cứng đờ.

Mà ta cũng đột nhiên thanh tỉnh lại, giãy ra khỏi bàn tay của Cảnh Tiêm Trần.

Mạnh Hổ hắn thế nhưng đối với Cẩm Hoàng đã làm ra chuyện như vậy... Cho nên mới...

Ân oán dây dưa của bọn họ trong lúc đó, xa tới mức ta không có khả năng tưởng tượng được

Mà ta cũng thật sự không nghĩ tham gia.

“Ta không phải... Liễu Lăng của người, người cũng không phải Tiêm Trần gì đó của ta.” Ta đột nhiên quay người cười nhẹ với Cảnh Tiêm Trần “Người cũng không phải là loại người ta thích.”

Vô tâm tham gia, cũng không có lực để cùng người dây dưa cái gì gọi là tình yêu.

Mặc dù ta đúng là Liễu Lăng mà bọn họ nói thì đã làm sao? Nếu đã quên hết thấy, đã quên hẳn, như vậy liền chính là người xa lạ.

“Liễu Lăng...” Hắn thế nhưng lại còn có thể làm như cái gì cũng chưa phát sinh, vô tội nhìn ta.

“Cảnh Tiêm Trần, người cho là người đã thắng sao?” Phía sau lại truyền đến tiếng cười suy yếu của Cẩm Hoàng “Sai, người đã thua. Hết thấy đều là cái bẫy, mục tiêu của ta là...”

Cảnh Tiêm Trần mạnh xoay người lại, lớn tiếng hỏi: “Lang Gia phường?”

“Đúng, Lang Gia phường, nếu muốn hủy, tự nhiên muốn hủy đi thứ quan trọng nhất đối với người, người giờ phút này mặc dù có chấp cánh bay đi, cũng không có phương pháp thay đổi được mọi việc.” Cẩm Hoàng sâu kín nói: “Cảnh Tiêm Trần, người đã thua.”

Ta cũng không biết Lang Gia phường là cái gì, ta chỉ biết là Cảnh Tiêm Trần bước nhanh rời đi, lo lắng không thôi. Nhưng cũng không quên để lại vài câu ngoan độc “Mạnh Nhiên, nếu người không muốn nàng bị thương tổn, thì nên coi chừng nàng thật tốt cho ta”

Ngay sau đó, Cảnh Tiêm Trần dĩ nhiên biến mất ở tại trong tầm mắt của chúng ta.

Mà Quân Mạnh Nhiên cùng Cảnh Tiêm Trần tựa hồ quan hệ cũng không phải là tầm thường

Một người là phi tuyết công tử trên giang hồ, một người là ma đầu mà mỗi người xa lánh lên án, lại không nghĩ rằng nhưng lại cũng có vài phần quan hệ sâu xa.

Những chuyện trên đời này, tựa hồ luôn làm ta không thể đoán trước được

Mà giờ khắc này, tâm của ta nhưng lại cực kỳ bình tĩnh.

Xoay người, sau đó nhìn hai người phía sau, không chút để ý cười nói: “Ta tựa hồ vừa rồi được xem một màn diễn thật đặc sắc.”

Trong ánh mắt vẫn là ánh lên vẻ không chút để ý như mọi khi, trong lời nói như trước mang theo sự trêu tức, ta vẫn là ta.

Cẩm Hoàng tựa vào trong lòng Quân Mạnh Nhiên, hơi hơi nâng mâu, ánh mắt vẫn mang vẻ ngạo nghễ như xưa hướng về phía ta “Liễu Lăng...”

Nghe vậy, Quân Mạnh Nhiên có chút không khống chế được hỏi: “Cẩm Hoàng, nàng ấy chính là Liễu Lăng mà nàng đã nói.”

Ta cười títt mắt, mang theo không chút để ý như mọi khi, trêu đùa: “Ta là Liễu Lăng, nhưng Liễu Lăng này không phải là Liễu Lăng bị phi bí, không phải là Liễu Lăng yêu Cảnh Tiêm Trần theo trong miệng của Cẩm

Hoàng.” Nói đến một nửa, ta nhìn hướng về phía Quân Mạnh Nhiên, lời nói mang theo ý trêu tức “Mà là Liễu Lăng trên giang hồ từng đồn đãi là người muốn đùa giỡn tứ công tử.”

Quân Mạnh Nhiên chắc chắn đã từng nghe qua những lời đồn đãi trên giang hồ, cho nên trên hai má trắng như tuyết của hắn dần dần nhiễm một vài phần đỏ ửng tự nhiên, vô tình trong lúc đó nhưng lại làm nhật đi vài phần u buồn vốn có của hắn.

Đáy lòng của ta không phải là không khiếp sợ, chính là ta không thể bộc lộ ra bên ngoài, cũng không thể thừa nhận.

Ta không muốn cùng Cẩm Hoàng sẽ phát sinh thêm xung đột, không phải chỉ có là vì ta sợ nàng tiếp tục trả thù ta, mà điều quan trọng hơn chính là nàng họ Minh.

Huống chi nếu ta có đi tìm hiểu, thì cũng không thể hiểu rõ được

Nếu Mị vẫn còn, có lẽ hết thảy mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn.

Mị rốt cuộc có quan hệ như thế nào với Kính Nguyệt cung, nếu Kính Nguyệt cung không phải một tay hắn sáng lập ra, vậy tại sao lại sẽ nằm trên tay hắn?

Nghĩ thế, ta lại không tự chủ được nghĩ tới cảnh trong mơ kia. Trong lòng đột nhiên rung mình, lại vội vàng xua đi mọi suy nghĩ, làm ra một bộ dáng bình yên như thường.

“Nguyệt Liễu Lăng, cung chủ của Kính Nguyệt cung?” Quân Mạnh Nhiên mở miệng hỏi.

Ta gật đầu, cười nói: “Đã từng là như vậy.”

“Nguyệt tiểu thư, nếu so sánh với những nữ tử khác, nàng thật sự ...” trên khuôn mặt tràn đầy u buồn, muốn nói lại thôi

Ta không cho là đúng cười cười.”Lớn mật sao?” .

Quân Mạnh Nhiên không nói, ngược lại nhìn về phía Cẩm Hoàng hỏi: “Cẩm Hoàng, nàng không sao chứ. Ta lập tức mang nàng trở về”

Nói vậy, hắn trong lòng dĩ nhiên cam chịu.

Cẩm Hoàng lại chính là hơi nâng tay lên “Ta không sao. Chẳng qua chỉ là bị thương nhẹ mà thôi, uống được, điều tức một chút là sẽ tốt thôi.”

Ta lại làm như không có nghe thấy bọn họ nói chuyện, cười nói: “Lớn mật thì đã sao? Tùy ý làm những gì mình muốn không tốt sao? Đời người ngắn ngủi, cần gì phải sống trói buộc mất đi tự do đến tận lúc mất đi. Phi Tuyết công tử, nếu sống được vui vẻ, mặc dù chỉ sống được có mười mấy năm cũng là tốt lắm rồi, nếu sống không vui, cứ u sầu như vậy, thì còn có ý nghĩa gì nữa?”

Chúng ta đều là những người thông minh, hắn nhất định nghe ra ý tứ trong lời nói của ta.

Một Phi Tuyết công tử nổi tiếng trên giang hồ, lại luôn luôn u sầu, quả nhiên là một mẫu người nhu nhược, luôn luôn tuân lệnh người thương trong lòng mình.

Chính là ta biết, dưới đáy lòng của ta càng có thêm nhiều thất vọng, thất vọng người này là Phi Tuyết công tử vang danh thiên hạ, là một trong bốn công tử nổi tiếng trên giang hồ, nhưng cư nhiên lại... Bất lực.

“Nàng biết thân phận của ta?” Hắn có chút kinh ngạc nhìn ta

Ta cười đến lại sáng lạn “Đã quên nói cho người biết, người đến dự đại hội gặp gỡ hoa khôi năm nay, không phải là Cẩm Hoàng, mà là ta.”

Hắn nhìn ta liếc mắt một cái, lại đột nhiên chuyển hướng nhìn về phía Cẩm Hoàng, muốn từ đáy mắt của nàng tìm kiếm ra đáp án.

Cẩm Hoàng lại làm như không nhìn thấy ánh mắt của hắn, nàng chính là chỉ lẳng lặng, làm như hoàn toàn không nghĩ muốn sẽ tham gia, chỉ đứng bên ngoài bàng quang xem diễn

Quân Mạnh Nhiên trong ánh mắt ánh lên vài phần thất vọng, nhưng cũng không có mở miệng nói một lời nào.

“Phi tuyết công tử, có cần ta dạy cho công tử biết như thế nào gọi là vui vẻ hay không?” vẻ mặt như thế, ngôn ngữ như thế, thật rất giống với danh yêu nữ mà trên giang hồ đồn đãi kia.

Chính là ta cố ý muốn làm như thế, ta cần sự suy diễn hoàn mỹ về một yêu nữ không kiềm chế được.

Giờ này, khắc này, ta sẽ không sợ hãi bất kì điều gì nữa, mà ta cũng sẽ không thể để cho bất cứ ai hãm hại ta.

“Nguyệt cô nương, mời nàng...” Hấn muốn nói gì đó, nhưng lại thôi, trầm mặc một lúc lâu, lại ngược lại nâng Cẩm Hoàng dậy, nói với nàng: “Cẩm Hoàng, buông tay đi, không cần tiếp tục đấu với Tiêm Trần nữa! Nàng sẽ bị thương tổn càng lớn.”

Cẩm Hoàng lại gạt tay hấn ra, sâu kín cười nói: “Ta đã chịu đựng quá nhiều thương tổn rồi. Cho nên không bao giờ sẽ bị thương tổn lớn hơn nữa, nếu người nói là tính mạng của ta, ta đã sớm không thèm để ý đến. Ý nguyện lớn nhất của ta đời này, chính là tự tay ta phải hủy đi Cảnh Tiêm Trần, mặc dù có phải đồng quy vu tận * thì sao chứ?”

(*đồng quy vu tận:kéo nhau chết chùng)

“Cẩm Hoàng, nàng không phải muốn làm như vậy, nàng đối với Tiêm Trần...” Quân Mạnh Nhiên còn chưa nói xong, đã bị Cẩm Hoàng cắt ngang lời. “Quân Mạnh Nhiên, đừng tưởng rằng người cái gì cũng biết, ta đã sớm không còn là Cẩm Hoàng trước kia từ lâu rồi “

Nàng chỉ vào xác của Mạnh Hổ, hỏi: “Biết ta vì sao lưu hấn lại bên cạnh mình không?”

Quân Mạnh Nhiên nhìn nàng, trong ánh mắt kia lưu chuyển sự ưu thương, thực u buồn lại mang theo trăm điều đau đớn ở trong đó.

Cẩm Hoàng lại không để ý đến hấn, chỉ lo nói tiếp câu chuyện: “Bởi vì hấn chính là người làm thương tổn ta, ta tất yếu phải bắt hấn trả giá gấp trăm lần sự thương tổn hấn đã gây ra cho ta! Huống chi hấn bất quá mới có được thân xác của ta, ta sớm đã không thèm để ý đến.”

Mâu quang không chút biểu tình, liếc mắt một cái nhìn xác của Mạnh Hổ, lời nói lạnh lùng lại tiếp tục vang lên “Ngay từ đầu, là ta buộc nhóm của hấn nguyện trung thành với ta, bọn họ không thể không nguyện trung thành với ta. Chính là sau khi ta biết hấn yêu thương ta, ta liền có thể dễ dàng lợi dụng hấn, hơn nữa cũng không cần phải lo lắng gì, khi yêu thương một người chính là sẽ trở nên ngốc nghếch, loại cảm giác này ta sớm đã trải qua, cho nên ta biết được rất rõ ràng.”

Lời nói lạnh lùng như thế, rất giống với một Cẩm Hoàng lạnh lùng vô tình sẽ nói.

“Mà người tốt nhất không nên giống hấn yêu thương ta, nếu không người cũng sẽ bị ta lợi dụng.” Nàng dừng một chút, lại trào phúng cười nói: “Người đã rõ hết mọi chuyện, bây giờ người sẽ lựa chọn như thế nào đây? Lựa chọn ta? Hay là chọn Cảnh Tiêm Trần.”

Quân Mạnh Nhiên vươn tay nắm chặt lấy cánh tay của Cẩm Hoàng, tràn đầy thành khẩn nói: “Cẩm Hoàng, lúc trước ta bởi vì hữu tình, cùng ân tình mà lựa chọn Tiêm Trần, nhưng hiện tại ta sẽ đem cái mạng nhỏ này của ta giao cho nàng.”

Cẩm Hoàng lại mạnh hất tay của hấn ra, không lưu tình chút nào nói: “Quân Mạnh Nhiên, ta muốn một người tàn hơi sắp lìa khỏi cõi đời để làm chi? Ta có thể nói cho người, lời của Liễu Lăng khuyên người ngày đó, cũng chính là lời ta muốn nói cho người, người không xứng.”

Vô tình, quả nhiên là nàng quả thật rất vô tình.

Giờ phút này ta nhưng lại có chút hối hận, lúc trước nhưng lại đi gặp gỡ loại nữ nhân này.

Nhưng cũng chính là vì nàng họ Minh, cho nên ta tựa hồ lại cảm thấy may mắn vì đã gặp gỡ nàng.

Quân Mạnh Nhiên lui lại mấy bước, một biểu tình ngạc nhiên, u buồn giống như lúc ta khuyên hấn ngày đó

Cẩm Hoàng nếu là thánh chủ của hồng lâu, tự nhiên nhất cử nhất động của ta đều bị nàng nắm rõ, nàng đương nhiên biết lúc trước ta đã nói những gì với Quân Mạnh Nhiên, cho nên ta cũng sẽ không cảm thấy kỳ quái vì điều này.

“Quân Mạnh Nhiên, ngươi nên buông tay đi thôi.” Cẩm Hoàng sau khi nói xong câu cuối cùng, liền xoay người rời đi, thời điểm đi qua bên cạnh người ta, không khỏi cho ta một cái liếc mắt mang đầy ý vị sâu xa, không thể đoán ra được, nhưng cũng không nói cái gì, dứt khoát rời đi.

Đoạn Trường Pha to như vậy, liền chỉ còn lại có ta cùng Quân Mạnh Nhiên, còn có một đám người hôn mê đang nằm trên mặt đất kia

Quân Mạnh Nhiên vẻ mặt thất bại, gió tùy ý thổi lên thân mình đơn bạc của hắn, mang vài phần buồn bã.

Ta cuối cùng nhìn không được, đi tới bên cạnh hắn “Đi thôi, ta đưa ngươi quay về Tuyết Duyệt phường.”

Hắn liếc mắt nhìn ta một cái, mang theo vài phần ngạc nhiên, lẳng ngốc.

Ta không kiên nhẫn nói: “Nhìn cái gì vậy, ta cũng không phải là sẽ ăn thịt ngươi, ngươi thể hiện bộ dáng này là sao, thật đúng là làm mất mặt danh hào của tứ công tử trên giang hồ! Ta đối với ngươi không có hứng thú, cho nên chúng ta đi thôi.”

Nhất cử nhất động của ta vừa rồi, cũng chỉ là để thể hiện trình độ cao của mình cho Cẩm Hoàng xem, chứ không phải là ta thật sự có tâm đùa giỡn hắn.

“Tứ công tử sao? Ta vốn không phải...” Hắn thì thào, lời nói nhẹ như gió thoảng, nhưng cũng không để ý tới ta, xoay người rời đi.

Ta ngậy người ra một lúc, lúc đang định đuổi theo hắn, lại thấy nha hoàn Bích Liễu bên người hắn, đang vội vàng đi thẳng về hướng này, vì thế ngừng cước bộ.

Thanh âm lo lắng của Bích Liễu theo gió mà đến, dần dần nhỏ đi, thẳng đến bọn họ biến mất ở tại trong tầm mắt của ta.

Ta liếc mắt một cái nhìn thi thể của Mạnh Hổ, trong lòng có vài phần cảm khái.

Chuyện lúc trước của bọn họ, thật đúng là không thể nói là ai đã thiếu nợ ai?

153. Q.2 - Chương 153: Thân Thế Dần Dần Được Làm Sáng Tỏ

— Ta đi rồi, không cần tìm ta, đợi đến một thời điểm nhất định nào đó, ta tự nhiên sẽ quay trở lại tìm ngươi. Kỳ thật ta đã biết nường của ta là bị trúng độc, nhưng là người gạt ta, là người không đúng, ta nhất định sẽ quay lại tìm ngươi, cho nên ngươi không cần đi tìm ta, ta đi theo hắn tuyệt đối sẽ có tiền đồ hơn so với đi theo ngươi.

Thời điểm ta trở lại quán trọ tìm Sở Ngọc, lại phát giác hắn đã rời đi, chỉ để lại cho ta một bức thư.

Hắn chỉ viết mấy câu ngắn ngủn, nhưng là ta cũng hiểu được rất nhiều.

Ta hiểu được Sở Ngọc có suy nghĩ chín chắn hơn rất nhiều so với những gì ta đã nghĩ về hắn, cũng hiểu được hắn lúc trước biết hết thảy mọi chuyện, nhưng cũng không nói ra, cũng chỉ vì sợ ta sẽ bỏ rơi hắn, để lại hắn một người cô đơn một mình.

Chính là tên xú tiểu tử chết tiệt này, thế nhưng lại ghét bỏ ta, cũng không giấu lại ta đã hy sinh cho hắn nhiều như thế nào.

Hắn thấy tên kia tốt hơn so với ta hay sao?

Túm lấy cổ áo của tiểu nhị, ta hung tợn hỏi: “Biết hắn đi với ai không?”

Tiểu nhị có chút hoảng sợ nhìn ta liếc mắt một cái, thanh âm nho nhỏ nói: “Chính là vị công tử ngày trước đã đến gặp tiểu đệ của cô nương, hẳn đưa cho ta bức thư nói gửi cho người, sau đó liền bỏ đi.”

Thật là người tốt nha, thế nhưng thừa dịp ta không có ở đây, đồ ngon đồ ngọt lừa đệ đệ của ta, cũng không biết hẳn là thần thánh phương nào.

Cho đến giờ phút này, ta mới đột nhiên ý thức được chính mình thế nhưng trong lòng lại tự nhiên đã xem Sở Ngọc như chính đệ đệ của mình.

Chính là ta thật sự không nghĩ ra hẳn, thế nhưng liền cùng đi với một người bất quá cũng mới quen được có mấy ngày, chẳng lẽ trong cảm nhận của hẳn ta lại không đáng tin đến như vậy sao?

Ta buông tiểu nhị ra, vo tròn bức thư lại ném vào trong đồng lửa, nhẹ hừ giọng nói: “Không tìm sẽ không tìm, tỷ tỷ ta còn cảm thấy thật vui mừng, vì từ nay sẽ được thanh nhàn.”

Chính là ta cũng không rõ tiểu tử kia thực ra đang nghĩ gì. Kỳ thật so với ta, hẳn còn khôn khéo hơn, nếu không phải là người thật sự có lợi đối với mình, khẳng định hẳn tuyệt nhiên sẽ không dễ dàng đi theo người khác, chính là hẳn thế nhưng bỏ đi quá gấp, ngay cả một chút ít thời gian để nói lời từ biệt với ta cũng không có.

Bất quá không có hẳn ở bên cạnh, ta cũng có thể an tâm đi làm những việc tiếp theo mà ta muốn làm.

Cầm Hoàng, Minh Cầm Hoàng, người đã đến trên chóc ta, ta cũng sẽ phụng bồi lại, thành toàn ý nguyện cho người.

Nghĩ thế, ta liền lập tức xoay người ly khai khỏi quán trọ, hướng sông bạc Chí Tôn mà đi.

Vừa đi đến sông bạc Chí Tôn, lại lập tức có người ra đón ta “Cô nương, chủ nhân của chúng ta ời người”

Cầm Hoàng thế nhưng lại biết ta sẽ tìm đến nàng?

Bất quá cũng thật đúng lúc, ta không cần phải tốn nhiều công sức chờ đợi để được gặp nàng.

Vẫn là căn phòng lúc trước ta đến. Vẫn là tư thế nửa người dựa trên nhuyễn tháp như vậy, Cầm Hoàng vẫn lạnh lùng, ngạo nghễ nhìn ta, thần nhiên nói: “Tìm ta có chuyện gì?”

“Ta muốn đi theo người.” Ta nói ra mục đích của mình.

“Đi theo ta?” Nàng từ từ nở nụ cười “Người dựa vào cái gì mà cảm thấy ta sẽ đáp ứng người.”

“Cầm Hoàng, người không phải là người vô tình như người biểu hiện.” Ta cười đến gần nàng, đến ngồi bên cạnh nàng, tiếp tục nói: “Ta ở Đoạn Trường Pha đợi hồi lâu, rốt cục vẫn là đợi được người do người phái đến”

Cầm Hoàng tuy rằng lời nói vô tình, nhưng ta lại vẫn là cảm thấy nàng thật sự không phải là một người vô tâm.

Mạnh Hổ tuy rằng từng làm nhục nàng, nhưng là xem biểu tình của Mạnh Hổ, việc hẳn hy sinh mình vì nàng, ta lại cảm thấy Cầm Hoàng sẽ không thật sự để xác hẳn lại nơi hoang dã, vì thế vô ý thức chờ đợi, rốt cục vẫn là đợi được đến khi nàng phái người đến chôn cất thi thể của Mạnh Hổ.

Mà những lời nói vô tình của nàng đối với Quân Mạnh Nhiên, có thật sự là vô tình hay không?

Cũng có lẽ nàng không muốn hẳn bị tổn thương quá nặng mà thôi

“Thực ra người muốn gì?” Cầm Hoàng tự nhiên biết ta đang nói về cái gì.

“Người đối đãi với người từng làm thương tổn người như vậy, cho nên người chắc chắn sẽ không dùng thủ đoạn ngoan độc đối với ta.” Ta nhìn thẳng vào nàng, gần từng tiếng nói: “Ta tựa hồ đã biết được quá nhiều chuyện, lại không muốn người giết người diệt khẩu, cho nên biện pháp tốt nhất là phải làm tùy tùng của người, chẳng lẽ điều đó không đúng hay sao?”

Cầm Hoàng sững sốt một chút, cuối cùng lại nở nụ cười “Liễu Lăng, nếu người không phải là nàng ta, có lẽ ta thật sự sẽ thích người, dù sao nữ nhân mà ta cảm thấy thú vị rất là hiếm, chính là...”

“Cẩm Hoàng, ta biết hồng lâu của ngươi không có chuyện gì là không điều tra ra được, ta chỉ muốn hỏi ngươi, ta thật sự là Liễu Lăng trước kia của Kính Nguyệt cung sao, thật sự ta cùng Cảnh Tiêm Trần đã từng gây tổn thương cho ngươi sao?” Có một số việc đến thời điểm quan trọng, cần phải làm cho rõ ràng.

Cẩm Hoàng gật đầu, thản nhiên nói ra một chữ “Đúng”

Thì ra đúng là thật, trước khi ta mất trí nhớ, ta thế nhưng lại chính là cung chủ của Kính Nguyệt cung sao? Một khi đã như vậy, ta vì sao lại bị mất trí nhớ?

“Cẩm Hoàng, ngươi có phải hay không đã điều tra qua ta, ngươi có thể nói cho ta biết tất cả mọi chuyện được không.” Đối với thân thể của bản thân, ta đúng là trong lòng tràn đầy tò mò,

Cẩm Hoàng nhìn ta liếc mắt một cái, trầm mặc không nói, thật lâu sau mới nói: “Kính Nguyệt cung trước kia không phải là Kính Nguyệt cung hiện nay, nhưng cung chủ của Kính Nguyệt cung lại là người mang một thân tuyệt kỹ, nàng ta có thể chế ra độc được độc nhất trong thiên hạ, cũng có thể chế ra độc được mà thế gian khó ai giải được, nàng còn tinh thông rất nhiều kỳ thuật, tuy rằng bộ dáng của ngươi hiện nay cũng không giống với nàng ta lúc trước, ta cũng không có biện pháp điều tra rõ vì sao ngươi đột nhiên mất tích, thậm chí mất đi trí nhớ, những việc này tựa hồ bị người cố ý vùi lấp, nhưng là ta có thể xác định, người chính là nàng. Bởi vì muốn thay đổi hoàn toàn dung mạo của một người, đối với nàng mà nói là quá dễ dàng. Không người nào có thể địch lại nàng ta về khoản này, ta chỉ có thể nói cho ngươi được có như vậy mà thôi, tin hay không tùy ngươi.”

Ta là Liễu Lăng, ta thật sự là cung chủ trước kia của Kính Nguyệt cung.

Chính là vì sao một tổ chức tình báo lớn nhất như Hồng lâu, cũng không điều tra ra được vì sao ta lại bị mất trí nhớ? Rốt cuộc trong lúc đó đã phát sinh ra chuyện gì? Nếu thật sự có người cố ý giấu diếm, vậy người đó là ai?

Vì sao đã biết được một ít, lại ngược lại càng thêm mê hoặc, hỗn loạn.

Kính Nguyệt cung, Kính Nguyệt cung nhưng lại chính là của ta, tại sao lại nằm trên tay của Mị?

Lòng của ta thật loạn, nhưng là giờ phút này ta không thể rối loạn được.

Ta cực lực làm cho chính mình bình tĩnh lại, sau đó nói với Cẩm Hoàng: “Có lẽ lúc trước ta thật sự đã gây thương tổn cho ngươi, nhưng là Cẩm Hoàng, ta đã bị mất trí nhớ, ta cái gì đều cũng không thể nhớ được, ta cũng không yêu Cảnh Tiêm Trần. Ta đã sớm không còn là ta trước kia, ngươi thật sự vẫn muốn trả thù ta sao?”

Lúc trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, ta hoàn toàn không biết, chính là hiện nay, mạng của ta có thể nói là đang nằm trong tay của Cẩm Hoàng. Có rất nhiều việc ta không có khả năng không chế được.

Ta cũng không phủ nhận là mình sợ chết.

“Ngươi thật sự muốn đi theo ta sao?” Cẩm Hoàng nhìn ta một lúc lâu, sau đó mới lên tiếng hỏi.

Ta kiên định gật đầu “Đúng vậy. Ngươi lúc trước lợi dụng ta. Ta cũng đã gây thương tổn cho ngươi, chúng ta coi như là hòa nhau đi. Cả hai chúng ta hẳn là đều hiểu được. Muốn gặp được một người thú vị hợp với mình cũng không phải là dễ, những ngày về sau, ngươi sẽ càng thêm cảm nhận được sự thân thiết khi ở bên cạnh ta.”

“Một Liễu Lăng kiêu ngạo trước kia, thế nhưng cũng sẽ có lúc như bây giờ. . . .” Nàng cười, lại làm cho người ta nhìn không thấu tâm tư trong lòng nàng.

Ta khề nhếch miệng! Thản nhiên cười nói: “Nhưng là ta đã không phải là nàng ta từ lâu rồi! Không phải sao?”

“Nói thật, ngươi hiện tại so với ngươi lúc trước đáng yêu hơn rất nhiều” nàng vươn cánh tay hướng về phía ta “Được, ta có thể đáp ứng ngươi. Chẳng qua ngươi cũng nên hiểu được một điều. Những điều lúc trước ta đã nói với ngươi, không phải chỉ là ta dùng để dọa ngươi thôi đâu”

Ta bắt tay với nàng! Cười đến như nắng tỏa “Ta tự nhiên hiểu được. Ta chưa bao giờ làm chuyện điên rồ.”

Ba ngày sau, ta cùng Cẩm Hoàng rời khỏi Đồ thành, đi Ninh Việt thành, quốc đô của Tây Việt quốc

Ta không biết nàng vì sao phải đi Ninh Việt thành, chẳng qua là có một lần, ta lại thấy được nàng có vài phần tươi cười vui vẻ, tựa hồ đã mong đợi cuộc lữ hành này từ lâu lắm rồi

Chẳng lẽ ở trong Ninh Việt thành lại có chuyện vui vẻ gì đang chờ đợi nàng hay sao?

Từ Đồ thành đi đến Ninh Việt thành cũng phải mất một tháng lộ trình, mà dọc theo đường đi, trừ bỏ ta cùng Cẩm Hoàng, cũng chỉ có vài tên tùy tùng đi theo chúng ta.

Chính là ở những nơi bí mật không nhìn thấy, nhất định còn có người âm thầm đi theo sau bảo hộ chúng ta.

Trong xe ngựa, ta cùng Cẩm Hoàng chỉ ngồi yên lặng.

Nàng nhắm mắt lại, tựa vào phía trên nhuyển tháp, một bộ dáng mềm mại không xương. Mà ta cũng chỉ có thể nhắm chán dựa vào phía sau, ngẫu nhiên xốc lên rèm che của xe ngựa, xem cảnh sắc không ngừng biến hóa bên ngoài xe ngựa.

Ta mặc dù không phải là người hay thích nói chuyện, nhưng cũng không thể chịu đựng được sự trầm mặc như thế.

Mà Cẩm Hoàng tựa hồ dọc theo đường đi luôn luôn trầm mặc như vậy, không nói một câu nào với ta, uống công ta còn muốn từ trong miệng của nàng tìm hiểu thêm vài tin tức.

“Tiểu Hoàng, đừng làm một bộ dáng xa cách như vậy có được hay không?” Ta vươn tay nhẹ nhàng lay nàng một cái, cười đến sáng lạn với nàng

Nàng miễn cưỡng mở mắt ra. Ngược lại nhìn về phía ta nói: “Đừng gọi ghê tởm như vậy có được hay không?”

“Người đây là nói tên của người ghê tởm sao?” . Ta cười đến vô tội. Mấy năm nay ta sớm đã học được giả ngu là như thế nào, đã quá nhuần nhuyễn với việc giả trang.

“Mặc kệ người ” Cẩm Hoàng vẫn là có điểm lạnh lùng, chẳng lẽ nàng khoác lên mình sự lạnh lùng này là để tự vệ?

Ta đứng dậy, ngồi xuống bên cạnh nàng, cười nói: “Tiểu Hoàng! Người không biết là như vậy thực nhàm chán sao? Không bằng chúng ta trò chuyện đi “

Cẩm Hoàng cười, liếc mắt nhìn ta một cái “Phải không? Nhưng là ta không thấy như vậy” .

“Tiểu Hoàng. Ta chẳng lẽ lại đáng ghét như vậy sao?” Ta vô tội nhìn nàng.

Nàng cười nhẹ thành tiếng, không còn vẻ lạnh lùng vốn có của ngày thường, trên gương mặt vốn là thanh lãnh, giờ đây có một chút nhu hòa, trong nháy mắt cả người nàng như tỏa ánh hào quang.

Ta dựa sát vào nàng, trêu tức cười nói: “Tiểu Hoàng, khi người cười rõ nên, người có vẻ xinh đẹp hơn. . .”

Cẩm Hoàng cũng không có tiếp tục cố ý duy trì khoảng cách với ta, sâu kín nói: “Người nếu là một nam tử, nhất định sẽ làm tổn thương biết bao trái tim của nữ nhân.” .

Ta tất nhiên là biết bộ dáng của mình lúc nào cũng bắt cần, mang theo vài phần giả hoạt, lại mang theo vài phần trêu tức.

“Ta nếu là nam tử, nhất định sẽ không làm người bị tổn thương”. Ta nắm lấy tay nàng, giống như thâm tình nhìn nàng.

Nàng cười rút tay mình về “Được rồi, đừng đùa nữa.” .

Như vậy thay đổi tựa hồ thật đột nhiên, lại giống như đương nhiên.

Hai chúng ta, ai cũng không có vạch trần huyền cơ ở trong đó, có một số việc cứ để thuận theo lẽ tự nhiên là tốt nhất.

“Cẩm Hoàng, ta tuy rằng không biết rốt cuộc trước kia đã xảy ra chuyện gì, ta chỉ biết là người bởi vì hận mà đem chính mình trở nên lạnh lùng như thế, không cho phép người nào tiếp cận mình.”, ta thu hồi một

phần trâu tức vốn có của mình, còn thật sự nói: “Chính là người vì sao lại phải đối đãi với bản thân mình như thế, chẳng lẽ tùy ý làm những điều mình thích không tốt hơn sao? Nếu là vì hận mà làm cho chính mình sống không được vui vẻ, sẽ chỉ làm cho người mình hận càng thống khoái hơn mà thôi...”

Ta luôn nghĩ là như thế. Cho nên mặc dù hận bọn họ thì sẽ như thế nào, ở nơi bọn họ không nhìn thấy người. Ta hối hận thì sẽ có ích gì? Sao không sống thật vui vẻ và tiêu sái hơn lúc trước, sống tốt hơn so với bọn hắn.

Nhưng nếu có một ngày, chúng ta gặp lại nhau, ta cũng sẽ không xuống tay lưu tình đối với bọn họ.

Nói với Cẩm Hoàng những lời này, có lẽ chẳng qua là ta kim lòng không được, cũng có lẽ là do hai kẻ có cùng nỗi khổ tâm, cho nên những lời nói đó cũng chỉ là do xuất phát từ nội tâm, không phải là nói để lấy lòng, cũng không quan tâm thật hay giả, chính là nói ra ý nghĩ ở trong lòng mình mà thôi

Cẩm Hoàng dừng một chút, sau đó lại thản nhiên cười nói: “Liễu Lăng, người chưa bao giờ hận, làm sao biết mà biết được cảm thụ của ta?”

“Ta cũng đã từng hận.” Ta thốt ra, mang theo vài phần nóng vội.

Cẩm Hoàng nghiêng người nhìn về ta, trong ánh mắt mang theo vài phần kinh ngạc, nghĩ muốn mở miệng nói cái gì đó, lại bởi vì bên ngoài bỗng nhiên truyền đến thanh âm tiếng xin mệnh lệnh của tên tùy tùng, mà không có mở miệng.

“Tiểu thư, sắc trời cũng không còn sớm, chúng ta hôm nay chỉ có thể ở bên ngoài nghỉ tạm một đêm.” Thanh âm cách màn xe truyền vào.

Cẩm Hoàng đáp: “Được.”

Vì thế xe ngựa ngừng lại, mà tùy tùng của Cẩm Hoàng lại từ bên ngoài tiến vào trong xe chuẩn bị chỗ nghỉ ngơi, vốn chưa nói chuyện xong, cũng bởi vậy mà bị gián đoạn.

Sau khi chuẩn bị chỗ nghỉ ngơi xong, chúng ta liền cứ mặc nguyên y phục nằm ở tại phía trên nhuyễn tháp, cả hai cũng không tiếp tục nói thêm gì nữa.

Cho đến thời điểm hơi thở của Cẩm Hoàng dần dần trở nên bình thản, ta lại vẫn là ngủ không được, đáy lòng lưu chuyển ngàn vạn suy nghĩ, về chính mình, cũng là về những việc kế tiếp sắp sửa phải làm.

Triền miên lặp lại hồi lâu, vẫn là không thể nhắm mắt ngủ được, vì thế đơn giản ngồi dậy, vén rèm lên, xuống xe ngựa. Tránh được tùy tùng của Cẩm Hoàng. Một mình phi thân lên trên cây, nằm ở trên một chạc cây, lặng lẽ nhìn bầu trời đêm

Tối nay, ánh trăng thật sáng.

Ánh trăng bình tĩnh nhu hòa, được bao quanh bởi một tầng ngân quang mỏng manh. Làm cho bầu trời đêm thêm vài phần mông lung mỹ lệ.

Ta đã rời khỏi Đông Hải quốc cũng được mấy tháng rồi, thời tiết cũng đã chậm rãi chuyển lạnh. Mà lúc này đây, ta lại cố ý tránh những tin tức có liên quan đến Đông Hải quốc

Nhưng ta ngay cả chính bản thân mình cũng không hiểu, rốt cuộc là do không muốn biết, hay là do không dám biết.

Mà những người đó tựa hồ cũng không có động tĩnh gì, đêm hôm đó, Dạ Khuynh Thành rõ ràng là biết ta còn sống sót rồi đi

Hắn vì sao chậm chạp chưa động thủ?

Bằng vào thế lực của Minh Nguyệt Lô, hắn không có khả năng tìm không thấy ta.

Là không nghĩ giết ta? Hay là do hắn có mưu tính gì khác?

Rất nhiều việc vẫn còn ở trong lòng, cũng không dễ dàng gì mà phai nhạt được, chính là ta cố ý không thêm nghĩ đến nữa mà thôi.

Nhưng mặc dù cố ý thì đã sao, có đôi khi vẫn là như thế kim lòng không được.

Ngửa đầu nhìn ánh trăng treo cao trên bầu trời, khóe miệng khẽ nhếch lên nụ cười tự giễu.

Ta nói Cẩm Hoàng cố ý nguy trang che giấu chính bản thân mình, nhưng chính là ta không phải cũng thường làm như nàng hay sao. Đúng là vẫn còn thói quen ở ban đêm không có người, một mình gặm nhấm miệng vết thương.

Ta ở trên cây ngây người một lúc, đến lúc muốn rời đi, lại phát giác ầm ầm có thanh âm binh đao giao chiến ở cách đây không xa lắm truyền đến, chắc hẳn là đang có người tranh đấu.

Liếc mắt một cái nhìn về phía thanh âm vô tình truyền đến, lại không nhìn thấy bất kì thân ảnh nào, vì thế cũng lười không muốn suy nghĩ nhiều, phi thân nhảy xuống cây, đi về phía xe ngựa.

Chính là vừa mới đi được có vài bước, liền cảm giác phía sau có một đạo sát khí truyền đến, nhanh chóng xoay người lại, một đạo quang kiếm lạnh toát mang đầy sát khí đã hướng phía ta đâm tới.

Ta nghiêng người một cái, tránh thoát được một kiếm.

Dưới ánh trăng, ta chỉ nhìn thấy một hắc y nhân chậm rãi đi về phía ta, kiếm trong tay hắn thẳng tắp chỉ về phía ta.

Vừa mới nghĩ tới tại sao Dạ Khuynh Thành vẫn chưa phái người đến giết ta, chẳng lẽ hắn liền ngay lập tức đã phái người tới rồi sao?

Mặc dù cũng không thể chắc chắn người này có phải là do Dạ Khuynh Thành phái tới giết ta hay không, nhưng đáy lòng ta lại luôn luôn có một loại cảm giác như vậy.

Vì thế ta khẽ nhếch môi khẽ nói “Minh Nguyệt công tử vẫn là không chịu buông tha cho ta hay sao?” .

Người nọ âm trầm nói: “Đây là điều không phải là ngươi nên sớm biết hay sao? Mấy tháng qua, người phòng hộ thật đúng là nghiêm mật, bất quá chỉ cần một lần sơ hở hôm nay là đủ để cho ta ra tay rồi”

Lời còn chưa dứt, thanh kiếm kia liền thẳng tắp hướng ta đâm tới.

Hắn quả nhiên là đã quá coi thường ta.

Mặc dù ta lúc trước xác thực không có nội lực, nhưng là khinh công lại cũng không kém, huống chi giờ phút này trong tay ta lại có độc dược.

Lúc trước danh hiệu độc mị yêu nữ trên giang hồ của ta, cũng không phải là tự xưng mà có.

Ta mũi chân điểm nhẹ, ở thời điểm hắn lại một lần nữa tấn công về phía ta, ta sớm thần không biết quỷ không hay hạ độc hắn

Nếu là làm cho người ta nhìn thấy mình hạ độc như thế nào, thì thật là uổng công ta đây đã mang danh độc mị yêu nữ bao năm qua trên giang hồ.

Vì thế liền đứng yên tại chỗ, cười nhìn hắn hướng ta đâm tới, trong lòng lại sớm tính toán tốt thời gian hắn sẽ ngã xuống.

Một khắc kia, ta nhìn thấy được sự kinh ngạc, giật mình trong đáy mắt người kia, cuối cùng lại hóa thành nghi hoặc cùng không cam lòng.

Nghe khẩu khí của hắn, mấy tháng qua tựa hồ sớm đã phái người ám sát ta vô số lần, nhưng mỗi lần đều tổn công vô sức.

Vậy thì ai đã đứng ở phía sau bảo hộ cho ta?

Ta thế nhưng lại một chút cũng không phát hiện ra.

Là Cẩm Hoàng sao?

Ta không có tiếp tục đứng đó để tiên đoán thêm, mà là xoay người đi về hướng ngược lại, ta muốn đi xem, rốt cuộc là ai từ một nơi bí mật gần đó giúp đỡ ta.

Sử dụng khinh công hướng nơi phát ra âm thanh đánh nhau mà đi, càng cách gần, mùi máu tươi càng ngày càng nồng đậm hơn.

Lại đi đến gần, liền thấy một đám người đang chém giết lẫn nhau, nằm đầy trên mặt đất dĩ nhiên là thi thể của một đám hắc y nhân.

Mà trong đám người đang đánh nhau kia, có một tên hắc y lạnh lùng, tay cầm một thanh kiếm màu đen nhuốm đầy máu đỏ, khí thế mãnh liệt, mà một tên khác quần áo y phục rực rỡ. Tay cầm một chiếc quạt giấy, thân hình mơ hồ.

Dĩ nhiên là bọn họ.

Hai người đó đã từng là thuộc hạ của ta, tả hữu hộ pháp của Kính Nguyệt cung, Tu La cùng Truy Phong.

Bọn họ như thế nào lại xuất hiện ở trong này.

Là do đã biết thân thể của ta, hay là Mị...

Giờ phút này, ta lại không biết nói rằng có phải bọn họ từng là bộ hạ trước kia của ta, hay chỉ là người do Mị một tay bồi dưỡng lên.

Ta chỉ biết là lúc trước, ta chưa từng bao giờ tín nhiệm bọn họ.

Chỉ vì khi đó ta đối với Mị tất cả chỉ là sự đề phòng.

Một người nhún chân nhảy lên một cái, xoay tròn thanh kiếm trong tay, ngay sau đó, một đám hắc y nhân kia liền ngã rạp xuống mặt đất.

Không phải thật sự đánh không lại bọn họ, chính là có đôi khi không muốn ra tay mà thôi.

Độc, chung quy là trước kia ta đã từng rất thống hận nó.

“Thuộc hạ tham kiến cung chủ.” Tu La cùng Truy Phong vừa thấy ta, liền nhất tề quỳ xuống.

“Ta đã không còn là cung chủ của Kính Nguyệt Cung từ lâu rồi” ta thản nhiên nói.

Trước kia ta chỉ là một con rối, ta không muốn tiếp tục trải qua những tháng ngày như thế nữa, mà nay sau khi đã biết thân thể của mình, không hiểu tất cả mọi chuyện có lại diễn ra với mong muốn của ta hay không?

“Cung chủ! Người vì sao lại nói như vậy?”. Truy Phong khó hiểu hỏi.

“Các người từ trước đến nay vẫn không coi ta là cung chủ không phải sao? Các người luôn nghe theo lệnh của Mị”. Ta nói thử.

Mà Truy Phong lại gấp đến độ nhảy dựng lên, bất mãn nói: “Cung chủ! Người làm tổn thương trái tim của chúng ta. Cung chủ đúng là do Mị công tử đưa về Kính Nguyệt cung, cũng là do Mị công tử không để ý đến sự phản đối của chúng ta, cho người lên ngôi ở vị trí cung chủ. Nhưng là về sau chúng ta là thật tâm coi người là cung chủ! Không nói gạt người, ở trên người cung chủ, chúng ta thấy được hình ảnh của vị cung chủ trước đây, hai người có mị lực rất giống nhau làm cho chúng ta không tự chủ được nguyện ý làm tùy tùng cho cả hai.”

Truy Phong dừng một chút, mới nói: “Gọi cung chủ là Liễu Lăng, ta nghĩ hẳn là do Mị công tử rất tưởng niệm đến cung chủ trước kia. Cho nên mới...”

Hắn còn chưa có nói xong, ta liền vội vàng hỏi: “Truy Phong, có phải ý của người là nói Mị cùng cung chủ trước kia của các người rất thân quen đúng không?”

“Đúng vậy. Mị công tử cùng cung chủ trước kia xác thật rất thân quen, hơn nữa ta nhìn ra được Mị công tử rất thích cung chủ, hơn nữa cung chủ đối với hắn cũng không kém, bằng không cung chủ cũng sẽ không đem Kính Nguyệt cung giao cho hắn” Truy Phong mỗi một câu nói cảm xúc lại tăng lên “Chúng ta vốn tưởng rằng Mị công tử sẽ trở thành cung chủ của Kính Nguyệt cung, nhưng là không nghĩ tới không bao lâu sau hắn lại đem người tới”

Kính Nguyệt cung quả nhiên là do ta giao vào tay Mị thật sao?

Mị quả nhiên quen biết với ta trước kia sao?

Nhưng là vì cái gì hần lúc trước lại đối với ta như vậy? Là không nhận ra ta sao?

Mà sau đó hần lại đột nhiên thay đổi thái độ, là vì đã biết thân phận của ta, cho nên mới tìm mọi cách bảo vệ ta sao?

Nhưng là nếu là như vậy, hần vì sao không nói cho ta biết tất cả mọi chuyện?

Theo từ trong lời nói của bọn họ, ta tựa hồ biết chính mình sẽ rời đi, chẳng lẽ ta bị mất đi trí nhớ cũng không phải là do ngoài ý muốn?

“Cung chủ, chúng ta là thật tâm muốn làm tùy tùng của người, một ngày nọ Mị công tử đột nhiên cho chim bồ câu gửi thư đến cho chúng ta, nói là cung chủ gặp nạn, bảo chúng ta lập tức đi đến Đông Hải quốc. Mà khi thời điểm chúng ta đến Đông Hải quốc, cung chủ người cũng đã rời đi, phải rất khó khăn chúng ta mới điều tra được tung tích của cung chủ. Lại biết có người đang đuổi giết cung chủ, vì thế chúng ta mới âm thầm bảo hộ cho cung chủ, hướng hồ Mị công tử cũng bảo chúng ta không được cho người biết.” Truy Phong đem tất cả mọi chuyện nói cho ta biết, mà tâm của ta càng ngày càng thắt chặt lại.

Rồi đột nhiên, ta đã nghĩ thông suốt tất cả, cũng xác nhận tất cả.

Mị thì ra đã sớm an bài tốt tất cả mọi việc cho ta, nhưng cái gì cũng không chịu lộ ra cho ta biết.

Chẳng lẽ hần cũng đã tính trước đến việc mình sẽ bị rơi xuống vách núi hay sao?

Nếu nói như vậy, hần có lẽ là sớm đã chuẩn bị tốt tất cả mọi việc, hần có lẽ là vẫn chưa chết?

Thì ra trong tiềm thức của ta vẫn đều nhận định Mị sẽ không khinh địch mà chết đi như vậy.

Đột nhiên sau khi đã biết được tất cả mọi việc, mới phát giác người mà ta vẫn hận nhất, thật ra lại là người mà ta không nên hận nhất.

Mị không muốn cho ta biết tất cả mọi chuyện, là sợ ta suy nghĩ miên man sao?

Người mà ta từng hận nhất, nay lại luôn xuất hiện ở trong giấc mộng của ta, làm cho lòng ta bồi hồi, chuyện trên thế gian này thật đúng là biến đổi thất thường.

154. Q.2 - Chương 154: Mới Vào Hầu Phủ

Mặc Minh cư chính là chỗ ở của Cẩm Hoàng ở Ninh Việt thành.

Chúng ta phải mất thời gian một tháng để đi từ Đồ thành đến Ninh Việt thành

Trong khoảng thời gian này, người của Dạ Khuynh Thành vẫn là không ngừng theo sau ám sát ta, Truy Phong cùng Tu La vẫn như cũ ngấm bảo hộ ta, mà Cẩm Hoàng lại cái gì cũng không có hỏi, thật giống như nàng cái gì cũng không biết

Chính là nếu là Cẩm Hoàng, chắc chắn nàng đã sớm biết tất cả mọi chuyện.

Mặc Minh cư nằm ở một nơi sơn thủy tràn ngập ánh nắng ấm áp, ở ngoại thành Ninh Việt thành, từ bên ngoài nhìn vào bất quá chỉ là một tiểu trúc bình thường, nhưng là bên trong lại ẩn chứa nhiều huyền cơ.

“Mệt chết ta” ” tiến vào phòng ở, ta buông mình ngồi phịch xuống ghế

Dọc theo đường đi không phải chỉ có đi như chạy, mà còn phải đối phó với người do Dạ Khuynh Thành phái tới ám sát ta, quả nhiên là mệt muốn chết! Ta quả thật là rất lười, không có thói quen liên tục hoạt động mệt mỏi như thế này.

Cẩm Hoàng cười nhưng cũng không có nói gì. Trong một tháng này, Cẩm Hoàng tươi cười dần dần nhiều lên. Cũng không biết có phải là do ngày đó ta đã nói kích thích nàng, hay là ở trong Minh Việt thành này có chuyện làm cho nàng thoải mái.

“Liễu Lăng. Người trước đi ngủ một giấc đi, chờ người tỉnh ngủ! Ta có việc muốn nói với người” Cẩm Hoàng cười nói.

Ta cũng không chối từ, tìm một cái nệm thấp, liền bắt đầu đặt mình xuống đó nghỉ ngơi.

Có lẽ là do đã quá mệt mỏi, ta rất nhanh liền chìm vào trong giấc ngủ. Khi tỉnh lại sắc trời đã tối đen. Trên bàn, bữa tối đã sớm được dọn lên, Cẩm Hoàng lại đang đứng ở bên cạnh cửa sổ. Không biết là đang nhìn cái gì ở bên ngoài.

Nàng đứng đưa lưng về phía ta, cho nên ta không thể nhìn thấy biểu tình hiện giờ trên gương mặt của nàng.

“Cẩm Hoàng” ta lên tiếng gọi nàng.

Nàng quay người lại, cười nhẹ. . . “Người tỉnh rồi sao?”

Ta vận thất lưng một cái, cười nói: “Ừm, sau khi ngủ dậy thật sự cảm thấy rất thoải mái”

Cẩm Hoàng đi tới bên cạnh bàn ngồi xuống. “Liễu Lăng. Chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện “

Ta vui vẻ đồng ý, ngồi xuống ghế đối diện với nàng, cũng không chờ nàng mở miệng. Liền đã bắt tay vào việc dùng bữa.

“Liễu Lăng. Ta có việc giao cho người đi làm.” nàng cũng không ăn, chính là lẳng lặng nhìn ta.

Ta không có ngừng động tác dùng cơm. Không chút để ý nói: “Chuyện gì? . . .

“Ta muốn người xâm nhập vào bên trong Chiến Hậu phủ, giúp ta điều tra một việc.” nàng đi thẳng vào vấn đề nói: “Cuối cùng mặc kệ thành công hay không, ta cũng sẽ không truy cứu chuyện năm đó nữa “

“Chiến hậu? Tây độc chiến hậu sao?” ” ta buông đôi đũa xuống, kinh ngạc hỏi.

Cẩm Hoàng gật đầu “Đúng, chính là tây độc chiến hậu được mọi người xưng danh”

Đối với danh hào Đông tà, tây độc, người người trong thiên hạ ai cũng đều đã nghe nói qua, tà vương Cơ Lưu Tiêu của Đông Hải quốc, cùng chiến hậu của Tây Việt quốc, nhưng lại không biết tên của chiến hậu, chỉ biết là hắn ở trên chiến trường chính là Tu La, máu lạnh, ra tay rất tàn nhẫn.

Cẩm Hoàng đến Ninh Việt thành là vì hắn sao?

Đối với người trong triều, ta chưa bao giờ tìm hiểu kỹ lắm, mặc dù biết danh hào của bọn họ, nhưng cũng không rõ ràng lắm đối phương rốt cuộc là một người như thế nào, có lẽ vì thế cho nên lúc trước ta không có biện pháp gì để nhìn thấu Cơ Lưu Tiêu.

Trầm mặc một lúc lâu, ta gật đầu nói: “Được, ta đáp ứng người. Bất quá Cẩm Hoàng, ta cho tới bây giờ cũng không cho rằng người sẽ trả thù ta, cho nên lúc này ta đáp ứng người, cũng chỉ là vì ta coi người như bằng hữu của ta”

“Bằng hữu sao?” ” nàng thì thào tự nói

“Đúng vậy, bằng hữu. . . .” Ta kiên định nói.

Nàng ngẩng đầu lên, nhìn thẳng ta “Liễu Lăng, ta nhưng là đã từng lợi dụng người.”

Ta mỉm cười “Cẩm Hoàng, vậy là người cũng quá coi thường Liễu Lăng ta rồi, một lần đó, là ta cam tâm tình nguyện bị người lợi dụng. Ta tuy rằng không thể chân chính biết tất cả mọi chuyện, nhưng như vậy cũng không phải là mọi chuyện ta đều mơ hồ không hiểu rõ.”

Nàng cười, dịu dàng như ánh trăng mùa thu “Liễu Lăng, cùng người ở chung càng lâu, ta liền phát giác chính mình càng ngày càng là thích người.”

“Tiểu Hoàng, thì ra người đánh giá ta cao như vậy a~.” trong nháy mắt ta nhìn thẳng vào nàng, mang theo vài phần trêu tức.

Nàng thế nhưng cũng chỉ cười mà không nói, không còn thấy sự thanh cao, ngạo nghễ cùng hờ hững của ngày thường, con người nàng bắt đầu cảm thấy đang dần dần trở nên nhu hòa hơn.

Chúng ta trong lúc đó, có rất nhiều việc không có nói rõ, nhưng là cả hai chúng ta lại ăn ý không chậm đến. Có lẽ đợi đến thời điểm nhất định, tất cả đều sẽ thoát phá ra như nước sông chảy cuộn cuộn.

Đúng dịp chiến hậu phủ đang tuyển thị nữ, ta liền nhân cơ hội này đến ghi danh dự tuyển.

Có phải là do Cẩm Hoàng đã sớm biết tin tức này, cho nên mới nói với ta như thế?

Một đường đi nhanh, chỉ sợ chậm chân sẽ có người tranh mất.

Chính là khi ta đến Chiến Hậu phủ, lại phát giác nơi đó cũng không có náo nhiệt như trong tưởng tượng của ta, ngược lại có vẻ vắng vẻ, chỉ có mấy người đứng thập thò ở xa xa phía đối diện, muốn nghĩ tiến lên lại không dám.

“Có phải nơi này đang tuyển thị nữ hay không?” ta hỏi một người có bộ dáng giống quản gia đang đứng ở bên cạnh.

Hắn đánh giá ta từ trên xuống dưới một phen, mới cười nói: “Đúng vậy. Cô nương muốn tuyển dụng sao?
...

Hắn tươi cười thực sáng lạn, nhưng là ta lại cảm thấy có vài phần không thích hợp, chính là không đúng chỗ nào ta cũng không thể lý giải rõ được.

Ta vô ý thức gật gật đầu.”Đúng vậy.”

“Có phải là người. . .” Ta còn chưa nói hết, hắn liền mở miệng nói: “Theo ta đi vào.”

Không thể nào? Sao lại có thể dễ dàng như vậy được?

Chẳng lẽ là Cẩm Hoàng đã an bài tốt từ trước rồi sao?

Vì thế ta cũng không có nghĩ nhiều. Một đường đi theo quản gia kia đi vào trong phủ.

“Cô nương là người nơi khác đến đây.” Quản gia thoát nhìn rất là thân thiết, vẻ mặt luôn luôn mang theo nụ cười tủm tỉm.

“A, quản gia thúc thúc làm sao mà biết được, thật là lợi hại nha~” ta ra vẻ ngây thơ nhìn hắn, liền coi như là một cô gái không hiểu thế sự.

Nếu tính ở lại Chiến Hậu phủ, ta tự nhiên không thể đắc tội với quản gia, khi tất yếu, ta còn có thể trông cậy vào hắn.

Quản gia cười nhìn ta, nhưng cũng không nói gì thêm, chính là đem ta đến một căn phòng nhỏ ở trong một tiểu viện.

“Cô nương hãy ở trong này nghỉ ngơi một đêm trước. Chờ ngày mai ta lại đến an bài chức vụ cho cô nương.” Quản gia rất là hiền lành.

Làm cho lòng ta càng ngày càng xác định. Quản gia này nhất định có quan hệ gì đó với Cẩm Hoàng, bằng không làm gì hắn lại khách khí như vậy đối với một nữ tử đến phủ để làm thị nữ cơ chứ.

Nghĩ đến đây, ta không khỏi nở một nụ cười “Cảm ơn Quản gia thúc thúc, nhưng ta đây có thể đi về thu thập một chút đồ đạc, ngày mai lại quay lại có được không?”

Ta tự nhiên còn phải trở về cùng Cẩm Hoàng làm rõ ràng chuyện này đã.

Quản gia mang theo vài phần khó xử, nhìn ta nói: “Theo như quy củ, một khi đã vào phủ thì không nên tùy tiện đi ra ngoài “

“Nhưng là ta thật sự cần phải đi về một chuyến.” mở to một đôi mắt long lanh, ta vô tội nhìn hắn.

Đến cuối cùng, hắn vẫn là đáp ứng ta, nhưng lại dặn dò “Ngày mai nhất định phải vào phủ sớm một chút.”

Ta miệng đầy đáp ứng, sau đó liền về tới Mặc Minh cư, muốn tìm Cẩm Hoàng để hỏi cho rõ, chính là thị nữ của Cẩm Hoàng lại nói cho ta biết, Cẩm Hoàng có việc đi ra ngoài, ngày mai mới có thể trở về.

Cho nên ta cuối cùng không thể tìm hiểu được, quần gia kia rốt cuộc có phải là người của Cẩm Hoàng hay không?

Ta tự nhiên cũng không thể trực tiếp đến hỏi hần.

Sáng sớm hôm sau, ta liền đúng hạn về tới Chiến Hậu phủ, quần gia vừa thấy ta, lại nở nụ cười sáng lạn, cười tủm tỉm vuốt đầu ta: “Nha đầu, tên gọi là gì?”

“Tiểu Cẩm.” Ta cười trả lời. Nếu là Cẩm Hoàng bảo ta đến, ta tự nhiên cũng nên sử dụng tên của nàng là tốt nhất.

“Cẩm nha đầu, ta vừa nhìn thấy ngươi, liền cảm thấy chúng ta đúng là có duyên, ngươi có muốn quần gia thúc thúc an bài cho ngươi một công việc thật thoải mái hay không?” quần gia cười nói.

Ta là một người lười, còn chưa từng phải hầu hạ người khác, vừa nghe có công việc thoải mái, tự nhiên là miệng đầy đáp ứng.

Giờ phút này, trong tiềm thức của ta dĩ nhiên đem quần gia là người của Cẩm Hoàng.

“Nếu không quần gia thúc thúc đem ngươi an bài đến bên cạnh Chiến Hậu, ngươi thấy như thế nào?” Quần gia thử tính hỏi ý ta.

Trên đời này sao lại có chuyện tốt như vậy được, ta vì Chiến Hậu mà đến! Nếu có thể ở bên cạnh hần, tự nhiên không gì tốt hơn thế

Đến lúc này, ta nhưng là xác định quần gia là người một nhà với ta, nếu không phải, một nha hoàn mới vừa vào phủ, nào có được đãi ngộ tốt như vậy.

“Cám ơn quần gia thúc thúc.” Ta ngọt ngào cười nói.

Quần gia làm như thật cao hứng, thái độ đối với ta càng thêm hiền lành, một câu lại một câu Cẩm nha đầu.

Ta cười đáp lời, đi theo đường nhỏ đến tiểu viện hôm qua, nơi này chắc là nơi ở của nha hoàn.

“Cẩm nha đầu, quần gia thúc thúc đã an bài cho ngươi một căn phòng tốt nhất, ngươi không cần phải ở chung với những nha hoàn khác.” hần ân tình nói.

Ta miệng đầy đáp ứng, ta là người lười nhác, tự nhiên là càng thoải mái càng tốt.

“Vậy ngươi vào phòng dọn dẹp lại một chút đi. Đợi lát nữa ta lại đây mang ngươi đi gặp Hậu gia.” Quần gia sau khi nói xong câu đó, liền vội vàng rời đi, trước khi đi, ta tựa hồ thấy ánh mắt hần hiện lên một tia thương hại.

Chính là khi nhìn lại, hần vẫn là một quần gia hiền lành kia.

Ta cũng không muốn suy nghĩ gì nhiều, đem hành lý đặt vào trong phòng.

Quần gia không có gạt ta, hần phân cho ta một căn phòng thật sự là rất tốt, rộng rãi lại thoáng đãng, quan trọng nhất là không có ai quấy rầy ta.

Chờ ta dọn dẹp thật tốt xong, quần gia lại vẫn là chưa có tới, vì thế ta liền đi ra khỏi phòng, tùy tiện ngó nghiêng bốn phía.

Nếu về sau muốn sinh hoạt ở trong này, tự nhiên là phải làm quen một chút hoàn cảnh ở nơi này.

Thời điểm đi ra sân, một đám nha hoàn thẳng hướng ta mà đi, cùng ta gặp thoáng qua, sau lại thấp giọng hỏi nhau.

“Nàng chính là thị nữ mới tới sao?”

“Có lẽ vậy”

“Nghe nói quần gia phân phó nàng đến hầu hạ bên cạnh Hậu gia đúng không?”

“Đúng vậy, quần gia nhưng là tốn rất nhiều công sức mới tìm được một người mới, tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này”

“Nha đầu kia hình như là người từ nơi khác đến đây, trách không được lại đáp ứng quân gia”

“Đúng vậy, bất quá nàng về sau thật thâm, phải đối mặt với Hầu gia”

“Đáng thương... Có cho vàng ta cũng không muốn hầu hạ bên cạnh Hầu gia.”

Các nàng nghĩ rằng các nàng nói chuyện rất nhỏ với nhau, sẽ không ai nghe thấy được, nhưng là khả năng nghe của ta so với người bình thường trội hơn một chút, cho nên đoạn đối thoại của các nàng ta nghe được cũng rất rõ ràng.

Chính là các nàng tựa hồ rất sợ hãi Chiến Hậu, nhưng tại sao lại phải sợ hãi.

Chẳng lẽ bên trong còn có ẩn tình gì sao?

Trách không được ta cuối cùng cảm thấy ánh mắt của quân gia kia có chút quái dị.

Bất quá việc đã đến nước này, cũng không chấp nhận ta lùi bước, dù sao ta cũng đã đáp ứng Cẩm Hoàng, vì thế mặc kệ Chiến Hậu kia là loại người như thế nào, ta đều phải tiếp cận hắn.

Tây độc chiến hậu, chẳng lẽ thật sự khủng bố như lời đồn đại sao?

Đang lúc ta suy nghĩ miên man, thanh âm của quân gia đột nhiên vang lên “Cẩm nha đầu. Chuẩn bị tốt chưa? Ta mang người đi gặp Vương gia”

Lão quân gia này thật đúng là hồ ly.

Nguyên bản hảo cảm đối với hắn sớm đã biến mất.

Xem ra hắn cũng không phải là người của Cẩm Hoàng, chính là Cẩm Hoàng nàng... có phải hay không đã biết tất cả mọi chuyện?

Khó trách được ngày đó nàng chạy trốn không thấy bóng người.

“Quân gia thúc thúc...” Ta túm lấy ống tay áo của hắn, đáng thương hề hề nhìn hắn.

Nếu là người sẽ không thể không cảm thấy nhu nhược, khi nhìn thấy ánh mắt bất lực của ta.

“Làm sao vậy? Cẩm nha đầu” tính ra hắn cũng còn có một chút lương tâm.

“Quân gia thúc thúc” ta cúi đầu, lí nhí nói: “Ta vừa rồi nghe thấy mấy tỷ tỷ ở trong tiểu viện này nói Hầu gia rất đáng sợ”

Ngẩng đầu, vẻ mặt ủy khuất nhìn hắn, giả bộ mảnh mai yếu đuối “Quân gia thúc thúc, ta sợ hãi.”

Nhìn xem lương tâm hắn có chịu khiển trách hay không, thế nhưng lại đi lừa gạt một tiểu cô nương bất lực như vậy.

Quả nhiên, trên mặt hắn xuất hiện vài phần áy náy “Cẩm nha đầu, sao lại có thể như vậy được? Hầu gia đương nhiên không đáng sợ, người chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời, hầu hạ Hầu gia cho thật tốt, Hầu gia liền sẽ thích người.”

Hừ, lão hồ ly quả nhiên vẫn là lão hồ ly, ta không nên nói hắn còn có một chút lương tâm.

Nếu ta thật là một cô gái bất lực. Kia chẳng phải là đã bị hắn đẩy vào hố lửa rồi hay sao?

“Thật vậy chăng?” Đáy lòng mang đầy tâm tư, tự nhiên không thể biểu hiện ra mặt.

Hắn xấu hổ soạng xuống đầu của ta, liên tục khẳng định

“Đương nhiên là thật.”

“Ừm, ta tin tưởng quân gia thúc thúc.” Ngẩng đầu, nở một nụ cười ngọt ngào, ta đem sự ngây thơ diễn vô cùng nhuần nhuyễn.

Ta càng là như thế, chắc chắn trong lòng lão quân gia càng là cảm thấy xấu hổ.

Hắn chắc chắn là đã phải mang trên mình tội danh lừa gạt một cô gái ngây thơ, không hiểu thế sự.

“Cắm nha đầu, về sau nhìn thấy Hầu gia, cần phải nói ít làm nhiều.” Hắc nhìn ta một phen, theo sau dặn dò nói.

“Tiểu Cẩm hiểu rồi” vẫn như trước là cười đơn thuần.

Chính là cái loại đơn thuần này đối với ta mà nói sớm đã không có, vì thế diễn quả thật có vài phần phải cố gắng hết sức.

Quản gia không nói thêm câu gì nữa, vội vàng đem ta đưa đến một tiểu viện hẻo lánh mà tĩnh lặng, thấy thế nào cũng không giống như là một nơi ở của chiến hậu tây việt quốc nắm quyền thế trong tay.

“Cắm nha đầu, chính là nơi này” quản gia một bên mở cửa, một bên dẫn theo ta đi vào bên trong.

Vừa đi vào đến sân, ta liền cảm thấy một trận âm khí thẳng hướng ta mà đến. Nhưng lại có vài phần rùng rợn đến lông dựng đứng, xương nhũn ra.

Chiến Hậu quả thực không phải người bình thường a~, chẳng trách vừa nãy đám nha hoàn kia, khi nhắc đến hắc lại sẽ sợ hãi đến như vậy.

Chính là không biết đây là hạnh phúc hay bất hạnh của ta đây.

Cũng không kịp để cho ta nghĩ nhiều, quản gia đã đưa ta đến trước một căn phòng được đóng chặt cửa.

“Hầu gia, nô tài dẫn theo nha hoàn mới tới đến đây.” Mặc dù cách một cánh cửa được đóng chặt, quản gia vẫn như cũ cung kính cúi người, trong lời nói hoàn toàn mang theo sự cung kính.

Quản gia duy trì động tác bất động này, cùng đợi người ở bên trong phòng lên tiếng trả lời, nhưng là đợi một lúc lâu, bên trong vẫn là trầm tĩnh một mảnh.

Bất đắc dĩ, quản gia lại một lần nữa mở miệng “Hầu gia, nô tài mang đến nha hoàn mới cho người.”

Lúc này đây, ta nghe được âm thanh của hắc hơi run run, ngay cả thân mình đều hơi hơi có chút xiêu vẹo.

Chẳng lẽ chiến hậu này thật sự làm cho người ta sợ hãi như thế sao?

Ta nhìn cánh cửa vẫn như cũ đóng chặt lại, cẩn thận suy nghĩ.

Trầm mặc, vẫn là một mảnh trầm mặc.

Vốn là tiểu viện yên tĩnh, giờ phút này lại tĩnh lặng mang theo một chút quỷ dị.

Quản gia thân mình đã bắt đầu xiêu vẹo run rẩy càng ngày càng lợi hại. Mà ngay dưới mặt đất, chỗ hắc đứng đã ướt đầm một mảng bởi mồ hôi của hắc rơi xuống.

“Quản gia thúc thúc, chắc là bên trong không có người, ta nghĩ chúng ta vẫn là nên trở về trước đi” ta hảo tâm nhắc nhở quản gia. Nhưng là lại đổi lấy lại là hắc có chút nghiêm khắc liếc mắt nhìn ta một cái.

Ta thật đúng là tự làm mất mặt mình mà.

Quên đi. Hắc bị hù chết cũng xứng đáng.

Mặc dù thật sự đối mặt với Tu La máu lạnh, cũng không nên sợ hãi thành bộ dạng như thế này chứ.

Dù sao, ta cũng đã xem qua rất nhiều hình ảnh đầm máu, đáy lòng sớm đã chết lặng, hướng hồ đôi tay của ta, từ lâu đã lấy dính máu tươi của vô số người rồi.

Mà người ở bên trong kia, mặc dù thật sự tàn nhẫn, máu lạnh, ta nghĩ ta cũng sẽ không sợ hãi hắc.

Hồi lâu sau, thời điểm quản gia kia cơ hồ sắp ngã xuống, bên trong mới truyền đến một đạo thanh âm khàn khàn “Vào đi.”

Thanh âm khàn khàn như vậy, quả thực là đã vượt qua mức khàn khàn bình thường, nhưng lại khó nghe giống như tiếng chuông đồng, vô pháp phát ra thanh âm thanh thúy, rất thô mà lại rất khó nghe.

Giọng nói này chính là của Chiến Hậu danh chấn tứ quốc sao?

155. Q.2 - Chương 155: Tây Độc Chiến Hậu

Cửa đột nhiên được mở ra, bên trong cũng là một mảnh tối đen, mang theo một phần yên lặng khác thường, quỷ dị mà cũng đủ để làm cho người ta cảm thấy sợ hãi.

Ta đứng ở cửa. Bất động thật lâu.

Quần gia đứng ở bên cạnh, đẩy ta một phen, trong ánh mắt mang theo vài phần thúc giục “Cầm nha đầu! Vào đi thôi. . .”

“Quần gia thúc thúc. Người cùng vào với ta đi.” ta cố ý nói như thế.

Quả nhiên quần gia kia không tự chủ được lui lại mấy bước, phát phát tay: “Cầm nha đầu! Hầu gia không thích người khác quấy rầy. Một mình người đi vào là tốt nhất. Nhớ kỹ nói ít một chút”

Nói vừa xong, hắn liền xoay người rời đi, đi rất là vội, giống như là ở tại đây có yêu ma ẩn nấp vậy.

Tây độc Chiến Hậu. . .

Quả thực khủng bố như vậy sao?

Hít sâu một hơi. Ta hướng trong phòng đi đến.

Sự hắc ám bao trùm toàn bộ bên trong, chung quanh phòng đều được che kín bằng những miếng vải đen, không ột tia ánh sáng nào có thể len lỏi được vào bên trong phòng.

Ta đứng yên lặng một lát, chờ ánh mắt thích ứng với bóng tối ở trong phòng, đến khi có thể chậm rãi thấy rõ được gì đó ở bên trong bóng tối.

Nếu chỉ là một nha hoàn, chắc chắn sẽ cảm thấy thật khủng bố, thậm chí khó có thể bước được nửa bước.

Cho nên ta không có tiếp tục bước vào nữa! Chính là đứng yên tại chỗ, lộ ra vẻ mặt sợ hãi.

Mặc dù là ở trong bóng đêm, người nọ cũng có thể thấy rõ tất cả.

“Hầu gia...” giọng hơi run run kêu to, thân thể mảnh mai của ta cũng hơi co lại, run rẩy không thôi.

Đối với việc sắm vai nhân vật. . . Ta hướng đến phải nhập vai thật sâu, diễn phải diễn sao cho chân thật nhất.

Lúc này đây! Xem như ta lại một lần nữa là ngoại lệ.

Trong bóng đêm, thật lâu không có tiếng đáp lại. Im lặng, không một tiếng động giống như lúc đầu.

Ta vụng trộm ngược mắt nhìn người trong bóng đêm, cũng như hắn, ở trong bóng tối ta cũng có thể thấy rõ ràng tất cả, cũng phải nói đây chính là nhờ công của Mị đã huấn luyện ta.

Một thân y phục màu xanh thật dài, sợi tóc thả tự nhiên, rũ xuống che lại một bên mặt. Mà trên mặt lại mang theo một cái mặt nạ màu xanh. Mặc dù là ngồi ở bên trong bóng tối, cũng được tầng tầng lụa mỏng rũ xuống che kín phía trước mặt, làm như không muốn người khác nhìn thấy được hắn.

Duy nhất lộ ra bên ngoài là một đôi ánh mắt! Thâm thúy như biển, bên trong là một mảnh tĩnh mịch! Không hề gợn sóng.

Ở trên người hắn, ta nhưng lại không có cảm giác có một chút sinh khí nào. Cả người hắn giống như một bức tượng điêu khắc. Lạnh lùng bàng quan nhìn thế giới này, mặc cho hồng trần ồn ào náo động, nhân gian ân oán tình cừ, hết thảy cùng hắn không có quan hệ gì.

Đây chính là Tây độc Chiến Hậu.

Trong nháy mắt. Nảy lên ở trong lòng ta không phải là sự sợ hãi, mà lại là một tia thương hại.

Sống như thế, giống như một cái xác không hồn, không hề có ý nghĩa gì.

Vì thế hạ mắt xuống, không nhìn về phía hấn nữa, chính là lẳng lặng chờ đợi.

Chờ đợi, chính là một việc đòi hỏi sự nhẫn nại khó khăn nhất, hướng chi lại ở trong bóng tối hít thở không thông như thế này.

Thân thể kia hơi hơi lay động, là cố ý, hay là do hấn lơ đãng? Ngay cả ta đều không thể phân biệt rõ được.

Chính là chỉ chờ. Chờ nam nhân này lên tiếng.

“Đi ra ngoài.” như là đã trải qua một thế kỷ, thanh âm thô ách khàn khàn kia mới lại một lần nữa vang lên, vẫn như cũ mang theo sự hờ hững cùng thê lương thuộc về hấn.

Đi ra ngoài? Ta không phải nên vì việc này mà ăn mừng sao?

Vì sao chân lại thủy chung không có cất bước rời đi.

Rốt cục vẫn là hiểu được chính mình quật cường. Một khi đã quyết định làm chuyện gì, sẽ không cho phép mình lùi bước.

Hướng chi người trước mặt là con người, chứ không phải yêu ma.

Ta không có lên tiếng. Chính là lẳng lặng đứng nguyên tại chỗ cũ. Bả vai hơi hơi co rúm lại. Trên mặt thể hiện chính là sợ hãi cùng bất lực.

Rất nhiều thời điểm, ta có thể lớn mật.

Rõ ràng chính là người sợ chết! Lại cố tình vẫn là thích lấy sinh mạng của bản thân ra đùa giỡn.

Có lẽ là ta đang tìm cảm giác kích thích! Để cho sinh mạng ngắn ngủi của một đời người mang nhiều màu sắc đa dạng hơn.

“Ta cho người đi ra ngoài.” thanh âm khàn khàn ảm ảm mang theo vài phần giận tái, nhưng con người kia lại vẫn như cũ như mặt biển tĩnh mịch không gợn sóng.

Một khắc kia! Ta cơ hồ hoài nghi, hấn có phải hay không là một người mù.

Mà giờ phút này, thanh âm của quần gia lại vang lên ở phía sau ta. Mang theo sự nơm nớp lo sợ “Hầu gia. Ngài cần người tới hầu hạ.” nói vậy cuối cùng là do quần gia kia, vẫn là không yên lòng mới quay trở lại xem xét tình hình.

Hấn không có nói gì! Nhưng ta lại có thể phát giác không khí xung quanh áp bức thêm vài phần! Tựa hồ hết sức căng thẳng.

“Ta muốn ở lại, ta nguyện ý ở lại” ta chưa kịp nghĩ nhiều, lời nói đã thốt ra khỏi miệng.

Vẫn như cũ là trầm mặc. Như lan tràn quần quanh chúng ta. Làm cho người ta hít thở không thông, cảm thấy áp lực nặng nề.

Ta không rõ chính mình vì sao lại thốt ra như vậy, như một phản xạ tự nhiên, cứ như là những lời này cần phải nói ra vậy.

Nói ta là làm bộ đơn thuần cũng được. Nói ta là cố ý diễn trò cũng được. Ta nghe thấy chính mình sâu kín nói: “Hầu gia thực tịch mịch.”

Đúng vậy! Hấn thực tịch mịch.

Nếu không có tri kỷ, một tiểu sinh cũng chỉ có thể là tịch mịch.

Quyền uy giả đã làm cho người ta chùn bước. Hướng chi là danh chấn thiên hạ, quý mị như hấn.

Tịch mịch, một loại cảm xúc khó hiểu, có lẽ mỗi người đều hiểu được, lại có lẽ không ai có thể chân chính hiểu được.

Tư vị tịch mịch, ta cũng đã trải qua nhiều rồi.

Ta nhìn thấy quần gia đứng bên cạnh mình, thân mình run run lợi hại, giống như chiếc lá úa có thể bị một cơn gió thổi bay bất cứ lúc nào, hắn nhìn ta liếc mắt một cái. Mang theo vài phần mê hoặc, vài phần khó hiểu, lại mang theo vài phần oán hận.

Nếu người nợ tức giận. Ta và hắn chắc chắn sẽ mất mạng.

Nói vậy là có thể ta đã liên lụy đến hắn. Nhưng là hắn gạt ta trước, mặc dù vốn là thuận theo ý của ta.

Cho nên ta cũng không thiếu nợ hắn cái gì.

Hơn nữa ta biết, nếu như Chiến Hậu thật sự ra tay, Truy Phong cùng Tu La nhất định sẽ hiện thân ra cứu ta.

Bọn họ đã nói qua: Kính Nguyệt cung cho tới bây giờ vẫn là thuộc về ta. Mặc kệ là bọn hắn! Hay là những người còn lại của Kính Nguyệt cung. Những người đó đều từng cam tâm tình nguyện làm tùy tùng của ta trước kia, nay cũng cam tâm tình nguyện đi theo ta.

Những người nghĩa khí như thế, chắc là ta trước kia mất rất nhiều khí lực mới tìm được.

Trước kia, ta nhưng lại chưa bao giờ biết, ta thế nhưng lại ở trong bất thành linh không có sự chuẩn bị gì lại có được tất cả.

“Thật sự nguyện ý ở lại?”. Người ẩn trong bóng đêm bình tĩnh hỏi, ngoài dự đoán của mọi người.

Ta gật đầu, sau đó đáp nhẹ, giọng lí nhí đến mức cố gắng lắm mới nghe thấy “Ta nguyện ý.”

Đơn giản là ta biết hắn nghe thấy.

“Được, vậy người ở lại đi ” thanh âm thô ách khàn khàn, ánh mắt vẫn như cũ tĩnh mịch, hắn không tiếp tục nhìn ta nữa. Chính là khép lại đôi mắt, không hề nói thêm một câu nào.

Một khắc kia, na nghe được quần gia thở ra một hơi dài nhẹ nhõm, như trút được một gánh nặng.

“Cắm nha đầu. Trở về sửa soạn một chút, đợi lát nữa ta sẽ dẫn người đến Phi Vân viện của Hầu gia” lời nói vui vẻ mang theo sự thoải mái khi trút được gánh nặng, quần gia vĩnh viễn cũng không hiểu rõ chủ nhân của mình. . . sự sợ hãi đã sớm biến mất.

Ta gật đầu, sau đó theo quần gia đi ra ngoài.

Lúc đi đến bên ngoài, cánh cửa ở phía sau chúng ta chậm rãi khép lại

Trong nháy mắt, đột nhiên ta ngoái đầu nhìn lại, lại như nhìn thấy đôi mắt tĩnh mịch kia gắt gao nhìn chăm chăm ta, ngay sau đó, lại quay về bình tĩnh, như trước như mặt nước yên tĩnh.

Tây càn Chiến Hậu, ta đối với hắn nhưng lại có vài phần quen thuộc khó hiểu.

Một loại bi thương thản nhiên dâng lên ở trong lòng. Không biết là vì ai.

Có lẽ! Đây mới là nguyên nhân chính ta ở lại chỗ này.

Có lẽ, ta vốn quen biết hắn.

Có lẽ. . . sau khi tiếp xúc nhiều với hắn, ta sẽ chậm rãi khôi phục lại trí nhớ.

Có lẽ, ngay cả ta cũng không biết bước tiếp theo sẽ phát sinh chuyện gì, mà ta làm như vậy không biết là đúng hay là sai.

Theo quần gia một đường về tiểu viện dành cho nha hoàn, yên lặng sửa sang lại thật tốt tất cả.

Ta nhìn thấy trong ánh mắt những nha hoàn không quen biết này, hiện lên sự thương hại, lại mang theo vào phần vui mừng, hỗn loạn, vài phần thoải mái.

Các nàng không muốn làm chuyện ta làm.

Đối với các nàng mà nói, việc này chính là một tảng đá lớn đặt ở trong lòng mình bấy lâu nay.

Sống ở trong Chiến Hậu phủ, chắc chắn có tất cả mọi người đều ôm một ý tưởng: Mặc kệ cho dù phải làm việc gì, chỉ cần không phải hầu hạ Chiến Hậu là được.

“Cắm nha đầu! Đi thôi.” giờ phút này, trong lời nói của quản gia có hơn vài phần áy náy, dù sao cũng là hần đem ta đẩy vào hoàn cảnh khó khăn này.

Ta nhưng không có trả lời. Chính là dứt khoát hưởng Phi Vân viện mà đi.

Tây càn Chiến Hậu, Cẩm Hoàng lại muốn biết điều gì từ trên người hần?

Có một số việc, khi hai bên cùng dây dưa, ai cũng thấy không rõ ai, lại không rõ được rốt cuộc là ai lợi dụng ai.

Bất đắc dĩ cười! Trong đầu thầm nghĩ như thế, ta bước nhanh đi vào Phi Vân viện!

Cái loại cảm giác âm lãnh này cũng không có biến mất, cái loại yên tĩnh quý dị vẫn như cũ quần quanh. Ta cũng không tiếp tục nghĩ gì nhiều. Đi thẳng tới trước cửa phòng của Chiến Hậu, cung kính nói: “Hầu gia...”

“Phía tây sương phòng.” Từ bên trong cánh cửa, truyền đến một tiếng trả lời ngắn gọn, sau đó liền không lên tiếng nữa.

Ta hiểu được ý tứ trong lời nói của hần, đi ngược lại về phía tây sương phòng.

Một Chiến Hậu phủ to như vậy, nhiều người như thế. Chính là nơi ở của chủ nhân lại vắng vẻ, hiu quạnh, thê lương. Trừ bỏ hần ra liền chỉ có ta.

Ngẫu nhiên sẽ có nha hoàn được sai phái đến đây đưa vật dụng hàng ngày, sau đó lại vội vàng rời đi.

Tây sương phòng ở Phi Vân viện, thế nhưng lại rất đơn sơ, thậm chí so ra còn kém hơn với căn phòng lần đầu tiên quản gia mang ta đến đó. Toàn bộ đồ trong phòng, trừ bỏ giường, và một cái bàn, cái gì cũng đều không có.

Ta cất đồ đạc đi, sau đó mới sâu kín nói: “Xuất hiện đi.”

Tu La một thân hắc y theo từ chỗ tối đi ra. Quỳ một gối xuống, hướng ta cung kính thi lễ.

“Tu La. Ta đã nói bao nhiêu lần rồi, nhìn thấy ta không cần cung kính như vậy.” ta ngẩng đầu nhìn Tu La một thân xơ xác tiêu điều nói.

Mà hần cũng chỉ là đứng ở một bên. Lặng im không nói gì.

Ta đương nhiên không quên. Hần vốn là không thể nói chuyện. Hơn nữa Tu La là một người cố chấp nhất mà ta từng gặp, muốn hần thay đổi thái độ đối với ta, thật đúng là không phải là một chuyện đơn giản.

Truy Phong hiểu động. Cho nên nhiệm vụ mỗi một lần ẩn mình từ một nơi bí mật gần đó bảo hộ ta, đều đặt lên vai Tu La.

“Tu La, chưa đến vạn bất đắc dĩ, thì người không cần nhúng tay” ta nhìn hần phân phó nói: “Chiến Hậu không phải là một người tầm thường. Người mọi sự phải thật cẩn thận, đừng để cho hần phát hiện tung tích. Ta ở trong này rất an toàn. Cho nên người cũng không cần lúc nào cũng phải đi theo ta. Nếu có chút nguy hiểm, ta tự nhiên sẽ có cách báo cho các người biết.”

Tu La gật đầu, lại vẫn là đứng yên tại chỗ

Chính là ta cũng hiểu được rõ ràng ý tứ của hần.

Hần sẽ cẩn thận Chiến Hậu, nhưng là hần không đồng ý rời đi.

Tu La đúng là tay chân đắc lực của ta có khác. Cho nên quan hệ giữa ta và hần có vẻ vượt xa hơn một chút so với ta cùng Truy Phong.

Có lẽ bởi vì thế, nên có chuyện gì ta cũng lại tình nguyện nói cho hần nghe. Bởi vì ta biết hần sẽ không đem sự tình truyền đi ra bên ngoài. Hần cũng sẽ không phát biểu điều mà hần nghĩ! Hần chỉ biết lặng lẽ nghe, chính là chỉ có nghe và nghe.

“Được, thế cũng tốt, người ở lại bên cạnh ta đi” ta biết Tu La là người cố chấp, cho nên cũng không cưỡng cầu nữa.

Hắn hướng ta thi lễ một cái, sau đó liền lại ẩn mình vào một chỗ tối nào đó gần ta.

Ta biết hành động đó đại biểu cho sự trung thành. Một thuộc hạ trung thành với chủ tử.

“Cám ơn người. Tu La.” ta thần nhiên nói.

Lần đầu tiên, ta đột nhiên vì Tu La cảm thấy đau lòng. Ta cho tới bây giờ vẫn chưa khi nào nghĩ hắn tại sao lại bị câm, cũng chưa bao giờ nghĩ tới hắn đã trải qua việc gì.

Nay nghĩ đến, mới phát hiện mình đã xem nhẹ rất nhiều việc.

Mà từ nay về sau, ta cũng quyết định thu hồi lại sự hoài nghi của bản thân, coi bọn họ như người một nhà.

156. Q.2 - Chương 156: Bấy Ngày Chi Chú

Chiến Hậu, Chiến Hậu danh chấn tứ quốc, thế nhưng một tác cũng không rời phòng, tựa hồ muốn dùng màu đen để che dấu toàn bộ bản thân.

Nếu như thế, lúc trước làm sao hắn có thể giết địch trên chiến trường?

Hay là đã gặp chuyện gì, cho nên mới trở thành như hiện tại?

Đến Phi Vân viện đã năm ngày, ngoại trừ việc đưa cơm cho hắn ra, ta hầu như không còn việc gì, thì ra ‘hầu hạ’ như quần gia nói, chỉ là thể này mà thôi.

Năm ngày này, chúng ta cũng chỉ nói qua vài câu, hắn không thích người khác tiếp cận, nếu không thực cần thiết sẽ không mở miệng, luôn luôn ẩn trong bóng tối, tĩnh lặng như một bức tượng điêu khắc.

Người như vậy, thần bí khiếp người.

Hắn là đang cất giấu bí mật không muốn người nào biết, nếu không, Cẩm Hoàng cũng không phải làm như thế.

Ta rảnh rỗi không có việc gì làm, liền ngồi trong đình viện ở Phi Vân viện, nhàm chán đếm lá rụng.

Đếm đến loạn, loạn lại đếm, cũng không biết đã qua bao lâu, chợt vang lên một trận tiếng bước chân dồn dập.

Ngẩng đầu, liền thấy quần gia vội vàng đi về phía này, phía sau còn có một nữ tử đi theo, áo tang vải thô, lại không mất đi vẻ thanh thuần.

Ta tò mò nhìn phía quần gia, lên tiếng: “Quần gia thúc thúc, đây là...?”

“Cẩm nha đầu, đưa nàng ta đi tắm rửa, sau đó đưa vào phòng Hầu gia. .” Quần gia kéo ta, nhẹ giọng nói. Thị tắm?

Nghe vậy, trong đầu ta không khỏi nảy ra hai chữ này.

Cũng phải, tuy rằng nhìn hắn không có chút sinh khí, nhưng cũng vẫn là một nam nhân.

Vì thế ta không hỏi nhiều, đi thẳng tới trước mặt nữ tử kia, cười nói: “Cô nương, mời đi theo ta.”

Có lẽ đây cũng nằm trong nội dung hầu hạ của hắn đi.

Ta một đường đưa nữ tử kia về phòng của chính mình, lại phân phó nha hoàn sai vật đưa quần áo sạch sẽ tới, lúc này mới cười nhìn nữ tử vẫn lặng im không nói gì phía sau nói: “Cô nương, mời tắm rửa thay quần áo đi.”

Nàng cả người mang theo vẻ hồn nhiên, không giống như loại nữ tử phong trần, vì sao lại...?

Chắc là có ẩn tình khó nói gì đi.

Nàng ngại ngần nhìn ta cười, nhưng lại có vài phần không biết làm sao “Ta tự làm được rồi, không phiền cô nương.”

Ta đưa tay cởi áo nàng “Đây là ta nên làm.”

Thực ra ta chưa từng hầu hạ người khác như vậy, trừ bỏ trong ba năm kia, không thể không hầu hạ Mị.

Không ngờ trong lúc vô tình lại nhớ tới hần, chỉ trong chớp mắt đã thay đổi tất cả, thậm chí ngay cả bản thân ta cũng không thể khống chế được.

Chỉ là nghĩ đến lời Truy Phong, đáy lòng ta lại thêm vài phần phức tạp.

Y nói Mị thích ta, ta cũng thực tín nhiệm hần, cho nên mới đem Kính Nguyệt cung giao cho hần, chỉ là ta cùng hần rốt cuộc là có quan hệ thế nào.

Cố gắng muốn nhớ lại chút gì đó, cuối cùng vẫn không có đầu mối.

“Cô nương...” Một tiếng gọi khe khẽ suy nghĩ của ta lại, hóa ra ta tự nhiên lại ngẩn người, tay thậm chí vẫn còn nắm áo nàng ta.

Vì thế vội vàng nói xin lỗi, cười dắt nàng ta vào bể.

Nhắc tới ưu điểm duy nhất của Phi Vân viện, thì phải là cái bể này, đúng là tự nhiên mà thành.

Những lúc rảnh rỗi không có việc gì làm, tắm rửa cũng thành thú tiêu khiển mà ta yêu thích.

Sau khi tẩy rửa cho nàng ta, đợi cho nàng mặc lụa mỏng vào, ta mới phát hiện nữ tử này có vài phần lại rất giống Sở Sở, nhưng cũng chỉ là vài phần rất giống mà thôi.

Ta đưa nàng tới trước cửa phòng Chiến Hậu, cung kính nói: “Hầu gia, đã đưa người đến.”

Bên trong không có tiếng đáp lời, chỉ là cửa phòng đột nhiên mở ra, ánh sáng theo bên ngoài chiếu vào, in thành một mảnh loang lổ trên mặt đất, cắt qua gian phòng u ám.

“Cô nương, vào đi thôi.” người bên cạnh do dự, dường như đang sợ hãi, mà ta cũng chỉ có thể nhẹ giọng nhắc nhở.

Giờ phút này nàng ta dĩ nhiên không còn đường lui.

Nàng nghiêng người liếc mắt ngó nhìn ta một cái, con ngươi như nước mang theo vẻ sợ hãi.

Ta nhìn nàng gật đầu, cuối cùng nhẹ nhàng đẩy nàng vào bên trong.

Người ở bên trong cũng không phải kẻ thiện lương gì, chờ đợi càng lâu càng khiến hần mất đi kiên nhẫn mà thôi, như thế đối với nàng ta cũng không phải là chuyện tốt.

Nàng đi vào, cánh cửa liền chậm rãi khép lại, tiếp theo không phải là chuyện ta có thể thay đổi được.

Hần cùng nàng ta, cũng chỉ là một hồi giao dịch mà thôi.

Ta xoay người rời đi, tiếp tục chuyện vừa rồi chưa xong.

Gió thu thổi đến, thổi tan đám lá rụng, thổi vào trong đình, rối loạn mái tóc đen của ta, cũng rối loạn đám lá ta đã đếm thật lâu kia.

Vì thế bỏ qua, nằm trên chiếc bàn đá, ngẩng đầu, nhìn xa xa hơi hơi thất thần.

Cầm Hoàng bảo ta vào Hầu phủ, nhưng cũng không nói cho ta biết rốt cuộc phải làm gì, cứ như thế này, ta nhất định cũng sẽ trở thành giống kẻ trong phòng kia, không có sinh khí, sống như một con rối gỗ.

Nếu không phải nàng họ Minh, có lẽ ta cũng sẽ không đi tìm nàng, cũng sẽ không đến Ninh Việt thành, càng không thể xuất hiện ở trong sân nhà Tây độc Chiến Hậu.

Chỉ là do nàng họ Minh, cho nên tất cả giống như chuyện không thể nê hà.

Ta không biết qua bao lâu, ta chỉ biết là chờ ta tới khi ta hoàn hồn, một đạo tiếng thét chói tai bi thảm từ trong phòng cách đó không xa truyền ra, nói không hết về thể thảm cùng thể lương, sân viện vốn âm trầm, tựa hồ lại nhiễm vài phần lệ khí.

Làm sao vậy?

Ta giật mình, thẳng tắp vọt tới cạnh cửa, một khắc cuối cùng lại dừng bước.

Ta... tựa hồ không nên đi vào.

Chỉ là, nàng ta vì sao lại kêu lên thể thảm như vậy, làm cho ta nghĩ tới những lần ta hét lên khi độc tố xâm nhập toàn thân, giống như vậy, khiến ta xuyên qua tất cả, quay trở về lúc trước.

Đúng lúc đang do dự, một thanh âm khàn khàn từ bên trong đậm mặc truyền ra, hần nói tiến vào.

Vì thế ta đẩy cửa mà vào, trong chớp mắt đó, mùi màu tươi nồng nặc ập tới.

Phòng tối như mực, nồng nặc mùi máu tươi, tất cả đều làm cho người ta rợn tóc gáy.

Huống chi ta nhìn thấy tất cả, ta nhìn thấy nữ tử kia ngã xuống bên chân hần, máu nhuộm đỏ chiếc áo lụa trắng của nàng. Lại có một loại cảm giác yêu dã cùng mị hoặc.

Hần giết nàng?

Ta đột nhiên ý thức được tất cả, ngẩng đầu nhìn về phía hần, lại phát giác cặp con ngươi yên lặng kia vẫn yên lặng như cũ, không có chút gợn sóng, tựa hồ mọi chuyện đều không liên quan gì tới hần.

Chính hần đã giết nàng, giết một nữ tử một khắc trước còn cùng hần triền miên, bởi vì ta rõ ràng nhìn thấy nàng kia vạt áo hỗn độn, trên cổ thậm chí còn có nhiều dấu hồng.

Trong lúc lơ đãng đó, ta không khỏi lui về phía sau từng bước.

Mà giờ phút này, hần cũng nhìn về phía ta, đậm mặc nói: “Mang ra ngoài đi.”

Không phải chưa từng thấy qua máu. Hay là vì đã nhìn thấy nhiều quá rồi, mà giờ phút này lại không rõ vì sao nó tới dễ dàng như vậy, một khắc trước vẫn còn là một người đang sống rõ ràng, một khắc sau lại không biết bởi vì sao mà giết chết tại chỗ.

Tây Độc, tàn nhẫn thị huyết. Xem ra đồn đại như vậy cũng không phải sai.

Nay ta tận mắt nhìn thấy tất cả.

Có lẽ vì ta trầm mặc, hần lại nói một lần nữa: “Mang nàng ra ngoài.”

Hần không kiên nhẫn nhắc chân, trong cặp mắt vốn tịch mịch lại hiện lên một tia chán ghét.

Hần chán ghét nàng, chán ghét người chết, hay là chán ghét nữ tử?

Chỉ là ta cũng không có thời gian nghĩ nhiều, bày ra một bộ dạng đáng thương nói: “Hầu gia, nô tỳ sợ.”

Như thế mới đúng với dáng vẻ của một nha hoàn thiên chân, chứ không phải nghe thấy lời hần nói, lập tức tiến lên kéo thi thể kia dậy.

Chỉ là ngay sau đó, cỗ thi thể kia bị hần ném lại, thẳng tắp rơi xuống trước mặt ta, cùng với câu nói khó nghe thô ách kia, “Mang nàng ra ngoài.”

Học người ta thanh âm run rẩy, học người ta bộ dạng đầy bụng ủy khuất không dám phát tiết, ta giả bộ cực kỳ đáng thương, sau đó khom người kéo thi thể kia ra ngoài, thậm chí giả ý không nhìn tới thi thể, làm bộ như sợ hãi.

Tất cả, tất cả đều ngoài dự đoán của mọi người.

Có lẽ đây mới là nguyên nhân khiến nha hoàn không dám tới Phi Vân viện làm đi.

Thân là nữ tử, có phải cũng nên lo lắng mình cũng sẽ trở thành như thế?

Ta không quay lại nhìn hấn, chỉ cố sức kéo thi thể kia ra ngoài, mà quần gia lại sớm đã chờ ở cửa, nhìn thấy thi thể nữ tử kia không khỏi than nhẹ “Lại một người.”

Lại?

Chẳng lẽ đây không phải lần đầu tiên?

Ta cúi đầu liếc nhìn nữ tử kia một cái, chỉ thấy khoe mắt của nàng còn lưu lại một giọt nước mắt, gió thu thổi qua, trong nháy mắt đã khô đi, chỉ còn lại một vệt mờ hồ khó có thể thấy được.

Trước khi nàng chết, có phải không thể tin được?

“Quần gia thúc thúc, vì sao lại như vậy? Ta không muốn ở lại chỗ này, ngài gạt ta.” Trần định lại, ta túm áo quần gia, tiếp tục diễn trò.

Ta quả thực không phải là người thiện lương, có lẽ cũng đã quen với việc giết chóc, giờ phút này đã sớm chết lặng.

Thương hại cũng được, tiếc hận cũng thế, đều đã không thể thay đổi được gì.

Quần gia cũng là thẹn trong lòng, để ta phát tiết tùy ý, bất đắc dĩ nói: “Cầm nha đầu, ta cũng là thân bất do kỷ. Chính là Hầu gia hấn...”

Nói đến non nửa, hấn lại dừng lại, ta không khỏi lo lắng hỏi: “Hầu gia làm sao vậy?”

Hấn liếc mắt nhìn cánh cửa đã đóng chặt kia, nhưng cũng không nói nữa, chỉ gọi gia đình đem thi thể nữ tử kia ra ngoài.

Tất cả đều kết thúc, nụ cười trong một khắc kia đã hóa thành vĩnh hằng, vĩnh viễn cũng không thể thay đổi, chỉ có vẻ mặt kia vẫn nhớ kỹ trong trí nhớ.

Mà về sau, ta mới biết được tất cả từ miệng quần gia.

Một bí mật mà mọi người trong Hầu phủ đều biết.

Thì ra, mỗi bảy ngày, Chiến Hậu sẽ tìm một nữ nhân thị tẩm, mà thị tẩm xong sẽ giết chết, độc ác như vậy, đến cuối cùng dĩ nhiên không còn kẻ nào cam nguyện trở thành vật hi sinh, một số người trong Ninh Việt thành cũng bắt đầu tránh xa Hầu phủ.

Đám nha hoàn tất nhiên sợ hãi chính mình cũng sẽ có kết cục như vậy, cho nên không ai dám tiến lại gần Phi Vân viện. Mặc dù ở đây có thể thanh nhàn, không cần làm việc gì.

Chung quy, tính mạng vẫn là quan trọng hơn cả.

Bảy ngày, bởi vì là bảy ngày một lần, cho nên mọi người trong Hầu phủ đã sớm gọi là ‘Thất ngày chi chú’, một lời nguyền cứ bảy ngày sẽ phát sinh chết chóc.

Quần gia còn nói, trước kia Hầu gia tuy rằng cũng đội mặt nạ, nhưng cũng không âm trầm như vậy.

Sau một lần rời đi trở về, lại thành ra như vậy.

Bảy ngày tìm một nữ nhân, bảy ngày giết một nữ nhân?

Hấn vì sao lại phải làm như vậy?

Hay là Chiến Hậu vốn lấy giết chóc thị huyết làm vui thú.

Quần gia còn nói, cũng không phải là cứ cách bảy ngày là lại như thế, mà là ở thời kì nhất định mới có thể biến thành như vậy.

Rất nhiều chuyện giờ phút này ta không hiểu, chờ sau này hiểu được tất cả, ta mới hiểu được có lẽ có những việc là tất nhiên, cũng có những việc là ngẫu nhiên quá đúng dịp.

157. Q.2 - Chương 157: Thì Ra Là Hắc

Bóng tối, vẫn là bóng tối vô tận như cũ.

Trầm mặc, vẫn là giai điệu vĩnh hằng như cũ,

Ta đứng ở cửa, mà hắc vẫn ngồi ở vị trí phía trên kia như cũ.

Ta, về mặt vô tội lo sợ không yên.

Hắc, một thân tinh mạch không tiếng động

Tựa hồ chưa có gì thay đổi, nhưng cũng giống như tất cả đều đã thay đổi.

Rất nhiều lần, ta cảm thấy cặp con ngươi tinh mạch kia tựa hồ có thể nhìn thấu hết thảy bản thân ta, mà ta cũng không phải là quá xấu xí, một mình diễn một vai tự cho là phần khích.

Lần đầu tiên, hắc chủ động tìm ta, lại làm cho người ta mang theo vài phần ảm ảm bất an.

Hít sâu một hơi, ta sâu kín mở miệng, “Hầu gia.”

So sự kiên nhẫn, ta không có khả năng vượt qua hắc, ta cũng không chịu nổi cảm giác áp bách hít thở không thông như vậy, đơn giản mở miệng.

Sống hay chết, là thành là bại cũng chỉ trong giờ khắc này.

Hắc không ngược mắt, chỉ là thản nhiên hỏi: “Người lựa chọn đi hay là ở lại?”

Đi hay là ở lại?

Thật sự là chỉ có ý nghĩa bên ngoài đó thôi sao?

Hay là nói sai thì sẽ hoàn toàn thay đổi vận mệnh của ta.

Ta muốn nhìn ra điều gì đó từ người hắc, nhưng mà ngoại trừ tịch tịch cũng chỉ là tịch tịch.

“Ở lại.” Trầm mặc hồi lâu, ta cuối cùng nhẹ giọng đáp.

“Thật sự muốn ở lại?” Hắc thề nhưng lại mở miệng truy vấn, “Không sợ vận mệnh của người về sau cũng sẽ giống như nữ tử kia sao mà ở lại?”

Đây là lần đầu tiên hắc mở miệng nói nhiều như vậy, tiếng nói phát ra mang theo vài phần khàn khàn khó nghe, trong sự yên tĩnh nơi đây, có vẻ phá lệ chói tai.

“Phải.” Ta gật đầu, kiên định đáp.

Ta cuối cùng cũng cảm thấy thứ mà Cẩm Hoàng muốn lấy được từ Tây Độc, đối với ta cũng có tác dụng.

Người trước mắt, ta thậm chí còn chưa thấy rõ dung mạo hắc, nhưng lại cảm thấy có một cảm giác quen thuộc.

Bởi vì thân thể của mình, bởi vì một đoạn trí nhớ đã mất đi của mình, ta lựa chọn lưu lại.

Mà nếu đã là tự mình lựa chọn, cũng không nên cảm thấy hối hận.

“Người đi xuống đi.” hắc không hỏi lại gì nữa, chỉ thản nhiên hạ lệnh trực khách.

Ta hướng về phía hắc hơi hơi thi lễ, lúc này mới xoay người lui ra ngoài.

Chỉ là mới đi một nửa, người phía sau đột nhiên lại mở miệng, “Về yếu đuối vô tội này không thích hợp với người.”

Ta đột nhiên sững sờ, ngay cả cước bộ cũng dừng lại giữa không trung.

Hắc...quả nhiên là đã biết.

“Tiểu Cẩm không hiểu Hầu gia nói gì.” Cho dù hắc đã biết, ta cũng vẫn giả trang như cũ.

Thừa nhận tất cả chẳng khác nào thừa nhận bản thân có mưu đồ bất lương.

Hắn không nói gì nữa, mà ta cũng lập tức rời khỏi phòng hắn.

Ta sớm đã biết Chiến Hậu cũng không phải người dễ đối phó như vậy, máu tươi dính trên người hắn có lẽ còn nhiều hơn ta đã từng thấy. Một người như thế, tất nhiên đã đạt tới cảnh giới vô cảm xúc, làm sao ta có khả năng nhìn thấu được.

Bất quá, nếu hắn không vạch trần tất cả, như vậy dĩ nhiên là chấp nhận tất cả.

Ta xoay người liếc mắt nhìn cánh cửa đã đóng chặt, lúc này mới sâu kín khẽ nói, “Tu La, giúp ta tìm Cẩm Hoàng.”

Gió nhẹ nhàng phát qua, chưa có gì thay đổi, nhưng ta biết Tu La đã rời đi.

Mà Truy Phong lại bị ta phái đi tìm tung tích Sở Ngọc, ta cuối cùng vẫn không thể bỏ hắn được.

Namtử ôn hòa nho nhã kia rốt cuộc là ai?

Sở Ngọc vẫn còn là một đứa nhỏ, hắn sẽ không hiểu một người không có khả năng vô duyên vô cớ đối xử tốt với hắn, người trên thế giới này đều phức tạp như vậy.

Cho nên nam tử kia nhất định cũng có mục đích, về phần là mục đích gì, ta cũng không cách nào biết được.

Lúc này, một trận cười khẽ từ cách đó không xa truyền đến, ta đột nhiên thu hồi tầm mắt, theo thanh âm nhìn lại. Đã thấy một nam tử mặc áo tím đang ôn hòa cười, mà quần gia cũng cung kính theo phía sau hắn.

Hắn không phải là một nam tử tuấn tú làm cho người ta liếc mắt một cái đã khó quên, nhưng lại mang theo vẻ nho nhã khiến người ta không thể bỏ qua, nhu hòa như vậy, làm cho người ta cảm thấy như gió xuân thổi tới.

Một thân cẩm bào màu tím bạc, chiết phiến cầm trên tay, hơn nữa quần gia cung kính như vậy, chỉ liếc mắt một cái cũng biết người tới thân phận hiển hách.

Chỉ là khuôn mặt hắn khiến cho ta cảm thấy có vài phần quen thuộc, tựa hồ đã từng nhìn qua ở đâu đó.

“Cẩm nha đầu, còn không đi thông báo Hầu gia, vương đến đây.” Quần gia ở phía sau thúc giục ta

Ta hơi sửng sốt, lập tức xoay người muốn đi thông báo, lại nghe thấy hắn ôn hòa nói: “Không cần, ta tự đi vào.”

Nói xong liền cười bước vào phòng Chiến Hậu.

Thân ảnh kia mang theo vài phần tự đắc lại tiêu sái.

Đó là Tây Việt quốc quân vương Lâu Điện Ngọc sao?

Mọi người đồn đại, Tây Việt quốc vương cùng Tây Việt Chiến Hậu tình như thủ túc, xem ra, tựa hồ cũng không phải là giả.

Một kẻ giết người lộ liễu trắng trợn, lại không bị ngăn cản, mà người kia lại buông bỏ thân phận, tự mình tới thăm.

Cửa mở ra, lại khép lại, ngăn cách với thế giới bên ngoài.

Chúng ta không thể biết, bọn họ sẽ nói chuyện thế nào, người kia liệu có trầm mặc không nói gì, tĩnh mịch không tiếng động ngay cả khi đối mặt với quân vương của mình hay không?

“Quần gia thúc thúc, trước đây Hầu gia cũng vẫn không bước ra ngoài sao?” Ta nhìn lại quần gia.

Chiến Hậu trước kia, chẳng lẽ cũng không phải lên triều sao?

“Từ sau một lần trở về, Hầu gia liền không bước ra ngoài.” Quần gia có chút cảm khái nói: “Trước kia Hầu gia tuy rằng trầm mặc ít lời, nhưng cũng không tĩnh mịch như thế, hơn nữa ‘thất ngày chi chú’ kia cũng...”

“Cũng là sau một lần trở về kia mới xuất hiện sao?” . Ta lập tức tiếp lời quần gia.

Quản gia gật đầu nói: “Đúng vậy, như nếu không phải bởi vì Chiến Hậu có ân với ta, bộ xương già này của ta cũng không thể chịu nổi ép buộc như vậy, người không biết, hiện tại toàn bộ Ninh Việt thành, mọi người đều coi Hầu phủ là nơi ăn thịt người.

Hắn nói lời cảm khái, khuôn mặt nhỏ nhắn không đành lòng.

Tất cả, tựa hồ đều bắt đầu từ một lần hắn rời đi kia.

Cũng không biết hắn rời đi là vì cái gì? Lại gặp phải chuyện gì?

“Quản gia thúc thúc, người cũng đừng lo lắng, tất cả đều đã tốt.” Ta an ủi quản gia vài câu. Sau đó đưa hắn ra khỏi Phi Vân viện, chính mình cũng bưng trà, đi tới trước cửa phòng, “Hầu gia, Tiểu Cẩm đưa trà đến đây. ”

“Vào đi.” Lúc này đây, hắn lại trả lời sảng khoái.

Vì thế ta đẩy cửa mà vào, lại phát hiện căn phòng vốn tối đen, hôm nay lại thấp vài ngọn nến, ánh nến lay động chiếu sáng gian phòng, mông lung lại tăng thêm vài phần ấm áp.

Vương thượng, quả nhiên là vương thượng, có thể cho Chiến Hậu xua đi hắc ám.

Ta đem trà đến trước mặt Lâu Điện Ngọc, hướng về phía hắn hơi hơi thi lễ “Vương thượng, trà của ngài.”

Lúc trước đối mặt với Cơ Vô Nhai cũng chưa từng ăn nói khép nép như vậy, chỉ là giờ phút này thân phận của ta đã không còn tôn quý như lúc trước nữa.

Hắn nhẹ nhàng gật đầu, tiếp nhận trà trong tay ta, vẻ mặt vẫn ôn hòa cười như cũ.

Nụ cười kia, có một chút giống nụ cười của Dạ Khuynh Thành lúc trước, vì thế không khỏi khiến ta sinh ra một trận chán ghét.

Vì không muốn hắn phát hiện, ta vội vàng xoay người đi tới bên người Chiến Hậu, đặt chén trà lên bàn bên cạnh hắn.

Đây là lần đầu tiên nhìn thấy hắn ở chỗ sáng, hắn cũng không có gì thay đổi, vẫn là một thân tĩnh mịch như trước.

Con người kia vẫn bình tĩnh như không như cũ, mặc dù là đối mặt với Lâu Điện Ngọc, vẫn như cũ không thay đổi.

“Hầu gia, thỉnh dùng trà.” ta hợp thời thu hồi ánh mắt chính mình, cung kính nói.

Hắn không lên tiếng trả lời, chỉ phất tay làm cho ta lui ra.

Ta lui ra ngoài, trả lại căn phòng cho bọn họ.

Bọn họ ở bên trong nói chuyện thật lâu, cũng không biết là đang nói cái gì.

Ta không thể tưởng tượng được bộ dạng trầm mặc ít lời, chậm rãi mà nói của Chiến Hậu, lại càng không biết Lâu Điện Ngọc phải dùng cái dạng kiên nhẫn tới mức nào mới có thể duy trì lâu vậy.

Người ở địa vị cao, quả thật không ngang hàng.

Lúc Lâu Điện Ngọc rời đi, đã là bữa tối, khi ta bưng cơm chiều đi đến phòng, ánh nến đã tắt, sau ánh sáng trong nháy mắt lại là một màu đen đáng kể.

Hắn như cũ không có biểu tình dư thừa gì, vẫn giống như lúc trước ta thường thấy.

Tất cả đều chưa thay đổi, Lâu Điện Ngọc xuất hiện chẳng qua cũng chỉ là một đạo nhạc đệm.

“Mang ra đi.” Lúc ta xoay người muốn đi ra, hắn lại đột nhiên mở miệng.

Ta chỉ quay người lại, bưng đồ ăn ra ngoài theo lệnh hắn, ta biết lời hắn nói, không nên ngỗ nghịch lại mới tốt.

Hắn không ăn là chuyện của hắn, ta cũng sẽ không cãi lời hắn mà tự làm mất mặt mình.

Ta bừng cơn đi ra ngoài, hết thấy đều giống như bình thường. Cũng không có gì khác thường.

Chính là một buổi đêm kia. Ta ngủ say hết sức, vài tiếng kêu thê thảm không đành lòng trối buộc, lại vang vọng trong màn đêm yên tĩnh, quấy nhiễu giấc mộng của ta, cũng quấy nhiễu sự bình tĩnh của ta.

Thanh âm này rõ ràng là Chiến Hậu, thanh âm khó nghe thô ách, cho dù là ai cũng sẽ không nhận lầm.

Nhưng này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Tiếng kêu thảm thiết nghe như kinh hãi, lại như sợ hãi, giống như đang chịu đựng sự thống khổ rất lớn.

Do dự thật lâu sau, cuối cùng ta chạy ra khỏi phòng, chạy vội tới bên người hắn.

Chiến Hậu ngày thường tịch mịch không tiếng động, giờ phút này đang cuộn mình trên giường, nắm chặt tấm áo ngủ bằng gấm, cả người đều không tự chủ được run rẩy.

Sợi tóc hỗn độn, vạt áo mở tung, có thể thấy rõ lồng ngực phập phồng, cặp con ngươi bình tĩnh kia giờ phút này lại hiện ra một loại cảm xúc khó nói.

Đó là một loại ẩn nhẫn, muốn khắc chế đau đớn, lại không thể khắc chế nổi.

Hắn đây là làm sao vậy?

Ta không khỏi sững sờ ở bên giường, nhìn người trên giường đau đớn quay cuồng, thường thường phát ra những tiếng kêu thảm thiết không thể ức chế.

Rốt cuộc là thống khổ như thế nào, mới có thể làm cho Chiến Hậu tịch mịch không tiếng động biến thành cái dạng này?

Kinh ngạc hồi lâu, nhìn hắn đau đớn, nhìn giọt giọt mồ hôi chảy xuống từ dưới tấm mặt nạ màu xanh, dính ướt một khoảng lớn vạt áo của hắn.

“A...” Thanh âm hắn cuối cùng cũng kéo thần trí của ta lại, ta lập tức vươn tay, cách áo ngủ bằng gấm, gắt gao nắm bàn tay hắn, lại phát giác mạch tượng của hắn cực kỳ đặc biệt.

Hình như là trùng độc, lại không hẳn là trùng độc.

Loại tình huống này hẳn là giằng co hồi lâu, nếu là độc, hẳn hẳn là sớm không còn trên đời nữa rồi, nhưng nếu nói không phải độc, biểu hiện của mạch tượng kia lại rõ ràng là trùng độc.

Hoặc là một loại độc ta chưa bao giờ nghe qua.

Trong giây lát, bàn tay hắn cầm lấy cổ tay ta, lực đạo rất lớn, tựa hồ muốn bóp nát tay ta.

Ta dùng sức giãy giụa, lại vẫn không thể thoát khỏi tay hắn.

“Này, tỉnh tỉnh.” ta cũng không muốn bị hắn xé rách giống như cái áo ngủ bằng gấm kia.

Chính là hắn chẳng những không buông tay, mà còn kéo mạnh, ta lão đảo một cái, liền ngã xuống trên người hắn.

Thân mình đè lên thân mình hắn, mặt còn thiếu chút nữa thì đụng vào mặt nạ của hắn, chặt chẽ như thế. Ta thậm chí có thể cảm nhận được rõ ràng người dưới thân mình đang run rẩy.

Ta cố gắng đứng lên, muốn rời khỏi đó. Bàn tay hắn vốn nắm cổ tay ta lại mạnh mẽ ôm bên hông ta, ta lại một lần nữa ngã xuống trên người hắn.

Mà hắn như biết được suy nghĩ của ta, cánh tay càng ôm càng chặt, tới cuối cùng, ta cơ hồ không thể nhúc nhích, chỉ có thể cứ nằm trên người hắn như vậy.

“Đừng đi.” Một câu khàn khàn khó nghe từ yết hầu hắn gian nan thốt ra, mang theo vài phần thoải mái.

Ta thoáng ngẩng đầu, không ngờ lại đụng phải cái mặt nạ xấu xí màu xanh, bàn tay vô ý thức sờ lên chiếc mặt nạ bên cạnh, muốn nhìn xem dưới tấm mặt nạ này rốt cuộc là dung nhan như thế nào.

Đôi mắt hắn vốn nhắm lại đột nhiên mở ra, nhìn chăm chăm vào ta.

Ta không khỏi lùi tay về, lại thấy hấn vừa lòng nhắm mắt lại.

Mặc dù không còn ý thức, cũng có ý niệm bảo vệ mãnh liệt như vậy sao?

Dưới chiếc mặt nạ này, rốt cuộc là gì?

Ta lại một lần nữa vươn tay, chạm mà tấm mặt nạ lạnh như băng kia, chỉ là ngay sau đó, một bàn tay lại đột nhiên giữ chặt cổ tay ta, không cho ta gần thêm một chút nào nữa.

Xem ra, cảnh giác của hấn không phải mãnh liệt bình thường.

Vì thế cũng chỉ có thể từ bỏ, nhưng hấn dường như vẫn còn lo lắng về ta, vẫn như cũ gắt gao nắm chặt cổ tay ta, mà bàn tay bắt tại bên hông cũng không hề buông lỏng.

Thật lâu sau, thống khổ của hấn tựa hồ giảm bớt không ít, không còn kêu thảm thiết, cũng không còn đau đớn cuộn mình, chỉ là vẫn gắt gao ôm ta không chịu buông.

Ta giống như thánh nữ có thể giải cứu hấn?

Ta không khỏi tự giễu một phen, lại không thể nề hà ghé vào trên người hấn.

Dường như là cảm giác được ta dịu đi, bàn tay tóm chặt cổ tay ta dần thả lỏng rồi buông ra, mặc dù bàn tay bên hông vẫn bá đạo không rời.

Ta đột nhiên linh cơ vừa động. Bắt lấy tay hấn, giặt lấy mảnh vải buộc trên tay hấn, muốn cột tay hấn vào giường, tránh cho hấn lại muốn tóm lấy ta.

Lúc ta cởi bỏ mảnh vải, lại đột nhiên cứng đờ.

Giữa tay hấn, có thể thấy rõ ràng một vết sẹo, ta không tự chủ được đưa tay của chính mình lên, lòng bàn tay chạm lẫn nhau, hai vết sẹo hoàn toàn phù hợp.

Hấn là Mị sao?

Hấn dĩ nhiên là Mị sao?

Ta biết vết sẹo kia không thể bỏ, cho dù là loại được tốt nhất thiên hạ cũng không thể xóa đi, giống như một ấn kí, tồn tại cả đời.

Một khắc kia, ta không biết nên hình dung tâm tình của mình như thế nào.

Là cao hứng? Là cảm khái? Hay là không thể tin được?

Trong tiềm thức ta hiểu được hấn sẽ không chết dễ dàng như vậy, nhưng vì sao hấn lại ở chỗ này, thành Tây Việt quốc Chiến Hậu.

Hay là hấn vốn là Tây Việt Chiến Hậu, ta cũng không quên quân gia đã nói, sau một thời gian rời đi, trở về, hấn liền biến thành bộ dạng này.

“Mị, là người sao?”. Ta không khỏi nhẹ nhàng thở dài.

Ta biết hấn tuyệt đối sẽ không để ta tháo mặt nạ kia xuống, cho dù là trong lúc hấn thần trí không rõ.

Ta thật sự chưa bao giờ hiểu về hấn, cho nên ta cũng không thể biết được vì sao hấn lại là Tây Việt Chiến Hậu, vì sao lại đau đớn như vậy?

Rốt cuộc là đã trải qua chuyện gì?

Một cái liếc mắt kia, cuối cùng lại thay đổi tất cả hai chúng ta.

Lúc này đây, ta không thể tiếp tục hận hấn, cũng không thể quên hấn đi giống như quên một giấc mộng.

Hấn, rốt cuộc là muốn cứu rồi ta? Hay là muốn kéo ta về phía vụn kiếp bất phục.

Hấn đã nói quên tất cả, mai danh ản tích cũng tốt, thay hình đổi dạng cũng tốt, cố gắng sống sót, nhưng mà vận mệnh chung quy sẽ không buông tha chúng ta dễ dàng như thế.

Mặc dù cách một quốc gia, mặc dù thay đổi thân phận, chúng ta đúng là vẫn còn gặp nhau.

158. Q.2 - Chương 158: Đông Tà Tây Độc

Mị, hận thù vốn nên khắc sâu trong lòng, giờ phút này lại sớm trở nên rối loạn.

Ta ngẩng đầu nhìn chiếc mặt nạ màu xanh kia, tưởng tượng xem tâm tình của mình khi giao Kính Nguyệt cung cho hắn trước kia là như thế nào.

Ta cùng hắn chung quy cũng như những sợi tóc đen kia, dây dưa không ngừng.

Chỉ là, nếu hắn là Mị, vì sao thấy ta lại giả như không biết?

Nếu trước kia là người quen, vì sao hắn lại không hề nói gì?

Là sợ ta trách cứ, hay là có nỗi khổ gì không thể nói ra?

Hắn tựa hồ đã không còn thống khổ như trước, nhưng bàn tay vẫn ôm tại thắt lưng ta như, ôm lấy như muốn chiếm lấy, ta không thể nhúc nhích, chỉ có thể ghé vào trên người hắn, đợi một khắc hắn lơ lửng.

Có lẽ chờ hắn tỉnh lại, ta có thể hỏi rõ tất cả. Cũng bao gồm những chuyện đã từng phát sinh giữa ta cùng hắn, còn có cả thân thể của ta.

Nhưng mà ta chờ thật lâu, vẫn không thấy hắn tỉnh lại, cũng không thấy hắn buông tay.

Vì thế chỉ có tiếp tục tiếp, tục chờ đợi, chỉ là... Hắn biết rõ ta tham ngủ, vì sao cố tình muốn khi phụ ta như vậy?

Ta chỉ nhớ rõ lúc mình đi vào giấc ngủ đã nghĩ như vậy.

Vì thế một đêm ngủ say, thế nhưng không gặp mộng yểm, có lẽ là vì hắn đi.

Mà mộng đẹp tỉnh lại, lại là vì hắn đẩy ta xuống giường, còn ném cho ta hai chữ, “Làm càn.”

Ta mơ mơ màng màng tỉnh lại, ngồi dưới đất dụi mắt nhìn người trước mặt, ngưng thật lâu sau, mới nhớ lại chuyện tối hôm qua, không khỏi mân miệng khẽ cười nói: “Mị Mị, đừng giả bộ, người không dọa được ta đâu.”

Giờ này khắc này, cũng không cần diễn trò gì nữa, khôi phục lại tính tình của ta.

“Đi ra ngoài.” Hắn cúi đầu quát.

Không thừa nhận?

Ta biết Mị tính tình không bình thường, vì thế cười đến sáng lạn, “Mị Mị, giả bộ là rất không có nghĩa khí, chúng ta tốt xấu gì cũng là có quen biết đi, huống hồ...”

Ta kéo thật dài âm điệu, ái muội liếc mắt nhìn hắn, “Huống hồ lúc trước ngươi không để ý tới chính mình mà cứu ta, không phải là vì đối với ta...”

Có những việc cũng không cần nói thẳng thắn quá.

Người trước mắt thẳng tắp đứng lên, từ trên cao nhìn xuống nói: “Ta nói ngươi đi ra ngoài.”

“Mị Mị, ngươi vẫn không đáng yêu như vậy, ngươi còn như vậy, tỷ tỷ ta sẽ tức giận nha, uống cho ta còn định bắt kể những chuyện trước kia mà tha thứ ngươi, thế nhưng ngươi...” ta còn chưa nói xong, người đã bị hắn nâng lên.

Cặp con ngươi tỉnh mạch kia nhìn ta chằm chằm, vẫn lạnh lùng như trước.

“Mị Mị, ngươi buông, ta cũng không tin ngươi sẽ giả bộ được mãi. ” trực giác nói cho ta biết, hắn có nỗi khổ mà không thể nói rõ hết thảy.

Chỉ là vận mệnh cuối cùng của ta vẫn là bị hắn ném qua cửa, thanh âm thô ách của hắn cũng vang tới, “Ta sẽ kêu quần gia tống ngươi ra khỏi Hắc phủ “.

Kể từ đó, ta đã xác định hần là Mị.

Mặc kệ đã xảy ra cái gì, từ lúc chúng ta gặp lại này, đã quyết định tất cả.

Liều Lãng ta không thể thật sự quên tất cả, coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra, mặc dù trước kia mất đi trí nhớ, ta cũng phải tìm lại, ta không muốn sống mơ hồ, ngay cả chính mình là ai cũng không biết.

Mà hần cất giấu rất nhiều bí mật mà ta không biết, lưng cũng đeo rất nhiều gánh nặng.

Tây Việt Chiến Hậu, Chiến Hậu giết người vô số, Chiến Hậu thị huyết lại là hần.

Lúc trước nghe người khác nhắc tới danh tiếng Chiến Hậu sánh ngang cũng Cơ Lưu Tiêu, ta chưa bao giờ nghĩ tới sẽ có ngày mình gặp hần.

Có một số chuyện thật sự không thể biết trước, cũng giống như ta vĩnh viễn sẽ không biết sau đó sẽ xảy ra chuyện gì, nhân sinh là như vậy, đầy mơ hồ, nhưng cũng chính vì không biết trước, nhân sinh mới trở nên có ý nghĩa.

“Ta sẽ không đi, Mị Mị, người hiểu tính ta mà.” Ta nhìn cánh cửa hô lớn, trả lời ta cũng chỉ có sự yên lặng.

Hần luôn như vậy, chưa bao giờ nói cho ta bất cứ điều gì, trong ba năm đó luôn không để ý tới suy nghĩ của ta, bắt ta làm những chuyện mà ta không thích. Về sau lại yên lặng an bài tất cả cho ta, mà nay lại trầm mặc như vậy là vì cái gì?

Ta không thể hiểu được hần, cũng không biết trước kia ta làm thế nào để hiểu được hần?

Hần làm việc rất nhanh, giữa trưa, quản gia tiến lại bảo ta thu dọn đồ dùng rồi rời đi, mà ta thậm chí không biết hần thông tri cho quản gia khi nào.

Ta cũng không định tiếp tục giả bộ ngây thơ đơn thuần, trực tiếp cự tuyệt: “Nói với hần, ta sẽ không đi, trừ phi hần giết ta.”

Có lẽ là hiểu được Mị vĩnh viễn cũng sẽ không giết ta, ta mới không chút sợ hãi như vậy.

“Cắm nha đầu, lúc trước không phải người sống chết cũng không muốn tới Phi Vân viện sao, sao giờ lại không muốn rời đi?” Quản gia bắt đầu nhìn ta, ánh mắt mang theo vài phần khó hiểu.

“Người đi hỏi Hầu gia nhà người, nhìn xem hần đã làm những gì với ta.” Nói dứt lời ta mới phát giác, những lời này quá mức ái muội, quản gia lại kinh ngạc nhìn ta, vẻ mặt giật mình.

Ta cũng không định sửa lại cho đúng, cứ kệ cho hần hiểu lầm đi, dù sao ta cũng không đi, không người nào có thể đuổi ta ra khỏi đây.

“Nhưng mà Cắm nha đầu, Hầu gia tuy diện mạo như vậy, nhưng dù sao cũng là Hầu gia, người này...” Quản gia muốn nói lại thôi, nhưng ý hần, ta lại hiểu rất rõ ràng.

Hần là Hầu gia, mà ta bất quá chỉ là một nha hoàn, đương nhiên là không môn đăng hộ đối.

“Ta mặc kệ, dù sao ta cũng không rời khỏi đây, có bản lĩnh người tới lôi ta ra ngoài a.” Ta liếc mắt nhìn quản gia khiêu khích, đã thấy hần vẻ mặt bắt đầu khó chịu.

Đắc ý nhìn quản gia rời đi, nghĩ rằng hần hần sẽ bỏ qua, nhưng hần lại dẫn theo vài nha hoàn tới, tiến vào phòng ta liền nói với các nàng: “Kéo nàng ta ra ngoài.”

Tốt, làm thật như vậy thì cũng chớ trách ta ra tay không lưu tình.

Ta chỉ nhẹ nhàng vung tay lên, bọn họ lập tức đứng ngây tại chỗ.

Bọn họ nhìn ta như nhìn quái vật, đáy mắt tràn đầy hoảng sợ, hiển nhiên cho rằng ta là yêu quái mới có thể khiến bọn họ bất động như vậy, hoàn toàn không biết kia bất quá chỉ là dùng một chút được mà thôi.

Ta cũng mặc kệ bọn họ, đi thẳng ra khỏi phòng, chạy tới phòng Mị.

“Mị Mị, người mở cửa, bằng không ta sẽ làm cho quý phủ của người gà chó không yên.” Ta hướng vào bên trong hô to, dĩ nhiên không sợ người khác biết điều gì.

Nếu Chiến Hậu chính là Mị, ta cũng không thể tiếp tục làm theo ý của Cẩm Hoàng.

Người ở bên trong tựa hồ quyết định không để ý tới ta, mặc kệ ta kêu thế nào đi chăng nữa, bên trong đều một mảnh lặng im.

Mị, cũng không là nhân vật dễ chọc, lúc trước ta đã từng ném rất nhiều đau khổ, bất quá này cũng khó trách, nguyên lai hẳn là Tây độc Chiến Hậu.

Chỉ là sau khi hẳn biết thân phận của ta, đã sớm trở nên bất đồng, cho nên đối với ta, hẳn cũng không còn bá đạo như trước nữa.

“Mị Mị, người rõ ràng chán ghét nữ nhân, vì sao không nên...” Rồi đột nhiên nhớ tới ‘thất ngày chi chú’, nhớ tới dáng vẻ của hẳn, ta không khỏi hỏi: “Người rốt cuộc là làm sao vậy, vì sao lại thống khổ như thế?”

Người phía sau cánh cửa vẫn trầm mặc như trước.

“Được, người không trả lời phải không? Người không thừa nhận phải không? Ta đây cũng không khách khí.” Ta vốn không phải là người có kiên nhẫn, lại luôn tùy tâm sở dục, chỉ là gặp Mị, ta lại chỉ có thể nuốt giận.

Hắn luôn có thể khiến cho người khác tức giận, ngay cả một lần kia, không để ý tới chính mình, hoán đổi máu cho ta cũng vậy.

Hoán đổi máu?

Chẳng lẽ là bởi vì độc tố trong máu ta tái phát, hẳn mới có thể thống khổ như vậy?

Ta càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng này, càng nghĩ càng cảm thấy chính là như thế.

Người ở bên trong vẫn không lên tiếng, trầm mặc tựa hồ đã thành chuyện duy nhất mà hẳn làm.

Nhưng vì sao Mị lại như vậy? Hẳn không phải là đệ đệ của Dạ Khuynh Thành sao? Không phải hẳn cũng là người của Vân Mặc tộc sao? Vì sao Dạ Khuynh Thành là tộc trưởng, hẳn lại là Tây Việt Chiến Hậu, trong đó còn ẩn khúc gì sao?

Ta tiến lên từng bước, dùng hết khí lực muốn đẩy cánh cửa đang đóng chặt kia ra, nhưng dù đẩy thế nào nó cũng vẫn bất động, chủ ý của hẳn là quyết định không nhìn mặt ta, từ nay về sau mỗi người đi một ngã.

Hay là nói, từ lúc hẳn vì ta mà rơi xuống vách núi, đã làm ra quyết định này?

Ta tinh tường nhớ rõ hẳn đã từng nói, những gì thiếu ta, hẳn sẽ trả lại, cho nên mới hoán đổi máu cho ta, cho nên mới không tiếc hy sinh chính mình cứu ta.

Chỉ như vậy là có thể chặt đứt tất cả sao?

Hơn một trăm đêm mộng yểm của ta, nên tính thế nào đây?

“Mị Mị, người chấp nhận đi. Có lẽ gặp ta vốn là mệnh kiếp của người.” Ta bỗng nhiên dương miệng cười.

“Bất quá nếu đã gặp gỡ, nhất định phải có mục tiêu, không phải người nói chấm dứt liền chấm dứt được.”

Mặc dù hẳn muốn bảo hộ ta, ta cũng không muốn nhận ý tốt đó.

Ta cũng không phải là một nữ nhân cần người khác bảo hộ, đã sớm trải qua quá nhiều giết chóc, cho nên dĩ nhiên không có thói quen đứng ở phía sau người khác làm một nữ tử mảnh mai.

Rất nhiều chuyện nếu đã xảy ra, sẽ không nên trốn tránh.

Giống như thân thể của ta, giống như quan hệ giữa chúng ta trong lúc đó.

Hắn vẫn không mở cửa, mà ta cũng thực hiện lời nói của mình lúc này, dùng hết mọi biện pháp, làm cho Hắc phủ náo loạn gà chó không yên.

Nhà hoàn hốt hoảng mà chạy, gia đình chung quanh tán loạn, bọn họ không thể làm gì khác, cuối cùng cũng chỉ có thể chạy tới chỗ hẳn tìm kiếm sự bảo hộ.

Ta muốn buộc hẳn đi ra, buộc hẳn thừa nhận.

Mị, không nên vĩnh viễn nhốt mình trong bóng tối.

Không nên làm thế thân cho Dạ Khuynh Thành, cũng không nhất định phải mang theo mặt nạ làm Chiến Hậu danh chấn thiên hạ như thế.

Có lẽ, với ta mà nói, hắn chỉ là Mị.

Ta từng hận hắn, nhưng ta cũng có thể thản nhiên thừa nhận trải qua mấy ngày này, ta đã không còn hận hắn.

Nếu không hận, nếu vốn là tri kỷ, vậy vì sao phải bày ra dáng vẻ đó?

Nói ta tùy hứng cũng được, nói ta không rõ lí lẽ cũng thế, ta là người như vậy, tùy tâm sở dục.

Hắn biết.

Nếu nhất định phải khiến cho dư luận xôn xao hắn mới chịu đi ra, như vậy ta cũng không ngại nháo tiếp.

Đúng rồi, Lâu Điện Ngọc.

Ta đột nhiên nghĩ tới vương thượng của Tây Việt quốc, cũng không chờ mọi người phản ứng lại, liền chạy ra khỏi Hầu phủ.

Rất nhiều thời điểm, ta xúc động, nghĩ đến gì là làm cái đó.

Có lẽ trong ba năm kia, Mị đã sớm lấy một loại hình thức đặc biệt tồn tại trong đáy lòng ta, lúc trước dù một khắc ta cũng không quên hắn, bởi vì hắn là đối tượng ta muốn đánh bại, chỉ có đánh bại hắn, ta mới có thể đạt được tự do.

Mà tại đây trong mấy tháng xa cách, ta đối với hắn có áy náy, cũng có một loại cảm xúc phức tạp khó nói. Ta muốn nghe theo lời hắn, quên hắn đi, nhưng hắn lại cố tình tiến vào trong mộng của ta, làm cho ta không thoát ra được.

Đúng vậy, sự tồn tại như vậy thực bất thường, mà trước kia, cũng đã từng tồn tại như vậy.

Ta chạy rất nhanh, giữa đường lại bị một người ngăn lại.

Là Tu La.

“Tu La, hiện tại ta không có thời gian giải thích với ngươi, ta có việc phải làm, nếu ngươi đã tìm được Cẩm Hoàng, cũng để sau hãy nói cho ta biết.” Ta vội vàng nói với Tu La đang chắn trước mặt ta.

Nhưng hắn lại giống như là không nghe thấy, cố chấp ngăn ta lại.

“Tu La, ngươi rốt cuộc muốn làm gì?” Tu La rõ ràng chưa bao giờ cãi lời ta, vì sao hôm nay phải cố chấp như vậy?

Chỉ là ta quên mất hắn không thể nói, hắn chỉ biết dùng cặp con ngươi sâu thẳm kia nhìn chăm chú vào ta.

“Tu La...” Ta trầm giọng, “Tránh ra.”

Hắn lại không để ý tới ta, túm lấy cổ tay ta bước đi.

Hôm nay Tu La làm sao vậy?

Ta thật sự không thể đoán được ý của hắn, lúc trước quả thực đã quá không để ý tới bọn họ, nay mới có thể rơi vào kết cục khó hiểu như vậy.

Tu La vẫn lôi kéo ta, không có ý thả lỏng.

Ta cũng hiểu được vô công của mình kém xa Tu La, mà mặc dù dụng độc cũng sẽ bị hắn biết, dù sao hắn cũng là người của Kính Nguyệt cung, đi theo ta đã nhiều năm, vì thế cũng chỉ đành bỏ qua.

Hắn một đường đưa ta tới một tửu lâu trong Ninh Việt thành, cũng không để ý tới tiểu nhị mời gọi, thẳng tắp kéo ta lên lầu, đi vào một gian phòng riêng.

Trong phòng, Cẩm Hoàng một thân nam trang cũng đang nhàn nhã uống rượu, dáng vẻ nhàn hạ thản nhiên tự đắc, trên gương mặt luôn luôn đậm mạc lại cũng mang theo vài phần ý cười thản nhiên.

Thấy chúng ta tiến vào, nàng cười nhìn về phía chúng ta “Liễu Lăng, người đã đến rồi.”

Không thích hợp, tuyệt đối không thích hợp.

Vì sao Cẩm Hoàng lạnh lùng ngạo nghễ thanh cao lại có vẻ mặt xuân phong đắc ý như vậy?

Chẳng lẽ là hồng loan tinh động ?

(Hồng Loan tinh động: sao Hồng Loan biến động, ý chỉ có việc hỉ sự)

Chỉ là nghĩ đến Cảnh Tiêm Trần, nghĩ đến một màn dĩ vãng kia, ta lại lập tức phủ định ý nghĩ của chính mình.

“Cẩm Hoàng, từ khi nào người cũng trở nên bình dị gần gũi như vậy?” Ta thản nhiên trêu tức nói.

Ta vẫn chưa quên lúc trước nàng đẩy người ta ra xa ngàn dặm như thế nào, quảng cáo rùm beng sinh ra chó gần.

“Tự nhiên là nghe xong lời của Liễu Lăng, cảm thấy không cần thiết phải bạc đãi chính mình như thế.” nàng cười như trước, gương mặt vốn thanh ngạo, giờ phút này lại toát ra vẻ thản nhiên nhu hòa.

“Ta đây thật đúng là vinh hạnh đến cực điểm nha.” ta rút tay từ trong tay Tu La ra, đi tới đối diện Cẩm Hoàng. Thản nhiên ngồi xuống. “Chỉ là Cẩm Hoàng, người cũng quá không có nghĩa khí, lại ném một mình ta vào Hắc phủ, chính mình lại lập tức chạy trốn không thấy bóng dáng.”

Cẩm Hoàng không khỏi nhẹ giọng cười “Tức giận sao?”

“Người cảm thấy ta không nên tức giận sao?” Ta híp mắt, cười hỏi.

Tựa hồ chỉ trong một khắc như vậy, hai người chúng ta dĩ nhiên đã thay đổi hình thức ở chung, nhưng lại tự nhiên như vậy, tựa hồ chúng ta vốn là như vậy.

Ta cùng Cẩm Hoàng, luôn luôn có một sự ăn ý không nói rõ như vậy.

“Được rồi, xem như ta nhận sai vậy.” nàng bưng chén rượu lên, cười đưa cho ta.

Ta tiếp nhận cái chén, chậm rãi phẩm trà “Nể chén rượu ngon này, ta liền tha thứ cho người.”

Cẩm Hoàng thản nhiên cười, tựa hồ đã thành một người khác, không còn là Cẩm Hoàng trước kia.

Nàng như vậy, giống như một cơn gió ôn hòa, mà không phải cơn bão tuyết dữ dội như trước.

“Tu La cũng đến uống một chén đi.” Nàng quay đầu, cười nhìn Tu La đứng ở cửa.

Cho tới bây giờ ta cũng không nghĩ Cẩm Hoàng thế nhưng lại chủ động mời Tu La.

Ta chỉ bảo hắn tới tìm nàng ta, lại không biết trong lúc đó bọn họ đã xảy ra chuyện gì?

Tu La không hề cử động, chỉ lẳng lặng nhìn ta.

“Lại đây đi, khó được một phen thịnh tình của Cẩm Hoàng tiểu thư.” Đối với chuyện vừa rồi, ta tự nhiên còn có vài phần tức giận. Chỉ là đáy lòng lại cũng không phải thật sự trách hắn.

Có lẽ Cẩm Hoàng thật sự có chuyện gì đi.

Tu La theo lời đi tới, lẳng lặng ngồi ở một bên.

“Cẩm Hoàng, rốt cuộc có chuyện gì? Lúc trước ta đáp ứng người vào phủ Chiến Hậu, nhưng người lại không hề nói cho ta biết, rốt cuộc muốn cái gì từ hắn?” Uống rượu ngon, vốn nên luận thơ, chỉ là giờ phút này không có loại ý cảnh đó.

Nếu Cẩm Hoàng gây bất lợi tới Mị, ta tất nhiên sẽ ngăn cản nàng ta.

Xem như báo đáp phần ân tình lúc trước cũng tốt. Cho dù ta chưa nhớ lại hay đã nhớ lại, ta cũng đều không thể khoan tay đứng nhìn.

Cầm Hoàng liếc nhìn ta một cái, thần bí cười “Ta chỉ là điều tra thân thế Chiến Hậu, người tin không?”

Thân thế?

“Cầm Hoàng, người tiếp nhận sự mua bán của người khác?” Ta không khỏi truy vấn.

Cầm Hoàng lại cười nói: “Liễu Lăng, người cần gì phải gấp như vậy? Không lẽ chỉ mấy ngày, người đã coi trọng Chiến Hậu?”

Ta chưa bao giờ biết Cầm Hoàng còn có thể nói giỡn, xem ra, nàng thật sự thay đổi.

“Cầm Hoàng, nếu nói, ta coi trọng hần, muốn người cự tuyệt vụ làm ăn này, người sẽ đáp ứng sao?” Ta nhìn Cầm Hoàng thử hỏi.

“Liễu Lăng, người này địa vị không phải là nhỏ, nếu người muốn ta cự tuyệt vụ mua bán này, trừ phi là chính người nói với người mua, để chính hần từ bỏ, chỉ cần thông qua người khảo nghiệm của Hồng Lâu Vong Vũ, ta liền không cự tuyệt.” Cầm Hoàng khoan thai nói.

“Được, người mua là ai?” Ta có vài phần không chút để ý, có lẽ người mua là ai với ta mà nói cũng không quan trọng, quan trọng là ta nên thuyết phục hần như thế nào.

Người Cầm Hoàng nói ta phải đi gặp kia hần không phải là một nhân vật nhỏ đi.

Cầm Hoàng như vô tình liếc nhìn Tu La một cái, lại đưa tầm mắt chú ý nhìn ta, “Đông Hải quốc lục Vương gia, nhân nghĩa đông tà Cơ Lưu Tiêu.”

Cơ Lưu Tiêu?

Là hần.

Chỉ mới qua mấy tháng, nhưng giờ phút này nghe tới, ta lại cảm thấy dường như đã qua mấy đời.

Lần cuối cùng nghe thấy người khác nhắc tới tên hần, tựa hồ đã là chuyện xảy ra từ rất lâu trước kia rồi.

Ta không quên lần chia tay trước, ta cũng nhớ rõ mình từng nói, nếu có ngày gặp lại, ta cùng hần sẽ chỉ còn là địch nhân.

Mà nay, thật sự muốn gặp hần sao?

Nhìn thấy hần lại nên làm thế nào?

Giờ phút này ta mới phát giác mặc dù lúc trước có thể nào, nhưng đáy lòng ta lại vẫn chưa bao giờ có ý định đi trả thù hần.

Lại là nói, bản thân ta muốn vui lấp tất cả về hần, thậm chí không muốn nghe thấy tin tức gì về hần.

Cầm Hoàng lại giống như sợ ta không biết hần, sâu kín nói: “Nhân Nghĩa Đông Tà Cơ Lưu Tiêu, là danh tướng nổi danh ngang với Tây Độc Chiến Hậu, cũng là hần tướng. Bọn họ hiểu được mưu lược binh pháp, bọn họ cũng hiểu được giết chóc, ở trên chiến trường gặp bọn họ, chỉ có đường chết, thái tử Đông Hải quốc đột nhiên qua đời, người trong thiên hạ đều nghĩ rằng hần sẽ trở thành thái tử tiếp theo, chỉ là lại không nghĩ tới hần tự mình đề cử tam Vương gia Cơ Lưu Phong. So với Tây Độc luôn khép kín, hần xem như là một người thích rêu rao đi, hần luôn một thân hồng y, luôn mỉm cười, hần như thế, làm cho vô số nữ tử như thiêu thân lao đầu vào lửa lao về phía hần, nhưng cuối cùng lại không thay đổi được tâm hần, hần đa tình lại cố tình nhớ mãi không quên vương phi đã chết của mình, nữ tử có vũ kĩ danh chấn thiên hạ.”

Cái gì?

Hần thế nhưng đề cử Cơ Lưu Phong?

Hần thật sự không có hứng thú với quyền vị sao?

Ta vẫn chưa quên lúc trước hần bày kế hoạch thế nào, từng bước cướp lấy quyền lợi như thế nào, có lẽ đây bất quá chỉ là sự nguy trang lấy lui làm tiến mà thôi.

“Xem ra quả nhiên là một người không nhỏ.” Ta cười, giống như mình chưa bao giờ biết hần.

Cũng đúng, lúc trước nhận thức hẳn, cùng hẳn ở chung là Hạ Nguyệt Nhiễm, mà không phải là ta chân chính.

“Như thế nào, Liễu Lăng còn muốn gặp hẳn sao?”. Cẩm Hoàng cười tựa hồ có vài phần thú vị hơn, nếu ta thật sự không nhìn lầm.

“Gặp, vì sao không gặp, ta còn thật muốn biết Tà vương danh chấn thiên hạ như thế nào.” Ta cười, ra vẻ tự nhiên “Chuyện tốt như thế, ta làm sao lại cự tuyệt.”

Cẩm Hoàng cười nói: “Như thế ta liền an bài thời gian cho các người gặp nhau.”

Ta bưng chén rượu lên, châm tràn đầy một ly “Ta đây cảm tạ người trước, trước kính một chén.”

Cẩm Hoàng cũng bưng lên một chén rượu, tao nhã uống cạn, “Liễu Lăng, một khi đã như vậy, người cũng không cần phải ở lại phủ Chiến Hậu. Trở về Mặc Minh Cư của ta được không?”

“Cẩm Hoàng, nói tới đây, ta vẫn còn không rõ, Hồng Lô Vong Vũ của người thủ hạ vô số, kẻ có thể lên vào Hầu phủ điều tra cũng vô số, vì sao lại cố tình muốn cho ta đi?” Nếu tất cả là thật, vậy Cẩm Hoàng phải cho ta một đáp án hợp lý.

Nói lại, chúng ta cũng không phải quân tử chi giao gì. Từng lừa gạt lẫn nhau, cũng từng tranh đấu.

Cẩm Hoàng phá lên cười “Liễu Lăng, coi như là ta dành riêng lại cho người. Có lẽ người nói rất đúng. Người dĩ nhiên không nhớ được tất cả mọi chuyện trước kia. Cho nên ta cũng không cần phải ôm lấy tất cả. Cho nên cho người nhiệm vụ này, coi như là đòi lại những gì lúc trước người thiếu ta, ta cũng biết, người đã ngồi lại chức cung chủ Kính Nguyệt cung, ta dù có thể nào cũng không thể xem cung chủ người ta như là hạ nhân đi.” nói xong lời cuối cùng, Cẩm Hoàng cố ý liếc nhìn Tu La một cái.

Mà Tu La cũng chỉ lẳng lặng ngồi ở đó, không phát biểu ý kiến gì.

“Chỉ là Cẩm Hoàng, nếu ta không thể hoàn thành nhiệm vụ này, cũng không tính là trả hết ân tình, làm hạ nhân của người coi như là ta cam tâm tình nguyện.” cũng không phải thật sự coi trọng ân tình, chỉ là đối với Cẩm Hoàng, ta vẫn không thể buông tay.

Cẩm Hoàng ngẩn ra, sau đó cũng nở nụ cười “Được, một khi đã như vậy, ta tất nhiên là đáp ứng người.”

Ánh mặt trời sau giờ Ngọ của mùa thu, không nóng rực như trong ngày hè, mang theo vài phần ấm áp hợp lòng người.

Cửa sổ mở ra, vài ánh mặt trời xuyên qua, rơi trên người chúng ta, khí trời mỏng manh tỏa sáng, Cẩm Hoàng một thân nguyệt sắc trường bào, khoe miệng cười nhu hòa, ngón tay thon dài nhẹ nhàng nâng chén rượu, dưới ánh sáng kia lại càng thêm nổi bật, lại càng tăng thêm vài phần thần vận.

Cũng chỉ mới qua một tháng, người trước mắt lại đã có sự thay đổi lớn như vậy, mà ta lại không cách nào biết được như vậy là tốt đẹp hay không tốt đẹp.

Có lẽ là chú ý tới tầm mắt của ta, Cẩm Hoàng ngẩng đầu nhìn lại, có chút cảm khái than nhẹ “Liễu Lăng, nếu chúng ta quen nhau sớm hơn, có lẽ cũng sẽ không phải như hiện tại.”

“Có lẽ là vậy.” ta không hiểu Cẩm Hoàng vì sao đột nhiên lại cảm khái, chỉ nhẹ nhàng mà phụ họa.

Chỉ là thế giới này lại không có ‘nếu’?

Hai chúng ta đều không nói gì nữa, không phải không có lời nào để nói, mà là có những lời không thể nói, một khi nói ra, tất cả mọi chuyện đều có thể thay đổi.

159. Q.2 - Chương 159: Lại Gặp Nhau

Duyên, là một điều thực sự rất kỳ diệu. Mặc kệ là thiện duyên cũng tốt, nghiệt duyên cũng thế.

Ta cho tới bây giờ không nghĩ tới mình sẽ gặp lại Mị ở dưới tình huống như thế, cũng không nghĩ tới còn có thể diễm tình đối diện với Cơ Lưu Tiêu như thế.

Người trước mắt vẫn như cũ là một thân y phục màu đỏ yêu dã, khoe miệng vẫn như cũ nhếch lên một nụ cười như không cười. Hắn, vẫn là yêu nghiệt trong mắt ta, dung mạo của yêu tinh, tính tình của yêu nghiệt, một nhân vật như thế nên tránh càng xa càng tốt, nhưng là chúng ta lại gặp lại nhau.

Có lẽ cuộc gặp gỡ này nhất định phải xảy ra, những vấn đề của chúng ta trong lúc đó không có khả năng chấm dứt dễ dàng như vậy được.

Ta nhếch môi cười mang theo một chút không để ý, ta híp mắt nhìn hắn, khoan thai nói: “Có thể cùng tà vương danh chấn thiên hạ lúc này tụ cùng một chỗ, Liễu Lăng ta thật đúng là có phúc”

Ngón tay thon dài của hắn nhẹ nhàng mà chế trụ chén rượu, ngửa đầu chậm rãi uống cạn, thậm chí còn mị hoặc dùng đầu lưỡi liếm một giọt rượu còn lưu lại ở khoe miệng, ý cười động lòng người “Có thể cùng cung chủ của Kính Nguyệt cùng uống rượu tâm sự, đó là một việc rất may mắn trong cuộc đời của tại hạ”

Ta làm như chưa bao giờ gặp qua hắn, mà hắn cũng làm như không biết ta là ai.

Lúc trước rời đi, trong lòng đầy đau thương và hoảng sợ, ta thậm chí không kịp suy nghĩ đến mọi tình huống sẽ xảy ra sau khi ta rời khỏi Đông Hải quốc.

Ta rời đi, Đông Hải quốc sẽ thiếu đi một Hạ Nguyệt Nhiễm, sẽ trở nên như thế nào đây.

Cơ Vô Nhai có biết chuyện này không?

Có lẽ là Mị đã an bài chu đáo tất cả mọi việc, thả Hạ Nguyệt Nhiễm chân chính ra, để cho nàng trở lại Đông Hải quốc.

Nhưng là hình dáng của ta lại bị Cơ Lưu Phong cùng Cơ Lưu Tiêu gặp được. Nếu bọn họ giải thích hết mọi chuyện, giờ phút này cuộc sống của ta cũng không có khả năng thích ý quá như thế.

Ta tin tưởng, Cơ Vô Nhai nếu là biết tất cả mọi chuyện, thì cho dù ta có ở chân trời góc biển nào hắn cũng sẽ đuổi giết ta.

Cho nên về điểm này, ta xác thực nên cảm ơn bọn họ.

Dù sao cũng là do ta trước đây đã lừa gạt bọn họ, là ta đã nhảy vào kế hoạch của bọn họ, tham gia vào chuyện của bọn họ, cho nên cũng có thể nói ta gieo gió ắt sẽ phải gặp bão

Bị người khác lợi dụng, chỉ còn cách đổ thừa là do ta không có mắt nhìn người.

Nghĩ đến Dạ Khuynh Thành truy sát ta không từ bỏ, trong tâm của ta đột nhiên dâng lên một cảm giác mất mát.

Nói như vậy, người ta nên hận nhất chính là hắn.

Chỉ có hắn, ta mới thiệt tình trả giá, nhưng đổi lại kết quả mà ta nhận được lại chính là như vậy.

Mà đối với Cơ Lưu Tiêu cũng vậy, Mị cũng thế, lại thật sự không thể nói được rõ ràng, rốt cuộc là ai thiếu nợ ai nhiều hơn. Có lẽ đối với hai bên trong lúc đó chỉ là một ván cá cược mà thôi, mà ta bất hạnh thành một kẻ thua cuộc.

Ta bưng bầu rượu lên, vì hắn rót đầy thêm một chén, lại châm ình một chén, nâng chén về phía hắn cười “Tiêu Vương gia, Liễu Lăng kính người một ly, không biết Vương gia có thể giúp ta một chuyện được không?” Dứt lời, ta liền uống một hơi cạn sạch. Mà hắn cũng là nâng chén lên, sâu kín nói: “Khanh chính là giai nhân, bốn vương sao có thể có lý do cự tuyệt được đây.”

Hắn chậm rãi nhấp nhị ly rượu, trong ánh mắt mang theo vài phần mơ màng men say, ngẩng đầu trông lại, trong ánh mắt đúng là mang theo sự ôn hòa mị hoặc lòng người, làm cho ta tâm không khỏi sinh cảnh giác.

Ta cũng không phủ nhận người trước mắt có mị lực mà người ta không thể chống đỡ nổi, nữ nhân trong Minh Nguyệt thành không thoát khỏi nụ cười mê hoặc của hắn, nữ nhân trong thiên hạ không thoát khỏi

sự đa tình, cố ý ôn hòa của hắn, mặc dù ngay cả tài nữ Thủy Bất Nhân danh chấn thiên hạ, nhưng lại cũng nguyện ý vì hắn mà hy sinh bản thân mình.

Nam tử như vậy, vốn nên chính là một nam tử phong lưu đa tình, nhưng là hắn lại cố tình chiếm được danh hào nam tử si tình.

Có lẽ với hắn mà nói, nữ nhân khắp thiên hạ đều bất quá cũng chỉ là người để cho hắn lợi dụng mà thôi, trừ bỏ một người, đó chính là Phượng Loan.

Rốt cuộc là nữ tử phong hoa tuyệt đại (*) như thế nào, lại có thể để cho hắn khắc cốt ghi tâm như vậy?

(*phong hoa tuyệt đại: phong cách tuyệt diệu có một không hai)

Tuy rằng ta từng từ trong miệng Dạ Khuynh Thành biết được một chút ít về nàng, nhưng lại là vĩnh viễn đều không thể tưởng tượng ra được.

Cố ý vô tình tránh ánh mắt hắn, bình tĩnh như trước nói: “Nói như vậy là Vương gia đã đáp ứng Liễu Lăng rồi.”

“Mỹ nhân muốn nhờ, tự nhiên là ta nên đáp ứng.” mắt phượng nheo lại, khóe môi ý cười lại không khỏi sâu thêm vài phần

“Nếu vậy Liễu Lăng trước tạ ơn Vương gia.” Ta mở miệng nói lời cảm tạ, tao nhã có lẽ.

Hắn lại nở nụ cười “Bất quá bốn vương cũng có một thỉnh cầu, không biết cung chủ có nguyện ý thành toàn cho ta hay không.”

Cơ Lưu Tiêu hắn chưa bao giờ chịu thiệt.

Dễ dàng đáp ứng như thế, coi như là đã khoan hồng độ lượng, nhưng là cuối cùng hắn lại dùng một phần thịnh tình này để phản công lại ta.

Giờ phút này, ta nếu là cự tuyệt, liền sẽ làm cho hắn có lý do để đổi ý.

Ta nếu không cự tuyệt, cũng là đang cho hắn cơ hội.

Bất quá dù sao cũng thế, cho tới bây giờ, ta muốn có được lời hứa hẹn từ trong miệng của hắn, cho nên nhất định ta cũng phải cấp cho hắn một sự hứa hẹn khác

Vì thế cố ý hơi nhíu mày, cười nói: “Vương gia nếu giúp Liễu Lăng một việc, Liễu Lăng tự nhiên sẽ báo đáp Vương gia”.

Như thế, hắn sẽ yên tâm?

Ta ngẩng đầu nhìn lại, ánh mắt mang theo một chút ôn hòa, bên trong lại ẩn giấu tia nhìn sắc bén.

Có lẽ, ta gọi hắn là hồ ly tinh, ta cũng không khác gì hắn.

“Vậy cung chủ là muốn bốn vương giúp gì?” ánh mắt không thay đổi, vẫn như trước ôn nhu như nước.

Đột nhiên trong lúc đó ta cảm thấy, ta có lẽ không nên tới gặp hắn.

“Liễu Lăng nghe nói Vương gia thuê Hồng Lô vong vũ, muốn bọn họ điều tra thân thể của tây độc chiến hậu, có chuyện này hay không?” Nếu đã nói đến nước này, ta cũng không muốn nói vòng vo làm gì ệt, cách tốt nhất là nói thẳng vào vấn đề

Hắn gật đầu “Đúng là có việc này.”

“Đồng tã tây độc nổi danh thiên hạ, Liễu Lăng cũng từng nghe qua hai người không phân cao thấp. Hai người tỷ thí mấy lần cũng không có phân ra kết quả, Vương gia lúc này đây nhưng lại nghĩ dựa vào ngoại cơ để đấu lại chiến hậu hay sao?” Ta không có nói thẳng rõ ràng hết mọi chuyện, lại hỏi ngược lại

“Cung chủ là muốn mời ta không cần điều tra thân thể của chiến hậu, sau đó quang minh chính đại tỷ thí sao?” Kỳ thật có lẽ hắn cũng đã được Cẩm Hoàng hỏi một câu tương tự như thế, nhưng hắn lại thể hiện vẻ mặt như bình tĩnh đại ngộ.

Ta cười nói: “Bởi vì ta cảm thấy Vương gia không phải là loại người như vậy, nói vậy, mặc dù là thắng, cũng không quang vinh chút nào, người cảm thấy đúng không, Vương gia?” ngữ điệu mỉa mai hoặc lòng người, tươi cười rung động, ta không thanh sắc tăng bốc hấn vài câu.

“Ha ha, cung chủ rất dễ mất bốn vương.” Hấn bỗng nhiên cười ha hả, nhìn ta nói: “Bốn vương nhưng lại không phải là chính nhân quân tử. Sinh ra trong hoàng thất, là một người tốt sẽ chỉ luôn bị người khác khi dễ mà thôi, chỉ có những người có quyền thế mới khiến cho người ta sợ hãi, cung chủ, nàng thấy ta nói phải không?”

Ta ngẩn ra, không tưởng được hấn sẽ nói như thế.

Bất quá ngẫm lại cũng đúng, Cơ Lưu Tiêu hấn cho tới bây giờ chưa bao giờ thèm để ý đến người khác thấy hấn như thế nào, nói sau lưng hấn những gì.

“Nói như vậy, Vương gia là không đáp ứng?” Ta thừa nhận, ta không thể thẳng thắn được như hấn.

Hấn tràn ra một chút tươi cười vô tội “Bốn vương mặc dù không phải là chính nhân quân tử gì, nhưng lại cũng không phải là người nói mà không biết giữ lời, vừa rồi ta đã đáp ứng cung chủ, tự nhiên sẽ không đổi ý, cung chủ nếu không ngại cứ nói thẳng ra”

“Được! Nếu Vương gia đã nói như thế, ta đây cũng xin nói thẳng. Liễu Lăng muốn mời Vương gia không cần điều tra chiến hậu. Thịnh Vương gia quang minh chính đại cùng hấn đánh giá. Đương nhiên, ta cũng sẽ không đem tin tức Vương gia đang ở Ninh Việt thành truyền ra bên ngoài.” Câu sau mang theo vài phần uy hiếp, Cơ Lưu Tiêu mặc dù lợi hại, cũng khó mà bắt người ta không đi rêu rao khắp nơi được.

Lúc này đây, coi như đây là ân tình ta dành cho Mị đi.

Hấn lẳng lặng nhìn ta, mang theo vài phần đánh giá ý vị thâm trường “Cung chủ vì sao lại bảo vệ chiến hậu như vậy? Hấn là cái gì của nàng?”

“Tích thủy chi ân đương dĩ dũng tuyền tương báo (*)... Ta mặc dù làm không được như thế, nhưng cũng không nghĩ thiếu nợ ân tình của người khác.” Ta cố ý xem nhẹ sự ái muội trong giọng nói của hấn, thản nhiên nói,

(* nhận được giọt nước ân đức của người liền lấy con sông lớn mà báo đáp)

Trầm mặc một lúc, hấn lại đột nhiên nói: “Được, ta đáp ứng nàng”

“Vậy đa tạ Vương gia.” Nâng chén rượu, cười nhìn phía hấn, giữa đầu uống cạn rượu trong chén “Kính rượu một ly, tạ Vương gia đã thành toàn.”

Con người hấn vốn đang nhìn ta đột nhiên trở nên có chút thâm trầm, mang theo vài phần phức tạp khó hiểu.

Ta quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn ánh mặt trời mùa thu chiếu ấm áp, thản nhiên nói “Vương gia, không biết người có chuyện gì cần Liễu Lăng cố gắng sức lực?”

“Cái gì đều đáp ứng sao?” một đạo thanh âm réo rắt mang theo mỉa mai hoặc vô cùng động lòng người, mặc dù ta không có nhìn thấy vẻ mặt của hấn, nhưng cũng có thể tưởng tượng ra được khóe miệng của hấn giờ phút này hơi hơi nhếch lên.

Thì ra mấy tháng ở chung lúc trước, cũng cho ta hiểu biết được một chút động tác nhỏ của hấn.

“Chỉ cần không phải giết người phóng hỏa, chỉ cần không phải ép buộc, chỉ cần là chuyện Liễu Lăng có thể làm được, ta đều có thể đáp ứng người.” Ta sâu kín trả lời.

Chính là người bên cạnh không có lên tiếng trả lời, trầm mặc lan tràn quanh ngôi nhà nhỏ.

Đang lúc ta nghĩ quay đầu nhìn lại, thì lại nghe thấy hấn sâu kín mở miệng. “Điều ta muốn rất đơn giản, nàng nhất định có thể làm được, Liễu Lăng. Ta chẳng qua là muốn nàng không cần hận ta mà thôi”

Ta chưa bao giờ nghe qua thanh âm hấn u oán như thế, nhưng lại mang theo vài phần khẩn cầu.

Chính là... Kiều ngạo như Cơ Lưu Tiêu, thật sự sẽ như vậy sao?

“Vương gia, người...” Ta nghĩ mở miệng nói cái gì đó, lại bị người đối diện cắt ngang “Liễu Lăng, nàng thật sự muốn làm như chúng ta từ trước đến giờ không quen biết nhau sao”

Hắn, đúng là vẫn còn có thể phá tan đi một tầng lụa mỏng manh ngăn cách giữa chúng ta.

Tất cả cố ý nguy trang ở giờ phút này đã tan rã, rốt cuộc không có tồn tại tất yếu.

Hắn là Cơ Lưu Tiêu, mà ta cũng không còn là Hạ Nguyệt Nhiễm.

Hắn là Đông Hải tà vương, mà ta là cung chủ của Kính Nguyệt cung.

Vốn chỉ là một giấc mơ không chân thật, cần gì phải nhắc tới?

Cứ như vậy làm như những người xa lạ, không phải sẽ tốt hơn sao? Cứ như vậy quên tất cả, không phải sẽ tốt hơn hay sao?

Chẳng lẽ thật sự ta không nên quên hắn, phải khắc cốt hận hắn. Hắn mới có thể cảm thấy vừa lòng sao?

Có lẽ, ta đúng là vẫn còn quá mức vô tâm, mặc dù ngay cả hận đều là vô tâm như vậy, tựa hồ buông ra là liền buông ra ngay.

Cũng có lẽ, không phải là do nghĩ muốn buông tha hắn, mà chính là nghĩ muốn buông tha cho chính mình mà thôi

Dù sao, hận một người, thì ngay cả thể xác và tinh thần của mình đều phải lúc nào cũng phải hận, việc này đối với người lười nhác như ta mà nói, tựa hồ cũng không phải chuyện tốt gì.

Vì thế sau khi trải qua mấy tháng, ta nhưng lại không hề cảm thấy bức thiết phải đi hận một người.

Ta quay đầu nhìn về phía hắn, không chút để ý cười nói: “Giờ phút này, ta tựa hồ cũng không còn thể lực để cùng Vương gia trở thành địch nhân, vậy chỉ có thể lựa chọn là người xa lạ mà thôi”.

Ta nghĩ hắn cũng không có quên câu nói lúc trước của ta.

Ngày khác nếu có gặp lại nhau, khi đó chúng ta là địch nhân.

Nghe vậy, hắn nhưng lại nhẹ nhàng mà nở nụ cười. “Liễu Lăng, ta thật không biết nên nói với nàng như thế nào mới tốt đây”. Trong ánh mắt nhưng lại mang theo vài phần không thể nề hà, lại lưu chuyển một loại sùng nịnh không nên có.

Ta nghĩ, là ta ảo giác.

Lại hoặc là, hắn đem ta làm như Phượng Loan.

Dù sao, ta cùng nàng giống nhau như vậy, mặc dù có lẽ đây cũng không phải là diện mạo chân thật của ta

Chính là cho dù ta đã cố gắng tìm hiểu phương pháp chỉnh khuôn mặt từ quyển sách thuốc mà Mị lưu lại cho ta, cũng không thể biết được lúc trước rốt cuộc mình đã dùng phương pháp gì để tạo ra dung nhan như bây giờ.

Ta, thế nhưng không có biện pháp khôi phục lại như ban đầu

Cho nên, ta không phải là Phượng Loan, cũng không muốn trở thành thể thân của nàng

Nói vậy, là ta chính mình không nên lựa chọn một dung nhan như vậy

Ta cố ý bỏ qua tất cả, thản nhiên nói: “Vương gia, người nếu thật sự chỉ cần ta không hận người, như vậy ta có thể đáp ứng. Bởi vì ta vốn là không hận người. Có lẽ lúc trước do quá mức xúc động, nên ta mới nói ra lời ngoan độc như thế, nhưng là người cũng biết ta là một người lười biếng, chuyện hận một người sẽ rất là mệt, cho nên ta đã sớm buông tha hết thấy rồi, vì vậy ta sẽ không hận người, cho nên từ nay về sau sẽ không nhắc lại mọi chuyện trước kia nữa, chúng ta hãy làm như hai người qua đường gặp thoáng qua nhau, không cần quay đầu lại nhìn có được hay không? Ta nghĩ như vậy đối với Vương gia, đối với ta đều mới có lợi”

Tất cả, tất cả, vốn chỉ là một sai lầm, cần gì phải kéo dài?

“Hai người qua đường gặp thoáng qua, không cần quay đầu lại nhìn sao” hắn thì thào tựa như đang lẩm bẩm. Lại đột nhiên chuyển hướng ta nói: “Liễu Lăng, giờ phút này ta mới hiểu được, thật sự cho tới bây giờ nàng cũng chưa bao giờ để ý đến ta, mặc dù ngay cả hận nàng cũng không dành cho ta.”

Rõ ràng là hắn muốn ta không cần hận hắn, nhưng là giờ phút này lại tự giấu như thế.

Chẳng lẽ, ta sau khi đã trải qua sự lừa gạt như thế, còn muốn ta để ý đến hắn hay sao?

Sự tự giấu của hắn cũng không phải là dành cho ta, hắn sẽ không bởi vì ta đối với hắn không thêm để ý mà lộ ra biểu tình như vậy, hết thấy bất quá cũng chỉ là do dung nhan này, hết thấy bất quá cũng chỉ là dựa trên danh nghĩa Phượng Loan mà thôi, ta dưới đáy lòng thâm nhủ như thế với chính mình.

Đúng vậy, hắn sẽ không.

“Vương gia, Liễu Lăng đã làm được chuyện mà ngươi yêu cầu, cho nên cũng thỉnh Vương gia tuân thủ lời hứa.” Ta cuối cùng nâng chén kính hắn một ly, sau đó muốn xoay người rời đi.

Chính là người phía sau lại gọi ta lại “Liễu Lăng, ta hiểu được, ta cái gì cũng đều hiểu được, trách không được lúc trước nàng có thể nhẫn tâm chặt đứt làn váy của mình, bỏ mặc ta bị thương ở phía sau. Trách không được thời điểm nàng mỗi lần xoay người rời đi, chưa bao giờ quay đầu lại. Thì ra, nàng chưa bao giờ để ý đến ta, thì ra, tất cả cũng không phải là do diễn trò, có lẽ ở trong trò chơi này, người thua cũng không phải là nàng, mà là ta.”

Bởi vì những lời nói của hắn, trong đầu đột nhiên nhớ lại một kiếm lúc trước, một kiếm xuyên tim kia, lấy thân thể báo chi ân, cùng với sự quyết tuyệt của ta, cùng với một cái liếc mắt mờ mịt của hắn.

Chính là hắn muốn cho ta cảm thấy áy náy sao?

Một lần kia, chung quy bất quá cũng chỉ là một lần hắn bị thương tổn mà thôi.

Ta không nghĩ muốn nghe những lời hắn nói. Cũng không muốn đi đoán ý tứ những lời hắn đã nói. Sự nghi kỵ của chúng ta trong lúc đó đã quá nhiều rồi. Ta sớm đã không còn sức lực để cùng hắn tiếp tục chơi trò chơi này nữa.

Cho nên, phía cuối con đường chúng ta liền trở thành những người xa lạ.

Ta không có quay đầu lại, chỉ thản nhiên nói: “Cơ Lưu Tiêu, hắn là người cho tới bây giờ cũng đều không có để ý đến ta, ta nói rồi ta chán ghét sự lừa gạt. Ta cũng nói qua ta không phải Phượng Loan. Cho nên mời người không cần bởi vì dung nhan này mà làm ra một số chuyện khiến cho người ta hiểu lầm. Ta, chưa từng có hứng thú làm thế thân người khác, mời người hãy nhớ kỹ điều này hộ ta. Ta không phải Phượng Loan, không phải, ta gọi là Liễu Lăng. Một nữ nhân sẽ cùng người trở thành người lạ “

Sau khi nói xong, ta liền thẳng rời đi.

Mà phía sau lại đột nhiên truyền đến một trận lực đạo, cổ tay của ta bị nắm chặt, người bị kéo vào trong một cái ôm ấm áp, một đạo thanh âm trầm thấp của nam tử vang lên bên tai ta, mang theo vài phần mỉa mai hoặc đầy áy náy “Ta biết. Nàng là Liễu Lăng, không phải Phượng Loan. Ta thật sự biết.”

Thật sự biết sao?

Hay chỉ là đang dối mình dối người?

“Biết nhưng không thể rút tay lại được” lời như thế, ta chỉ cho là hắn đang nói cho chính bản thân hắn nghe.

Một cái hôn mềm nhẹ dừng ở trên trán của ta, mang theo vài phần lưu luyến hư hư thực thực, nhưng lại làm cho ta cảm thấy mình được quý trọng

“Liễu Lăng, đến cuối cùng nàng sẽ biết rõ tất cả mọi chuyện” một câu nói thản nhiên quán quanh bên tai ta, mà người phía sau cũng đã buông lỏng tay ra.

Đến cuối cùng sẽ biết rõ hết thấy mọi chuyện sao?

Ta nhún vai, khẽ cười khẩy, không muốn tiếp tục nghĩ thêm gì nữa, mà là thẳng rời đi.

Lúc này đây, ta cũng không có quay đầu lại.

Có lẽ sớm đã trở thành thói quen, cũng có lẽ theo như lời hấn đã nói, không nghĩ tiếp tục cùng hấn có ràng buộc gì nữa.

160. Q.2 - Chương 160: Sầu Triền Miên

Cửa lớn một màu đỏ thắm, trang nghiêm mà uy vũ, mặc dù đã trải qua nhiều năm thời gian, nhưng vẫn mới mẻ như cũ, không phai màu chút nào, àng biểu thị công khai lịch sử cùng sự tôn vinh của nó.

Trên bức hoành phi một dòng chữ rồng bay phượng múa được nạm bằng vàng, ở dưới ánh nắng mùa thu càng được chiếu rọi phát ra rạng rỡ chói lọi.

Đây chính là chiến hậu phủ, mà dòng chữ trên bức hoành phi lại là do Tây Việt quốc vương Lâu Điện Ngọc viết.

Tôn vinh như thế, một người chỉ ở dưới một người, mà ở trên vạn người, đó chính là chiến hậu của Tây Việt quốc, đó cũng lại là Mị mà ta cảm thấy xa lạ.

Ngày đó khi chạy vội mà ra, ta cuối cùng lại đem chuyện của Mị gác sang một bên.

Mà nay, gã thủ vệ sai vặt lại nói cho ta biết, Hầu gia có lệnh, không chuẩn cô nương tiếp tục bước vào Hầu gia phủ nữa bước.

Sau đó, hai cánh cửa cứ như thế ở trước mặt ta chậm rãi khép lại, ta thậm chí có thể cảm nhận thấy sự sợ hãi của gã thủ vệ đứng ở bên kia cánh cửa truyền đến.

Một ngày đại náo kia, chung quy ta cũng chỉ là làm liên lụy đến hạ nhân trong hầu phủ.

Mà tâm tư ta vốn tính xông vào, đã ở một khắc kia bị đè ép xuống dưới, có lẽ bây giờ ta cũng chỉ có duy nhất một biện pháp mà thôi.

Vì thế không có cưỡng cầu nữa, mà là lui trở về, lại lần nữa nhìn hai cánh cửa đã khép chặt lại ở phía sau lưng, sau đó xoay người rời đi.

Mị, hấn không thừa nhận ta.

Vốn ta muốn làm cho hấn phải thừa nhận tất cả, nhưng giờ phút này ta lại cải biến ý tưởng.

Một khi đã như vậy, ta đây liền thuận theo ý hấn, coi như là hai người xa lạ không quen biết nhau cũng tốt.

Ban đêm, ta thay một thân hắc y, thi triển khinh công, trèo tường nhảy vào hầu phủ.

Ta không thể nói giờ phút này thủ đoạn sử dụng độc của ta có thể đã cao hơn Mị hay không, nhưng là lại có thể khẳng định khinh công của ta cùng hấn không phân biệt được cao thấp.

Đêm khuya như thế, mặc dù ở hầu phủ, thủ vệ canh phòng cẩn mật, nhưng chỉ cần ta cẩn thận một chút cũng sẽ không bị phát hiện, chỉ cần tiến vào trong phòng của Mị, ta liền tin tưởng hấn sẽ không làm tổn thương ta, trừ phi hấn đã quên hết thủy mọi chuyện, quên con người của ta.

Cẩn thận tránh được thị vệ gác đêm, ta đi thẳng vào Phi Vân viện, đứng ở trước cửa phòng của hấn.

Ta không có quên, cửa này trừ phi hấn tự nguyện mở ra, nếu không bất luận kẻ nào cũng không đi vào bên trong được. Ngoại trừ đêm hôm đó, vì quá mức sốt ruột mà ta cơ hồ đã quên mất điểm này, mà cửa lại thật sự dễ dàng bị ta mở ra.

Cho nên mới nói, nhất định trong này có cất giấu huyền cơ.

Ta nhanh tay nhẹ nhàng thử đẩy cửa ra một chút, lại ngoài ý muốn phát hiện cửa thế nhưng lại có thể mở ra được

Vì thế chậm rãi mở ra, lại lén lút tiến vào.

Trong phòng như trước tối đen một mảnh, nhưng là lúc này, ở bên trong bóng đêm nhưng không có thân ảnh của hắn.

Hắn, thế nhưng không ở đây.

Ta còn tưởng rằng hắn là thật sự một tác cũng không rời căn phòng nhỏ này, lại không nghĩ rằng hắn đúng là ở buổi tối đi ra ngoài.

Như thế ta cũng chỉ còn cách chờ hắn trở lại mà thôi.

Vì thế đơn giản trèo lên nhuyển tháp, học bộ dáng của hắn ngồi ở chỗ hắn vẫn ngồi, tay nhẹ nhàng mà tựa vào bàn trà bên cạnh.

Chính là ta là một người lười nhác, học không được dáng ngồi nghiêm chỉnh của hắn, bất quá chỉ trong vòng một lát sau, ta liền tà tà ngã xuống, lưng tựa vào mặt trên nhuyển tháp. Chỉ là nhất thời dựa vào, thế nhưng ta lại dựa trúng vào một cơ quan, giá sách đột nhiên chuyển động rồi sang một bên, để lộ ra bên trong là một cánh cửa nhỏ màu đỏ sẫm.

Khó trách hắn luôn một tác cũng không rời khỏi chỗ này, thì ra thật sự là có huyền cơ.

Chính là nếu hắn không có ở đây, vì sao lại có thể khinh thường như thế?

Ta không có quên chính mình vào đây như thế nào, hắn thế nhưng lại để cho người ta có thể dễ dàng tiến vào bên trong phòng như thế.

Nhưng ta cũng không có nghĩ nhiều, đứng dậy đi về phía cánh cửa nhỏ màu đỏ sẫm.

Trên cánh cửa nhỏ có ổ khóa, nhưng là cũng đã bị người mở ra, ta nhẹ nhàng đẩy, cánh cửa nhỏ liền mở ra.

Chẳng lẽ, hắn là ở bên trong này?

Vì thế ta đẩy cửa mà vào. Đã thấy bên trong đúng là sáng trưng một mảnh.

Chỉ một cánh cửa nhỏ đã ngăn cách thành hai thế giới, một sáng chói, một tối đen đầy hắc ám.

Ta bước nhanh vào bên trong, vẫn đi tới cuối đường, nhìn thấy cũng là một bóng dáng màu tím dưới ánh sáng.

Chỉ liếc mắt một cái, ta liền hiểu được đó không phải là hắn.

Thân ảnh kia tựa hồ cũng chú ý tới tiếng bước chân, cao hứng quay đầu lại “Ngọc Ninh, người...”

Khi nhìn thấy ta, toàn bộ những lời sau liền bị dừng lại.

Một khắc này, ta tinh tường thấy được dung mạo của hắn, đúng là Tây Việt quốc vương Lâu Điện Ngọc

Vẻ mặt ôn hòa tươi cười của hắn giờ phút này lại sớm được thay thế bằng vẻ chết lặng, mà hắn tựa hồ đã quên chính mình đã từng gặp ta cách đây không lâu, chính là lạnh lùng nói: “Lớn mật, dám đột nhập vào chiến hậu phủ.” Chắc hẳn đã cho là ta không biết thân phận của hắn đi.

“Tới nơi này, tự nhiên là đến để tìm Hầu gia” ta ra vẻ kiêu mị nói: “Hầu gia không phải là muốn ta một mình tới đây sao?”

Ta liếc mắt một cái đầy mị hoặc với hắn, hết sức kiêu mị, nếu hắn không biết ta, ta đây liền cố ý đem hắn nhận thức là chiến hậu, nhìn hắn sẽ như thế nào.

Lâu Điện Ngọc sợ run một chút, bưng tỉnh đại ngộ nói: “Người chính là cô nương tiến đến hậu hạ ta sao?”

Hầu hạ?

Ta có chút mờ mịt, không rõ ý tứ của hắn lắm.

Mà hắn cũng là bước nhanh đi về phía ta, mở miệng nói: “Người tìm người đến đây hẳn là đã nói rõ ràng với người rồi, tiền hắn là người cũng đã nhận đi”

Đây là tình huống gì?

Lâu Điện Ngọc thân là vua của một nước, lại vì sao phải ở trong nhà thần tử tìm nữ nhân tới hầu hạ, chẳng lẽ hậu cung ba ngàn còn chưa đủ sao?

Ta ngẩng đầu trộm dò xét người trước mặt, đã thấy hắn đã bắt đầu cởi áo, tháo thắt lưng, một bộ dáng gấp gáp.

“Hầu gia, làm gì mà gấp gáp như vậy?” tình huống như thế. Ta chỉ có thể dùng kế hoãn binh, nhất quyết không có khả năng ta sẽ đi hầu hạ hắn, vì thế lại cười đến kiêu mị.

Hắn nao nao, hình như có chút hoảng thần, lẩm bẩm: “Đáng tiếc, đúng là có chút đáng tiếc.”

Nhưng là ta lại không biết hắn đáng tiếc rốt cuộc là cái gì.

Chính là ngay sau đó, hắn lại nói: “Còn thất thần làm gì nữa, người hắn là sớm đã biết tới đây để làm gì. Còn không lại đây”

Hắn tựa hồ nghĩ sai rồi, mà ta lại không hy vọng hắn biết mình nghĩ sai, vì thế cũng chỉ có thể thuận theo ý tứ của hắn, chậm rãi tới gần.

Khi chỉ còn cách hắn ba bước, hắn đột nhiên vươn tay đem ta kéo vào trong lòng, không cho ta có thêm thời gian trì hoãn, liền muốn cởi quần áo của ta, tựa hồ gấp gáp đến khó dần nổi.

Ta cười đẩy tay hắn ra “Hầu gia, ta tới là để hầu hạ người.”

Hắn tự nhiên là đã được người hầu hạ quen rồi, vì thế thu hồi tay lại “Cũng được”

Ta dùng một loại tốc độ chậm rì rì, chậm rãi cởi quần áo hắn ra, một kiện lại một kiện, thẳng đến khi hắn hoàn toàn lỏa lồ không còn mảnh vải che thân ở trước mặt của ta.

Một khắc kia, ta tinh tường nhìn thấy trên cánh tay hắn có một đóa hoa xích viêm yêu dã, y như đúc với vết sẹo trên cánh tay ta

Triền miên, đau khổ...

Người trước mắt thế nhưng lại trúng đau khổ.

Sầu triền miên cùng đau khổ là hai loại kì độc trong thiên hạ. Đau khổ chỉ có hữu hiệu đối với nam tử, cùng sầu triền miên chỉ có tác dụng với nữ tử mà ta trúng là một đôi

Nếu giờ phút này, ta liều lĩnh cùng hắn một đêm, như vậy độc của cả hai chúng ta đều được giải. Dù sao một nữ tử trúng triền miên gặp gỡ được một nam tử trúng đau khổ, đã được coi là một kỳ tích rồi.

Sầu triền miên vốn là kì độc, người bị mắc phải cũng không nhiều, mà người sẽ bị hạ độc lại càng ít, cho nên ở rất nhiều thời khắc, loại độc này được coi như là độc được khó giải.

Triền miên, chỉ hữu hiệu đối với nữ tử, một khi đã trúng triền miên liền không thể cùng nam tử nào khác ngoài người hạ độc ái ân. Một khi ái ân, hai bên đều trúng độc mà chết.

Đau khổ, chỉ hữu hiệu đối với nam tử, đau khổ cùng triền miên bất đồng, một khi trúng đau khổ cũng chỉ có thể dựa vào cùng nữ tử ái ân, mà đem độc tố chuyển dời lên trên người nữ tử đó, bảo toàn sự an toàn của bản thân, nếu không muốn chết, liền chỉ có thể không ngừng mà tìm nữ tử ái ân.

Cho nên sầu triền miên lại sẽ bị người coi là tình nhân chú, một đạo gông xiềng ngăn cách tình yêu của con người.

Thẳng đến giờ phút này, ta mới đột nhiên hiểu được, bảy ngày chi chú trong mắt người khác, cũng không phải là do Mị gây nên, mà là vì Lâu Điện Ngọc trúng đau khổ, Mị bất quá là thay hắn gánh vác tất cả.

Nguyên lai, đúng là như thế.

Ta lúc trước nhưng lại không nghĩ tới điều này

Tính toán thời gian, hôm nay lại là đến thời gian bảy ngày chi chú, Mị nhất định là đi ra ngoài tìm nữ nhân cho hắn, nếu trễ thời gian đem độc tố rời đến cơ thể người khác, thì hắn cũng chỉ còn có thể trúng độc mà chết.

Trách không được hấn vừa rồi gấp gấp như thế.

Suy xét hết thấy mọi chuyện, ta liền bình tĩnh đại ngộ.

Bởi vì yên lặng suy nghĩ, ta hồn nhiên không có phát hiện người bên cạnh đã muốn bắt đầu động thủ, thẳng đến khi âm thanh của hấn vang lên bên tai ta, ta mới đột nhiên thanh tỉnh lại.

Trên tay hấn cầm đúng là túi gấm mà Sở Sở lưu lại cho ta, hấn một bộ dáng không thể tin nổi, lên tiếng chất vấn ta: “Người từ đâu có được túi gấm này”

Ta có thói quen luôn mang theo những thứ trọng yếu ở trên người, nhưng cũng không ngờ tới hấn đối với túi gấm này lại có phản ứng lớn như thế.

Chẳng lẽ hấn cùng Sở Sở có quan hệ gì đó.

Chẳng lẽ hấn chính là phụ thân mà Sở Ngọc chưa từng biết mặt ?

Ta cuối cùng cảm thấy thân phận của bọn họ thực không đơn giản, thì ra là như thế này sao?

Cẩn thận nhìn hấn, Sở Ngọc rõ ràng cũng rất giống hấn, cho nên có thể nói đó là sự thật.

Chỉ tiếc Sở Ngọc không ở đây, cũng không biết Truy Phong có điều tra được hấn đang ở đâu hay không. “Đương nhiên là của ta.” Ta không quên lúc trước Sở Sở có nói qua, phải đợi đến khi Sở Ngọc lớn lên mới nói cho nó biết hết mọi chuyện, cho nên giờ phút này ta cũng không thể thay nó quyết định được bất cứ việc gì.

Mà hấn hiển nhiên là không tin ta, gắt gao nắm chặt cổ tay của ta “Người có phải hay không biết Sở Sở đang ở đâu. Mau nói cho ta biết.” “

Đúng là vẫn còn theo từ trong miệng hấn nghe được cái tên Sở Sở

Xem ra, hấn cũng không có quên Sở Sở, Sở Sở ở dưới tuổi vàng nếu biết được, có phải sẽ cảm thấy rất vui mừng hay không?

Ta không có quên một khắc Sở Sở tươi cười trước lúc chết đi, như thế bình tĩnh, đã không còn một chút oán hận cùng không cam lòng nào nữa.

Nàng là thực thương hấn, mà hấn tựa hồ cũng không quên được nàng.

Ta không thể kết luận bọn họ trong lúc đó từng có quan hệ như thế nào, nhưng là ta lại có thể đoán được từng câu chuyện xưa sẽ phát sinh. Sở Sở trúng hồng nhan lầm, xem ra là do có người hại, mà người trước mắt lại tựa hồ cái gì cũng không biết.

Những câu chuyện xưa cũng từng đã xảy ra, người vì hiểu lầm nhau mà tách ra, người vì hiểu lầm mà bỏ qua. Khác nhau chính là chuyện xưa có lẽ sẽ có kết cục mỹ mãn, gương vỡ lại lành, mà bọn họ trong lúc đó lại đã bỏ lỡ cả đời như thế này, vô pháp挽回.

Mà ta cũng không nghĩ sẽ trở thành người nói toạc hết thấy mọi chuyện hiểu lầm của bọn họ. Sở Sở rời đi có lẽ là không nghĩ muốn để cho hấn chứng kiến một khắc kia khi nàng ra đi, cũng có lẽ nàng đến chết cũng không nghĩ muốn cho hấn biết được kết quả này đi.

Cho nên, ta chỉ là nhẹ nhàng mà gạt tay hấn ra, nói: “Ta không biết nàng, . . .

“Sẽ không, túi gấm này rõ ràng chính là...” Hấn nhìn cái túi gấm kia thì ào ào nói.

Mà ta cũng là quả quyết phủ định “Không phải, đó là của ta.”

Dứt lời, liền vươn tay ra muốn giật lại túi gấm, mà hấn cũng không chịu đưa cho ta, hai người chúng ta cứ giằng qua giằng lại

Ta vô công tuy rằng không cao, nhưng là lại dư dả để đối phó với hấn, huống chi giờ phút này ta đã bắt đầu chậm rãi tu luyện nội lực, hơn nữa lại làm ít việc nặng, tựa hồ một cỗ lực lượng ở trong thân thể ta vốn đang ngủ say, liền được thức tỉnh.

Ngay tại khi ta đánh hấn một chưởng, một khắc theo từ trong tay hấn đoạt lại túi gấm kia, phía sau đột nhiên truyền đến một đạo rỗng giần khàn khàn “Lớn mật.”

161. Q.2 - Chương 161: Lấy Lui Vì Tiền

Ta đem túi gấm giấu ở trong ngực, xoay người ngoái đầu nhìn lại, đã thấy Mị đang đi về phía ta, mà đi theo phía sau hấn là một nữ tử.

Hấn, quả thật là đi ra ngoài tìm người cho Lâu Điện Ngọc.

Mặc dù là Mị cũng không có biện pháp gì giải được đau khổ, như vậy lúc trước hấn nhưng là đã biết rõ triển miên không có giải được, nhưng tại sao hấn vẫn nhẫn tâm hạ độc triển miên cho ta?

Có lẽ lúc trước, hấn căn bản là không có những lo lắng này.

Dù sao, hấn cũng đã từng nói qua, một ngày là vật của hấn, như vậy cả đời này đều là vật của hấn.

Cho nên hấn hạ độc triển miên cho ta, cũng giống như gông xiềng để hấn có thể khống chế được ta.

Nhưng là sau khi hấn biết thân phận của ta, không biết hấn có hối hận hay không ?

Hết thấy, hết thấy mọi việc, ta đều không thể biết, giờ phút này, ta duy nhất có khả năng cảm giác được, đó là một đạo tầm mắt mang đầy lãnh ý, tựa như đang thổi quét mà đến, bao phủ tất cả.

“Ngọc Ninh, bắt lấy nàng” Lâu Điện Ngọc đi lên phía trước, ngược lại đối với Mị nói như vậy

Ngọc Ninh?

Lâu Điện Ngọc thế nhưng lại gọi Mị là Ngọc Ninh, Lâu Ngọc Ninh sao?

Nhưng lại cho hấn sự tôn vinh không gì sánh được như vậy sao?

Ta không hề cử động, chỉ là lẳng lặng nhìn hấn, cùng đợi hấn đáp lại.

“Tiểu Cẩm phải không? Người tốt cuộc là người phương nào? Vì sao lại xuất hiện vào lúc này?” Mị nhìn ta, gần từng tiếng hỏi.

Hấn gọi ta là Tiểu Cẩm, hấn hỏi ta là người phương nào.

Hấn thật sự tính đem ta xem như người xa lạ.

Rất nhiều thời điểm, ta thật sự không rõ rốt cuộc là Mị đang suy nghĩ cái gì, hấn luôn đem tất cả mọi chuyện đều chôn sâu ở trong lòng, không chịu nói ra.

Ta nhếch khóe miệng, khiêu khích nói: “Hầu gia, chẳng phải người đã biết rõ rồi hay sao? Tiểu Cẩm đối với người nhưng là rất thiết tình.”

Lời nói như thế, nhưng là trong cặp mắt kia của hấn vẫn bình thản như không, không có một chút gợn sóng nào.

“Ngọc Ninh, cần gì phải cùng nàng nói chuyện vô nghĩa làm gì nữa. Bắt lấy nàng.” Lâu Điện Ngọc lại hướng về phía Mị hô.

Hấn là muốn cái túi gấm kia đi, chính là nếu ta đã đáp ứng Sở Sở, liền nhất định phải tuân theo lời hứa, trừ phi là ta tự tay giao cho Sở Ngọc, nếu không bất kì ai cũng đừng mơ tưởng lấy nó từ trong tay của ta.

Ta không vui nhìn hấn liếc mắt một cái “Người to tiếng cái gì, không thấy chúng ta đang nói chuyện hay sao?”

Vương thượng sao?

Nhưng là ta không phải là người của Tây Việt quốc, cái gọi là quân vương, ở đây mắt của người giang hồ chúng ta cũng bắt quá chỉ là một từ hư vô.

Huống chi giờ phút này chính hấn cũng không có để lộ ra thân phận của mình, ta cứ coi như không biết hấn là được.

“Lớn mật.” Lại là một câu lớn mật, lại là vì Lâu Điện Ngọc mà trách cứ ta.

Hấn từng vì Dạ Khuynh Thành mà gây tổn thương cho ta, cũng có thể bởi vì áy náy mà hy sinh chính mình tới cứu ta, nay hấn lại vì Lâu Điện Ngọc mà đối xử với ta như thế.

Mị tựa hồ luôn luôn vì người khác, lại mỗi khi không thể lựa chọn, đến cuối cùng bị thương nặng nhất ngược lại chính là bản thân hấn.

Giữa hấn cùng Lâu Điện Ngọc mà nói, có lẽ là do tồn tại một điều đặc biệt nào đó.

Giờ khắc này, ta không biết nói gì hơn, chỉ sợ vừa nói ra khỏi miệng sẽ là những câu buộc hấn phải lựa chọn, nói như vậy, có thể là do ta lo lắng đến cuối cùng người bị thương lại chính là hấn?

Vì thế ta chỉ có thể kinh ngạc nhìn hấn, ta thậm chí bắt đầu hoài nghi, hấn có phải thật sự đã quên ta là ai rồi hay không.

Đã quên sao?

Ta dùng ánh mắt như thế hỏi hấn, nhưng là trả lời ta lại vẫn như cũ là một cái liếc mắt bình tĩnh.

Có lẽ là do gặp Mị không hề có động tĩnh, Lâu Điện Ngọc đột nhiên đánh về phía ta một chưởng, ta phản công lại, thậm chí cố ý mà dẫn dắt vài phần lực đạo, chính là ta chưa chạm tới Lâu Điện Ngọc đã bị Mị chặn đứng, ngược lại làm ột chưởng kia của Lâu Điện Ngọc đánh trúng ngực ta.

Ta không có buộc hấn lựa chọn, nhưng là Lâu Điện Ngọc ra tay trước, và hấn cũng đã lựa chọn.

Hấn lựa chọn Lâu Điện Ngọc, lựa chọn giúp hấn, mà thương tổn ta.

Dù sao ta cũng không có thiếu nợ hấn cái gì cả, nếu không bởi vì những lời nói của Truy Phong, nếu không phải do ta biết chính mình lúc trước có quen biết hấn, ta giờ phút này cần gì phải theo đuổi đau khổ như thế.

Trong khoảng khắc nhỏ nhoi đó, trong lòng ta nhưng lại dâng lên từng trận tức giận.

Một chưởng đó của Lâu Điện Ngọc không mạnh lắm, nhưng là vì Mị lựa chọn, trong lòng ta lại thực sự như đã bị một chưởng làm trọng thương.

Ta nghĩ, Truy Phong đã hiểu lầm rồi.

Hấn như thế nào sẽ thích ta?

Hấn nhưng là ghét nhất chính là nữ nhân, cho nên ta cũng sẽ không phải là một ngoại lệ đi.

Ta sở dĩ đem Kính Nguyệt cung giao vào trong tay hấn, cũng có lẽ chẳng qua là bởi vì chúng ta trong lúc đó có một hồi giao dịch cũng không chừng.

Tất cả suy nghĩ cứ như dòng sông chảy cuộn cuộn mà tới.

Lại một lần nữa ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào hấn, nhưng lại là phát giác hấn không có một chút phản ứng nào, chính là đứng ở giữa bảo hộ trước người Lâu Điện Ngọc.

Mà Lâu Điện Ngọc lại kiêu ngạo nói: ” Yêu nữ lớn mật, dám phạm thượng, còn không giao túi gấm ra đây, ta có lẽ có thể cho người một con đường sống.”

Tình cảnh như thế, lại mang theo vài phần chói mắt.

Ta lạnh lạnh cười nói: “Tây việt quốc vương bị trúng độc đau khổ, nhưng là lại ở bên trong phủ của thần tử hại vô số người. Xin hỏi vương thượng, mạng của người trọng yếu, vậy mạng của những nữ tử này không trọng yếu hay sao ?”

“Người thế nhưng biết? ” Hấn không khỏi lui về phía sau mấy bước.

Ta lại chính là gắt gao nhìn Mị. Nhưng là hấn lại vẫn như cũ không có phản ứng gì.

Xem ra quả nhiên là muốn giả trang từ đầu đến cuối.

Vì thế ý cười càng sâu, nhìn Lâu Điện Ngọc nói: ” Không lâu sau bảy ngày chi chú, vương thượng nếu vẫn còn cảm thấy chưa thoải mái. Nghĩ đến cũng tới bắt ta mất mạng.”

“Ngọc Ninh, nàng biết được quá nhiều ! Giết nàng”. Lâu Điện Ngọc mày nhúu chặt lại, nói với người đứng trước mặt mình.

Rốt cuộc vẫn là đế vương, mà vô tình nhất cũng chính là đế vương.

Mặc dù ngày thường luôn ôn hòa, nhưng đến thời khắc sinh tử, đúng là vẫn còn có thể ích kỷ hy sinh người khác.

“Thật sự muốn giết ta sao?” Ta nhếch khóe môi cười khê.

Ta không có cho Mị thời gian lựa chọn, có lẽ là vì sợ hãi hết thảy mọi chuyện sẽ biến thành không thể vãn hồi được.

Nếu như hấn thật sự lựa chọn giết ta, ta sẽ phải nên như thế nào để đối mặt với hấn đây.

Trở thành địch nhân sao? Hay là nhận mệnh bị giết, ta không biết, mà ta cũng không muốn biết.

“Có trách thì nên trách người đã biết quá nhiều, có trách thì nên trách người không nên xuất hiện ở trong này” Lâu Điện Ngọc vẽ mặt kiên quyết.

Ta cười vén ống tay áo lên, lộ ra vết sẹo y hệt như của hấn, sau đó vừa lòng nhìn sắc mặt hấn hơi hơi trở nên khó coi.

Nếu là Mị, khẳng định sẽ nói cho hấn biện pháp giải đau khổ.

“Người trúng triền miên, người thật sự trúng triền miên?”. Trong thanh âm của hấn nhưng lại có vài phần run run không thể ức chế được! Trong ánh mắt lại là mừng như điên.

Ta hơi hơi nhướn mày. “Người nói xem”.

Có lẽ là vì quá mức vui sướng, Lâu Điện Ngọc nhưng lại cầm lấy tay của Mị, vui mừng lộ rõ trên nét mặt “Ngọc Ninh! Người có thấy không. Nàng trúng triền miên, cho nên ta được cứu rồi, ta không phải trải qua những ngày như thế này nữa “.

Ta cười như không cười nhìn bọn họ, một kẻ mừng rỡ như điên, một kẻ lại chính là thần nhiên không có đáp lời.

“Ta có nói sẽ cứu người sao” hiện nay, hấn mặc dù tiếp tục như thế nào cũng đều sẽ không giết ta, chỉ biết cầu ta, sủng ta.

Câu nói của ta làm cho khuôn mặt đang tươi cười của Lâu Điện Ngọc trở lên cứng ngắc, khó hiểu hỏi ta: “Chẳng lẽ người không muốn giải triền miên sao?”

“Đau khổ của người xác thực thật phiền toái, chỉ có thể như vậy cả đời, nhưng là triền miên của ta lại khác, chỉ cần không cùng nam tử có quan hệ, liền vẫn tốt như bình thường.” Ta không chút để ý cười nói.

Lâu Điện Ngọc cau mày, nhìn ta nói: “Chẳng lẽ người về sau không nghĩ sẽ lập gia đình sao?”

“Nếu phải gả, không phải còn có một người có thể gả sao?” Ta có ý vô tình liếc Mị một cái, cười nói: ” Gả cho người hạ độc ta không phải là tốt rồi sao?”

“Trừ phi người điên rồi, người nọ hạ độc cho người, người lại còn muốn gả cho hấn sao?” Lâu Điện Ngọc nhưng lại từ phía sau Mị đi lên phía trước, thẳng đi đến trước mặt ta, nói lời tốt bụng khuyên bảo “Vẫn là nên để ta giúp người giải độc, sau đó tìm một người tốt nhất gả cho người.”

Ta nhẹ nhàng nâng tay lên, ngón tay xẹt qua mặt Lâu Điện Ngọc ” Vương thượng đáng yêu, người cảm thấy ta sau khi thất trinh còn có thể gả cho người tốt nhất hay sao?”

Kỳ thật ta đã sớm quên việc này từ lâu rồi, nhưng là ta cũng không ngại lấy ra một lần nữa để hù Lâu Điện Ngọc, thuận tiện cũng muốn nói cho Mị hiểu được

“Ý của ngươi là muốn ta thú ngươi?” Lâu Điện Ngọc cầm tay của ta, chân thành hỏi.

Ta rút tay ra khỏi tay hắn, lớn tiếng cười nói: “Vương thượng, ngươi đừng có hiểu lầm. Ta cũng không nói như vậy. Ta chỉ là muốn nói cho ngươi, ta cũng không có ý tứ lập gia đình, cho nên giải độc hay không đối với ta mà nói cũng không có gì khác nhau”

“Cho —— nên —— ta —— không —— đáp —— ứng —— ngươi —— ” ta cố ý kéo dài âm điệu, cười đến ác ý.

Lâu Điện Ngọc trên mặt dĩ nhiên phủ kín bởi một tầng giận tái “Ngươi đáp ứng cũng được, không đáp ứng cũng phải đáp ứng, ta không ngại dùng sức mạnh.”

Làm như muốn cho ta thấy quyết tâm của hắn, hắn xoay người nói với Mị: “Ngọc Ninh, giúp ta chế trụ nàng”

Xem ra là hắn thật sự muốn đối với ta Bá Vương ngạnh thượng cung (*)

(*Bá vương ngạnh thượng cung : cường gian)

“Đúng rồi, ta đã quên nói cho vương thượng biết, ta hiện tại đang đến thời kì.” Ta thích ý cười.

Hắn càng là tức giận, ta liền cười đến càng là sáng lạn.

Hai người nhìn nhau thật lâu sau, hắn cuối cùng cũng đầu hàng, bất đắc dĩ nói: “Nói đi, ngươi rốt cuộc muốn như thế nào?”

Ta vẻ mặt vô tội nói: “Vương thượng, ngươi tuổi không lớn, trí nhớ cũng thật không được tốt lắm, rõ ràng là ngươi muốn ta như thế nào, cũng không phải là ta nghĩ ngươi như vậy.”

“Ngươi...” Đến tận bây giờ, một chút kiên nhẫn còn sót lại của Lâu Điện Ngọc cũng bởi vì câu nói của ta, mà biến mất hầu như không còn. Trong ánh mắt dĩ nhiên dâng lên nồng đậm lửa giận.

Dù sao cũng là một đế vương, hắn há có thể tha thứ cho kẻ ba lần bốn lượt trêu cợt hắn?

Chính là ai kêu hắn gặp phải ta, ai kêu hắn nghĩ muốn giết ta, ai kêu hắn làm cho Mị lựa chọn hắn.

Đúng vậy, ta thừa nhận ta là có vài phần đồ kị, chẳng qua đồ kị không có quan hệ với phong nguyệt, bất quá chỉ là một người bị bỏ rơi không cam lòng mà thôi.

Ta, đúng là còn có vài phần tùy hứng kia.

“Ta tốt lắm a~” hoàn toàn không để ý đến người trước mắt đang tức giận, ta tươi cười như trước.

Vốn tưởng rằng người kia sẽ hoàn toàn bị chọc đến phát giận, không ngờ hắn lại lựa chọn ẩn nhẫn, hắn hướng ta lớn tiếng nói: “Được, ta không dùng sức mạnh ép buộc ngươi. Ngươi muốn cái gì ta đều đáp ứng ngươi, đến khi ngươi nguyện ý cho ta giải độc “

Ta cố ý cúi đầu suy nghĩ sâu xa, hồi lâu sau mới gật đầu nói: “Nghe cũng có vẻ không tệ, như vậy đầu tiên cho ta căn phòng lớn, cho ta người hầu.”

Tiếp theo lại ngược lại nhìn về phía Mị, cười nói: “Ta cảm thấy hầu phủ này phong cảnh rất tốt, cho nên ta quyết định ở nơi này. Còn có chiến hậu đại danh鼎鼎鼎鼎 làm người hầu cho ta nhất định thực uy phong. Cho nên còn thỉnh vương thượng thành toàn”

Không cho ta vào phủ sao?

Ta đây liền quang minh chính đại tiến vào ở lại bên trong phủ.

Lâu Điện Ngọc khó xử nhìn Mị thật lâu sau. Cuối cùng đáp: “Được. Ta đáp ứng ngươi.”

Ta ra vẻ thụ sủng nhược kinh (*) “Oa, thật vậy chẳng, dân nữ tạ ơn vương thượng... . “

(*thụ sủng nhược kinh : được yêu thương mà nơm nớp lo sợ)

Dứt lời, cũng không chờ hắn trả lời, ta bước đi đến trước mặt Mị, học theo Lâu Điện Ngọc gọi tên hắn “Tiểu Ninh Ninh, bốn tiểu thư muốn đi thăm thú nơi đây một chút, người tiếp khách đi.”

Một khắc kia, ta nhìn thấy Lâu Điện Ngọc ưỡn ngực cố gắng nhin cười, chắc là nhin rất vất vả.

Mị lại không có động tĩnh gì, ta chỉ ôm lấy cánh tay hắn, đem hắn kéo đi ra bên ngoài.

Thời điểm trước khi đi, ta cũng không quên quay đầu lại cho Lâu Điện Ngọc một nụ cười sáng lạn. “Vương thượng, một khắc xuân tiêu đáng giá ngàn vàng, chúng ta sẽ không quấy rầy ngài nữa.”

Mâu quang cũng là liếc nhìn về nữ tử đang lui mình ở góc tường, dưới đáy lòng yên lặng mặc niệm, cũng yên lặng nói với chính mình, đây là người cuối cùng.

Ta, sẽ vì Lâu Điện Ngọc giải đau khổ, nhưng không phải là bây giờ, cũng không phải cùng hắn phát sinh quan hệ.

Vất vả mới bày ra một kết cục như vậy, chung quy không thể bởi vì nàng mà làm hỏng hết mọi chuyện được.

162. Q.2 - Chương 162: Dụng Tâm Của Mị

Một ngày kia, hầu phủ lại là một mảnh kinh tâm.

Ta tự nhiên biết Mị cũng không phải là người thiện lương gì, cho nên mặc dù Lâu Điện Ngọc đối với hắn có điều gì đó đặc biệt hơn, hắn cũng sẽ không vì Lâu Điện Ngọc mà bỏ qua nguyên tắc của bản thân hy sinh chính mình để cứu hắn.

Triền miên tuy là thiên hạ kì độc, nhưng là ta biết, Mị trong tay có hai viên, một viên hạ cho ta, hắn là hắn còn có một viên nữa. Cho nên hắn chỉ cần hạ triền miên ột nữ tử khác, sau đó đem nàng giao cho Lâu Điện Ngọc, như vậy tất cả đều có thể giải quyết.

Nhưng là hắn lại lựa chọn phương pháp thị huyết như thế.

Hắn thật sự chán ghét nữ nhân như vậy sao? Chẳng lẽ hắn cho dù đem vào nữ nhân chỉ trong nháy mắt cũng không nguyện ý hay sao?

Hay là nói rằng hắn cũng không muốn cho Lâu Điện Ngọc biết hắn tạo ra độc dược?

Lại không biết, đau khổ mà Lâu Điện Ngọc trúng là do ai hạ độc đây?

Rất nhiều việc ta cũng không rõ, mặc dù suy nghĩ thật lâu, cũng không thể tìm ra được đáp án chính xác.

Chính là sau đêm hôm đó, ta hữu danh vô thực vào ở trong chiến hậu phủ.

Ta cũng nhớ rõ khi ta ngênh ngang đi vào chiến hậu phủ, ta thấy rõ ánh mắt đầy kinh ngạc của quản gia, cùng ánh mắt đầy sợ hãi của bọn hạ nhân ở trong phủ.

Chính là ta cũng không để ý lắm đến những điều đó.

Ta chỉ biết là, mục đích của ta đã đạt được.

Thân thể tà tà dựa ở phía trước cửa sổ, ta phẩm rượu ngắm trăng, đón từng đợt gió lạnh thổi vào trong phòng, cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái.

Sợ tóc vì bị gió thổi nên hơi hỗn loạn, vì thế lơ đãng nâng tay lên vuốt ve lại mái tóc, lại ở trong khoảnh khắc ngoái đầu nhìn lại phát giác người mà ta chờ đã đứng ở cách đó không xa, vốn là trong ánh mắt bình tĩnh không có một chút gợn sóng, giờ lại mang theo vài phần phức tạp.

Ta nhếch khóe môi mà cười “Mị Mị, người rốt cuộc cũng đã đến.”

Hắn nhưng không có đáp lời, chính là thẳng tắp nhìn ta, mặt nạ màu xanh lạnh như băng che dấu hết thấy tình cảm của hắn.

Ta dựa lưng lên phía trên nhụyên tháp, như trước cười nói: “Làm sao vậy? Giờ này, khắc này, ngươi còn muốn giả ngu sao?”

Hắn giật giật khóe môi. Rốt cục cũng lên tiếng “Liều Lăng, ngươi thật sự là...” Chính là mới nói được một nửa đột nhiên dừng lại, chỉ hơi hơi than nhẹ.

Ta mang theo một chút thú vị nhìn hắn, hỏi: “Ta làm sao?”

“Ngươi nên bị đánh.” lời nói như thế theo từ trong miệng Mị nói ra, lại chẳng mang theo phần cảm giác gì, rõ ràng là đeo một chiếc mặt nạ lạnh như băng, rõ ràng trong lời nói không có bao nhiêu sự phật phồng, nhưng lại nói những lời có vài phần ái muội như vậy.

“Mị Mị, nếu ngươi thật sự cần đánh ta, ta có thể hy sinh chính mình một chút.” trong nháy mắt ta lại trêu tức hắn như trước kia. Chính là khi đó, tất cả bất quá cũng chỉ là ngụy trang, dùng để che dấu cổ hận ý đối với hắn ở trong lòng mình mà thôi, mà nay cũng là thật sự muốn trêu tức hắn.

Thói quen vẫn như cũ chưa sửa được, vẫn cảm thấy trêu tức một người như Mị sẽ có cảm giác thành tựu rất lớn.

“Liều Lăng, ta rõ ràng đã bảo ngươi không cần quay đầu lại, nhưng là ngươi lại quay đầu lại. Ta rõ ràng bảo ngươi quên hết thấy mọi chuyện, một lần nữa sống sót, nhưng là ngươi lại cố tình trở lại.” trong lời nói của hắn mang theo vài phần bất đắc dĩ “Ta như vậy cố gắng đem ngươi đẩy ra, vì sao ngươi cố tình còn muốn tiến vào? Lúc trước là ta sai, không nên cho ngươi bị cuốn vào bên trong sự chi tranh quyền lợi của Đông Hải quốc, nhưng là lúc này đây ngươi lại vì sao... Ngươi không phải là thích cuộc sống tự do tự tại trên giang hồ sao?”

Lúc trước, ta là oán hận Mị đã làm cho ta cuốn vào bên trong một hồi ân oán khúc mắc rắc rối phức tạp, mà nay đi đến bước này, có lẽ cũng là do số trời đã định đi.

Nhất định ta sẽ gặp gỡ Sở Ngọc, gặp gỡ Cẩm Hoàng, nhất định ta sẽ đi vào Ninh Việt thành gặp gỡ hắn một lần nữa.

Đúng vậy, ta không thích nơi tràn ngập quyền lợi, nhưng là từ một khắc ta bị cuốn vào bên trong chi tranh quyền lợi của Đông Hải quốc, ta liền nhất định không thể chân chính thoát ra được.

Hắn nghĩ đến ta thật sự có thể quên tất cả. Tự do tự tại sao?

Không thể, không riêng gì chính bản thân ta không làm được, mà là do Dạ Khuynh Thành cũng sẽ không buông tay để cho ta rời đi.

Cho nên, cùng với nói ta cố ý lưu tại nơi này, còn không bằng nói ta bất quá là thuận theo tình thế mà thôi.

Ta hướng hắn tràn ra một chút tươi cười sáng lạn, mang theo vài phần thiên chân “Ta chỉ biết Mị Mị ngươi sẽ không nhẫn tâm như vậy.” Hắn quả thực còn là vì ta suy nghĩ.

Lời nói như thế lại chọc giận Mị, hắn mím chặt môi, không vui nói: “Ngươi quả thật là cố ý.”

“Ai kêu ngươi không để ý tới ta?” Nhìn Mị bắt đầu kịch liệt tức giận, ta cười đến càng sáng lạn hơn.

Xem ra mục đích chọc giận hắn sắp đạt được.

Mị rốt cục cũng tức giận, đi nhanh tới, trên cao nhìn xuống ta “Ta không để ý tới ngươi là cho ngươi biết khó mà lui, cho ngươi rời đi, không cần tiếp tục cuốn vào bên trong chốn thị phi này, ngươi làm như vậy, tương đương là đã đem chính mình đẩy mạnh dây dưa với Tây Việt quốc. Bây giờ, vương thượng là không dễ dàng thả ngươi đi như vậy, trừ phi ngươi giải đau khổ cho hắn. Ta sợ là sợ vương thượng sẽ phát hiện ngươi trúng triều miên, sợ là sẽ biến thành tình huống này, cho nên mới làm như vậy, nhưng là ngươi cố tình... Nếu ngươi làm như vậy, chỉ là muốn bức ta nói có quen biết ngươi, mục đích của ngươi đã đạt được rồi đó.” mấy câu nói cuối cùng, hắn cơ hồ nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Mị Mị, người tức giận sao?” Ta đứng thẳng dậy, kề sát vào hắn, vươn tay ra muốn tháo chiếc mặt nạ kia của hắn “Thật sự tức giận sao?”

Hắn cầm lấy cổ tay của ta, bắt đắ dĩ thờ dài: “Liễu Lăng, đừng đùa, ta đang nói chuyện đứng đắn với người.”

“Được, người nói.” Ta cũng thu hồi tâm tình đùa

“Người không phải hận ta sao? Người không phải muốn tự do sao? Vì sao còn muốn tới nơi này, lại vì sao còn muốn hy sinh chính mình đến bức ta như thế?” Mị gần từng tiếng hỏi, tràn đầy khó hiểu.

“Mị, một khi đã lâm vào, người cho là thật sự dễ dàng thoát thân như vậy sao? Ta là đã từng hận người, ta nay vẫn là thích tự do, nhưng là tất cả không cách nào trở lại như lúc trước được nữa, bởi vì ta quay đầu lại. Cho nên ta không thể quên hết thấy. Bởi vì ta không thể quên tất cả, cho nên ta bắt đầu trở nên không hề hận người. Bởi vì ta không hề hận người, cho nên giờ phút này mới có thể làm như thế.” Ta sâu kín nói: “Mị Mị, kỳ thật người chắc cũng hiểu được, chúng ta đều đã không thể quay trở về như trước kia được nữa, rất nhiều điều đã bị bỏ lỡ. Bây giờ, mặc dù ta nghĩ muốn tiêu ngạo giang hồ, cũng phải xem ca ca của người có chịu buông tha cho ta hay không đã.”

Rất nhiều việc, ta cũng không nghĩ muốn vạch trần, nhưng là lại không thể không vạch trần.

Ta không giống Mị, cái gì cũng đem giấu kín ở trong lòng, ta còn là thích thẳng thắn thành khẩn, để đến ngày sau sẽ không phải hối hận.

Ít nhất là biết rõ tất cả. Lại vẫn như cũ không thể vấn hồi, bởi vì không thể thần nhiên coi như không có chuyện gì mà bỏ qua tất cả.

“Ca ca, huynh ấy thế nhưng vẫn còn đuổi giết người?” Hắn lộ ra biểu tình không thể tin

Ta gật đầu nói: “Đúng vậy.”

Hắn đột nhiên nắm lấy bả vai của ta, chân thành nhìn ta nói: “Liễu Lăng, người hãy nghe ta nói, ta sẽ giúp người giải quyết tốt chuyện của ca ca, cho nên người phải đáp ứng ta rời đi nơi này.”

“Bây giờ người cảm thấy Lâu Điện Ngọc còn có thể thả ta đi hay sao?” Ta nhướng mi nhìn phía hắn.

“Ta sẽ nghĩ ra biện pháp giải độc mà Vương thượng trúng, cho nên người lập tức rời đi cho ta.” Mị không tha thương lượng nói.

Ta thẳng tắp nhìn hắn “Biện pháp? Là tiếp tục bảy ngày giết chóc, hay là người hạ triều miên ột nữ tử khác để giải độc cho Lâu Điện Ngọc.”

Triều miên có thể hạ cho bất luận kẻ nào, nhưng cũng không thể sắp xếp ột người khác đi hạ độc được, cho nên chỉ có thể là hắn tự mình hạ, chính là hắn cố tình chán ghét nữ nhân như vậy.

“Ta đáp ứng người, sẽ hạ triều miên ột nữ tử khác, sau đó cho vương thượng giải độc, sẽ không tiếp tục giết chóc.” Hắn trầm mặc hồi lâu, kiên định nói.

Là vì ta sao?

Ta không khỏi cười cười, nhìn thẳng vào mắt hắn hỏi: “Mị Mị, người như thế là vì hối hận lúc trước đã đối xử với ta như vậy, người hy sinh chính mình như thế tới cứu ta, còn có người rõ ràng chán ghét nữ nhân cũng không chán ghét ta, đều là bởi vì chúng vốn quen biết nhau sao?”

Ánh mắt của Mị hiện lên một tia kinh ngạc, không thể tin nhìn về phía ta, ta lại chính là nói thẳng: “Người là vì đã biết thân phận của ta, cho nên mới thay đổi thái độ đối với ta có phải không?”

Đáp án này có lẽ đã thực quá rõ ràng, bất quá ta muốn chính là một cái gật đầu của hắn.

Lúc trước không nghĩ ra nguyên nhân vì sao Mị làm như vậy, là bởi vì biết Mị cũng không phải là người dễ dàng hi sinh bản thân mình vì người khác, huống chi hắn từng thậm chí vì một túi châu báu mà ném ta lại.

“Liễu Lăng, người nhớ ra rồi sao?” sau một lúc lâu sững sờ, hắn cuối cùng hỏi ra lời.

Ta nhún vai nói: “Không có, nhưng là ta đã biết chúng ta vốn quen biết nhau, ta còn biết ta vốn là cung chủ của Kính Nguyệt cung, là ta tự tay đem Kính Nguyệt cung giao vào trên tay người.”

“Là Truy Phong nói cho người biết?” Hấn hỏi.

“Phải nói là ta đã biết thân phận của mình trước, sau đó đi thử Truy Phong, Truy Phong cũng không biết ta chính là cung chủ trước kia.” Ta nghĩ trước khi ta khôi phục lại trí nhớ, ta cũng sẽ không nói hết mọi việc cho bọn Truy Phong biết.

Mị buông lỏng ta ra, phức tạp nhìn ta liếc mắt một cái, lại quay đầu nhìn phía ngoài cửa sổ “Đã biết cũng thế. Ta là vì đã biết thân phận của người, cho nên mới làm như vậy. Nếu nói ta chán ghét nữ nhân khắp thiên hạ, lại duy độc không chán ghét người. Ta không thể chịu đựng được nữ nhân đụng vào, lại duy độc không bài xích người. Có lẽ là vì người đã cứu ta đi.”

“Ta cứu người?” Ta từ trên nhuyễn tháp đứng dậy, đi tới bên cạnh Mị truy vấn nói: “Mị Mị, có thể nói cho ta biết một ít chuyện trước kia được không?”

Hấn quay người hướng về phía ta, trong ánh mắt lộ vẻ vô cùng ôn hòa “Liễu Lăng, chuyện trước kia người nếu thật sự nhớ lại cũng là một chuyện tốt, nếu không thể nhớ lại, cũng đừng nên cưỡng cầu nữa. Có lẽ đã quên hết thấy không chừng sẽ vui vẻ hơn nhiều.”

Ta biết, hấn không nghĩ nói cho ta biết.

Ta cũng biết, nếu hấn không nghĩ nói, ta tiếp tục truy vấn cũng vô ích. Vì thế nhận mệnh chuyển đề tài.

“Vậy người là như thế nào lại biết ta chính là Liễu Lăng trước kia?”

“Người trong lúc vô tình đánh rơi lưu tô màu đỏ do ta tặng cho người.” Hấn mắt tự nhiên quay đầu sang một bên “Bởi vì cái lưu tô kia, ta mới đến thăm người, cho nên đã biết thân phận của người.”

Thì ra là ngày hấn đến thăm ta, trách không được sau ngày ấy thái độ của hấn đối với ta tất cả đều thay đổi.

Chính là hấn cũng quá không có suy nghĩ, thế nhưng cái gì cũng không nói cho ta biết, ta chỉ nhớ rõ hấn lúc trước còn khí thế hùng hực đem lưu tô ném vào trong lòng ta, nói cái gì không cần vứt vật của mình ở chỗ hấn như thế.

Nhưng là ta giống như đã đem cái lưu tô kia đưa cho Cơ Lưu Ân ... Hấn có phải hay không cũng biết ?

Ta thật cẩn thận nói: “Cái kia... Cái kia... Lưu tô... Ta...”

Chỉ là ta còn chưa có nói xong đã bị hấn cắt ngang “Liễu Lăng, đừng nói nữa, ta đều biết hết.”

Thì ra hấn cái gì cũng đều đã biết, cũng không biết hấn có giận ta hay không.

“Mị Mị, người như thế nào cũng không nói sớm, bằng không ta cũng sẽ không làm như vậy.” Có lẽ thói quen lúc trước đến bây giờ cũng không có sửa đổi được, đối với Mị vẫn là tồn tại vài phần sợ hãi như vậy, chỉ sợ hấn đột nhiên trở mặt.

Mị không có tiếp tục nói về đề tài đó nữa, chỉ sâu kín nói: “Liễu Lăng, thời gian ba năm kia, có lẽ người cũng nên hiểu được, ta cũng không phải là một người thiện lương gì, ngược lại ta là một kẻ rất xấu, cho nên người tốt nhất không cần lãng phí một phen tâm huyết của ta.”

Lời nói của hấn rất mơ hồ, làm cho người ta nghe không hiểu rõ ý tứ trong đó

Là ư hiếp? Hay là còn có cái gì khác nữa?

“Mị Mị, người nếu là vì ân cứu mạng của ta đối với người lúc trước, mới đối xử như thế với ta, như vậy coi như người đã trả ơn cho ta rồi, bây giờ người không cần để ý đến sinh tử của ta nữa. Ngược lại là người...Gương mặt của người... Người đêm hôm đó thống khổ...” Tay của ta chậm rãi đặt lên trên mặt của hấn, đầu ngón tay hơi hơi đụng vào chiếc mặt nạ lạnh như băng kia, lại ở nháy mắt bị hấn nắm chặt lấy cổ tay.

Giữa cổ tay truyền đến sự đau đớn làm cho lời nói của ta đứt quãng, nhưng là ta lại vẫn như cũ cười nhìn hắn “Mị Mị, vì sao không cho ta tháo mặt nạ xuống?”

“Chẳng lẽ Liễu Lăng không nghe nói qua chiến hậu của Tây Việt quốc một thân chiến giáp màu xanh, mang theo một chiếc mặt nạ màu xanh, thị huyết ngoan độc hay sao?” Tay hắn buông lỏng cổ tay của ta ra, còn người lại mơ hồ không chừng, chính là không dám nhìn thẳng vào ta “Cũng là chiến hậu Tây Việt quốc, như vậy sẽ không nên tháo mặt nạ này xuống.”

“Đối với ta cũng không được sao?” Ta đương nhiên sẽ không tin tưởng lời nói của hắn, chắc chắn phía sau mặt nạ có cất giấu điều gì đó, đêm hôm đó thống khổ rõ ràng kinh tâm như vậy, hắn lại vì sao phải nói nhẹ nhàng bằng giọng như vậy?

Hắn trả lời quyết tuyệt “Đúng vậy, người cũng không được.”

Ta mạnh hất tay hắn ra, lớn tiếng quát hắn: “Vậy vứt bỏ thân phận chiến hậu này đi, người bảo ta quên hết thấy để bắt đầu một lần nữa, vậy tại sao chính bản thân người không thể quên được?”

“Liễu Lăng, người đừng cố tình gây sự nữa. Ở trước khi người cứu ta, ở trước khi ta quen biết người, ta cũng đã là chiến hậu của Tây Việt quốc rồi, cho nên ta chẳng qua chỉ là trở lại vị trí cũ mà thôi. Ta vốn không phải người trên giang hồ, vì thế tại sao ta lại phải quay về giang hồ?” Mị tùy ý ta nắm lấy vai hắn lắc mạnh, nhưng là lời nói cũng là hết sức sắc bén.

“Người không phải là đệ đệ của Dạ Khuynh Thành sao? Vì sao hắn là tộc trưởng của Vân Mặc tộc, còn người thì lại lưu tại nơi này?” Ta làm như không có nghe ra sự sắc bén trong lời nói của hắn, vẫn làm theo ý của mình như cũ

Mị, chính là người như vậy, cho tới bây giờ vẫn có chút khó nói lên lời

Ngữ khí của hắn vốn là sắc bén giờ phút này lại nhu hòa, vươn tay muốn chạm vào mái tóc đen bóng mượt của ta, lại đành chỉ động tác ở giữa không trung, dừng thật lâu sau cuối cùng nhẹ nhàng mà xoa xoa đầu của ta, ôn hòa nói: “Liễu Lăng, có vài thứ không biết là tốt nhất. Biết nhiều hơn một vài thứ sẽ tăng thêm nhiều hơn một phần uy hiếp. Chuyện về Vân Mặc tộc người hãy coi như chưa bao giờ nghe ca ca nói qua. Ta cũng sẽ đi tìm ca ca, làm cho huynh ấy đành chỉ tất cả hành động truy giết người, cho nên, người hãy nghe lời ta, mau rời khỏi nơi này.”

Ta chưa bao giờ gặp qua Mị như vậy, mặc dù cách một cái mặt nạ, ta đều có thể cảm nhận được khuôn mặt ôn hòa của hắn

Trong nháy mắt lại có vài phần hoảng hốt.

“Được! Ta đáp ứng rồi đi.” Ta hiểu được tranh cãi nữa cũng sẽ không đạt được kết quả gì, còn không bằng trước ưng thuận hắn.

Chính là ta cũng biết sự tình sẽ không thể nào được như hắn mong muốn, bởi vì trên người ta còn mang theo cái túi gấm kia, Lâu Điện Ngọc nhất định sẽ không để cho ta rời đi dễ dàng như thế.

Gặp ta đáp ứng, khóe môi hắn không khỏi hơi hơi nhếch lên “Vậy người nghỉ ngơi cho tốt đi, sáng sớm ngày mai liền rời đi.”

Sau khi nói xong, hắn liền vội vàng xoay người rời đi, mang theo vài phần khẩn cấp.

Liền như vậy nghĩ rằng ta sẽ rời đi sao?

“Mị Mị, lúc trước người chưa bao giờ gọi tên của ta, cho tới bây giờ cũng đều chỉ gọi ta là nữ nhân, có phải vì người cảm thấy ta không xứng đáng với cái tên lúc trước kia hay không?” Ta gọi lại hắn, sâu kín hỏi.

Lúc trước không rõ hắn vì sao cũng không chịu kêu tên của ta, mà nay tựa hồ cũng đã hiểu được một chút.

Có lẽ ở trong lòng hắn, Liễu Lăng chính là Liễu Lăng cứu hắn, mà không phải là ta.

Hắn dừng bước, nhưng không có quay đầu lại “Không có chuyện này.”

“Truy Phong nói người thích ta.” Ta quả nhiên vẫn là một nữ nhân lớn mật.

Nhưng là người trước mắt lại cũng không quay đầu lại, cứ thế mà rời đi, chỉ để lại một câu thản nhiên “Là Truy Phong nghĩ sai rồi.”

Cửa mở ra lại nhanh chóng được khép lại, chỉ còn lại ta trống vắng ở trong phòng một mình.

“Truy Phong, người nghĩ sai rồi sao?” Đợi cho tiếng bước chân của Mị chậm rãi tiêu sái đi xa, ta mới sâu kín hỏi.

Đêm qua ta bỏ rơi Tu La, một mình tiến đến đây, thậm chí còn cố ý để lại sai manh mối, chính là lừa bọn họ không tìm ra phương hướng để tìm ta.

Nhưng là hiển nhiên bọn họ cũng không có ngu ngốc như vậy, đúng là vẫn còn tìm được nơi này.

Ta không xác định được Truy Phong rốt cuộc ở một nơi bí mật gần đó đã bao lâu, mà ta phát giác ra được hẳn cũng bất quá là vì cỗ mùi nồng đậm đặc trưng trên người hắn.

Một đại nam nhân lại có tình chững diện hơn so với cả nữ nhân như thế, nhưng là Truy Phong cũng là người có khinh công cực cao trên giang hồ, tên Truy Phong cũng bởi vậy mà có, cho nên nếu không có cỗ mùi kia, có lẽ ta căn bản không thể nhận thấy được hắn đang ẩn nấp ở gần ta.

Chính là Mị thế nhưng không nhận thấy được, có thể thấy được lòng hắn vừa rồi hỗn loạn đến cỡ nào.

Bất quá Truy Phong nếu xuất hiện ở tại nơi này, cũng liền chứng minh có tin tức của Sở Ngọc.

Truy Phong một thân hoa lệ từ chỗ tối đi ra, quạt lông nhẹ lay động, tóc đen khê bay bay, ra vẻ một bộ dáng phong lưu phóng khoáng, đi đến trước mặt ta, mới nở ra một chút mỉm cười mà hắn tự nhận là mê người “Cung chủ của ta, người là một nữ hài tử nhà gia giáo, sao lại có thể trực tiếp như vậy được, người chẳng lẽ không biết Mị Mị của chúng ta thực thẹn thùng sao? Người cũng phải chiếu cố người ta một chút.”

Mị Mị?

“Này, này, đừng có thể hiện một bộ dáng ghê tởm kia nữa, bản cung chủ sẽ không để mình bị đẩy vòng vòng. Còn có Mị Mị không phải là của chúng ta, mà chỉ có ta mới được kêu như thế.” Ta bất mãn nói.

Lúc trước mỗi khi ta nghĩ như vậy lại cảm thấy thật nực cười.

“Cung chủ, người thật không phúc hậu, Mị Mị rõ ràng chính là cung chủ trước kia đặt cho hắn, dựa vào cái gì mà chỉ có người mới có thể gọi” Truy Phong lại vẻ mặt bất mãn.

Chính là cung chủ trước kia đặt cho hắn sao?

Còn không phải chính là bốn cô nương hay sao, bất quá Truy Phong nếu nói như vậy, liền chứng minh, lúc chúng ta nói chuyện về thân phận của ta, hắn chưa có xuất hiện.

“Người là cung chủ hay ta là cung chủ?” Đối với Truy Phong, ta với hắn luôn luôn xảy ra tranh cãi, cho nên trong ba năm kia cũng có không ít lặt vặt.

Hắn làm bộ đáng thương nhìn ta. “Người là cung chủ, “

Ta tất nhiên là không thèm để ý đến bộ dạng đó của hắn, cười nói: “Ta đây nói cái gì liền là cái đó, người không được kêu chính là không được kêu “

Ta lúc trước có phải cũng thích tranh cãi với Truy Phong như vậy hay không?

“Ta thật đáng thương, luôn bị cung chủ khi dễ, uống công ta còn mang tin tức tốt về cho người” Truy Phong vẻ mặt phụng phịu oán giận, bộ dáng phong lưu phóng khoáng mà hắn cố thể hiện hoàn toàn biến mất.

Ta cũng không thèm an ủi hắn. Cao hứng hỏi: “Có tin tức của Sở Ngọc sao?”

“Sở Ngọc ở bên cạnh Cảnh Tiêm Trần. Hơn nữa đang hướng Ninh Việt thành mà đến” Truy Phong cũng hợp thời thu hồi vui đùa. Còn thật sự nói.

Cái gì! Sở Ngọc thế nhưng ở bên cạnh Cảnh Tiêm Trần?

Nam tử ôn hòa kia là hắn sao?

Hắn đến Ninh Việt thành lại là vì cái gì?

Ta nhìn về phía Truy Phong, nhưng là hắn cũng nhún vai tỏ vẻ không biết, rồi sau đó hắn lại không một tiếng động rời khỏi nơi này, dù sao hắn không phải là Tu La, không có kiên nhẫn lưu lại từ một nơi bí mật nào gần đó

Chính là mọi việc là do trùng hợp, hay là còn có bí mật nào khác không thể cho ai biết?

163. Q.2 - Chương 163: Tuyệt Đại Thiên Kiêu (1)

Ánh mặt trời hơi lộ ra, từng tia nắng ấm áp của ánh mặt trời mùa thu xua tan đi màn đêm, tỏa ra màu vàng rực tự nhiên.

Đẩy cửa sổ ra, gió cùng ánh nắng mặt trời tùy ý tràn vào bên trong phòng, mang theo một hương vị tươi mát

Giờ phút này, sắc trời mặc dù đã sáng rõ, nhưng là bên ngoài vẫn là một mảnh yên tĩnh, hết thấy, hết thấy đều còn đang say giấc nồng.

Ta lẳng lặng dựa vào cửa sổ, đợi Mị đến.

Thời gian ta tính toán cũng thực chuẩn xác, ta bất quá chỉ mới đợi có một lát, phía sau liền truyền đến thanh âm của Mị “Liễu Lăng, đi thôi.”

Lần đầu tiên, hắn ở ban ngày bước ra khỏi căn phòng kia.

Như thế có phải ta nên cảm thấy là mình may mắn hay không?

Ta xoay người, nhếch khóe miệng mà cười “Mị Mị, người đã đến rồi.”

Vốn tưởng rằng xưng hô như thế, Mị sẽ không biết được ý tứ trong đó, sau một ngày cùng với Truy Phong nói chuyện một phen, ta nghĩ hắn có lẽ cũng sớm đã biết.

Nhưng là tại sao vẫn không có gì khác lạ, vẫn là một câu gọi như lúc trước?

Ngoài cửa sổ, ánh mặt trời mùa thu chiếu ấm áp, trong ánh mắt vốn bình tĩnh của hắn, giờ phút này cũng là lưu quang bốn phía, lại có như vậy vài phần chói mắt.

Hắn vươn tay, sau đó cười nói: “Đi thôi, Liễu Lăng.”

Cười như vậy không phải như nụ cười ôn hòa ấm áp lòng người của Dạ Khuynh Thành lúc trước, cũng không phải nụ cười mỉa hoặc lòng người như Cơ Lưu Tiêu, mà bất quá chỉ là nụ cười cực nhẹ, thậm chí mịt mờ nhìn không ra

Nhưng là, ta lại thật sự cảm nhận được

Chần chờ một chút, lại cuối cùng đặt bàn tay mình vào trong lòng bàn tay hắn. Tay hắn thực lạnh, mặc dù cách một tầng mảnh vải quần quanh ở tay của hắn, ta cũng có thể cảm giác được một phần lạnh như băng kia, giống hệt như ta lúc trước.

Quả thực là vì do có quan hệ đến huyết độc sao?

“Mị Mị, thân thể của người...” Ta ngẩng đầu nhìn hắn, cũng muốn hỏi cho rõ điều mà mình đang thắc mắc ở trong lòng.

Mà hắn cũng chỉ khàn khàn nói: “Không có gì.”

Lại là lảng tránh, hắn lại không muốn cùng ta nói cái gì

“Ta không phải đứa ngốc, đêm hôm đó, ta rõ ràng là thấy người cực kỳ thống khổ.” Ta có chút tức giận nói, nghĩ muốn giật tay ra khỏi tay hắn, nhưng là hắn lại nhanh chóng nắm chặt lấy, tựa hồ cũng không tính buông tay.

Ta, cũng không nghĩ muốn thiếu nợ người cái gì, lúc trước ta cũng không có cảm thấy chính mình thiếu Mị cái gì, nhưng là hắn càng là cái gì cũng không nói ra cho ta biết, ta sẽ càng cảm thấy chính mình thiếu nợ hắn cái gì đó

“Liễu Lăng, nếu chúng ta còn có cơ hội gặp lại nhau. Ta sẽ nói cho người biết tất cả mọi chuyện.” Hắn sâu kín nói, sau đó lôi kéo ta rời đi.

Vì sao ta cuối cùng lại cảm thấy nói như vậy thật giống như là đang nói lời sinh ly tử biệt?

Ta không nói gì, cũng là tùy ý hắn kéo ta ra bên ngoài

Hắn lôi kéo ta, quang minh chính đại đi từ trong phủ ra, trên đường đi ngẫu nhiên có gặp phải một vài hạ nhân dậy sớm, vừa nhìn thấy chúng ta ở xa xa liền lánh đi chỗ khác, nhưng là trong ánh mắt kia rõ ràng mang theo vài phần tò mò.

Là tò mò Hầu gia của bọn họ vì sao lại xuất hiện ở ban ngày, hay là tò mò quan hệ giữa ta và hắn?

Nhưng là ta cũng không có tâm nghĩ ngợi nhiều như vậy, giờ phút này cho dù có chuyện gì xảy ra cũng không dẫn nổi sự chú ý của ta.

Đầu ngón tay của ta ngẫu nhiên đụng vào tay hắn, cũng là lạnh thấu tâm can.

Giờ phút này, ta thực muốn biết, là ai đã cứu hắn khi hắn rớt xuống vách núi đen kia, thực muốn biết hắn vì sao lại thống khổ như vậy. Thực muốn biết, hắn cho tới bây giờ chưa từng nói qua thân thể của bản thân, nhưng là trong lòng ta cho dù có muốn biết đến cỡ nào, tại sao cũng không thể mở miệng hỏi hắn được một câu.

Vì thế chỉ có thể lẳng lặng, nhìn bóng dáng màu xanh của hắn.

Đi tới cửa, chúng ta mới phát hiện Lâu Điện Ngọc quả nhiên vẫn là phái người đến giám sát ta, xem ra lúc này đây hắn là không tính thả ta đi.

Mị không dấu vết buông tay của ta ra, cũng là ra hiệu ta đuổi kịp hắn.

Chúng ta đi qua trước mặt mấy tên thị vệ, mà những tên thị vệ này cũng là đi theo phía sau chúng ta.

“Các người không cần đi theo, có bản hậu đi theo là được rồi.” Mị hơi không vui nói.

Những người đó cũng là vội vàng quỳ xuống, nơm nớp lo sợ nói: “Hầu gia, vương thượng có lệnh, muốn chúng ta bảo hộ cô nương cho thật tốt.”

“Chẳng lẽ các người cảm thấy bản hậu không thể bảo hộ được cho nàng sao?” giọng điệu không vui kia lại tăng thêm vài phần.

Mà giờ phút này, những tên thị vệ này đều run rẩy giống như những chiếc lá rụng bị gió thổi trao nghiêng, hiển nhiên là rất sợ Mị

“Hầu gia, xin người đừng làm khó xử cho chúng nô tài.” Có một thị vệ lá gan lớn hơn nhỏ giọng kháng nghị.

Mị một phen ôm lấy ta. Mũi chân điểm nhẹ, chỉ cần vài cái lên xuống liền bỏ rất xa bọn thị vệ đuổi theo phía sau.

Giờ phút này, trên đường vẫn là im ắng, duy chỉ có vài người ngẫu nhiên đi lại ở dưới mặt đất, mà ta lại chỉ cảm thấy gió không ngừng mà gào thét ở bên tai mình.

Thẳng đến rất xa, Mị mới chậm chậm đáp xuống, cũng buông lỏng tay của ta ra “Liễu Lăng, dịch dung rồi rời đi đi.”

Nếu thật sự phải rời khỏi, ta nghĩ một Lâu Điện Ngọc cũng không nhất định thật sự có thể vây khốn được ta.

Nhưng là ta không nghĩ rời đi, ta còn muốn chờ Sở Ngọc đến đây, còn có chuyện chưa giải quyết xong với Cẩm Hoàng, cũng còn có hấn.

Có một số việc không phải cứ dựa vào trốn tránh là có thể giải quyết được tất cả.

“Mị Mị, kỳ thật ta đã tìm ra phương pháp giải được triền miên cùng đau khổ, phương pháp không cần phát sinh quan hệ cũng có thể giải quyết được. Cho nên ta lưu lại, người cũng không cần bức chính mình đi hạ triền miên cho người khác.” Ta quay người sang nhìn Mị. Muốn biết hấn sẽ có chút phản ứng gì hay không.

Trong khoảng thời gian kia, ta thật sự đã nghiên cứu ra biện pháp giải được triền miên, chính là còn thiếu một dược liệu nữa, một loại dược liệu cực kỳ trân quý hiếm có.

Cho nên chỉ cần tìm được loại dược liệu này, sẽ giải được triền miên cùng đau khổ.

Mà Mị cũng là lên tiếng cự tuyệt “Không được, người lập tức rời đi, hiện tại liền rời đi. Độc Vương thượng trướng phải, ta sẽ nghĩ biện pháp, không cần người lưu lại.”

“Mị Mị...” Ta còn muốn nói, nhưng là hấn lại quả quyết cự tuyệt “Ta sẽ không đáp ứng, Liễu Lăng.”

Ngay sau đó, hấn lại ôn nhu nói: “Liễu Lăng, người từng nói qua người thích cuộc sống không bị gò bó, bắt ép, nếu có thể, người hy vọng vĩnh viễn cũng không muốn đặt chân vào bên trong quyền lợi. Cho nên hãy tuân theo tuần hoàn, làm theo ý muốn trước kia của người đi. Không cần tham gia vào bên trong quyền lợi.”

Thanh âm khàn khàn thô ách hơn nữa cố ý nhu hòa, nghe vào tai lại mang theo vài phần thoát phá.

Ta biết có nhiều lúc Mị thực bá đạo, tựa như lúc trước kia vậy. Cho nên mặc dù hấn đã biết thân phận của ta, cũng vẫn là sẽ không thay đổi quyết định của bản thân. Huống chi việc này cũng là để tốt cho ta.

Vì thế ta cũng không có tiếp tục cùng hấn tranh luận nữa, gật đầu nói: “Được”

Hấn lấy ra một viên thuốc. Muốn bỏ vào trong miệng của ta, nhưng là giờ phút này đột nhiên có một đạo thân ảnh màu rậm nắng hiện lên, một phen đẩy ta ra, người này tới thật đúng là đúng lúc.

Ta nghiêng người sang nhìn người bên cạnh nở một nụ cười “Tô nương, đã lâu không thấy.”

“Hừ.” Người tới lại chính là chỉ khẽ hừ một tiếng. Cũng không thèm nhìn ta.

“Tô nương, người nếu như không muốn gặp ta như vậy, cần gì phải tự mình ra tay, tên tiểu quỷ nát rượu kia đâu? Lại trốn ở nơi nào uống rượu rồi có phải không?” Ta đưa mắt nhìn bốn phía một lượt, nhưng không có phát hiện ra thân ảnh của Cơ Lưu Hiên

Chính là vừa dứt lời, trên đầu đã bị Tô Nương hung hăng gõ một cái “Người, nha đầu này, lúc trước dám không cho lão bà ta một chút mặt mũi.”

“Ta quen biết với người sao?” Ta vô tội nhìn nàng, lại ngược lại nhìn Mị hỏi: “Mị Mị, lão thái bà này là ai?”

Mị phức tạp nhìn ta liếc mắt một cái. Cũng là mang theo vài phần cung kính nói: “Tô phu nhân, người rất cục đã về nước.”

Ta đem tầm mắt đặt tại trên người Tô nương, đánh giá từ trên xuống dưới một phen.

Ta thủy chung đoán không ra Tô nương rốt cuộc là người như thế nào, vì sao Cơ Vô Nhai lại kính trọng nàng như thế. Vì sao Mị lại nói nàng rất cục đã về nước.

Nàng rốt cuộc là người Đông Hải quốc, hay là người Tây Việt quốc.

Tô nương lại không để ý tới hấn, lại nặng nề mà gõ ta một cái nữa “Nha đầu, đừng tưởng rằng thay đổi dung mạo, ta liền không biết người.”

“Người đương nhiên biết ta, là ta có mắt mà không nhìn ra Tô nương.” Ta miệng lưỡi trơn tru cười nói.

Người trước mắt nhất định không phải là người tầm thường, không thể đắc tội, cũng không thể biểu hiện quá mức lấy lòng, như thế là tốt nhất.

“Nha đầu, người thật đúng là kẻ lưu manh, như thế nào vừa mới gây nháo ở hoàng cung Đông Hải xong, hiện tại lại chạy tới nơi này náo loạn?” Nàng thế nhưng sớm đã biết hết thấy mọi chuyện, nhưng cũng không có tổ giác ta, xem ra người này ở bên ngoài cũng là một cao nhân.

“Ha ha, đương nhiên là do ta biết mama người sẽ đến đây, cho nên đến đây để chờ lão nhân gia người.” Ta xấu hổ cười vài tiếng, lại hợp thời chuyển sang đề tài khác “Tiểu Hiên Hiên đâu? Như thế nào không có tới? Chẳng lẽ thật sự đã say chết ở nơi nào rồi hay sao?”

Tô nương đến gần vài bước, nhìn ta cười nói: “Nha đầu, lúc trước sống chết không muốn gả cho Tiểu Hiên, hiện tại như thế nào lại quan tâm đến hắn như vậy?”

Ta không khỏi quay đầu liếc mắt nhìn Mị một cái, đã thấy hắn lẳng lặng đứng ở một bên, trong ánh mắt mang theo vài phần phức tạp mà ta không hiểu được. Lại ở ngay sau đó khôi phục lại bình tĩnh. Không hề có một chút gợn sóng.

Hắn, có phải tựa hồ cái gì đều không thèm để ý hay không? Hay là hắn giờ phút này căn bản chính là đang chọc tức ta?

Ta không thể nào biết được, vì thế lại quay đầu lại. Chuyên tâm đối phó người trước mắt.

“Mama, lúc trước là do Cơ Vô Nhai không đồng ý, ta cũng không phải sống chết không đồng ý, lại nói ta cùng Tiểu Hiên Hiên nhưng là bạn cùng chung hoạn nạn, ta đã sớm đem hắn coi như đệ đệ của mình” ta cố ý nói rất lớn, trên mặt lại mang theo nụ cười ngọt ngào.

Một lần kia, những điều mà Cơ Lưu Hiên nói, ta lúc trước không hiểu, chính là chờ sự tình đã xảy ra, mới bắt đầu suy nghĩ lại từ đầu, vì thế mới hiểu được ý tứ trong đó.

Hắn nói là hắn vẫn không có buông tha hay sao, thì ra đúng là chỉ Dạ Khuynh Thành không có buông tha cho việc cứu Phượng Loan. Hắn bảo ta không cần chấp nhất. Là ám chỉ ta không cần quá mức chấp nhất tìm thất thải kì thạch.

Hắn tựa hồ biết được rất nhiều việc. Nhưng lại là cố tình không nói rõ cho ta biết, cho nên nói cũng chỉ là coi như đang trần thuật. Hôm nay gặp lại, tự nhiên sự hảo cảm lúc trước dành cho hắn cũng giảm đi vài phần.

”Liễu Lăng, nàng nghĩ về ta như vậy sao?” Cười, vẫn như trước mang theo vài phần đơn thuần, Cơ Lưu Hiên theo cách đó không xa vòng vo đi ra, chậm rãi hướng nơi này đi tới. Giờ phút này hắn là Cơ Lưu Hiên, mà không phải là Liễm Vân công tử.

Ta biết hắn nhất định đang ở gần đây, cho nên vừa rồi mới cố ý nói như vậy.

Chính là hắn vì sao lại xuất hiện ở Tây Việt quốc?

Rõ ràng là ngũ Vương gia của Đông Hải quốc, lại cố tình còn rêu rao xuất hiện ở tại nơi này, thậm chí còn không thèm nhìn đến sự tồn tại của chiến hậu.

Hắn cùng Tô nương quả nhiên không phải là người đơn giản như vậy.

Ta cười nói: “Ta đương nhiên nhớ người a~. Nhớ người nghĩ đến hận không thể bóp chết người.”

Lúc trước Liễm Vân công tử đáng yêu bao nhiêu, nhưng lại quay người một cái liền biến thành một kẻ vô lại yêu rệu hơn mạng như vậy, còn trêu chọc ta mấy lần, lạc thú trêu chọc của ta nhưng lại đều bị hắn tước đoạt mất.

Hắn đi tới trước mặt Tô nương, giống một tiểu hài tử cọ cọ vào trong lòng nàng, làm nũng nói: “Mama, nàng khi dễ ta.”

Biểu tình làm nũng hiện ra ở trên gương mặt như thế, thật đúng là cực kỳ giống một đứa nhỏ.

Nếu không biết hắn có một bộ mặt khác, ta nghĩ ta tuyệt đối sẽ bị hắn lừa.

Xoay người nhìn về phía Mị, nhưng là hắn lại đối với sự xuất hiện của Cơ Lưu Hiên hoàn toàn không ngạc nhiên, sợ hãi, giống như là hắn vốn đã quen biết Cơ Lưu Hiên vậy.

164. Q.2 - Chương 164: Tuyệt Đại Thiên Kiêu (2)

Tô Nương cũng là ôn nhu vỗ về đầu của hắn, coi như thật sự đem hắn như một tiểu hài tử mà đối đãi “Tiểu Hiên ngoan, mama đem nàng chop tối làm nha hoàn cho người”

Nhìn ánh mắt Tô Nương nhìn ta, ta đột nhiên có một loại dự cảm không tốt.

Chủ tớ hai người thật sự rất kỳ quái, Tô Nương đối với Cơ Lưu Hiên lại là mọi cách cưng chiều, ta tuyệt đối sẽ không hoài nghi lời nói của nàng là giả.

Nàng nếu thật sự làm như vậy, sẽ rất dễ dàng bắt được ta, để tùy ý hắn khi dễ ta.

Ta chạy trốn chết núp ở phía sau Mị, nắm lấy vạt áo của hắn giật giật: “Mị Mị, bọn họ khi dễ ta.”

Ta tốt xấu gì cũng có một ngọn núi để có thể dựa vào.

Mị vẫn trầm mặc không nói gì, cuối cùng đã chịu mở miệng “Tô phu nhân, Thánh Vương gia, mời các người không cần nhúng tay vào chuyện của Ninh Ngọc”

Thánh Vương gia?

Mị tại sao lại gọi Cơ Lưu Hiên là Thánh Vương gia?

Ta càng ngày càng không hiểu nổi thân phận của hắn.

Tô Nương cũng là không đem Mị đặt ở dưới đáy mắt nha~, nàng hừ nhẹ nói: “Ai thêm nhúng tay vào chuyện của người, nhưng là ta muốn mang nha đầu kia đi”

Xem ra bọn họ cùng với hoàng thất Tây Việt quốc nhất định có liên hệ.

Nếu một người đồng thời có liên hệ cùng với hai hoàng thất, như vậy cha mẹ hắn liền đều là người trong hoàng thất, chẳng lẽ mẫu phi của Cơ Lưu Hiên đúng là người trong hoàng thất Tây Việt quốc này sao?

Đáy lòng lập tức có vài phần sáng tỏ.

“Nếu Tô phu nhân không cho Ngọc Ninh mặt mũi, vậy thì Ngọc Ninh cũng liền không cần khách khí nữa” lời Mị nói ra tuy rằng mang theo vài phần cung kính, nhưng là cũng không có một chút độ ẩm nào.

Tô Nương vốn là người cực kỳ kiêu ngạo, tựa hồ trừ bỏ Cơ Lưu Hiên nàng sẽ không thêm để người nào ở trong mắt, giờ phút này nghe Mị nói như thế, tất nhiên là thập phần không vui “Không khách khí liền không khách khí, chẳng lẽ lão bà ta còn sợ người hay sao?”

Khi nói chuyện, nàng liền đã muốn vươn tay ra tiếp đón lại đây, chiêu chiêu kỹ càng, đã làm cho Mị phải lui lại phía sau mấy bước.

Tô Nương nếu chỉ có thể lấy lực của một người mà đã đẩy lui được mười vạn đại quân của Bắc Thương quốc, tự nhiên sẽ là một người cực kỳ lợi hại, chính là Mị cũng không kém, chỉ một danh hào liền có thể làm cho người ta mới nghe qua đã sợ mất mật, mà giờ phút này hắn cũng dĩ nhiên nghênh đón, cùng Tô Nương so chiêu.

Mà Cơ Lưu Hiên cũng là ngồi xuống thăm cổ cười, từ trong lòng lấy ra một bầu rượu, ngược lại nhìn phía ta nói: “Liễu Lăng, có muốn theo giúp ta cùng nhau uống rượu xem diễn hay không?”

Tên này... Nhưng lại đem việc này làm như là đang diễn trò.

Ta hoàn toàn nói không nên được lời, chính là oán hận trừng mắt liếc hắn một cái, mà hắn cũng là ai oán nói: “Liễu Lăng, mấy tháng không thấy, vì sao nàng nhưng lại đối đãi với ta như vậy, ta làm sai cái gì sao?”

Khuôn mặt vô tội như vậy, lại làm cho người ta nghĩ rằng bản thân mình đã gây ra tội ác nào đó với hắn.

Ta luôn có thói quen ở trước mặt người khác giả trang bộ dáng vô tội, nhưng lại duy độc không thể ở trước mặt hắn giả trang được, hắn căn bản chính là trời sinh thích hợp giả trang bộ dáng người vô tội.

Rõ ràng là chán ghét thể hiện bộ mặt ấu trĩ, nhưng là sử dụng đến còn lại thật sự là thuận buồm xuôi gió. “Hừ, người đã làm cái gì, tự đáy lòng mình hiểu lấy.” Mị cùng Tô Nương ở bên kia đánh nhau khó phân thắng bại, mà chúng ta lại ở bên cạnh nói chuyện trước kia.

Ta vừa nói vừa lườm hắn, Cơ Lưu Hiên lại phá lên cười, “Liễu Lăng, nàng là đang trách ta lúc trước không trực tiếp giải thích với nàng sao?”

“Chẳng lẽ lại không nên trách”. Lúc trước hắn muốn nói lại thôi, chọc ta một lòng nghi hoặc, nhưng là kết quả lại là cái gì cũng đoán không ra.

“Đó là do nàng ngốc, chính mình đoán không ra” hắn trêu tức nhìn ta liếc mắt một cái, cười nhạo nói.

Gặp phải Cơ Lưu Hiên, sự bình tĩnh cùng hành động quả quyết của hoàn toàn không phát huy được công dụng, tức giận bản thân mình rất dễ dàng bị hắn châm chọc.

“Căn bản chính là người rắp tâm bắt lương, có phải hay không người vẫn ghi hận lúc trước thua ở dưới tay tỷ tỷ ta?” Ta đúng là vẫn còn thu lại được sự tức giận, về mặt ý cười nhìn phía hắn.

Hắn nhú mi, ái muội cười nói: “Nàng là đang nói chuyện nàng khinh bạc ta lúc trước hay sao?”

Nam nhân này quả nhiên thật đúng là yêu nghiệt.

Lúc trước ta rõ ràng liếc mắt một cái liền nhìn ra bản tính của hắn, nhưng cố tình chính là không thể tránh khỏi hắn.

“Như thế nào?” Ta trái lại nhìn hắn trêu tức “Có phải hay không còn hoài niệm tỷ tỷ?”

Hắn nhưng lại hướng về ta nháy mắt nói: “Đúng vậy, thực hoài niệm, nếu không tỷ tỷ làm cho ta ôn lại một chút có được không?” Hắn cố ý chỉ vào miệng của mình nói.

Được, tốt lắm, hắn thật ngoan độc mà.

Lửa giận không ngừng mà dâng lên, lại bị ta liều mạng áp chế.

“Yêu thương tỷ tỷ sao?” So sự lớn mật, so sự phóng túng với ta hay sao? Ta cũng sẽ không thua hắn.

Hắn bỗng nhiên đứng dậy, đi đến trước người ta, nâng cằm của ta lên, cười nói: “Nàng nói thử xem?”

Tầm mắt của hai chúng ta ở không trung chạm vào nhau, ai cũng không nhường ai, nhìn chăm chú hồi lâu, cũng là hắn buông ta ra, thản nhiên cười nói: “Liễu Lăng, lúc trước ta nếu thật sự đem tất cả mọi chuyện nói cho nàng, nàng sẽ tin sao? Nàng lúc trước, tin tưởng Dạ Khuynh Thành như vậy, ta nếu nói, nàng có hay không sẽ còn hoài nghi ta?”

Thình lình nói như vậy, làm cho ta mạnh ngẩn ra.

Đúng vậy, lúc trước nếu thật sự hắn nói cho ta biết hết thấy mọi chuyện, ta có lẽ cũng sẽ không hoài nghi Dạ Khuynh Thành.

Có lẽ là hắn nói đúng, khi đó ta quá mức chấp nhất, chấp nhất cho Dạ Khuynh Thành, cho nên nói cái gì cũng chưa chắc ta đã tin.

Ngẩng đầu nhìn hắn liếc mắt một cái, lại không biết nên nói như thế nào mới tốt.

Đột nhiên trong lúc này, tất cả đúng lý hợp tình tựa hồ đều thành cổ tình gây sự.

Chúng ta trong lúc đó, vốn là không ai thiếu nợ ai, cho nên mặc dù lúc trước hắn không có nói cho ta biết tất cả mọi chuyện, ta cũng không có quyền trách hắn cái gì.

Vì thế liền không hề nói thêm một lời nào nữa, đem tầm mắt chuyển tới trên hai bóng người đang đánh nhau khó phân thắng bại ở cách đó không xa.

Công phu của Mị cùng Tô Nương chẳng phân biệt được cao thấp, giờ phút này xem ra ai cũng không chiếm được ưu thế, lại cũng không biết rốt cuộc sẽ đánh đến bao lâu, chính là có thể xác định là hôm nay ta không thể ra khỏi thành.

Điều này cũng coi như thuận với tâm ý của ta.

Giờ phút này, sắc trời cũng đã sáng rõ, người đi lại trên ngã tư đường cũng chậm rãi nhiều lên.

“Hóa ra mọi người đều ở chỗ này sao?” tuy nói là sắc trời đã sáng rõ nhưng vẫn còn sớm, nếu không phải cố ý mà đến, ai lại sẽ ở buổi sớm mà đi ra đây. Thậm chí còn làm như trùng hợp gặp gỡ chúng ta.

“Cháu muốn cầu ta một việc, ta không thể không đáp ứng.” Cơ Lưu Hiên nhẹ nói: “Ta xem bọn họ cứ tiếp tục đánh tiếp cũng không phân được thắng bại, chỉ bằng trước cứ về Hầu phủ rồi nói sau, nàng thấy thế nào?”

Ta không biết cháu trong miệng hắn là ai, nhưng lại đồng ý lời hắn nói.

Dù sao ta cũng không nghĩ rời đi, vì thế nhìn hắn hơi hơi gật đầu.

“Mama, đừng đánh nữa. Tiểu Hiên nhìn xem thật nhàm chán.” ngữ khí hơi làm nũng thản nhiên quần quanh bên tai ta, người trước mắt mang theo nụ cười vô tội, thoạt nhìn tính trẻ con vô cùng, quả nhiên là khuôn mặt có thể lừa gạt được thế nhân.

Đối với Tô Nương, hắn luôn biểu hiện sự làm nũng, mà Tô Nương cũng tựa hồ cũng thực thích hắn ý lại vào nàng, cũng đúng thôi, mặc kệ là đã bao nhiêu tuổi rồi, nhưng trưởng bối luôn đem tiểu bối trở thành đứa nhỏ mà đối đãi.

Tô mama ngừng tay, Mị tự nhiên cũng đã đi tới chỗ chúng ta.

“Mama, chúng ta trước về phủ rồi nói sau” Cơ Lưu Hiên mở miệng, mà Mị lại tiếp lời nói “Ta cùng Liễu Lăng còn có việc, không thể bởi Thánh Vương gia trở về.”

“Tiểu Ninh, người là nghĩa đệ của Tiểu Vũ, tính ra cũng phải gọi ta một tiếng thúc thúc, lúc này đây, Tiểu Vũ muốn ta hỗ trợ mang về cho nó một vị cô nương. Ta lại không nghĩ rằng sẽ là Liễu Lăng.” Hắn dừng một chút, nhìn ta liếc mắt một cái nói: “Nếu là Liễu Lăng, ta tự nhiên sẽ không để cho nàng bị thương tổn, cho nên người không cần phải gấp gáp đem nàng tống ra khỏi thành.”

Tiểu Ninh? Tiểu Vũ?

Chẳng lẽ nói Lâu Điện Ngọc là cháu hắn?

Ta như thế nào lại cảm thấy có loại cảm giác là lạ, tưởng tượng hình ảnh vẽ mặt Lâu Điện Ngọc cung kính gọi hắn là thúc thúc, liền cảm thấy thập phần quái dị, hắn thoạt nhìn căn bản chỉ giống như một thiếu niên mười năm, mười sáu tuổi.

“Thánh Vương gia, người đã biết được tất cả mọi chuyện, như vậy Ngọc Ninh cũng không thể nói gì hơn.” Mị lạnh lùng thốt lên, cung kính lại xa cách.

Xem ra vừa rồi người ở hầu phủ đã sớm thông tri cho Lâu Điện Ngọc.

Chúng ta một đường về tới phủ Hầu gia, đã thấy Lâu Điện Ngọc sớm chờ ở bên kia.

Hắn đầu tiên là cung kính nhỏ giọng nói “Vương thúc” sau đó ngược lại nhìn phía Mị nói: “Ngọc Ninh, người...” trên gương mặt rõ ràng mang theo mấy phần thất vọng.

“Vương thượng, Ngọc Ninh biết sai rồi” Mị thản nhiên nhận sai, không vì mình mà biện minh một câu nào.

“Tiểu Vũ, nếu là chuyện xưa của Tây Việt quốc, ta tuyệt đối sẽ không can thiệp vào. Nhưng nếu là về chuyện có liên quan đến Liễu Lăng, đó là ta bức chiến hậu phải làm như vậy.” Cơ Lưu Hiên nhưng lại đem tất cả chức trách đặt ở trên người mình.

“Vương thúc, vì cái gì?” Lâu Điện Ngọc kinh ngạc hỏi.

Cơ Lưu Hiên cũng là một phen kéo ta qua, vươn tay ôm lấy eo ta, ái muội nói: “Nàng là thê tử chưa qua cửa của ta, tự nhiên cũng là thẩm thẩm của người, ta có thể cho người cùng nàng phát sinh quan hệ sao?”

Nghe hắn nói như vậy, Lâu Điện Ngọc không khỏi lùi lại phía sau mấy bước.

Mà Mị lại cái gì cũng chưa nói, trong ánh mắt vẫn là sự bình tĩnh như trước.

“Nhưng là triển miên lại là một loại độc khó giải, Vương thúc người...” Lâu Điện Ngọc thử tính hỏi.

“Độc triển miên là do ta hạ, người cảm thấy nên cần người giải hay sao?” Cơ Lưu Hiên vẻ mặt đầy thâm ý nhìn Lâu Điện Ngọc.

Ta không biết Cơ Lưu Hiên muốn làm cái gì, chính là giờ phút này nhưng cũng nên thuận theo ý hắn.

Vì thế cười nói với Lâu Điện Ngọc: “Tiểu Vũ a, thăm thăm không phải như ngươi đã nói là không cần giải triển miên, người như thế nào chính là không tin?” Nhìn bộ dáng muốn bùng nổ lại cực lực ẩn nhẫn của vua một nước, xác thực chính là niềm vui nhất.

Lâu Điện Ngọc tựa hồ thực kính trọng Cơ Lưu Hiên, cũng có thể là mang theo vài phần ý sợ hãi.

Xem ra địa vị của Cơ Lưu Hiên ở Tây Việt quốc rất cao.

“Vương thúc, chất nhi hiểu được.” Lâu Điện Ngọc nhìn ta liếc mắt một cái. Chung quy cũng chỉ có thể là cung kính nói với Cơ Lưu Hiên như vậy.

Cơ Lưu Hiên vừa lòng gật đầu, thật rất giống bộ dáng của một người làm thúc thúc.

Chính là độ tuổi này...

Xem ra mẫu phi của Cơ Lưu Hiên ở cùng thế hệ trung là ít nhất.

“Tiểu Vũ, nếu vậy Vương thúc về phủ trước.” Cơ Lưu Hiên như trước ôm lấy ta, cực lực biểu thị công khai quyền sở hữu.

Mà ta cũng vậy, mềm mại phối hợp với hắn, dù sao ta cũng không muốn Mị bởi vì ta mà bị Lâu Điện Ngọc hoài nghi cái gì.

“Chất nhi cung đưa Vương thúc.” biểu tình cung kính kia của Lâu Điện Ngọc, tựa hồ đã sớm theo thói quen.

Cơ Lưu Hiên nói khẽ với ta: “Trước theo ta trở về đã.”

Ta gật đầu đáp nhẹ “Ừm.”

Chúng ta xoay người rời đi, thời điểm rời đi ta lại nhin không được quay đầu lại, vụng trộm liếc Mị một cái, đã thấy hắn vẫn như cũ không có phản ứng gì, rất giống như đang tức giận.

Chính là việc xảy ra cho tới bây giờ, ta cũng chỉ có thể kệ hắn tức giận mà thôi.

Vì thế ngay sau đó, ta đem ánh mắt không dấu vết chuyển qua trên người Lâu Điện Ngọc, cười đến phá lệ ngọt ngào “Tiểu Vũ a! Nếu ngươi có thể tìm được danh dược Lộ xuân, ta là có thể giúp ngươi giải đau khổ.”

Ta vì lộ xuân mới tới Ninh Việt thành, giờ phút này nếu có người có thể sai phái, ta cũng tự nhiên mừng rỡ thanh nhàn.

Cũng không chờ hắn trả lời, ta liền quay đầu, theo Cơ Lưu Hiên ly khai hầu phủ, bởi vì ta biết hắn nhất định sẽ có biện pháp lấy được lộ xuân.

Rất nhiều việc, có lẽ chỉ có Cơ Lưu Hiên mới có thể nói cho ta biết.

165. Q.2 - Chương 165: Tuyệt Đại Thiên Kiêu (3)

Xuân Vũ tiểu viện, một tiểu trúc xinh đẹp như tên của nó vậy, mang theo vài phần nhẹ nhàng, vài phần phiêu dật.

Trong rừng trúc xanh mướt, hiện lên một tiểu trúc lịch sự tao nhã, tựa như tên Xuân Vũ tiểu viện của nó vậy, bên trong thanh nhã, lịch sự, mang theo vài phần khí chất, bên trong thản nhiên lại mang theo vài phần tự đắc.

Nơi này được xây lên, tựa hồ như không muốn có liên quan gì đến với thế sự bên ngoài, như một chốn thế ngoại đào nguyên.

Ta không khỏi hơi hơi nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, ở trong đáy lòng cảm thụ được sự tự do không còn bị gò bó, thúc ép.

“Thích không?” thanh âm của Cơ Lưu Hiên truyền đến bên tai ta, mang theo vài phần nhu hòa, rẻo rắt.

Ta mở mắt ra, quay người sang phía hắc cười nói. “Không tệ, không nghĩ tới tên quỷ rựu như ngươi cũng biết cách hưởng thụ.”

Hắc cười nhưng không nói, dẫn ta đi vào bên trong tiểu trúc, hắc nói đây là chỗ hắc ở lại khi đến Tây Việt quốc.

Tô Nương không biết đã rời đi từ lúc nào, cho nên giờ phút này ở bên trong tiểu trúc liền chỉ có hai người chúng ta.

Ở trên mặt bàn có một bộ ấm trà xanh, tương đối hài hòa, từ ấm trà kia tỏa ra hương thơm nhẹ nhẹ.

Tình cảnh này, lại có một loại sáng khoái khó nói nên lời. Nơi này hết thảy tựa hồ có thể làm cho con người thả lỏng được lòng mình.

Ta nâng chung trà lên. Chậm rãi uống một ngụm trà xanh, tùy ý hương trà nhẹ nhẹ quán quanh cổ họng, mắt không ngừng nhìn người đối diện, chính là chỉ nhẹ giọng hỏi: “Vì sao làm như vậy?”

Hắc nhẹ cười, trong ánh mắt vẫn như cũ mang theo vài phần trêu tức “Lúc trước không phải đã nói muốn bảo vệ nàng hay sao?”

Lời nói như thế, giống như giả cũng giống như thật.

“Bất quá nếu nói như vậy thì ta đã quá chiếm tiện nghi rồi.” Ngước mắt nhìn người đối diện, nhẹ nhàng nở nụ cười nhợt nhạt “Ngươi nhưng là ngũ Vương gia của Đông Hải quốc, là Thánh Vương gia của Tây Việt quốc, còn là Liễu Vân công tử mà trên giang hồ được mọi người ca tụng, mà ta bất quá chỉ là một nữ tử giang hồ nho nhỏ.”

Ở dưới tình cảnh như thế, tựa hồ như rất trầm mặc tự nhiên, giống như một bức tranh thủy mặc. Mang theo vài phần ý tứ hàm súc.

Nụ cười vẫn chưa tắt, khóe môi lại càng nhếch lên vài phần, hắc khẽ vuốt chén trà màu xanh ngọc trong tay, thốt lên lời nói thản nhiên “Nếu vậy coi như ta đã cứu lầm người thì thấy thế nào?”

“Tiểu Hiên Hiên, còn không thừa nhận ngươi yêu thương tỷ tỷ sao?” mang theo ý cười, lời nói của ta có hơi vài phần trêu tức.

Hắc chưa lên tiếng đáp lại, chỉ là lẳng lặng nhìn ta, thật lâu sau mới bùi ngùi nói: “Trên giang hồ này có người nào bị độc mị yêu nữ đùa bỡn mà thoát được không?”

Ta giật mình ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn hắc, muốn từ trên người hắc tìm ra một chút manh mối, mà hắc lại đột nhiên phá lên cười, phá đi sự thanh nhã cũng như làm hồng luôn không khí hòa bình vốn thật vất vả mới tạo được.

“Liễu Lăng, nàng tin sao?” trên gương mặt rõ ràng mang theo vài phần sung sướng khi thấy người gặp họa.

“Tiểu Hiên Hiên, ngươi nghĩ tỷ tỷ dễ bị đùa giỡn như vậy sao?” Quả nhiên là đã gặp được đối thủ trong đời mình, một lần lại một lần bị bại trận trước hắc.

“Tỷ tỷ tự nhiên không dễ đùa giỡn.” Hắc thế nhưng lại khó có được nhu thuận theo lời ta.

Đang lúc ta đắc ý hết sức, hắc lại nói: “Chính là ta tự cho là tỷ tỷ đúng là người dễ đùa giỡn, tự nhiên ta muốn đùa giỡn liền đùa giỡn.”

Quả thật vẫn là cái nét đánh chết cũng không chừa.

“Cơ Lưu Hiên, ta thề ta nhất định sẽ diệt ngươi.” Ta nghiêng răng nghiêng lợi nói với hắn.

“Ta lúc nào cũng hoan nghênh.” Tươi cười như chuyện chẳng liên quan gì đến mình kia, thật giống như lúc trước, khi ta nói với Sở Ngọc lúc nào cũng hoan nghênh nó đến tìm ta báo thù.

Ta búng tay một cái, độc liền không một tiếng động rơi vào bên trong chén trà của hắn, mà hắn tựa hồ không có phát hiện, nâng chung trà lên, chậm rãi uống cạn chén trà kia.

Đợi cho hắn uống xong, ta mới cười nói: “Được, như vậy ta giờ phút này sẽ báo thù ngươi.”

Hắn mặt trắng bệch, nhìn ta nói: “Nàng hạ độc?”

“Độc hỉ thiên, trong ba canh giờ, ngươi sẽ cười không đình chỉ được.” Ta đắc ý nhìn hắn, nhìn khoe miệng hắn chậm rãi giật giật, sau đó phát ra tiếng cười trong sáng.

“Tiểu Hiên hiên, chơi vui không?” Ta cười hỏi.

Mà người trước mặt cũng là thu lại tươi cười, nhẹ nhàng thở dài “Liễu Lăng, nói nàng ngốc quả thật không sai, thủ pháp hạ độc của nàng inh như thế, ta làm sao mà lại không phòng bị đây.”

Ta thế nhưng lại thất bại một lần nữa.

Vốn nghĩ muốn lấy lại ình một chút mặt mũi, nhưng toàn bộ đều bị hắn tước đoạt hết.

Hắn nhất định là khắc tinh của ta.

“Cơ Lưu Hiên, ta giết ngươi.” Ta nhảy dựng lên, liền đuổi theo hắn.

Hắn nhẹ tránh được ta, còn thỉnh thoảng quay đầu lại hướng ta làm ra cái mặt quỷ, thật sự là hắn có thể dễ dàng làm cho ta lộ ra hết thảy tức giận.

Chúng ta giống như hai đứa trẻ đuổi bắt nhau, đến khi cả hai chúng ta đều kiệt sức, liền nằm ngửa đầu ở rừng trúc bên ngoài.

Giờ phút này, cảm giác gió thổi mát rượi cũng không thể ngăn được sự nóng nực ở trên người chúng ta.

Ta thở hồng hộc nhìn hắn, mà hắn cũng là cười đến sáng lạn “Liễu Lăng, chỉ cần vui vẻ là tốt rồi.”

Chỉ cần vui vẻ là tốt rồi?

Vì sao những lời này tựa hồ luôn luôn ẩn ẩn một chút cảm giác quen thuộc.

Chính là ta cũng không có nghĩ nhiều, chỉ hừ nhẹ nói: “Bị ngươi đùa giỡn như vậy, ta còn có thể vui vẻ được hay sao?”

Vốn tưởng rằng hắn sẽ bày ra khuôn mặt tươi cười cùng ta tranh luận. Nhưng là giờ phút này Cơ Lưu Hiên cũng là chấp tay sau gáy, ngửa đầu nhìn bầu trời, vẻ mặt bình tĩnh.

“Liễu Lăng, ta thích giang hồ.” một câu nói không đầu không đuôi, nhưng là ta cũng hiểu được hắn sẽ bắt đầu kể cho ta một số chuyện mà ta muốn biết.

Vì thế liền tìm vị trí thoải mái, lẳng lặng chờ đợi.

“Lần đầu tiên nàng gặp ta là khi ta ở trong diện mạo của Liễm Vân công tử, cho nên đối với sự cải trang thành tên lúc nào cũng say rượu của ta ở Đông Hải quốc nhất định rất là nghi hoặc.” hắn cười hỏi: “Lúc trước nàng có lẽ đã cho ta là một người có đầy dã tâm, giả trang say rượu bất quá chỉ là một loại nguy trang có đúng không?”

Hắn ý cười nhàn nhạt, mà ta cũng là cảm thấy chột dạ, ta thật sự đã từng nghĩ như vậy.

Ta cũng không trả lời hắn, mà hắn cũng là lại tiếp tục nói: “Ta chỉ có thể nói Liễm Vân công tử là giắc mòng trong lòng ta, ta nghĩ muốn buông tất cả, chỉ làm Liễm Vân công tử trong chốn giang hồ.”

“Vậy thì buông đi, từ nay về sau chỉ làm Liễm Vân công tử là được chứ gì.” ta khó hiểu, nếu hắn thật sự có tâm vứt bỏ hai thân phận hiện giờ của hắn, vậy nhất định hắn có thể làm được.

Hắn nhẹ nhàng nhún vai, cười nói: “Liễu Lăng, hôm nay ta sẽ nói cho nàng những chuyện mà nàng muốn biết”

“Cả về thân thể của người sao?” Ta không nghĩ tới hắn thật sự sẽ nói cho ta biết hết thấy mọi chuyện.

“Đúng vậy.” Hắn hơi hơi gật đầu, tiện đà lại quay đầu nhìn ta “Liễu Lăng, nàng đã từng nghe đến tên Tuyệt Đại Thiên Kiêu chưa?”

Tuyệt Đại Thiên Kiêu?

Là Tuyệt Đại Thiên Kiêu danh chấn giang hồ hai mươi năm trước sao?

Nàng là giấc mộng mà người trong chốn giang hồ mong muốn mà không thể thành, là mộng mà trong lòng nam nhân không thể quên được, là sự ngưỡng mộ ở trong lòng nữ nhân.

Mặc dù là hai mươi lăm năm sau, mọi người vẫn say sưa ca tụng về nàng không ngớt.

“Ta có nghe qua” ta nhẹ nhàng gật đầu.

“Người chính là mẫu phi của ta.” Cơ Lưu Hiên thản nhiên nói ra một bí mật làm người ta khiếp sợ “Người là thiên chi kiêu nữ trong lòng người giang hồ, lại cũng không phải thật sự thuộc người giang hồ, mẫu phi của ta là muội muội duy nhất của quốc vương Tây Việt quốc, được mọi người hết mực sủng ái, người nghĩ mình sẽ tìm được một hiệp sĩ để yêu thương hắn, từ nay về sau tiểu ngạo giang hồ. Nhưng là người sinh ra lại là một công chúa, làm cho người không thể rũ bỏ được trách nhiệm hòa thân vì quốc gia, lúc trước Tây Việt quốc bởi vì phải đối phó Phiên vương khởi binh tạo phản, cho nên tổn hao rất nhiều khí lực, chính giờ phút đó Đông Hải quốc tiến đến xâm chiếm, vừa mới chiếm cứ được Sở thành của chúng ta. Mẫu phi cái gì đều rất lợi hại, bao gồm binh pháp, vì thế chủ động dùng kế lui binh, kết quả chuyển ngược từ bại thành thắng, trên chiến trường, bên trong sự giết chóc, giành được thắng lợi, nhưng lại bị bại bởi tình yêu. Người yêu thương Vương gia Cơ Vô Lãm của Đông Hải quốc, đến cuối cùng lại cũng vì hắn mà dùng chính mình trao đổi lấy sự hòa bình của hai quốc gia, chính là đến cuối cùng, bọn họ nhưng cũng không có được kết quả tốt đẹp.”

Hắn dừng một chút, sau đó lại tiếp tục nói “Những chuyện này là do ta nghe Tô Nương kể lại, cho nên ta cũng không có cách nào có thể tưởng tượng được tâm tình lúc đó của mẫu phi, Tô Nương là thị nữ của người, nhưng mẫu phi lại coi nàng như tỷ tỷ của mình, Tô Nương nói cho ta biết, sau khi mẫu phi ta qua đời, vương thượng của Đông Hải quốc liền nhận ta làm đứa con thứ năm của hắn, cho nên ta cũng không phải là con do Cơ Vô Nhai sinh ra, chỉ là bọn hắn lại chung quy cũng chỉ vì trong người ta mang một nửa dòng máu người Tây Việt quốc, mà khắp nơi đề phòng ta, Tô Nương không đành lòng ta bị người bài xích, vì thế đã học binh thư do mẫu thân ta lưu lại, vì Đông Hải quốc lập rất nhiều công lao, chiếm được một vị trí nhỏ nhoi cho ta ở Đông Hải quốc.”

Thì ra hắn cũng không phải là con do Cơ Vô Nhai sinh ra, giờ phút này, ta nghĩ ta cũng có thể hiểu được tâm tình giả say của hắn.

Mang một nửa dòng máu Tây Việt quốc trong mình, mỗi tiếng nói cử động của hắn có lẽ đều sẽ bị người coi như là nhược điểm để công kích hắn.

Nhưng nếu như say, lúc nào cũng say, như vậy người khác cũng liền không thể nề hà.

“Nếu không vui, vì sao không ly khai khỏi Đông Hải quốc?” Làm gì cần phải ủy khuất chính mình như thế.

“Tô Nương nói, mẫu phi lúc sắp chết có nói qua, nếu không thể duy trì được hòa bình giữa Đông Hải cùng Tây Việt quốc, như vậy ta cần phải đi chinh phục Lượng quốc. Chỉ cần nắm được Lượng quốc sẽ không tái phát chiến loạn, dân chúng có thể sống yên ổn trong hòa bình.” Hắn nhìn ta cười. “Ta tự nhiên là muốn rời đi, chính là ta lại không thể quên được lời nói lúc lâm chung của Mẫu phi. Ta nếu không có tâm chinh phục Lượng quốc, liền muốn bảo vệ sự hòa bình cho Lượng quốc, cho nên không thể giúp đỡ Đông Hải quốc, cũng không thể nghiêng về Tây Việt quốc, cũng vô pháp buông hai quốc gia này để tiểu ngạo giang hồ, địa vị của mẫu phi ở Tây Việt quốc luôn luôn rất cao, sau một lần nghĩa cử đó thậm chí người đã trở thành thánh nữ, ta ở Tây Việt quốc tự nhiên sẽ được đối đãi rất tốt, dù sao ta chính là đứa con duy nhất của Mẫu phi, đương nhiên điều này cũng không đủ để làm cho Lâu Điện Ngọc cung kính với ta như thế, hắn cung

kính với ta còn bởi vì, trong tay của ta nắm một nửa binh mã của Tây Việt quốc do mẫu phi của ta trước lúc lâm chung đã giao lại cho ta.”

“Nàng nếu thật sự muốn tốt cho người, ta nghĩ nàng hẳn phải làm cho người bỏ xuống hết thấy, để cho người sống theo ý muốn của bản thân người.” Lời của ta còn chưa dứt đã bị một tiếng hừ nhẹ cắt ngang “Người chỉ là một tiểu nha đầu, tự nhiên sẽ không hiểu được ý tưởng của tiểu thư.”

Tô Nương không biết xông ra từ khi nào, bước nhanh đi tới bên cạnh Cơ Lưu Hiên, cau mày nói: “Tiểu Hiên, người như thế nào lại nằm trên mặt đất.”

Giờ phút này, ta cuối cùng cũng hiểu được Tô nương vì sao lại được tôn kính như vậy, dù gì nàng cũng là một tướng quân giỏi.

“Vậy người nói thử xem, việc mà một mẫu phi nên làm là bắt con mình làm chuyện mà hẳn không muốn làm sao?” Có lẽ là theo từ quán, ta xác thực không thể lý giải được ý tưởng của nàng.

“Tiểu nha đầu, người không có sinh ra trong vương thất, tự nhiên không hiểu được trách nhiệm trong đó, ta lúc trước đi theo tiểu thư phiêu bạt giang hồ, cũng biết rất rõ tiểu thư rất yêu thích giang hồ, nhưng là đến cuối cùng nàng lại đứng là vẫn lựa chọn trách nhiệm đối với quốc gia, có một số chuyện có đôi khi không thể từ chối được. Tiểu thư muốn cũng bất quá chỉ là sự bình an của dân chúng Lương quốc mà thôi.” Tô mama khi nói về nữ tử truyền kỳ kia mang theo đầy sự hâm mộ.

Một nữ tử như vậy, ta không thể tưởng tượng nổi, nhưng lại là không thể tiếp thụ được nàng như vậy chết đi, vì thế không cam lòng hỏi: “Vậy cha người yêu nương người sao? Bọn họ vì sao mà chết?”

Như vậy oanh oanh liệt liệt gặp lại, liền hẳn là phải trải qua một tình yêu oanh oanh liệt liệt, sống chết có nhau, một tình yêu như vậy mới xứng đáng với một nữ tử truyền kỳ.

Nhưng là Cơ Lưu Hiên lại nhún vai nói: “Ta không biết”

“Người không biết?” Ta kinh ngạc lập lại một lần nữa.

Mà Cơ Lưu Hiên cũng là bất đắc dĩ nói: “Ta là không biết, những điều ta mới vừa nói cho nàng, cũng là do Tô Nương kể lại cho ta biết.”

“Người...” ? Ta nghi hoặc nhìn phía hắn, mà cũng là một giọng nói khác vang lên giải đáp nghi hoặc của ta.

“Ba năm trước đây Tiểu Hiên bị trọng thương, sau khi tỉnh lại đã quên hết mọi chuyện.”

Ba năm trước đây.

Hắn thế nhưng cũng là ở ba năm trước đây quên hết mọi chuyện?

Vì sao lại trùng hợp như vậy? Việc hắn và ta mất trí nhớ có liên quan hay không?

Đủ loại phán đoán xoay loạn ở trong đầu ta, lại không thể tìm ra được một đáp án chính xác.

Vì thế cầm lấy cánh tay Tô nương vội hỏi: “Mama, hắn tại sao lại bị thương nặng như vậy? Làm sao lại mất đi trí nhớ?”

“Nha đầu, sao người có vẻ lo lắng cho cho Tiểu Hiên vậy.” Tô Nương kinh ngạc nhìn ta.

Cơ Lưu Hiên chỉ cười nói với Tô Nương nói: “Ma ma, làm gì có chuyện Liễu Lăng quan tâm đến ta cơ chứ. Chẳng qua là vì ba năm trước đây nàng cũng bị mất trí nhớ, cho nên hẳn là nàng nghĩ có lẽ sẽ có liên hệ gì đó với ta “

“Thì ra là như vậy.” Tô Nương hiển nhiên vẻ mặt thất vọng, âm thanh không tốt nói: “Khẳng định Tiểu Hiên mất trí nhớ không có quan hệ với người, Tiểu Hiên nhà chúng ta nhưng là được ta nuôi nấng lên, tự nhiên cũng biết những người mà hắn quen biết, trong số đó cũng không có người.”

Giờ phút này, ta vẫn không biết là vì sao mà Tô nương lại để ý đến thái độ của ta đối với Cơ Lưu Hiên đến vậy. Phải đến thật lâu sau, từ chính miệng nàng nói ra ta mới biết được, nàng thấy Cơ Lưu Hiên khi ở bên cạnh ta rất vui vẻ, cho nên nàng hy vọng hắn có thể giữ được sự vui vẻ này.

Chính là chuyện về sau không ai có thể đoán trước sẽ xảy ra những gì.

Ta thất vọng buông vạt áo của nàng ra, cũng rút cuộc không còn tâm để tìm hiểu yêu hận tình cừu của người khác, cho nên đến cuối cùng ta cũng không biết được về chuyện yêu hận của nữ tử truyền kỳ kia.

Trầm tư thật lâu sau, mới đem hết thấy suy nghĩ đè ép xuống đáy lòng, ngược lại nhìn phía Cơ Lưu Hiên hỏi: “Chiến hận hắn là khi nào đi vào Tây Việt quốc.”

“Mới mấy năm gần đây, hắn bị biểu huynh ta nhìn trúng, sau đó thu làm nghĩa tử.” Cơ Lưu Hiên trả lời.

Mới mấy năm gần đây, hắn thế nhưng mới đến Tây Việt quốc.

Mị rõ ràng là người của Vân Mặc tộc, lại vì sao lại có sự khác biệt lớn so với Dạ Khuynh Thành như vậy?

Ta không hiểu, thật sự không hiểu.

“Độc đau khổ mà Lâu Điện Ngọc trúng là do ai hạ?” Ta truy vấn nói.

Ta sớm biết rằng Cơ Lưu Hiên không phải là một người tầm thường, nhưng là lại không nghĩ rằng hắn sớm đã biết được hết thấy mọi chuyện, lại chính là từ một nơi bí mật gần đó lẳng lặng quan sát.

“Một nữ nhân.” Cơ Lưu Hiên thản nhiên nói: “Một nữ nhân mà hắn yêu.”

Nữ nhân Lâu Điện Ngọc yêu?

Chẳng lẽ là Sở Sở sao?

Nhưng nếu là Sở Sở, nàng lại vì sao phải làm như vậy? Nàng rõ ràng hắn là rất yêu hắn, nếu yêu thì vì sao lại phải hạ độc, lại hạ một trong hai loại kì độc thiên hạ?

Có đôi khi việc này thật đúng là không thể hiểu được một cách rõ ràng.

“Cám ơn người, Cơ Lưu Hiên, ta nghĩ ta đã hiểu được.” Giờ phút này chúng ta sớm đã mất đi sự thoải mái vui vẻ ban đầu, những lời này cũng ở trong lơ đãng mà trở nên xa cách, có lẽ.

Mà hắn lại chỉ thản nhiên cười, không giống vừa như nụ cười trên tức vừa rồi, mà làm cho ta có cảm giác hắn cười thật nhẹ nhàng thanh thản.

Có lẽ cả hai chúng ta đều hiểu được, giờ phút này cũng không cần tiếp tục phải nói thêm gì nữa.

166. Q.2 - Chương 166: Một Cuộc Giao Dịch

Liễu Lăng, chúng ta gặp nhau là ở trên giang hồ, vì thế không cần đem quyền lực cùng thế tục đặt ở trên người hai chúng ta. Ta đáp ứng nàng, sẽ không lừa nàng, cho nên nàng có thể tin tưởng ta.

Mấy ngày trước ở tiểu trúc, Cơ Lưu Hiên đã nói như vậy với ta.

Ta kinh ngạc, không rõ hắn vì sao lại nói như vậy.

Mà hắn cũng là chỉ có cười, nói chính hắn cũng không rõ tại sao lại luôn nghĩ phải bảo vệ ta.

Hắn nói cái loại cảm giác này ta không hiểu, nhưng là đáy mắt chân thành tha thiết của hắn cũng đã nói lên tất cả một cách rõ ràng, không có giống trên tức cùng trên đùa như trước kia, đó là sự thuần túy, thanh thản, làm người ta liếc mắt một cái liền có thể nhìn thấy rõ ràng.

Không biết vì sao, ta tin tưởng hắn.

Lại không biết vì sao, ta cảm thấy chính mình không nên tới gần hắn.

Một cảm giác rất quái lạ, dị thường, lại chân thật, quấn quanh dưới đáy lòng ta.

Vì thế ta cũng chỉ có thể cười gật đầu, nói với hắn là ta đã biết.

Đối với người ở trong con mắt người khác là một người không nên tín nhiệm, nhưng có đôi khi cố tình lại là người sẽ đem lại hứa hẹn kiên trì lâu nhất đối với chúng ta.

Ta không dám nói là vĩnh viễn, bởi vì không một ai có thể biết ngay sau đó sẽ phát sinh ra cái gì, chỉ có thể nói là lâu nhất.

Nếu thật sự có thể lâu đến lúc cuối đời, như vậy có lẽ trong nháy mắt lúc đó, hết thảy đều trở thành vĩnh viễn.

Một khắc kia, ta rõ ràng nhớ kỹ hân tươi cười, nụ cười sáng lạn làm bừng tỉnh mọi vật, xuyên qua tất cả, theo từ nơi rất xa mà đến, nhưng cố tình lại có cảm giác mơ hồ không rõ.

Liễu Lăng, có phải chúng ta đã từng quen biết nhau?

Như vậy mơ hồ cười, sau đó hân lại hỏi mơ hồ như vậy.

Đối với hai người đã mất đi trí nhớ mà nói, không ai có thể cho người còn lại một đáp án xác định được.

Ta cười khẽ, có lẽ là vậy đi.

Có lẽ chúng ta thật sự đã từng quen biết nhau, bởi vì ta đối với hân cũng có một loại cảm giác đặc biệt, một loại cảm giác tựa hồ đã được che dấu từ lâu, mơ hồ, phức tạp.

Sau đó ta cười nói không biết, mà hân ở một khắc cuối cùng kia lại gọi ta.

Hân nói, Liễu Lăng, chính là ta tìm lòng không được nghĩ muốn phải bảo vệ nàng.

Lời giải thích như thế lại được lặp lại, lời nói chân thật cũng không giống như trước kia những lúc hân cợt nhả nói giỡn. Mà là tiếng lòng chân chính.

Ta biết, trong lời nói mang theo tất cả là sự chân thật, những lần trước là hân đùa giỡn làm ta bực mình, nhưng lúc này đây sẽ không.

Không thể nói ra rốt cuộc là vì cái gì, bất quá đó chỉ là một loại cảm giác.

Tuy rằng ta cũng không rõ, cũng không chút để ý hân đột nhiên trong lúc đó lại sẽ nói như vậy,

Quả nhiên là tìm lòng không được sao?

Ta cười, không có quay đầu lại. Lại thản nhiên nói, ta biết.

Vì thế rời đi, mang theo lệnh bài hân cho ta, theo hướng hoàng cung mà đi.

Ta muốn đi tìm Lô Điện Ngọc, cùng hân làm một giao dịch, một giao dịch mà ta đã phải suy nghĩ thật lâu mới quyết định được.

Một đường đi không dừng cước bộ, thẳng đến đứng ở trước cửa hoàng cung ngự nga kia.

Ta không thích nơi này, một bức thành đã cách trở với bên ngoài, tạo ra hai thế giới hoàn toàn khác xa nhau, ở đây không có tự do, có đôi khi ta phải sống không theo ý của ta, luôn luôn phải che giấu đi những suy nghĩ chân thật của chính bản thân.

Nơi này cũng là một chiến trường khác, giết người không thấy máu, so với chiến trường càng thêm hung ác, hiểm độc.

Ít nhất ở trên chiến trường, đao thật, vết thương thật, người thắng làm vua, mà ở tại bên trong cung điện này, tồn tại vĩnh viễn cũng chỉ là tính kế và âm mưu, chỉ cần đi sai một bước là đã sai trọn bàn cờ.

Điểm này, khi ta ở bên trong hoàng cung Đông Hải quốc đã khắc sâu cảm nhận được.

Thủ vệ ở cửa thời điểm nhìn thấy ta liền bắt đầu lên tiếng đuổi ta đi, mà lúc ta lấy ra lệnh bài của Cơ Lưu Hiền, hân lại cung kính cúi mình mời ta vào.

Cơ Lưu Hiền nói đúng, thân phận của hân ở Tây Việt quốc cao hơn rất nhiều so với ở Đông Hải quốc.

Vì thế dựa vào lệnh bài, một đường thông suốt, đến khi tới cung điện ngự nga, tráng lệ thì gặp được Lô Điện Ngọc.

Lần đầu tiên nhìn thấy hần mặc triều phục, cũng là lần đầu tiên phải ngửa đầu nhìn hần, mà ta không thích loại cảm giác này. Vì thế cười nói: “Tiểu Vũ, người có thể đi xuống dưới này không, thăm thăm có chuyện muốn nói với người.”

Ta biết, thân phận của Cơ Lưu Hiên cho ta dùng ở nơi này, có đôi khi dùng còn tốt hơn tấm thẻ bài kia, ít nhất lệnh bài chỉ có hữu dụng ở bên ngoài, mà thân phận này lại đủ để cho người trước mắt không cam lòng không được.

Chính là một tiếng thăm thăm kia hần không thể thốt lên lời, chỉ có thể bất mãn nhìn ta.

“Tiểu Vũ, sao lại lộ ra bộ mặt như thiên lôi vậy? Nhìn thấy thăm thăm rất không vui sao?” khi nhìn thấy khuôn mặt đỏ của hần, ta đột nhiên nhớ tới Sở Ngọc, hần mỗi khi tức giận cũng nhìn ta như thế.

Bọn họ thật đúng là rất giống nhau, chẳng qua là khi Lâu Điện Ngọc nếu biết con của mình gọi ta là tỷ tỷ, mà chính mình lại xưng ta là thăm thăm, hần có nổi giận hay không đây.

Hần khẽ hừ một tiếng, cũng không có trả lời.

Nếu không phải vì hần là cha của Sở Ngọc thì ta cũng đã không tha cho thái độ của hần đối với ta rồi. Nhưng nếu là làm cho vua một nước tức giận, cũng không phải là một lựa chọn sáng suốt.

Ta tự nhiên cũng hiểu được lúc nào thì nên dừng lại là tốt nhất, do đó nghiêm túc nói: “Ta đến đây là muốn cùng người làm một giao dịch.”

“Giao dịch?” Hần nhìn ta. “Giao dịch cái gì.”

“Ta nói cho người biết ở đâu có Lộ Xuân, đó là dược liệu có thể giải được đau khổ cho người, nhưng là người phải đáp ứng ta một yêu cầu.” ta đã sớm biết ở đâu có Lộ Xuân, đây cũng chính là nguyên nhân ta tiếp cận Cẩm Hoàng.

Cẩm Hoàng, Minh Cẩm Hoàng, nàng là nữ nhi của Minh gia thủ phủ lớn nhất thiên hạ.

Mà lộ xuân lại ở Minh gia.

Ta chung quy cũng không phải là một nữ nhân thiện lương gì, ta không có cách nào để có thể quên được việc Cẩm Hoàng lúc trước lợi dụng ta.

Trong lòng hai chúng ta đều hiểu rõ, quan hệ giữa chúng ta chỉ là một hồi giao dịch, cả hai lợi dụng lẫn nhau, mà nay tất cả cũng vẫn là không thay đổi, ta tuy không rõ mục đích Cẩm Hoàng mang ta đến Ninh Việt thành là gì, nhưng tuyệt đối sẽ không thể không có nguyên nhân, mà ta đi theo Cẩm Hoàng cũng bất quá chỉ là vì Lộ Xuân.

Chúng ta đều là cùng một loại người, lại cố tình không gặp nhau sớm hơn một chút, cho nên cũng chỉ có thể lợi dụng lẫn nhau như thế. Cũng sẽ không phải bận tâm là ai đúng, ai sai.

“Yêu cầu gì?” Lâu Điện Ngọc tự nhiên cũng không phải là một người để cho bản thân chịu thiệt, cho nên hần cũng sẽ không dễ dàng đáp ứng.

“Ta còn chưa có nghĩ ra, nhưng mặc kệ là tương lai ta có ra yêu cầu gì, người phải đáp ứng.” ta muốn một cái hứa hẹn của Lâu Điện Ngọc lại là vì Mị.

Chờ gặp được Sở Ngọc, ta sẽ rời khỏi nơi này.

Nhưng còn hần, Mị nếu muốn rời đi, hơn nữa là vĩnh viễn rời khỏi nơi này, nhất định phải có sự phối hợp của Lâu Điện Ngọc, cho nên hứa hẹn này ta nhất định phải có.

“Không có khả năng, tương lai nếu như người muốn thiên hạ của Lâu gia ta, chẳng lẽ ta cũng phải đáp ứng sao?” Lâu Điện Ngọc quả quyết cự tuyệt.

Thiên hạ sao?

Ta làm sao lại có hứng thú với khả năng này chứ.

Vì thế nhếch khóe miệng, gần từng tiếng nói: “Yêu cầu này tất nhiên không quan hệ tới quyền lợi, thế nào?”

Hắn trầm mặc, mà ta lại không chút để ý nói: “Trong thiên hạ có lẽ vẫn còn có nữ tử trùng triền miên, nhưng là có thể tạo ra được giải độc sầu triền miên lại chỉ có một mình ta.”

Trách không được ta luôn cảm thấy mình học về độc được thật thuận buồm xuôi gió, đó là bởi vì chính mình đã quá am hiểu về nó.

Truy Phong nói, kỹ xảo hạ độc của Mị là do ta dạy hắn, mà ba năm kia, trái lại hắn lại dạy cho ta, điều này có phải là do một hồi nhân quả luân hồi hay không?

Có lẽ là do bản năng ẩn núp trong thân thể, ta một khi bắt đầu học chế được, liền càng ngày càng thuận tay, mặc dù mất rất nhiều tâm tư để nghiên cứu về sầu triền miên, nhưng đúng là cuối cùng ta vẫn còn tìm ra được phương pháp.

Lâu Điện Ngọc cuối cùng gật đầu nói: “Được, ta đáp ứng người.”

“Ta rất muốn tin tưởng Tiểu Vũ về sau sẽ không thay đổi ý, nhưng tiếc là ta đối với người vẫn còn rất nghi ngờ, cho nên ta muốn người ban cho ta một thánh chỉ trống, người chỉ cần đóng dấu lên đó, ngày khác nếu ta có yêu cầu gì, ta sẽ tự mình viết lên trên thánh chỉ đó.” đúng vậy, người càng là trưởng thành liền càng là học được không nên quá tin tưởng.

Ở trong sự chìm nổi của hồng trần nhiều năm, đã lấy dính nhiều thế tục, đã sớm mất đi sự thuần túy ban đầu.

Không phải là nghĩ không tin tưởng, chính là không dám tin tưởng.

Thế gian này đã quá phức tạp, ta đã sớm không có khả năng để thay đổi.

Nói là muốn tùy ý làm những gì mình muốn, kết quả lại là cũng chỉ có thể như nước chảy bèo trôi.

Lâu Điện Ngọc đánh giá ta từ trên xuống dưới một phen, sau đó mới thu hồi tầm mắt “Được”

Sau đó, lại lần nữa trở về trước án thư, đem con dấu đại biểu cho hắn đóng vào mặt trên của thánh chỉ trống. Đi trở lại, đến giao cho ta.

Ta cẩn thận, sau đó nói: “Minh gia, Lộ xuân ở thủ phủ Minh gia.”

Nếu là Lâu Điện Ngọc, nếu là quốc quân của Tây Việt quốc, Minh gia thân là người Tây Việt quốc cũng không thể quá mức quả quyết cự tuyệt đi. Huống chi Minh gia lại trụ ngay tại Ninh Càng thành, có lẽ chỉ cần một chút thời gian là có thể đến nơi.

“Minh gia sao?” Lâu Điện Ngọc thì thào nói.

“Đúng vậy, Minh gia.” Ta lại một lần nữa nghiêm túc khẳng định lại với hắn.

Minh gia, chính là Minh gia giàu có ngang một nước, các quốc gia đều có vài phần kiêng kỵ Minh gia. Minh gia nắm trong tay tài phú thiên hạ, nếu thật sự ra tay, đối với ai cũng đều không có lợi.

Cho nên muốn có được Lộ xuân, nói đơn giản cũng được, nói khó cũng được, tất cả đều phải xem vào cách làm của Lâu Điện Ngọc.

“Ta đã biết, ta sẽ mau chóng lấy được Lộ xuân.” Hắn cam đoan, mà ta sau khi có được đáp án của hắn cũng liền xoay người rời đi.

Nếu giao dịch đã hoàn thành, ta đây liền không cần phải ở lại chỗ này.

Chính là khi mới đi được có một nửa, người phía sau lại gọi ta lại. “Quả nhân hỏi người rốt cuộc có biết Sở Sở hay không?”

Đây là lần đầu tiên hắn tự xưng quả nhân từ khi ta đến đây, ta biết giờ phút này hắn là lấy thân phận của một quân vương để hỏi ta, mà không phải là thân phận vừa rồi.

Ta không nghĩ tới hắn thế nhưng thật sự đem ta trở thành thăm thăm, cho nên cũng không tự xưng là quả nhân.

Chính là, nay nếu đã biến trở về là quân vương, ta tự nhiên không thể cự tuyệt.

Suy nghĩ một lúc, ta sâu kín nói: “Đúng vậy, ta có quen nàng.”

“Nàng ở nơi nào?” người phía sau hiển nhiên mang theo vài phần vui sướng không thể kiềm chế được.

Ta dậm mực nói ra sự thật “Hoàng tuyền.”

Hắn thật lâu không có lên tiếng, hiển nhiên là không tiếp thụ chuyện này là sự thật, xem ra hắn cũng không biết chuyện Sở Sở trúng độc bị người đuổi giết, cũng có lẽ không biết bọn họ còn có một đứa con.

“Không thể nào.” Chỉ có vài lời vô nghĩa từ phía sau truyền đến.

Ta đứng im một lúc lâu, đúng là vẫn còn xoay người nói với hắn: “Sở Sở không có quên ngươi, nàng là yêu ngươi”

Sở Sở tuy rằng cái gì đều không có nói, nhưng là một cái nhăn mày khi kể về cha của Sở Ngọc, cũng đủ để chứng minh nàng đối với nam tử đó khắc cốt ghi tâm.

Đúng vậy, trước khi mất, nàng đều không có biểu tình hối hận, đó là làm việc nghĩa không được chùn bước.

Tuy rằng ta thủy chung không rõ nàng vì sao lại hạ độc hắn.

Một khắc kia, trong ánh mắt cùng sắc mặt của Lưu Điện Ngọc nhiễm vài phần vui mừng, nhưng lại bị ưu thương áp chế. “Ta hiểu được, ta vẫn đều hiểu được.”

Đối với một người hạ độc với mình thủy chung nhớ mãi không quên, nên nói là hắn rất si tình, hay là rất ngu xuẩn đây?

Chính là chuyện cảm tình không ai có thể khống chế được, cho nên mặc dù bị thương nghiêm trọng đến đâu, có đôi khi nhưng vẫn là can tâm tình nguyện.

“Còn có túi gấm, đây là một nguyện vọng mà Sở Sở phó thác lại cho ta, ta hy vọng ngươi không cần hỏi đến. Đến thời điểm nhất định, ngươi sẽ biết được tất cả mọi chuyện.” sau khi nói xong, ta không có dừng lại, xoay người liền rời đi.

Giờ phút này nên để cho hắn một mình yên tĩnh là tốt nhất.

Sống hay chết, quả nhiên vẫn là một khoảng cách rất xa, bởi vì nó không thể nghịch chuyển.

167. Q.2 - Chương 167: Không Chịu Nổi Chuyện Cũ

rên nhuyển thấp, có một nữ tử một thân áo trắng đang dựa vào, khoe môi khẽ nhếch, trong ánh mắt mang theo ý cười thần nhiên, cực kỳ nhân nhã.

Thời điểm ta đi vào Mặc Minh cư, nhìn đến liền là tình cảnh như thế này.

“Ngươi đã đến rồi?” nháy mắt nhìn thấy ta, Cẩm Hoàng hơi hơi ngẩng đầu, thần nhiên hỏi.

Tươi cười kia, vẻ mặt kia, giống như nàng sớm đã biết ta sẽ đến.

Ta gật đầu cười khẽ “Đúng vậy, ta đã đến.”

Có đôi khi cả hai bên không có nói rõ, nhưng là đáy lòng cũng là hiểu được rõ ràng rành mạch.

Trong nháy mắt nhìn thấy nàng, ta liền hiểu được Cẩm Hoàng đã biết mục đích ta tới nơi này.

Đúng vậy, nếu làm, ta cũng sẽ thừa nhận.

Hôm nay tới nơi này, thứ nhất là muốn lấy đi vật ta cần, thứ hai là nói cho nàng biết tất cả, sau đó từ nay về sau không lui tới đây nữa.

Lần đầu tiên gặp nàng không phải ngẫu nhiên, là do nàng cố ý, mà lần thứ hai đi theo nàng cũng không phải ngẫu nhiên, là do ta cố ý lâm vào, cho nên nếu không phải như thế, chúng ta vốn là không nên quen biết nhau.

Hai người trong lúc đó có một khoảng cách nhất định nào đó, mặc dù hai bên cùng thường thức lẫn nhau, lại chung quy vẫn là sẽ trở thành địch nhân.

“Liễu Lăng, ngươi muốn Lộ xuân?” Cẩm Hoàng hỏi thẳng vào vấn đề.

Ta cũng thần nhiên thừa nhận “Đúng vậy, bởi vì ngươi là người Minh gia, cho nên vì lấy được lộ xuân, ta mới có thể đi theo ngươi.”

“Minh gia sao?” Cẩm Hoàng nhếch khóe miệng, lộ ra nụ cười trào phúng thần nhiên “Cẩm Hoàng ta từ bốn năm trước đã không phải là người Minh gia nữa rồi, ta không gọi là Minh Cẩm Hoàng, ta chỉ là Cẩm Hoàng.”

Bốn năm trước đã không phải là người Minh gia?

Ta ngược mắt nhìn nàng, mà nàng lại sâu kín cười nói: “Liễu Lăng, ngươi đã quên tất cả, lại nói với ta cần gì phải chấp nhất với những chuyện đã qua, nhưng là ngươi có biết được ta đã trải qua những chuyện gì hay không?”

Vẫn là tươi cười, trong lời nói lại lạnh lùng hơn xưa vài phần “Một khi đã như vậy, ta đây cũng không thể thoải mái gặp ngươi như thế, thì ra chung quy vẫn là do vận mệnh không bao giờ tính sai, chúng ta là địch nhân, ngay từ đầu đã là như thế, cho nên kết quả ra sao cũng vô pháp thay đổi được.”

“Cẩm Hoàng...” Giờ khắc này, ta thật sự là đã quên mọi chuyện phát sinh ở Đồ thành, cũng xác thực quên trước kia ta có lẽ từng làm thương tổn nàng.

Mâu quang thanh lãnh của nàng chỉ nhẹ nhàng mà liếc mắt nhìn ta một cái, thần nhiên nói: “Liễu Lăng, một lần kia, ngươi là cố ý để cho ta lợi dụng, ta đây cũng có thể nói cho ngươi, Cẩm Hoàng ta cũng không phải thật là cái gì cũng không biết, lúc này đây, ta cũng vậy, cố ý để ngươi lừa gạt, cho nên hai lần này coi như huề nhau, ngươi đúng là vẫn còn thiếu ta một việc, cho nên ngày khác ta nếu như có hướng ngươi đòi nợ, ngươi cũng chớ có trách ta.”

Sau khi nói rõ mọi chuyện, một tầng vải mỏng ngăn cách giữa chúng ta cũng thần nhiên bị xé rách, chung quy không thể tiếp tục được như trước kia nữa.

“Cẩm Hoàng, ngươi nói đi, ta muốn biết.” Ta thành khẩn nói.

Đúng vậy, ta cũng muốn biết. Chính mình lúc trước là như thế nào lại làm tổn thương nàng, nếu hết thấy mọi việc từ ta mà thành, Liễu Lăng ta cũng không thể để thiếu nợ người ta.

“Được, ta sẽ nói cho ngươi, đem tất cả mọi chuyện đều nói cho ngươi.” Cẩm Hoàng nhìn thẳng ta, nhưng là mâu quang kia lại chưa từng dừng lại trên người ta, tựa hồ như là xuyên thấu qua ta, nhìn về một nơi xa xăm nào đó.

Ta ngồi xuống ghé cạnh cửa sổ, cùng đợi Cẩm Hoàng kể chuyện.

Cẩm Hoàng tà tà dựa vào phía trên nhuyển tháp, sâu kín nói: “Năm năm trước, ta mười sáu tuổi, thiên chân mà đơn thuần, khi đó ta là công chúa được Minh gia sủng ái yêu thương nhất, sống ở trong Lưu Ly Cung của Minh gia, không biết thế giới bên ngoài ra sao, ca ca của ta đã từng nói với ta, tính tình đơn thuần cổ chấp của ta cuối cùng cũng sẽ chỉ làm cho bản thân ta đau khổ mà thôi, lúc ấy ta không cho là đúng, đến mãi sau này, ta mới biết được, ca ca của ta nói đúng. Bởi vì rất cổ chấp, bởi vì quá chấp nhất, ta mới có thể rơi vào kết cục như thế này.”

Gió thổi phất lại đây, mang theo hương vị mát mẻ của gió cuối mùa thu.

Nguyên lai thuận theo lẽ tự nhiên, thời tiết đã bắt đầu mang theo vài phần lạnh lạnh.

Cẩm Hoàng dừng một chút, mới tiếp tục nói: “Gặp gỡ Cảnh Tiêm Trần, có lẽ là kiếp số của ta, một kiếp số không thể tránh khỏi, hắn là người thích nguy trang, hơn nữa hành động lại kỹ càng, thời điểm gặp gỡ hắn, ta là một cô gái đơn thuần chưa rõ sự đời, mà hắn lại chính là len vào nhà của ta để trộm đồ, khi đó hắn

ngụy trang thành nha hoàn của ta. Ta vẫn thực ỷ lại vào nha hoàn của mình, cũng thực tín nhiệm nàng, cho nên ở đoạn thời gian đó, hấn bởi vậy mà biết được rất nhiều chuyện về ta. Khi đó hấn lại cố ý để cho ta phát hiện ra thân phận của hấn, tiếp tục lợi dụng ta, hành động kỹ càng để chiếm được sự tín nhiệm của ta, ta biết rõ hấn không phải là nha hoàn ban đầu của ta, nhưng lại ở trước mặt người bên ngoài khắp nơi bao dung hấn, ta biết rõ hấn có lẽ có mục đích nào đó, nhưng lại cố tình ở trong kế hoạch mà hấn cố ý xây dựng yêu thương hấn, là đơn thuần thích hay là yêu, ta khi đó cũng không hiểu, mặc dù là hiện tại, ta cũng không thể nào hiểu được vì sao mình lại yêu thương hấn như vậy, có lẽ đây đúng là số kiếp của ta, ngay cả chính bản thân mình ta đều không thể không chế được.”

“Hấn là vì gia tài của Minh gia sao?” Ta thử tính hỏi.

Ta vẫn luôn nghĩ rằng Cẩm Hoàng sẽ không thật sự nói với ta về kí ức đã chôn sâu của nàng.

Nàng hơi hơi gật đầu, ánh mắt phức tạp “Đúng vậy, hấn lén lút đánh cắp rất nhiều đồ quý giá của Minh gia, đồng thời ở dưới sự chiếu cố của ta, hấn thần không biết quỷ không hay lấy đi trái tim của ta. Sau đó hấn không một tiếng động rời đi, như chưa từng xuất hiện, đi không một chút quyến luyến. Sau khi ca ca của ta biết chuyện, muốn huy động thế lực của Minh gia để đuổi bắt hấn, mà ta lại vẫn như cũ cố chấp tin tưởng là hấn có nỗi khổ riêng. Khi đó vì hấn mà ta đã cùng ca ca từ mặt nhau, vì hấn mà ta đã dứt khoát rời khỏi Minh gia, chỉ cầu ca ca đừng truy đuổi hấn. Ca ca nói, Cẩm Hoàng, muội đã làm cho ta thất vọng rồi, sự cố chấp của muội chung quy sẽ chỉ làm ột mình muội phải đau khổ, đây là lần thứ hai ta nghe được ca ca nói như vậy, ta lại thật sự cũng ần ần cảm thấy hiểu được một chút, nhưng là ta cố chấp không có quay đầu lại.

“Vì hấn mà người buông tha cho tất cả những gì mình có sao?” Ta thì thào nói khẽ. Cũng không tự giác được đem suy nghĩ trong lòng hỏi ra.

Cẩm Hoàng tự giễu đáp: “Đúng vậy, ta vì hấn mà đã buông tha cho tất cả những gì mình có, tìm hấn suốt nửa năm mới tìm được hấn. Nhưng là hấn lại nói cho ta biết, hấn chưa bao giờ thích ta, bảo ta nên quay trở về, quay lại Minh gia, như vậy ly khai khỏi Minh gia bảo ta làm sao có khả năng quay lại được đây. Cho dù ca ca có đồng ý, ta cũng sẽ không trở về, khi đó ta vẫn thiên chân như cũ, nghĩ rằng chỉ cần vẫn đi theo hấn, hấn liền sẽ hiểu rõ được tâm ý của mình, hấn sẽ yêu ta, cho nên ta giống như một con ngốc đi theo hấn . . . , mặc kệ hấn nói gì, làm gì đều không lay chuyển được ý của ta, đúng là thật cố chấp mà ngu xuẩn. Hấn khi đó, có thể cười thực ôn nhu đối với bất kỳ một người nào, nhưng là lại cố tình nhìn ta lạnh lùng. Vì muốn đuổi ta đi, hấn chưa bao giờ mềm lòng. Hấn có thể đem ta một mình một người ném lại, cho dù có là ban đêm, hay là trong mưa. Hấn đều hướng ta nói ra những lời lạnh lùng tàn khốc, cười nhạt châm chọc, mà ta cũng không biết choáng váng là gì, chậm rãi trải qua hết thảy, lại chậm rãi hiểu được tình cảm của mình đối với hấn càng ngày càng sâu sắc, thật sự chỉ là do cố chấp sao? Ngay cả bản thân ta cũng không rõ. Chính là vẫn không thể buông tha được, mặc kệ hấn nói khó nghe đến mấy với ta, làm chuyện nhẩn tâm đến đâu, ta đều không có buông tha. Ta cuối cùng nghĩ đến rồi sẽ có một ngày hấn sẽ quay đầu lại, sẽ hiểu rõ ta tốt thế nào, cũng sẽ yêu thương ta. Cho nên một năm, ta ở bên cạnh hấn ngày ngọ như vậy một năm trời, đến khi việc kia xảy ra, ta hoàn toàn giác ngộ, hấn rốt cục cũng bỏ qua ta rồi.”

“Là Mạnh Hổ hấn đối với người...” Đột nhiên nhớ tới lời nói lúc trước của Quân Mạnh Nhiên, ta muốn nói lại thôi.

Nàng liếc mắt nhìn ta một cái, bình tĩnh nói: “Người không cần áp a áp ứng, đối với sự kiện kia, ta đã sớm quên, khi đó, Mạnh Hổ là cường đạo, mà ta chính là một người bị cường đoạt, không hơn. Khi đó xác thật thực thương tâm, ngay ý niệm muốn chết đều xuất hiện ở trong đầu. Chính là khi ta khóc chạy tới địa sát môn, nhìn thấy chính là hình ảnh người cùng Cảnh Tiềm Trần ôm nhau, không hiểu tại sao khi đó ta nhưng lại ngừng rơi lệ, cái gì cũng không hỏi ra lời, ngược lại rất bình tĩnh. Khi đó, Cảnh Tiềm Trần xoay người nhìn thấy ta, hấn nói với ta, không cần đi theo hấn, người mới là người hấn yêu nhất. Khi đó người phong hoa tuyệt đại, ta không thể không thừa nhận mình không thể so sánh được với người, chính là lại cố chấp không chịu nhận thua. Khi đó người cao ngạo nói với ta: người không xứng. Hình ảnh như vậy đã làm trái tim ta đau đớn, ta rõ ràng nghĩ đến tìm Cảnh Tiềm Trần để được hấn an ủi, nhưng là tại một khắc kia, lại cái gì cũng nói không nên lời, chỉ là ngây dại đứng nhìn hấn, muốn từ trong mắt hấn tìm được một tia hy vọng, nhưng là không có, cái gì cũng đều không có. Khi đó, ta bình tĩnh nói ra tất cả mọi chuyện vừa rồi mới phát sinh, sau đó kiêu ngạo mà nói cho hấn, Cảnh Tiềm Trần, ta sẽ không tiếp tục dây dưa với người

nữa, ta thừa nhận khi nói ra chuyện đó, ta vẫn còn hy vọng hấn sẽ có một chút thương tiếc, ta vẫn còn là hy vọng hấn sẽ giữ ta lại, hoặc là bởi vì thương hại ta mà chiếu cố ta. Nhưng khi đó ta chung quy là đã quá ngây thơ rồi, hấn cái gì cũng không nói, cái gì cũng không làm. Chính là ôm lấy người xoay người rời đi. Coi như cái gì cũng chưa nghe thấy. Đem ta một người cô độc, đứng ngây dại ở trong thính phòng, một khắc kia, bao nhiêu ủy khuất, bao nhiêu oán hận, thể xác và tinh thần mỗi mọt, ca ca của ta đã nói đúng, quả nhiên là ta quá mức cố chấp, cho nên mới sẽ rơi vào kết cục như thế, ta là nên hận hấn, hay là nên oán người? Người đáp tan tất cả hy vọng của ta. Mà hấn lại làm cho ta hoàn toàn tuyệt vọng. Sau đó, ta ly khai địa sát môn. Lại không biết mình nên đi đến nơi nào, ta không thể quay lại Minh gia, cũng không có mặt mũi nào để trở về, mà trời đất bao la, rộng lớn, ta nhưng lại không có một chỗ để dung thân, khi đó, chung quy là hiểu được thế gian phức tạp cùng bất đắc dĩ.”

Nàng hơi hơi ngừng lại một chút, nhếch mép cười chua xót “Mà Mạnh Hổ nhưng lại không có chết tâm, sau khi ta thoát đi, lại vụng trộm đi theo ta, cho nên ta bị hấn bắt trở về, mang về sơn trại. Trở thành áp trại phụ nhân của hấn, một khắc kia, ta thay đổi, một khắc kia, ta bắt đầu lên kế hoạch của mình. Sau đó một năm sau, ta đoạt được sơn trại của Mạnh Hổ, cố gắng đi từng bước một, không phải dựa vào thế lực của Minh gia, cũng không phải dựa vào Cảnh Tiêm Trần, muốn chính mình kiên cường sống sót. Hơn nữa muốn sống tốt hơn hấn, sau đó sẽ có một ngày ta sẽ đánh bại hấn, sẽ nhìn thấy sự hối hận của hấn, hối hận từng đối với ta tàn nhẫn như vậy. Lúc đó, ta là dựa vào ý chí đó mà kiên trì sống. Khi đó, ta cũng là cố chấp, cho nên mới có thể kiên trì được như vậy.”

Trước kia ta lại là loại người như vậy sao?

Ta cuối cùng cảm thấy sự tình không có đơn giản như vậy.

Cảnh Tiêm Trần, thật sự vô tình như vậy sao?

“Cẩm Hoàng, người có hay không nghĩ tới. Có lẽ tất cả cũng chỉ là do Cảnh Tiêm Trần muốn người rời đi, nên mới làm như thế. Có lẽ hấn không nghĩ muốn liên lụy đến người, có lẽ hấn có nỗi khổ nào đó chăng?” Đối với Cảnh Tiêm Trần, ta không có một chút cảm giác gì, thậm chí ngay cả cảm giác quen thuộc đều không có, ta không có khả năng sẽ thích hấn, cho nên tất cả khẳng định chỉ là một sự hiểu lầm.

Vốn nên chỉ là ân oán cá nhân giữa bọn họ, nhưng là ta vì sao lại cố tình bị liên lụy ở bên trong?

Tất cả thật là như vậy sao?

“Người nghĩ rằng ta không có nghĩ như vậy sao? Nhưng là người hãy thử ngẫm lại, hấn thật sự nếu chỉ vì làm cho ta rời đi, thật sự cần phải làm quyết tuyệt như thế sao? Người không phải là ta, người căn bản không thể hiểu được sự tuyệt vọng của ta lúc đó, giống như đất trời lúc đó hoàn toàn trống trải, toàn bộ thế giới chỉ còn lại có một mình ta tịch liêu, cảm giác của ta lúc đó chính là như vậy. Người chưa có trải qua, căn bản sẽ không thể hiểu được.” Nàng như trước bình tĩnh nói xong, tựa hồ tất cả những chuyện đó thật sự đã không còn ảnh hưởng tới nàng dù chỉ là một phần nhỏ.

“Ta từng nghĩ tới trăm ngàn thứ, một lần kia, hấn nếu không phải quyết tuyệt bỏ đi như vậy, hấn nếu quay đầu lại nhìn ta cho dù chỉ là một cái liếc mắt, ta cũng sẽ không hận hấn như vậy, nhưng một biểu hiện nhỏ đều không có, với hấn mà nói, ta bất quá chỉ là một người mà hấn nhanh chóng muốn ném đi.” Khi nói tới đây, ánh mắt của nàng cuối cùng ngưng tụ, nổi lên vài phần hận ý, tuy chỉ là chột lóe lên, nhưng lại rất mãnh liệt.

Ta kinh ngạc không thốt được lên lời, chỉ có lẳng lặng nghe nàng nói.

“Có lẽ đứng ở trên lập trường nào đó, ta cũng không có quyền để oán người, dù sao tình yêu là ích kỷ, nhưng là ta cũng là người ích kỷ, cho nên đứng ở lập trường của ta, ta rất oán người.” Khi nói chuyện, nàng ngược mắt nhìn ta, thần nhiên nói: “Lập trường bất đồng, nếu người không phục cũng là tất nhiên, đó là chuyện của người, ta cũng không quyền quản. Nhưng là oán người là chuyện của ta, người cũng không có quyền can thiệp”

“Cẩm Hoàng, nếu lúc trước ta thật sự là người như vậy. Như vậy ta sẽ không can thiệp vào chuyện của người, nếu một ngày nào đó, người thật sự muốn trả thù ta, ta cũng sẽ không thủ hạ lưu tình, nhưng ta nếu thật sự thua ở dưới tay của người, ta cũng sẽ không hận người.” Ta nhìn thẳng vào mắt nàng, đem hết thấy đều nói rõ ràng.

Cầm Hoàng không cần nói dối, ta lúc trước tất nhiên là thật sự sẽ nói như vậy, làm chuyện như vậy, cho dù lý do trong đó là gì, ta giờ phút này cũng không biết.

Nhưng là ta có thể khẳng định, chắc chắn không phải bởi vì ta thích Cảnh Tiêm Trần.

“Liễu Lăng, ta cũng hiểu được người không giống như loại người sẽ làm loại việc này, nhưng là nếu như thật sự yêu. Như vậy có lẽ lý trí đều không còn.” Cầm Hoàng hít một tiếng, nói: “Ta mặc dù oán người, nhưng cũng không phủ nhận chính mình thường thức người. Ta thật tiếc hận chúng ta đúng là vẫn không thể trở thành bằng hữu.”

“Cầm Hoàng, có lẽ là do chúng ta cuối cùng gặp lại quá muộn.” gặp gỡ sai thời điểm, chung quy cũng chỉ có thể gặp thoáng qua.

Ta cùng Cầm Hoàng trong lúc đó cũng chỉ có thể có kết cục như vậy.

Cầm Hoàng đem mọi chuyện đều nói cho ta, cũng coi như là đã tín nhiệm ta.

Mà sau này, thật sẽ không lưu tình chút nào sao?

Trong giây phút ngắn ngủi động vào, lại chung cũng là cảm nhận được có ngọn lửa chân thành. Không phải vĩnh viễn, nhưng cũng từng ở trong phút chốc đạt được vĩnh hằng.

“Cũng có lẽ là chúng ta gặp lại quá sớm.” Cầm Hoàng thì thảo mà nói.

Ta kinh ngạc nhìn phía nàng, nhưng là nàng lại xoay người đi vào trong phòng, chỉ còn lại một câu thần nhiên vọng lại.

Gặp lại quá sớm sao?

Ta lắc lắc đầu, nhếch mép cười chua xót, cuối cùng cũng không quay đầu lại ly khai Mặc Minh cư.

Có lẽ ta hiểu được ý tứ của Cầm Hoàng.

168. Q.2 - Chương 168: Yêu Mê Hoặc

Khi từ Mặc Minh cư đi ra, sắc trời đã về chiều tối.

Một mình ta đi lại không có mục đích ở trên ngã tư đường, lại không biết chính mình giờ phút này rốt cuộc nên đi đâu.

Không nghĩ quay lại Chiến Hậu phủ, bởi vì một khi trở về, Mị nhất định sẽ làm cho ta rời đi, mà ta cũng còn chưa nghĩ ra nên nói với hắn như thế nào về những chuyện mà Cơ Lưu Hiên vừa kể với ta.

Không nghĩ quay lại phòng trọ của Truy Phong ở Ninh Việt thành, bởi vì Truy Phong đã sớm được ta phái đi theo Cảnh Tiêm Trần cùng Sở Ngọc, bắt hắn âm thầm bảo hộ cho Sở Ngọc, đem hành tung của bọn họ báo lại cho ta biết, mà Tu La vốn là sẽ không nói chuyện, cùng hắn ở một chỗ cũng tương đối nhàm chán.

Ta là một người không thể chịu nổi sự yên tĩnh, cho nên tình nguyện đi lại ở trên ngã tư đường, ít nhất nơi này còn có người đi đường, còn có ồn ào náo động.

Tu La luôn quỷ mị như vậy, có đôi khi ta thậm chí không biết được có phải hắn đang đi theo phía sau ta hay không nữa, nhưng là ta có thể khẳng định là hắn sẽ không để cho ta bị thương tổn.

Cho nên ta mới thật sự không chút sợ hãi nào mà ở trên ngã tư đường đi lại lung tung.

“Liễu Lăng...” Một giọng nói quen thuộc lại xa lạ đột nhiên gọi ta lại.

Ta không tự chủ được quay đầu lại, trước mặt là một bóng đen đang tiến đến gần ta, ta còn chưa kịp thấy rõ, liền đã bị hắn ôm vào trong lòng, đem ta bay ở giữa không trung.

Vài cái lên xuống, thẳng đến chỗ hẻo lánh, người nọ mới dừng lại cước bộ, cũng buông ta bị hấn ôm chặt vào trong ngực ra.

Ngẩng đầu nhìn lại, người đứng ở dưới đèn đuốc lưu ly chính là người ta không nghĩ đến nhất, lại tựa hồ sớm nên dự đoán được.

Ta nghe thấy chính mình thản nhiên cười nói: “Người là ai, ta đã gây nên chuyện gì mà bắt ta đến đây?”

Ta nghĩ đến Cơ Lưu Tiêu hẳn phải đã quay lại Đông Hải quốc rồi mới đứng, nhưng là lại không nghĩ rằng hẳn vẫn còn ở lại nơi này. Hơn nữa thời gian lâu như vậy, người của Tây Việt quốc thế nhưng không có phát giác ra được.

Hắn hôm nay, lần đầu tiên không có mặc hồng y xinh đẹp, mà là một kiện y phục dạ hành màu đen, không có trang sức gì, đơn điệu thuần túy, chỉ có lộ ra khuôn mặt đầy mị hoặc làm điên đảo chúng sinh như cũ, mái tóc đen được búi cao tung bay trong gió, vài sợi tóc bay bay trong không trung, vài sợi lại chạm vào má, mang theo vẻ đẹp mông lung không chân thật.

Hắn là Cơ Lưu Tiêu sao?

Là Cơ Lưu Tiêu cho dù có bị rêu rao như thế nào, cũng không để bắt luận kẻ nào ở trong mắt hay sao?

Nếu là hắn, mặc dù là ở Tây Việt quốc, cũng có thể có bản sự đàng hoàng, mà không cần như thế.

Lại có lẽ hắn đang âm thầm tính toán gì đó, cho nên mới không thể bại lộ thân phận?

Tất cả suy nghĩ, tất cả phán đoán, nhưng cuối cùng cũng chỉ có thể hóa thành một đạo ánh mắt dừng dừng, thản nhiên nhìn hắn. Làm như thật sự không quen biết hắn là tốt nhất.

Ta nói rồi, nếu có gặp lại thì cũng chỉ nên coi nhau như những người xa lạ gặp thoáng qua nhau mà thôi, không cần quay đầu lại.

Mắt phượng híp lại, hắn đón nhận tầm mắt của ta, thản nhiên nói: “Thật sự phải làm như không quen biết nhau hay sao?”

Ta nhướn mi, cười đến không chút để ý, lại thủy chung không thừa nhận có quen biết hắn “Vốn là không biết, làm sao lại nói là giả bộ?”

Ta mềm nhẹ nói rõ ràng từng tiếng, mà người đối diện trán càng lúc càng nhăn chặt lại. Ngay sau đó, hắn mạnh vươn tay, đem ta kéo về phía hắn, mạnh mẽ như vậy, không để cho ta có đường phản kháng.

Cúi đầu, hơi thở ấm áp phả vào mặt ta, lời nói mềm nhẹ, hoàn toàn đánh úp về phía ta “Liễu Lăng, ta đến mang nàng đi.”

Cái gì?

Mang ta rời đi?

Ta chưa bao giờ tin rằng những lời này là từ miệng hắn nói ra.

Trừ bỏ Phượng Loan, hắn làm sao có thể để một nữ tử khác vào trong mắt?

Trừ bỏ Phượng Loan, hắn cần gì phải lần lượt lặp lại dây dưa?

Nhưng là ta không phải là nàng, chẳng lẽ hắn thật sự vẫn còn chưa nhận thức rõ hay sao? Chẳng lẽ hắn thật sự muốn ta hủy diệt đi khuôn mặt này, hắn mới có thể không đem ta trở thành nàng hay sao?

Hắn nói hắn biết ta không phải là nàng, vẫn biết.

Nhưng là lời này, có bao nhiêu phần là thật?

Có lẽ ở dưới đáy lòng của ta, từ đầu tới cuối cũng không tin đi.

Ta không hề động, tùy ý hắn ôm lấy, lại cũng không có đáp lời.

Đầu của hắn cúi càng thấp, chôn ở hõm vai của ta, lớn tiếng hơn nữa nói lại: “Liễu Lăng, ta đến mang nàng đi.”

Lúc này đây, trong lời nói có hơn vài phần bá đạo không cho người được phép cự tuyệt.

“Ta nói ta không biết người.” Hắn nếu thật sự không đem ta thành người thể thân như hắn đã nói, ta đây cũng chỉ có thể coi hắn như người xa lạ mà thôi.

Bàn tay nắm chặt bả vai ta đột nhiên co rút nhanh, thậm chí bấu chặt lấy làm ta bị thương, nhưng là ta không có lên tiếng kêu đau, vẫn như cũ không nhúc nhích, để tùy ý hắn.

Có lẽ là vì ta hiểu được, mặc kệ chính mình phản kháng như thế nào, chung quy ta vẫn không phải là đối thủ của hắn.

Cùng với uổng phí khí lực, còn không bằng cứ để tự nhiên.

Ta nghĩ đến hắn sẽ không khống chế được, sẽ rống giận, nhưng là Cơ Lưu Tiêu chính là Cơ Lưu Tiêu, không phải khác ai, cho nên mặc dù trong lòng bắt đầu tức giận, lời nói ra vẫn như cũ mang theo ý cười, không hề mất đi sự tao nhã cùng mỉa mai.

“Liễu Lăng, nàng có thể lặp lại lần nữa.” lời nói thản nhiên quần quanh bên tai ta, mang theo vài phần ái muội.

Lặp lại lần nữa liền lặp lại lần nữa.

Ta mở miệng, lại nói: “Ta không biết người...”

Lời còn chưa dứt, một đôi môi ấm áp đã ngăn chặn miệng của ta, đem lời ta chưa nói xong toàn bộ nuốt vào.

Hôn, bá đạo nhưng cũng không mất đi sự ôn nhu, mềm nhẹ lưu luyến ở bên môi ta.

Ta mím chặt môi, cự tuyệt hắn xâm nhập, đôi mắt trừng thật lớn, thẳng tắp nhìn hắn, bên trong tràn đầy bất mãn.

Hắn rốt cuộc đang tính cái gì?

Dựa vào cái gì mà hắn nói muốn dẫn ta đi, dựa vào cái gì có thể hôn ta, dựa vào cái gì lại tức giận với ta?

Dựa vào cái gì, dựa vào cái gì...

Giờ phút này, oán hận đã dần phai nhạt kia lại một lần nữa kéo đến.

Ta nhưng không có quên chính mình đứng là từng đã động tâm với hắn, cho nên không muốn đối mặt với hắn, lại càng không nghĩ tiếp tục tiếp cận hắn, ta không thể cam đoan chính mình sẽ không lại một lần nữa bị hắn mê hoặc.

Ta cũng là một nữ tử bình thường như biết bao nhiêu nữ tử khác trong thiên hạ a~.

Hắn nắm chặt hai bả vai ta, trong ánh mắt có vài phần bất đắc dĩ “Liễu Lăng, đi theo ta được không?”

“Ta không cần, chết cũng không muốn.”. Lúc này đây cũng không nói là không biết hắn, cũng là quả quyết cự tuyệt.

Một khắc kia, sự bất đắc dĩ trong đáy mắt hắn dần dần phai nhạt, khôi phục lại ý cười như không cười vốn có của hắn “Liễu Lăng, nàng đang sợ hãi sao? Sợ hãi chính mình nếu đi theo ta, sẽ tìm lòng không được mà yêu thương ta?”

Một câu nói của hắn thế nhưng lại nói trúng tâm sự của ta.

“Yêu người?” Ta cố gắng tỏ ra mạnh mẽ, thản nhiên nói: “Người có biết vì sao ta lại đến Đông Hải quốc không? Vì sao lại gặp người không? Vì một người nam nhân, người cảm thấy ta sẽ yêu người sao?”

Đây vốn là sự thật, chẳng qua việc này đã phai nhạt từ lâu rồi.

“Liễu Lăng, nàng nghĩ rằng ta cái gì cũng không biết sao?” ý cười tràn ngập hai tròng mắt hắn, hắn cười mang theo vài phần sùng nịnh.

Đúng vậy, sau khi đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, ta thật sự có thể hy vọng xa vời hắn cái gì cũng không biết được sao?

“Liễu Lăng, nàng có biết vì sao người của Đông Hải quốc không có một chút động tĩnh gì hay không?” Hắn lại lần nữa nhẹ hỏi.

Điểm này, ta cũng từng nghĩ tới, ta trộm đi thất thải kì thạch của Đông Hải quốc, vì sao Cơ Vô Nhai lại không có bất kỳ hành động gì.

Ta ngược mắt nhìn hắn, mà hắn cũng là gật đầu nói: “Là ta. Là ta giúp nàng che giấu hết thấy. Ta dùng binh lực trong tay ta cùng Cơ Lưu Phong đổi lấy một hứa hẹn. Hắn sẽ làm như chưa bao giờ gặp qua nàng.”

Cái gì?

Vì ta mà hắn buông tha cho binh lực mà hắn vẫn hy vọng nắm trong tay hay sao?

Nhưng có thể dễ dàng như vậy sao?

Có thật là vì ta hay không?

Vậy Hạ Nguyệt Nhiễm chân chính đâu? Chẳng lẽ Mị không có để cho nàng trở về Đông Hải quốc?

“Người đây là nghĩ muốn hướng ta báo công sao?” lời nói lạnh lùng trào phúng, ta không lưu tình chút nào.

“Liễu Lăng, ta nói rồi ta không có lừa nàng, sau lần ly biệt đó, ta chưa bao giờ đem nàng coi như là Phượng Loan. Nàng tin cũng được, không tin cũng được. Lúc này đây ta không thẹn với lương tâm.” Tay hắn nắm chặt cằm của ta, buộc ta phải nhìn vào mắt hắn, gần từng tiếng nói: “Ta đã từng hỏi qua bản thân vô số lần, một kiếm kia có thật là bởi vì Phượng Loan, ta mới có thể đỡ giúp nàng không? Hỏi rất nhiều lần, thủy chung không có đáp án. Nhưng là cuối cùng, lúc nàng quyết tuyệt rời đi, ta cuối cùng cũng hiểu được, có lẽ căn bản không phải.”

“Ta không thích nghe về chuyện của người, ta đều không muốn biết.” Ta lên tiếng cắt ngang lời hắn.

Ta biết có một loại cảm giác mơ hồ không rõ nào đó sắp bị làm rõ, mà ta cũng không muốn biết.

Một khi biết, có lẽ sẽ có một vài thứ không còn giống như trước kia.

“Nàng vì sao luôn không muốn quay đầu lại để nhìn ta, mặc dù là một lần cuối cùng kia, vì sao ngay cả liếc mắt một cái đều xa xỉ như vậy?” Hắn than nhẹ, trong giọng nói lại có vài phần oán hận “Nàng nếu quay đầu lại, nàng nếu quay đầu lại...”

Hắn chung quy cũng không thốt ra được lời, nhưng là ta lại ẩn ẩn hiểu được, chính mình có lẽ đã bỏ lỡ một cái gì đó.

Một lần kia, ta thật là đã nghe được thanh âm hắn ngã xuống đất.

Một lần kia, ta cũng từng nghĩ tới, có lẽ hắn bị thương rất nặng?

Nhưng là lại bị chính mình phủ quyết, ta nghĩ đến hắn nếu bị thương rất nặng, sẽ không sẽ xuất hiện ở dưới núi Phượng Hoàng.

Chẳng lẽ hắn thật là không để ý đến thương thế của bản thân, tiến đến núi Phượng Hoàng để cứu ta sao?

Càng nghĩ tâm càng loạn, đến cuối cùng chỉ có không ngừng mà nói với bản thân, ta không muốn biết, ta cái gì đều không muốn biết.

Bởi vì hắn, ta nhưng lại học xong được cách lừa mình dối người.

Rất nhiều việc, chung quy là vì hắn mà bị phá hỏng.

“Sự thật là ta cũng không có quay đầu lại, chuyện quá khứ giờ phút này lại đến truy cứu lại có có ý tứ gì?” Đúng là vẫn còn không thể không suy nghĩ, chỉ có thể kiên quyết chặt đứt hết thấy.

“Ta hỏi lại nàng một lần nữa, nàng có đi cùng ta không?” trong ánh mắt của hắn mang theo vô hạn chờ đợi, tựa hồ một cái quyết định của ta là có thể thay đổi hết thấy.

Nhìn ánh mắt như vậy, ta nhưng lại không có biện pháp kiên quyết như trước.

Vì thế ta nhưng lại hỏi: “Giữa thiên hạ cùng ta, người sẽ lựa chọn cái gì?”

Vấn đề như vậy, có lẽ bất kỳ một nữ tử nào cũng đều muốn biết, nhưng là ta chưa bao giờ nghĩ tới chính mình nhưng lại cũng có một ngày sẽ hỏi loại vấn đề này.

“Thiên hạ.” Hắn thế nhưng trả lời không chút do dự.

Tâm của ta không tự chủ được co rút lại, sau đó xoay người bước đi.

Đáp án đã thật rõ ràng, đối mặt với hắn như vậy, ta làm sao có thể không thất vọng được?

“Liễu Lăng, thiên hạ là hứa hẹn của ta đối với Phượng Loan. Đối với nàng ấy cũng chỉ còn có hứa hẹn này, sau đó ta sẽ quên tất cả.” lời nói thần nhiên từ phía sau truyền đến, rất nhẹ thực ôn nhu “Từng có Phượng Loan, cho nên ta không thể nói nàng là người đầu tiên của ta trong kiếp này, cũng không thể khẳng định là duy nhất, nhưng là ta có thể cam đoan, nàng tuyệt đối là người cuối cùng. Sau nàng, tuyệt đối sẽ không còn một người nào khác.”

Tim đột nhiên đập nhanh hơn vài phần, cước bộ cũng mạnh một chút, nhưng là ta lại cuối cùng cũng không có quay đầu lại.

“Tiêu, nhưng là ta thực ích kỷ, làm sao bây giờ? Ta không thể chấp nhận người vì một câu hứa hẹn với Phượng Loan, mà không có chọn ta.” Nói xong một câu này, ta bước nhanh rời đi.

Lúc này đây, hắn không có đuổi theo.

Thì ra vạn cuốn giang sơn, Thương Mang thiên hạ, chung quy bất quá cũng chỉ là vì một câu nói của giai nhân.

Đối với Phượng Loan, hắn cũng thật là tình thâm ý trọng.

Nhưng chính là như thế này, ta như vậy lạc hồn chạy khỏi nơi đó, thì ra Liễu Lăng ta cũng có lúc sợ hãi.

Sợ chính mình bị hãm sâu vào, đồng thời lại vẫn như cũ không muốn bị so sánh với Phượng Loan, sợ Phượng Loan chung quy có một ngày sẽ tỉnh lại, sợ hắn biết ta không có nói cho hắn tất cả sẽ khiển trách ta, sợ hắn vì Phượng Loan mà rời xa ta.

169. Q.2 - Chương 169: Ai Là Tu La

Vốn là tâm đã bình tĩnh, lại bởi vì lời nói của Cơ Lưu Tiêu mà nổi lên tầng tầng gợn sóng.

Chỉ có giờ phút này, ta mới hiểu được chính mình cũng không có bình tĩnh như ta đã nghĩ, một khi nguy trang bị phá vỡ, mới phát giác ở chỗ sâu nhất trong đáy lòng có một loại cảm giác không thể thật sự quên đi được hết mọi chuyện.

Một loại cảm giác phức tạp mà ngay cả chính mình đều không thể hiểu rõ.

Sắc trời đã tối đen, ta đi cực nhanh như là đang lẫn trốn một điều đáng sợ nào đó.

Cơ Lưu Tiêu rốt cuộc là vẫn không có đuổi theo, tâm của ta càng loạn, cũng không biết là do cảm thấy may mắn hay là thất vọng nữa.

Chúng ta trong lúc đó bắt đầu từ lừa gạt, liền nên từ lừa gạt mà chấm dứt, hắn lại vì sao phải đến để nói lại chuyện xưa?

Giờ khắc này, ta không còn là Liễu Lăng vô tâm của ngày thường nữa, giờ khắc này, ngay cả chính bản thân mình ta cũng không thể hiểu rõ.

Đúng là vẫn còn...

Đấm mạnh ngực một cái, ta mạnh ngẩng đầu, đập vào mắt ta lại là một chiếc mặt màu xanh lạnh như băng, mà biểu tình mờ mịt thất thố kia của ta cũng toàn bộ được thu vào trong đáy mắt của hắn.

Ta giật mình, sợ run thật lâu sau, mới thì thào hỏi: “Mị Mị, người như thế nào lại ở chỗ này?”

Hắn tới tìm ta sao? Hay chỉ là ngẫu nhiên gặp được?

“Liều Lãng, ta có lời muốn nói với người.” Dưới ánh trăng mờ lung, con người của Mị thoạt nhìn thâm thúy không đáy, làm cho người ta đoán không ra suy nghĩ trong lòng hắn.

Có lẽ ta cũng chưa bao giờ đoán được.

“Được.” Giờ phút này, có lẽ đem lực chú ý chuyển dời đến người khác cũng tốt, có như vậy ta mới sẽ không tiếp tục suy nghĩ miên man.

Lời còn chưa dứt, Mị liền vươn tay ôm lấy ta.

Còn chưa đợi ta kịp có phản ứng gì, hắn liền ôm ta nhảy lên nóc nhà.

“Mị Mị, để ta chính mình đi.” khinh công của ta cũng không kém hắn, ta cũng cũng không phải là một người yếu đuối, cái gì cũng đều phải dựa vào người khác.

Hắn không để ý đến ta, chính là cứ tiếp tục thi triển khinh công.

Khi ta đang nghĩ hắn sẽ không nói chuyện, hắn lại sâu kín mở miệng “Gió rất lớn, sẽ không nghe thấy tiếng gì ngoài tiếng gió đâu.”

Ta sợ run một lúc lâu, sau mới hiểu được ý tứ trong lời nói của hắn.

Quả thật là tác phong của Mị, ngay cả câu an ủi cũng mang theo hàm súc như vậy.

“Thả ta xuống, ta không nghĩ muốn khóc.” Mặc dù trong lòng đang loạn, ta cũng không muốn khóc a~.

Bất quá chỉ là một cuộc nói chuyện, bất quá chỉ là một lần gặp nhau không nên tồn tại, bất quá chỉ là một người nam nhân mà thôi, ta làm sao mà lại muốn khóc chứ?

Đó không phải là tác phong của Liều Lãng ta, Liều Lãng không tin nước mắt.

Mị không có buông tay, cũng là chế trụ sự giãy giụa của ta, đem đầu của ta ấn về phía ngực hắn, lời nói theo gió truyền vào tai ta “Dựa vào một chút cũng không sao cả, sau khi khóc xong người vẫn là Liều Lãng.”

Chỉ cần một câu, hắn đã dễ dàng phá tan sự kiên trì của ta.

Trong ba năm này, trừ bỏ ngẫu nhiên muốn làm nũng Dạ Khuynh Thành, trừ bỏ ngẫu nhiên muốn dựa vào Dạ Khuynh Thành, ta cho tới bây giờ cũng không muốn dựa vào bất luận kẻ nào, ta không cần dựa vào, cũng không muốn rơi nước mắt, cho tới nay đều cười đến vô tâm vô phể, tựa hồ cho dù trời có sụp xuống ta cũng không rơi nước mắt.

Chính là thật sự cái gì đều không cần sao? Thật sự cái gì đều không cần sao?

Giờ khắc này, ta không có lý do để lừa mình dối người nữa.

Một người dù có tiếp tục kiên cường như thế nào đi chăng nữa, cũng sẽ có lúc cảm thấy mệt mỏi, làm sao mà lại không cần dựa vào đây?

Chẳng qua là ta sợ bản thân mình sẽ ỷ lại, ta sợ chính mình sẽ có thói quen dựa vào người khác, nếu như vậy, một khi mất đi người có thể dựa vào, như vậy thế giới của ta sẽ trong nháy mắt sụp đổ.

Cho nên khi chưa tìm ra được người toàn tâm toàn ý chỉ vì ta mà mở rộng vòng tay, để cho ta dựa vào, ta đều phải một mình chịu đựng.

Chính là vì sao sự giãy giụa của ta lại vô lực?

Chính là vì sao, ta đúng là vẫn còn tựa vào ngực Mị?

Chính là vì sao, nước mắt vẫn là chậm rãi chảy xuống?

Ta không nghĩ khóc, chưa bao giờ nghĩ tới muốn khóc, chính là cố tình bởi vì một câu của Mị mà rơi nước mắt, cũng vô pháp ức chế.

Giờ phút này nước mắt sớm không phải vì Cơ Lưu Tiêu mà rơi, mà là do áp lực đã bị kìm nén từ lâu rồi cuộc đã tìm được cách phát tiết, ba năm nay, áp lực ở dưới đáy lòng ta quả thực là rất nhiều, những chuyện nghĩ muốn xóa bỏ vĩnh viễn cũng nhiều lắm, một khi bùng nổ liền càng không thể thu kịp.

Lúc để cho Mị thí nghiệm thuốc trên người, mặc dù có đau, ta cũng không có rơi dù chỉ là một giọt nước mắt.

Lúc bị người trên giang hồ cười nhạo, đuổi giết, mặc dù có khổ sở cũng không muốn khóc.

Sau khi đã biết hết thấy chân tướng, lúc hiểu được Dạ Khuynh Thành chỉ lợi dụng ta, mặc dù có đau thương đến mấy, cũng không cho phép bản thân mình ở trước mắt hắn tỏ ra yếu đuối dù chỉ là một chút ít.

Còn có vừa rồi, lúc đối mặt với những câu nói của Cơ Lưu Tiêu, cũng chỉ dùng bộ dáng vô tâm để nguy trang chính mình.

Chính là giờ khắc này, hoàn toàn không còn khống chế được nữa.

Ta liền như thế cuộn mình ở trong lòng Mị, khóc rồi tỉnh rồi ngủ.

Cái loại cảm giác dựa vào này, thì ra lại tốt đẹp như vậy a~. Giờ khắc này, ta tham luyện sự ấm áp của Mị.

Tựa hồ thật lâu trước kia, ta cũng dựa vào một người như vậy.

Là Mị sao? Có phải là Mị không?

Chôn mặt ở trong lòng hắn, tùy ý phát tiết, hoàn toàn không biết bên ngoài đã xảy ra chuyện gì.

Thẳng đến khi ta đã khóc đủ, cổ hết sức ngẩng đầu lên, mới phát giác Mị sớm đã đưa ta tới một chỗ, đang lặng lẽ chờ đợi ta.

Toàn bộ quần cảnh của ta đều bị hắn thấy được, giờ khắc này đáy lòng ta lại có chút thâm oán hắn, vì cái gì muốn làm cho ta khóc?

“Mị Mị, người gạt ta, hôm nay gió thổi vẫn là quá nhỏ.” Ta chỉ vào lệ chưa khô trên mặt mình nói với hắn.

Mị nhưng lại nhẹ nở nụ cười, tuy rằng thanh âm thô ách kia khi cười rõ lên, cũng không phải là dễ nghe, nhưng lại là đủ để cho ta khiếp sợ nửa ngày.

Mị thế nhưng nở nụ cười? Mị luôn luôn lạnh lùng thế nhưng sẽ cười?

Đây có thể được coi là kỳ tích nha~.

Không biết đằng sau chiếc mặt nạ màu xanh kia sẽ là vẻ mặt như thế nào, bởi vì Mị chưa bao giờ cười ở trước mặt ta, cho nên ta căn bản không thể nào tưởng tượng được bộ dáng khi hắn cười rõ lên sẽ ra sao nữa, nhưng tuyệt đối sẽ không giống Dạ Khuynh Thành.

Bọn họ mặc dù có dung mạo giống nhau, nhưng là tính tình lại hoàn toàn bất đồng, cho nên Mị mỉm cười nhất định không phải như nụ cười ôn hòa của Dạ Khuynh Thành.

Là như thế nào đây? Ta lại có loại xúc động muốn tháo mặt nạ của hắn xuống.

Hắn vẫn là cười, nhu hòa nói: “Đúng, là ta sai lầm rồi.” Sau đó vươn tay, mềm nhẹ lau đi nước mắt trên mặt ta.

Mị chưa bao giờ nhân nhượng với ta như vậy.

Ta lại chính là kinh ngạc nhìn chăm chăm mặt nạ của Mị, lẩm bẩm: “Mị Mị. Người trước kia không phải là chán ghét ta dụng tới người sao?”

Tay hắn dừng lại một chút, sau đó cười nói: “Đúng vậy.”

“Tại sao bây giờ lại làm vậy?” Ta rất ngạc nhiên vì Mị là người chán ghét nữ nhân dụng vào như thế, vì cái gì lại sẽ bắt đầu không chán ghét ta dụng vào.

Hắn suy nghĩ một lát, khước môi hơi hơi nhếch lên “Bởi vì có người đã nói, cho dù có bị đánh chết vẫn quyết tâm sẽ thay đổi được thói quen nôn mửa khi bị nữ nhân chạm vào của ta. Cho nên căn bản là không để ý tới ta, dám muốn chứng minh mình là đúng.”

Ta biết Mị nếu bị nữ nhân đụng tới, sau khi bị nghiêm trọng đụng vào hắn sẽ nôn mửa. Cho nên mặc dù chỉ có chạm nhẹ qua góc áo hắn, thì kiện quần áo kia cũng sẽ chỉ gặp một kết cục duy nhất, đó chính là bị vứt bỏ.

Chính là theo như lời của hắn, thì thật đúng là ta sẽ nói như vậy.

“Sự thật đã chứng minh là ta đúng.” Ta đắc ý nói: “Cho nên Mị Mị, về sau không cần tiếp tục kháng cự nữ nhân nữa. Không cần tiếp tục nôn mửa khi bị nữ nhân đụng vào nữa thì sẽ không còn chán ghét nữ nhân.” Giờ phút này ta sớm đã quên mới vừa rồi là ai ở bên kia khóc rồi tỉnh rồi mù.

Trách không được có đôi khi Mị nói ta là một nữ nhân vô tâm vô phế.

Lời nói vừa thoát ra khỏi miệng, khước môi Mị vốn là đang khế nhếch, nhưng lại bỗng dưng trở nên cứng ngắt, mặc dù là cách một chiếc mặt nạ, ta cũng có thể cảm giác được ý cười kia đã nhanh chóng bị thu lại.

Ta biết ta đã nói sai rồi.

“Không cần.” Câu nói này của hắn có chút lạnh lùng.

Có lẽ ba năm này đã hình thành thói quen trong ta, cho nên đối với Mị ta cuối cùng vẫn là mang theo vài phần sợ hãi, mặc dù sớm đã hiểu được hắn cũng không từng muốn thương tổn ta.

“Mị Mị không muốn làm thì không làm.” Ta cười nói.

Hắn hơi hơi gật đầu, lại không có loại nhu hòa như vừa rồi.

Hắn giờ phút này, lại làm cho người ta đoán không ra rốt cuộc là hắn đang suy nghĩ cái gì.

“Mị Mị, vừa rồi người nói có chuyện muốn nói với ta, là chuyện gì vậy?” không khí như thế, nói như thế nào cũng có chút quỷ dị, ta giờ phút này từ người được an ủi, lại trở thành người đi an ủi người khác.

“Liễu Lăng, Truy Phong cùng Tu La ở bên cạnh người sao?” Mị xoay người nhìn ta nói.

Ta nhìn quanh bốn phía, mới phát hiện Mị đem ta đưa đến một căn phòng không có bài trí gì, không có chỗ để cho người ta ẩn nấp.

Xem ra Mị là đã biết chút gì đó.

Gặp ta không nói, Mị lại nói: “Liễu Lăng, người cứ nói thật, đây là gian phòng cách âm, cho nên mặc dù là Tu La thật sự đang ở bên cạnh người, cũng vô pháp nghe thấy.”

Ta gật đầu “Đúng vậy. Bất quá đi theo bên người ta chỉ có Tu La, Truy Phong bị ta phái đi điều tra một vài chuyện rồi.”

“Tu La vẫn đi theo bên cạnh người?” Mị gắt gao bắt lấy bả vai của ta hỏi.

Ta gật đầu nói: “Đúng vậy. Tu La cùng Truy Phong tự nguyện đi theo ta...”

“Nhưng là, người có nói cho bọn họ biết thân phận của người không?” Mị bất đắc dĩ nói: “Rõ ràng là một người rất khôn khéo, như thế nào có đôi khi lại không có đầu óc như vậy. Truy Phong cùng Tu La xác thực trước kia rất trung thành với người, nhưng không phải là người hiện tại. Mặc dù bọn họ là thật thương thức người, muốn làm tùy tùng của người, nhưng nếu là gặp phải chuyện của cung chủ trước kia thì sao đây?”

“Liễu Lăng, nếu một người có dã tâm lợi dụng điểm này. Lợi dụng địa vị của người trước kia mà làm cho Truy Phong phải làm việc vì hắn thì sao.” Mị gần từng tiếng nói: “Bởi vì không lâu trước, Tu La đã được ta phái đi về phía Bắc, trừ bỏ ta cùng Truy Phong, ai cũng không biết.”

“Mị Mị, người là nói Tu La hiện tại là do người giả trang sao?” Ta còn chưa thể tiêu hóa được lời nói của Mị.

Mị gật đầu nói: “Ta phải hẩn đi tranh Kính Nguyệt cung, muốn tìm Truy Phong đi tìm người trở về, nhưng là người của Kính Nguyệt cung lại nói Truy Phong cùng Tu La mấy tháng trước đã sớm rời đi, nói là muốn đi bảo hộ cung chủ. Tu La rõ ràng không có ở đó, người của Kính Nguyệt cung lại nói như vậy, cho nên ta mới vội vàng đuổi tới tìm người.”

Xác thực, nếu mấy tháng này không có bọn họ ở phía sau bảo hộ ta, ta có lẽ sớm đã bị người do Dạ Khuynh Thành phái tới sát hại rồi.

Vốn Truy Phong nói là Mị gọi bọn họ tới bảo hộ ta, ta cũng không nghĩ ngợi nhiều, nhưng là giờ phút này ta mới nhớ lại, lúc trước khi Mị nghe thấy ta nói Dạ Khuynh Thành sai người đuổi giết ta, biểu tình của hẩn là ngạc nhiên không thể tin nổi, xem ra bọn họ thật là nói dối, nhưng là ta không có chú ý tới.

Chính là, nếu người kia có dã tâm muốn lợi dụng Truy Phong, lại vì sao phải ở phía sau bảo hộ ta?

Tu La hiện nay đang ở bên cạnh ta là ai?

Ta nhìn Mị, hẩn lại vươn tay kéo ta qua: “Liễu Lăng, đáp ứng ta, ở lại bên cạnh ta, ta sẽ bảo vệ người.”

“Mị Mị, người không đuổi ta đi sao?” Ta không có kháng cự hẩn cho dựa vào, lại chính là thần nhiên hỏi.

“Nếu Truy Phong đã bị người có dã tâm lợi dụng, ta cũng vô pháp phóng tâm mà đem người giao cho hẩn.” Mị mềm nhẹ vỗ về mái tóc dài của ta, nói: “Yên tâm đi, ta sẽ bắt được người ở phía sau bức màn này.”

Ta hơi hơi gật đầu, không có nói cái gì nữa, đáy lòng lại ẩn ẩn có chút suy đoán, nghĩ muốn nói cho Mị lại cuối cùng cũng không có mở miệng.

170. Q.2 - Chương 170: Nhất Sai Giai Sai

Ánh trăng tỏa ánh sáng lạnh lùng, gió thổi nhẹ nhẹ, sự ồn ào náo động dần dần giảm đi, tất cả chìm vào trong bóng đêm đen như mực.

Bên ven bờ hồ, phong tình rả rích, mặt hồ xanh biếc gợn sóng li ti, mặt hồ được ánh trăng chiếu càng thêm mông lung mà thần bí.

Ta đứng ở ven hồ thật lâu, chính là nhìn xa xa, hơi hơi thất thần.

“Tu La.” Ta cuối cùng cũng đã mở miệng.

Một tiếng gọi, nhẹ nhàng như gió thổi qua, nhưng ở trong không gian này lại như đã đột nhiên phá tan đi sự yên tĩnh, có vẻ như rất đột ngột.

Bốn phía đều là bóng cây to rậm rạp, nhìn kỹ ở dưới gốc cây lại lấp loáng có vài phần quỷ dị.

Một đạo bóng đen từ trong bóng tối đi ra, cung kính quỳ gối trước mặt ta.

Ta là cố ý, cố ý tạo ra một cơ hội ở cùng một chỗ với Tu La, hoặc cũng có thể nói là ta chỉ là muốn chứng minh phán đoán của mình có chính xác hay không.

Tu La có phải là người mà ta đoán không?

Tối nay lại là ngày thứ bảy, chính là ngày bắt đầu thời gian Lâu Điện Ngọc tái phát đau khổ, ta đã đưa được ức chế đau khổ trong cơ thể Lâu Điện Ngọc cho Mị, để Mị mang đến cho hẩn.

Về phần làm như thế nào để đưa đến tay Lâu Điện Ngọc, mà không để cho hẩn hoài nghi, đó là chuyện của Mị.

Ta lợi dụng lúc này không có Mị ở bên, một mình dẫn Tu La đến chỗ này.

“Tu La, ngẩng đầu lên.” Giờ phút này ta mới đột nhiên phát giác, ta cơ hồ chưa có chú ý đến Tu La, cho nên trong đầu chỉ có một ấn tượng mơ hồ đối với Tu La.

Chính vì thế người có dụng tâm mới có thể lợi dụng điểm này của ta.

Bằng không cho dù có dịch dung cũng không có khả năng thoát được ánh mắt của ta, dù sao thuật dịch dung của Mị cũng là độc nhất thiên hạ không ai có thể sánh được, mà đó cũng là do một tay ta dạy cho hắn.

Tu La rất trầm mặc, rất mông lung không có cảm giác tồn tại, cho nên ta mới chậm chạp không có phát giác ra.

Xem ra người đứng sau màn này đã sớm điều tra kỹ hết thảy mọi chuyện, thậm chí là một chi tiết nhỏ nhất nhất cũng không bỏ qua.

Người quỳ gối trước mặt ta hơi cúi mặt xuống, nhưng vẫn là ngẩng đầu lên, lộ ra khuôn mặt không hề để lộ ra một chút sơ hở nào dưới con mắt của ta.

Giờ phút này, chỉ liếc mắt một cái, ta liền nhìn ra sơ hở, người trước mặt thật sự đã dịch dung, không phải là Tu La thật sự.

“Tu La, thì ra bộ dáng của ngươi cũng không tệ a~” Ta trêu đùa nhìn hắn, chậm rãi đến gần, tay không dấu vết xoa mặt hắn, vẫn như cũ cười nhẹ “Không sai, không sai.”

Ta có thể rõ ràng cảm nhận được người đang quỳ hơi hơi giật mình một chút, ngay sau đó cổ tay của ta dĩ nhiên bị người cầm lấy.

“Liễu Lăng, ta nhận thua.” Một đạo thanh âm quen thuộc vang lên, tim của ta đập mạnh đầy căng thẳng, nói không ra là thất vọng hay là thương tâm.

Là hắn, quả nhiên là hắn.

Người trước mặt tháo mặt nạ người xuống, rõ ràng là Cơ Lưu Tiêu.

Quả nhiên chỉ có Cơ Lưu Tiêu mới hiểu được và bắt lấy tất cả nhược điểm của người khác như vậy, ta rất không thêm để ý đến Tu La, cho nên hắn ở bên cạnh ta lâu như vậy, ta nhưng lại cũng không có phát giác ra được.

Là hắn, chỉ có hắn mới có thể biết được rõ nhược điểm của người khác đến như thế.

Bởi vì là hắn, cho nên mấy tháng nay hắn mới có thể bảo hộ ta, ngầm giải quyết người do Dạ Khuynh Thành phái đến sát hại ta. Bởi vì là hắn, mới có thể lợi dụng được tất cả. Bởi vì là hắn, cho nên nhân tài của Tây Việt quốc không có phát giác ra hắn đã đến đây. Bởi vì là hắn, mới có thể dễ dàng tìm ra được tung tích của ta.

Là hắn, lại làm cho ta cảm thấy càng thêm nan kham.

Chung quy ta một lần nữa lại bị hắn lừa.

Một ngày kia, khi đã biết rõ sự lựa chọn của hắn, nhưng là mới quay người, lại một lần nữa lừa gạt ta, lại có lẽ việc đó bất quá chỉ là một khúc nhạc dạo đầu, từ đầu tới cuối hắn căn bản là luôn luôn lừa gạt ta.

Cơ Lưu Tiêu, lời nói ngày đó của ngươi có bao phần là thật, có bao phần là giả? Ở dưới đáy lòng ta âm thầm tự giễu.

Những chuyện ngày xưa lại hiện lên ở trong đầu ta, trong lòng cũng là càng ngày càng cảm thấy thê lương.

Khi ngẩng đầu lên nhìn hắn, trong đôi mắt dĩ nhiên là một mảnh lạnh như băng. Khóe môi lại vẫn là nhếch lên một chút ý cười trào phúng “Cơ Lưu Tiêu, ngươi đến tột cùng vì cái gì?”

Vì cái gì lại lừa ta?

Vì cái gì muốn đóng giả thành Tu La ở lại bên cạnh ta, rốt cuộc điều hắn muốn là gì?

“Liễu Lăng, ta chưa thể nói rõ hết mọi chuyện cho nàng được.” Cơ Lưu Tiêu nhìn ta, trong ánh mắt vẫn toát ra sự sùng nịch như cũ, nhưng là giờ phút này, ở dưới đáy mắt của ta tất cả cũng chỉ là sự trào phúng.

“Cơ Lưu Tiêu, có phải người cảm thấy đùa giỡn ta là trò vui nhất hay không? Lúc trước khi ở Đông Hải quốc, người không làm cho ta yêu thương người được, có phải hay không cảm thấy thật thất bại.” Ta hướng về phía hắn rống giận, cơ hồ không có lý trí “Người đến tốt cùng muốn gạt ta tới khi nào?”

Ta luôn tỏ ra mình là người cao ngạo, ở dưới tình huống nào cũng luôn giữ được sự bình tĩnh.

Nhưng lúc này đây đã không còn, cái gì cũng chưa có.

Ta thừa nhận chính mình thất bại, thua ở trên tay hắn.

Hôm qua, mới chỉ có vài câu nói ngắn ngủi, mà cảm giác kỳ lạ ta đã lấp vùi dưới đáy lòng không ngờ một lần bắt đầu rục rịch.

Ta như thế nào đã quên hắn nhưng là Cơ Lưu Tiêu... Là Cơ Lưu Tiêu phong lưu nhất, tiêu sái nhất... Cơ Lưu Tiêu làm cho nữ nhân giẫm đạp lên nhau chỉ vì một cái liếc mắt của hắn.

Những lời này với hắn mà nói căn bản cũng chỉ coi như là hắn đang ban phát một chút lòng thành, có lẽ hắn nói qua càng thêm êm tai, càng thêm làm cho người ta khó có thể nói lời kháng cự.

Sai lầm rồi, là ta sai lầm rồi.

Giờ phút này, ta thật không hiểu nên oán hắn hay là oán chính mình.

“Nếu ta nói ta chỉ là vì bảo hộ nàng, nàng có tin hay không?” ánh mắt hắn hiện lên một chút ảm đạm, thản nhiên hỏi.

Hắn là vì bảo hộ ta, thật sự là chỉ vì để bảo hộ ta thôi sao?

Ta kìm nén lại sự tức giận của mình. Nhìn hắn gần từng tiếng hỏi “Người dám nói người thật sự không phải vì mục đích khác không?”

Hắn dừng một chút, cười chua xốt “Liễu Lăng, ta không dám nói, ta xác thực cũng vì mục đích khác.”

Thế nhưng cứ như vậy thừa nhận, ngay cả lừa gạt cũng không có sao?

Khóe môi khẽ nhếch, bề ngoài tỏ ra một chút thản nhiên trào phúng “Cơ Lưu Tiêu, ta đã hiểu, ta cái gì cũng đều đã hiểu.”

Đoạt thiên hạ chỉ vì một câu nói của Phượng Loan, mặc kệ như thế nào, Phượng Loan vẫn là quan trọng nhất, mặc dù hắn nghĩ rằng nàng không còn ở trên thế gian này.

Nếu hắn biết nàng vẫn còn sống thì sẽ ra sao?

Có phải hay không sẽ đi tìm Dạ Khuynh Thành liều mạng?

Có lẽ ta nên nói cho hắn, có lẽ...

Chỉ trong một ngày, lại làm cho ta hiểu được cảm giác từ thiên đường rơi xuống địa ngục.

Giờ phút này, ta mới hiểu được, ngày đó chỉ là hơi động tâm, nếu không phòng hộ của ta sẽ bị phá tan, giờ phút này sợ là ta sớm đã thương tích đầy mình.

Hoàn hảo là ta không có đáp ứng đi theo hắn.

Hoàn hảo là ta còn giữ lại tự tôn mình.

Ta không thể không thừa nhận, mặc dù nói muốn hận hắn, mặc dù làm như không biết hắn, mặc dù nói phải làm địch nhân, nhưng một phần rung động của ta đối với hắn lúc trước thủy chung không có phai nhạt đi.

Quả nhiên là ta đã thua, hoàn toàn thua triệt để.

“Liễu Lăng, nàng không hiểu.” Hắn tiến lên từng bước, nắm chặt lấy bả vai của ta “Liễu Lăng, ta nói rồi, ta sẽ không buông tha thiên hạ, là vì hứa hẹn đối với Phượng Loan, lúc này đây không có nói cho nàng tất cả, đó là do ta bị tình thế bắt buộc, chính là những lời ta nói với nàng ngày hôm qua không có nửa điểm giả dối. Ta là thật sự thích nàng, thật sự muốn đem nàng trở thành nữ nhân duy nhất của ta sau này, ta thật

sự tính sau khi hoàn thành hứa hẹn của mình đối với Phượng Loan, từ nay về sau sẽ quên nàng ấy, chỉ có nàng.”

Ta lắc đầu, không ngừng mà hô: “Ta không thích nghe, cái gì cũng không thích nghe.”

Hắn càng nói, ta chỉ càng cảm thấy không chống đỡ nổi.

Mặc dù sự thật là như thế nào đi nữa, nhưng điều kiện tiên quyết là không có Phượng Loan tồn tại.

Nhưng là Phượng Loan lại thật đúng là chân thật thực tồn tại, có lẽ chung quy có một ngày nào đó sẽ lại một lần nữa bước vào cuộc đời hắn.

“Ta muốn nàng nghe rõ ràng.” Hắn chế trụ hai cánh tay không cho ta bịt tai lại, hướng ta quát.

Đây được coi như lần đầu tiên ta nhìn thấy hắn vội vàng xao động như vậy.

Giờ khắc này, ta lại cảm thấy bình tĩnh, nhìn thẳng vào hắn nói: “Người nói, ta nghe.”

Hắn nao nao, hạ tay ta xuống, hai tay đặt tại trên vai của ta, có chút bất đắc dĩ nói: “Liễu Lăng, nàng có tin tưởng vận mệnh không? Vận mệnh của chúng ta chính là từ mỗi lần lựa chọn của bản thân hợp lại mà thành. Mỗi một lần lựa chọn đều đã cho nàng đi về một phương hướng bất đồng.”

“Ta tin tưởng.” Ta gật đầu.

Đúng vậy, có đôi khi bỏ lỡ chính là bỏ lỡ, không thể đổi ý cũng vô pháp quay đầu lại.

Cho nên, chỉ cần là chính mình lựa chọn. Ta liền chưa bao giờ cho phép bản thân được hối hận, bởi vì mặc dù hối hận cũng không thể sửa chữa được nữa.

“Ngày đó, ta hỏi nàng có nguyện ý đi theo ta hay không. Đó cũng là một sự lựa chọn.” Hắn nhìn thẳng vào ta, còn thật sự nói: “Ta nói cho chính mình, nàng nếu liễu lĩnh lựa chọn ta, ta đây sẽ bỏ qua hứa hẹn đối với Phượng Loan, buông Phượng Loan, buông thiên hạ. Từ nay về sau chỉ cùng nàng tiêu dao giang hồ. Nàng nếu lựa chọn cự tuyệt ta, như vậy mặc kệ về sau như thế nào, ta đều sẽ hoàn thành sự hứa hẹn với Phượng Loan. Sự lựa chọn của nàng sẽ là quyết định đối với sự lựa chọn của ta.”

Lựa chọn của ta sẽ là quyết định đối với sự lựa chọn của hắn sao?

Ta cười khẽ, cười đến tắt ý “Cơ Lưu Tiêu, nói như vậy là ta sai lầm rồi sao? Là do ta lựa chọn sai lầm, cho nên nhất định bị người lừa gạt sao? Cơ Lưu Tiêu, người biết rõ chúng ta đều quá mức kiêu ngạo. Mà người lại đánh cược, có phải người đang cược xem cảm tình của ta có thể làm cho ta bỏ đi sự kiêu ngạo của bản thân hay không? Chính là trong ván cược này, dù kết quả như thế nào người cũng đều thắng. Thắng cuộc, người liền thắng. Thua cuộc, người vẫn như cũ có thể dựa theo nội tâm ý nguyện của mình, vì Phượng Loan hoàn thành nốt một hứa hẹn cuối cùng.”

“Được, ta nói cho người. Ta xác thật thích người, xác thật cũng có do dự, nhưng loại thích này lại không có sâu đến mức để cho ta buông hết thấy, tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục. Cơ Lưu Tiêu, ta có thể nói cho người hiểu, nếu muốn Liễu Lăng ta buông hết thấy, thì cũng chỉ có cách là người hãy buông hết thấy. Trong mắt ta không chấp nhận được hạt cát, ta căn bản không cho phép có người khác chen chân ở giữa. Ta nói ta thực ích kỷ, cho nên người nếu thật sự muốn ta, vậy quyết không thể nhớ đến Phượng Loan cho dù chỉ là thoáng qua.” Ta vẫn như cũ cười, chậm rãi ngửa đầu, nhìn vào mắt hắn, nói: “Người nếu cảm thấy ta đã chọn sai, cho nên không được trách người đã lừa gạt ta, cho nên không chiếm được cảm tình của người, ta nói rõ ràng với người một lần nữa, nếu là tình cảm như vậy, nếu thích là như vậy, Liễu Lăng ta căn bản khinh thường.”

Thích đó chính là thích, nếu là đã xác định được tâm ý của mình, ta cũng sẽ không trốn tránh, ta sẽ lớn tiếng nói ra, điều đó cũng chẳng có gì là quá dọa người.

Hắn nhìn ta, thật lâu không nói.

Ta nhưng không có kiên nhẫn chờ đợi hắn, nếu đã đối mặt thẳng thắn nói, cái gì cũng đã nói trắng ra, thì chính mình cũng sẽ không hối hận.

Gạt tay hắn ra, ta xoay người bước đi.

“Liễu Lăng, thật sự muốn quyết tuyệt như thế sao?” tay vẫn là bị hắn giữ chặt, đợi thật lâu hắn mới thốt ra câu hỏi đó.

Ta không có quay đầu lại, chính là gần từng tiếng nói: “Đúng vậy. Nếu là muốn yêu, phải muốn có được toàn bộ. Nhưng nếu không phải, như vậy tình nguyện cái gì cũng không muốn.”

Tại cái thế gian này, xác thực có thể ba vợ bốn nàng hầu, nhưng chính là ta khinh thường điều đó.

Thà làm ngọc vỡ, còn hơn là làm ngói lành.

“Liễu Lăng, thực xin lỗi.” Vừa dứt lời, sau gáy liền truyền đến một trận đau đớn.

Còn không kịp phản ứng, người từ từ ngã xuống, ngã vào trong một lồng ngực ấm áp.

Hắn... Thế nhưng...

Ý thức dần dần mơ hồ, lại tựa hồ ở trong hôn mê nghe được lời nói dịu dàng nỉ non của hắn.

Liễu Lăng, rồi sẽ có một ngày, ta sẽ hoàn toàn thuộc về một mình nàng.

Muốn bắt lấy được cái gì đó, nhưng cuối cùng rơi vào trong hắc ám.

171. Q.2 - Chương 171: Âm Độ Trần Thương

(Âm độ Trần Thương (“minh tu sạn đạo, âm độ Trần Thương” – ngoài sáng giả vờ làm thế này để che giấu việc chính làm ẩn mật trong tối, chọn cách tấn công không ai nghĩ tới)

Liễu Lăng, rồi sẽ có một ngày, ta sẽ hoàn toàn thuộc về một mình nàng.

Giật mình bừng tỉnh, vang lên trong đầu cũng là câu nói trước khi hôn mê ta nghe được.

Thật sự sẽ có ngày đó sao?

Nhưng là ta cũng không ở một chỗ mà chờ đợi hắn, chờ đợi như vậy rất dài lâu, lại không thể chân chính có được một cái xác định kết cục.

Sau gáy còn có chút hơi hơi đau đớn, ta ngồi dậy, đưa mắt nhìn bốn phía, mới phát hiện nơi này là một chỗ hoàn toàn xa lạ.

Cơ Lưu Tiêu hắn thế nhưng lại làm như vậy với ta, là vì hắn không muốn ta làm bại lộ thân phận của hắn sao?

Nghĩ như vậy, trong lòng lại cảm thấy thật chua xót.

Nếu vậy, trong lòng hắn căn bản sớm đã lựa chọn, hắn biết rõ tính cách của ta, cho nên căn bản là hắn sớm đã biết ta sẽ có lựa chọn như vậy.

Hắn rốt cuộc đã hứa hẹn gì với Phượng Loan, nhưng lại muốn lấy được thiên hạ để thực hiện lời hứa.

“Người tỉnh?” Một tiếng nói quen thuộc đột nhiên vang lên, cắt ngang dòng suy nghĩ của ta.

Ta theo thanh âm nhìn lại, đã thấy Cẩm Hoàng một thân áo trắng đứng ở bên cửa sổ, chính là đang cười khanh khách nhìn ta.

Dĩ nhiên là như vậy sao?

Mặc dù là ngay cả Cẩm Hoàng, cũng đi chung một đường với hắn sao?

Ta đột nhiên nhớ lại một lần gặp mặt trước, rồi đột nhiên trong lúc đó hiểu được hết thảy.

Trách không được Cẩm Hoàng lại sẽ chủ động mời Tu La, thì ra bọn họ nhưng đã sớm quen biết nhau, nhưng lại cùng đi chung một đường.

“Thì ra, ngay cả ngươi cũng không thoát khỏi mị lực của Cơ Lưu Tiêu.” Ta nhếch khóe miệng, thản nhiên cười, mang theo sự trào phúng không cần che giấu.

Có lẽ tất cả mọi chuyện xảy ra đều nằm trong kế hoạch của bọn họ?

Là bắt đầu từ một lần gặp nhau ở Đồ thành sao? Cứ tưởng rằng chỉ là ngẫu nhiên, lại không nghĩ rằng thì ra là tất nhiên, một màn kịch đã sớm được sắp đặt tỉ mỉ.

Cẩm Hoàng ngồi xuống ở bên cạnh cửa sổ, lẳng lặng nhìn ta, không có gì là không vui “Mị lực sao? Ta thừa nhận nam nhân này xác thực rất mị lực, cũng thừa nhận chính mình cũng có chút rung động, nhưng là ta biết trong lòng hắc sắc đã có một bóng hình, cho nên ta mới kịp thời thu lại phần tình cảm kia, bởi vì ta không muốn mình bị tổn thương lần thứ hai. Cho nên, nay ta đối với hắc sắc cũng bất quá chỉ là thường thức mà thôi, tuyệt đối không có cảm tình nào khác.”

Như vậy thật rất giống với tác phong làm việc của Cẩm Hoàng, đủ lý trí.

“Gần quan được ban lộc, ngươi chẳng lẽ không đủ tự tin rằng mình sẽ xóa bỏ được hình bóng của người kia trong lòng hắc sắc hay sao?” Ta không biết tại sao mình lại nói như vậy, nhưng là đợi đến khi bản thân phát hiện ra, thì đã không kịp thu hồi lời nói lại nữa rồi.

Cẩm Hoàng không khỏi cười “Liễu Lăng, nếu thật sự có thể dễ dàng làm được như ngươi nói, ngươi lại vì sao luôn trốn tránh hắc sắc? Ta nghĩ chắc ngươi cũng hiểu được, rõ ràng nhìn hắc sắc như là một người phong lưu vô tình nhất, nhưng cố tình lại là một người si tình nhất. Có đôi khi ta cũng rất ngạc nhiên, rốt cuộc là nữ tử như thế nào có thể dễ dàng cho hắc sắc nhớ mãi không quên như thế.”

Những lời của Cẩm Hoàng cũng là lời nói thật, nhưng là ta lại cảm thấy thật khó chịu, giống như nội tâm bị người xé rách, không còn có một chỗ để trốn tránh.

Mà Cẩm Hoàng cũng là thông minh, lý trí, không giống những nữ nhân bình thường như con thiêu thân lao đầu vào lửa.

Có lẽ là do lúc trước bị Cảnh Tiêm Trần gây tổn thương quá lớn, cho nên sớm đã không còn sự cố chấp và nhiệt tình như trước kia.

Ta nhếch mép hơi hơi tự giễu, nhưng không có nói gì.

“Liễu Lăng, kỳ thật ngươi không giống với những người khác, ta nhìn ra được, hắc sắc là thích ngươi, ngươi cần gì phải...” Cẩm Hoàng còn chưa có nói xong đã bị ta cắt ngang “Cẩm Hoàng, ta hiện tại không muốn nói tới chuyện này, nhưng thật ra ngươi vì sao lại đi trên cùng một con đường với hắc sắc?”

Cẩm Hoàng tầm mắt sâu kín nhìn phía ngoài cửa sổ, thản nhiên nói: “Liễu Lăng, ta bất quá chỉ là một thiên kim tiểu thư được người trong nhà nuông chiều hết mực, như vậy ta có thể ở trong thời gian ngắn ngủi vài năm có được thành tựu lớn như vậy được sao?”

“Ngươi là nói, hết thấy đều là do Cơ Lưu Tiêu giúp ngươi?” Ta giật mình hỏi.

Nàng thu hồi tầm mắt, hơi hơi gật đầu “Đúng vậy. Lúc trước, quả thực trong lòng ta tràn đầy thù hận, muốn dựa vào chính mình tung hoành khắp trời đất, nghĩ muốn trả thù Cảnh Tiêm Trần, cho nên mới tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, ở lại sơn trại, muốn từ nơi đó bắt đầu. Nhưng là khi đó ta căn bản không biết nên làm như thế nào, càng là nóng vội lại càng là làm không tốt. Đến cuối cùng, căn bản là bắt đầu cam chịu. Khi đó, ta gặp gỡ Cơ Lưu Tiêu, ánh mắt giống như chuyện gì cũng có thể làm được của hắc sắc, làm cho ta đứng lên hy vọng. Là ta liều lĩnh cầu hắc sắc đưa ta ra khỏi sơn trại, cũng là do ta tự nguyện bỏ tất cả những gì có được, chỉ vì có thể được sự giúp đỡ của hắc sắc.”

Ta không thể tưởng tượng nổi người kiêu ngạo như Cẩm Hoàng vì có gì mà phải cầu cạnh Cơ Lưu Tiêu, chẳng lẽ nàng hận Cảnh Tiêm Trần đến thế sao?

“Cho nên Hồng Lô Vong Vũ là hắc sắc giúp ta sáng lập, sòng bạc Chí Tôn kia cũng thuộc về hắc sắc, tất cả những gì ở trong tay ta đều là do hắc sắc cho.” Cẩm Hoàng chậm rãi nói tất cả.

Thì ra bọn họ trong lúc đó nhưng lại có quan hệ như vậy sao?

Thì ra Cơ Lưu Tiêu từ bốn năm trước đã quen biết Cẩm Hoàng sao?

“Cẩm Hoàng, Cơ Lưu Tiêu cũng không bao giờ làm chuyện thiệt thòi với bản thân mình, cho nên hắn cứu người, hắn giúp người, tuyệt đối là có nguyên nhân khác.” Ta không khỏi thốt ra.

Cẩm Hoàng cũng là kẻ bật cười, hỏi ngược lại: “Vậy thì sao? Chúng ta làm việc, có ai là không phải vì chính mình mà suy nghĩ, mà từ một khắc lúc hắn cứu ta, hắn cũng đã nói cho ta biết, nếu ta không có giá trị lợi dụng, hắn tuyệt đối sẽ không cứu ta.”

Như vậy sao? Thật đúng là cực kỳ giống với phong cách của Cơ Lưu Tiêu, luôn mang theo nụ cười, nhưng nói cũng là những lời vô tình nhất.

Nếu không phải là người hắn để ý, thì sẽ chẳng được gì từ hắn.

Người mà được hắn để ý kia, cũng chính là người chiếm được tất cả những gì hắn có.

Khuyên tấn thiên hạ, chung quy bất quá cũng chỉ vì nàng.

“Cẩm Hoàng, người hãy nói thật cho ta biết, lúc này đây đến Tây Việt quốc, chẳng lẽ là muốn ra tay với Tây Việt quốc sao?” Cơ Lưu Tiêu vì ta, đã giao binh quyền trong tay hắn cho Cơ Lưu Phong, nhưng nếu là muốn đoạt thiên hạ, trong tay không có quân thì làm sao có khả năng thực hiện được?

Nghĩ đến đây, ta lại không khỏi rùng mình.

Có lẽ Cơ Lưu Tiêu đã suy tính tốt hết thấy mọi chuyện.

Nếu không phải vì ta, mưu kế mà hắn đã tính từ lâu làm sao có thể thất bại được, nếu không phải vì ta, hắn giờ phút này sớm đã nắm trong tay toàn bộ binh lực của Đông Hải quốc rồi. Nếu không phải vì ta, hắn cũng không có khả năng sẽ đến Tây Việt quốc.

Nghĩ vậy, trong lòng cảm cảm thấy chua cay ngọt ngào đắng chát đan xen lẫn nhau, nhưng lại không thể nói rõ, rốt cuộc là vui sướng hay là bi ai.

Cẩm Hoàng nhìn ta, thần sắc có chút cổ quái “Người đang lo lắng sao? Lo lắng cho Chiến Hậu?”

Lúc trước ta vì Mị mà hướng Cẩm Hoàng cầu tình, nói vậy hắn cũng đã cho là ta vì Mị, bất quá là Mị tồn tại, chuyện Mị chính là Chiến Hậu, trừ bỏ ta ra cũng không có bao nhiêu người biết được điều này.

“Hắn là sẽ ra tay với Tây Việt quốc đi.” Ta lại hỏi, chỉ cầu một đáp án, lại đột nhiên trong lúc đó nghĩ tới Sở Ngọc, nếu Truy Phong bị Cơ Lưu Tiêu lợi dụng, như vậy hắn cũng đã biết sự tồn tại của Sở Ngọc, chẳng lẽ hắn sẽ lợi dụng Sở Ngọc đi uy hiếp Lâu Điện Ngọc sao?

Nhớ lại thiếu niên quật cường kia, trong lòng lại là một trận khủng hoảng.

Ta lập tức xuống giường, thẳng tắp chạy tới trước mặt Cẩm Hoàng, lớn tiếng nói: “Mặc kệ các người rốt cuộc có kế hoạch gì, ta hiện tại phải rời khỏi đây.”

Ta không cho phép Cơ Lưu Tiêu thương tổn Sở Ngọc, hắn chính là gánh nặng duy nhất một lần ta can tâm tình nguyện đeo lên lưng.

Không được, tuyệt đối không được.

Chính là Cẩm Hoàng lại vươn tay ngăn cản ta, chậm rãi nói: “Không được, Cơ Lưu Tiêu nói, trừ phi mọi việc thành công, nếu không sẽ không cho phép người rời đi.”

“Quả thật là sẽ đối phó với Tây Việt quốc sao?” Kỳ thật từ lúc hắn hôn ta, ta liền nên hiểu được hắn là sẽ không để cho ta nói ra tất cả mọi chuyện.

Lúc này đây, Cẩm Hoàng thần nhiên thừa nhận “Đúng vậy, hắn là sẽ đối phó với Tây Việt quốc.”

“Cẩm Hoàng, hắn đối phó với Tây Việt quốc là chuyện của hắn, người không phải là muốn đối phó với Cảnh Tiềm Trần sao? Tại sao lại cùng đứng về một phe giúp hắn như vậy?” Ta còn là cực kỳ ngóng trông Cẩm Hoàng có thể thả ta rời đi.

“Người là tuyệt đối ra không được, dù người có nói như thế nào cũng thế mà thôi.” Cẩm Hoàng thần nhiên nhìn ta liếc mắt một cái, nhẹ hỏi: “Người có biết Cảnh Tiêm Trần là ai không?”

Nàng hỏi ra sau cũng không cần câu trả lời, lại nói thẳng: “Cảnh Tiêm Trần, còn có một tên gọi khác là Lâu Ngọc Thần, vương tử bị lưu đày của Tây Việt quốc.”

Cái gì?

Cảnh Tiêm Trần thế nhưng lại là vương tử của Tây Việt quốc.

Bị lưu đày? Chẳng lẽ là do hấn phạm vào nhiều tội mới có thể bị lưu đày sao?

“Vậy hấn đến Ninh Việt thành là vì báo thù sao?” Ta đột nhiên nhớ tới chuyện mà Truy Phong đã nói mấy ngày trước đây, Cảnh Tiêm Trần giờ phút này đang mang theo Sở Ngọc hướng Ninh Việt thành mà đến.

Chẳng lẽ là hấn đã biết thân phận của Sở Ngọc, nên muốn lợi dụng Sở Ngọc để báo thù sao?

Nhưng là lúc trước Sở Ngọc vì sao không nói một tiếng liền rời đi, thậm chí còn là cam tâm tình nguyện theo hấn?

Ta không rõ, thủy chung đều không rõ.

“Đúng vậy, Cảnh Tiêm Trần đến Ninh Việt thành để báo thù. Hấn vì giờ khắc này, đã tìm cách lâu lắm rồi, mà chúng ta muốn lợi dụng sự báo thù của hấn.” Cẩm Hoàng giống như không cần giấu diếm mọi chuyện nữa “Người có còn nhớ rõ lúc trước, khi ta nói Lang Gia phường đã bị hủy, Cảnh Tiêm Trần rất kích động không?”

Ta đương nhiên nhớ rõ, tuy rằng ta cũng không biết Lang Gia phường là cái gì, nhưng cứ nhìn thần sắc của Cảnh Tiêm Trần cũng biết là rất trọng yếu.

Ta gật đầu, mà Cẩm Hoàng lại tiếp tục nói: “Lang Gia phường chính là nơi Cảnh Tiêm Trần an trí ngầm tụ tập binh lực tài lực, mà ta một khi hủy diệt, tất cả tâm huyết của hấn liền sẽ như nước chảy về biển đông. Cho nên ta nói ta thắng.”

“Vậy hấn còn dựa vào cái gì mà tới nơi này báo thù?” Ta tự nhiên còn nhớ rõ mọi chuyện phát sinh lúc trước.

Cẩm Hoàng nhìn ta cười nói: “Người không phải là nên đoán ra rồi hay sao? Nay hết thấy đều là do hấn chủ đạo. Chính là người có đủ năng lực xoay chuyển cả thiên hạ.”

“Cơ Lưu Tiêu sao?” Ta thì thào nhẹ nói.

Ta tự nhiên hiểu được năng lực của hấn, nhưng lại không nghĩ rằng hấn thế nhưng sẽ ra tay với Tây Việt quốc.

Cẩm Hoàng cười khê, trong ánh mắt là sự thương thức không cần che giấu “Trừ bỏ hấn ra còn có ai vào đây nữa? Hấn cùng lúc phá ta đi trước một bước phá hủy Lang Gia phường của Cảnh Tiêm Trần, một mặt lại bắt đầu tiếp cận Cảnh Tiêm Trần, chờ hấn thất hồn lạc phách, lúc đó sẽ ra sức giúp đỡ hấn, làm cho hấn cậy nhờ vào. Cảnh Tiêm Trần tất nhiên đã cho ta là vì hận hấn mới làm như thế, hấn cho dù nghĩ như thế nào đi chăng nữa, cũng không thể ngờ được rằng Hồng Lâu Vong Vũ chính là của Cơ Lưu Tiêu, cũng sẽ không nghĩ được tất cả mọi việc đều do Cơ Lưu Tiêu an bài. Mà hấn tự nhiên cũng không biết Cơ Lưu Tiêu đang lợi dụng hấn. Cho nên lúc này đây Cảnh Tiêm Trần sẽ đến Ninh Việt thành, điều đó cũng chứng minh Cơ Lưu Tiêu đã thắng lợi. Cảnh Tiêm Trần tin hấn, dựa vào hấn.”

Cẩm Hoàng không kiêng dè gì nói ra hết thấy mọi chuyện, nhưng là cũng đã làm cho lòng ta nổi lên từng đợt sóng mãnh liệt.

Hóa ra tất cả là thế này...

Ta không thể không thừa nhận, Cơ Lưu Tiêu có rất giỏi về mưu thuật, thử hỏi trong thiên hạ này, người so sánh được với hấn có thể có bao nhiêu người đây?

Người như vậy quả thực là người phải tranh đoạt thiên hạ, quả thực phải là người đứng ở đỉnh cao của quyền lực, người như vậy...

Đáy lòng của ta ảm đảm nói không nên lời.

“Cho nên mới nói trên tay Cơ Lưu Tiêu vẫn còn có binh lực, cũng không có đưa toàn bộ cho Cơ Lưu Phong?” Ta thì thảo khê hỏi “Nói như vậy, hẳn là muốn mượn tay Cảnh Tiêm Trần để đoạt được Tây Việt quốc?”

“Hẳn là Cơ Lưu Tiêu, cho nên tuyệt đối sẽ không tự mình ra tay, hẳn thật là muốn dùng binh lực trên tay Cảnh Tiêm Trần đoạt được Tây Việt quốc.” Cẩm Hoàng đối với hẳn cũng là thật sự thương thức, khi nói tới đây trong ánh mắt sự thương thức càng sâu, cơ hồ đã đến mức sùng bái.

Cơ Lưu Tiêu chính là có mị lực như vậy, làm cho người ta không tự chủ được thần phục hẳn, sự thuần phục không có liên quan đến tình yêu.

“Nhưng là các người cũng đừng quên, Cảnh Tiêm Trần cũng không phải là một kẻ ngu ngốc, hẳn chẳng lẽ lại khinh địch như vậy, để cho các người thao túng sao? Còn nữa, dù sao hẳn cũng là người Tây Việt quốc, hẳn sẽ trở mặt nhìn quốc gia của mình nằm ở trong tay người khác sao?” Không biết vì sao, nhìn thấy ánh mắt đỏ của Cẩm Hoàng, ta nhưng lại cảm thấy có vài phần chói mắt, mà lời nói cũng liền như vậy không tự chủ được mà thốt ra.

Cẩm Hoàng thu lại sự thương thức trong ánh mắt, ngoái đầu lại, nhìn ta nói: “Chúng ta cũng đã nghĩ đến, Cơ Lưu Tiêu tự nhiên cũng dự đoán được, hẳn tất nhiên là đã sớm nghĩ ra đối sách tốt rồi. Ta tin tưởng hẳn.”

“Cẩm Hoàng, đến cuối cùng thì người sẽ nhận được cái gì?” Lúc trước Thủy Bất Nhân giúp Cơ Lưu Tiêu như thế, nhưng cuối cùng nhận được chính là một kết cục thương tâm, còn Cẩm Hoàng thì sao?

Nàng nói không thương hẳn, tự nhiên sẽ không bị tình gây thương tích, nhưng là sau khi trả thù, nhìn Cảnh Tiêm Trần hai bàn tay trắng, nàng sẽ sao đây?

Thật có thể giải thoát sao?

Cẩm Hoàng như là có thể nhìn thấu tâm tư của ta, nhìn ta sâu kín nói: “Ta cái gì cũng không dự đoán được, chỉ cần được giải thoát mà thôi. Liễu Lăng, có lẽ chờ sau khi người trải qua chuyện giống như ta, người mới sẽ hiểu rõ được có vài thứ cũng không phải không nên làm, nhưng nếu không làm, tuyệt đối sẽ làm cho tâm bất an, khó chịu, xem như mình cho chính mình giải thoát đi. Mà chờ sau khi người đã làm, mặc kệ có hối hận hay không, đều đã không thể quay đầu lại được nữa.”

“Cẩm Hoàng ...” Ta thản nhiên gọi.

Lúc trước có thể không thêm quan tâm đến Thủy Bất Nhân, là vì giữa hai chúng ta không có mối quan hệ gì. Nhưng là Cẩm Hoàng lại khác, chúng ta đã từng ở chung, cũng từng cho nhau hiểu biết, tuy nói một lần ở Mặc Minh cư kia, đã nói rõ tất cả mọi chuyện, nhưng là ở chỗ sâu trong đáy lòng của ta vẫn là không hy vọng hai chúng ta đối địch lẫn nhau.

Nếu có thể, ta hy vọng chúng ta là bằng hữu, mà không phải là địch nhân.

“Liễu Lăng, cho nên nói chúng ta có lẽ đã gặp lại quá sớm. Nếu chậm một chút nữa, chờ hết thấy đều đã qua đi, có lẽ tất cả mọi chuyện sẽ khác.” Cẩm Hoàng quay đầu, sâu kín cười nói.

Nhưng này việc gặp lại có thể do chúng ta quyết định được sao?

Kỳ thật trong lòng chúng ta đều hiểu được, hết thấy cũng không phải là ngẫu nhiên.

“Cẩm Hoàng, thật sự không thể thả ta rời đi sao?” Ta lại một lần nữa hỏi.

Cẩm Hoàng xoay người, nhìn phía ngoài cửa sổ “Liễu Lăng, thực xin lỗi. Mặc kệ như thế nào, ta đều không thể thả người đi.”

Ta im lặng, biết chính mình có hỏi thêm một ngàn lần đi chẳng nữa, đáp án vẫn như cũ sẽ không thay đổi.

Chuyện mà Cẩm Hoàng quyết định cũng sẽ không dễ dàng thay đổi như vậy, huống chi bọn họ ngay cả độc trong tay ta cũng đã lấy đi, ta nghĩ xông ra cũng là không có khả năng.

Chẳng lẽ thật sự chỉ có thể ở tại chỗ này, chờ sự tình kết thúc sao?

172. Q.2 - Chương 172: Giấu Giếm Huyền Cơ

Một gian phòng không bị khóa, một cái sân rộng rãi, không có bất luận kẻ nào trông giữ, ta cũng không bị trói lại, nhưng là ta cũng không thể từ nơi này đi ra ngoài được.

Trong phòng đàn hương lượn lờ, trong viện hoa cúc nở rộ lay động theo từng cơn gió thu.

Bốn phía là sơn động cao ngất, nơi u tĩnh nhất chính là bên trong phòng thạch bích này, ngửa đầu nhìn lên, trừ bỏ có thể nhìn thấy bầu trời trong xanh, liền chỉ còn có thấy bốn phía là thạch bích.

Nếu là muốn đi ra ngoài, trừ phi khinh công của ta có thể bay một phát lên tới đỉnh, nhưng là trên thế gian này tồn tại người có khinh công tuyệt đỉnh như thế sao?

Cầm Hoàng từ khi nào đã rời đi, ta cũng không biết, tựa hồ chỉ ở trong phút chốc liền không còn thấy bóng dáng của nàng đâu nữa, chỉ còn lại mình ta ở bên trong căn phòng u tĩnh này.

Ta biết nơi này nhất định có cơ quan, nhưng là ta tìm một ngày lại không có thu hoạch gì.

Đây là làm sao?

Xung quanh Ninh Việt thành có sơn động như vậy sao?

Ta tựa hồ chưa từng có chú ý đến điều này.

Bây giờ, Mị có phải hay không đang đi tìm ta, có lẽ ta không nên gạt hấn.

Chính là ta cũng không thể ngờ được rằng, Cơ Lưu Tiêu lại sẽ làm như vậy với ta.

Xem ra lúc này đây, hấn quả nhiên là tình thế bất buộc, không thể để cho ta làm hỏng đại sự của hấn.

Mị mặc dù là Chiến Hậu của Tây Việt quốc thì đã sao, hấn cho dù có tìm như thế nào, cũng sẽ không tìm ra được nơi này.

Cơ Lưu Tiêu nhất định là nghĩ tới điểm này, cho nên mới đem ta giấu ở chỗ này.

“A...” Trong lòng tức giận không chỗ phát tiết, ta không khỏi rống lớn.

Trong sơn động yên tĩnh, chỉ có tiếng vang của ta không ngừng mà quán quanh, càng thể hiện được sự trống trải.

Chẳng lẽ ta thật sự phải ở trong này khoanh tay chịu chết sao? Chờ tất cả mọi chuyện phát sinh sao?

Tây Việt quốc có bị tiêu diệt hay không, ai sẽ nắm chủ quyền đều không liên quan tới ta, ta chỉ là một người trên giang hồ, sớm đã không còn muốn nghĩ đến những việc trong triều, nhưng là bên trong lại cố tình có người mà ta để ý.

Ta cố gắng áp chế hỗn độn trong lòng, quay người trở lại phòng. Ta quyết định trước sẽ bắt đầu tìm ở trong phòng, nhất định sẽ tìm được cơ quan để đi ra ngoài, bằng không Cầm Hoàng làm sao có khả năng đột nhiên chỉ trong nháy mắt đã biến mất.

Chỉ trong nháy mắt?

Nói vậy, Cầm Hoàng căn bản không có dụng vào cơ quan gì.

Chính là nếu không có dụng vào, nàng làm sao có khả năng khi ta quay người lại đã không còn thấy bóng dáng của nàng?

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Ta trở về phòng đứng ở vị trí Cầm Hoàng vừa đứng, muốn từ giữa tìm ra một chút dấu vết nào đó để lại, nhưng là tìm thật lâu sau, lại vẫn như cũ không có phát hiện gì, hết thấy đều thật tầm thường.

Ta ngồi ở phía trên nhuyễn tháp, lẳng lặng nghĩ cách tìm ra huyền cơ, cũng lẳng lặng chờ đợi Cẩm Hoàng lại xuất hiện.

Ta nhất định phải nhìn thấy Cẩm Hoàng xuất hiện như thế nào?

Chỉ cần có thể thấy, nhất định có thể phát hiện ra cái gì đó.

Nhẩm tính thời gian, cũng đã đến lúc nàng nên đến đưa cơm cho ta, cho nên ta liền lấy lại tinh thần, mắt mở to không chớp nhìn chăm chăm bốn phía, chỉ sợ trong nháy mắt sẽ bỏ qua một chi tiết nhỏ nào đó.

“Tiểu thư, ăn cơm.” Nhưng là ta chờ đến cũng chỉ là có một đạo âm thanh xa lạ vang lên, hơn nữa thanh âm kia phát ra từ phía sau ta.

Ta quay phắt người lại, lại phát hiện ra một cô gái mặc lục y đứng ở cách đó không xa, trong tay cầm theo một rổ đồ ăn, đang cười nhìn ta.

Vì cái gì?

Phía sau ta rõ ràng chính là một bức tường, nhưng là nàng lại xuất hiện từ đó, rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra.

“Nói cho ta biết, đi ra ngoài bằng cách nào?” Ta tiến lên từng bước, bắt được cổ tay của nàng kia.

Nàng kia lại chỉ là nhẹ nhàng vung tay lên, liền không dấu vết hất tay của ta ra, nàng thế nhưng lại có nội lực thâm hậu.

“Tiểu thư, ăn cơm đi. Đến thời điểm nhất định, thì sẽ thả ngươi rồi đi.” Cô gái cười, đem rổ đồ ăn đặt vào trong tay ta, rất giống như một nha hoàn bình thường.

Ta tiếp nhận rổ đồ ăn, nhưng không có ăn, chỉ nhìn chăm chăm vào nàng, ta cũng không tin nàng ở trong đây mắt của ta cũng có thể đột nhiên biến mất.

“Tiểu thư?” Cô gái kinh ngạc nhìn ta.

Ta lại cười nói: “Ta muốn nhìn ngươi như vậy.”

Trừ phi nàng vẫn đứng ở đó không đi, bằng không có thể làm cho ta nhìn ra được một chút manh mối.

Cô gái tươi cười như trước, thản nhiên nói: “Xem ra ta làm cho tiểu thư thất vọng rồi.”

Lời vừa dứt, một mảnh vải thật dài liền bay về phía ta, ta trở tay không kịp, vội vàng nghiêng người tránh được mảnh vải, nhưng là chờ đến khi ngoái đầu nhìn lại, thì thân ảnh của cô gái kia sớm đã không còn.

Lại là trong nháy mắt như vậy, lại là đột nhiên biến mất như thế, cùng Cẩm Hoàng giống nhau như đúc.

Trong chuyện này rốt cuộc có cất giấu huyền cơ gì?

Cân nhắc một hồi lâu, cũng không nghĩ ra được một chút gì, ngược lại từ bụng truyền đến âm thanh sôi réo, cắt ngang suy nghĩ của chính mình.

Vì thế cũng chỉ có thể tạm thời từ bỏ, chỉ có chờ đợi thời cơ tiếp theo.

Đến lúc đó, ta cho dù có phải ôm, kéo cũng không cho phép người kia biến mất ở trước mặt của ta.

Ta lấy đồ ăn ở trong rổ ra, sau khi ăn uống no đủ, lại ngoan ngoãn nằm trở về trên giường, ta biết chỉ có lấy lại tinh thần mới có thể đối phó được với bọn họ.

Một đêm ngủ say, sáng sớm hôm sau ta liền tỉnh lại, bắt đầu chờ đợi bọn họ xuất hiện.

Vẫn tập trung tinh thần như lần trước, thậm chí so với lần đó càng thêm cẩn thận hơn, nhưng là người mang đồ tới vẫn là xuất hiện ở phía sau ta, ta vẫn như cũ không thể nhìn thấy được nàng đến như thế nào.

Phía sau như là một điểm mù ta không thể nhìn thấy. Mặc kệ ta như thế nào đều không thể nhìn tới đó.

Lúc này đây đến lại là một người khác, lại vẫn là một thân lục y, trên mặt cũng thủy chung là nụ cười thản nhiên.

“Tiểu thư ! Đồ ăn sáng.” Nàng đem một cái rổ đựng đồ ăn như lần trước đưa cho ta.

Ta cũng như lần trước, gắt gao nhìn chăm chăm nàng, thậm chí còn cố ý đến gần nàng vài bước. Còn kém là không có trực tiếp bỏ nhào vào trên người nàng.

Trong ánh mắt của nàng hiện lên ý cười thâm sâu, nhìn ta nói: “Tiểu thư, người vẫn là đừng nên uống phí tâm cơ, ngoan ngoãn ở lại nơi này là tốt nhất.”

Ta không để ý đến nàng, ngược lại càng đến gần nàng hơn, mặc kệ ánh mắt kinh ngạc của nàng, trực tiếp ôm lấy nàng.

Xem nàng còn có thể chạy đi đâu, giờ phút này ta lại bắt đầu giở tính đùa giỡn vô lại, ta liền không tin nàng thật sự có thể biến thân, trực tiếp từ trong lòng ta biến mất.

Nữ tử cười nhìn ta liếc mắt một cái, bên trong nhưng lại có vài phần thần nhiên bất đắc dĩ, mà ngay sau đó, nắm chặt lấy cổ tay của ta, thân hình nàng di chuyển một bước, người cũng đã rời khỏi trong lòng ta, mà người dĩ nhiên chuyển tới phía sau ta, lại một lần nữa biến mất không dấu vết.

Ta khiếp sợ nhìn cổ tay bị nàng nắm chặt, trên cổ tay rõ ràng hiện lên một vết đỏ nhạt.

Nữ tử này cùng với nữ tử lần trước giống nhau, đều có nội lực thâm hậu.

Rốt cuộc họ là ai? Vì sao ngay cả người đưa cơm đều có tu vi cao như vậy ?

Là người của Cẩm Hoàng, hay là người của Cơ Lưu Tiêu?

Ta càng ngày càng cảm thấy kinh ngạc, vì thế không ngừng mà chờ người đưa đồ ăn xuất hiện, lại không ngừng mà giữ bọn họ lại.

Chính là mỗi một lần đưa cơm lại là một người khác, hơn nữa mỗi người đều rất lợi hại, ta cũng không phải là đối thủ của các nàng, cho nên mỗi một lần mặc kệ ta như thế nào kéo các nàng, cuối cùng vẫn là sẽ bị các nàng ném đi.

Lại là một lần.

Ta đã thất bại tám lần.

Thời gian cũng đã qua ba ngày, ta nếu không thể đi ra ngoài, chắc chắn sẽ không còn kịp nữa.

Ta nằm ở trên giường nhớ lại chuyện phát sinh trong ba ngày qua.

Mỗi một lần đều là một người khác xuất hiện, mà mỗi một lần bọn họ xuất hiện ở một chỗ khác nhau, nhưng có một điểm giống nhau, chính là xuất hiện từ phía sau lưng ta.

Nhưng các nàng làm sao mà biết được mặt ta quay về phía nào?

Trừ phi các nàng thấy được ta, biết ta đang làm gì?

Nhất định là như vậy, bằng không sẽ không có khả năng mỗi lần đều xuất hiện chuẩn xác ở phía sau ta như vậy được.

Ta đây muốn không cho các nàng thấy, không cho các nàng biết ý đồ của ta.

Nếu muốn nhìn thấy phía sau, tất nhiên là phải dùng đến gương đồng, nhưng lại không thể để cho các nàng biết ta nghĩ dùng gương đồng nhìn lên.

Chính là các nàng tựa hồ ngay cả điều này cũng nghĩ tới, nơi này căn bản không có gương đồng hay thứ đại loại như thế, cho nên ta căn bản không có để mà dùng.

Ta không khỏi thấp giọng nguyên rủa.

Mặc dù nghĩ thông suốt thì đã sao, vẫn là không thể tìm ra được phương pháp gì để đi ra ngoài.

Xem ra mặt đối mặt đầu với nhau là không được, mặc kệ như thế nào, các nàng đều có thể xuất hiện ở phía sau ta, sau đó biến mất.

Biến mất? Không có khả năng tự nhiên biến mất, nhất định là trong người các nàng có cất giấu vật gì đó.

Nhất định là trên người các nàng có vật gì đó.

Ta cực lực nhớ lại chỗ giống nhau của những người đó, các nàng mỗi người đều mặc lục y, hơn nữa trên người mỗi người đều có đeo một vật gì đó rất chói mắt, mỗi một lần ta đều cảm thấy hết sức chói mắt.

Vật chói mắt?

Chẳng lẽ là vật đó sao?

Chính là vật để mở cơ quan máu chốt sao?

Ta càng nghĩ liền càng cảm thấy khả năng này rất cao, bằng không cất trong người một vật chói mắt như gương đồng để làm gì?

Cuối cùng ta kết luận không có khả năng đó là trang sức, ta nhưng nhìn không ra vật đó có gì đẹp mắt.

Nhưng đeo ở trên người làm sao có thể mở được cơ quan?

Ta lại nghĩ lại tình cảnh lúc đó, một lần lại một lần, rồi đột nhiên trong lúc đó linh quang hiện ra, cuối cùng hiểu được vì cái gì.

Ban ngày. Những người đó đều là ở ban ngày xuất hiện.

Ánh nắng, là mượn ánh mặt trời ban ngày để mở cơ quan sao?

Tuy rằng ta cũng không biết nguyên lý của nó như thế nào, nhưng lại cảm thấy nhất định là như vậy.

Cho nên ta nếu muốn đi ra ngoài, sẽ phải trộm được vật chói mắt đó trên người các nàng.

Nhưng là những người đó võ công rất cao cường, ta căn bản không có khả năng cướp được từ trên người bọn họ, trộm không được, lừa thì sao?

Nghĩ vậy, ta liền an tâm chìm vào giấc ngủ.

Hôm sau, ta vẫn thể hiện vẻ mặt lo lắng như cũ, tập trung tinh thần nhìn chăm chú vào bốn phía, ta không muốn các nàng phát hiện ra ta có gì đó dị thường.

Thời gian trôi qua khá lâu, lại một nữ tử lục y xuất hiện ở phía sau ta.

Lúc này đây ta chỉ là ngoan ngoãn tiếp nhận rổ đồ ăn trong tay nàng, không có làm chuyện dư thừa như những lần trước, cũng không có đến ôm, kéo nàng, chính là chỉ lặng lẽ ngồi ăn.

Nàng kia ngược lại kinh ngạc hỏi: “Người vì sao không đến kéo ta?”

Ta không khỏi ngẩng đầu nhìn nàng, thần nhiên nói: “Mệt mỏi. Mặc kệ như thế nào, ta đều đánh không lại các người, cần gì phải uống phí khí lực.”

Nữ tử trên mặt tràn đầy kinh ngạc, lại mang theo vài phần mất mát, nhưng lại lẩm bẩm: “Vì cái gì đến phiên ta liền không được chơi vui như vậy.”

Ta vui đầu vào ăn, nhưng là khoe môi cũng không tự chủ được khẽ nhếch lên, xem ra nữ tử này khác với những nữ tử trước.

Chỉ là vì muốn chứng thực cho phán đoán của ta, ta không thể hành động thiếu suy nghĩ.

“Thật sự không kéo ta?” Nàng kia thể nhưng lại một lần nữa hỏi.

Ta không có ngẩng đầu lên, chính là thần nhiên nói: ” Không kéo.”

“Vậy ta đây đi nha.” Giọng nói của nàng nhưng lại mang theo vài phần chờ đợi.

Ta không khỏi cười khẽ, xem ra nàng thật sự là ngoại tộc, chính là vì sao nàng lại là ở buổi sáng xuất hiện, nếu là ở buổi tối, cơ hội ta bám chặt lấy nàng là rất lớn.

“Được.” Ta chỉ là thờ ơ nói.

Nàng hình như có chút không vui xoay người rời đi, cũng giống như những người lúc trước, lập tức liền không còn bóng dáng.

Chính là ta không thể tưởng được đó là, ngộ thiện nhưng lại cũng là nàng đưa tới.

Đây là lần đầu tiên, cùng một người xuất hiện hai lần.

Ta không khỏi kinh ngạc hỏi: “Như thế nào lại là người?”

Nàng có chút mất hứng, thở phì phì đem rổ đồ ăn đặt vào trong tay ta “Như thế nào? Là ta thì người mất hứng sao?”

Nàng cùng những người khác không giống nhau, nói như thế nào nhỉ? Là ta cảm thấy nàng có chút ngốc ngốc đáng yêu.

Thoạt nhìn cũng là người dễ lừa.

“Đương nhiên không phải, ta chỉ là cảm thấy kỳ quái, hôm nay như thế nào lại phải cùng một người xuất hiện hai lần?” Ta thử tính hỏi: “Chẳng lẽ buổi tối cũng là người tới đưa cơm sao?”

“Đúng vậy. Bất quá ta hiện tại lại có chút hối hận.” Nàng trừng mắt nhìn ta liếc mắt một cái nói: “Người thật không cho ta một chút mặt mũi nào, rõ ràng mấy ngày trước đều chơi trò chơi với những người tới đây, vì cái gì đến phiên ta lại không chơi. Sớm biết rằng như thế ta đã không nhận đưa cơm tới cho người, còn không bằng cùng bọn họ đi tiếp người còn chơi vui hơn.”

Tiếp người?

Chẳng lẽ hôm nay những người đó cũng không ở đây?

Nói như vậy, ta không nên đợi cho đến buổi tối, nếu là chờ bọn họ trở về, cơ hội của ta sẽ khá nhỏ.

Xem ra giờ phút này nên hành động, lừa lấy được tấm lệnh bài trong tay nàng kia, sau đó nhân cơ hội rời đi.

“Ta mỗi lần đều đánh không lại các người, cũng kéo không được các người, tự nhiên cảm thấy không thú vị, người nói ta làm sao còn có hứng để chơi đây?” Ta cũng làm như nàng, bất mãn nói.

“Đó là do người vô dụng.” Nàng hừ nhẹ nói: “Nếu là ta, khẳng định đem các nàng một đám đều phải bằm trụ.”

“Ta là vô dụng, vậy người còn tới tìm ta chơi làm chi, người đi làm tìm các nàng chơi a.” Ta giả vờ tức giận, xoay người không hề để ý nàng.

“Nếu có người chơi cùng ta, ta mới không cần chơi cùng người, nhưng là các nàng cũng không cho ta đi theo.” Nàng nhỏ giọng nói thầm “Mỗi ngày đều là luyện võ, nhằm chán muốn chết. Mỗi lần đều chỉ biết theo ta nói, cần phải hiểu học, bằng không thật có lỗi với chủ nhân, càng thêm nhằm chán. Ta căn bản không biết chủ nhân kia là người như thế nào, làm chi mà phải vì hắn liều chết liều sống “

Xem ra, tóm lại sẽ có ngoại tộc tồn tại, người trước mắt tuyệt đối là ngoại tộc bên trong những người đó, cũng là hy vọng của ta.

Ta không nói gì, coi như là không có nghe thấy nàng nói.

Nàng không khỏi tiến lên phía trước “Chơi với ta đi.”

“Ta không cần, mặc kệ như thế nào đều là ta thua, thật nhằm chán.” Ta quay mặt đi không để ý tới nàng.

Nàng dường như có chút lo lắng nói: “Ta đây cho người thắng một ván là được chứ gì.”

“Thật sự?” Ta quay đầu nhìn nàng “Vậy người ngay từ đầu không thể động, để tùy ý ta.”

Nàng không kiên nhẫn nói “Được rồi, chúng ta bắt đầu đi.”

Xem ra nàng là nhược điểm của những người đó, ta cười đi về phía nàng, đầu tiên là giả ý cùng nàng chơi trò chơi, đợi cho đến khi nàng không chú ý, một phen đoạt lấy tấm lệnh bài bên hông của nàng. Sau đó nghiêng người một cái, lui cách nàng mấy bước.

“Người... Đưa ta.” Giờ phút này nàng mới chú ý tới sự tình nghiêm trọng, không khỏi hướng về phía ta quát.

Ta cười thường thức nhìn tấm lệnh bài “Xem ra muốn đi ra ngoài là cần phải nhờ vào cái này sao?”

“Không phải đâu. Người mau đưa ta.” Biểu hiện lo lắng của nàng càng làm cho ta xác định được suy đoán của mình là đúng, đây chính là mấu chốt để mở cơ quan.

Chính là mở như thế nào đây?

Nàng nóng nảy, bước nhanh về phía ta, vươn tay muốn cướp lại, ta lui về phía sau một bước, sao đó lại lui cách thêm mấy bước nữa.

Đối với khinh công, ta còn là có vài phần tự tin.

Hơn nữa nữ tử trước mắt hiển nhiên không giống với đồng bạn võ công tu vi cao của nàng, muốn tránh đi nàng với ta mà nói cũng không phải là việc khó.

Ta một bên tránh đi nàng, một bên nghiên cứu sờ soạng trên tấm lệnh bài.

Ngay tại trong nháy mắt, tấm lệnh bài trong tay đột nhiên hiện lên quang mang chói mắt, ngay sau đó, bên cạnh ta liền xuất hiện một cửa ngầm.

Dưới ánh mắt kinh ngạc cùng lo lắng của nữ tử kia, thân hình của ta chợt lóe, liền nhập vào bên trong cửa ngầm.

173. Q.2 - Chương 173: Khó Kim Nỗi Lòng

Cửa ngầm chỉ có một cánh cửa, khi một lần nữa mở to mắt ra ta đã ở bên ngoài.

Bên ngoài là vách tường ngọc lưu ly nhìn thấu được vào bên trong phòng, ngay lúc này đây ta đúng là nhìn thấy khuôn mặt không vui của cô gái ở trong phòng, nàng đang thấp giọng nguyên rủa.

Quả nhiên, bên ngoài có thể nhìn thấy rõ hết thấy diễn ra ở bên trong.

Cơ quan này quá mức thần bí, ta căn bản không thể đoán được huyền cơ ở bên trong, ta chỉ biết là tấm lệnh bài trên tay này chính là vật mấu chốt để mở cơ quan, nhưng mở như thế nào thì ta lại hoàn toàn không biết.

Trên mặt tấm lệnh bài tựa hồ chỗ nào cũng có thể mở được cơ quan, chỉ cần có thể tìm được.

Trên thế gian này lại có người có thể tạo ra cơ quan tinh vi như thế, không biết đó là thần thánh phương nào?

Mà nơi này là chỗ nào?

Chỗ của Cẩm Hoàng ? Chỗ của Cơ Lưu Tiêu ? Hay là Minh gia ?

Minh gia là thủ phủ lớn nhất thiên hạ, nếu có được nơi như vậy cũng không phải là chuyện gì đáng ngạc nhiên cả.

Ta dừng một chút, cuối cùng cũng là cất tấm lệnh bài vào trong lòng, sau đó thẳng tiến đi ra bên ngoài

Giờ phút này, không phải là lúc để tìm hiểu mấy chuyện này, hiện tại còn có chuyện trọng yếu đang chờ ta.

Ra khỏi bức tường ngọc lưu ly kia, ở bên ngoài là một thông đạo thật dài.

Ta đi dọc theo thông đạo, mãi cho đến cuối đường, đứng là một cái ngõ nhỏ hẻo lánh, không còn thấy vách núi, vách đá nữa, nhìn nơi này sẽ không thể phát hiện được sự tồn tại của nơi ta vừa ở.

Nơi này tuy rằng hẻo lánh, nhưng vẫn như cũ có thể cảm nhận được sự ồn ào náo động thuộc về Ninh Việt thành phồn hoa.

Ta ngoái đầu lại liếc mắt nhìn một cái, sau đó liền vội vàng chạy ra phía ngoài, ta sợ bọn họ sẽ nhanh chóng trở về.

Xem ra bọn họ rất coi trọng vị chủ nhân này, bằng không cũng sẽ không dốc toàn bộ lực lượng để đi đón, để cho ta có cơ hội chạy trốn này.

Có lẽ là do chạy trốn quá nhanh, ta nhưng lại đụng vào một người, một mùi thơm nhẹ nhàng lập tức tràn ngập cánh mũi ta.

Ta lập tức lên tiếng xin lỗi, sau đó lách mình đi qua hắn.

Trong khoảng khắc gặp thoáng qua, ta không tự chủ được ngẩng đầu lên, lại chìm vào bên trong một đôi mắt ôn nhu như nước mắt hồ mùa xuân.

Ánh mắt như vậy, làm cho ta cảm thấy đã từng nhìn qua đôi mắt này ở đâu đó rồi.

Chính là ta cũng không có nghĩ nhiều, rất nhanh chạy ra khỏi cái ngõ nhỏ.

Nhưng không biết vì sao, ta lại có loại cảm giác rất kỳ quái, ánh mắt kia tựa hồ vẫn dõi theo ta.

Người kia là đang đi đến nơi nào, có phải là đi đến chỗ của lục y nữ tử không ?

Ngay sau đó, ta lại đem này hết thấy ném ra khỏi đầu, dù sao cũng chỉ là người xa lạ gặp thoáng qua, ta không có nhiều tâm tư như vậy để đoán về hắn.

Liên tục thi triển khinh công, ta dùng tốc độ nhanh nhất vào Chiến Hậu phủ, trực tiếp đến Phi Vân viện của Mị.

“Mị Mị...” Ta vội vàng đẩy cửa ra, nhưng là nghênh đón ta cũng chỉ là căn phòng yên tĩnh.

Mị thế nhưng không có ở đây.

Bây giờ là ban ngày, hắn sẽ đi đâu?

Chẳng lẽ đang ở hoàng cung sao?

Chẳng lẽ là ta đã chậm chân rồi sao.

Ta không khỏi ngần ra, xoay người đang muốn rời đi, đã thấy Mị một thân thanh sam đứng ở trong viện, thẳng tắp nhìn ta.

“Mị Mị...” Ta mở miệng, tiếng nói nhưng lại có vài phần khàn khàn.

Mà hắn bước nhanh hướng ta đi tới, ta còn chưa kịp có phản ứng gì, người đã bị hắn gắt gao ôm chặt lấy.

“Mị Mị...” Ta biết ta vừa rồi không có nhìn lầm, ánh mắt hắn nhìn ta đúng là ánh mắt mừng như điên, đó là sự mừng như điên khi tìm lại được vật quan trọng.

Cặp mắt bình tĩnh của Mị chưa bao giờ lại bị kích thích cuồng như thế, đây là lần đầu tiên.

Thanh âm thô ách từ hôm vai truyền đến, rầu rĩ “Liều Lãng, Liều Lãng...” Hắn chính là một lần lại một lần nữa lặp lại tên của ta.

Ta mỉm cười, hiểu được Mị đã rất lo lắng cho ta, bốn ngày qua, hắn nhất định là đi tìm ta khắp nơi.

Tay không khỏi ôm lấy thắt lưng hắn, ôn nhu nói: “Mị Mị, ta đã trở về.”

Ta chưa bao giờ nhìn thấy Mị như vậy, lại tựa hồ cảm thấy rất quen thuộc.

“Ta nghĩ đến ngươi sẽ lại một lần nữa biến mất không thấy.” trong tiếng nói trầm thấp nhưng lại mang theo vài phần sợ hãi. “Một lần kia, ngươi chính là đột nhiên biến mất không thấy, rốt cuộc tìm không thấy.”

Một lần kia, là ba năm trước đây sao,

Ta đột nhiên biến mất không thấy sao?

“Mị Mị, ta sẽ không, ta đáp ứng người, sẽ không lại đột nhiên rời đi nữa.” Ta tựa vào trong lòng hắn, trong lòng là cảm thấy an bình, chính là ta cũng hiểu được giờ phút này mình cũng chỉ có thể nói được như vậy với hắn mà thôi.

Ta nghĩ ta có lẽ hiểu được tình cảm của Mị dành cho ta, mặc dù hắn chưa bao giờ nói ra.

Cũng bởi vì hắn không nói ra, ta mới coi như là không biết, dù sao ta thật sự không biết nên đối mặt với Mị như thế nào nữa.

Ta không thể lừa gạt bản thân, cũng không thể lừa gạt hắn.

Ta thật đúng là đã động tâm với Cơ Lưu Tiêu, hơn nữa còn chưa bao giờ quên hắn.

Mặc dù ta hiểu được mình sẽ không dễ dàng quay đầu, nhưng lại cũng không thể lập tức đem hết thảy ném ra khỏi đầu.

Cho nên đối với Mị, ta cũng chỉ có thể làm như cái gì cũng không biết.

Hắn chính là ôm lấy ta, gặt gao ôm lấy, thật lâu sau mới buông lỏng ta ra, nhìn ta nói: “Liễu Lăng, người rốt cuộc đã đi nơi nào?”

“Ta đi tìm Tu La.” Ta tính đem hết thảy đều nói ị.

“Là hắn nhốt người sao?” trong ánh mắt của Mị vẫn như cũ không giảm lo lắng, đánh giá ta từ trên xuống dưới một hồi lâu, xác định ta không có việc gì mới an tâm.

Hắn thế nhưng trước quan tâm cơ thể của ta, mà không quan tâm Tu La rốt cuộc là ai?

Mị bây giờ với Mị trước kia chỉ vì một bao châu báu mà đem ta ném lại, thật khác nhau một trời một vực.

Bất quá cũng chỉ là một sự chuyển hoá thân phận mà thôi, nhưng lại chiếm được sự đãi ngộ khác xa nhau như thế.

Mị, hắn vẫn là thực sự thật bất công.

Đối với người hắn để ý, hắn có thể vì người đó mà bỏ qua tất cả, đối với người hắn không quan tâm, thì lại có thể lạnh lùng như thế.

Ta ngẩng đầu lên, đón nhận ánh mắt của Mị, gần từng tiếng nói: “Mị Mị, Tu La là Tà Vương Cơ Lưu Tiêu.” Rất nhanh báo cho Mị biết mọi chuyện, ta sợ nếu phải chờ đợi, chính mình sẽ làm mất đi dũng khí nói rõ tất cả mọi chuyện.

Dù sao, trong tiềm thức của ta cũng không muốn hắn bị thương.

Chính là, chỉ vì hắn làm tất cả mọi chuyện đều vì Phượng Loan, đã làm cho ta nổi lên tật đổ kị, đúng vậy, đúng là tật đổ kị.

Giống như bị kim đâm nhói vào ngực, hóa ra ngay bản thân ta cũng có lúc không thể tiêu sái được như mình vẫn nghĩ.

Từng nghĩ đến, có một vài thứ có thể bỏ được, mặc kệ là ở thời điểm nào ta cũng đều có thể tiêu sái rồi đi.

Cho đến giờ phút này mới hiểu được, có vài thứ cũng không phải muốn buông là có thể buông được, là kim lòng không được sao?

“Ta cũng đoán hắn chính là người phía sau bức màn này.” Mị thế nhưng lại không có ngạc nhiên, chính là gặt đầu nói.

Cũng khó trách, dù sao danh Chiến Hậu của Mị cũng nổi tiếng không kém so với danh Tà Vương của Cơ Lưu Tiêu.

“Mị Mị, hắn muốn đoạt lấy Tây Việt quốc, lợi dụng Lâu Ngọc Thần.” Ta gần từng tiếng nói.

“Lâu Ngọc Thần?” Mị tựa hồ như đang cực lực nhớ lại chuyện gì đó “Là Vương tử lúc trước bị tiên vương trục xuất khỏi hoàng cung sao?”

Ta gật đầu “Đúng vậy. Thân phận của hần hiện nay chính là Cảnh Tiêm Trần, môn chủ của địa sát môn.”

Mị nếu đã từng ở trên giang hồ, tất nhiên sẽ biết đến cái tên Cảnh Tiêm Trần.

“Hóa ra là hần?” Mị không khỏi ngẩn ra, lại chuyển hướng ta nói: “Bên cạnh hần có phải hay không mang theo một đứa nhỏ?”

“Sở Ngọc, bọn họ đến đây sao?” Ta không khỏi lớn tiếng nói: “Đúng vậy. Là hần.”

“Không tốt rồi, bọn họ giờ phút này đã ở hoàng cung, hần nói với Vương thượng, đứa nhỏ kia có thể là con nối dõi của Vương Thượng.”

Mị giật mình cả kinh, xoay người nói với ta: “Liễu Lăng, ta phải vào hoàng cung, người ở tại chỗ này chờ ta trở lại được không?”

Ta tiến lên từng bước, cầm tay hần, kiên định nói: “Ta và người cùng đi.”

“Liễu Lăng...” Hần bất đắc dĩ, còn muốn khuyên ta suy nghĩ lại.

“Đứa nhỏ kia là trách nhiệm của ta. Ta đã đáp ứng với nương của nó, sẽ bảo hộ nó thật tốt.” Ta ngửa đầu nhìn hần, cuối cùng sâu kín mở miệng nói: “Hơn nữa hần đúng là cốt nhục của Lâu Điện Ngọc.”

Mị nhìn ta một lúc, nắm chặt tay của ta, nhẹ giọng nói: “Được, ta mang người đi. Nhưng là đáp ứng ta, mặc kệ như thế nào cũng không được rời khỏi ta.”

“Mị Mị, người làm cho ta thật cảm động a.” Ta trêu tức cười “Còn không thừa nhận sao? Kỳ thật trong lòng người thực thích ta có phải hay không?”

Ánh mắt nhu hòa mà sủng nịch của Mị làm cho ta cảm thấy khó xử, ta chỉ có thể dùng sự trêu đùa để che dấu hết thảy. Nhưng là ngoài ý muốn của ta, Mị thế nhưng cười nói: “Đúng vậy, ta thích người.”

Hần thừa nhận, hần thế nhưng thừa nhận, ta thậm chí hoài nghi người trước mắt có phải là một người khác giả danh hay không nữa. Vì cái gì mà Mị lại thừa nhận? Mị luôn luôn thâm trầm sống nội tâm, chưa bao giờ dễ dàng để lộ ra tâm sự của mình, vì sao lúc này đây nhưng lại trực tiếp thừa nhận như vậy?

Ta ngơ ngác đứng ở tại chỗ, không biết nên nói cái gì nữa, vốn là tâm đã bình tĩnh lại một lần nữa nổi lên tầng tầng gợn sóng.

“Mị Mị, người từ bao giờ cũng học được cách nói giỡn vậy, thế nhưng lại nói như vậy để trêu ta.” Ta cười khê như cũ, trêu tức như cũ, làm bộ mình nghe không hiểu lời hần nói.

“Liễu Lăng, người không cần phải suy nghĩ nhiều, ta đều không phải là nhất định muốn người đáp lại ta.” Mị duỗi tay ra, đem ta ôm vào trong lòng, mũi chân điểm nhẹ, trong phút chốc liền đã nhảy lên đầu tường, bên tai ta là tiếng gió gào thét, cùng với lời nói nhẹ như gió thoảng của hần “Ta bất quá là khó kìm nổi lòng. Cho nên người không cần đặt ở trong lòng.”

Ta không nghĩ tới, Mị thế nhưng liếc mắt một cái liền nhìn thấu ta.

Khó kìm nổi lòng sao?

Bởi vì bốn ngày đi tìm kiếm ta, đã làm cho sự trầm tĩnh của hần bị mất hết rồi sao?

Mị như vậy thật đúng là làm cho ta có một chút không thích ứng.

Rõ ràng mới chỉ có mấy tháng, ta thậm chí vẫn còn nhớ rõ những lời hần đã nói.

Một ngày bất kể là gì đó của hần, liền vĩnh viễn đều là của hần, mặc dù hần từ bỏ, cũng chỉ có cách là hủy diệt.

Nhưng là nay cũng đã thay đổi một cách chóng mặt.

Rốt cuộc ta đã từng làm gì? Mà có thể làm cho hần đối với ta như thế.

“Mị Mị...” Ta muốn nói lại phát giác không biết nên nói gì bây giờ.

Mà hắn lại thản nhiên nói: “Liễu Lăng, kỳ thật lúc trước ngươi cũng đã cự tuyệt ta. Ta không nên nhất thời nhanh lên tiếng thừa nhận.”

Lúc trước Mị cũng đã từng thổ lộ với ta?

Lúc trước ta cự tuyệt hắn?

Ta kinh ngạc giật mình, lại nghe thấy giọng nói mang theo vài phần chua xót của Mị: “Liễu Lăng, khi đó trong lòng ngươi đã có một người, hơn nữa là người mà ngươi rất thích.”

Khi đó ta có thích một người?

Ba năm này, trên giang hồ cũng đã truyền lại sự tích về tìm người bốn phía của ta.

Hay là nói, chẳng qua là ta tự mình đa tình?

Nhưng ta biết người kia chắc chắn không phải là Cảnh Tiêm Trần, mặc dù Cẩm Hoàng khẳng định rằng chúng ta đã từng làm tổn thương nàng.

“Mị Mị... Để tự ta đi...” Nếu không thể đáp lại hắn, ta cũng không nên tham luyến sự ầm áp của hắn.

Hắn cúi đầu liếc mắt nhìn ta một cái, chính là thản nhiên nói: “Gió lớn.”

Lại khôi phục lại sự lạnh lùng như ngày thường, nhưng một câu đơn giản như vậy đã làm cho ta có một loại xúc động muốn rơi lệ.

Từ khi biết thân phận của ta, hắn vẫn lạnh lùng đối với ta, nhưng ta làm sao lại có thể không hiểu đây?

Chính là... . . .

Mị Mị, thật xin lỗi.

Ta nắm chặt vạt áo của hắn, trong lòng thầm nói như thế.

Ở trong mắt của người khác, hắn có lẽ là Tây độc giết người không chớp mắt, là Tu La trên chiến trường, nhưng là với ta mà nói, hắn chỉ là Mị Mị của ta, Mị Mị quan tâm ta, trước kia là vậy, hiện tại cũng thế.

174. Q.2 - Chương 174: Ân Oán Tình Thù

Một giọt lệ theo khóe mắt chảy xuống, lại ở trong nháy mắt bị gió làm khô, trên mặt chỉ còn lại một mảnh thanh lương.

Thì ra gió hôm nay thật sự rất lớn.

Ta vùi đầu vào trong lòng Mị, tùy ý để gió gào thét bên tai, tùy ý sợi tóc bay bay theo gió.

Có những lúc, muốn nói gì thì nói ra, nhưng lại cũng có khi, trầm mặc mới là sự lựa chọn tốt nhất.

Dọc theo đường đi, chúng ta rốt cuộc không nói chuyện, cả hai đều ăn ý không hề đụng vào đề tài mẫn cảm vừa rồi.

Ta vẫn nhắm mắt lại, cái gì cũng không nghĩ, tùy ý hắn đem ta mang tới hoàng cung.

Đến khi hắn dừng bước, buông ta ra, ta mới mở mắt ra, trước mặt là cánh cửa màu vàng huy hoàng.

Mị một phen nắm chặt lấy tay của ta, quay đầu sang cho ta một nụ cười yên tâm, sau đó mới đẩy cánh cửa trước mắt ra.

Cửa ở trong phút chốc được mở rộng, một màn bên trong hoàn toàn rơi vào trong mắt chúng ta.

Sở Ngọc đang ngồi ở bên cạnh Lâu Điện Ngọc, trên mặt là tươi cười hồn nhiên của một đứa nhỏ, mà Lâu Điện Ngọc cũng là vẻ mặt từ ái, trong ánh mắt lại có vẻ mừng như điên vì đã tìm lại được vật quan trọng.

Đó đúng là một hình ảnh cha con hòa hợp, nếu không phải là ngồi ở ghế bên cạnh là một trung niên hiền hậu do Cảnh Tiêm Trần dịch dung thành, nếu không phải trong ống tay áo của Sở Ngọc dĩ nhiên lại là một chủ thủ.

Còn chưa chờ ta kịp phản ứng, Mị ở bên cạnh đã lên tiếng quát lớn: “Vương thượng, cẩn thận.”

Lâu Điện Ngọc chấn động, ngay sau đó dĩ nhiên ra tay bắt lấy cổ tay của Sở Ngọc, chủ thủ kia một phen bị rơi xuống đất, phát ra thanh âm leng keng thanh thúy,

Vốn khuôn mặt đang từ ái tức thì dâng lên vô số lửa giận, Lâu Điện Ngọc duỗi tay ra muốn đánh về phía Sở Ngọc, mà vẻ mặt của Sở Ngọc cũng là một bộ thấy chết không sờn, ta lớn tiếng kêu lên: “Dừng tay.”

Lâu Điện Ngọc tay khựng lại một chút. Ngay sau đó lại đánh về phía Sở Ngọc, dưới tình thế cấp bách, ta không để ý đến sự giao phó của Sở Sở.

Dùng sức quát lớn “Dừng tay, nó đúng là con của ngươi.”

Cảnh Tiêm Trần ngồi ở một bên, nếu hấn thật sự muốn cứu Sở Ngọc thì đó là chuyện quá dễ dàng, nhưng là hấn lại chính là lẳng lặng ngồi im, trong ánh mắt lộ ra tươi cười quỷ dị.

Ta tự nhiên hiểu được là hấn đang tính toán gì.

Sở Ngọc nếu ám sát thành công, sẽ trở thành kẻ giết cha, đến lúc đó hấn liền có thể cười nói cho Lâu Điện Ngọc biết rõ mọi chuyện, làm cho hấn chết không nhắm mắt, Sở Ngọc nếu ám sát không thành công, thì sẽ bị chết ở trong tay Lâu Điện Ngọc, đến lúc đó Lâu Điện Ngọc cũng chỉ có thể thống khổ, hối hận cả đời.

Có lẽ hấn cả đời này còn có thể có vô số con, nhưng là con của hấn với Sở Sở, liền chỉ có một mình Sở Ngọc mà thôi.

Lâu Điện Ngọc đúng là vẫn còn kịp thời dừng tay lại, mà ta cũng vội vàng đi lên phía trước, đem Sở Ngọc kéo vào trong lòng mình.

“Sở Ngọc, vì cái gì lại đi cùng với hấn? ” Ta khó hiểu nhìn thiếu niên trong lòng.

Cảnh Tiêm Trần lại ngay lúc này đứng lên, khoe môi khê nhếch, vươn tay gỡ mặt nạ hóa trang xuống.

Hấn cười khê một tiếng “Muốn ở trước mặt cung chủ Kính Nguyệt cung nguyệt trang, tựa hồ là chuyện không có khả năng.”

“Cảnh Tiêm Trần, ngươi muốn như thế nào? Sở Ngọc vẫn chỉ là một đứa nhỏ.” Ta chuyển hướng về phía Cảnh Tiêm Trần, ánh mắt tràn đầy bất mãn nhìn hấn.

Như vậy cười, như vậy bừa bãi, căn bản không có bóng dáng của sự hận thù, nhưng cố tình lại là hận thâm sâu như vậy.

Cảnh Tiêm Trần lại quay đầu nhìn phía Lâu Điện Ngọc, như trước cười đến ôn hòa “Bởi vì hấn là con của Lâu Điện Ngọc và Sở Sở.”

Hấn thế nhưng cũng biết Sở Sở?

Chẳng lẽ...

Một ý tưởng chợt lóe lên trong đầu ta, lại không nghĩ miệt mài đi theo đuổi.

Mà Lâu Điện Ngọc cũng là kinh ngạc nhìn Cảnh Tiêm Trần, lẩm bẩm: “Ngươi là Ngọc Thần?” Tiếp theo lại đem ánh mắt nhìn về phía Sở Ngọc “Nó thật là con của quả nhân và Sở Sở sao?”

Cảnh Tiêm Trần khoe môi nhếch lên nụ cười trào phúng, không chút để ý nói: “Ta chưa bao giờ nghĩ tới lừa ngươi, là chính ngươi không tin thôi. Nó thật là con của ngươi, chẳng lẽ ngươi nhìn không ra nó có bao nhiêu điểm giống ngươi sao?”

Con ngươi của Lâu Điện Ngọc gắt gao nhìn Sở Ngọc “Là con của quả nhân và Sở Sở.”

Mà Sở Ngọc ở trong lòng ta cũng là phần hận nhìn Lâu Điện Ngọc, gần từng tiếng nói: “Ta không phải.”

Nhìn thấy ánh mắt Sở Ngọc như vậy, ta mới hiểu được cái gì gọi là cừu hận, nó lúc trước tuy rằng luôn miệng nói muốn giết ta, nhưng là không có loại ánh mắt này, nhiều lắm chỉ là lạnh lùng mà thôi.

Vì cái gì mà nó lại hận Lâu Điện Ngọc như thế?

Nhất định là Cảnh Tiêm Trần đã nói gì đó với nó?

Nhưng là nó vì sao lại phải tin tưởng Cảnh Tiêm Trần?

Người Sở Sở yêu là Lâu Điện Ngọc, nàng tự nhiên cũng cực yêu Sở Ngọc, nàng khẳng định không hy vọng nhìn thấy tình cảnh như vậy, huống hồ ta cũng đáp ứng với Sở Sở sẽ làm cho Sở Ngọc sống thật tốt.

Nó không nên tràn ngập hận thù như thế, sẽ chỉ làm cho nó đánh mất bản thân mà thôi.

Ta không khỏi ôm chặt lấy Sở Ngọc, tay cốc đầu nó một cái, nói: "Sở Ngọc ngốc, đệ cũng dám trộm bỏ đi, làm cho tỷ tỷ rất tức giận."

Lúc này nó mới thu hồi lại ánh mắt làm cho người ta sợ hãi kia lại, ngược lại bắt mắt gắt gỏng với "Ta đã nói không được đánh đầu ta. Người..." Nhưng là khi nhìn thấy ánh mắt ta, nó lại thấp giọng nói: "Thật xin lỗi, là ta lừa người. Kỳ thật ta sớm đã biết nường trúng độc, cũng biết người đáp ứng lời của nường, ta chỉ là..."

"Ta biết, kỳ thật đệ rất muốn đi theo tỷ tỷ ta đúng không?" Ta cắt ngang lời hắn, dùng giọng nói trêu tức.

Có lẽ ta nên tức giận, nhưng là đối mặt với Sở Ngọc, ta lại cố tình không thể tức giận nổi, bộ dáng làm ra vẻ đại nhân của nó, chỉ biết làm người ta đau lòng mà thôi.

Có đôi khi không biết được lý do vì sao không thể tức giận với nó được, ngay cả chính ta đều cảm thấy kỳ quái.

Nó nhưng lại thần nhiên cười "Cho tới bây giờ chưa thấy qua nữ nhân nào tự đại như người vậy."

Ta cúi đầu nhìn nó, thật lòng nói: "Sở Ngọc, hãy nghe ta nói, đệ bị Cảnh Tiêm Trần lợi dụng, hắn không phải là người tốt, hắn chính là muốn cho cha con hai người tàn sát lẫn nhau, tin tưởng ta, nường của đệ tuyệt đối không hy vọng sẽ phát sinh tình cảnh như vậy."

"Liễu Lăng, biết vì sao Sở Sở lại hạ độc đau khổ cho Lâu Điện Ngọc không? Biết người mà Sở Sở yêu thật sự là ai không?" Cảnh Tiêm Trần vẫn như cũ nhàn nhạt nói, tràn đầy ý cười nhìn ta "Sở Sở là người của ta, là ta phải nường hạ đau khổ cho Lâu Điện Ngọc. Người nường yêu là ta."

Sở Sở là Cảnh Tiêm Trần phái đi, trong lòng ta cũng đoán được vài phần, nhưng là người Sở Sở yêu là ai?

Ta chỉ biết là nàng đến lúc chết đều không oán không hối hận, nhưng lại không biết người nọ rốt cuộc là ai, sau khi gặp được Lâu Điện Ngọc, nhìn thái độ của hắn đối với Sở Sở, đương nhiên đem người kia tưởng thành hắn, chẳng lẽ không đúng sao?

Chẳng lẽ thật là Cảnh Tiêm Trần sao?

"Người nói dối, người Sở Sở yêu là ta." Lâu Điện Ngọc hướng tới Cảnh Tiêm Trần quát.

Cảnh Tiêm Trần nhếch khóe môi, trào phúng nhìn hắn "Người Sở Sở yêu nếu là người, vì sao phải hạ đau khổ cho người, lại vì sao không cho người biết nàng đã mang thai đứa con của người?"

"Đó là... Đó là..." Lâu Điện Ngọc cực lực muốn biện bạch, nhưng là lại tìm không thấy lời gì để nói, chính là không ngừng mà lặp lại hai chữ kia.

Cảnh Tiêm Trần cười đến đắc ý "Thừa nhận đi. Sở Sở căn bản là không thương người, người nường yêu là ta, bởi vì yêu ta, cho nên mới cam tâm tình nguyện vì ta mà đi hạ độc cho người."

"Đúng. Nường căn bản không thương người, nường sẽ không yêu thương một kẻ phái người đi đuổi giết người, hạ độc với người. Ta cũng sẽ không thừa nhận người là cha của ta, sẽ không." Sở Ngọc nhìn Lâu Điện Ngọc Ninh, mang theo vài phần oán hận.

"Nếu không có Cảnh thúc thúc bảo hộ, ta cùng nường căn bản trốn không thoát khỏi những người đuổi giết đó, người hận ta chính là oán hận nường, muốn đuổi tận giết tuyệt."

Khi đó, ta cũng xác thực cũng biết hai mẹ con Sở Sở nhất định là đang tránh né cái gì đó, mới có thể đến ở trong một thôn hẻo lánh như vậy, nhưng là thật do Lâu Điện Ngọc làm sao?

Ta nhìn phía Lâu Điện Ngọc, đã thấy vẻ mặt hắn bị đả kích rất nặng, hiển nhiên là không thể tin được những gì mình vừa nghe thấy.

“Ta như thế nào lại đuổi giết Sở Sở, ta là phái người đi tìm nàng, mặc dù nàng hạ độc cho ta, nhưng là ta không thể quên nàng được, ta như thế nào có khả năng giết nàng.” Lâu Điện Ngọc thì thào khẽ nói, lại không biết là đang nói cho Sở Ngọc nghe, hay là đang lẩm bẩm nói với chính mình.

Mị vẫn đứng ở một bên trầm mặc không lên tiếng, đột nhiên mở miệng nói: “Là vương hậu.”

“Cái gì?” Lâu Điện Ngọc lập tức vọt tới trước mặt Mị, nắm lấy bả vai của hắn nói: “Người lặp lại lần nữa, là ai?”

“Vương thượng, người rất để ý đến Sở Sở cô nương, cho nên đối với Vương hậu mà nói, đây chính là sự uy hiếp lớn. Những người đó là do Vương hậu phái đi, lấy danh nghĩa của Vương thượng.” Mị để mặc Lâu Điện Ngọc nắm lấy bả vai mình, thần nhiên trần thuật một sự thật.

Lâu Điện Ngọc lại hung hăng đẩy Mị ra “Người thế nhưng biết, vậy người vì sao không nói cho ta biết? Ngọc Ninh, uống công ta đã coi người là huynh đệ. Người lại...”

“Thần là vì muốn tốt cho Vương, giữ lại một nữ nhân như vậy bên cạnh rất nguy hiểm, nàng tùy thời đều có khả năng sẽ làm việc nguy hiểm đến tính mạng của Vương thượng.” Mị cũng không có ra tay, chính là để mặc kệ ọi chuyện xảy ra. Hắn chính là chán ghét nữ nhân, ở giữa tình và lý hắn đúng là sẽ nghĩ như vậy.

“Lâu Điện Ngọc, một người làm Vương như người bị mắc mưu thật đúng là quá uất ức, ngay cả nữ nhân mình yêu nhất cũng bảo hộ không được, lại còn bị thê tử giả họa, thần tử giấu giếm, ta xem người còn sống cũng không có ích gì nữa.” Cảnh Tiêm Trần vui sướng khi người gặp họa nói.

Lâu Điện Ngọc giờ phút này dĩ nhiên là vẻ mặt bị đả kích đến tột cùng, nhìn Cảnh Tiêm Trần nói: “Ngọc Thần, nếu Sở Sở yêu người, người lại vì sao không cứu nàng?”

“Hong nhan lắm, độc nhất phụ nhân tâm, người cho là trên thế gian này có mấy ai có thể giải nổi đây?” Cảnh Tiêm Trần quả thật là biết rõ mọi chuyện.

Lâu Điện Ngọc giờ phút này đã là vẻ mặt suy sụp, xem ra hắn thật sự là rất yêu Sở Sở.

Ta đột nhiên nghĩ đến túi gấm mà Sở Sở lưu lại cho ta, không khỏi từ trong lòng lấy ra “Ta có thể chứng minh, người Sở Sở yêu rất cuộc là ai?”

Trong tiềm thức, ta cuối cùng vẫn cảm thấy Cảnh Tiêm Trần đang nói dối, người Sở Sở yêu nên là Lâu Điện Ngọc.

Ta cũng không phải là đứng về phe Lâu Điện Ngọc, chỉ là vì ta đã đáp ứng với Sở Sở chiếu cố Sở Ngọc thật tốt, ta không hy vọng nó bị cừu hận vùi lấp.

Giờ phút này, ta dĩ nhiên không còn để ý đến túi gấm này là Sở Sở để lại cho Sở Ngọc, mở túi ra, từ bên trong xuất ra di ngôn Sở Sở tự mình viết.

Đọc qua một lần, ta mới nhếch môi cười nói: “Người Sở Sở yêu là Lâu Điện Ngọc.”

Cũng không chờ mọi người trả lời, ta liền sâu kín đọc lên “Ngọc nhi, nương rất lấy làm tiếc, cuối cùng cũng không thể nhìn con lớn lên, tin tưởng con khi đọc được những dòng di thư này, con đã trở thành một nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất. Ngọc nhi, nương thật sự rất yêu con, cũng không muốn rời xa con sớm như vậy, nhưng là nương phạm vào sai lầm, phạm vào sai lầm nên phải nhận sự trừng phạt. Nương chưa bao giờ oán, nương cũng thật cao hứng vì đã có con. Ngọc nhi, nương hiện tại nói cho con biết, cha của con chính là Vương thượng của Tây Việt quốc, con nếu muốn đi tìm hắn, vậy hãy cầm lấy túi gấm mà nương để lại cho con đi gặp hắn, nếu con không muốn đi tìm hắn, vậy cách càng xa càng tốt, trăm ngàn không cần nghĩ báo thù cho nương. Nương là yêu cha của con, chỉ trách chúng ta không có duyên phận với nhau. Là ta phải xin lỗi hắn trước, là ta lừa hắn trước, hạ độc cho hắn, cho nên ta không trách hắn đã đối với ta như vậy, thật sự. Ngày khác con nếu thấy hắn, nhất định phải chuyển lời xin lỗi của nương đến hắn. Còn nữa

hãy nói với hần, ta là thật sự thương hần. Ngọc nhi, nương hy vọng vào sự lựa chọn của con, cho nên mới giao lại di thư này cho Liễu Lăng cô nương, muốn sau khi con lớn lên mới giao lại cho con. Cho nên mặc kệ Ngọc nhi lựa chọn như thế nào, nương đều ủng hộ con. Còn có nhớ rõ phải báo đáp Liễu Lăng cô nương thật tốt. Nương tuyệt bút.”

Sau khi ta đọc xong di thư, Lâu Điện Ngọc trên mặt là vui sướng cùng đau lòng, Cảnh Tiêm Trần là vẻ mặt khinh thường, mà Sở Ngọc lại tràn đầy khiếp sợ, cũng chỉ có Mị là một bộ dáng thờ ơ, việc không liên quan gì đến mình.

“Tốt lắm, chân tướng sự việc đã rõ ràng.” Ta quay đầu chống lại vẻ mặt khinh thường Cảnh Tiêm Trần, trào phúng nói: “Cảnh Tiêm Trần, người thật đúng là ti bỉ, lợi dụng một nữ tử để đi báo thù, hiện tại lại lợi dụng một đứa nhỏ, người giống như người vốn là nên bị lưu đầy.”

Nhớ tới hần đối với Cẩm Hoàng tuyệt tình, lại nghĩ đến những việc mà hần đã làm với Sở Sở, ta đối với Cảnh Tiêm Trần thật sự không có một chút hảo cảm nào.

Lưu đầy thì đã sao? Hần còn không phải là đã trở thành môn chủ của địa sát môn hay sao, vẫn tiêu sái như thường, lại gắt gao không thể quên được cừ hận, chẳng lẽ còn thật sự nghĩ muốn trở thành quốc quân của Tây Việt quốc sao?

Cảnh Tiêm Trần vẫn cười như cũ, tựa hồ chưa bị chịu ảnh hưởng, đôi mắt kia vẫn thẳng tắp nhìn về phía ta, ái muội nói: “Liễu Lăng, đừng quên lúc trước chúng ta nhưng là một đôi.”

Lời nói như vậy, làm không khí hiện trường nhất thời ngột ngạt vài phần.

“Lúc trước nếu thật sự là như vậy, thì là do lúc đó mắt ta bị mù.” Ta đón nhận tầm mắt của hần, gần từng tiếng nói: “Ta chưa từng có chán ghét một người như vậy, người chính là người đầu tiên.”

Cảnh Tiêm Trần cười khê “Đúng, ta là lợi dụng Sở Sở, thế nào? Ta chính là một bên cứu Sở Sở, một bên theo những người đó đến truy giết bọn họ, ta muốn Sở Ngọc tín nhiệm ta, ta muốn Sở Ngọc hận Lâu Điện Ngọc, ta muốn cha con bọn họ tàn sát lẫn nhau, ta muốn Lâu Điện Ngọc thống khổ cả đời. Thế thì đã làm sao? Ta thích, ta nguyện ý là được.”

Sở Ngọc vẻ mặt kinh ngạc, ngơ ngác nhìn Cảnh Tiêm Trần.

“Đồ điên.” Ta không khỏi hừ nhẹ một tiếng.

Cảnh Tiêm Trần cười phá lên, nhưng lại tràn đầy thâm lương “Ta là đồ điên, người như ta làm sao lại không có khả năng là một người điên đây? Các người luôn mồm khiển trách ta, nhưng là có ai lại biết được ta đã gặp phải chuyện gì không?”

Hần chỉ vào Lâu Điện Ngọc, dĩ nhiên là vẻ mặt phần nộ “Là mẫu phi tâm địa đen tối của ngươi, không muốn nhìn thấy nương ta được sung ái, hãm hại nương ta cùng người khác thông dâm. Sau đó lão nhân không đầu óc kia thế nhưng liền tin là như vậy, trước mặt nhiều người như vậy, để ột đám khát cái luân bại người, khi đó các người chắc có người đang cười, chỉ có ta đây khóc. Các người đem tất cả làm như trò giải trí. Mặc kệ nương ta sống chết. Nương ta chịu không nổi khuất nhục, nhảy vực tự sát! Nhưng là ta là con trai của người, ngay cả xác của người đều không thể bảo tồn, chỉ có thể trơ mắt nhìn người bị coi như dâm phụ, bị tra tấn như súc vật. Khi đó, ta mới mười tuổi, vẫn chỉ là một đứa nhỏ, nhưng là lão nhân kia lại đem ta ném vào một biên thành hoang vu, ta không có tiền, ta ăn không đủ no, mặc không đủ ấm, ta bị người đánh đập lại không dám đưa tay lên tránh đỡ, ta chỉ có thể ăn những thứ thức ăn mà bọn họ ném cho, những người đó đều cười nhạo ta là thú vật, bắt ta uống nước tiểu của bọn họ, giống như con chó chỉ ăn xương bọn họ vứt cho, còn muốn vẫy đuôi mừng chủ. Từ lúc đó ta liền thê, ta nhất định phải đứng lên, đem một đám người này dẫm nát ở dưới chân mình, ta muốn người Lâu gia các người toàn bộ đều chết không được tử tế.”

“Chẳng sợ mất tất cả, chẳng sợ đồng quy vu tận, ta kiếp này cũng sẽ không cho các người sống yên ổn.” Nói xong lời cuối cùng, sự bình tĩnh hần vốn cố ý nguy trang đã sớm biến mất, chỉ còn lại sự cừ hận như bão táp thổi quét hết thấy.

Bên trong thính thất to như vậy, một mảnh trầm mặc, tĩnh lặng như vậy có vài phần quỷ dị.

Ta cho tới bây giờ không có nghĩ tới hấn bừa bãi như vậy, tiêu sái như vậy, thế nhưng lại đã trải qua sự đối đãi như thế, ta cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới người trong cung lại là loại người vô tình đến mức hoang đường như vậy.

Ta tựa hồ không nên nói hấn như vậy.

Có ai có thể lớn tiếng bảo chứng, chính mình sau khi chịu nhiều khuất nhục như vậy, có thể không chút nào oán hận hay không.

Ta cho tới bây giờ không nghĩ tới muốn thiên vị ai, giờ phút này ta lại cảm thấy mình đã sai khi nói hấn như vậy, có lẽ hấn thật sự có lý do để báo thù.

“Ngọc Thần...” Lâu Điện Ngọc nhẹ giọng gọi “Mẫu hậu người...”

Cảnh Tiêm Trần cũng là cắt ngang lời Lâu Điện Ngọc, cười lạnh nói: “Ta đã từng nói với bản thân, sẽ có một ngày, ta sẽ làm cho bà ta nếm trải qua chuyện mà nương ta đã gặp, sẽ có một ngày ta muốn cười nhìn các người phải chịu khổ sở.”

“Cho nên người liên thông đồng với người của Đông Hải quốc đến đối phó quốc gia của mình, người đừng quên người cũng là người Tây Việt quốc.” Lúc này đây người lên tiếng lại là Mị, thì ra hấn cũng đã biết tất cả.

Cảnh Tiêm Trần sắc mặt hơi hơi ảm đạm, lẩm bẩm: “Nếu không phải là do một nữ tử bị ta ruồng bỏ, thì Lang Gia phường mà ta tỉ mỉ tạo ra cũng sẽ không bị hủy hoại chỉ trong chốc lát, cũng không cần xin giúp đỡ từ ngoại lực.”

“Cơ Lưu Tiêu là đang lợi dụng người, hấn muốn là Tây Việt quốc.” Mị gần từng tiếng nói.

Mà Cảnh Tiêm Trần cũng là cười phá lên, ánh mắt lạnh lùng xẹt qua mỗi người chúng ta “Thì đã sao? Hấn muốn chiếm lấy Tây Việt quốc, ta muốn xem Tây Việt quốc bị thua, nhìn người Lâu gia một đám đều trở thành chó nhà có tang. Quốc gia hủ bại này có quan hệ gì với ta sao? Từ lúc ta bị đẩy đến biên thành, ta cũng đã không còn là người Lâu gia, cũng không còn là con dân của Tây Việt quốc, ta gọi là Cảnh Tiêm Trần, trên giang hồ chính là môn chủ của địa sát môn, Cảnh Tiêm Trần được người giang hồ xưng là Ma vương.”

Ánh mắt của hấn cuối cùng đặt tại trên người Lâu Điện Ngọc, cười khê nói: “Đúng rồi, thủ hạ của ta chắc đã giết sạch những kẻ đã từng cười nhạo nương của ta. Riêng mẫu hậu của người sẽ do ta tự mình động thủ, về phần vương hậu của người, ta cũng giao cho thủ hạ bắt tới cho người, đến lúc đó người muốn giết, muốn chém là tùy người. Trước khi người ra đi, ta cũng cho phép người báo thù cho Sở Sở.”

“Người thật muốn toàn bộ Tây Việt quốc đến tế điện cho cừu hận của người sao?” Lâu Điện Ngọc nhìn Cảnh Tiêm Trần hỏi: “Ngay cả dân chúng của Tây Việt quốc cũng không bỏ qua sao?”

“Không cần theo ta nói những lời bi thương, Cảnh Tiêm Trần sớm đã không còn tâm, sự sống chết của người khác có quan hệ gì với ta?” Hấn khinh thường nhìn Lâu Điện Ngọc liếc mắt một cái “Ta không thể nhanh giết người được. Ta sẽ cho người tận mắt nhìn thấy Tây Việt quốc là như thế nào rơi vào tay của kẻ thù. Ta muốn Lâu gia từ nay về sau thân bại danh liệt.”

“Nhắm tính thời gian, Tà vương cũng nên đến đây.” Hấn nhếch khóe miệng, cười nói: “Làm Vương thượng của Tây Việt quốc có nên đứng dậy đi nghênh đón khách nhân từ xa mà đến không?”

Cửa đột nhiên bị mở ra, đứng ở bên ngoài rõ ràng là Cơ Lưu Tiêu, đứng bên cạnh hấn còn có Cẩm Hoàng.

Thành công đoạt hoàng cung nhưng lại lặng yên không một tiếng động như thế, người bên ngoài thậm chí không biết nơi này sớm đã xảy ra biến hóa long trời lở đất.

Ta ngược mắt nhìn, cách một cánh cửa kia, cùng Cơ Lưu Tiêu nhìn nhau.

175. Q.2 - Chương 175: Thì Ra Là Yêu

Cả hai trong lúc đó, rõ ràng chỉ có cách nhau vài bước, lại giống như cách chân trời góc biển.

Ta không biết giờ phút ta có vẻ mặt thế nào nữa, ta chỉ nhìn thấy trong ánh mắt của Cơ Lưu Tiêu ngừng tụ hoàn toàn sự phức tạp khó hiểu.

Là vì ta chạy trốn sao? Hay là không muốn cùng ta đứng ở vị trí đối lập?

Tầm mắt của cả hai ở trong khoảng khắc ngắn ngủi chạm vào nhau, sau đó ta liền dời mắt đi, nhìn về phía Cẩm Hoàng đứng ở bên cạnh hắn.c

Cẩm Hoàng vẫn như cũ một thân váy dài nguyệt nhả, thần thái nhàn nhã, tựa hồ cũng không kinh ngạc khi nhìn thấy ta ở trong này, nói vậy nàng đã sớm nắm được tin tức.

Mị đi tới bên cạnh ta, gắt gao nắm chặt lấy một tay của ta, cho ta một chút an ủi.

Ta quay sang cho hắn một nụ cười yên tâm, sau đó kéo Sở Ngọc đứng sang một bên.

“Cẩm Hoàng, nàng...” Cảnh Tiêm Trần không khỏi chạy lên phía trước ta, nhìn Cẩm Hoàng đứng ở bên cạnh Cơ Lưu Tiêu, cười thê lương “Đây là phương thức nàng trả thù ta sao?”

Nói vậy hắn là hiểu được Cẩm Hoàng cùng Cơ Lưu Tiêu có quan hệ hợp tác, cũng hiểu được mình đã bị lừa một vỏ đầu đòn.

Khóe miệng khẽ nhếch, lộ ra một nụ cười mê người, Cẩm Hoàng nhìn thẳng vào Cảnh Tiêm Trần “Vậy thì sao?”

“Ta hiểu được, nàng quả nhiên là hận đến mức không thể không làm cho ta mất đi tất cả.” Rành rành như thể thương tổn Cẩm Hoàng, nhưng là trong giọng nói của hắn lại mang theo bi thương khó hiểu.

Cẩm Hoàng ngăn ra, sau đó cũng rất nhanh khôi phục lại tự nhiên “Chẳng lẽ người bây giờ còn cảm thấy ta không nên hận người sao?”

“Không, nàng nên hận ta. Tốt nhất là nên hận ta.” Cảnh Tiêm Trần lẩm bẩm nói, sau đó liền chuyển hướng về phía Cơ Lưu Tiêu “Đông Tà Cơ Lưu Tiêu quả thực danh bất hư truyền, bất quá ta chỉ cần hủy đi Lâu gia, ta cũng không có hứng thú gì với cả Tây Việt quốc này, người muốn lấy gì tùy người.” Hắn chỉ vào Lâu Điện Ngọc đang đứng ở cách đó không xa, nói: “Đó chính là Vương thượng của chúng ta.”

Cơ Lưu Tiêu mâu quang cố ý vô tình xẹt qua ta, cuối cùng cũng là đặt tại trên người Mị “Chiến Hậu, chúng ta lại gặp nhau, bất quá lúc này đây người nhưng là sẽ bị đánh bại.”

“Ta nhưng không thừa nhận việc làm ti bỉ như thế của người, có bản lĩnh chúng ta cùng đấu một trận trên sa trường.” Trong giọng nói thô ách của Mị là sự hờ hững.

Cơ Lưu Tiêu cười nhẹ, thần nhiên nói : “Bình bất yếm trá, không cần phải nhận thua.” (1)

“Người thật sự cảm thấy người thắng sao?” Mị bỗng nhiên nở nụ cười, thần nhiên cười khê “Người thật sự cảm thấy Tây Việt quốc dễ chiếm vậy sao?”

“Ta tin tưởng chính mình.” Cái loại huyền ảo này mặc dù đến nơi này, cũng không có sửa một chút nào. Hắn vẫn kiêu ngạo tự tin như cũ.

Mị vừa muốn mở miệng, một đạo thanh âm đột nhiên vang lên “Môn chủ, thuộc hạ đã mang người mà môn chủ muốn đến.”

Theo thanh âm nhìn lại, đã thấy vài môn đồ của địa sát môn đang áp giải hai nữ nhân quần áo hoa lệ, nói vậy đó là Thái Hậu cùng vương hậu mà Cảnh Tiêm Trần đã nói.

Mà người đứng ở một bên rõ ràng là Hạ Nguyệt Tiêu.

“Dem các nàng áp giải lại đây.” Cảnh Tiêm Trần quay đầu nhìn Lâu Điện Ngọc liếc mắt một cái, liền mở miệng phân phó.

Môn đồ của Địa sát môn đem người áp giải đến trước mặt Cảnh Tiêm Trần “Nhìn thấy môn chủ còn không quỳ xuống.”

Thái hậu của Tây Việt quốc, mặc dù đã hơn năm mươi tuổi, nhưng vẻ đẹp, khí chất thời trẻ vẫn còn được giữ lại, giờ phút này nàng ngạo nghễ ngẩng cao đầu, như thế nào cũng không chịu cúi đầu.

Một nữ nhân từng thay đổi như chong chóng, lật tay có thể che được mưa, đối mặt với tình huống như vậy, lại vẫn như cũ mang theo vẻ mặt cao cao tại thượng.

Mà vương hậu bên cạnh hiển nhiên không có được loại tu vi này như nàng, vừa nhìn thấy Lâu Điện Ngọc liền bối rối gọi: “Vương thượng, cứu ta.”

Nhưng nếu là Lâu Điện Ngọc chắc chắn sẽ không thèm để ý đến nàng, thậm chí còn tràn đầy cừu hận trừng mắt nhìn nàng liếc mắt một cái, sau đó hần lại nói với Cảnh Tiêm Trần: “Cảnh Tiêm Trần, người đã nói đem nàng giao cho quả nhân.” Giờ phút này, hần lại gọi là Cảnh Tiêm Trần, hiển nhiên đã không hề coi hần là người của Lâu gia.

“Có thể.” Cảnh Tiêm Trần đưa mắt ra hiệu cho người phía dưới, vài môn đồ của Địa sát môn liền buông vương hậu ra.

Nữ nhân kia vẻ mặt vui sướng thẳng tắp hướng Lâu Điện Ngọc chạy tới, muốn chạy vào trong lòng hần tìm kiếm an ủi, lại bị Lâu Điện Ngọc một phen đẩy ra.

Nàng hiển nhiên còn không biết những việc mà mình làm đã bị bại lộ.

Lảo đảo một cái, nàng liền thẳng tắp ngã xuống đất.

“Vương thượng...” Nàng khó hiểu nhìn phu quân của mình.

Lâu Điện Ngọc lại chính là sâu kín hỏi: “Vương hậu, nàng yêu quả nhân sao?”

Trên mặt nữ nhân tuy rằng là nghi hoặc, lại vẫn là nhẹ nhàng gật đầu nói: “Nô tỳ đương nhiên yêu người.”

“Vậy nàng có bằng lòng cùng quả nhân đồng sinh cộng tử hay không?” Lâu Điện Ngọc lại một lần nữa hỏi.

“Nô tỳ tất nhiên là sẽ cùng vương thượng đồng sinh cộng tử.” Giờ phút này, trên mặt vương hậu lại tràn đầy kiên định.

Lâu Điện Ngọc vươn tay kéo vương hậu đang ngồi dưới đất lên, cười nói: “Vậy nàng lại đây.”

Nghi hoặc dần dần biến mất, Vương hậu cao hứng nhào vào trong lòng Lâu Điện Ngọc.

Tất cả mọi người không rõ hần rốt cuộc ý của hần là gì, lại ở trong nháy mắt, hần đột nhiên rút ra một con dao nhỏ đâm vào ngực Vương hậu, thản nhiên nói: “Được, quả nhân thành toàn cho nàng, vậy nàng liền cùng quả nhân xuống âm phủ, quả nhân muốn nàng tự mình đi giải thích với Sở Sở.”

Trên mặt Vương hậu tràn đầy sự khó tin, ngay sau đó lại hóa thành một tiếng cười thê lương “Thì ra người đúng là vẫn còn không thể quên được tiện nhân kia.”

“Vương nhi, con không thể.” Vẻ mặt cao ngạo của Thái Hậu cực kỳ tức giận, mặc dù bị người áp chế, nhưng là lời nói ra lại vẫn đầy uy quyền như cũ.

“Vương thượng, người đừng làm chuyện điên rồ.” Mị nghĩ tiến lên ngăn cản, lại bị Lâu Điện Ngọc giơ tay lên ngăn cản.

“Ngọc Ninh, ta luôn luôn coi ngươi như là huynh đệ của ta, ngươi cũng từng vì Tây Việt quốc lập vô số công lao trên chiến trường, ta vốn không nên trói buộc ngươi, nhưng là ta không có biện pháp. Ta không lấy thân phận của một quân vương ra mệnh lệnh cho ngươi, mà là lấy thân phận của một người huynh đệ khẩn cầu ngươi, nhất định phải bảo vệ cho Tây Việt quốc, sau đó giúp ta phụ trợ thật tốt cho Ngọc nhi, làm cho nó trở thành một thế hệ minh quân.” Hần nói tới đây, lại không khỏi nhìn về phía Sở Ngọc “Ta cả đời tâm thường, ngay cả nữ nhân mà mình yêu nhất cũng không bảo hộ được, hiện tại ngay cả quốc gia đều giữ không được, ta còn tư cách gì sống trên đời này nữa?”

“Ngọc nhi, ta biết con hận ta, con nói rất đúng. Là ta thực xin lỗi nương của con, cho nên ta sẽ đi xuống âm tào địa phủ tìm nàng.” Trong ánh mắt Lâu Điện Ngọc nhìn Sở Ngọc mang theo vô hạn chờ đợi.

Ta biết hẳn kỳ thật là muốn Sở Ngọc tha thứ cho hẳn.

Chính là Sở Ngọc lại chỉ kinh ngạc đứng ở một bên, vẻ mặt đầy ngạc nhiên.

Ta chưa bao giờ nghĩ tới Lâu Điện Ngọc sẽ lựa chọn con đường như vậy, ta vốn tưởng rằng hẳn là người sợ chết, tình nguyện hy sinh tính mạng của người khác cũng muốn giữ lại tính mạng của mình, nhưng là một người như vậy một khi đã dính vào yêu đương, nhưng lại có thể trở nên phấn đấu quên mình như thế. Sở Sở một khi đã không oán không hối hận vì đã yêu hẳn như vậy, nói vậy là do hẳn có một mặt nào đó khiến cho người ta rung động.

Ta không khỏi cúi đầu, ở bên tai Sở Ngọc nhẹ nhàng mà nói: “Tiểu Ngọc, đừng làm chuyện làm cho chính mình hối hận.”

Có một số việc, một khi không làm cũng sẽ không còn cơ hội để làm nữa.

Sở Ngọc sợ run nửa ngày, tựa như ảo mộng thì thào gọi “Cha...”

Một tiếng gọi rất nhẹ, nhưng là vẻ mặt của Lâu Điện Ngọc cũng là tràn đầy thỏa mãn, có một loại bi thương kiên quyết rời đi.

“Vương nhi, con ném chủy thủ cho ta. Con là vương thượng của Tây Việt quốc, như thế nào có thể vô trách nhiệm như thế, đem toàn bộ trách nhiệm giao cho thần tử của mình, thế nhưng chỉ vì một nữ nhân mà phí hoài bản thân mình như thế, bản cung không cho phép.” Thái Hậu giọng nói sắc bén.

Lâu Điện Ngọc quay đầu nhìn nàng, nhún vai cười khê “Mẫu hậu, ta vốn không nên là một quân vương, là người không nên đoạt lấy ngôi vị này cho ta.”

Ngay tại giờ phút này, vương hậu vốn suy yếu dựa vào Lâu Điện Ngọc lại đột nhiên rút ra chủy thủ ở trước ngực mình, hung hăng đâm vào bụng Lâu Điện Ngọc “Vương thượng nếu không hạ thủ được, vậy để nô tỳ tiễn người một đoạn đường. Nếu phải chết, cùng nhau chết là tốt nhất có phải không?”

Lâu Điện Ngọc vẻ mặt bình tĩnh, thản nhiên nói với mẫu thân của mình: “Mẫu hậu, cũng đã đến lúc người nên trả nợ cho những việc mà mình đã làm. Tình phi... Ngọc Thần...”

Dao kia hiển nhiên là đâm vào rất sâu, nói xong lời cuối cùng, hẳn đã là cố gắng hết sức rồi.

Xem ra vương hậu là dùng hết một chút sức lực cuối cùng của mình.

Mọi chuyện diễn ra quá đột ngột, làm người ta trở tay không kịp.

Sở Ngọc ở bên cạnh ta như bình tĩnh từ trong cơn mộng chạy vọt lên, nắm lấy vạt áo của Lâu Điện Ngọc “Không được ngủ, không được ngủ. Cha... Ngọc nhi... Biết sai lầm rồi...”

Sở Ngọc quật cường như thế, cuối cùng cũng rơi nước mắt, từng giọt, từng giọt nước mắt rơi xuống mặt Lâu Điện Ngọc.

“Ngọc nhi, ta... Ngọc nhi... Nhất định sẽ trưởng thành... là nam tử hán.... đầu đội trời chân đạp đất... Phụ thân vô dụng...” Giờ khắc này, hẳn đã không còn là quốc vương của Tây Việt quốc nữa, mà chính là một người cha.

Mỗi người đều có sự lựa chọn cho riêng mình, mặc kệ con đường này là đúng hay là sai, một khi lựa chọn liền không thể quay đầu lại được nữa.

Lâu Điện Ngọc cuối cùng nhắm hai mắt lại, rời khỏi trần thế.

Sở Ngọc thương tâm nhào vào trong lòng Lâu Điện Ngọc, cuối cùng khóc òa lên như một đứa trẻ.

“Đã chết, thế nhưng lại chết như vậy.” Cảnh Tiêm Trần lẩm bẩm: “Ngay cả dũng khí đối mặt với thất bại cũng không có sao?”

Hắn bỗng nhiên xoay người, nhìn Thái Hậu, phun ra hai chữ “Quý xuống.”

“Người là ai? Dám bắt bản cung quỳ xuống sao?” Mặc dù đã gần kề với tuyệt cảnh, nhưng nàng lại vẫn tràn đầy khí thế bức người như cũ.

Cảnh Tiêm Trần đưa mắt ra hiệu cho Hạ Nguyệt Tiêu ở phía sau Thái hậu, Hạ Nguyệt Tiêu dùng sức một cái, Thái Hậu liền thẳng tắp quỳ gối trước mặt Cảnh Tiêm Trần.

“Ác phụ, người nghe rõ cho ta, ta từng tên là Lâu Ngọc Thần, là con của Tĩnh phi.” Cảnh Tiêm Trần từ trên cao nhìn xuống nữ nhân đang quỳ trước mặt, trong ánh mắt là sự cừu hận không cần che giấu.

Thái Hậu giật nảy mình, ngăn người, sau đó cũng là khinh thường nói: “Thì ra là con của tiện nhân kia.”

Lời của nàng vừa dứt, Cảnh Tiêm Trần liền hung hăng tát nàng một cái, không lưu tình chút nào “Ta không cho phép người nhục mạ nương của ta.”

“Nương của người chính là tiện nhân, người chính là đồ tạp chủng.” Thái Hậu lại vẫn như cũ không chịu nhún nhường, ngửa đầu cao ngạo nói.

Dù vậy cũng không nhận sai sao?

Ta đã nhìn thấy lửa giận dâng lên trong ánh mắt của Cảnh Tiêm Trần, tựa hồ ngay sau đó hắn sẽ bóp chết nữ nhân kia vậy.

Chính là hắn không có làm như vậy, hắn đột nhiên lại cười khê “Tiện nhân sao? Tạp chủng sao? Ta đây sẽ cho người nếm thử tư vị tạp chủng bị dẫm đạp dưới chân người khác là như thế nào, ta cũng muốn người biết thế nào mới gọi là tiện nhân.”

Nụ cười kia càng phát ra sáng lạn, lại mang theo vài phần chói mắt.

Hắn đem ánh mắt dừng lại ở trên người Hạ Nguyệt Tiêu, gần từng tiếng nói: “Ngân Nguyệt, cứ làm theo sự phân phó lúc trước của ta, người phải xem chừng ả, không được cho ả tự sát, ta muốn ả phải chịu hết mọi thống khổ mà nương ta năm đó đã trải qua, ta muốn nhìn Thái Hậu tôn quý kia bị người khác hung hăng dẫm nát dưới chân sẽ ra sao.”

Như vậy cười, bên trong sáng lạn lộ ra lăm lăm sát ý.

Hắn không cần người khác thấy hắn thế nào, mà những người đứng ở trong này cũng không có một ai lên tiếng ngăn cản.

Dù sao ai cũng không phải là người thiện lương đến đơn thuần, đều hiểu được bên trong ân oán này là ai đúng ai sai.

Ta cho tới bây giờ đều tin tưởng nhân quả báo ứng, chính mình làm những chuyện như vậy, một ngày nào đó sẽ ứng lên trên người mình.

Thái hậu phải chịu mọi trách nhiệm cho những việc làm trước kia của mình.

Hạ Nguyệt Tiêu hơi hơi thì lễ, sau liền một phen kéo Thái Hậu lên, lập tức biến mất ở trước mắt chúng ta.

Mà Cảnh Tiêm Trần cũng là nhìn Cơ Lưu Tiêu, cười nói: “Tiêu Vương gia, sau khi ta đã giải quyết xong chuyện của mình, đương nhiên ta sẽ không làm chậm trễ thời gian của người nữa. Về phần Tây Việt quốc, Người muốn làm gì cũng được. Đương nhiên ta cũng hy vọng người có bản lĩnh đánh bại được Chiến Hậu. Ta tin tưởng trận này của Đông Tà Tây Độc sẽ diễn ra nhất định thật phấn khích, đáng tiếc ta không thể chứng kiến được trận này.”

Mọi người có mặt ở tại đây đều nhìn hắn, hắn trở thành tiêu điểm.

Ta không thể giải thích được, đã biết rõ động cơ của hắn là gì, ta cũng không biết là nên đồng tình hay là nên lên án hắn đây.

Chính là mỗi người đều có lựa chọn không giống nhau, chỉ vì báo thù mà hắn lựa chọn buông tha cho tất cả.

Mà kết quả của sự lựa chọn đó, hắn chắc cũng đã nghĩ đến rất rõ ràng. Giờ phút này hắn dĩ nhiên nhìn về phía Cẩm Hoàng, hận ý trong ánh mắt dần dần tan biến, chỉ còn lại sự ôn nhu, dạt dào tình cảm.

Hắn nói: “Cẩm Hoàng, từ lúc nàng đứng ở chỗ này. Ta chỉ biết mình đã thua, cho nên nàng nếu muốn giết ta. Ra tay đi.”

Cẩm Hoàng nao nao, sau đó lại cười nói: “Ta vì sao phải giết người? Ta cũng không muốn máu của người làm ô uế đôi tay của ta.”

Như vậy tao nhã, như vậy cười nhạt. Chính là bên trong lộ ra nhiều điểm ẩn nhẫn mà ai cũng có thể nhìn ra.

Cẩm Hoàng đúng là vẫn còn oán hận hắn.

“Cẩm Hoàng, nàng không hận ta sao?” Cảnh Tiêm Trần cười khê, nhưng lại mang theo vài phần thê lương.

Cẩm Hoàng nhún vai, gần từng tiếng nói: “Hận thì đã sao, không hận lại như thế nào? Ta chỉ muốn người biết một điều: nay ta đã đứng ở trên người. Nếu là muốn giết người, dễ như trở bàn tay.”

Môi khê nhếch, mang theo vài phần trào phúng, giọng nói của Cẩm Hoàng nhẹ như gió thổi “Nhưng là ta sớm đã khinh thường giết người.”

“Ta hiểu được.” Hắn lui lại phía sau mấy bước, lại ở ngay sau đó lại tấn công về phía Cẩm Hoàng “Nhưng là ta cũng sẽ không nguyện ý để cho nàng còn sống.”

Cẩm Hoàng cả kinh, kiểm trong tay dĩ nhiên vung lên, nhưng là ngay tại khi sắp chạm tới, Cảnh Tiêm Trần cũng đã thu chiêu lại, mỉm cười đón nhận kiếm của Cẩm Hoàng, sau đó đem nàng gắt gao ôm vào trong lòng mình.

Ta tựa hồ nghe thấy hắn nói khê ở bên tai Cẩm Hoàng, thật xin lỗi.

Cẩm Hoàng hai tay vẫn như cũ nắm kiếm, trên mặt cũng là một mảnh ngẩn ngơ, hiển nhiên còn chưa bình tĩnh trong biến cố xảy ra quá nhanh này.

Trong ánh mắt là một mảnh mờ mịt, lẩm bẩm: “Như vậy là đã xong sao?”

“Cẩm Hoàng...” Một giọng nói suy yếu từ cách đó không xa truyền đến, mang theo sự u buồn.

Quân Mạnh Nhiên đứng ở đầu tường, tùy ý gió thổi phát qua thân hình đơn bạc của mình, thổi tung mái tóc đen nhánh của hắn. Bên cạnh hắn, Bích Liễu gắt gao đỡ hắn, giống như sợ hắn sẽ bị té ngã.

“Ta đã đến chậm rồi sao?” sau khi lẩm bẩm khê nói một mình, hắn lại nói với Cẩm Hoàng: “Cẩm Hoàng, nàng sai lầm rồi. Tiểu Trần từ đầu đến cuối chỉ yêu một mình người.”

Cảnh Tiêm Trần đang dựa vào Cẩm Hoàng muốn lên tiếng ngăn cản, nhưng cuối cùng lại ngăn cản không được, chỉ có thể âm thầm nhắm mắt lại.

“Ta không tin.” Cẩm Hoàng nhún vai cự tuyệt tin tưởng “Hắn như thế nào lại có khả năng yêu ta đây?”

“Bởi vì quá yêu người, cho nên mới không muốn cho người biết mọi chuyện dơ bẩn, bởi vì quá yêu người, cho nên mới buộc người rời xa hắn, nhưng là người từ đầu tới cuối vẫn chỉ là một thiên kim đại tiểu thư cổ chấp mà thôi, căn bản là không để ý tới dụng tâm của hắn.” hắn luôn luôn suy yếu, giờ phút này nhưng lại cũng nói được rõ ràng rành mạch như vậy, nếu ta không có nhìn lầm, trong ánh mắt hắn nhìn Cẩm Hoàng nhưng lại mang theo vô số oán hận.

Oán hận sao?

Quân Mạnh Nhiên không phải là rất yêu Cẩm Hoàng sao?

Đây là có chuyện gì?

Ta rõ ràng đã nhìn thấy ánh mắt thương tâm muốn chết của hắn, cũng rõ ràng nghe thấy hắn chính mồm thừa nhận yêu Cẩm Hoàng, vì sao giờ phút này sẽ lại là như thế này?

Nói xong lời cuối cùng, hắn thê lương hướng Cẩm Hoàng rống lên, “Người vì sao không đi? Vì sao lại ép hắn lựa chọn như vậy. Người cảm thấy chính mình chịu nhiều đau khổ sao? Chính là sự đau khổ của người không đáng kể gì so với sự đau khổ của Tiểu Trần đã phải chịu đựng. Người có Hồng Lâu Vong Vũ, người nếu có chút tâm điều tra, người chẳng lẽ lại không biết thân phận của Tiểu Trần sao?”

Cầm Hoàng kinh ngạc đứng ở tại chỗ. Cũng không biết nàng có nghe thấy những lời Quân Mạnh Nhiên vừa nói hay không

“Cầm Hoàng, người căn bản chính là sợ hãi, sợ hãi tự mình chịu không nổi.” Quân Mạnh Nhiên gần từng tiếng nói “Người như người, Tiểu Trần làm sao có thể nói rõ mọi chuyện cho người biết được. Hắn tình nguyện để người hận hắn cả đời, cũng không nghĩ muốn nói cho người biết những chuyện mà hắn đã trải qua. Hắn cảm thấy chính mình thật bẩn, không xứng với người. Người là tiểu thư cao cao tại thượng của Minh gia, sao có thể hiểu được sự dơ bẩn của thế gian.”

“Vì cái gì?” Cầm Hoàng thì thào khẽ hỏi, lại không biết là đang hỏi Quân Mạnh Nhiên, hay là đang hỏi Cảnh Tiêm Trần ở trong lòng nàng.

“Không có vì cái gì.” Cảnh Tiêm Trần suy yếu cười nói: “Ta căn bản... Chính là... Một kẻ ích kỷ.... Mặc dù là chết... Cũng chỉ muốn... Chết ở trong lòng của nàng.”

“Tiểu Trần, người vì sao...” Quân Mạnh Nhiên cúi đầu thở dài, trong ánh mắt sự ưu buồn càng đậm “Người biết ta nhất định sẽ đến, cho nên ngay cả con đường cuối cùng đều không có lưu lại cho chính mình sao? Người ngay cả cơ hội cứu người cũng không cho ta sao?”

Giờ phút này, ta mới đột nhiên nhớ tới, Phi Tuyết công tử trong tứ công tử là người am hiểu y thuật nhất.

“Mạnh Nhiên, đáp ứng ta, đừng nói gì nữa.” Cảnh Tiêm Trần mặc dù coi như đang cầu Quân Mạnh Nhiên, nhưng là trong ánh mắt kia lại tràn đầy cảnh cáo.

Quân Mạnh Nhiên sắc mặt buồn bã, trong ánh mắt u buồn lại càng đậm, cuối cùng gật đầu nói “Được.”

Cảnh Tiêm Trần có được sự cam đoan của Quân Mạnh Nhiên, quay đầu lại nhìn Cầm Hoàng, tay khẽ nâng lên, muốn chạm vào mặt của Cầm Hoàng, lại ở giữa không trung suy sụp rơi xuống, cuối cùng ngay cả một lần cuối cũng không thể chạm vào nàng được nữa.

Lựa chọn như vậy, cuối cùng là đúng hay sai?

Hắn nghĩ đến mình cần phải bảo hộ Cầm Hoàng, nhưng là lại không biết Cầm Hoàng tình nguyện cùng hắn chia sẻ mọi chuyện.

Ta nghĩ một lần kia, có lẽ ta chẳng qua chỉ là người giúp hắn diễn trò mà thôi.

Quân Mạnh Nhiên ở dưới sự trợ giúp của Bích Liễu nhảy xuống tường thành, thẳng tắp hướng Cầm Hoàng đi tới “Ta muốn mang hắn đi.”

Cầm Hoàng ngồi sụp ở mặt đất, lắc mạnh thân thể của Cảnh Tiêm Trần, gần từng tiếng nói: “Nói cho ta biết.”

“Ta đáp ứng hắn, cho nên sẽ không nói.” Quân Mạnh Nhiên nhìn Cầm Hoàng, trong ánh mắt tràn đầy sự phức tạp.

Trên mặt Cầm Hoàng là một mảnh mờ mịt, nhưng lại nhìn không ra một tia thần sắc thương tâm, lại không biết có phải là do nàng vẫn không thể tha thứ cho Cảnh Tiêm Trần hay không, chính là vẫn như cũ thần nhiên lặp lại nói: “Nói cho ta biết.”

“Hắn đến chết vẫn còn muốn bảo vệ người, nhưng là ta lại cảm thấy người không nên được sống thoải mái như vậy, người nên sống ở bên trong ấy vậy. Người đã muốn biết, được, ta nói cho người biết.” Ta không nghĩ tới Quân Mạnh Nhiên nhưng lại sáng khoái nói như thế.

Bích Liễu bên cạnh hắn giật giật ống tay áo hắn, nhẹ giọng nói: “Công tử, người...”

Quân Mạnh Nhiên quay đầu cho nàng một nụ cười yên tâm “Bích Liễu, đừng lo lắng, chờ ta xử lý tốt mọi chuyện, chúng ta trở về thân y cốc, không bao giờ đi ra bên ngoài nữa.”

Bích Liễu khẽ gật đầu, trên mặt có sự vui mừng không kiềm chế được.

“Ta nói cho người biết mọi chuyện, người đưa hắn cho ta.” Hắn nhìn Cầm Hoàng, trên khuôn mặt tái nhợt không có một chút biểu tình.

Cầm Hoàng không nói gì, lại chính là khẽ gật đầu.

Giờ phút này, Sở Ngọc vẫn như cũ áp mặt lên trên người Lâu Điện Ngọc.

Cơ Lưu Tiêu đứng ở bên cạnh Cầm Hoàng, trên mặt là sự bình tĩnh, Mị đứng ở bên cạnh ta, khóe miệng gắt gao mím chặt lại, nhìn không ra là hấn đang suy nghĩ gì.

Ân oán của bọn họ trong lúc đó, vốn là không có quan hệ gì với chúng ta, nhưng là chúng ta lại trở thành những nhân chứng, chứng kiến giây phút phồn hoa điêu tàn cuối cùng này.

Việc này thật bất ngờ, nhưng bắt buộc sẽ phải xảy ra.

“Cầm Hoàng, người cũng biết, hấn thủy chung vẫn luôn bảo vệ người. Hấn có cừu hận của hận, hấn phải liều lĩnh để hoàn thành, mà người cũng là người duy nhất chạm được vào trái tim hấn, hấn không thể cho người cam đoan, cho nên cũng vô pháp cho người hạnh phúc, chỉ có kích động đem người đẩy ra.” Quân Mạnh Nhiên buồn bã cười, phần u buồn kia lại đậm thêm vài phần “Cầm Hoàng, người biết không? Ta thương hấn.”

Quân Mạnh Nhiên khẽ nói, thậm chí cũng không quản phản ứng của người khác, tựa hồ hấn căn bản không thêm để ý đến mọi người sẽ nhìn hấn như thế nào.

“Người có biết không? Ta lần đầu tiên gặp hấn là ở nơi nào?” Hấn cười khẽ, nhưng dường như đang hồi tưởng lại chuyện cũ.

Cầm Hoàng lắc đầu, mà Quân Mạnh Nhiên cũng là thản nhiên nói: “Thanh lâu.”

Thanh lâu?

Trách không được Cảnh Tiêm Trần không cho phép hấn được nhắc tới, có lẽ hấn cảm thấy đây là một sự khuất nhục đi.

Cầm Hoàng hít sâu một hơi, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn về phía Quân Mạnh Nhiên “Thanh lâu?”

“Đúng vậy, thanh lâu. Hấn chính là đệ nhất hoa khôi của thanh lâu.” Quân Mạnh Nhiên nhàn nhạt trả lời, nhưng là trong ánh mắt lại nổi lên nhiều điểm ám áp “Ta không biết mình vì sao sẽ lại thích hấn, tựa hồ không có gì lý do. Thậm chí thích đến mức muốn hấn làm thương tổn người. Cầm Hoàng, một lần kia, là ta cố ý chỉ đường cho người, mà Tiểu Trần là tính dùng phương pháp kia để làm cho người rời đi, nhưng là khi đó hấn lại không biết người đã gặp phải sự kiện đó. Sau, hấn đã biết, nhưng là lại yên lặng chịu đựng tất cả, ta biết bởi vì ta có ân cứu mạng đối với hấn, hấn không thể làm ra chuyện gì có lỗi với ta, ta cũng biết hấn hy vọng người như vậy buông tha cho hấn, mặc dù là hận cũng tốt, nhưng là người cố tình không có buông tha cho hấn.”

Ta chưa bao giờ biết Phi Tuyết công tử trong tứ công tử, nhưng cũng sẽ làm ra loại chuyện này.

Quân Mạnh Nhiên nhàn nhạt tiếp tục nói: “Ta biết hấn yêu người, yêu quá sâu. Nhưng người không có nhận ra, mà ta cũng biết mình càng ngày càng thích hấn, nhưng lại không có phương pháp dừng lại, cho dù biết rõ là không đúng, lại vẫn như cũ không thể quay đầu lại được. Ta đi thanh lâu làm hoa khôi, chính là muốn ném thử tư vị năm đó của hấn, ta theo đuổi người, lừa bản thân mình là ta yêu người, ta cũng chỉ là muốn thử xem hấn đau lòng khi bị người thương tổn như thế nào, ta nghĩ muốn trải qua tất cả mọi chuyện mà hấn đã trải qua, như vậy có lẽ sẽ tới gần hấn hơn một chút. Có đôi khi ta cũng đã từng nghĩ, người nếu thật sự thích ta, hấn nếu thật sự hiểu lầm ta thích người, như vậy hấn có lẽ sẽ thuộc về một mình ta. Cho nên tất cả mọi chuyện, căn bản chỉ là nằm trong vở diễn của ta mà thôi. Ta như thế nào có thể thích người đây, Cầm Hoàng.”

Nhưng lại là như thế này sao?

Một màn lúc trước đến giờ khắc này lại thật sự đúng là trò cười.

Nhưng đến tột cùng yêu là gì, nhưng lại có thể làm cho người ta làm ra những chuyện như vậy?

Là vì trên người hấn cũng có sự cố chấp của Cầm Hoàng ?

“Mà lúc này đây, hắn chính là quyết định chết ở trong lòng của ngươi, bởi vì hắn cảm thấy chính mình sau khi đã gây thương tổn cho ngươi, không thể cho ngươi hạnh phúc, lại tham luyến một tia ấm áp cuối cùng của ngươi. Cẩm Hoàng, từ đầu tới cuối, cũng không phải chỉ có mình ngươi bị thương tổn.” Quân Mạnh Nhiên nhìn Cẩm Hoàng, cười khẽ, “Hắn từng nói, gặp gỡ hắn là kiếp nạn của ngươi. Nhưng là ta lại cảm thấy, gặp gỡ ngươi, mới là kiếp nạn lớn nhất của đời hắn.”

Cẩm Hoàng như trước là vẻ mặt mờ mịt, lại không biết là đang suy nghĩ cái gì.

“Tiểu Trần cả đời đã sống khổ sở, cuối cùng lại bị cừu hận ăn sâu. Nhưng là không ai có thể ngăn cản được những việc làm của hắn, có một số việc nếu không làm, cả đời sẽ làm cho tâm không yên. Nếu là làm, mặc dù đến cuối cùng là hối hận, nhưng cũng là cảm thấy trong lòng thoải mái.” Quân Mạnh Nhiên tiến lên từng bước, muống từ trong tay Cẩm Hoàng ôm lấy Cảnh Tiêm Trần “Những điều gì cần nói ta đều đã nói hết, về phần Tiểu Trần đã từng gặp chuyện gì, ngươi nếu muốn biết, tự nhiên ngươi sẽ có biện pháp để biết tất cả.”

Cẩm Hoàng lại gắt gao ôm chặt người trong lòng, như thế nào cũng không chịu buông tay, chính là không ngừng lắc đầu.

“Ngươi đã đáp ứng ta.” Quân Mạnh Nhiên nặng nề thốt lên.

Mà Cẩm Hoàng lại chính là không ngừng lắc đầu.

“Bích Liễu, mang Cảnh công tử quay về cốc.” Quân Mạnh Nhiên thản nhiên nói một câu, Bích Liễu liền đã từ trong tay Cẩm Hoàng đoạt lại thi thể của Cảnh Tiêm Trần.

Nhưng lại nhanh chóng như vậy, hiển nhiên là một cao thủ.

Quân Mạnh Nhiên tiếp nhận thi thể của Cảnh Tiêm Trần, một cái phi thân liền đã nhảy lên đầu tường, để lại vài câu theo gió truyền lại.

“Trên thế gian này không còn có Phi Tuyết công tử Quân Mạnh Nhiên nữa, nếu như có thể, hãy nói hắn đã chết bệnh ở Đồ thành.”

Giờ phút này, Cẩm Hoàng cũng là đứng lên, lớn tiếng cười “Kết quả lại là kết thúc như vậy.”

Rõ ràng là đang cười, nhưng là ta lại cảm thấy trên người nàng, mỗi một chỗ đều nhuộm dần bi ai.

Kết cục như vậy?

Đúng vậy, vì sao lại là kết cục như vậy.

Chuyện của nàng cùng Cảnh Tiêm Trần, ta mặc dù không hiểu rõ lắm, chỉ nghĩ rằng giữa bọn họ trong mắt chỉ có cừu hận, lại không nghĩ rằng người nàng hận sâu nhất, lại yêu nàng sâu đậm như vậy.

Mà nàng lại không biết rõ mọi chuyện về hắn, thậm chí tự tay mình đã kết liễu cuộc đời của hắn.

Đời này, rất khó lại có một lần yêu khắc cốt ghi tâm như vậy, cũng rất khó sẽ lại có một lần hận đến đau triệt nội tâm như vậy, Cảnh Tiêm Trần mặc dù đã mất tất cả, nhưng chung quy hắn đã chiếm được trái tim của Cẩm Hoàng khi còn sống.

Kết cục như vậy cũng được coi là hoàn mỹ.

Mà ở rất nhiều thời điểm, cả hai đều chọn sai đường, đến cuối cùng cũng chỉ có thể như hai người xa lạ gặp thoáng qua mà thôi.

Hôm nay nhưng lại đối mặt với chuyện tình yêu oanh oanh liệt liệt như thế, thậm chí ngay cả chính mình đều bị cuốn hút, trong lòng thật sự co rút thật nhanh, thậm chí ngay cả hô hấp đều có chút khó khăn.

Nhìn Cẩm Hoàng như vậy, ta không có tiến lên, bởi vì ta biết Cẩm Hoàng kiêu ngạo, cũng biết tất cả chỉ có thể dựa vào bản lĩnh của nàng mới giải thoát được.

Mị đứng bên cạnh, gắt gao cầm lấy tay của ta, không tiếng động an ủi ta, mà ánh mắt của Cơ Lưu Tiêu lại xuyên qua đây

Ánh mắt kinh ngạc đặt tại hai tay nắm chặt của chúng ta.

Mắt hắn cứ gắt gao nhìn thật lâu, mà tay của chúng ta cũng không có buông ra.
Một khắc kia, trong lúc lơ đãng ngẩng đầu lên, ta lại nhìn thấy trong ánh mắt của hắn chợt lóe tia bi ai.
Còn chúng ta thì sao?
Sau khi cả hai đã lựa chọn, lại sẽ có kết cục như thế nào đây?

176. Q.2 - Chương 176: Nhân Tình Mà Xá

Tất cả lại rơi vào trong yên lặng, chỉ có mùi máu tươi nhẹ nhẹ thoang thoảng trong không khí là chứng minh cho vừa nãy đã xảy ra chuyện gì.

Cẩm Hoàng vẫn như cũ mờ mịt đứng ở một bên, khoe miệng khê nhếch, trong ánh mắt cũng là tràn ngập sự bi ai. Hình ảnh như vậy thoát nhìn lại có vài phần quỷ dị khó tả.

Giờ phút này, ai cũng không muốn tiến vào trong thế giới của nàng.

Sở Ngọc vẫn là nằm ở trên người Lâu Điện Ngọc, cũng như nàng yên lặng chìm vào bên trong thế giới của mình.

Chỉ có ta, Cơ Lưu Tiêu, còn có Mị ở bên trong hoàng cung trống trải, không khí yên lặng khác thường lưu chuyển quanh chúng ta.

Ta không biết giờ phút này rốt cuộc là tình cảnh như thế nào nữa, cung nhân cùng hộ vệ ở trong cung tựa hồ toàn bộ đều biến mất không thấy một ai, vậy còn phía bên ngoài cung thì sao? Có phải trấn giữ bên ngoài đều là nhân mã của Cơ Lưu Tiêu không?

Ta cho tới bây giờ đều biết Cơ Lưu Tiêu là người giỏi mưu lược, cho nên nếu là không có nắm chắc mười phần thắng trong tay, hắn sẽ không đăng hoàng đứng ở bên trong hoàng cung của người khác như thế.

Đúng vậy, có lẽ giờ phút này tất cả đều đã nằm ở trong tay hắn.

Vậy còn Mị thì sao?

Mị cũng nổi danh không kém hắn, lại sẽ phải đối mặt với hắn như thế nào đây?

Ta không biết được hắn có định nổi Cơ Lưu Tiêu nữa hay không.

Trầm mặc quần quanh, vô số gợn sóng lên vào giữa chúng ta.

“Người muốn như thế nào?” lên tiếng lại là Mị, thanh âm thô ách cắt đứt một mảnh yên tĩnh.

Cơ Lưu Tiêu nhếch mép, thản nhiên cười khê “Đương nhiên là như lời ta vừa nói, cướp lấy Tây Việt quốc của các người. Toàn bộ Ninh Việt thành đã nằm trong sự khống chế của ta, cho dù người lấy một đầu lại một trăm, cũng khó mà thắng nổi.”

“Ta nếu như tại đây bắt người lại, thì như thế nào?” Mị rút kiếm, hàn quang bắn ra bốn phía.

Cơ Lưu Tiêu nhếch mép, vẫn như cũ là một bộ dáng thản nhiên “Vậy cần phải xem người có bản lĩnh này hay không đã, còn có, bốn vương đã quên chưa nói cho người, bốn vương nếu ra không được, bọn họ sẽ dùng máu tẩy Ninh Việt thành.” Đây là uy hiếp.

Mị cũng là lạnh lùng mà thốt ra: “Đừng quên, ta là Tây độc. Chỉ là dân chúng trong Ninh Việt thành thì đã sao? Ta muốn là bảo vệ cho toàn bộ Tây Việt quốc.”

Hai người bọn họ, bất quá chỉ là cách nhau vài bước, một người thân thanh sam, một người thân hồng y, một kẻ đậm mặc, một kẻ xinh đẹp.

Kiểm, hai bên chĩa vào nhau, trong ánh mắt đều là ý sắc bén, ám trào bắt đầu khởi động.

“Chiến Hậu, ta muốn người thay ta bảo vệ cho Ninh Việt thành, bảo vệ cho Tây Việt quốc.” Phía sau đột nhiên truyền đến một đạo thanh âm non nớt lại kiên định, Sở Ngọc đi bước một đi tới, nhìn Mị gần từng tiếng nói: “Tây Việt quốc sẽ không bị thua, Lâu gia cũng sẽ không vong, nguyện vọng của phụ vương tất nhiên phải được hoàn thành.”

Sở Ngọc giờ phút này, trên gương mặt non nớt nhưng lại tràn đầy sự lạnh lùng không phù hợp với tuổi của nó, từ lúc nó gọi hai chữ phụ vương kia, chính là lúc nó đã đeo lên lưng mình vận mệnh của Lâu gia. Nó không còn là Sở Ngọc nữa, mà chính là quân vương kế tiếp của Tây Việt quốc.

Sở Ngọc đã lựa chọn con đường này, mà ta lại vô lực ngăn cản nó.

Ta vốn nghĩ rằng nó sẽ trở thành một hiệp khách, tiểu ngao giang hồ, ta vốn nghĩ rằng ta có thể đem tất cả dạy cho nó, làm cho nó quên hết những chuyện đã xảy ra, nhưng là ta lại đi tới Ninh Việt thành, nhưng là tất cả mọi chuyện lại đã xảy ra.

Có phải tất cả đều đã được sắp đặt theo quy luật của nó rồi hay không?

Nó là đứa nhỏ mang dòng máu hoàng gia, không thể không gánh trên lưng mình trách nhiệm vì hoàng gia được.

Từ lúc nó quyết định, sinh mệnh của nó từ nay về sau sẽ không còn giống như lúc trước nữa, sẽ mất đi một vài thứ, lại cũng sẽ nhận được rất nhiều thứ.

Sở Ngọc kiên cường như vậy, nói vậy nó cũng không có khả năng sẽ lựa chọn lùi bước.

Ta không có lên tiếng, chính là lẳng lặng nhìn nó, ta cuối cùng cảm thấy nó sẽ trở thành một đế vương tốt.

Mị ngẩn ra, sau đó có vẻ như hiểu được một chút, cung kính nói: “Dạ.”

Từ nay về sau, Lâu gia sẽ có phong mạo như thế nào trong thiên hạ đây?

“Nếu là người của Đông Hải quốc, nếu muốn đoạt được thiên hạ, liền nên bắt đầu từ Đông Hải quốc. Ta vương người nếu ngay cả một Đông Hải quốc cũng chinh phục không được, làm sao có thể đoạt được thiên hạ đây?” lời nói của Sở Ngọc thật là sắc bén, tuyệt không giống như một đứa trẻ mới mười hai tuổi nói.

”Hôm nay, người mặc dù chiếm được Tây Việt quốc thì đã sao, người của Tây Việt quốc sẽ bội phục người sao? Người trong thiên hạ này sẽ nhìn người như thế nào.”

Rõ ràng vẫn chỉ là một đứa nhỏ, những lời nói ra lại đâm trúng điểm yếu của đối phương đến vậy.

Ta hiểu được Cơ Lưu Tiêu cũng không từng nghĩ đến Cảnh Tiềm Trần sẽ chết, hẳn muốn bắt quá cũng chỉ là người có thể khống chế được.

Nhưng là lại luôn có việc ngoài ý muốn xảy ra.

Ngước mắt nhìn Cơ Lưu Tiêu, đã thấy hắn vẫn như cũ là một bộ dáng miễn cưỡng, cười như không cười nhìn Sở Ngọc “Bốn vương nếu giữ lại người, ngày khác nhất định sẽ là một đối thủ đáng sợ.”

Những lời này là tán thưởng, nhưng cũng mang theo từng trận sát ý.

Ta không chút nghĩ ngợi chạy vọt lên, ngăn ở trước người Sở Ngọc, nhìn Cơ Lưu Tiêu nói: “Ta sẽ không để cho người thương tổn nó.”

Cơ Lưu Tiêu hí mắt lại, mang theo vài phần khó hiểu phức tạp “Nếu như ta không thể không giết nó thì sao?”

“Ta đây sẽ giết người, hoặc là người cũng giết luôn ta đi.” Ta biết rõ những lời này thật sự là rất đả thương người, nhưng lại vẫn cố tình nói ra.

Ta nhìn thấy sắc mặt buồn bã của Cơ Lưu Tiêu, trong lòng cũng có vài phần hối hận, nhưng là lại lập tức ném bay loại cảm xúc này đi.

“Liễu Lăng, nàng thật sự không thể chờ ta sao?” Hắn hoàn toàn không để ý đến người khác, vươn tay muốn đụng vào ta, tay lại ở giữa không trung dừng lại.

Chờ sao?

Nếu hấn thật sự yêu ta, ta mặc dù có phải chờ đợi cả đời thì đã sao?

Nhưng là... Là thật vậy chẳng?

Ta thần nhiên nói: “Phượng Loan không chết.”

Rốt cuộc ta vẫn là không hy vọng hấn cùng Mị động thủ, bọn họ cho dù ai bị thương, ta đều cảm thấy khó chịu.

Hấn giật mình ngẩn ra, ngay cả con mắt vốn đang híp lại trong nháy mắt mở thật lớn, một bộ dáng không thể tin nổi, ngay sau đó hấn dĩ nhiên bắt được bả vai của ta, “Thật vậy chẳng? Nàng ở nơi nào?”

Tay hấn nắm thật nhanh như thế, giống như muốn đem ta bóp nát.

Ta không khỏi nhíu nhíu chân mày, lại vẫn như cũ bình tĩnh nói: “Người rút binh rời khỏi Tây Việt quốc, ta liền nói cho người biết.”

“Liều Lăng, nàng...” tay hấn nắm bả vai ta lại không khỏi bóp chặt thêm vài phần, không chú ý đến vẻ mặt thống khổ của ta một chút nào.

Phượng Loan thật sự trọng yếu đối với hấn vậy sao?

Đúng, là ta đang đánh cược, nhưng là khi nhìn thấy biểu tình này của hấn, ta liền biết ta đã thua, thua thất bại thảm hại

Liều Lăng a Liều Lăng, hấn mặc dù thật sự coi trọng người, nhưng cũng chỉ là do người có khuôn mặt giống Phượng Loan mà thôi. Ta ở dưới đáy lòng hơi hơi tự giễu.

Cười nhạo chính mình thế nhưng còn ôm một tia hy vọng, nếu hấn không thềm để ý, ta liền sẽ quên tất cả mọi chuyện, lại một lần nữa tin tưởng hấn.

Nhưng là hấn làm sao có thể không thềm để ý đây?

Liều Lăng ở trước mặt Phượng Loan không chịu nổi một kích, chỉ một cái tên là có thể làm cho hấn kích động thành như vậy, nếu Phượng Loan thật sự xuất hiện, hấn chắc chắn sẽ không thềm nhìn ta dù chỉ là một cái liếc mắt đi.

Nói như vậy, đúng là vẫn còn bởi vì khuôn mặt này đi.

Nói như vậy, những lời này cũng bắt quá chỉ là xuyên thấu qua ta để nói với Phượng Loan đi.

Trong lòng của ta là một mảnh thê lương, từng trận co rút đau đớn, hóa ra ngay cả mình thế nhưng thật sự trầm luân, lưu lạc đến mức muốn thử lòng của một người như vậy.

Thôi, như thế cũng thế.

“Người phải hứa lui binh, thì ta sẽ nói Phượng Loan ở đâu.” Mặc dù trong lòng nổi sóng mãnh liệt, nhưng mặt ngoài vẫn tỏ ra bình tĩnh. Ngay cả chính ta cũng bắt đầu bội phục mình.

Cả hai giằng co thật lâu sau, hấn cuối cùng buông lỏng tay ra, thần nhiên nói: “Được, ta lui binh.”

Đáp án như vậy, ta lại không biết nói mình nên cao hứng hay là nên thương tâm.

Nên cao hứng đi, bởi vì ta đã hoàn thành hứa hẹn với Sở Sở, bảo hộ Sở Ngọc, cũng là bảo hộ điều mà Mị muốn bảo hộ.

Nhưng là đáy lòng của ta lại mang theo nồng đậm chua xót, thương tâm đúng là vẫn còn có cái không thể cao hứng nổi.

Hấn tỉ mỉ bày ra tất cả mọi chuyện như thế. Rõ ràng đã sắp thành công, lại chung quy cũng chỉ vì Phượng Loan mà buông tha cho tất cả.

Ta xem như hiểu được, thật sự hiểu được.

“Phượng Loan không chết, nàng bắt quả là trúng độc tủy sinh mộng tử. Nhị ca của ngươi, cũng chính là Dạ Khuyên Thành đem nàng giấu ở trên núi Phượng Hoàng.” Ta lẳng lặng nhìn hắn, nói hết tất cả.

Hắn kinh ngạc nhìn ta, do dự một lúc, mở miệng nói: “Liễu Lăng, ta...”

Ta thản nhiên cười, giống như cái gì đều không thèm để ý, nhẹ nhàng thanh thản nói “Tiêu Vương gia, ta cái gì cũng hiểu được.”

“Liễu Lăng, ta chẳng qua là...” Hắn vẫn là nghĩ muốn mở miệng giải thích, ta lại xoay người, tiêu sái phát tay nói: “Không cần nói nữa, ta không thèm để ý. Còn thỉnh Tiêu Vương gia lui binh đi.”

Chính là vì sao nước mắt vẫn là không chịu khống chế cứ rơi xuống?

Liễu Lăng ta từ bao giờ lại cũng trở nên đa sầu đa cảm như thế này? Ta hận chính bản thân mình giờ phút này.

Bất quá chỉ là một người nam nhân mà thôi, cần gì phải đem mình trở thành như thế.

Ta không dám cử động, cũng không dám đưa tay lên lau lệ, ta sợ người phía sau sẽ biết, ta sợ ngay cả một chút kiên nghị cuối cùng của mình đều bị bóc ra, ta thủy chung nhưng vẫn không thể thừa nhận nỗi sự chật vật như vậy.

Đợi một lúc lâu sau, ta mới nghe thấy sau lưng truyền đến một giọng đáp lại thật nhẹ “Được.”

Theo sau là tiếng bước chân, còn có thanh âm sột soạt khi di chuyển của quần áo vang lên, hắn thật sự đi rồi.

“Cư Lưu Tiêu, người đứng lại.” Sở Ngọc đột nhiên liền xông ra ngoài, lớn tiếng nói: “Tự tay ngươi phải đoạt được Đông Hải quốc, sẽ có một ngày ta muốn đích thân đánh bại ngươi.”

Ta nghĩ đến lúc đó Sở Ngọc bắt quả cũng chỉ vì muốn thể hiện sự tức giận của mình, nhưng là rất nhiều năm sau ta mới biết được, nó lúc này đây lại là vì nước mắt của ta, cho nên mới muốn đánh bại người đã làm cho ta thương tâm.

Lúc này Sở Ngọc vẫn là đáng yêu, mặc dù nó trong miệng không thừa nhận.

Nếu nó vẫn như vậy thì thật tốt, nhưng là giờ phút này chúng ta ai cũng vô pháp đoán trước chuyện tình của nhiều năm sau sẽ xảy ra như thế nào.

Cư Lưu Tiêu đúng là vẫn đi rồi, rút luôn cả mấy ngàn nhân mã tinh nhuệ vây quanh trong hoàng cung Tây Việt quốc.

Chỉ kém một chút nữa là hắn đã có thể khống chế toàn bộ Tây Việt quốc, nhưng là chỉ vì một chữ tình mà hắn tự buông tha cho tất cả.

Cư Lưu Tiêu được xưng bá thiên hạ là nhờ mưu lược, lại cuối cùng vẫn là bị một chữ tình ràng buộc.

Có lẽ như vậy hắn kỳ thật cũng không thích hợp để làm một vương giả đi.

Đợi cho tất cả quay về yên tĩnh, ta mới đưa tay lên lau lệ đang tùy ý rơi, chính là Mị đã nhanh hơn ta một bước, mềm nhẹ giúp ta lau đi nước mắt.

“Liễu Lăng, các người không thích hợp.” Mị thản nhiên nói: “Nếu hắn không chịu vì ngươi mà buông quyền thế, rồi cuối cùng cũng sẽ có một ngày các người vẫn sẽ là chia tay.”

Ta cười khổ “Mị Mị, ta hiểu được. Huống chi người hắn chung thủy không phải là ta.”

Ánh mắt của Mị trở nên phức tạp, vươn tay vuốt tóc ta “Ta nhận ra Liễu Lăng cười lên rất đẹp.”

Mị đây là đang an ủi ta sao?

Hắn quả nhiên sẽ không an ủi người.

Ta không khỏi cười cười một chút “Có phải như vậy hay không?”

Mị còn chưa có lên tiếng, một đạo thanh âm liền sát tiến vào “Khó coi chết đi được.”

“Tiểu Ngọc Ngọc, tỷ tỷ còn chưa có tính sổ với đệ đâu?” Ta không khỏi quay đầu lại, híp mắt nhìn Sở Ngọc.

“Nữ nhân, người thực phiền.” Người này nhưng lại không lễ phép giống với Mị trước kia, một tiếng lại một tiếng gọi ta là nữ nhân.

Ta không khỏi nhéo tai hắn, uy hiếp nói: “Nương của đệ đem đệ giao cho ta, đệ phải nghe theo lời ta, đệ nếu không nghe lời, đừng trách tỷ tỷ biến thành mẹ kế.”

“Chiến Hậu, nữ nhân này đã phạm thượng, mau bắt lại cho ta.” Sở Ngọc oa oa kêu to, mang theo sự hoạt bát của một đứa trẻ.

Chính là ta biết bọn họ đều nhân nhượng ta.

Cho nên ta làm sao có thể ở trước mặt bọn họ rơi lệ, mặc dù thật sự thương tâm muốn khóc, cũng nên tìm một chỗ không người để phát tiết.

Ta đuổi theo Sở Ngọc chạy khắp hoàng cung, mà phía sau tựa hồ truyền đến tiếng cười khê của Mị.

Nếu thật sự có thể không lo lắng ưu sầu như vậy thì thật tốt, nhưng là... Rất nhiều việc đã thay đổi...

177. Q.2 - Chương 177: Ba Năm Chi Ước

“Liễu Lăng.” Cẩm Hoàng vẫn còn đang ngơ ngác mờ mịt, đột nhiên lên tiếng gọi ta.

Ta dừng cước bộ đuổi theo Sở Ngọc, quay đầu nhìn lại. Đã thấy Cẩm Hoàng đã khôi phục lại vẻ bình tĩnh như ngày xưa. Tựa hồ đã thoát khỏi gông xiềng.

Nhưng là ta biết nàng không có bình tĩnh như vậy. Nàng chính là đem tất cả cất giấu vào trong lòng.

“Cẩm Hoàng. Có một số việc hãy coi như chưa từng xảy ra đi. Hãy quên tất cả đi.” Ta biết muốn quên tất cả cũng rất khó. Nhưng vẫn như cũ tránh không được không thể lên tiếng khuyên nhủ nàng.

Cẩm Hoàng hơi hơi gật đầu. Cười nhẹ “Liễu Lăng, ta hiểu được.”

“Cẩm Hoàng. Hãy cùng ta rời đi.” Ta vươn tay về phía nàng. Nhưng là nàng lại lắc đầu nói: “Không được. Liễu Lăng. Ta đã quyết định quay về Minh gia.”

“Minh gia sao? Vậy cũng tốt. Người dù sao cũng là người Minh gia.” Cẩm Hoàng sau khi đã trải qua quá nhiều chuyện như vậy, chắc cũng muốn tìm về một nơi bình yên để sống.

Trở về đúng là sự lựa chọn tốt nhất.

Cẩm Hoàng đột nhiên từ trong lòng lấy ra một vật đưa cho ta “Đúng rồi, Liễu Lăng. Đây là đồ lần trước ca ca đến chỗ ta, có nhờ ta chuyển cho người.”

Ca ca?

Không biết vì sao trong đầu ta bỗng nghĩ đến người lần trước ta đụng phải ở trong ngõ nhỏ.

“Là cái gì?” Ta tự hỏi người đứng đầu Minh gia là người như thế nào, hắn lại vì sao phải bảo Cẩm Hoàng đưa đồ vật cho ta.

“Là lộ xuân.” Cẩm Hoàng thản nhiên nói.

Lộ xuân?

Vì sao hắn lại muốn đưa lộ xuân giao cho ta?

Mặc dù Lâu Điện Ngọc lúc trước đã phái người đi muốn Minh gia giao nộp lộ xuân ra, nhưng hắn vì sao lại sẽ giao lộ xuân vào tay ta?

Có lẽ là thấy vẻ mặt khó hiểu của ta, Cẩm Hoàng giải thích nói: “Ca ca nói, một ngày nào đó các người sẽ gặp lại nhau. Ca ca nhờ ta nói lại với người, rồi xa mọi chuyện, đi được càng xa càng tốt.”

Rời xa mọi chuyện, đi được càng xa càng tốt.

Vì cái gì mà mọi người ai cũng nói như vậy với ta?

Ta ngơ ngác, mà Cẩm Hoàng lại cười nói: “Liễu Lăng, lúc gặp lại, chúng ta có thể là bằng hữu được không?”

Suy nghĩ bị Cẩm Hoàng kéo lại, ta gật đầu nói: “Đương nhiên, chúng ta đương nhiên là bằng hữu.”

Trong lòng hai chúng ta không nói cũng đều hiểu được, nếu lại một lần nữa gặp lại, như vậy liền thật sự sẽ không còn bị liên lụy đến quan hệ lợi ích gì.

Muốn tìm được một người hiểu mình rất khó, nếu gặp được, tự nhiên cũng không nghĩ muốn buông tay.

Cẩm Hoàng khẽ cười, sâu kín nói: “Liễu Lăng, bảo trọng, ta phải đi rồi, ca ca đang đợi ta.”

“Được, người cũng bảo trọng.” Ta cuối cùng cũng không đem vấn đề mà mình đang nghi hoặc hỏi nàng.

Nơi thần bí kia là rốt cuộc là của Minh gia cũng được, hay là của Cơ Lưu Tiêu cũng thế, đã không còn quan hệ gì với ta nữa.

Cẩm Hoàng chậm rãi rời đi, chính là khi đi được một nửa đường, nàng lại đột nhiên dừng lại cước bộ, quay đầu nói: “Liễu Lăng, trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, ta nghĩ hắn sẽ hối hận.”

Sau khi nói xong, Cẩm Hoàng liền xoay người rời đi.

Ta tự nhiên biết hắn trong miệng nàng là ai, nhưng thật sự là hắn sẽ hối hận sao?

Mặc dù thật sự hối hận thì đã sao?

Trên thế gian này điều không có khả năng làm được nhất, chính là bỏ qua tất cả mọi chuyện.

Cẩm Hoàng rời đi, bên trong hoàng cung to như vậy chỉ còn lại ba người chúng ta, Mị cùng Sở Ngọc đứng ở cách đó không xa kinh ngạc nhìn ta, vốn không khí hài hòa lại biến thành một mảnh yên tĩnh.

“Người phải đi sao?”. Mị lên tiếng hỏi.

Ta gật đầu, ra vẻ thoải mái mà cười nói: “Đúng, nơi này không phải là nơi thích hợp cho ta ở lại, ta đã muốn thật nhanh chóng được trở lại giang hồ, còn Mị Mị thì sao?”

Mị quay đầu nhìn liếc mắt nhìn Sở Ngọc một cái, lại nhìn phía ta “Ta...”

Ta tự nhiên biết Lâu gia có ân cứu mạng đối với Mị, huống chi Lâu Điện Ngọc trước khi chết đã muốn Mị phụ trợ thật tốt cho Sở Ngọc, như vậy hắn làm sao có khả năng theo ta rời đi, ta tất nhiên là hỏi cũng như không.

Hơn nữa, ta cũng không có khả năng để Sở Ngọc lại một mình, có lẽ Mị có thể bồi dưỡng nó thành một nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất tốt hơn ta.

“Mị Mị, ta hiểu được, ta nên cảm ơn người, hãy thay ta chiếu cố thật tốt cho Tiểu Ngọc Ngọc.” Ta cười, không chút để ý, giống như ngày xưa.

“Vì sao không ở lại, chẳng lẽ ba người chúng ta không thể sống cùng với nhau ở nơi này được sao?”. Sở Ngọc mắt tự nhiên nói, sau đó giải thích, nói: “Ta chỉ là không muốn Chiến Hậu thương tâm, bằng không ta cũng sẽ không giữ một nữ nhân như người lại.”

Ta không khỏi mỉm cười, đứa nhỏ này thật sự là đang xấu hổ.

“Tiểu Ngọc Ngọc, muốn giữ ta lại thì cứ việc nói thẳng ra, cần gì phải nói vòng vo.” Sự hưng trí của ta lại bắt đầu trỗi dậy, muốn trêu đùa Sở Ngọc.

“Để ta nghĩ lại vậy, nếu là đệ muốn giữ ta lại thì cần phải cho ta một danh phận tốt nhất. Nếu không đệ phong ta làm Thái Hậu đi.”

Sở Ngọc ngẩng đầu lên, ta nghĩ nó sẽ tức giận, nhưng là lại nghe thấy nó nhỏ giọng nói: “Người nếu thích, ta có thể phong cho người.”

Sở Ngọc như vậy thật đúng là đáng yêu, tính trêu đùa của ta lại nổi lên, tiến lên từng bước ôm lấy nó, bẹo hai má của nó, cười nói: “Tiểu Ngọc Ngọc, thì ra trong lòng đệ lại coi trọng ta như vậy.”

“Buông tay, buông tay, ta đã nói rồi không cho phép người bẹo má ta.” Sở Ngọc bắt mãi kêu gào.

Lúc này đây, ta nghe lời buông hắt ra, thật có lỗi nói: “Tiểu Ngọc Ngọc, thật xin lỗi, ta không thể thích ứng được với cuộc sống này, một mai nếu tỷ tỷ già đi, không biết sẽ ra sao đây.”

Sở Ngọc cũng lặng lẽ nhìn ta nói: “Vậy người về sau có trở lại không?”

Ta vươn tay vuốt đầu của nó, thần nhiên thở dài: “Tiểu Ngọc Ngọc, trên thế gian này không có chuyện vẹn toàn đôi bên, khi đệ có được vài thứ, nhất định đệ sẽ phải mất đi một vài thứ khác, đệ nếu lựa chọn con đường để vương này, vậy thì đệ cần phải học được thói quen cô đơn.”

Sở Ngọc không có lên tiếng, cúi đầu làm như đang ngẫm nghĩ về những lời ta vừa nói.

“Mị Mị” ta chuyển hướng nhìn về phía Mị, từ trong lòng lấy ra thánh chỉ trống, mới chỉ có dấu ngọc ấn mà ngày ấy Lâu Điện Ngọc đã cho ta, đặt vào tay Mị nói “Đợi cho Tiểu Ngọc Ngọc lớn lên, khi nó có thể một mình đảm đương mọi việc, người nếu muốn rời đi, người có thể tùy thời rời đi.”

Lúc trước là muốn làm cho Lâu Điện Ngọc buông Mị ra, nhưng là nay ta nhưng không cách nào mang theo Mị rời đi.

Sở Ngọc cần hấn, Tây Việt quốc cũng cần hấn.

Trách nhiệm lớn như vậy, ta không thể để cho hấn vì ta mà buông tha tất cả.

Mị tiếp nhận thánh chỉ trong tay ta, nhìn vào mắt ta nói: “Ba năm, Liễu Lăng, ba năm sau ta nhất định sẽ đi tìm người. Ta tin tưởng lấy tư chất của vương thượng, ba năm thời gian cũng đủ để hấn trở thành một quân vương chân chính.”

Ba năm sao?

Khi đó Sở Ngọc mười lăm tuổi, thật sự có thể chứ?

Nhưng là ta cũng không nói thêm cái gì nữa, chính là cười gật đầu.”Được, ta ở trên giang hồ chờ người.”

“Tiểu Ngọc Ngọc, Chiến Hậu nếu phải rời khỏi, người tuyệt đối không được ngăn trở hấn, có thể chứ?” Ba năm thời gian, ta không biết sẽ phát sinh cái gì, nhưng nếu thật sự trở thành một quân vương, nhất định không muốn một thần tử như Mị rời đi.

Ta cũng không biết là do mình không tin Sở Ngọc, hay là do không tin hoàng quyền cao cao tại thượng kia.

Quyền lợi luôn luôn làm thay đổi một con người.

Chính là, đây là con đường mà Sở Ngọc đã tự mình lựa chọn, người ngoài cuộc như chúng ta không thể thay đổi được quyết định của nó.

Sở Ngọc ngẩng đầu nhìn ta, trong ánh mắt ngưng tụ một loại cảm xúc phức tạp, muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại không nói lên lời, gật đầu nói: “Được”

Quả nhân, quả nhân chính là người cô đơn, một quân vương cần phải chịu đựng sự tịch mịch của vị trí cao cao tại thượng.

Ta nghĩ Sở Ngọc hiểu rõ được điều đó.

Ta không biết được kết quả như vậy, có thể được tính như là ta đã hoàn thành hứa hẹn với Sở sở hay không nữa, chính là nay ta cũng đã bất lực, chỉ có thể làm được như vậy mà thôi.

Ta dừng một chút, lại chuyển hướng nói với Mị: “Mị Mị. Kỳ thật người không cần đối với ta như vậy. Nếu là vì ân tình năm đó. Vậy người không cần phải nghĩ đến nữa, ta chỉ hy vọng người được vui vẻ, ta hy vọng người làm những chuyện mà người thích.”

Ba năm chi ước, ba năm thời gian nói dài cũng không dài lắm, nói ngắn cũng không ngắn.

Kỳ thật ta còn là hy vọng, Mị có thể tìm được hạnh phúc thuộc về mình.

Đối với Mị, ta luôn có một loại cảm giác phức tạp không rõ, có đôi khi ta thậm chí không biết phải đối mặt với hắn như thế nào nữa.

Từ lúc bắt đầu chính là hận hắn, cho tới bây giờ lại là vương bận, đây rốt cuộc là sự chuyển biến gì?

Mị không nói gì, rất lâu sau đó sau, mới sâu kín nói: “Biết không? Thời gian ở cùng người chính là thời gian vui vẻ nhất của ta”.

Ta sợ run cười, theo sau nở ra một nụ cười sáng lạn “Mị Mị, ta luôn hoan nghênh người trở về.”

Không nói chuyện tình yêu, không nói chuyện phong nguyệt, nếu hai người có thể gắn bó cùng nhau sống sót có lẽ sẽ vui vẻ hơn không?

Ít nhất không cần lo lắng ai sẽ làm tổn thương ai, không cần lo được lo mất.

Hắn từng nói, Liễu Lăng như vậy mới là Liễu Lăng mà hắn biết.

Trong lòng có ngàn vạn suy nghĩ, ta cũng chỉ có thể nở nụ cười cùng hắn nói lời tạm biệt.

Hắn khoe môi khẽ nhếch, thản nhiên cười, là một nụ cười rất nhu hòa.

Ta không có hỏi lại Mị chuyện chiếc mặt nạ, cũng không có nhắc lại một đêm hắn đau đớn thống khổ kia nữa, ta biết hắn không muốn cho ta biết tất cả, ta mặc dù có tiếp tục hỏi hắn thế nào đi chăng nữa, hắn cũng sẽ không nói cho ta biết.

“Mị Mị, bảo trọng.” Giờ phút này, ta chỉ có thể nói được như thế mà thôi.

Hắn thản nhiên gật đầu, khoe môi lại không khỏi nhếch cao hơn vài phần.

“Cả Tiểu Ngọc Ngọc nữa, đệ cũng phải bảo trọng.” Ta lại nhìn không được ở trên mặt ngọc của hắn tàn sát bừa bãi một phen “Nhớ rõ phải trở thành một vị quân vương tốt”.

“Ta sẽ trở thành một vị quân vương tốt.” Sở Ngọc trên mặt tràn đầy kiên định.

“Ừm, ta tin tưởng Tiểu Ngọc Ngọc.” Ta thản nhiên cười.

Tiến ta một đoạn đường chỉ có Mị, chính là dọc theo đường đi cả hai chúng ta không ai lên tiếng, có lẽ là không biết phải nói gì nữa, chính là yên lặng cảm thụ giây phút gặp nhau cuối cùng này.

Trở lại Chiến Hậu phủ, ta sửa soạn những vật thuộc về mình, Mị chuẩn bị ngân lượng cùng ngựa cho ta, đưa ta đến tận cửa thành.

Vốn tưởng rằng sẽ vẫn trầm mặc, đến lúc ta sắp rời đi, Mị vẫn là gọi ta lại.

“Liễu Lăng, nếu có chuyện gì xảy ra, người phải phái người đến tìm ta, mặc kệ ở nơi nào, ta sẽ đuổi đến bên cạnh người.”

Mị từ trong lòng lấy ra một tấm lệnh bài nhét vào trong tay ta.

Ta tiếp nhận tấm lệnh bài, trong lòng cảm thấy mềm nhũn, cuối cùng ta cảm thấy mình không thể không làm một việc gì đó là không được.

Bắn khoăn.

Vì thế đem Lộ Xuân mà Cẩm Hoàng cho ta đặt vào trong lòng bàn tay Mị “Mị Mị, người cầm giúp ta, ba năm sau trả lại ta, ta đáp ứng người, chờ người ba năm.”

Ta nghĩ có thể trì hoãn giải độc triền miên trong ba năm cũng không phải là không được, ta biết trong ba năm này, mặc kệ là như thế nào ta đều chờ hắn, mà về sau, chúng ta rốt cuộc sẽ ra sao, không ai có thể biết trước được.

Việc duy nhất ta có thể làm cũng chỉ có thể là việc này, cho Mị một hứa hẹn như hắn đã cho ta.

“Liễu Lăng, người không cần như vậy, lúc trước ta không nên làm như vậy...” Mị có chút áy náy nói.

Vì muốn làm dịu đi không khí, ta trêu tức cười nói: “Mị Mị, lúc trước là do người không biết thân phận của ta, hay là do người cố ý làm thế?”

Mị không có trả lời, ta cũng không có chờ câu trả lời của hắn, xoay người lên ngựa, không có quay đầu lại.

Ly biệt là loại cảm xúc rất khó chịu, quay đầu lại chỉ làm tình càng thương cảm hơn mà thôi.

Gió từ phía sau thổi tới, tựa hồ như đang mỉa mai “Có lẽ là vậy đi, trong ta luôn có một loại cảm giác khó hiểu, làm cho ta không nghĩ muốn thả người rời đi, ta muốn đem người chiếm cho riêng mình...”

Ta nghĩ ly biệt như vậy bất quá cũng chỉ là khoảng khắc trong nháy mắt, lại không biết rằng ba năm thời gian đủ để thay đổi rất nhiều điều, nếu giờ phút này ta có thể đoán trước được mọi chuyện sau này sẽ xảy ra, có lẽ ta sẽ không rời đi.

Nhưng ta không thể đoán trước được, cho nên vẫn là rời đi, vận mệnh vẫn quay theo quỹ đạo của nó, không ai có thể tránh thoát được vận mệnh của mình.

178. Q.3 - Chương 178: Phong Lưu Yêu Nữ

Kính Nguyệt thành. Trong trà lâu, hương trà thơm ngát thoang thoang trong gió, đậm mà xa xưa, một người đang say sưa kể chuyện trên võ lâm, nhóm khách nghe một bên thưởng thức trà ngon, một bên nhàn nhã lắng nghe chuyện trên võ lâm. “Lại nói, người được xưng là độc Mị yêu nữ, cũng chính là cung chủ của Kính Nguyệt cung, mấy ngày trước đã đến Danh Kiếm sơn trang, tuyên bố muốn theo đuổi thiếu trang chủ của danh kiếm sơn trang. Từng có người đồn đãi rằng cung chủ của Kính Nguyệt cung xinh đẹp như hoa, nhưng là theo như lời của người trong Danh Kiếm sơn trang, mạo là có, nhưng không đến mức như người ta đã đồn, cả ngày mặc quần áo loè loẹt đi khắp nơi rêu rao, hơn nữa tính cách lại tự kỷ, thật sự làm cho người ta không dám khen tặng...”

Người kể chuyện còn rung đùi đắc ý, ta cũng nhịn không được cười phá lên, cười đến không còn chút hình tượng nào “Ha ha... Tu La... cuối cùng ta cũng tìm thấy người hơn ta rồi.” “Cung chủ, người...” Truy Phong vẽ mặt bất mãn trừng ta. Truy Phong luôn là vẽ mặt ý cười, khó khăn lắm mới thấy vẽ mặt này của hắn, vì thế ta cười đến càng vui vẻ hơn. “Ta cái gì?” Ý cười chưa giảm, ta vẽ mặt vô tội nhìn hắn. Hắn không khỏi thở dài một tiếng, lấy lòng chạy tới trước mặt ta “Cung chủ đại nhân xinh đẹp vô địch của ta ơi, người đáng yêu vô cùng, người có thể đổi lại phương thức trừng phạt hay không?” Ta vươn tay vuốt đầu của hắn, cười đến bừa bãi “Tiểu Phong Phong a, bản cung chủ ta đây là đang giúp người a, người không phải là thích đi khắp nơi rêu rao sao, như vậy không phải tốt lắm sao.” “Cung chủ...” Hắn lộ ra biểu tình đáng thương hề hề nhìn ta. “Tiểu Phong Phong, người nói như vậy, bản cung chủ sẽ cảm thấy áy náy.” Ta cúi đầu nhìn hắn, ôn nhu vuốt đầu của hắn như là đang đối đãi với súng vật. “Cung chủ, người đáp ứng rồi sao?” vẽ mặt của Truy Phong lập tức hưng phấn nhìn ta. Ta cúi đầu trầm tư một lúc, sau đó ngẩng đầu cười đến càng thêm sáng lạn “Không được.” Một khắc kia, ta cơ hồ có thể nghe thấy thanh âm nghiến răng nghiến lợi của Truy Phong, ta quả nhiên vẫn là một nữ nhân tà ác. Lúc trước Truy Phong bị Cơ Lưu Tiêu giật dây, mặc dù là vì ta trước kia, nhưng vẫn coi như là hắn đã phản bội ta. Khi hắn đã biết thân phận của ta, sau khi đã biết rõ mọi chuyện, khó có được thấy hắn lại nghiêm túc quỳ gối trước mặt ta, thỉnh cầu ta tha thứ, nguyện ý nhận bất kỳ sự trừng phạt nào. Mà sự trừng phạt của ta với hắn, chính là bắt hắn mặc quần áo loè loẹt mà hắn thích nhất, đương nhiên là nữ trang, giả trang thành ta đi theo đuổi nam tử nổi danh trên giang hồ, mà ta liền tránh ở một bên, vui vẻ thưởng thức màn diễn. Việc này đối với ta mà nói chính là thú vui nhất của ta, sao ta có thể dễ dàng buông tha cho hắn như vậy được? “Cung chủ đáng yêu xinh đẹp của ta ơi, ngài trừng phạt ta một năm qua cũng là quá đủ rồi, huống chi việc này lại làm bại hoại thanh danh của ngài.” Truy Phong cực lực thu hồi tức giận, vẫn là vẽ mặt lấy lòng nói. “Thanh danh?” Ta làm bộ kinh ngạc nhìn hắn “Bản cung chủ có thanh danh tốt sao?” Truy Phong nhẹ giọng nói nhỏ “Giống như xác thực không có.” Ta vỗ vỗ đầu của hắn. Một bộ biểu tình tán dương trẻ nhỏ dễ dạy “Đúng vậy, nếu không có thanh danh tốt gì, ta đây còn sợ gì, huống chi người trong thiên hạ lại chưa thấy qua khuôn mặt

thật của Liễu Lăng ta, ta đây lại phải sợ cái gì chứ?” “Cung chủ, người...” Truy Phong vẻ mặt lã chã, bộ dáng chực khóc “Người khi dễ ta...” “Nói đến khi dễ, đúng rồi Tiểu Phong Phong, người có bị những người đó ném qua đầu hũ không?” Ta cười tủm tỉm nói: “Tiểu Phong Phong nhà chúng ta giả trang thành nữ, nhưng là rất xinh đẹp như hoa nha~.” Truy Phong tự kỷ, mới nghe được nửa câu, vẻ mặt đặc ý nói: “Đó là đương nhiên, bản công tử nhưng là ngọc thụ lâm phong, phong lưu tiêu sái, người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, tên Truy Phong cũng từ đó mà có.” Ta cười sáng lạn nói: “Vậy Tiểu Phong Phong, có bị người khác khi dễ không? Nói cho bản cung chủ nghe một chút.” Giờ phút này, hắn mới nghe được những lời này, vẻ mặt bất mãn nói: “Cung chủ —— người như thế nào có thể đối với ta như vậy?” Ngay cả Tu La ở phía sau cũng không kiềm chế được bật cười, quả nhiên là kỳ tích lớn nhất thiên hạ. “Được rồi, Tiểu Phong Phong, nếu người đang nhàn rỗi thì nên đi tìm việc để làm đi, huống chi Tiểu Phong Phong giả trang thành nữ tử cũng thật xinh đẹp, nếu ta là nam nhân, nhất định sẽ theo đuổi người.” Lời của ta lại đâm trúng điểm yếu của hắn. Hắn được ta thổi phồng một chút, lại bắt đầu đang lâng lâng như ở trên mây, thậm chí còn bày ra một tư thế mà hắn tự cho là tuấn tú nhất. Quả nhiên đúng là người tự kỷ. “Tiểu Phong Phong, tên Mạc Vân Hướng tự xưng là phong lưu kiếm khách, làm cho bản cung chủ thật khó chịu, người đi câu dẫn hắn, sau khi câu dẫn được thì vứt bỏ hắn.” loại nam nhân hoa tâm này nên ném thử tư vị bị người vứt bỏ. Chính là vì sao ta lại cảm thấy mình giống như là đang giận chó đánh mèo. Mặc kệ, ai kêu hắn nơi nào không đi, lại cố tình chạy tới trước mặt bản cung chủ cơ chứ, lại còn tự xưng là phong lưu. Nhìn khuôn mặt tự cho là mê người của hắn đã muốn nôn, thật đúng là hắn nghĩ rằng nữ nhân khắp thiên hạ này đều sẽ yêu thương nhớ nhung hắn sao? Một khắc kia, ta rõ ràng nhìn tư thế chậm rãi của Truy Phong trở nên cứng ngắc, không thể tin quay đầu lại, vẻ mặt bất đắc dĩ, nói “Cung chủ, người thật sự muốn ta làm vậy sao?” “Truy Phong, cảm ơn người.” Ta đột nhiên nghiêm túc nói. Truy Phong sửng sốt, sau đó cười nói: “Chỉ cần cung chủ vui vẻ là tốt rồi.” “Truy Phong, lời đồn đãi trên giang hồ sẽ bay vào được trong cung không?” Ta ngẩng đầu, sâu kín nhìn phía ngoài cửa sổ, vẻ mặt sâu thẳm. “Được, nhất định được.” Truy Phong cực lực nói. Ta nhếch khóe môi, thản nhiên cười nói: “Ta chẳng qua là chỉ muốn làm cho Mị Mị biết, ta sống rất tốt, cũng thực vui vẻ, ta vẫn như cũ là một Liễu Lăng sống tiêu diêu tự tại.” Cũng có lẽ là do ta cũng muốn nói cho người kia biết, không có hắn, ta vẫn có thể sống rất tốt, vẫn như trước là một độc mị yêu nữ, theo đuổi những công tử nổi danh trên giang hồ. Chính là một năm qua, trải qua sự cố gắng của Truy Phong, danh xưng của ta ở trên giang hồ tựa hồ đã biến thành phong lưu yêu nữ. Dạ Khuynh Thành cũng không có đến đây, ta không biết có phải là do Mị đã cùng hắn làm một giao dịch gì đó hay không, bằng không với cá tính của Dạ Khuynh Thành, hắn quả quyết sẽ không dễ dàng buông tha cho ta như thế. Trên mặt đúng là đang cười, nhưng là sự chua xót trong lòng vẫn tồn tại. Ta chỉ là muốn cười, quên đi tất cả, trở lại là con người như lúc trước, mặc dù mỗi ngày đều muốn tìm Mị báo thù, nhưng cũng thật là vui vẻ, mặc dù là bị lừa, nhưng là lại có thể không phải phiền não. “Hắn sẽ biết.” Truy Phong chân thành nói. Ta sâu kín thở dài, vươn tay vỗ vỗ bả vai Truy Phong nói: “Truy Phong, ủy khuất người rồi.” “Chỉ cần cung chủ vui vẻ, ta cho dù có phải ngồi trên lưng ngựa, cũng sẽ đi câu dẫn tên kiếm khách phong lưu kia.” Truy Phong lập tức lập lời thề son sắt. “Tiểu Phong Phong, người thật sự là quá tốt” giờ phút này ta dĩ nhiên đổi thành nụ cười giả hoạt. Ta tựa hồ lại đâm trúng điểm yếu của Truy Phong, chính là tất cả cũng là sự thật, thật sự ta hy vọng làm cho bọn họ biết ta sống rất tốt. Truy Phong dĩ nhiên là một bộ dáng bất đắc dĩ “Cung chủ, người lại khi dễ ta” “Bởi vì Tiểu Phong Phong thật đáng yêu.” Ta ác ý phá lên cười. Truy Phong vẻ mặt suy sụp, chỉ vào Tu La đang cố gắng nhịn cười, nói: “Vì cái gì không tìm Tu La? Cung chủ bất công.” “Bởi vì Tu La không có gốc gác, không dễ bị người ta lợi dụng a” ta nháy mắt, vẻ mặt vô tội. Lại một lần nữa bị đâm trúng điểm yếu, Truy Phong trốn ở góc phòng, lẩm bẩm oán niệm. Thời gian một năm thật sự trôi qua rất nhanh. Không có quyền lợi chi tranh, không có lục đục với nhau, ta quả thực không thể nói rõ mình đã vui sướng như thế nào. Tuy rằng ở bên ngoài gọi ta là yêu nữ, tuy rằng thỉnh thoảng vẫn có người chạy tới Kính Nguyệt cung khiêu khích, nhưng là tất cả đối với ta mà nói, lại là một lạc thú, không cần nghĩ những lời này là thật hay là giả. Có đôi khi ta hỏi Truy Phong, lúc trước ta là một người như thế nào? Truy Phong sẽ trầm tư nhỏ giọng nói, là một người làm cho người ta vừa yêu lại vừa hận. Ta không khỏi mỉm cười, tựa hồ có thể đoán ra được ý tứ sâu xa, tựa như giờ phút này, trong lòng Truy Phong nhất định là đang oán hận ta, nhưng là lại cố tình không đành lòng cự tuyệt ta. Ta giống như thật sự đã trở thành nữ nhân độc ác rất thích khi dễ người khác, nếu Truy Phong có nói ta là tiểu ác nhân thì cũng không có gì đáng ngạc nhiên. Ta cũng từng hỏi qua bọn họ, vì sao phải đi theo làm tùy tùng của ta. Truy Phong suy nghĩ một lúc rồi nói, bởi vì não của chúng ta đều bị đập hỏng rồi, thế nên mới có thể đi theo một chủ nhân như người vậy, còn không thể không chế được bị người hấp dẫn. Nhìn vẻ mặt ngạc nhiên của ta, Truy Phong lại cười nói, mạng của bọn họ là do ta cứu, hắn nói mặc dù cũng có tâm tư báo

ân tồn tại, nhưng là trên người ta lại có một mị lực mà người khác khó mà chống đỡ được. Tiếp theo hần lại nói một câu, làm cho ta tẹo nữa hộc cả máu mồm, hần nói đương nhiên mị lực đó còn kém hơn so với mị lực của hần. Quả thực vẫn là Truy Phong tự kỷ. Rất nhiều khi, ta đều là vui vẻ. Tuy rằng mỗi khi đem xuống một mình yên tĩnh, đáy lòng vẫn là sẽ có một loại đau thương thần nhiên. Chính là ta tin tưởng năm tháng có thể xóa đi tất cả, rồi sẽ có một ngày, tất cả đều biến mất, hoặc là trở về khởi điểm ban đầu. Nhưng ta giống như đã quên, có vài thứ trôi qua liền trôi qua, rốt cuộc không thể quay lại như lúc ban đầu được. “Cô nương, quần áo của người muốn đã được đưa đến.” Ngoài cửa truyền tới thanh âm của tiểu nhị, cắt ngang dòng suy nghĩ của ta. Ta vươn tay lấy khăn che mặt lại, sau đó mở cửa, tiếp nhận quần áo trong tay tiểu nhị, xoay người cười với Truy Phong, nói: “Tiểu Phong Phong, bắt đầu cải trang đi.” Dưới vẻ mặt khăn cầu cùng bất đắc dĩ cặp mắt xuống của Truy Phong, ta cười đi tới bên cạnh hần “Tu La, đến hỗ trợ.” Quần áo ta chọn, đương nhiên sẽ là quần áo lòe loẹt mà Truy Phong thích nhất, màu trắng làm chủ đạo, hơn nữa trước ngực lại là một đóa hoa đỏ tươi, nhưng là kỳ thật mặc ở trên người Truy Phong cũng có hương vị khó nói lên lời. Sau một lúc sửa soạn, một nữ tử xinh đẹp mang theo vài phần anh khí đã đứng ở trước mặt chúng ta, vẻ mặt bất mãn. Ta không khỏi bật cười, lại đổi lấy là ánh mắt tràn đầy bất mãn của Truy Phong. Vì thế chỉ có thể ngừng cười, ôn hòa nói: “Tiểu Phong Phong a, bản cung chủ tin tưởng người, Tiểu Phong Phong nhà chúng ta khi biến thành nữ nhân thật là phong hoa tuyết đại, khuynh quốc khuynh thành, ngoái đầu nhìn lại, một nụ cười có thể làm điên đảo chúng sinh.” Nói xong những lời hần thích nghe, trong lòng ta nhưng lại sớm đang cười thầm. Có Truy Phong ở đây, thật sự rất tốt. Truy Phong cực lực chịu đựng nhếch nhếch khóe miệng, cũng là vẻ mặt nghiêm trang nói: “Nam tử như vậy xác thật cần phải nhận sự trừng phạt, ta sẽ đi làm cho hần ném thử cái gì gọi là tư vị bị dứt bỏ.” Hần nói xong, xoay người liền rời đi, rất có một loại phong tiêu tiêu hề, dịch thủy hàn. Tráng sĩ nhất khứ hề, bất phục hoàn (1) Ta cùng Tu La đứng ở tại chỗ, nhìn theo hần rời đi. Chính là đi đến một nửa đường, Truy Phong đột nhiên quay đầu nói: “Cung chủ, người còn nói thiếu: bẻ nguyệt tu hoa, chim sa cá lặn, lần sau khi ca ngợi ta cần phải nhớ rõ hơn nữa nha.” . Ta cùng Tu La giật mình ở tại chỗ, thầm ca thán, quả nhiên là Truy Phong tự kỷ, thì ra vừa rồi đều là lừa gạt chúng ta, hần rất thích nghe ta ca ngợi. Do đó, chờ khi chúng ta phục hồi lại tinh thần, Truy Phong sớm đã rời đi. ***** (1 : Hai câu thơ của Kinh Kha ngâm ở sông Dịch với bạn tiền trước khi lên đường ám sát Tần Thủy Hoàng. phong tiêu tiêu hề, dịch thủy hàn/ Tráng sĩ nhất khứ hề, bất phục hoàn Dịch: Gió đầu hiu, nước sông Dịch lạnh. Tráng sĩ một đi không bao giờ trở lại.)

179. Q.3 - Chương 179: Danh Kiếm Sơn Trang

Chuyện của triều đình, ta chưa bao giờ để tâm, nhưng lại vẫn hay ngẫu nhiên nghe được điều này điều nọ từ miệng kẻ khác. Tựa như giờ phút này, ta vốn đang tính rời đi trà lâu, lại vì nghe thấy người ta nói chuyện mà giật mình dừng bước. “Đông Hải quốc hình như đã đổi chủ” Vài người đang ngồi xung quanh một chiếc bàn phẩm trà, bàn luận chuyện thiên hạ. “Là Tà vương Cơ Lưu Tiêu sao? Nghe nói là soán vị?” Tên còn lại tiếp lời, trong ánh mắt có pha nét khinh thường: “Còn nghe nói là giết cha!” “Chuyện này... Đúng thật là đại nghịch bất đạo!”

Những người đó tiếp tục bàn tán rôm rả, nhưng là ta một chữ cũng không nghe rõ họ nói gì. Soán vị? Giết cha? Đây sẽ là việc Cơ Lưu Tiêu đã làm sao? Ta phát giác chính mình thế nhưng không xác định được, chỉ có thể xác định được là hiện nay chắc chắn hần đang nắm quyền. Chiếc ghế chủ nhân của Đông Hải quốc đúng là đang nằm trong tay hần. Chỉ là cũng đã gần một năm... Cơ Vô Nhai sao rồi? Có phải là thật sự đã chết hay không? Hần khổ tâm bày mưu tính kế như vậy mà vẫn thất bại, không thể đưa được đứa con mà hần cực lực bảo hộ lên ngôi vị hoàng đế. Nghĩ đến chuyện này, ta không khỏi nhớ tới nam tử đơn thuần trong sáng kia. Xảy ra chuyện như vậy, không biết hần thế nào rồi? Thời gian ở Đông Hải quốc là đoạn thời gian mà ta không muốn nhớ lại. Nơi ấy tràn ngập, đầy rẫy những mưu mô thủ đoạn, mà người duy nhất không lừa gạt ta, chỉ sợ cũng chỉ có Cơ Lưu Ẩn mà thôi. Nét thuần khiết lẽ loi ấy, liệu còn có thể lưu giữ được sao? Cơ Vô Nhai vì bảo vệ hần mà tình nguyện làm cho hần trở thành si nhi, vậy nếu Cơ Vô Nhai chết đi, Cơ Lưu Ẩn liệu có còn như vậy nữa hay không? Mà kỳ thật, như vậy cũng tốt, không cần phiền não, không cần phải bị cuốn vào những cuộc phân tranh mà mình chẳng biết chút gì, chỉ cần sống trong thế

giới của mình là tốt rồi. Tu La đứng bên cạnh nhìn ta, đáy mắt mang theo vài phân lo lắng. Ta thoải mái cười, sâu kín nói: “Đi thôi”. Cũng chỉ mới một năm mà thôi, ta lại cảm thấy giống như đã cách xa cả chân trời góc bể. Chúng ta tựa hồ cũng đã lâu không có gặp nhau, kể từ ngày hấn vì Phượng Loan mà dẫn binh rời đi. Hấn sao rồi? Có phải hay không đã tìm được Phượng Loan? Dạ Khuynh Thành thì sao? Có phải hay không cũng đã chấp nhận buông tay như vậy? Chỉ là, chuyện này tất cả đều là chuyện riêng của bọn hấn, cũng chẳng có liên quan gì tới ta. Rồi khỏi trà lâu, cứ thẳng tắp hướng chỗ mình ở mà trở về, nhưng là tâm tình lại sớm không thoải mái như trước, vì thế xoay người cười nói với Tu La: “Tu La, chúng ta đi xem kịch đi”. Tu La tất nhiên hiểu được ý của ta, khẽ gật đầu. Truy Phong cũng đã tới Danh Kiếm sơn trang, mà chúng ta đương nhiên là cũng muốn đến đó để xem Truy Phong như thế nào dụ dỗ Mạc Vân Hương. Vì thế, ta và Tu La trước tiên quay trở về chỗ ở, thu xếp hành lý sau đó bắt đầu xuất phát đến Danh Kiếm sơn trang. Sau một ngày đường, chúng ta rốt cục cũng từ Kinh Mộng thành đến được đây. Ta cùng Tu La đang nghĩ xem nên trà trộn như thế nào để vào, lại phát hiện có hai gã sai vặt lén lút đi về phía rừng cây nhỏ bên cạnh Danh Kiếm sơn trang, ta kéo Tu La rồi liếc mắt ra hiệu, sau đó hai chúng ta liền cứ vậy mà bám theo. Hai gã sai vặt đi không ngừng nghỉ, cho đến tận chỗ sâu nhất trong rừng cây mới dừng bước, cung kính nói: “Bẩm chủ nhân, chúng ta đã thành công trà trộn vào Danh Kiếm sơn trang, chẳng bao lâu nữa chủ nhân sẽ có trong tay bí kíp rên kiếm” Thì ra hai kẻ này là gian tế, hơn nữa cũng có vẻ như là mới trà trộn vào Danh Kiếm sơn trang, khóe môi của ta không khỏi cong lên, trong đầu đã nghĩ ra cách. “Nhớ rõ phải nhanh một chút! Để tránh những phiền phức không cần thiết, về sau chúng ta tạm thời ngừng liên lạc” Một giọng nói trầm thấp từ sâu bên trong rừng cây truyền đến. Chủ nhân của bọn họ thoát nhìn thì có vẻ che giấu rất khá, nhưng là ta và Tu La vẫn thấy được thân hình hấn, xem ra cũng không phải là cao thủ gì. Chuyện của giang hồ, các môn phái tranh đoạt bí kíp, mỗi ngày đều bày ra đủ trò nhảm chán, ta cũng chẳng dư hơi quan tâm. Hiện tại, ta chỉ còn chờ vị chủ nhân kia rời đi, rồi tiện đó mượn nhờ thân phận của hai gã sai vặt kia. “Dạ, thuộc hạ đã rõ” Hai gã sai vặt cung kính đáp. Người nọ khẽ lên tiếng sau đó thì triển khinh công rời đi. Khinh công của người này không tính là rất cao, nhưng cũng không tệ, đứng trên giang hồ xem như cũng có chút địa vị. Chờ vị chủ nhân kia rời đi, hai gã sai vặt liền bắt đầu quay trở về, trước sau như một vẫn chưa phát hiện ra sự tồn tại của ta và Tu La. Xem ra, khinh công của ta và Tu La lại tăng tiến thêm được vài phần rồi. “Hôm nay là ngày đầu tiên chúng ta trà trộn vào, nên mau mau trở về, miễn cho bị kẻ khác phát hiện” Vừa đi vừa nói chuyện, bước chân của hai gã sai vặt không khỏi lại sải nhanh hơn Ta liếc mắt ra hiệu với Tu La, chúng ta từ trên ngọn cây nhảy xuống, trong chớp mắt liền không chế được hai người bọn họ, sau đó lột quần áo rồi dịch dung thành bộ dáng của chúng, cũng cho chúng ăn vài viên thuốc có hiệu lực làm chúng hôn mê mấy ngày. Chuẩn bị xong xuôi, ta liền cùng Tu La lên vào Danh Kiếm sơn trang. Nếu bọn họ hôm nay là lần đầu tiên vào đây làm, thì những người ở đây hấn là cũng không biết gì về họ, chúng ta cũng không phải sợ sẽ lộ ra bất kỳ dấu vết gì. Chỉ là, chúng ta vừa mới tiến vào đã ngay lập tức nghe thấy tiếng quát: “Lão nương thuê các người làm việc, ai cho phép các người nhàn rỗi chơi bời ở đây!!” Không thể nào, quản gia ở đây sao lại hung dữ như vậy. Ta vội vàng xoay người, cười nịnh nọt: “Dạ bẩm quản gia, chúng ta mới tới nên chưa rõ quy củ nơi này, kính mong quản gia bỏ quá cho!” Ta vừa dứt lời lại là một tràng tiếng quát: “Quản gia? Mắt chó của các người vất ở đâu rồi? Ta mà là quản gia sao?” Đến lúc này ta mới ngẩng đầu nhìn kỹ khuôn mặt nữ tử đang giận dữ kia. Hóa ra người này vẫn còn khá trẻ, dung mạo cũng coi như đoan trang, không ngờ lại là loại đàn bà chanh chua như thế. Mà không phải quản gia thì là ai? Chẳng lẽ người này là trang chủ phu nhân Danh Kiếm sơn trang sao? “Trước khi vào đây phải tìm hiểu cho kỹ, về sau nếu gặp lại mà không nhận ra ta thì đừng trách ta không khách khí!”. Nàng trừng mắt nhìn chúng ta, gần từng tiếng: “Nghe rõ rồi chứ! Ta là thiếu phu nhân ở đây!” Gì cơ? Hóa ra đúng là phu nhân. Mà thiếu phu nhân? Chẳng lẽ nàng là thê tử của Mạc Vân Hương? Xem ra đúng là ghét của nào trời trao của ấy, Mạc Vân Hương tự xưng là phong lưu tiêu sái, thật không ngờ rằng sẽ cưới một thê tử như vậy. Ta không khỏi cười thầm trong bụng, không biết Truy Phong định dùng cách nào để bước vào Danh Kiếm sơn trang, chờ sau khi hấn tiến vào chắc chắn có trò hay để xem rồi. Nữ nhân trước mặt cũng không phải dạng người dễ chọc đâu

Ta lập tức lễ phép nói: “Dạ bẩm thiếu phu nhân, là chúng ta có mắt mà không thấy núi Thái Sơn, kính mong phu nhân tha lỗi!” Lúc này nàng mới hạ cơn tức, liếc mắt nhìn sang Tu La nói: “Người thì sao? Sững sờ ở đó làm gì? Không biết mở miệng sao?” “Dạ bẩm thiếu phu nhân, là người không biết đây thôi, cách đây không lâu vị huynh đệ này bị bệnh, từ đây đến nay cũng không thể mở miệng được nữa”. Ta mang theo vẻ thương cảm nhìn nàng nói: “Kính mong phu nhân không trách tội”. Không ngờ rằng chính mình giả dạng nô tài cũng có thể đầu ra đây như vậy a~ Chắc là nhìn thấy ta lễ phép, nàng kia cũng không tiếp

tục làm khó chúng ta, phất tay cho chúng ta lui: “Không sao, các người đi làm việc đi, về sau không được nhàn hạ như vậy nữa!” Đúng lúc này một nam tử trung niên mặc áo xanh đi lại phía này, vừa thấy nữ nhân kia liền cung kính hành lễ, cung kính chào một tiếng “Thiếu phu nhân” sau đó mới quay sang nói với chúng ta: “A Vương, A Phúc, các người đi đâu vậy? Đừng có mà đi lại lung tung nữa, chờ một chút rồi ta sẽ dạy các người một vài quy tắc ở đây” A Vương, A Phúc? Mấy cái tên này thật đúng là quá... Nhưng mà đã đến nơi này rồi, cũng chỉ có thể nhập gia tùy tục. Dù sao cũng đang rảnh rỗi, cũng nên tìm vài việc thú vị để làm thôi. Vì thế lại cung kính nói: “Làm phiền quản gia ạ!” Nữ thân kia không nói gì thêm nữa, còn chúng ta thì ngay lập tức bị quản gia dẫn đi, bị nghe một lô một lốc những quy củ cho tới tận khi ta đã sắp ngủ gục đến nơi rồi, mới thả chúng ta đi. Danh Kiếm sơn trang đãi ngộ cũng coi như không tệ. Ở đây, hai người làm được ở một phòng, tuy rằng phòng cũng không lớn lắm, nhưng ở chỗ này cũng không cần quan hệ với những kẻ bên ngoài, ta và Tu La đương nhiên là ở cùng nhau. Quản gia đưa chúng ta đi nhận phòng xong xuôi, rồi mới bắt đầu giao việc: “Các người sẽ phụ trách quét dọn toàn bộ lá rụng trong sơn trang. Mấy ngày tới, Danh Kiếm sơn trang sẽ cử hành nghi thức “Khai lô thưởng kiếm”, đến lúc đó sẽ có rất nhiều nhân sĩ võ lâm đến chiêm ngưỡng danh kiếm vừa rèn xong. Mà không nói nữa, có nói thì các người cũng không hiểu, các người chỉ cần phụ trách quét tước sạch sẽ là tốt rồi.”(MM: khai lô ~ mở lò. Ta thích để là “khai lô” hơn, như kiểu “khai hội” đó^^) Nghi thức “Khai lô thưởng kiếm”? Xem ra chúng ta đã bỏ qua sự kiện này. Danh Kiếm sơn trang là gia tộc chuyên rèn kiếm, nghe nói trong sơn trang có đủ loại danh kiếm trên đời, không biết lúc này lại rèn ra được thanh kiếm nào nữa đây? Nghe giọng điệu của quản gia thì đó hẳn là một thanh kiếm tốt. Đến lúc ấy, ta cũng phải đi chiêm ngưỡng một phen mới được. Quản gia giao việc xong xuôi, liền xoay người rời đi, mà ta cùng Tu La cũng chỉ có thể nhận mệnh bắt đầu đi quét lá cây. Tu La cố chấp giành lấy cây chổi của ta, ta biết hẳn không muốn ta phải động tay vào. Ta cười nói với hắn: “Tu La, một năm nay ta bị các người chăm chút đến nỗi xương cốt sắp nhũn ra rồi, thỉnh thoảng vận động một chút cũng tốt”. Đến lúc đó, Tu La mới bỏ tay ta ra, cùng ta bắt đầu quét lá rụng. Nếu làm cho người trên giang hồ biết đường đường là cung chủ Kính Nguyệt cung mà phải đi quét lá cho kẻ khác, không biết có phải thực mất mặt hay không. Ta vừa nghĩ vừa hỏi người bên cạnh: “Tu La, người cho rằng Truy Phong sẽ dùng cách nào để vào được đây?” Hỏi xong mới nhớ ra, Tu La sẽ không trả lời, vì thế chỉ có thể tự hỏi tự đáp: “Theo cá tính hắn, ta đoán chắc chỉ ngày mai là hắn đến đây thôi, hơn nữa khẳng định là được Mạc Vân Hướng dìu vào”. Tu La cũng nhẹ nhàng gật đầu. Nói thật, ta chẳng thể hiểu nổi Tu La. Hắn giống như Mị, cái gì cũng chẳng nói, hoàn toàn là cái hũ nút, hơn nữa vốn cũng không nói được nên hết thấy đều trở thành đương nhiên. “Tu La, người nói xem, nếu chúng ta trộm đi thanh kiếm mới ra lò của Danh Kiếm sơn trang thì thế nào?” Cũng đã thật lâu chưa làm chuyện gì kích thích, chủ ý này có vẻ như không tệ lắm đi. Yêu nữ vốn nên làm chút việc mà yêu nữ phải làm, mà nói không chừng, thanh kiếm kia thực sự rất tốt nha~~ Tu La khẽ rung mình một cái, sau đó còn thực sự ngẩn ngía ta. Lúc này đây, ta đã hiểu ý tứ nơi đáy mắt hắn. Hắn nói: ‘Mặc kệ ta làm cái gì, hắn đều sẽ đi theo ta’. Ta không khỏi cười nhẹ một tiếng: “Vậy thì tốt, chờ Truy Phong đến đây, chúng ta sẽ khiến cho Mạc Vân Hướng phải lao vào gian để kiếm của mình mà mất hồn mất vía!” Tu La nhìn ta, con người thâm thúy phẳng phất có chút lo lắng. Ta không khỏi ngẩn ra, cuối cùng quay đầu ra chỗ khác, không nói nữa. Rốt cục, Tu La cũng đã nhìn ra, rốt cục, vẫn là không thể lừa mình dối người. Chung quy lại, ta vẫn chỉ là đang miễn cưỡng cười vui, rất muốn tìm lại cảm giác lúc trước nhưng lại phát hiện ra, mọi thứ đã qua đều không thể trở lại. Nhưng mà ta vẫn còn là thực cố gắng để giữ lại cái mặt nạ giả dối này, ít nhất cũng phải làm cho những kẻ xa xa ngắm nhìn mình nghĩ rằng mọi thứ vẫn ổn.

180. Q.3 - Chương 180: Thư Khiêu Chiến

Hôm sau, một tiếng thét vang vọng khắp Danh Kiếm sơn trang, điều này biểu thị vị thiếu phu nhân kia đang tức giận. Thấy mọi người đều hiểu kỳ đi về hướng cổng chính, ta và Tu La cũng nhân cơ hội đó mà lẫn vào giữa đoàn người.

Gương mặt như hoa như ngọc vừa mang vẻ xấu hổ, lại vừa mang vẻ khiếp sợ, Truy Phong mềm mại không xương tựa vào vai Mạc Vân Hướng, chỉ một nụ cười hay một cái nhăn mày đều toát ra vẻ quyến rũ mê người.

Quần áo diễm lệ vừa đúng mặc ở trên người hắn làm tản mát ra nét quyến rũ không thể diễn tả nổi. Tuy rằng thân hình hơi ột chút nhưng cũng thon dài, thoạt nhìn cũng có vài phần gây yếu, cộng thêm với kỹ xảo hóa trang của ta, không ai có thể nghi ngờ Truy Phong không phải là nữ.

Hắn đúng là không làm ta thất vọng, đã đến đúng hẹn.

Truy phong vốn là một người tự kỷ, đương nhiên sẽ không cho phép chính mình có chút sơ suất nào. Người ta nói rằng trên giang hồ có rất nhiều kẻ truy lùng hắn, nhưng nói ra những lời này cũng chỉ là những nữ nhân ghen tị với hắn mà thôi. Còn những nam nhân đã từng gặp qua hắn, thì đến nay vẫn nhớ mãi không quên được. Truy Phong đã từng nói qua: Đây mới là thành công lớn nhất, mặc dù người không cần hắn nhưng lại vẫn có thể làm cho hắn cảm thấy người có nỗi khổ riêng, làm hắn không thể có một tia oán niệm, hơn nữa lại thủy chung không quên được sự tồn tại của người, như vậy, người tuyệt đối không thể phai mờ trong tâm trí bọn họ.

Tự kỷ như Truy Phong đương nhiên không chấp nhận được việc kẻ khác lãng quên hắn.

Ta không khỏi khẽ nhếch khóe môi, đứng ở một bên xem Truy Phong sẽ đối phó với sư tử Hà Đông này như thế nào.

“Tướng công, vị cô nương này là?”

Thiếu phu nhân nghiêng răng nghiêng lợi hỏi, mắt thì trừng trừng nhìn Truy Phong, chỉ kém chưa có trực tiếp xông vào hắn.

Đối mặt với ánh mắt bùng bùng khí thế tra hỏi người của nàng, thân mình của Truy Phong không khỏi run lên, đôi mắt khẽ nâng nhìn về phía Mạc Vân Hương, bày ra bộ dáng sợ hãi.

Trên chiến trường của nữ nhân, thường những nữ nhân nào hiểu được dùng sự mãnh mai làm vũ khí, thì sẽ thường dễ dàng chiến thắng.

Truy Phong mới có liếc mắt một cái, đôi mắt của Mạc Vân Hương đã tràn đầy sự thương tiếc, quay mặt lại nhìn phu nhân của mình, sắc mặt không khỏi lại trầm xuống vài phần: “Tiểu Thi, nàng cũng nên thu lại bộ dáng đó đi, đừng khiến cho người ta chê cười Danh Kiếm sơn trang chúng ta không có giáo đường”.

Một lời thốt ra khiến cho thiếu phu nhân không nói được câu nào, sắc mặt nàng càng lúc càng khó coi, đến cuối cùng thế nhưng lại chỉ thẳng vào mặt Mạc Vân Hương: “Dám dạy dỗ ta sao? Ta không có giáo đường ở chỗ nào?”

Người toàn bộ đều là một kẻ không có giáo đường- ta không khỏi nói thầm nơi đáy lòng. Nhưng nếu so ra thì Tiểu Phong Phong nhà ta cũng không được tốt lắm a

~Một câu như thế đã khiến cho khuôn mặt Mạc Vân Hương biến trắng rồi lại biến xanh, hiển nhiên là cảm thấy mình bị mất mặt, nhưng rồi lại làm như không có chuyện gì, cúi đầu xuống an ủi Truy Phong đang ở trong lòng: “Cô nương, nàng không sao chứ?”

Xem ra Mạc Vân Hương đối với thê tử của mình là có chút kiêng kị, nhưng là nữ nhân kia lại cố tình không có đầu óc, trước mặt nhiều người như vậy làm hắn mất hết mặt mũi, hắn đương nhiên sẽ không nhân nhượng cho nàng. Cứ đà này, việc tiến vào Danh Kiếm sơn trang của Truy Phong sẽ càng thêm thuận lợi.

Truy Phong mãnh mai tựa vào vai hắn, thỉnh thoảng còn ho khan vài tiếng, rất là nhập tâm diễn. Hành động này làm cho ta thân là cung chủ, cũng cảm thấy không bằng, quả nhiên là Tả hộ pháp Kính Nguyệt cung- đủ lợi hại.

“Mạc Vân Hương, nếu người dám để cho nàng bước vào Danh Kiếm sơn trang, thì ta sẽ không để người yên!”: Thiếu phu nhân lại lần nữa bùng nổ, không thêm để tâm tới những kẻ đang vây quanh mình xem kịch vui.

Sắc mặt của Mạc Vân Hương không khỏi càng trầm xuống, quay đầu nói với nàng: “Cô nương này là ân nhân cứu mạng của ta, chả lẽ ta không được báo ân sao? Tiểu Thi, nếu người cứ tiếp tục cố tình gây sự, đừng trách ta không để ý sự ngăn cản của cha mẹ mà hừ người”.

Hừ ...

Lúc này, Mạc Vân Hương đang nghiêm túc sao?

Cũng không biết Truy Phong trình diễn màn mỹ nữ cứu anh hùng như thế nào, hẳn là phải tìm được bạn diễn ăn ý lắm đây.

Thiếu phu nhân sững sốt, tiếp theo đó liền vung tay vung chân hướng về phía trượng phu của mình, không chút lưu tình: “Mạc Vân Hương, đừng cho là ta cần ngươi, nếu không vì cha mẹ, ta mới không thèm quan tâm đến chuyện của ngươi. Ngươi bên ngoài phong lưu tiêu sái, ta sẽ không quan tâm, nhưng là, ngươi không thể dẫn kẻ khác về nhà. Nếu không, ta sẽ bảo cha đuổi nữ nhân này ra ngoài”.

Hóa ra hai vợ chồng này vốn bất hòa a

~ “Phu nhân” Một giọng nói réo rắt vang lên, mang theo cảm giác ấm áp, trấn an lòng người, Truy Phong nhìn về phía thiếu phu nhân, nhẹ nhàng nói.

Trong khoảng thời gian ngắn, nữ nhân kia thể nhưng lại im lặng không nói gì, chỉ thẳng tắp nhìn hắn. Truy phong quả nhiên là tự kỷ, ngay cả biến đổi giọng nói cũng biến đến mức làm người khác không thể kháng cự được.

“Lần này Liễu Lăng đến đây là vì muốn xem nghi thức ‘Khai lô thưởng kiếm’, chính là nửa đường lại ngẫu nhiên gặp được thiếu trang chủ, cũng lại trùng hợp cứu ngài ấy một lần, nên mới có thể đi cùng ngài ấy, mong phu nhân đừng hiểu lầm” Đôi con ngươi vô tội cứ thế nhìn chằm chằm vào thiếu phu nhân, khiến tất cả mọi người đều không thể kháng cự.

“Không có chuyện gì, là ta hiểu nhầm thôi”. Lời nói không tự giác cứ thuận theo đẩy mà phát ra, đợi đến lúc nàng giật mình sực tỉnh thì Truy Phong đã hướng nàng nói lời cảm tạ.

Nàng không nói gì nữa nhưng ngược lại vẫn đứng ở một bên- Mạc Vân Hương- không thể tin nổi nói:

“Liễu Lăng, nàng thật sự là cung chủ của Kính Nguyệt cung”

Truy Phong bỗng nhiên đỏ mặt, thẹn thùng đưa tay lên sờ mặt sau đó kinh ngạc kêu lên: “Đâu rồi, chiếc khăn của ta đâu rồi?!”

Mạc Vân Hương vội vàng lấy từ trong ngực ra một chiếc khăn sa mỏng đưa cho nàng: “Là cái này sao?”

Truy phong gật đầu, nhẹ nhàng tiếp nhận cái khăn rồi đeo lên. Chỉ là, ta thừa biết vừa rồi là hắn cố ý

Lúc này, Mạc Vân Hương cũng im lặng đứng ở một bên, chắc là ngấm lại lời Truy Phong vừa nói. Thanh danh cung chủ của Kính Nguyệt cung xác thực không tốt, không biết hắn có ngại điều đó hay không?

Truy Phong thể nhưng lại sờ sờ mặt mình, về mặt ai thán: “Vì sao những người trên giang hồ lại đồn đãi như vậy, cũng không biết Liễu Lăng đã đắc tội họ lúc nào. Những người đó rõ ràng là theo đuổi ta, vì sao lại nói ngược lại là ta đi dụ dỗ bọn họ...”

Đôi mắt hắn đã mờ mờ hơi nước, thủy chung vẫn nhìn về phía thiếu phu nhân: “Vừa rồi có phải phu nhân cũng nghĩ như vậy không?”

Thiếu phu nhân vốn là đang giận, thể nhưng lại im lặng, không nói tiếng nào, chỉ lẳng lẳng nhìn Truy Phong.

“Chẳng lẽ đúng là do khuôn mặt này của ta quá mức xinh đẹp sao?” Về mặt của Truy Phong bỗng u oán: “Ta nên hủy nó luôn cho rồi!”

Ta thật sự không nhịn được muốn cười phá lên. Truy Phong căn bản chính là đang mượn cơ hội này để khen ngợi chính mình, nào có ai có thể nói những câu như thế! Thế nhưng ngoại trừ ta và Tu La, những người còn lại đều bị khả năng diễn xuất của hắn cuốn hút, không nhận ra những lời này có chỗ nào không nên.

Mạc Vân Hương lại cực kỳ áy náy nói: “Là tại hạ thất lễ! Liễu Lăng cô nương là người đoan trang như vậy, làm sao có thể làm những chuyện đó cơ chứ! Chắc là có những người ghen tị với vẻ đẹp của cô nương, nên mới có thể vu oan giá họa như vậy”.

Truy Phong đang muốn mở miệng, thiếu phu nhân lại ngay lập tức cầm lấy tay nàng, rất có khí thế nói: “Nhất định là do những nam nhân kia không theo đuổi được ngươi, nên sinh ra oán hận, mà xem ngươi vô công cũng không kém, sao lại cố tình yếu đuối, không có năng lực phản kháng như vậy?! Đi, ta dạy cho

người vài thứ, để lần sau người gặp những nam nhân có ý đồ gây rối thì có thể đối phó được”. Khi nói chuyện, nàng còn không quên liếc trượng phu mình một cái.

Truy Phong còn chưa kịp cự tuyệt, người đã bị thiếu phu nhân kéo về phía sau viện.

Hắn đã muốn đóng vai một nữ tử đáng yêu nhu nhược, lại không thể phản kháng được thiếu phu nhân tính tình nóng như lửa kia, thoạt nhìn thật đúng như là bị nàng lôi đi.

Sự kiện này thật đúng là đã vượt ngoài dự liệu của ta. Chính là, nhìn bóng dáng của bọn họ phía xa xa, ta lại có cảm giác rất kỳ quái. Giống như là ở Danh Kiếm sơn trang này sẽ phát sinh những chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Mạc Vân Hương ngơ ngác đứng tại chỗ, hiển nhiên là không thể tưởng tượng được mỹ nhân mình mang về, liền cứ thế bị thê tử của mình đoạt đi, đợi đến lúc hắn lấy lại tinh thần thì đã sớm không thấy bóng dáng bọn họ nữa.

“Đứng đây làm gì, còn không mau đi làm việc đi” Mạc Vân Hương quát lên.

Ta nhìn quanh bốn phía, đến lúc này mới phát hiện, những người vừa mới vây quanh xem đã sớm giải tán, thật đúng là tới kịp khi cũng đi kịp lúc, chỉ còn dư lại mình ta cùng Tu La không hiểu được tiến lui đứng lúc, vẫn tần ngần ở đây.

Sự tức giận của Mạc Vân Hương từ đầu đến giờ tự nhiên là trút hết xuống đầu chúng ta. Kể từ đó, ấn tượng của ta với hắn càng kém.

Đồ chủ nhân độc ác, đúng là một tay chủ độc ác.

Đôi mắt tràn đầy oán hận của Tu La nhìn chằm chằm vào Mạc Vân Hương, ta vội vàng kéo hắn đi. Nếu còn tiếp tục như thế, chỉ sợ hắn sẽ xuống tay với người kia

“Tu La, chúng ta đi xem Truy Phong đi” Ta lập tức lôi kéo Truy Phong hướng chỗ khác chạy tới. Ta cứ có cảm giác rằng thiếu phu nhân tính tình như lửa kia cùng hắn ở một chỗ nhất định sẽ có trò hay để xem.

Tu La cũng không có phản đối, nên chúng ta lập tức thì triển khinh công bay đến chỗ ở của nữ nhân kia, núp ở trên mái, vụng trộm nhìn khung cảnh bên trong.

“Người là Liễu Lăng phải không?”. Thiếu phu nhân cứ thế kéo Truy Phong đi, cũng không để ý hắn đang bị thương: “Nói cho người biết, nữ nhân không thể yếu đuối như vậy, bằng không chỉ có thể bị những nam nhân này ức hiếp”

“Phu nhân...”

Ta rõ ràng nhìn thấy Truy Phong mày hơi nhíu một chút, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại bộ dáng mềm mại vô tội trước kia.

Nghe tiếng gọi, nàng liền lập tức quay đầu lại, lẳng lặng nhìn về phía Truy Phong. Giọng nói của Truy Phong hình như rất có ma lực đối với nàng.

“Ta bị thương.” Đôi mắt xinh đẹp của Truy Phong mang theo vài phần ai oán. Nàng kia liền lập tức lo lắng bất an, liền tục giải thích với Truy Phong: “Là ta rất sốt ruột.” Tiếp theo lại tiến đến đỡ Truy Phong ngồi vào bên giường: “Người cứ ngồi chỗ này nhìn ta là được.”

Nàng có vẻ rất thích Truy Phong. Nếu mà biết Truy Phong là nam, cũng không biết nàng sẽ có phản ứng gì nhỉ?!

Mặc dù ánh mắt Truy Phong hiện ra vì tia không kiên nhẫn, nhưng cũng không dám biểu hiện rõ ra ngoài. Thiếu phu nhân ở trước mặt Truy Phong, một bên là biểu diễn bản lĩnh chửi đổng của một người đàn bà chanh chua, một bên lại nói với Truy Phong: “Muốn không bị kẻ khác ức hiếp thì phải hung dữ hơn kẻ đó.”

Nhưng mà nàng không biết, loại bộ dáng không hề tao nhã thế này đối với Truy Phong mà nói, tuyệt không có khả năng sẽ làm.

Truy Phong ngồi ở một bên, trên mặt là biểu tình quái dị nhưng nữ nhân đang nói đến hưng trí bừng bừng kia, có vẻ như là không chú ý tới điều này, sau khi nói xong còn vỗ bả vai Truy Phong nói: “Liễu Lăng, ta thích người, chúng ta làm bằng hữu đi!”

Truy Phong vẻ mặt ngạc nhiên, trông có vẻ buồn cười đến cực điểm, còn chưa kịp mở miệng thì người đối diện đã nói tiếp: “Ta nghĩ người nên ở lại chỗ này của ta đi, ta sẽ bảo hộ người, bằng không đồ quý báu sắc Mạc Vân Hưởng kia sẽ nghĩ cách tiếp cận người.”

Ở nơi này?

Ngủ cùng nàng?

Còn luôn miệng hạ thấp trượng phu của mình?!

Ta bắt đầu cảm thấy vị thiếu phu nhân này có vẻ cũng khá là thú vị đây.

Truy Phong đáng thương, có khổ mà không nói được, chỉ có thể dùng vẻ mặt u oán nhìn nàng, còn kém không có trực tiếp bỏ tay nàng ra xoay người rời đi. Nhưng là nàng lại hoàn toàn hiểu lầm, còn phe phẩy tay nói: “Không vấn đề gì, không phiền toái đâu, người cứ ở đây vô tư.” “Phu nhân...” Truy Phong rốt cục không nhịn được mở miệng.

“Không cần kêu ‘phu nhân’, gọi ta tỷ tỷ là được rồi.” Nàng còn lập tức ngồi bên cạnh Truy Phong cười nói: “Khó được chúng ta lại hợp ý như vậy.”

Ta cơ hồ có thể tưởng tượng ra Truy Phong lúc này nhất định là đang kêu rên trong lòng. Rõ ràng, ngay từ đầu vốn chỉ có một người tình nguyện, nhưng mà nàng lại cố tình nói cứ như là cả đôi bên cùng có cảm xúc như nhau vậy.

Cao thủ, đúng là một cao thủ, là khắc tinh lớn nhất của Truy Phong!

“Phu nhân...” Truy Phong lại rụt rè thử mở miệng.

“Hãy gọi ta là tỷ tỷ!” Tay còn đưa ra vuốt ve mái tóc đen bóng của Truy Phong, vẻ mặt thì nhu hòa hiếm thấy: “Không phải ngại ngần gì cả.”

Kỳ thật, nàng cười rộ lên trông cũng khá xinh đẹp, nhưng là ở trong mắt Truy Phong nhất định thực chói mắt.

“Tỷ tỷ, ta muốn nói điều này...” Truy Phong rốt cục vẫn là thỏa hiệp, vì nếu muốn cho kế hoạch thành công, chỉ có thể thỏa hiệp với nữ nhân đang cao hứng ngồi kia.

Nghe Truy Phong gọi nàng là tỷ tỷ, nụ cười của nàng lại sáng lạn vài phần: “Người nói đi.”

Rốt cục cũng có cơ hội để nói chuyện, Truy Phong vẫn duy trì phong thái tao nhã như cũ nói: “Ý tốt của tỷ tỷ, Liễu Lăng xin nhận, nhưng là mọi cảm thấy vẫn nên đi chào trang chủ một tiếng.”

Thiếu phu nhân suy nghĩ một lúc mới nói: “Cũng đúng, ta đây đưa người đi gặp phụ thân.”

Nhìn khuôn mặt thuần ra của Truy Phong, ta rốt cục không nhịn được mà bật cười thành tiếng.

“Ai đấy? Đi ra!”

Không nghĩ tới đôi tai của vị thiếu phu nhân kia lại thính như thế. Ta và Tu La nhìn nhau một cái, sau đó vội vàng bay đi. Nhưng mà nàng lại không tính buông tha, vẫn tiếp tục đuổi theo sau, rơi vào đường cùng, ta và Tu La phải nấp vào bên dưới cây cầu đá ở hoa viên.

Khinh công của nàng tuy rằng không tệ, nhưng trước sau gì vẫn không hơn được chúng ta, lúc nàng đuổi tới nơi, chúng ta đã mất dạng. Mà thần sắc của nàng cũng đột nhiên thay đổi, thế nhưng lại ngay lập tức hướng đường cũ trở về.

Chẳng lẽ nàng đang lo lắng cho Truy Phong? Thật thú vị, sự tình có vẻ càng lúc càng hay đây!

Chờ nàng đi xa, ta và Tu La mới chuẩn bị bước ra, thì không ngờ lại chạm trán một nam tử đang từ phía xa xa đi lại, khiến chúng ta lại phải né trở về. Nghe tiếng bước chân vô cùng nhẹ của nam tử kia, chắc chắn người đó cũng là một cao thủ. Vì thế, ta và Tu La lại cẩn thận không chế hơi thở của mình.

Hắn còn chưa đi đến cầu đá đã có một người vội vã chạy tới: “Trang chủ, có chuyện không hay rồi! Có người gửi thư khiêu chiến, nói là muốn ở ngày diễn ra nghi thức ‘Khai Lô thưởng kiếm’ tới đoạt đi Băng Ngưng kiếm.”

Không nghĩ tới người ở phía trên hóa ra lại là trang chủ Danh Kiếm sơn trang. Nhưng mà kẻ nào lại có lá gan lớn như vậy, thế nhưng lại trực tiếp khiêu khích Danh Kiếm sơn trang, còn định cướp lấy thứ mà ta đã chọn.

Danh Kiếm sơn trang nói gì thì nói cũng là một môn phái có tiếng trên giang hồ, mà ngày diễn ra nghi thức “Khai Lô thưởng kiếm” lại có rất nhiều nhân sĩ võ lâm ở đây, người gửi thư khiêu chiến có phải hay không cũng có chút tự đại?

“Người nọ có xưng danh không?” Giọng nói của trang chủ rất bình tĩnh, quả thực rất có phong phạm của kẻ đứng đầu

“Hắn nói hắn là Yêu vương của Kính Nguyệt cung.” Người nọ chậm rãi đáp

Gì cơ, Kính Nguyệt cung? Yêu vương? Người nào dám mạo danh Kính Nguyệt cung. Lại còn “Yêu vương” nữa chứ!

Trong trí nhớ, hình như cũng có một người đã từng nói với ta: “Nếu ngươi là Yêu nữ, vậy ta đây sẽ làm Yêu vương?!”

Nhưng thật sự sẽ là hắn sao?

Lần ấy, ta cuối cùng cũng không cùng hắn nói tạm biệt đã rời đi Tây Việt quốc. Nhưng lời nói kia của hắn lại làm ta có một cảm giác kỳ lạ. Ta lắc lắc đầu, tự an ủi chính mình, nhất định sẽ không! Cái tên kia nhưng là gánh trên vai mình trách nhiệm Lượng quốc, chắc chắn sẽ không nhân rồi đến mức đến cùng ta chơi trò chơi.

Những người bên trên còn nói thêm những gì nữa, ta đều nghe không rõ. Cho đến lúc Tu La mang ta ra khỏi gầm cầu, ta mới phát hiện bọn họ đã sớm rời đi.

181. Q.3 - Chương 181: Thật Đúng Là Hắn

Mấy ngày sau, có vài nhân sĩ võ lâm lục tục kéo đến Danh kiếm sơn trang.

Danh kiếm sơn trang vốn yên tĩnh lập tức trở nên phi thường náo nhiệt.

Ta cùng Tu La mỗi ngày cầm cái chổi quét lá rụng, thuận tiện xem xét thật kỹ địa hình của Danh kiếm sơn trang, cũng thuận tiện nghe lén một chút chuyện của nhân sĩ võ lâm kể cho nhau nghe, coi như là để tiêu khiển trong lúc chờ đợi.

Không có một ai biết sự kiện có người gửi thư khiêu chiến tới Danh kiếm sơn trang, xem ra trang chủ của Danh kiếm sơn trang giữ bí mật rất khá.

Chính là Truy Phong cải trang thành ta, vô duyên vô cớ lại bị bọn họ hoài nghi, nhưng theo ta được biết, hắn vội vàng đối phó với đôi vợ chồng kia còn không kịp nữa là có thời gian để đi quản những việc này.

Chúng ta quét đến một chỗ yên tĩnh, một thân ảnh thoáng hiện lên, mang theo vài phần không vui “Cung chủ, các người rất không nghĩa khí, đến nơi này mà cũng không giúp ta, còn không cho ta biết.”

Ta ngược mắt nhìn Truy Phong phía sau “Tiểu Phong Phong làm sao mà biết được vậy?”

Nhìn vẻ mặt khó chịu của hắn, chắc chắn hắn đã bị đôi vợ chồng kia làm phiền không ít.

“Đừng xem thường ta, tốt xấu gì thì ta cũng đã đi theo người nhiều năm rồi.” . Truy Phong do câu nói của ta mà vẻ mặt càng khó chịu.

“Tiểu Phong Phong, người hôm nay thật đúng là nét mặt toả sáng, tuyệt đại tao nhã, chim sa cá lặn, bẻ nguyệt tu hoa.” ta không chút keo kiệt cho hắn một tràng câu ca ngợi.

“Vì cung chủ là người biết thưởng thức cái đẹp, nên hôm nay ta sẽ không truy cứu nữa.” Truy Phong quả nhiên vẫn là Truy Phong, rất thích nghe người ta ca ngợi.

Ta vẻ mặt giả hoạt cười “Tiểu Phong Phong, câu dẫn như thế nào rồi?”

Lời này vừa nói ra, Truy Phong mặt lại lập tức khôi phục lại sự khó chịu vừa rồi, rầu rĩ nói: “Quả thật không thể nói lý.”

Ta vẻ mặt mờ mịt, không hiểu ý tứ trong lời của hắn.

Hắn đang muốn mở miệng giải thích cho ta hiểu, cách đó không xa lại truyền đến một tiếng gọi lớn “Liễu Lăng, người ở nơi nào?”

Là thiếu phu nhân.

Truy Phong mặt càng trở nên khó chịu, lập tức liền trốn vào trong chỗ tối, trốn tránh cực nhanh.

Xem ra thiếu phu nhân kia thật đúng là rất thích Truy Phong, nhưng là Truy Phong giống như không nhận tầm chân tình của người ta.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, nàng vẫn tìm ra được nơi này, ta tự nhủ nói: “Ta rõ ràng thấy nàng đi tới, cứ làm như không thấy nàng chắc cũng không sao?”

Ta cùng Tu La có tai như điếc, tiếp tục giả vờ quét lá rụng, cho đến khi thiếu phu nhân mở miệng hỏi chúng ta.

“Các người có thấy Liễu Lăng không?” giọng nói kia đúng là ôn nhu đến khó hiểu, ngay cả khuôn mặt thoát nhìn lúc nào cũng hung hăng, cũng trở nên nhu hòa không thôi.

Nàng, tựa hồ thật sự rất thích Truy Phong.

Cũng không biết mấy ngày nay đã xảy ra chuyện thú vị gì nữa.

Ta vẻ mặt ngờ ngạc, ngây ngốc nói: “Thiếu phu nhân, Liễu Lăng là ai?”

Người trước mắt tựa hồ có một loại xúc động bùng nổ, nhưng là lại ở giây cuối cùng nhịn xuống được, lời nói ra khó có được nhẹ nhàng như thế: “Vậy người có nhìn thấy một cô nương xinh đẹp đến chỗ này không?”

Kỳ tích, thật sự là kỳ tích.

Một thiếu phu nhân tính tình nóng như lửa, thế nhưng lại có thể kìm nén được tức giận như vậy, mà hết thấy đều là vì Truy Phong.

Có một số việc giống như càng ngày càng trở nên có ý tứ .

“Cô nương xinh đẹp a.” Ta làm bộ kinh ngạc.

Nàng liên tục gật đầu “Đúng, rất xinh đẹp...” Nói xong lời cuối cùng, trên mặt thế nhưng lại không khỏi nổi lên một tầng ửng hồng.

Mặt nàng sao lại ửng hồng thế kia?

Chẳng lẽ thật sự đã có ý tứ gì đó với Truy Phong sao.

Ta bị ý nghĩ của mình dọa đến ngây người, không khỏi ngược mắt nhìn thiếu phu nhân kia, đã thấy hai má nàng đỏ ửng như trước.

Ta làm bộ vẻ mặt bình tĩnh đại ngộ, lại ở dưới ánh mắt chờ mong của nàng, lắc đầu nói: “Không có thấy.”

“Người...” sự tức giận của nàng rất cuộc vẫn là bùng nổ, chĩa vào ta cùng Tu La nói: “Hôm nay không được ăn cơm.”

“Thiếu phu nhân...” Ta vẻ mặt vô tội nhìn nàng “Chúng ta làm sai cái gì sao?”

Nàng hừ một tiếng, xoay người rời đi.

Đợi cho nàng đã đi xa, nhân tài ẩn mình từ một nơi bí mật gần đó đi ra, vẻ mặt hoảng sợ.

Ta không khỏi cười nói: “Tiểu Phong Phong, sao lại phải sợ nàng như vậy, chẳng lẽ nàng muốn ăn người sao?”

Trên mặt của Truy Phong thoáng hiện lên một tia ngượng ngùng, ngay sau đó hắn lại bất mãn quát: “Nữ nhân này thật phiền, phiền muốn chết.”

Hắc hắc, bọn họ trong lúc đó tuyệt đối có vấn đề.

Truy Phong luôn luôn lấy tao nhâ vì vinh, thế nhưng cũng sẽ rống người, căn bản chính là thẹn quá thành giận.

Ta tà mắt nhìn hắn, vẻ mặt ta cái gì đều biết, hắn bị ta nhìn chột dạ, cuối cùng nhịn không được nói: “Cung chủ, đừng nhìn nữa, người muốn hỏi gì thì hỏi đi “

“Nàng thực thích người?” Ta biết rõ còn cố hỏi.

Truy Phong nao nao “Chắc vậy”.

“Các người mấy ngày nay cùng nhau ngủ?” Ta biết lấy cá tính của thiếu phu nhân, tuyệt đối là không đạt mục đích không bỏ qua.

“Cung chủ, người...” Truy Phong bất mãn nhìn ta, lại ở dưới ánh mắt tràn đầy hoài nghi của ta, nhẹ giọng nói: “Nữ nhân kia có bệnh.”

Ta cơ hồ có thể đoán được tình cảnh lúc đó, ý cười trên mặt lại đậm thêm vài phần.

“Tiểu Phong Phong, nói như vậy người căn bản không có thời gian để đi câu dẫn Mạc Vân Hương?” Bị thiếu phu nhân bám chặt không rời, có cơ hội mới là lạ. Xem ra lúc này đây Truy Phong sẽ bị thất bại.

Truy Phong không cam lòng nhảy dựng lên, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Nữ nhân kia quả thật là người điên”

Ta cười đến càng sáng lạn, vỗ vỗ bả vai Truy Phong nói: “Tiểu Phong Phong, người thật thảm, nàng giống như đã là một ngoại lệ của người.”

Hắn đã nhiều lần bởi vì nàng mà nổi giận, đối với một người luôn luôn tôn sùng hình tượng như Truy Phong mà nói, cơ bản sẽ không phát sinh, nhưng là sự thật cũng đã xảy ra.

Truy Phong thế này mới ý thức được biểu tình giờ phút này của mình, có chút xấu hổ nói: “Nàng không giống như người bình thường.”

Truy phong mới chỉ nói có ba câu, mà câu nào cũng là đáng giá thấp nàng,. Lại tựa hồ mang theo vài phần không thể nề hà.

“Tiểu Phong Phong, chẳng lẽ nàng đã biết thân phận của người?” Ta có chút ái muội nhìn hắn, đã thấy Truy Phong thực không cam lòng nói: “Cho nên ta mới nói nàng là người điên.”

Quả nhiên là đã biết.

Thiếu phu nhân của Danh kiếm sơn trang thích Truy Phong, một người đã có chồng thế nhưng lại quang minh chính đại thích một người khác, tựa hồ thật sự không có hình tượng cho lắm.

“Tiểu Phong Phong, ai bảo tại mị lực vô địch của người cơ, ngay cả sư tử hà đông đều quỳ gối dưới chân người.” Ta cười trêu ghẹo.

Vừa nghe đến lời ca ngợi, Truy Phong lập tức lấy một tư thế kéo cao cổ áo mà hắn tự cho là thật tiêu sái “Đúng vậy, mị lực của Truy Phong ta, người nào có thể địch nổi đây?”

Ta xem như hoàn toàn đã nhìn thấu Truy Phong.

“Liễu Lăng...” Xa xa, ta lại thấy thiếu phu nhân đã đi rồi, lại quay trở lại.

Truy Phong Thần sắc biến đổi, xoay người liền muốn chạy trốn, ta nắm chặt tay hắn lại, cười hướng nàng gọi to: “Thiếu phu nhân, có phải vị cô nương này hay không?”

Người xa xa ngẩng đầu trông lại, vốn đang lo âu thần kỳ lập tức biến thành hưng phấn, cao hứng hướng nơi này chạy tới.

Truy Phong thực bất mãn trừng mắt nhìn ta liếc mắt một cái, ta lại trả lại hắn một nụ cười tươi vô tội.

Thiếu phu nhân lập tức đi đến trước mặt chúng ta, kéo Truy Phong đang đứng cạnh ta sang một bên, ôn nhu nói: “Liễu Lăng, người đi đâu, ta đi tìm người thật khổ a.”

Về mặt như vậy, làm sao còn có bộ dáng của người đàn bà chanh chua nữa đây?

Trên thế gian này, quả nhiên là có vỏ quýt dày có móng tay nhọn.

Truy Phong thần sắc xấu hổ nói: “Chỉ là đi dạo một chút.”

“Chúng ta trở về đi, ta đi nấu canh ngọt cho người.” Nàng không một chút kiêng kỵ lôi kéo Truy Phong trở về.

Truy Phong vẻ mặt bất đắc dĩ, lại cũng chỉ có thể để nàng tùy ý lôi kéo.

Khi đi được một nửa đường, nàng lại đột nhiên quay đầu lại nói với chúng ta: “Quên mất vừa rồi ta chưa nói, các người có thể được ăn cơm.”

Xem ra tâm tình của nàng đang rất tốt, tốt đến mức nhìn người khác vẻ mặt cũng là ôn hòa.

Truy Phong giống như gặp được khắc tinh của mình.

Ta nhìn bóng dáng đã đi xa của bọn họ, cười đến càng sáng lạn.

“Tu La, phái người đi điều tra bối cảnh của thiếu phu nhân.” Chờ sau khi bọn họ đã đi xa, ta mới thu lại vẻ mặt đầy ý cười, quay đầu nói với Tu La.

Tu La nhẹ gật đầu, lập tức liền không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Một mình ta tiếp tục quét lá rụng, làm một bộ dáng như chưa từng phát sinh chuyện gì.

“Ca ca, tên người là gì vậy?” quét được một nửa, đột nhiên có một bộ mặt dí sát vào trước mặt ta, vẻ mặt thiên chân nhìn ta.

Vừa nhìn thấy khuôn mặt kia, ta không khỏi lui về phía sau vài bước “Người... Thật đúng là người...”

Người có vẻ mặt thiên chân vô tội đang nhìn ta kia, rõ ràng chính là Cơ Lưu Hiên, giờ phút này hắn giả trang là một thiếu niên, rõ ràng là một người đã hơn hai mươi tuổi, nhưng thoát nhìn cổ tình lại chỉ giống như một thiếu niên, hơn nữa vẻ mặt thiên chân vô tội, mặc cho ai cũng không thể đoán ra được tuổi thật của hắn.

“Ta?” Hắn vẫn vẻ mặt cười đơn thuần như cũ “Đúng là ta a~”

Thấy hắn thừa nhận, ta không khỏi hỏi: “Người không làm Vương gia của người. Chạy tới nơi này để làm gì?” “

“Vương gia? Hắn vẻ mặt mờ mịt nhìn ta “Ca ca đang nói cái gì vậy? “

Rõ ràng là vừa nãy chính hắn đã lên tiếng thừa nhận. Như thế nào quay ngoắt một cái liền lại giả ngu?

“Đừng đóng kịch nữa, ta không có rảnh để cùng người đùa giỡn” Ta cũng không quên chính mình đã từng bị hắn đùa giỡn rất nhiều lần.

Duy độc chỉ có một mình hắn, hết lần này đến lần khác đều có thể nhìn ra ý đồ của ta.

“Ca ca...” người phía sau ủy khuất nhìn ta, nhỏ giọng kêu.

Ta dựa sát vào hắn, ghé vào lỗ tai hắn ái muội nói: “Tiểu Hiên Hiên, người cho là làm như vậy thì tỷ tỷ sẽ bị mắc mưu sao?”

“Tỷ tỷ?” vẫn như cũ là giọng nói vô tội làm cho người ta giận sôi người “Không phải ca ca sao?”

Chính lúc ta đang muốn phát tác, thì có một nha hoàn đột nhiên ở đây chạy ra “Biểu thiếu gia, phu nhân muốn gặp người.”

Biểu thiếu gia?

Người này từ khi nào lại có quan hệ với Danh kiếm sơn trang vậy?

Hay là hần thực sự không phải là Cơ Lưu Hiên? Nhưng là khuôn mặt kia rõ ràng là Cơ Lưu Hiên.

Ta cũng không cho rằng trên thế giới này lại sẽ có nhiều người có diện mạo giống nhau đến vậy.

Hần bị nha hoàn dẫn đường rời đi, khi đi cũng không quên quay đầu lại, cho ta một nụ cười tươi sáng lạn.

Thật sự không phải sao?

Ta tuyệt đối không tin, bởi vì ngay cả thân hình dong dỏng cao đều giống y như Cơ Lưu Hiên, ta khẳng định chắc chắn đó chính là hần.

Chính là hần rốt cuộc là đến xem chuyện nào nhiệt gì.

Ta không khỏi trừng mắt nhìn hần liếc mắt một cái, đã thấy hần một bộ dáng ủy khuất, ngoan ngoãn quay đầu đi.

Nam nhân này, tuyệt đối là đang giả ngây giả dại. Ta cũng không quên việc hần giả ngây giả dại ở Đông Hải quốc đã lừa được rất nhiều người, chính là chỉ một Danh kiếm sơn trang nhỏ bé có gì để cho hần dễ vào trong mắt như vậy.

Ta cũng thật tin tưởng, lá thư khiêu chiến là do hần gửi tới.

Được, ta đây liền yên lặng theo dõi diễn biến tiếp theo, xem hần đến tột cùng là đang muốn làm trò quỷ gì.

Tu La mới vừa đi được một lúc, đã quay trở lại bên cạnh ta, ta biết hần đã giao nhiệm vụ xuống cho thuộc hạ, chỉ cần không đầy ba ngày sau là ta có thể biết được tin tức.

Mà ba ngày sau, đúng là ngày diễn ra ‘khai lô thưởng kiếm’

182. Q.3 - Chương 182: Quân Chỗ Cầu

Tia nắng ban mai hơi hơi lộ ra, toàn bộ Danh kiếm sơn trang liền trở nên phi thường náo nhiệt, thanh âm ồn ào náo động không ngừng vang lên, đem ta từ trong giấc ngủ mơ màng tỉnh dậy.

Vì thế liền miễn cưỡng đứng dậy, đã thấy Tu La sớm đã đứng ở cửa chờ.

“Tu La, có chuyện gì vậy?” đợi đến khi lên tiếng hỏi xong, ta mới sực nhớ ra hôm nay hình như là ngày diễn ra nghi thức ‘Khai lô thưởng kiếm’.

Tu La từ trong ngực áo lấy một tờ giấy đặt vào trong lòng bàn tay của ta, ta tò mò mở ra, bên trong chính là bối cảnh của thiếu phu nhân Danh kiếm sơn trang.

Âu Dương Thi Thi sao?

Ta khẽ cười, đem tờ giấy trả lại cho Tu La, Tu La biết ý ta, bàn tay nhẹ nắm chặt lại, lúc buông tay ra là lúc tờ giấy kia đã hóa thành tro.

“Tu La, chúng ta cũng đi xem nghi thức ‘Khai Lô thưởng kiếm’ đi.” Hôm nay toàn bộ sơn trang đều vội vàng lo cho nghi thức ‘khai lô thưởng kiếm’, cũng sẽ không có người đi để ý đến thiếu mất hai gã sai vặt quét rác.

Tu La chấp tay lĩnh ý, cung kính đi theo phía sau ta.

“Đi báo cho Truy Phong, bảo hắn giả ý theo Âu Dương Thi Thi, sau đó theo kế hoạch ra khỏi sơn trang, đến lúc đó cứ nhìn Âu Dương Thi Thi mà hành động.” Đi được vài bước, ta lại quay đầu phân phó nói với Tu La.

Tu La như trước là cung kính gật đầu.

Chính khi chúng ta đi ra ngoài viện, quản gia cũng vội vàng chạy đến “Các người còn đứng ở chỗ này làm gì nữa? Còn không mau đi hỗ trợ.”

Hắn không cần nghĩ ngợi gì nhiều, liền đem chúng ta sai sử đến tiền viện hỗ trợ việc chiêu đãi nhân sĩ võ lâm.

Nhân sĩ võ lâm đến chiêm ngưỡng kiếm ai ai cũng đều rất hưng phấn, đã sớm canh giữ chặt kín bốn góc kiếm các trong đình viện.

Người người thi nhau kiễng chân để nhìn cho rõ, chỉ sợ trong nháy mắt sẽ bỏ lỡ nghi thức ‘khai lộ’.

Mấy ngày nay, ta cũng đã nghe nói chuôi kiếm của thanh kiếm này làm từ băng ngưng kiếm, thân kiếm là làm từ huyền băng ngàn năm từ cực bắc mà luyện thành, vỏ kiếm cũng là dùng tới du mộc chế tạo, du mộc kia phải vừa khít với thân kiếm mới có thể khóa trụ mũi nhọn của huyền băng, cho nên băng ngưng kiếm một khi rút ra khỏi vỏ, liền? ? ?

Đây là lần thứ ba Danh kiếm sơn trang luyện chế Băng Ngưng kiếm, hai lần trước đều bị thất bại, không biết lần này sẽ thế nào?

Nghe nói lúc này đây, trang chủ của Danh kiếm sơn trang giống như đã từ trong những lần thất bại trước của tổ tiên, tìm ra được nguyên nhân thất bại, nếu vậy cơ hội thành công là rất lớn.

Ba lần luyện chế kiếm, lần này mới thành công tạo ra được thanh kiếm tuyệt hảo này, mà hôm nay lại là ngày mở nghi thức ‘khai lộ’, cho nên mọi người hưng phấn khó nhịn là lẽ đương nhiên.

Một canh giờ sau, trong đình viện đã không còn chỗ ngồi, có vẻ tất cả nhân sĩ võ lâm đều đã tề tựu đầy đủ.

Tất nhiên những người được mời đều là những người được gọi là danh môn chính phái, đương nhiên cũng có một số ít người không được mời mà đến, chắc chỉ có một mình Truy Phong đang giả trang là ta đi.

Kính Nguyệt cung cũng không làm chuyện gì xấu, chính là ở trên giang hồ thanh danh cũng không được tốt lắm, vì cái gọi là chính tà khó phân, cho nên Danh kiếm sơn trang tất nhiên là không có mời ta, mà ta xuất hiện ở trong này cũng bất quá là do trùng hợp.

Chính là có thể nhìn được thanh bảo kiếm mà người đời mong chờ, cũng không uống mấy ngày nay ta ở trong này làm gã sai vặt quét rác.

Lại là qua thật lâu sau, trang chủ của Danh kiếm sơn trang Mạc Tiểu Lâm mới xuất hiện ở trước mặt mọi người, đúng là người ngày hôm đó ở dưới gầm cầu ta nhìn thoáng qua.

Hắn mặc trường bào, mặc dù đã là tuổi trung niên, nhưng bộ dạng lại tuấn tú, tú nhả, đủ để thấy được thời trẻ hắn cũng là một thể hệ phong lưu, sắc mặt hắn có chút nhu hòa, trong ánh mắt không giấu được nhuệ khí.

Ta bất quá cũng chỉ vụng trộm đánh giá vài lần, liền cúi thấp đầu xuống, đứng ở một bên.

“Mạc mỗ thật vinh hạnh có thể mời được chư vị võ lâm đồng minh đến chứng kiến thời khắc này, còn thỉnh mọi người trước uống trà dùng điểm tâm, tiếp đó sẽ diễn ra nghi thức khai lộ Băng Ngưng kiếm.” giọng nói thản nhiên, lời nói có chút khách sáo, lại làm cho người ta nghe xong thật thoải mái.

Tất cả nhân sĩ võ lâm ở phía dưới đều chấp tay chúc, lập tức phi thường náo nhiệt.

Mạc Tiểu Lâm chỉ là cười ứng đáp lại, ngẫu nhiên lại quay đầu giao việc gì đó cho hạ nhân.

Đợi cho đến khi một cái bếp lò thật lớn được người ta khiêng lên, những người đó lập tức im lặng, toàn bộ tầm mắt đều hướng lên phía trên đài.

Mạc Tiểu Lâm chắc đã mất khá nhiều thời gian mới làm cho cái bếp lò lớn này sạch sẽ mang lên đây, để ọi người chứng kiến thời khắc bằng ngưng kiếm xuất thế, lại không biết là hắn có ý tứ gì?

Theo lý thuyết bằng ngưng kiếm tiếng tăm quá lớn, đối với chính hắn cũng không có lợi gì, nếu là làm cho người khác mơ ước, chắc chắn sẽ đánh cắp thanh kiếm này, hắn không phải là mất nhiều hơn được hay sao?

Người tự xưng là yêu vương Kính Nguyệt Cung có phải vì thanh kiếm này mà đến hay không?

Ngay tại khi ta đang miên man suy nghĩ, một đạo thanh âm to vang lên “Khai lò.”

Trên đỉnh chóp bếp lò được che kín, lúc này được mấy người chậm rãi vạch ra, một đạo ánh sáng rực rỡ chói mắt từ bên trong lộ ra, đúng là cực kỳ chói mắt, đợi cho đến khi cái nắp đây lại, là lúc một thanh kiếm chậm rãi mọc lên, quả nhiên là mũi nhọn vạn trượng.

Một khắc kia, trên mặt của Mạc Tiểu Lâm lộ ra một chút cười, ánh mắt của chúng nhân sĩ vô lâm nhìn thanh kiếm chậm chậm không chớp, trong khoảng thời gian ngắn hoàn toàn không có ai nói được lời nào, bốn phía thật yên tĩnh, chỉ có ánh sáng rực rỡ kia không ngừng mà lan tỏa.

Lúc này đây có thể được xem là đã thành công.

Bằng Ngưng kiếm kia quả nhiên là là tuyệt hảo kiếm, ngay cả ta cũng có một chút động tâm, nghĩ đến những lời mình từng nói, ta không khỏi cười nhẹ.

Ngay lúc này, có một gã sai vặt đột nhiên chạy lên, lo lắng nói: “Trang chủ, không tốt, có người ở cửa nói là đến lấy kiếm.”

Lấy kiếm?

Chẳng lẽ chính là người tự xưng là yêu vương của Kính Nguyệt cung lần trước sao?

Chính là hắn cũng quá lớn mật đi, can đảm, liều lĩnh như thế, nhưng lại không thêm đặt Danh kiếm sơn trang ở trong mắt.

“Thật to gan, thế nhưng lại coi thường Danh kiếm sơn trang chúng ta như thế.” Người lên tiếng lại là Mạc Vân Hương đang đứng ở một bên “Cha, để con mang người ra cho hắn một bài học.”

Nhân sĩ vô lâm ở bên dưới cũng phụ họa theo: “Mạc trang chủ, vì Danh kiếm sơn trang chúng ta cho dù có làm trâu làm ngựa cũng xin dốc hết sức mình.”

Mạc Tiểu Lâm trầm mặc thật lâu sau, chính là thần nhiên nói: “Để cho hắn tiến vào.”

Mọi người xôn xao bàn tán, mà một tràng tiếng cười càn rỡ lại từ bốn phương tám hướng truyền tới “Không cần trang chủ mời, ta đã đến đây.”

Chỉ nghe thấy giọng nói, chưa nhìn thấy thân ảnh người nói đâu, võ công của người tới thế nhưng lại rất cao.

Mọi người lại là một trận xôn xao bàn tán.

Chẳng lẽ thật sự không phải là Cơ Lưu Hiên sao?

Nếu không phải là hắn, thì là ai giả mạo thanh danh Kính Nguyệt cung của ta.

“Các hạ nếu đã đến đây, vì sao không ra mặt?” Mạc Tiểu Lâm như trước bình tĩnh nói.

“Các ngươi bảo ta ra mặt là ta phải ra mặt sao, như vậy ta đây chẳng phải là thật đã mất mặt sao?” Người tới khinh thường nói, không coi Danh kiếm sơn trang là gì.

“Người rốt cuộc là ai, đừng có giả thần giả quỷ ở đây. Có bản lĩnh đi ra cùng chúng ta đối mặt một phen.” Phía dưới có người bất mãn nói.

Thanh âm cao ngạo kia lại vang lên: “Chỉ dựa vào ngươi, ngươi không xứng.”

“Kính Nguyệt cung sao?” Mạc Tiểu Lâm đột nhiên lên tiếng hỏi.

Người tới cười nói: “Thế thì sao?”

“Hiện tại cung chủ của Kính Nguyệt cung cũng có mặt ở đây, nếu là người của Kính Nguyệt cung, người có phải hay không nên tiến lên chào hỏi cung chủ của mình một câu.” khi nói chuyện, Mạc Tiểu Lâm cũng đưa mắt nhìn về phía Truy Phong.

Người tới trong nháy mắt tựa hồ có chút hoảng hốt, trong chớp mắt liền xuất hiện, mà Mạc Tiểu Lâm cũng trong khoảnh khắc đó phi thân ra đón trực diện đánh người nọ.

“Nếu cung chủ có mặt ở nơi này, tại hạ tất nhiên phải rời đi.” Thân hình của Mạc Tiểu Lâm chưa đến, người tới đã tung người bỏ đi để lại một câu nói như thế, thậm chí không mang theo một tia lưu luyến.

Không phải vì Băng Ngưng kiếm mà đến sao?

Vì sao lại dễ dàng buông tha như vậy?

“A...” một tiếng kêu đột nhiên vang lên, mọi người không khỏi đem tầm mắt nhìn về phía phát ra âm thanh, đã thấy thanh Băng Ngưng kiếm ở giữa không trung đã không còn thấy bóng dáng.

Trên khuôn mặt vốn luôn bình tĩnh của Mạc Tiểu Lâm giờ khắc này cũng là đầy ngạc nhiên không thể tin nổi sự việc diễn ra trước mắt, lập tức chạy tới bên cạnh bếp lò, không thấy bóng dáng của thanh Băng Ngưng kiếm đâu.

“Chúng ta đã bị lừa.” Mạc Tiểu Lâm nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Đúng vậy, bị lừa.

Xem ra người kia chẳng qua là muốn phân tán sự chú ý của mọi người, sau đó sẽ có một người thần không biết quỷ không hay lấy trộm kiếm, có thể thấy được công lực của hai người này đều thuộc hạng cao thủ tuyệt đỉnh, bằng không như thế nào có khả năng trộm bảo kiếm mà không làm kinh động đến bất kỳ một ai.

“Nhất định là người của Kính Nguyệt cung.” ở phía dưới có người kêu gào, mà tầm mắt của mọi người cũng đồng loạt nhìn về phía Truy Phong.

Chẳng lẽ ý định của người kia là giả họa cho Kính Nguyệt cung sao?

Truy Phong vô tội nhún vai “Nếu thật sự là do người của Kính Nguyệt cung gây nên, người cảm thấy chúng ta sẽ cam đảm liều lĩnh đến mức báo danh hào của mình ra sao? Nếu thật sự là người của Kính Nguyệt cung chúng ta gây nên, ta có thể ở lại chỗ này nhận sự chất vấn của các người sao?”

Truy Phong nói rất có lý, những người đó lập tức không còn gì để nói nữa.

“Phụ thân, Liễu Lăng cô nương nói rất đúng.” Mạc Vân Hướng lập tức phụ họa nói.

Mạc Tiểu Lâm liếc mắt nhìn Truy Phong một cái, thản nhiên nói: “Cô nương xác thật nói rất có lý, chính là việc này không phải chỉ có liên quan đến một mình Kính Nguyệt cung.”

“Trang chủ nói thật có lý, mỗi người ở đây đều có thể bị hiềm nghi.” Truy Phong sâu kín cười, rất chi là hiền lành.

Mạc Tiểu Lâm gật đầu nói: “Đó là tất nhiên, cho nên các vị anh hùng, thật có lỗi, còn thỉnh mọi người chứng minh mình trong sạch, mọi người có thể mời một người ở đây đứng ra làm chứng ình.”

Đám người phía dưới tất nhiên là rất bất mãn, cũng có người thăm oán, chính là đến cuối cùng cũng chỉ có thể đồng ý.

Ta không rõ Mạc Tiểu Lâm làm như vậy rốt cuộc là có mục đích gì, nếu như cầm kiếm, tất nhiên sẽ không ở lại chỗ này.

Hơn nữa trong số đám người ở đây, có mấy ai có thể làm được việc này mà thần không biết, quỷ không hay đây?

Làm như vậy, tưởng cầu cũng bất quá chỉ là cầu yên ổn.

Mà kết quả điều tra, tất nhiên là không thu hoạch được gì.

“Các vị, là Danh kiếm sơn trang đã làm chậm trễ các vị, còn xin mời mọi người đi xuống nghỉ ngơi một ngày.” Mạc Tiểu Lâm cũng không có lộ ra biểu hiện gì khác thường, ôm quyền nói với mọi người.

Sau khi mọi người nói lời an ủi cho có lễ với hắn, cũng liền lui xuống.

“Tu La, chờ khi bọn họ xuống núi, chúng ta cũng sẽ xuống núi.” Ta lén lút phân phó Tu La một tiếng, sau đó bắt đầu cùng những gã sai vặt khác quét tước đình viện.

Mạc Tiểu Lâm đứng ở một bên, cau mày, mà Mạc Vân Hương lại thập phần xúc động nói: “Phụ thân, người cảm thấy rốt cuộc sẽ là ai?”

Mạc Tiểu Lâm lại làm lơ, chính là lẳng lặng đứng thẳng người, cũng không biết là đang suy nghĩ cái gì.

“Lão gia, không tốt.” trang chủ phu nhân hiếm khi ra mặt đột nhiên vội vàng chạy tới “Thị Thi đã bắt cóc Thịnh Nhi rồi.”

“Cha, con đã nói nữ nhân kia có vấn đề mà.” Mạc Vân Hương lập tức phụ họa nói.

“Phái người đi tìm.” Mạc Tiểu Lâm khẽ chau mày, thản nhiên phân phó nói.

Thịnh Nhi?

Là hắn sao?

Là nam tử ra vẻ đơn thuần mà mấy ngày trước ta đã gặp mặt sao, rõ ràng đó là Cơ Lưu Hiên, sao người ta lại gọi hắn là biểu thiếu gia.

Âu Dương Thị Thi vì sao lại bắt cóc hắn?

“Các người thu thập xong thì lui xuống đi.” Trong lúc ta đang cố gắng suy nghĩ, thì Mạc Tiểu Lâm lại mở miệng nói.

Chúng ta theo đám sai vặt lui xuống, đi thẳng về phòng.

“Tu La, ngày mai chúng ta liền rời khỏi nơi này. Người đi báo cho Truy Phong, bảo hắn tìm cơ hội mau rời khỏi nơi này.” Nơi này đã là nơi thị phi, vẫn là không nên ở lâu là tốt nhất.

Tu La gật đầu, lập tức liền không còn thấy bóng dáng.

Hôm sau, ta liền cùng Tu La một lần nữa dịch dung, xen lẫn vào trong đám nhân sĩ võ lâm kia ra khỏi Danh kiếm sơn trang, trực tiếp về tới Khinh Mộng thành.

Chúng ta ở Khinh Mộng thành đợi một ngày, đợi cho đến khi Truy Phong quay lại, liền đứng dậy quay về Kính Nguyệt cung.

Kính Nguyệt cung cách Khinh Mộng thành bảy ngày đường, tọa lạc bên trong Hồng Trần cốc, gần với Quý thành.

Dọc theo đường đi, Truy Phong lớn tiếng kể lại tình thế hãn ly khai khỏi Danh kiếm sơn trang, Mạc Vân Hương là như thế nào giữ lại, về mặt tự kỷ, nhưng chỉ cần ta mới nhắc đến Âu Dương Thị Thi, Truy Phong vốn là đang thao thao bất tuyệt sẽ liền nổi quạu.

Lúc trước ta là cảm thấy nếu Âu Dương Thị Thi thật sự thích Truy Phong cũng tốt.

Nhưng là nếu đã biết thân phận của nàng, cũng liền biết bọn họ là không có khả năng.

Ta không có nói hết mọi chuyện cho Truy Phong biết, cũng chỉ vì muốn cho hắn coi Âu Dương Thị Thi như là một người khách qua đường là tốt nhất.

Dù sao Âu Dương Thị Thi có mục đích rõ ràng, tiếp cận Truy Phong cũng chưa chắc là đã vì thích hắn.

Lúc này đây, mọi chuyện đã hoàn toàn ra khỏi ngoài dự kiến của ta, rõ ràng chỉ là ham chơi, lại bị kéo vào bên trong chuyện của người khác.

Trong khoảng thời gian này, ta lưu luyến bên ngoài, luôn luôn tự kiểm chế mình, để ình bị vây vào bên trong bận rộn, làm cho chính mình không có thời gian để nhớ lại những việc ta đã trải qua trong ký ức, cũng làm cho chính mình không có thời gian để thương tâm.

Cho nên khi trở lại Kính Nguyệt cung, nhưng lại bỗng nhiên sinh ra một loại cảm giác đã trải qua mấy đời.

“Cung chủ.” Thuộc hạ nhón nhịp tới đón.

Nhìn khuôn mặt của từng người một, ta không khỏi sinh ra cảm giác sợ hãi.

Về tới phòng mình, suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng cho gọi Tu La cùng Truy Phong đến “Tu La, Truy Phong, ta nghĩ nên giải tán Kính Nguyệt cung.”

Bọn họ ngỡ ngàng sững sờ tại chỗ, ta giải thích nói: “Có lẽ trở thành người giang hồ cũng không tệ. Kính Nguyệt cung hiện tại không lưu nổi nữa, không bằng cho bọn họ tự mình rời khỏi Kính Nguyệt cung. Cả hai người nữa, cũng nên rời đi đi.”

Ta không biết vì sao trước kia ta phải thành lập ra Kính Nguyệt cung, nhưng nay ta cũng không muốn làm liên lụy đến nhiều người như vậy.

“Cung chủ muốn làm như thế nào thì cứ làm như vậy, nhưng là ta cùng Tu La sẽ không rời bỏ cung chủ, cung chủ ở đâu, chúng ta liền ở đó.” Truy Phong chân thành nói, Tu La cũng hơi hơi gật đầu.

“Cám ơn các người.” Ta thốt lên lời tự đáy lòng.

Truy Phong lại cột nải nói: “Cung chủ, người về sau ít bắt nạt ta một chút là được rồi.”

“Tiểu Phong Phong, bản cung chủ có bắt nạt người sao?” Ta hí mắt, cười hì hì hỏi.

“Cung chủ tất nhiên là không có bắt nạt ta.” Hắn lấy lòng nói, lại vội vàng lôi kéo Tu La lui ra bên ngoài.

Ta không khỏi cảm thấy buồn cười, ta hình như đúng là rất thích bắt nạt hắn thì phải, bởi vì đùa với hắn rất vui.

Trách không được vừa thấy vẻ mặt này của ta, hắn liền nhanh chóng tìm cách tránh đi như thế.

Chính là trong khoảng thời gian này, thật sự đã làm cho bọn họ khá vất vả, bằng không ta tất nhiên sẽ không được vui vẻ như thế, bọn họ dung túng ta, ta liền ỷ vào sự dung túng của bọn họ, nói ra thì cũng có một chút ích kỷ.

Chính là ta cũng biết, bọn họ nếu có chuyện gì, ta cũng nhất định sẽ dùng gết sức mình để hoàn thành.

Nói cho cùng, chỉ đối với những người mà ta tin tưởng, ta mới có thể nghĩ muốn dựa vào họ, mới có thể tùy ý để bọn họ dung túng ta.

Ngày đó, ta là một đêm ngủ say.

Sau khi tỉnh lại, ta liền triệu tập tất cả thành viên của Kính Nguyệt cung, nói ra ý nghĩ của mình.

Có một số người không chịu rời đi, khuyên bảo hồi lâu, cuối cùng mới cầm theo số ngân lượng mà ta phát cho bọn họ, lưu luyến rời đi.

Ở dưới một góc độ nào đó, ta làm cung chủ cũng được coi là thành công.

Đang lúc ta đang thỏa mãn, Truy Phong đa cảm nói: “Mọi người đi hết rồi, nơi này thật là trống trải.”

Ta nhìn quanh bốn phía, cái loại cảm xúc đa cảm này cũng dâng lên.

Chính là trong thiên hạ này, không có bữa tiệc nào mà không tàn, cuối cùng rồi cũng sẽ có một ngày bọn họ sẽ rời đi.

“Đúng vậy, thật sự là có một chút trống trải.” Ta thần nhiên phụ họa.

“Cung chủ...” Truy Phong mở miệng, muốn hỏi gì đó, ta lại ngăn cản, nói: “Truy Phong, đừng nói gì nữa, lòng ta đã quyết.”

Lời còn chưa dứt, một tràng tiếng cười trêu tức vang lên “Thật đúng là cung chủ vô tình.”

Cơ Lưu Hiên đi đến, hắc vận y phục màu lam áo dài, vẫn như cũ là vẻ mặt như đang diễn trò, mang theo vài phần vô lại.

“Là người sao?” Ta sâu kín hỏi.

Trong ánh mắt ý cười không thay đổi, hắc nhìn ta nói: “Là ta.”

Quả nhiên là hắc sao?

Là thiếu niên vẻ mặt vô tội ta gặp ở Danh kiếm sơn trang.

“Vì cái gì?” Ta không biết vì cái gì, cuối cùng ta cảm thấy hắc có thể hiểu được ý tứ trong câu hỏi của ta.

“Nàng không phải nói là nàng thích Băng Ngưng kiếm sao?” Khi nói chuyện, hắc lấy ra một thanh kiếm tử bên trong hộp mang theo bên người, đúng là Băng Ngưng kiếm của Danh Kiếm sơn trang.

Hắc bắt quả chỉ là mới rút nhẹ thanh kiếm lộ ra một chút, nhưng ánh sáng chói lọi kia trong chớp mắt liền phát ra bên ngoài, trong đại sảnh trống trải thoáng một cái sáng rực lên, ngay cả quanh thân hắc đều là ánh sáng lưu chuyển.

“Người...” ta chỉ là trong lúc nói giỡn nói ra mà thôi, nhưng tại sao hắc lại biết được?

Hắc chậm rãi đi về phía ta, nhẹ nhàng đặt thanh kiếm vào trong tay ta, trong ánh mắt vẫn là ý trêu tức như cũ, nhưng là giọng nói lại hết sức ôn nhu “Nó rất hợp với nàng.”

Ta ngược mắt nhìn hắc, người trước mắt tựa hồ như không có một chút thay đổi nào, vẫn giống như nam tử trước kia ta đã gặp ở Đông Hải, những lời hắc nói ở trong tiểu trúc ngày trước tựa hồ chỉ như là một giấc mộng, mà cả hai chúng ta chưa bao giờ nhắc lại.

“Một lần ở trên lưng ngựa kia, ta không phải đã nói là muốn bảo vệ nàng sao?” Hắc khước miệng khê cười, trong ánh mắt ý cười vui vẻ càng sâu.

Ta tất nhiên là không có quên, nhưng là lần đó không phải là chỉ vui đùa thôi sao?

“Người lại đang muốn đùa giỡn ta có phải không?” Ta không tự giác thốt ra.

Ở trên tay hắc, ta đã bị đánh bại rất nhiều lần rồi.

“Liễu Lăng cứ như vậy không tin ta sao?” Hắc làm một bộ dáng ủy khuất.

“Cơ Lưu Hiên, người làm Vương gia cũng không tồi, trách nhiệm của người vẫn chưa xong, tới nơi này xem náo nhiệt gì.” Ta chịu không nổi giọng điệu ôn hòa này của hắc, cũng không để ý trong lời nói kia mang theo vài phần ái muội. Truy Phong cùng Tu La không biết từ bao giờ đã lui xuống, bên trong thánh thất to như vậy liền chỉ còn lại có hai chúng ta, cực kỳ yên tĩnh.

Vì sao ta lại có loại loại xúc động muốn rời đi?

“Bởi vì ta cảm thấy nàng nói đúng, nếu có thể quay lại giang hồ, liền có thể buông tay được tất cả.” Hắc nhẹ nhàng mà cười nói: “Ta về sau chỉ làm Liễm Vân công tử trên giang hồ.”

Lúc trước rõ ràng nói không thể buông, hiện tại vì sao lại nói thế?

Ta nhìn hắc, tất cả là khó hiểu “Mặc kệ tất cả sao?”

“Bọn họ đã đáp ứng ta, khi ta vẫn còn sống cả hai nước đều sẽ ở trong hòa bình.” Lời nói thật nhẹ, nhưng lại mang theo vài phần thần nhiên “Nếu sau khi ta chết, vậy thì ta cũng không còn khả năng quản được chuyện đó nữa. Nói cho cùng ta cũng không phải là loại người vì trách nhiệm mà buông tha cho tất cả.”

Đáp ứng rồi sao?

Cơ Lưu Tiêu nhưng lại đáp ứng hắc sao?

Rõ ràng hắc đã từng nói qua muốn có cả thiên hạ này, vì sao lại đáp ứng Cơ Lưu Hiên?

Đến khi Cơ Lưu Hiên vẫn còn sống, vậy thì Cơ Lưu Tiêu cũng sợ rằng cả đời này đều không thể hoàn thành được nguyện vọng này.

Hay là do Phụng Loan đã tỉnh, cho nên không cần tranh đoạt thiên hạ này nữa?

Ta không hiểu, thật sự không hiểu.

Cơ Lưu Hiên giống như là nhìn thấu tâm tư của ta, nói: “Ta đem một nửa binh lực còn lại của Tây Việt quốc giao cho Chiến Hậu. Chờ Vương Thượng có thể một mình đảm đương sẽ giao lại cho hần. Còn có ta cũng đã trợ giúp lực đệ ngồi trên ghế Vương vị. Đó chính là điều kiện trao đổi của ta với bọn họ.”

Thật sự vì tự do mà làm việc đạo nghĩa không được chùn bước sao?

“Bọn họ nói hần giết cha đoạt vị có phải hay không?” không tự chủ được ta thốt ra lời nói trong lòng.

Thì ra ta nhưng lại luôn luôn để ý đến chuyện này.

“Liễu Lăng, nàng biết không? Phụ vương từng vì bảo hộ Tiểu Thất mà muốn cho chúng ta tự giết lẫn nhau.” Cơ Lưu Hiên có chút đậm mặt nói: “Có nhiều khi, không thể nói rõ ai đúng ai sai. Nhưng hần cuối cùng vẫn là phụ vương của chúng ta, cho nên Tiểu Lục tuy rằng đoạt vị nhưng không có giết hần.”

Không biết vì sao, trong lòng ta thế nhưng lại không khỏi thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Có lẽ ta cuối cùng vẫn không thể tiếp thụ được người có quan hệ huyết thống tàn sát lẫn nhau.

Rõ ràng cùng chảy chung một dòng máu, rõ ràng có thân nhân có thể để ỉnh dựa vào, vì sao lại cố tình muốn như vậy?

Mà ta, ngay cả thân nhân đều không có.

Ta là Liễu Lăng cung chủ của Kính Nguyệt cung, nhưng là cha mẹ ta là ai? Có huynh đệ tỷ muội hay không? Ta thủy chung không thể nhớ lại được, bọn họ cũng thủy chung không có xuất hiện.

“Vậy còn Tiểu Thất thì sao?” Ta có chút cấp bách hỏi.

“Tiểu Thất mất tích, nhưng chắc là phụ vương đã đưa nó đi trốn rồi, bên người nó còn có Thiết Ứng, chắc sẽ không có việc gì.” Cơ Lưu Hiên thần sắc có chút tịch mịch thản nhiên, nhưng lại rất nhanh khôi phục lại tự nhiên.

Có lẽ là ta nhìn lầm rồi.

“Cho nên Vương gia của chúng ta liền đổi nghề làm thần trộm ?” Ta không khỏi trêu ghẹo nói.

Đã biết tất cả, trong lòng tựa hồ thoải mái rất nhiều, ít nhất cũng không còn phải ngồi tưởng tượng làm cho tâm trạng khó chịu nữa.

Hần khôi phục lại sự trêu tức, ái muội nhìn ta nói: “Còn không phải là vì nàng sao, đừng nói là một thanh kiếm, cho dù nàng muốn toàn bộ thiên hạ, ta đều sẽ lấy cho nàng.”

Nói như vậy giống như giả lại giống như thật.

“Chẳng lẽ Tiểu Hiên thật sự là yêu thương tỷ tỷ sao?” Ta cũng trêu tức trả lời.

Hần cười mà không nói, thẳng tắp nhìn ta một lúc lâu, mới cười khẽ “Chẳng qua là trêu đùa nàng rất vui mà thôi. Ta chọn nữ nhân ánh mắt rất cao.”

“Vậy thì thật là tốt, ta chọn nam nhân ánh mắt cũng rất cao.” Ta gần từng tiếng nói: “Ta không có hứng thú với tiểu đệ đệ.”

Những lời đã nói ngày đó, cuối cùng là quá mơ hồ, tựa hồ đã là chuyện của kiếp trước, vẫn là như vậy so sánh giống với hần hơn.

Ta cùng hần nên là không ai nhường nhịn ai, nên là oan gia, nên như thế cãi nhau, nhưng lại cũng không gây thương tổn cho nhau.

Như vậy là tốt nhất...

Cả hai chúng ta nhìn nhau, trong ánh mắt đều mang ý trêu tức, lại tại trong nháy mắt kia ăn ý nhận thức tất cả giống nhau.

Lơ đãng dời đi ánh mắt, cúi đầu lại nhìn thấy Băng Ngưng kiếm trong tay, vì thế nói: “Người là như thế nào lấy được Băng Ngưng kiếm?”

Không khí quá mức yên tĩnh như vậy, ta khẩn cấp xua tan hết thấy.

Cái loại cảm giác quen thuộc này vẫn y như cũ, cái loại hoảng sợ mà ta muốn thoát đi vẫn y nguyên. Điều không thể hiểu được, ngay cả bản thân mình cũng đều không thể hiểu được.

“Biểu thiếu gia của Danh Kiếm sơn trang thật ra đã bị hại, ta bắt quá là mượn thân phận của hắn, bởi vì lần này là lần đầu tiên đến Danh Kiếm sơn trang, người của Mạc gia cũng không biết bộ dạng của hắn, ta bắt quá chỉ là mượn tín vật của hắn.” Hắn không đợi ta hỏi tiếp, lại cười hì hì nói: “Ngày nào đó là ta, thật lâu không được trêu đùa nàng, cố gắng nghĩ đến nàng”

Hắn như vậy mới là người ngày đầu ta quen biết.

Ta hung hăng trừng mắt nhìn hắn liếc mắt một cái, hắn lại cười đến càng thêm sáng lạn, chậm rãi nói hết tất cả “Ta biết người ở Danh Kiếm sơn trang, lá thư khiêu khích kia tất nhiên cũng là để báo cho người biết ta đến đây, về mặt khác, nói như vậy ngược lại có thể làm cho Kính Nguyệt cung có thể có lý do nói mình trong sạch.”

Hắn nói như vậy, ta tất nhiên là cũng hiểu được.

Nếu không phải như vậy, ta nghĩ Mạc Tiểu Lâm cũng sẽ không dễ dàng buông tha cho Truy Phong như vậy. Dù sao không ai lại ngây ngốc mang thù đến trước cửa nhà mình như vậy.

“Trước gửi thư khiêu khích là để bọn họ phải lo lắng hoảng sợ, mà ngày đó, ta lại bảo mama cố ý hấp dẫn tầm mắt của bọn họ, sau đó nhân cơ hội đánh cắp kiếm. Bọn họ một khi phát hiện kiếm không còn, tự nhiên sẽ không ở bên trong trang tìm kiếm, nhất định là phái người đuổi theo. Hơn nữa không có người sẽ nghĩ thanh kiếm đang ở trên người ta.” Hắn dừng lại một chút, tiếp tục nói: “Vả lại, ta tình cờ biết được bí mật của thiếu phu nhân Danh Kiếm sơn trang, liền cố ý làm cho nàng biết Băng Ngưng kiếm ở trên người ta, cho nên nàng thừa dịp đang loạn bắt cóc ta rồi đi, như vậy tất cả mọi hoài nghi đều chuyển qua đặt tại trên người nàng, còn có ta thuận tiện bảo Tô mama trông coi hai kẻ đã bị người làm cho hôn mê một thời gian, chờ thời cơ chín muồi sẽ ném bọn họ vào Danh kiếm sơn trang, tiếp tục tung tin tức giả về chủ nhân của bọn họ, Lục Vân sơn trang đoán chừng chuyện muốn lấy bí kíp rèn kiếm của Danh Kiếm sơn trang đã bại lộ, nên tìm cách giết người diệt khẩu. Danh Kiếm sơn trang lại có thêm một đối tượng để hoài nghi, cho nên cho dù có như thế nào cũng không hoài nghi chúng ta.”

“Vậy Âu Dương Thi Thi đâu?” Quả nhiên là con nhà đế Vương, hàng loạt mưu đồ đúng là thật tinh vi, so với Cơ Lưu Tiêu cũng chẳng kém là bao.

Mà tất cả chuyện này, nhưng lại là vì muốn lấy một thanh Băng Ngưng kiếm cho ta.

Chính là Băng Ngưng kiếm này lấy đến được trên tay thì đã sao, chung quy là không thể sử dụng được, chỉ sợ ta một lần lấy ra, sẽ đưa tới một đám người mơ ước.

Ta cũng bắt quá chỉ là tùy tiện nói ra mà thôi, mà hắn thế nhưng lại... trong lòng của ta cảm thấy thật phức tạp.

“Ta tự nhiên là quảng nàng đi, sau đó phái người đi rải tin tức biểu thiếu gia của Danh Kiếm sơn trang đã chết, đến lúc đó mặc dù Âu Dương Thi Thi có mở miệng thanh minh, người của Danh Kiếm sơn trang người tất nhiên là sẽ không tin, đến lúc đó Danh Kiếm sơn trang chỉ biết phái người đuổi theo Âu Dương Thi Thi, hơn nữa bọn họ cũng sẽ không đi nhớ biểu thiếu gia ngày đó là giả hay thật, chỉ biết nghĩ đến hắn là thật sự đã bị Âu Dương Thi Thi sát hại, tất cả đều vui vẻ.” Cơ Lưu Hiên vẽ mặt đắc ý, cười nhìn ta “Có phải hay không cảm thấy ta thật thông minh a?”

“Thông minh? Ta xem là âm hiểm mới đúng.” Ta hừ nhẹ nói.

Tựa hồ bên trong thành linh lại quên tất cả, trở lại như hồi đó.

“Nàng khẳng định là đang đồ kị với tài trí thông minh của ta.” Hắn càng tỏ ra đắc ý, trên mặt tươi cười như nắng tỏa, nhưng lại làm cho ta bỗng dưng cảm thấy hoảng hốt.

“Ngu ngốc.” Ta nhẹ giọng thở dài.

“Cái gì?” Hấn kinh ngạc hỏi.

“Ta nói ngươi là đại ngu ngốc.” kỳ thật ta làm sao lại không hiểu hấn vì sao lại làm như thế, chính là không nghĩ muốn thừa nhận mà thôi.

Hấn yếu ớt cười nhẹ, không còn sự hài hước, không có trêu đùa, đó là nụ cười trong sáng thanh thản “Có một số việc nếu không thử làm, có lẽ cả đời sẽ hối hận.”

Ta có một chút mờ mịt khó hiểu, mà hấn lại nhẹ nhàng giải thích tất cả.

“Nương của ta bởi vì trách nhiệm mà buông tha cho tự do, ta nghĩ mặc kệ bao lâu cũng tốt, ta đều muốn hiểu rõ cái loại bữa bãi này, không cần lo lắng cái gì, không cần để ý cái gì, không có trách nhiệm, không có quyền mưu, không có tính kế, chính là tiêu dao tự tại.” Hai tròng mắt sáng lấp lánh như ánh sao, tựa như đang nhìn thẳng vào ta, vẻ mặt say mê “Thật sự, chỉ là muốn biết một chút cảm giác làm mọi việc theo ý mình.”

Làm theo ý mình sao?

Ta thần nhiên nở nụ cười, từ từ nói: “Được, Làm theo ý mình.”

Giờ phút này ta nghĩ rằng ta hiểu hấn, cho đến tận mai sau khi hiểu được tất cả, ta mới biết được hấn nói những lời này chỉ là do bất đắc dĩ cùng không cam lòng, cuộc sống mà hấn hướng tới nhưng lại ngăn ngủ như thế.

183. Q.3 - Chương 184: Sát Thủ Không Rõ

Xe ngựa lọc cọc, ta tựa vào nhuyễn tháp, nhắm mắt nghỉ ngơi. Chuyện một ngày kia, ta cùng Cơ Lưu Hiên đều ăn ý không nhắc lại nữa, có những chuyện chỉ nói qua một lần là đủ, trong lòng hiểu lẫn nhau là được, nói thêm nữa cũng chỉ vô ích. Coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra, ta vẫn là ta, không muốn bị hấn khi dễ, có cơ hội sẽ tìm cách đá rơi hấn, hấn vẫn là hấn, mặt dày mày dạn nói phải bảo vệ ta, nhưng mỗi lần lại đều tìm cách khi dễ ta.

Cho dù ta biết hấn làm như thế là vì muốn giúp ta quên đi vài chuyện trong lòng, nhưng có đôi khi ta lại không khỏi hoài nghi có phải hấn đang tìm một cái cớ, sau đó quang minh chính đại khi dễ ta hay không. Chỉ là, mặc kệ là nguyên nhân thế nào, ta cũng không muốn bị hấn khi dễ, đương nhiên muốn ngăn cản hấn tới gần. Vì thế ta trốn hấn truy, một đường mưa gió, mỗi lần tới nơi nào, tựa hồ đều sẽ gây một phen kinh thiên động địa. Mà thời gian thế nhưng trôi qua thực nhanh, cách ngày ta giải tán Kính Nguyệt cung đã nửa năm, từ ngày xuân lại lần nữa đi vào ngày mùa thu, trong nháy mắt, lại gần một năm. Trên giang hồ tự nhiên là đồn đại ầm ĩ, cho dù là lời đồn loại nào, cũng đều có tình thiên vị hấn, rõ ràng là ta trốn, hấn đuổi, nhưng tất cả những kẻ đó đều cố tình hiểu thành hấn là người bị hại, thậm chí còn có người giải thích là ta câu dẫn hấn xong liền bội tình bạc nghĩa, cho nên hấn chính là đuổi theo muốn ta phụ trách mà thôi. Thế gian này có phải quá rối loạn hay không? Từ bao giờ lại đến phiên nữ tử bội tình bạc nghĩa? Hay là trong đáy mắt bọn họ, ta chính là một kẻ yêu nghiệt, không cần theo nguyên tắc thế gian. Bất quá ta mặc kệ người ta nói như thế nào, ta vẫn sống cuộc sống tiêu dao giang hồ như trước, ngẫu nhiên sẽ nghe tới chuyện Danh Kiếm sơn trang truy tìm Băng Ngưng kiếm, khi rảnh rỗi sẽ nghe nói tới Cơ Lưu Tiêu chiếu cáo thiên hạ, nếu kẻ nào có thể giải được độc Sóng Mơ Màng, chuyện gì hấn cũng có thể đáp ứng. Cuối cùng hấn cũng đã cướp được Phượng Loan về sao? Vì nàng ta, lại có thể không cần bất cứ thứ gì sao? Chỉ là, kẻ nào có thể giải được Sóng Mơ Màng? Không biết vì sao, ta lại có vài phần vui sướng khi người gặp họa. Đối với Phượng Loan, ta thừa nhận ta thật sự không có nhiều hảo cảm lắm, mặc dù nàng ta chưa bao giờ trêu chọc ta, ta lại vì nàng ta mà gặp phải nhiều chuyện rắc rối. Về phần chuyện Danh Kiếm sơn trang, ta không rảnh quan tâm tới, Băng Ngưng kiếm căn bản là một thanh kiếm không thể sử dụng, mang theo bên người cũng chỉ mang tới phiền phức, cho nên trước mặt Cơ Lưu Hiên, ta đã chôn nó ở hậu viện Kính Nguyệt cung. Về sau, nếu hấn muốn lấy lại, cũng không cần phải hỏi ta, tự mình động thủ là được rồi.

“Liễu Lăng, nàng thật khiến ta thương tâm.” Một đạo thanh âm trêu tức vang lên, ta mạnh mẽ ngồi dậy, vén màn cửa sổ lên, đối diện chính là cặp mắt trần ngập ý cười kia. Thế nhưng lại một lần nữa bị hắn đuổi theo. Lúc trước rõ ràng ta đã bảo Truy Phong dẫn dụ hắn rời đi, sau đó kêu Tu La đánh một chiếc xe khác đi về hướng ngược lại, nửa tháng, ta còn tưởng rằng đã thành công, nhưng vì sao lại một lần nữa bị hắn tìm được. Ta trừng mắt liếc nhìn hắn, sau đó buông màn không để ý đến hắn nữa, đổi lại chỉ là từng tiếng cười khê của hắn. “Liễu Lăng, lần sau nàng có lẽ nên để Tu La đánh xe thì tốt hơn.” Tiếng cười từ bên ngoài xe truyền đến “Truy Phong là một kẻ huyền não như vậy, nếu nàng thực sự ở trong xe, hắn làm sao có thể nhìn được không mở miệng?” Hắn nói vậy, ta mới giật mình hiểu rõ. Nếu là Tu La, không mở miệng cũng bình thường, Truy Phong nếu không mở miệng xác thực có chút quái dị. Nam nhân này, quả nhiên là thật sự khôn khéo. “Lần tới còn dùng cách này, ta chính là kẻ ngu ngốc.” Ta rầu rĩ nói, mà người bên ngoài xe lại càng cười lớn tiếng, “Liễu Lăng, kỳ thật ngươi vốn dĩ không đủ thông minh.” Ta không để ý tới hắn, coi như là không nghe thấy, nhưng đáy lòng lại hung hăng mắng thầm hắn một phen. Hắn tựa hồ luôn có thể có biện pháp uy hiếp ta, ta luôn luôn có một loại ảo giác như vậy, thật giống như chúng ta đã biết nhau từ rất lâu rồi vậy. Thật sự có khả năng sao? Chúng ta giống nhau là đều mất trí nhớ vào ba năm trước đây, thật là một chuyện trùng hợp cỡ nào, nhưng mà Tô nương cũng nói hắn không có khả năng biết ta. Chỉ là ta cũng không muốn nghĩ nhiều, lắc đầu, gác tất cả mọi suy nghĩ lại. Người bên ngoài xe vẫn lải nhải như cũ, không ngừng quấy rầy ta, chính là không cho ta an bình. “Cầm miệng, cầm miệng.” Ta vén rèm lên, hướng về phía hắn quát. Mà hắn lại vươn tay về phía ta, giống như một lần kia, hắn nói, lại đây ta liền cầm miệng. “Mơ tưởng.” Ta trừng mắt, ai dám ngồi cùng một con ngựa với hắn, không chừng lại là một cái bẫy. Chỉ là ta còn chưa dứt lời, hắn liền vươn tay kéo ta, ta ngã ra. Nhưng mà ngay sau đó, xe ngựa tứ phân ngũ liệt, thân thể ta cũng đã lập tức ở trong lòng hắn, mà chỗ ta vốn ngồi, rõ ràng cảm thấy mấy mũi tên. Có người muốn giết ta? Ta không khỏi quay đầu nhìn lại, đã thấy một đám hắc y nhân xuất hiện trên đường, trên tay đều cầm cung tên. Ngay cả thanh âm xa như vậy, hắn cũng có thể cảm nhận được, mà ta lại quá thả lỏng, một chút cảnh giác cũng không có. Hắn ôm ta trong lòng, ái muội nói: “Thế nào? Ta nói rồi, ta sẽ bảo vệ nàng.” Tu La đã xuống ngựa, đứng chắn trước người chúng ta, mà đám Hắc y nhân kia đã vây lại, hiển nhiên là muốn một lưới bắt hết chúng ta. Là ai? Ta gần đây hình như không chọc tới ai đi. Chẳng lẽ là người phía sau kia? Nhưng mà nếu là hắn chọc họa, tìm ta phiền toái làm chi? “Người gặp phải?” Ta không khỏi lên tiếng hỏi. Hắn xua tay, dáng vẻ vô tội, “Ta truy nàng còn không kịp, làm sao có thời gian đi trêu người khác.” Không phải hắn, cũng không phải ta, không lẽ là mấy hắc y đại ca này nhận sai người? “Các vị, có phải nhận sai người hay không?” Ta cười hỏi. Nhiều một chuyện không bằng ít một chuyện, ta lười chém giết cùng bọn họ. “Giao Băng Ngưng kiếm ra liền tha các người khỏi chết.” Hắc y nhân cầm đầu nói. Thì ra lại là vì Băng Ngưng kiếm, nói lại, còn không phải tên đảng sau chọc họa sao, ta không khỏi xoay mặt trừng mắt nhìn hắn một cái, lại đổi lấy vẻ mặt cười vô tội của hắn. “Băng Ngưng kiếm không ở trong tay chúng ta, các vị nghĩ sai rồi.” Ta vẫn cười đầy mặt như trước, nhưng bàn tay cũng đã hơi hơi giương lên, Nhuyễn Cốt tán đã hạ vào người bọn họ. Ta không thích giết người, chỉ là có người ngăn đường ta, ta cũng sẽ không khách khí, bất quá lúc này thả bọn họ một phen, nếu lại có lần tiếp theo, ta cũng liền không khách khí. “Tu La, dẹp đường hồi phủ.” Ta hoàn toàn không để ý tới ánh mắt kinh ngạc của đám hắc y nhân kia, cười nói với Tu La. Tu La tất nhiên là hiểu được ý ta, lập tức trở lại. Đám hắc y nhân muốn ra tay, nhưng toàn bộ cung tên trên tay đều rơi xuống, không thể cầm nổi. Aiz, cũng không giấu lại Liễu Lăng ta nhiều năm hoành hành giang hồ như vậy là vì cái gì. Tốt xấu gì công phu dụng độc này, ta không dám nhận thứ nhất thứ hai, nhưng cũng rất khó có kẻ địch nổi, trừ phi hắn có thể nhìn thấu động tác của ta, bắt lấy ta trước khi ta hạ độc. Mặc kệ đám hắc y nhân ngã dưới đất, chúng ta nghênh ngang mà đi. Vốn tưởng rằng đã giải quyết xong, nhưng không nghĩ tới vừa đi không xa, lại một đám hắc y nhân xông tới, so với đám vừa rồi còn nhiều hơn, quả thực là không bắt được chúng ta thì không bỏ qua sao? Lúc này bọn họ tựa hồ đã khôn hơn, đứng ở chỗ rất xa, làm cho ta không thể động thủ, nhưng mấy trăm mũi tên kia lại chính xác nhắm vào chúng ta. Xem ra, trong đám người vừa rồi đã có kẻ truyền tin lại cho bọn họ, cũng có thể có kẻ đứng ở nơi nào đó quan sát được tất cả. “Không có việc gì, ta sẽ bảo vệ nàng.” Cơ Lưu Hiền cúi đầu nói bên tai ta. Ta biết võ công hắn rất cao, nhưng mà những người đó người đông thể mạnh, bốn phía đều là tên, nếu cùng lúc bắn ra, phải ngăn thế nào. Ta quay đầu nhìn hắn, hắn lại cho ta một ánh mắt an tâm. Không có nghi ngờ, ta tin tưởng hắn, tin tưởng hắn có thể làm được. “Tu La, người bảo hộ chính mình là tốt rồi, đừng bị thương.” Ta nói với Tu La ở bên cạnh. Hắn xua tay tỏ vẻ không đồng ý, ta lại nói: “Đây là mệnh lệnh. Tu La, ta không có việc gì.” “Ta sẽ bảo hộ cung chủ các người.” Cơ Lưu Hiền cũng mở miệng nói. Giờ phút này, Tu La mới hơi hơi vuốt cằm. “Giao Băng Ngưng kiếm ra, tha các người một con đường sống.” Hắc y nhân lại một lần nữa nói ra mục đích của mình.

Những người này thoát nhìn không phải là người của Danh Kiếm sơn trang, ngược lại có chút giống người của triều đình. Người trong giang hồ chưa bao giờ dùng cung tên mà sử dụng đao kiếm. Chẳng qua nếu là người của triều đình, vì sao lại có hứng thú với Băng Ngưng kiếm? Làm sao lại biết nó nằm trong tay chúng ta? “Đường của bốn đại gia, các người cũng có thể ngăn sao?” Cơ Lưu Hiên khinh thường hừ nhẹ. “Nếu không giao Băng Ngưng kiếm ra, cũng đừng hy vọng sống đi ra.” Hắc y nhân lại mở miệng nói. “Vậy thử xem đi.” Cơ Lưu Hiên cười to. Vừa dứt lời, mấy trăm mũi tên nhất tề bắn lại. Cơ Lưu Hiên giao dây cương trong tay cho ta, chính mình lại phi thân đi chặn đứng những mũi tên đang phóng tới kia, ngay cả một mũi cũng không bỏ qua. “Lao ra đi.” Hắn quay đầu, nhẹ giọng nói bên tai ta. Ta tự nhiên hiểu được, thừa dịp những người đó lại một lần nữa chuẩn bị bắn tên, kẹp chặt bụng ngựa nhằm về một bên, thuận tay tung độc, làm ột đám người ngã xuống, mà Cơ Lưu Hiên đã rơi xuống ngay sau lưng, chúng ta thúc ngựa chạy đi. Ta biết nếu không có ta, Tu La đủ sức đối phó với những người kia, cho nên ta cũng không lo lắng nhiều, hơn nữa mục tiêu của đám hắc y nhân này hiển nhiên là chúng ta, vừa thấy chúng ta phá tan vòng vây, liền gắt gao đuổi theo. Phía sau vang lên tiếng gào thét, mà ta lại hết sức cố gắng để ngựa chạy nhanh hơn một chút. Ta biết người phía sau có thể ứng phó, vẫn là sự tin tưởng không biết từ đâu tới. Mà giờ phút này, một mũi tên từ phía trước xé gió mà tới, đối diện với ta. Ta muốn lập tức dừng ngựa cũng không kịp, hướng chỉ mũi tên kia bắn nhanh như vậy, cơ hồ lập tức phóng tới trước người ta. Ta không khỏi nhắm hai mắt lại, chờ đợi đau đớn kéo tới, nhưng hồi lâu vẫn không cảm thấy gì, hơi hơi mở mắt, mới phát hiện Cơ Lưu Hiên đã kịp bắt lấy mũi tên kia, trước khi nó cắm vào ngực ta. Phía trước có phục binh, phía sau có truy binh, chúng ta lại không có chỗ nào để trốn. Hơn nữa người bắn tên kia nhất định là một cao thủ, khoảng cách xa như vậy, vậy mà mũi tên kia không hề yếu lực chút nào, Cơ Lưu Hiên bắt được, nhưng tay cũng bị trầy da, máu theo khe hở ở tay chảy xuống, thấm đỏ cả một khoảng áo. “Lao xuống dốc đi.” Cơ Lưu Hiên nói nhỏ bên tai ta. Ta hơi hơi gật đầu, kéo dây cương, liền giục ngựa xoay người vọt xuống dốc. Dốc rất nghiêng, ngựa bởi vì chấn kinh mà phi loạn lên. Chúng ta cũng chỉ có thể bỏ ngựa, dùng khinh công nhảy xuống. Phía sau, những người đó vẫn không buông tha, cũng đều hướng đấy dốc mà đến, xem ra không bắt được chúng ta sẽ không bỏ qua, hơn nữa rõ ràng là có chuẩn bị mà đến, tựa hồ biết được nhược điểm của chúng ta. “Qua rừng cây bên kia.” ... Cơ Lưu Hiên kéo ta chạy về phía rừng cây, muốn mượn rừng cây kia che dấu mà tránh thoát truy binh. Ta không nghĩ chính mình lại cũng có thời điểm chật vật như vậy, nói ra sợ là sẽ khiến người ta chê cười. Chỉ là người có võ công cao tới đâu, đối mặt với nhiều người ép sát như vậy, cũng khó mà thoải mái thoát được. Nơi này là lãnh thổ Nam Mạch quốc, bởi vì ta muốn đi tới cực nam xem lưu hỏa trong truyền thuyết, cho nên mới đặt chân tới nơi đây. Nói như vậy, những người đó cũng thực có thể là người trong triều đình Nam Mạch quốc. Ta cùng Cơ Lưu Hiên thi triển khinh công, chạy tới chỗ sâu trong rừng cây, nhưng xa xa vẫn không ngừng truyền tới những tiếng ồn ào náo động, bọn họ vẫn như trước đuổi theo không bỏ. Mặc dù cách một khoảng, nhưng tên lại vẫn như cũ không ngừng phóng tới. “Cơ Lưu Hiên, người không sao chứ.” Ta quay đầu nhìn lại, đã thấy hắn phẩy tay nói: “Không có việc gì.” Chẳng lẽ vừa rồi ta cảm giác sai lầm? Ta rõ ràng cảm thấy dường như hắn hơi run một chút. Hắn kéo ta qua, “Chúng ta mau chóng tìm một chỗ trốn đi.” ... Ta vừa đi theo hắn, vừa cười nói: “Cơ Lưu Hiên, chúng ta giờ phút này có nên gọi là chạy trốn chết hay không.” ... “Nha đầu ngốc, phía sau như vậy mà còn có thời gian nói giỡn.” Hắn quay đầu nhìn ta cười, trong mắt lại có vài phần sùng nịnh. Trong lòng tựa hồ xẹt qua cái gì đó, chỉ là rất nhanh, khiến ta không kịp bắt lấy. Chỉ là giờ phút này, cũng không phải do ta nghĩ nhiều. Hồi lâu sau, chúng ta đến nơi tận cùng của rừng cây, cũng là một vách núi đen. Chẳng lẽ quả nhiên phải đánh nhau với bọn họ tới mức người chết ta sống? Ta không khỏi nhìn về phía trước dò xét một chút, đáy lòng có chút khẽ run. Phía sau truy binh càng ngày càng gần, thật là có vài phần cảm giác bị bức tới tuyệt lộ. Cơ Lưu Hiên đột nhiên ôm ta, nhảy từ vách núi xuống. Ta cả kinh, hắn không định cứ như vậy mà chết chứ. Chỉ là ngay sau đó, hắn lại nhảy sang một bên, thì ra trên vách đá lại có một cái động. Đứng từ trên nhìn xuống căn bản không phát hiện ra, thế nhưng Cơ Lưu Hiên lại biết? Ta không khỏi nhìn hắn, lại thấy trên mặt hắn có một tầng mồ hôi, sắc mặt cũng hơi hơi có chút tái nhợt. “Người ngồi xuống, ta giúp người băng bó miệng vết thương.” Giờ phút này ta mới nghĩ đến tay hắn còn đang bị thương. Chúng ta ngồi xuống, ta xé vạt áo chính mình, kéo thành một mảnh vải thật dài, “Đưa tay ra.” Hắn lại chậm chạp không vươn tay, chỉ ái muội cười nói: “Hóa ra Liễu Lăng cũng sẽ quan tâm tới ta a.” “ “Sắp chết đến nơi rồi còn cười.” ta thúc giục hắn, “Tay đâu?” “Liễu Lăng, ta không sao, máu đã ngừng rồi...” Hắn vẫn không vươn tay, lại chỉ cười nói. Ta kéo mạnh tay hắn, lúc này mới thấy phía trên vết thương lại ánh lên màu xanh quý dị, mũi tên kia có độc, thế nhưng hắn lại không nói một lời. Thì ra khi này ta không cảm giác sai, hắn đúng là chấn động mạnh. “Người cho là như vậy rất tuần tú sao?” Ta gõ trán hắn, lấy từ trong lòng ra một viên Thanh Linh đan có thể giải trăm độc nhét vào miệng hắn.

Hắn là đồ ngốc sao? Chẳng lẽ không biết ta chuyên dụng độc, trên người làm sao có thể không có thuốc giải độc? “Người là đồ ngốc sao?” Ta không khỏi trừng mắt nhìn hắn một cái. Nhưng hắn lại khẽ cười nói: “Cảm thấy có chút mất mặt. Nói lại, vừa rồi chạy trốn chết quan trọng hơn.” Ta cũng biết hắn vì không muốn ta lo lắng mới không nói, mặc dù hắn luôn đùa giỡn ta, nhưng lại thực tâm quan tâm tới ta. Đáy lòng không khỏi nổi lên một trận lo lắng, lại một lần nữa hừ nhẹ, “Quả nhiên ngốc đến không có thuốc nào cứu được ...” Hắn lại chỉ cười khẽ, bên trong nhưng lại có vài phần vui sướng cùng thỏa mãn. Thật sự trở nên ngốc nghếch. “Có điểm vui vẻ.” hắn nhìn ta, khóe miệng không khỏi hơi hơi giơ lên, “Hiện tại người không còn đường nào chạy thoát.” Một chỗ như cái động này, quả thật là không có đường nào chạy thoát. “Được rồi, tính người thắng, được chưa?” ... Ta có chút có lệ nói. Hắn lại kéo ta qua, có chút làm nũng nói: “Liễu Lăng, để cho ta dựa vào một chút được không?” ! “Uy uy, đừng có được một tác lại muốn tiến một thước, được tiện nghi còn khoe mẽ.” Ta lập tức lùi tay về, trừng mắt nhìn hắn bất mãn nói. “Liễu Lăng, thật vô tình a.” ... Hắn vẻ mặt ủy khuất. Ta nhặt chiếc mặt nạ màu bạc hắn vừa thuận tay bỏ xuống lên, lập tức che trên mặt hắn, “Tỷ tỷ không thể để mình bị xoay vòng vòng.” “Liễu Lăng, ta dường như có hơi choáng váng.” “Đừng nói giỡn nữa...” Lời vừa ra tới miệng, lại bởi vì nhìn thấy gương mặt tái nhợt của hắn mà đều nuốt lại toàn bộ. Hắn vì sao lại có vẻ thống khổ? Ta vội đi qua, nâng hắn dậy, để cho hắn tựa vào vai ta, “Rốt cuộc làm sao vậy?” Hắn suy yếu cười nói: “Thật bất hạnh, loại độc này không thuộc trăm độc.” Ta kéo tay hắn qua, này mới phát hiện độc thật sự không giải được. Đáng chết, giờ phút này trong tay ta không có thứ gì có thể chế giải được, hơn nữa ta cũng không biết rốt cuộc hắn trúng loại độc gì. Làm sao bây giờ? Hiện tại căn bản không thể đi lên, hơn nữa cho dù đi lên, cũng không thể toàn thân trở ra, đáy lòng ta một mảnh sợ hãi. Mà trên đỉnh núi, truy binh đã tới, tiếng ồn ào náo động càng lúc càng lớn. Ta cầu nguyện bọn họ không phát hiện ra nơi này, chỉ cần bọn họ rời đi, ta có thể nghĩ biện pháp trở lại đỉnh núi. Chỉ là những người đó lại chậm chạp không ly khai, vẫn ồn ào náo động như trước, nghe lại có vài phần chói tai. Bọn họ là không tin chúng ta ngã xuống? Hay là không tin bọn họ đã mất dấu chúng ta? “Liễu Lăng, ta có chút mệt nhọc.” Cơ Lưu Hiên tựa vào vai ta, thản nhiên nói. Ta đưa tay đỡ hắn, để cho hắn nằm trên đùi ta, không ngừng nói: “Chúng ta nói chuyện, nói chuyện sẽ không mệt nhọc.” Ta sợ hãi, sợ hắn sẽ ngủ không tỉnh lại, cũng sợ hắn sẽ bỏ mặc một mình ta. Loại cảm giác bị vứt bỏ này vẫn giống như tâm bệnh trong lòng ta, giống như mộng yểm bình thường vẫn dây dưa tới ta. Vừa cầu nguyện những người đó nhanh rời đi, vừa ôm Cơ Lưu Hiên không ngừng nói những chuyện không đâu bên tai hắn, đến cuối cùng ta đã có chút vô lại khóc nói: “Ta không cho người ngủ, nếu người ngủ ta sẽ không bao giờ để ý tới người nữa.” Đúng vậy, thực sợ hãi. “Được, ta không ngủ.” Hắn suy yếu đáp nhẹ. Đám người trên đỉnh núi không phát hiện cái động này, dần dần rời đi, tiếng ồn ào náo động cũng dần dần lắng xuống. “Không có việc gì, ta đưa người ra ngoài.” Giờ khắc này, mọi chuyện đều không quan trọng bằng nam nhân đang nằm trong lòng. Hắn vuốt cằm cười khẽ, “Được.” Rõ ràng sắp phải chết, vì sao còn cười đến thỏa mãn như vậy? Ngu ngốc, ngu ngốc, vì sao phải lộ ra loại vẻ mặt này, là muốn ta áy náy sao? Ta âm thầm nói một lần lại một lần.

184. Q.3 - Chương 185: Vô Tình Công Tử

Tiếng ồn ào náo động trên đỉnh đầu rốt cuộc không còn nữa, bốn phía khôi phục yên tĩnh, ta cao hứng ôm lấy Cơ Lưu Hiên, “Bọn họ đi rồi, ta sẽ nghĩ biện pháp đưa người ra ngoài.”

“Liễu Lăng, ta lại không muốn cử động thì sao giờ?” Hắn ngăn ta lại một chút, suy yếu tươi cười, “Cứ như thế này được không?”...

Giờ phút này, ta làm sao lại không biết là hắn đang suy nghĩ vì ta, từ trên nhảy xuống thì dễ, nhưng từ dưới muốn lên thì khó hơn nhiều, huống chi còn mang theo một người bị trúng độc như hắn.

“Ngu ngốc, tin tưởng ta.” Ta có chút run run ôm hắn, chỉ sợ hắn sẽ đột nhiên biến mất, “Chúng ta sẽ không có việc gì. Ta cam đoan.”

Hắn nâng tay, nhẹ nhàng xoa hai má ta, lúc này ta mới phát hiện mình bất giác đã rơi lệ.

Ta rất ít khi rơi lệ, trong trí nhớ chỉ có vài lần.

Một lần là trước mặt Mị, mà lần này, là trước mặt hấn.

Nếu là bình thường, cho dù thế nào ta cũng sẽ không tỏ vẻ yếu đuối trước mặt hấn, nhất định hấn cũng sẽ cười nhạo ta.

Chỉ là trong sơn động nhỏ hẹp này, ôm hấn như thế, cảm giác sợ hãi khi bị bỏ lại một mình lại một lần nữa dâng lên, về yếu đuối lại một lần nữa tái hiện.

“Nha đầu ngốc, ta còn chưa chết đâu.” Hấn cười khẽ, không có vẻ trêu chọc như bình thường, mà thản nhiên, tựa hồ còn xen lẫn một sự thỏa mãn, “Bất quá nàng vì ta mà rơi lệ, ta rất vui vẻ. Có lẽ về sau sẽ không còn cơ hội như vậy nữa. . .”

Ta đưa tay lung tung lau nước mắt trên mặt, nắm tay hấn nói: “Ai nói ta rơi lệ vì ngươi, ngươi vui vẻ cái gì.” Nói xong lời cuối cùng, trong thanh âm lại có chút ghen ngào, “Ngươi sẽ không có việc gì đúng không? Ngươi nói đi, nói ngươi sẽ không có việc gì.”

Hấn vẫn cười như trước, sắc mặt càng thêm tái nhợt, “Ừm, ta sẽ không có việc gì, nhất định sẽ không có việc gì.”

Nước mắt vẫn như trước không ngừng theo khóe mắt mà chảy xuống, ta vừa lung tung lau lệ, vừa lẩm bẩm: “Ta rất cao hứng.”

“Nha đầu ngốc.” Hấn vẫn mỉm cười thỏa mãn như trước, mang theo vài phần sủng nịch nói. Hấn như vậy, căn bản không giống với hấn bình thường, sự thay đổi này làm cho đáy lòng ta dâng lên cảm giác sợ hãi.

Hấn gọi ta như thế, rõ ràng vô cùng thân thiết như vậy, nhưng mà ta cũng không cảm thấy chán ghét, giống như bình thường vẫn là như vậy.

Ta đưa tay nâng hấn dậy, lời thề son sắt nói: “Đi, ta mang ngươi ra ngoài.”

Nếu còn cứ ngồi đây, ta thật sự sợ hãi.

“Liều Lãng, ta không muốn đi.” Hấn lại vẫn cố chấp như cũ không muốn rời đi.

“Đừng tưởng rằng như vậy ta sẽ cảm kích ngươi.” Nếu như hấn thật sự rời khỏi ta như vậy, ta sợ rằng sẽ áy náy cả đời.

Ta không cần người khác hy sinh cho ta như vậy, ta cũng không muốn rời khỏi nơi này một mình.

Không muốn mỗi lần đều là một mình cô độc, không muốn dễ dàng buông tay, rời đi một mình.

Trong lúc chúng ta đang tranh chấp, một đạo bóng đen đột nhiên từ trên trời giáng xuống, ngay sau đó đã đứng trước mặt chúng ta, lẳng lặng nhìn chúng ta, “Xem ra, ta cũng không đến chậm.”

Ta đỡ Cơ Lưu Hiên, để cho hấn tựa vào vai ta, tràn đầy đề phòng nhìn y “Ngươi là ai?”

“Người truy các ngươi.” Y thừa nhận không chút e dè, cặp mắt đen như mực kia toát ra vẻ thản nhiên lạnh lùng.

Ta không khỏi lui về phía sau vài bước, trừng mắt nhìn y nói: “Ngươi muốn Băng Ngưng kiếm, chúng ta có thể cho ngươi, chỉ cần ngươi dẫn chúng ta ra ngoài.”

Giờ phút này, mọi thứ đều không quan trọng bằng Cơ Lưu Hiên, huống chi Băng Ngưng kiếm với ta mà nói cũng không phải thứ quan trọng.

“Kiếm đâu?” Y vẫn như trước lạnh lùng nhìn chúng ta, “Chỉ cần các ngươi giao kiếm ra, ta lập tức mang các ngươi đi lên.”

Y thật sự chỉ vì kiếm sao?

Rõ ràng vừa rồi muốn bức chúng ta vào chỗ chết như vậy, hiện tại ta làm sao có thể tin tưởng y?

Huống chi giờ phút này ta thật sự không giao Băng Ngưng kiếm ra được.

“Băng Ngưng kiếm không ở đây, ngươi mang chúng ta lên trước, sau đó chúng ta sẽ mang ngươi đi lấy Băng Ngưng kiếm.” Ta nhìn người bên cạnh: “Còn có, đưa giải dược cho chúng ta.”

Người nọ nhẹ nhàng nở nụ cười, có vài phần thần nhiên trào phúng, “Các người cho rằng ta ngốc như vậy sao? Cho các người giải được, mang bọn người đi lên, vậy không phải các người lại có cơ hội chạy trốn sao?” .

Ta tự nhiên cũng biết y sẽ không tin tưởng chúng ta như thế, chỉ là ta thật sự không muốn lại kéo dài thời gian, nếu còn kéo dài thời gian nữa, ta sợ Cơ Lưu Hiên sẽ không chịu nổi.

“Vậy người muốn thế nào?” Lúc này tính mạng chúng ta đều nằm trong tay người khác, cũng chỉ có thể khuất phục.

Y ngừng lại, nhìn về phía Cơ Lưu Hiên, cười thầm, ” Liễm Vân công tử danh chấn thiên hạ, nhưng lại vì một nữ nhân mà chột vạt như vậy.”

“Vô Tình công tử danh chấn thiên hạ từ khi nào lại thành loại người đầu đầu lộ đuôi, ám sát người khác?” Cơ Lưu Hiên cũng thần nhiên trào phúng.

Vô Tình công tử ?

Một trong Tứ công tử, Vô Tình công tử ?

Bức họa của Vô Tình công tử, lúc trước ta cũng đã xem qua, đó là thứ mà Hạ Diệp thích nhất, cho nên trong ấn tượng của ta, Vô Tình công tử hẳn là một nam tử tao nhã.

Nay xem ra là ta sai lầm rồi.

Vô Tình công tử không nói gì, chỉ kéo mạnh ta qua đó, lại lấy từ trong lòng ra một viên thuốc ném cho Cơ Lưu Hiên, “Đây là giải dược, ăn vào ba canh giờ sau mới có thể cử động.” . . . “Người buông.” Ta giãy giụa muốn thoát ra khỏi tay y, nhưng y không hề có ý buông tay, ngược lại lại mở miệng nói: “Nữ nhân này ta mang đi, nếu người muốn cứu nàng, đem Băng Ngưng kiếm đến Mạch Vũ thành tìm ta.”

“Được, ta nhất định sẽ đến.” Cơ Lưu Hiên cầm lấy giải dược nuốt xuống, lại nhìn Vô Tình công tử nói: “Không cho phép người đả thương nàng dù chỉ một sợi tóc, bằng không ta nhất định sẽ không tha cho người.”

“Ta không có hứng thú giết nữ nhân.” Y khẽ hừ một tiếng.

Cơ Lưu Hiên nhìn về phía ta, trong mắt nhuộm dần ý cười, thần sắc cũng nhu hòa hơn, “Liễu Lăng, ta sẽ đến tìm người.”

Hắn dừng một chút, lại thỏa mãn nói: “Khoảng thời gian này thật vui vẻ, thì ra đây là cảm giác làm theo ý thích của mình.”

Ta cảm thấy lời nói cuối cùng của hắn có ý tứ, nhưng lại không đoán ra là ý gì.

Vô Tình công tử cũng không cho chúng ta nhiều thời giờ, lập tức kéo ta, điểm chân vào vách đá mượn lực bay lên đỉnh núi.

Đến đỉnh núi, ta mới phát hiện phía trên còn có vài người, bọn họ vừa thấy Vô Tình công tử đều cung kính nói: “Chủ nhân.”

Người bên cạnh khẽ lên tiếng, lại phân phó: “Lập tức về Mạch Vũ thành.”

Mạch Vũ thành, đô thành của Nam Mạch quốc, không nghĩ tới Vô Tình công tử lại cũng là người trong triều, ta lại một lần nữa đi tới nơi tập trung quyền lực cao nhất.

Tựa hồ như bên trong có một mối liên kết, mặc cho ta phản kháng như thế nào, cũng đều không tự giác bị cuốn vào chuyện này.

Thật sự là chỉ cần chạy càng xa càng tốt sao?

Giờ phút này ta thật sự không thể xác định. Hay là tiếp theo ta nên đi tới một nơi thật xa thật xa, tất cả mọi người đều không thể gặp lại.

Ta cười tự giễu, thủy chung lại không mở miệng nữa.

Rất nhanh bị mang ra khỏi rừng cây, sau đó bị nhét vào một chiếc xe ngựa, toàn bộ quá trình đó, ta đều cảm thấy luôn có một đôi mắt đang nhìn ta, tựa hồ mang theo cừu hận, chỉ là mỗi lần bất ngờ quay đầu lại, lại đều không thu hoạch được gì.

Xe ngựa từ từ lắc lắc, ta thuận theo tự nhiên nhắm mắt lại ngủ trên nhuyển tháp.

Được một đoạn đường, xe ngựa ngừng lại. Bên ngoài truyền đến một đạo thanh âm đậm đặc, “Xuống dưới ăn cái gì.”

Ta miễn cưỡng đứng dậy, vén rèm xuống xe.

Giờ phút này, bọn họ sớm đã cưỡi hắc y, đổi thành quần áo thương lữ bình thường, mà ta cũng thấy rõ gương mặt thật của Vô Tình công tử.

Nói như thế nào đây?

Rõ ràng là một gương mặt nho nhã, nhưng lại có tình mang theo vẻ lạnh lùng chớ lại gần. . .

Gương mặt như vậy nếu mỉm cười ôn hòa, nhất định sẽ là cảnh đẹp ý vui, nhưng người trước mặt lại giống như danh hiệu của hắn, thoát nhìn thực vô tình.

Chỉ là ‘nói vô tình nhưng lại hữu tình’, những bức họa của hắn mà ta đã từng xem, luôn lộ ra một cổ thần nhiên u buồn, làm cho người ta cảm thấy phải suy nghĩ.

Người như vậy, lại là vì chuyện gì mới có thể như thế?

Ta không khỏi than nhẹ một trận, dưới ánh mắt có chút kinh ngạc của hắn, thần nhiên đi tới giữa bọn họ, không chút khách khí cầm lương khô lên ăn.

Ta cũng không phải là người tự bạc đãi mình. Cũng sẽ không nói cái gì mà ‘không ăn của ăn xin’.

Hắn không nói gì, ngược lại lại ngồi xuống bên cạnh ta.

“Này, Vô Tình công tử?” . . . Ta không nhịn được mở miệng hỏi: “Ta cũng không chạy được, ngồi gần như vậy làm chi?”

Hắn liếc mắt nhìn ta một cái, không để ý đến ta, tiếp tục ăn lương khô.

“Này, có cần thiết phải tỏ vẻ vô tình như vậy không?” Ta bất mãn lắm lắm, lại đổi lấy ánh nhìn sắc bén khắp bốn phía, mà giờ phút này lại có một giọng nữ vang lên. “Là ta muốn giết người, làm sao vậy?”

Ta theo thanh âm nhìn lại, lập tức liền thấy một nữ tử nhìn ta đầy vẻ oán hận, chính là loại ánh mắt mà mấy ngày nay ta vẫn luôn cảm thấy.

Mà người này đúng là Âu Dương Thi Thi.

Lần trước ta tra được, ba năm trước nàng ta nhận lệnh trà trộn vào Danh Kiếm sơn trang, chiếm được sự tín nhiệm của trang chủ cùng trang chủ phụ nhân, sau đó gả cho Mạc Vân Hương, mục đích tự nhiên là Bằng Ngưng kiếm mà ba năm sau luyện chế thành.

Chỉ là không nghĩ tới chủ nhân của nàng là Vô Tình công tử.

Rất nhiều chuyện tiếp theo nhờ thế mà hiểu rõ, nàng ta biết Cơ Lưu Hiên, cho nên mới biết Bằng Ngưng kiếm trong tay ta.

“Câm miệng.” Vô Tình công tử lạnh lùng nói: “Đã làm sai chuyện còn dám tỏ vẻ đúng lý hợp tình như thế, ở Danh Kiếm sơn trang gây người ba năm, cho nên ngay cả mệnh lệnh chủ nhân cũng không nghe nữa phải không?”

“Công tử, thuộc hạ biết sai, xin công tử trừng phạt.” Âu Dương Thi Thi vội vàng cúi đầu nhận sai, nhưng cũng không quên hung hăng trừng ta liếc mắt một cái.

Ta quả thực cảm thấy kì lạ khó hiểu.

“Lui xuống đi.” Hắn tiếp tục ăn lương khô, chỉ đậm đặc nói: “Trở lại Mạc Vũ thành huấn luyện lại. Vì cảm tình cá nhân mà không để ý tới đại cục, kẻ như vậy không xứng đứng bên cạnh ta.

Thanh âm khiến trách lạnh lùng.

Mà Âu Dương Thi Thi lại không dám oán hận, chỉ cung kính nói: “Thuộc hạ hiểu được.”

“Những ngày này, người phụ trách sự an toàn của nàng ta.” Vô Tình công tử đột nhiên chỉ về phía ta, “Nếu nàng ta bị thương hoặc là biến mất, liền hỏi người.”

“Thuộc hạ hiểu được.” Âu Dương Thi Thi vẫn như cũ, dáng vẻ cung kính.

Chỉ là... ta có thể không đồng ý không?

Ta cũng không muốn ở cùng một chỗ với một kẻ muốn giết ta.

Ta đang muốn đưa ra dị nghị. Vô Tình công tử lại mở miệng nói: “Tiếp tục lên đường.”

Nói xong liền xoay người lên ngựa, căn bản không cho ta cơ hội mở miệng.

185. Q.3 - Chương 186: Nam Mạch Quốc Công

Ta tà tà tựa vào nệm, quả nhiên vẫn dầy dặn, mềm mại như trước, ngẫu nhiên nhắm mắt, ngẫu nhiên nhắc màn xe nhìn phong cảnh không ngừng biến hóa bên ngoài. Ta cực lực bỏ qua người bên trong xe, nhưng từ lúc bắt đầu lên xe, ánh mắt nàng ta vẫn chưa từng rời khỏi ta, đến cuối cùng, ta không nhìn được, miễn cưỡng mở miệng “Ta xinh đẹp như vậy sao? Sao lúc nào cũng nhìn chăm chăm ta vậy?...” Âu Dương Thi Thi khẽ hừ một tiếng, “Chủ tử nói, người có vấn đề gì sẽ hỏi ta, ta đương nhiên phải nhìn chăm chăm vào người. . .” “Vậy người cũng không cần dùng vẻ mặt như muốn giết ta như vậy.” . . . Ta có chút bất đắc dĩ hỏi: “Ta thực không nghĩ ra vì sao lại đắc tội người nữa! Làm gì mà có vẻ thâm cừ đại hận với ta vậy. . .” Nàng không để ý tới ta, thần thái vẫn ngạo mạn như trước, tuyệt không giống dáng vẻ người đàn bà chanh chua như lúc ở Danh Kiếm sơn trang! Nói thật, ta tình nguyện nàng là sư tử hà đông, cũng không muốn nàng âm dương quái khí như giờ. “Người không nói ta cũng biết.” Ta cố ý trào phúng nói: “Chắc người bị người ta bội tình bạc nghĩa? Cho nên nhìn thấy ta xinh đẹp như hoa liền nổi lên ghen tỵ?” Nàng mạnh nhìn thẳng ta, lửa giận trong mắt càng thêm bốc, “Loại người như người, luôn yên tâm thoải mái hưởng thụ sự bảo hộ của người khác, chẳng lẽ lại không biết suy nghĩ vì họ? “ Ta ngăn ra, không rõ ý nàng, nhưng cũng hiểu được mình vừa đâm trúng chỗ đau của nàng. Nàng quả thật là bị người ta bỏ rơi sao? Chỉ là nàng oán hận ta như thế, chẳng lẽ người kia là Truy Phong? Ta không quên lúc ở Danh Kiếm sơn trang, bọn họ đã ở chung một thời gian, vốn nghĩ tất cả cũng chỉ là do nàng ta gặp dịp thì chơi, không ngờ đều là thật sự! Nàng thật sự thích Truy Phong sao? “Truy Phong sao?” Ta không khỏi thử hỏi. “Thì làm sao? ” Nàng thần nhiên thừa nhận, cũng là một nữ tử dám làm dám chịu. Quả nhiên là Truy Phong sao? Chỉ là bọn họ trong lúc đó đã xảy ra chuyện gì khiến nàng oán hận ta như thế, thậm chí muốn đuổi giết ta. “Truy Phong không thích người. Người oán ta làm chi?” Ta có chút khinh thường nói: “Tính tình người như vậy. Nhìn thế nào cũng không thấy xứng với Tiểu Phong nhà ta.” Ta cố ý kích thích nàng, nói vô cùng ám muội. “Người... ..” Nàng chĩa vào người ta, nửa ngày không nói được một lời. Ta nhướn mày, nói: “Ta làm sao vậy?” ! “Không có gì, người thật sự có bản lĩnh. Ta kém người...” Ta vốn định kích thích nàng, khiến cho nàng nói ra tất cả, nhưng nàng lại dừng đúng lúc, quay đi không để ý tới ta nữa. Lần trước, vì đánh lạc hướng Cơ Lưu Hiền, Truy Phong đã đánh một chiếc xe khác đi về hướng ngược lại. Ta cũng đã nửa tháng không nhìn thấy hắn. Trong lúc đó đã xảy ra chuyện gì mà ta không biết? Có lẽ nàng nói cũng đúng. Ta đã quá yên tâm thoải mái hưởng thụ sự bảo hộ của Truy Phong cùng Tu La mà quên đi việc quan tâm tới bọn họ. Nữ nhân như ta, có lẽ thực sự nên bị đối xử như vậy. Ta không khỏi cười tự giễu, đưa mắt nhìn về phía ngoài cửa sổ, có lẽ ta thật sự nên để Truy Phong cùng Tu La rời đi. Ở bên cạnh ta bọn họ sẽ mất đi hạnh phúc của mình. Ta cũng không muốn để chuyện đó xảy ra. Chỉ là... Âu Dương Thi Thi, người thật sự có thể vì thích Truy Phong mà buông bỏ tất cả sao? Phản bội chủ nhân của người sao? Nếu không thể buông bỏ tất cả, vậy người có tư cách gì mà oán hận ta? Ở trong lòng người, Truy Phong cũng không quan trọng bằng chủ nhân của người? Chẳng lẽ Truy Phong nên giống như người bây giờ, đuổi theo giết chủ nhân của người sao? Ta lẳng lặng nhìn nàng một hồi, chung quy vẫn không nói ra miệng. Những lời này nếu là do ta nói, nàng ta tất nhiên sẽ không chịu nghe. Nói lại,

nếu nàng thật sự nguyện ý vì Truy Phong buông bỏ tất cả, ta làm sao có thể ích kỷ trói buộc bước chân Truy Phong? Tựa đầu vào vách xe, chậm rãi nhắm mắt lại, trong lòng lại nhớ tới ánh mắt kia... Ánh mắt Cơ Lưu Hiên, loại ánh mắt ấy làm cho ta có phần sợ hãi. Hẳn không có việc gì chứ? Trải qua một lần hoạn nạn kia, ta cảm thấy tựa hồ có vài thứ đã thay đổi. Trong lòng ta dần dần tiếp nhận hẳn, vương bận vì hẳn, vương bận đó không liên quan tới phong nguyệt, không liên quan tới tình yêu. Chỉ là...lúc nào cũng nhớ trong lòng. Loại cảm giác này cũng không tốt lành gì, cho nên rất nhiều khi, ta cũng không muốn dễ dàng tới gần một người nào, sợ rằng tới khi mình bắt đầu để ý, lại phải chịu cảm giác ly biệt. Hành trình thật sự gấp, ngoại trừ ngẫu nhiên sẽ dừng lại nghỉ, đại đa số thời gian đều đi. Thật giống như ở Mạch Vũ thành có cái gì quan trọng đang chờ ý. Là nữ nhân sao? Xem qua những bức họa của Vô Tình công tử, ta cảm giác được đáy lòng ý có một phần vương bận cùng ưu sầu, nay lại sáng tỏ. Cho dù là người như thế nào, một khi đối mặt với thứ mình để ý, sẽ không còn có thể giữ được vẻ bình tĩnh như bình thường nữa. Cơ Lưu Tiêu như thế, Dạ Khuynh Thành như thế, Vô Tình công tử cũng như thế. Dọc theo đường đi, ta phá lệ phối hợp, ngoại trừ ăn rồi ngủ, cũng không có suy nghĩ muốn chạy trốn, bởi vì ta biết, đang ở trong tay ý, ta không có cách nào chạy trốn. Nghĩ lại mình thực quá lười nhác, không chuyên tâm luyện võ, luôn nghĩ rằng, bằng vào một thân công phu hạ độc kia vẫn có thể độc bộ giang hồ, chỉ tới khi đụng phải cao thủ chân chính, mới phát hiện ngay cả chạy trốn cũng không có khả năng. Có lẽ từ giờ trở đi, ta nên cố gắng mà luyện tập võ nghệ, ít nhất ở thời khắc nguy hiểm cũng không cần liên lụy đến người khác. Nói là không muốn dựa dẫm vào người khác, nhưng lại không nghĩ rằng bất tri bất giác mình vẫn luôn dựa dẫm như vậy, quả thực là châm chọc. Mười ngày sau, chúng ta liền tới Mạch Vũ thành. Vô Tình công tử cơ hồ là càng không ngừng dừng lại, đi thẳng về một nơi nào đó, cặp mâu gian đạm mạc kia dường như cũng mang theo vẻ lo lắng cùng vui sướng. Mà ta cùng người khác đi tới một đại trạch có chút hẻo lánh. Mặc dù không quá hoa lệ, nhưng cũng to lớn đồ sộ, trên bức hoành có khắc ba chữ to rồng bay phượng múa: “Quốc Công Phủ”. Phủ Quốc Công? Chẳng lẽ Vô Tình công tử chính là Thừa tướng Nam Mạch quốc Vân Tế Du? Nam Mạch quốc tiền nhiệm quốc quân cả đời chỉ lấy một người, cũng chỉ sinh ra một đứa con gái. Đó là một trong hai đại tài nữ vang danh thiên hạ Thu Tịnh Nguyệt. Chỉ là, so với Thủy Bất Nhân xông pha trận mạc, tay nắm binh quyền, Thu Tịnh Nguyệt thân thể suy nhược, quanh năm ở trong cung tĩnh dưỡng, mà có lời đồn, Vân Tế Du cùng Thu Tịnh Nguyệt là thanh mai trúc mã, cũng sớm đã có hôn ước. Nay Thu Tịnh Nguyệt là nữ vương Nam Mạch quốc, lại bởi vì sức khỏe yếu, rất nhiều chuyện quốc sự đều là do Vân Tế Du xử lý, cho nên các đại thần Nam Mạch quốc đều tôn hẳn là quốc công. Xem ra, người Vô Tình công tử tâm tâm niệm niệm đó là Nam Mạch quốc quốc quân Thu Tịnh Nguyệt. Vậy u buồn là do bệnh của nàng? Ta ngừng ở cửa một hồi, mới theo bọn họ đi vào phủ quốc công. Chỉ là phủ quốc công to như vậy, lại chỉ có vài người hầu. Đúng là vô cùng thanh vắng. Ta không khỏi tò mò hỏi: “Không lẽ hẳn không ở nơi này? . . .” Lời vừa ra khỏi miệng, liền nhận ngay sự xem thường của Âu Dương Thi Thi, “Người không nói cũng không ai bảo người cảm điếc...” Dọc theo đường đi, dịch ý của nàng đối với ta thủy chung vẫn không giảm, ta cũng coi như không phát hiện. “Không nói thì thôi, có gì to tát...” Ta liếc mắt nhìn nàng ta một cái.”Ta cũng không phải người mù. Ta tự mình xem.” Âu Dương Thi Thi đang muốn mở miệng, ta miễn cưỡng vờ người, cố ý cười nói: “Thi Thi a, ta mệt mỏi, nhanh đi an bài phòng cho ta.” “Người cho ta là cái gì? ” Nàng hung hăng trừng mắt nhìn ta, vẻ mặt bất mãn. Ta vô tội nhún vai, “Ta đương nhiên là tìm người! Không phải công tử nhà người đã nói sao, nếu ta có việc gì, cứ hỏi người.” Nàng không thể phản bác, chỉ có thể hung hăng nói: “Đi theo ta.” ! Đi dạo một vòng, nhưng nàng lại cố ý đưa ta tới một gian phòng nhỏ hẻo lánh, “Muốn nghỉ ngơi thì vào đó...” “Được, ta đây đi nghỉ. Nhớ rõ đưa cơm đúng giờ cho ta.” Ta cười nhìn gương mặt sắp bùng nổ của nàng ta. “Cũng đừng quên, nếu ta có chuyện gì! Cứ hỏi người!” Không chờ nàng trả lời, ta liền đẩy cửa đi vào. Trong khoảnh khắc cửa khép lại, một tiếng mắng chửi ở bên ngoài vang lên, ta lại cười đến sáng lạn. Trong phòng thực đơn sơ, có giường, có bàn, cùng một án thư, trên bàn còn có một cây cầm. Rõ ràng nhìn qua là thấy đã rất lâu không có người ở, nhưng lại không nhiễm một hạt bụi, dường như thường xuyên có người quét tước. Chỉ là...phủ Quốc Công vì sao lại có một nơi như vậy? Hẳn là rất quan trọng đi, bằng không tại sao vẫn còn tồn tại, Âu Dương Thi Thi đưa ta tới đây lại có tính toán gì? Muốn ta xúc phạm điều cấm kỵ của Vân Tế Du, để hẳn giết chết ta sao? Ta không khỏi nhìn quanh bốn phía, trừ bỏ thư sahs, ngoài ra không còn một thứ gì khác. Vì thế ta chậm rãi đi qua, tùy tay cầm lấy một bức họa trên án thư, mở bức họa ra, phía trên vẽ một cô gái, tài vẽ rất tinh xảo, người vẽ cũng thực dụng tâm! Có thể vẽ được gương mặt, nụ cười của cô gái kia rất sống động. Cô gái trong bức họa, da thịt như tuyết, mi như liễu, mắt như sao, tuyệt đại tao nhã, hấp dẫn nhất là nụ cười của nàng, cười đến vô ưu, sáng lạn, tựa hồ thế gian này không có chuyện gì phiền não cả. Cô gái như vậy, hẳn là được bảo hộ rất tốt. Mà cái tên đề trên bức họa, rõ ràng là Vô Tình công tử.

Cô gái trong tranh là Thu Tịnh Nguyệt danh tiếng lẫy lừng sao? Ta nhìn nụ cười của nàng, trong nháy mắt lại cảm thấy hoảng hốt. Nàng thực may mắn, có cha mẹ kiêm điệp tình thâm, còn có một thanh mai trúc mã trân trọng bảo hộ nàng. Chỉ là trời cao vẫn rất công bằng, ban ân nhiều như vậy, cho nên không cho nàng một thân thể khỏe mạnh. Ta không khỏi buông bức họa cuộn tròn trong tay xuống, lại cầm một bức khác lên xem. Mỗi một bức họa ở đây đều là nàng, từng nét bút, nét họa đều tràn đầy tình yêu. Hẳn hẳn là thực yêu nàng. Bất quá chung quy đây cũng là chuyện của bọn họ, không liên quan tới ta. Đợi Cơ Lưu Hiên mang Băng Ngưng kiểm tới đây, ta sẽ rời khỏi Nam Mạch quốc, tất cả những chuyện này chung quy cũng chỉ là một khúc nhạc đệm mà thôi. Ta không tự giác cười cười, buông bức họa trong tay xuống, nhẹ nhàng chạm vào cây đàn. Cây đàn kia nhìn qua thực bình thường, chạm vào mới biết là một cây đàn tốt, vì thế không tự chủ được ngồi xuống, gảy lên. Lần đánh đàn trước đây dường như đã rất lâu rồi, mà giờ phút này ta lại có cảm giác hoảng hốt! Không khí như vậy, khúc nhạc như vậy...dường như rất lâu trước kia cũng đã từng có...lâu tới mức giống như đã là đời trước vậy. Lúc trước học đàn là Mị bắt buộc, cũng không phải ta muốn, chỉ là giờ phút này tựa hồ lại có thể hiểu được cảm giác gửi gắm tâm tình cho đàn...

186. Q.3 - Chương 187: Lưu Thủy Vô Tình

Có lẽ là vì một đường hành trình gấp rút, cả thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, bất tri bất giác ta đã ngủ thiếp đi. Lúc tỉnh lại, trời đã tối, bụng cũng đã đói. Nhưng vẫn không thấy bóng dáng Âu Dương Thi Thi đâu, quả thực đã bỏ quên ta ở đây sao? Vì thế liền đơn giản đứng dậy đi ra khỏi phòng. Bên ngoài một mảnh yên tĩnh, ánh trăng nhu hòa thản nhiên chiếu xuống, lại tăng thêm vài phần cô tịch cùng thanh lãnh. Ta đi dọc theo con đường mà lúc trước Âu Dương Thi Thi đã đưa ta tới, nhưng phủ Quốc Công to như vậy lại không thấy người nào, chỉ có đèn đuốc trên hành lang lay động trong bóng đêm, vài phần quỷ dị, vài phần buồn bã. Ta cứ như thế bị quên đi. Dọc theo hành lang gấp khúc, ta đi từng bước, cố ý tạo ra tiếng vang rất lớn, chỉ là trong bóng đêm yên lặng, ngoài tiếng vang đó, bốn phía vẫn một mảnh yên tĩnh như cũ. Chẳng lẽ bọn họ không sợ ta cứ như vậy rời đi sao? Thật sự yên tâm tới vậy sao? Vì thế ta cuống lên đi loạn ở phủ Quốc Công, muốn tìm đến phòng bếp, chỉ là ta còn chưa tìm được, một người liền nổi giận dùng đòn đi tới trước mặt ta, đúng là Âu Dương Thi Thi. Nàng vừa thấy ta liền quát: “Hơn nửa đêm, người không ngủ chạy đến đây làm chi? Giả thần giả quỷ sao?” “Ta đói bụng.” Ta trực tiếp xem nhẹ tức giận của nàng, thản nhiên nói: “Đi lấy gì cho ta ăn.” “Ăn, ăn, người chỉ biết ăn thôi sao?” lửa giận của nàng càng sâu, “Biết ta tìm người bao lâu rồi không hả?” “Ta đói bụng lắm, không rảnh nháo với người.” Mặc cho nàng tức giận đến chết khiếp, ta cũng cứ giả như không biết. Nàng một phen kéo tay ta, cũng không quản ta có muốn hay không, liền trực tiếp lôi ta chạy ra phía ngoài. “Làm gì thế? Ta rất đói bụng a.” Ta bắt đầu lẩm bẩm. Nữ nhân này, rốt cuộc là hận tới mức nào mới thích ép buộc ta như vậy. Âu Dương Thi Thi không để ý đến ta, lôi ta tới trước một cái xe ngựa, “Đi lên.” “Đi đâu?” Ta nhìn nàng, miễn cưỡng nói: “Còn có, ta mệt muốn chết rồi, không muốn cử động...” Lửa giận trong mắt càng thêm bốc, Âu Dương Thi Thi không có ý tốt mở miệng: “Bảo người đi lên thì đi lên, đừng có nhiều lời vô nghĩa như vậy.” Còn chưa chờ ta mở miệng, phía sau đã có một lực đạo mạnh mẽ đẩy ta lên, ta cảm thấy ngã vào xe ngựa, đầu còn đụng vào vách xe, hơi hơi đau. Quả nhiên có cao thủ ám vệ trông chừng ta sao? Ta cũng sớm biết Vân Tế Du sẽ không lơ là như thế. Nhu nhu chỗ đầu bị đụng đau, đáy lòng không khỏi nguyên rủa một phen. Âu Dương Thi Thi cũng lên xe, phân phó xa phu vài câu, xe ngựa liền xuất phát, ta cũng không biết nó chạy về hướng nào nữa. Âu Dương Thi Thi lạnh lùng nghiêm mặt, hiển nhiên không cho ta cơ hội hỏi rõ. Thôi, đằng nào thì đi đâu cũng giống nhau. Vì thế ta đơn giản không hỏi gì, tựa vào vách xe. Không biết đi bao lâu, cuối cùng xe ngựa cũng ngừng lại, bên ngoài truyền đến một thanh âm có vẻ tang thương. “Âu Dương cô nương, tới...” Âu Dương Thi Thi vén rèm xe, sau đó quay đầu nói với ta: “Xuống dưới.” Lúc này ta không nói gì thêm, ngoan ngoãn theo nàng xuống xe! Ta cũng không muốn lại bị ngã cảm mạo một lần nữa. Chờ ta xuống xe, nương theo ánh sáng trước mặt mới có thể nhìn rõ kiến trúc bên ngoài, lại chính là hoàng cung. Từng ở hoàng cung Đông Hải quốc, cũng từng tới hoàng cung Tây Việt quốc, không nghĩ tới nay còn tới cả Nam Mạch quốc, không biết vì sao trong lòng lại ỉn ỉn dâng lên một nỗi sợ hãi khó hiểu. Những nơi thế này, ta vốn không muốn đặt chân tới, vì sao hết lần này tới lần khác lại vẫn bị cuốn vào? Quả thực là khó tránh khỏi sao? Âu Dương Thi Thi đi phía trước đã không kiên nhẫn thúc giục: “Đi

nhANH lÊN.” Khẽ thở dài một cái, cuối cùng ta cũng cất bước đi theo. Âu Dương Thi Thi dẫn ta đi thẳng tới cửa hông bên cạnh cửa cung, giơ một khối lệnh bài ra cho thị vệ xem, liền dẫn ta đi thẳng vào trong. Vừa đi vào, đã thấy có người đi tới trước mặt. Vừa thấy Âu Dương Thi Thi đến liền mở miệng nói: “Đã mang người đến sao?” Âu Dương Thi Thi chỉ vào ta nói: “Mang đến rồi. Công tử thế nào?” “Bệnh tình của nữ vương rất nguy kịch, công tử ở bên cạnh người, muốn ta đưa nàng ta tới Tịch Kính đình.” Người nọ cúi đầu nói: “Ta nghĩ, trong thời gian này, công tử sẽ không rời nữ vương, cho nên mới bảo đưa nàng ta vào cung.” Thu Tịnh Nguyệt bệnh rất nguy kịch? Thật đúng là thiên đồ hồng nhan. Không biết vì sao lại có vài phần tò mò với nàng? Có lẽ là do đã nghe danh nàng ta, muốn nhìn một chút xem Thu Tịnh Nguyệt vang danh thiên hạ rốt cuộc phong tình như thế nào. “Công tử suy nghĩ thực chính xác, nàng ta rất giỏi hoạt....” Âu Dương Thi Thi nghiêng đầu liếc nhìn ta một cái, nói. Giỏi hoạt? Ta thật sự nhu thuận a, ngay cả chạy trốn cũng chưa từng thử, thế nhưng lại vu hãm ta, xem ra Âu Dương Thi Thi quả thực căm ghét ta. “Đừng nhiều lời nữa, mau đưa nàng ta tới Tịch Kính đình.” người tới lơ đãng liếc mắt nhìn ta một cái, nói với Âu Dương Thi Thi. “Đi thôi, còn ngây ra đây làm gì? .” Âu Dương Thi Thi lờ ta, không vui nói. Ta không khách khí hất tay nàng ra, nói với người kia: “Mang ta đi gặp công tử nhà người.” “Công tử hiện tại không có tâm tư gặp người.” Trong giọng nói của hắn có vài phần không kiên nhẫn, “Người vẫn nên ngoan ngoãn tới Tịch Kính đình đi.” Ta nhếch môi, sâu kín cười, “Nếu ta nói có thể cứu nữ vương nhà các người thì sao?” Thu Tịnh Nguyệt bị bệnh gì, ta cũng không biết. Chỉ là, có lẽ ta thật sự có thể cứu nàng. Thu Tịnh Nguyệt, ngay cả nghĩ cũng cảm thấy có một sự thân thiết khó hiểu. Là vì vừa mới nhìn thấy những bức họa kia sao? Hay là vì nụ cười thiên chân giống như Cơ Lưu Ẩn của nàng? “Bằng vào người?” trong thanh âm Âu Dương Thi Thi có vẻ khinh thường. Ta thản nhiên nở nụ cười, “Đừng quên ta vốn là cung chủ của Kính Nguyệt cung, một người giỏi dụng độc, cũng chính là một người giỏi y thuật.” Âu Dương Thi Thi còn muốn nói thêm gì. Người nọ lại nhanh hơn nàng một bước, nói: “Được! Ta mang người đi gặp công tử.” “Vẫn là vị này biết nói đạo lý, không giống như kẻ nào kia.” ta không dấu vẻ châm chọc. Liễu Lăng ta cũng không phải kẻ có thể dễ dàng khi dễ. Ta cũng không nợ Âu Dương Thi Thi cái gì. Không cần thiết phải nén giận với nàng ta. Chờ Cơ Lưu Hiên đến, chúng ta ai đi đường đấy. “Người...” Âu Dương Thi Thi chỉ vào ta, tức giận không thôi. Ta vút cho nàng một nụ cười sáng lạn, liền kiêu ngạo rời đi, để mặc nàng ta đứng một mình mà tức giận. Người nọ đưa ta tới Tuyền Phượng cung liền dừng lại, “Người chờ ở đây, ta đi bẩm với công tử.” “Ta tuy là con tin, nhưng các người cũng không thể ngược đãi, ngay cả cơm tối cũng không cho ăn chứ?” ta gọi lại trước khi hắn xoay người rời đi. Hắn liếc mắt nhìn ta một cái, lại phân phó cung nữ bên người!”Đi mang chút đồ ăn tới cho vị cô nương này.” Cung nữ lên tiếng trả lời rồi đi, hắn cũng xoay người đi tới trước cửa. Không lâu sau, cơm đã được đưa lên, đúng là trong cung có khác, hiệu suất làm việc thực khác biệt. Ta không chút khách khí ngồi ăn, cũng không để ý tới cung nữ kia đang che miệng cười khế. Bữa cô nương thích tùy tâm sở dục, tự nhiên không cần để ý tới dáng vẻ dùng cơm. Chờ ta ăn xong được một lát, Vân Tế Du mới cùng người nọ đi tới, vừa thấy ta liền trầm giọng nói: “Người thật sự có thể trị bệnh? Nếu dám gạt ta, ta cũng không quan tâm tới chuyện lúc trước đã đáp ứng không thương tổn tới người.” Cặp mắt sâu thẳm của hắn tựa hồ có vẻ vui sướng, chỉ là lại cẩn thận như vậy, tựa hồ sợ hy vọng quá lớn, kết quả lại thất vọng cũng càng nhiều. “Ta đương nhiên biết trị bệnh, cũng sẽ đem toàn lực ra để trị bệnh.” Ta thản nhiên nở nụ cười, “Ta cũng sẽ không lấy sinh mệnh chính mình ra làm trò đùa.” Hắn nhìn ta hồi lâu, mới dậm dậm ném một câu, “Đi thôi.” Ta đứng dậy, đi theo nam tử phía trước, thẳng đến một chỗ hương khuê, bên trong đều là mùi thảo dược phiêu tán. “Vào đi thôi.” nam tử trước mặt dừng cước bộ, xoay người nhìn ta. Ta đáp nhẹ, sau đó vòng qua bức bình phong đi vào. “Thiên Dục là huynh sao?” Trên giường truyền đến một thanh âm mỏng manh, gọi cũng là một cái tên xa lạ. Chẳng lẽ đây là tên tự của Vân Tế Du sao? Ta không nghĩ nhiều, lại đến gần vài bước, cung kính kêu một tiếng, “Tham kiến nữ vương!” Người trên giường hơi hơi ngẩng đầu, nhìn thấy ta không khỏi sửng sốt, “Người là ai? “ “Ta tới xem bệnh cho nữ vương.” Ta ngược mắt nhìn, trộm dò xét nữ tử trên giường, lại phát giác cô gái xinh đẹp sắc mặt tái nhợt này, căn bản không phải là cô gái tươi cười sáng lạn như hoa trong bức họa. Bức họa đó rõ ràng là do Vô Tình công tử họa, vì sao người trong bức họa lại không phải nữ vương trước mắt, chẳng lẽ ta nghĩ sai ở đâu rồi sao? Ánh mắt Vân Tế Du lo lắng chân thật như vậy, ẩn chứa cảm tình như vậy, chuyện này đến tột cùng là sao? Chẳng lẽ hắn yêu hai nữ nhân? Người trong họa không phải là Thu Tịnh Nguyệt? Trong lòng suy nghĩ ngàn vạn, lại không nên biểu lộ ra, vì thế ta cúi đầu đợi nàng trả lời. Trầm mặc hồi lâu, nàng mới thản nhiên nói: “Thiên Dục, huynh tiến vào.” Vân Tế Du từ phía bên ngoài bức bình phong tiến vào, thần sắc ôn hòa nhìn người trên giường, “Làm sao vậy? Mật nhi?” Hắn gọi nàng ta là Mật nhi, chẳng lẽ là nữ danh? Ta cảm thấy tất cả chuyện này đều có vẻ kì quái. “Muội đã nói rồi, bệnh này của muội không trị được.” Người trên giường liếc mắt nhìn ta, thần sắc có chút thương hại,

sau đó lại nói với Vân Tế Du: “Muội chỉ muốn được gặp lại huynh ấy một lần...” Về mặt nàng ưu thương, mày liễu đau xót nhú lại, căn bản không thể so sánh với cô gái trong bức họa. Nàng không phải cô gái kia. Nụ cười như hoa của cô gái trong bức họa kia, lại là vì ai mà nở rộ? ‘Huynh ấy’ trong miệng nàng là ai? Tình yêu khắc cốt ngưng tụ trong đáy mắt kia, dường như lại không phải là dành cho nam tử tìm mọi cách yêu thương nàng trước mặt. Thì ra là hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình. Thảo nào Vô Tình công tử lại thành cái dạng này. Tâm đau đớn cùng cực, cuối cùng cũng chỉ có thể dùng vẻ lạnh lùng để ngụy trang. Ta không khỏi liếc mắt nhìn nam tử bên cạnh, chỉ thấy vẻ mặt hẩn ẩn nhẵn, bàn tay gắt gao nắm chặt ở bên sườn, ngay cả các đốt ngón tay cũng trở nên trắng bệch. Ngay sau đó, hẩn mạnh mẽ quay đầu nhìn về phía ta, có chút giận dữ: “Còn không mau chữa bệnh, thất thần ra đó làm gì?” Hẩn lại trút giận lên người ta. Ta không khỏi thấp giọng nguyên rủa một tiếng, đi tới trước giường. Người trên giường có chút kích động, gương mặt vốn tái nhợt cũng đỏ lên vài phần: “Thiên Dục, muội không cần trị bệnh, muội chỉ muốn gặp huynh ấy.” “Hẩn sẽ không gặp muội, là chính muội phản bội hẩn.” Ánh mắt Vân Tế Du có chút phức tạp, cuối cùng vẫn lựa chọn dùng lời nói làm thương tổn tới nàng ta. Sắc mặt người trên giường nháy mắt lại trở nên trắng bệch, vẻ mặt chua xót, miệng lẩm bẩm: “Đúng vậy, huynh ấy sẽ không tha thứ uội.” Ta không biết người mà hai người bọn họ nói là ai, ta cũng không thể biết được ân oán giữa bọn họ, chỉ là, trong lòng cảm thấy có chút bất đắc dĩ, vô cùng bất đắc dĩ, cảm giác ấy không tự chủ được, cứ trôi lên trong lòng. Vương phải tình yêu, cho dù có tài giỏi thế nào đi chăng nữa cũng vẫn sẽ tiêu tụy điều linh như thế. Hai đại tài nữ đương thời, Thủy Bất Nhân đã như thế, không ngờ Thu Tịnh Nguyệt cũng lại như vậy. Có phải trái tim nữ tử quá nhỏ bé, không thể chứa được toàn bộ thiên hạ, chỉ có thể chứa được một nam nhân mà mình yêu? Sắc mặt Vân Tế Du có chút trắng bệch, hẩn gắt gao nắm lấy tay nàng ta, tràn đầy hối hận: “Mật nhi, ta sẽ tìm được hẩn. Muội phải nhanh khỏe lại, đến lúc đó, hẩn sẽ tha thứ uội!” “Thật sự sao?” Cô gái sâu kín nở nụ cười, có chút trông mong “Thật chứ?...” “Phải, nhất định là như vậy. Mật nhi cũng không phải cố tình phản bội hẩn.” về mặt Vân Tế Du trở nên ôn hòa, giống như có thể nặn ra nước. Cô gái gật đầu nói: “Được, muội trị bệnh.” Gương mặt ngưng trọng của Vân Tế Du rốt cuộc cũng thả lỏng, quay lại nói với ta: “Nhanh đi!” Ta tiến lên vài bước, cầm lấy cổ tay mảnh khảnh của Thu Tịnh Nguyệt, còn thật sự bắt mạch. Nội tức của nàng thực hỗn loạn, không giống như sinh bệnh, mà giống như bị hạ một loại độc mãn tính, cũng có thể là vài loại. Chỉ là, một người tôn quý như thế, sao có thể dễ dàng bị hạ độc, trừ phi là bị người vô cùng thân cận hạ. Nghe đồn, Thu Tịnh Nguyệt từ nhỏ đã không khỏe, mà người trước mắt quả thực trong thân thể đã tích độc mười mấy năm. Rốt cuộc là kẻ nào nhẫn tâm hạ độc một đứa nhỏ như vậy? Ta không khỏi liếc nhìn Vân Tế Du một cái, chỉ thấy vẻ mặt hẩn khấn trương, không giống như giả vờ, xem ra cũng không biết chuyện nàng trúng độc. Ta lại liếc nhìn nữ tử trên giường, lại thấy vẻ mặt nàng thản nhiên, tựa hồ không hề có chút khấn trương đối với thân thể của chính mình. Nàng biết rõ tình trạng của mình sao? Độc được trong cơ thể nàng cực kì kì quái, đại phu bình thường đúng là không thể chẩn đoán ra được. Nếu không phải ta tinh thông độc dược, chỉ sợ cũng không thể biết được. “Thế nào? Người rốt cuộc có thể xem được không? Vân Tế Du lo lắng thúc giục. Ta mỉm cười, nói với hẩn: “Ta sẽ lưu lại điều trị cho nữ vương, quốc công an tâm chờ tin tốt đi.” “Tốt nhất là người thật sự có thể trị được.” Hẩn uy hiếp. Ta mỉm cười, không bị ảnh hưởng chút nào: “Đương nhiên là thật.” Vân Tế Du đi tới trước giường, ngồi xuống bên cạnh, bàn tay ôn nhu mơn trớn gương mặt tái nhợt của nữ tử kia: “Mật nhi, không cần lo lắng, không có việc gì.” Nàng hơi hơi gật đầu: “Thiên Dục, cảm ơn huynh.” Hẩn ngồi bên cạnh nàng một hồi, mới đứng dậy rời đi. Trước khi đi còn phân phó một câu: “Chiều cổ Mật nhi cẩn thận. Cần gì phải người tới nói với ta một tiếng.” Ta đáp nhẹ, sau đó ở lại, trở thành đại phu bên cạnh Thu Tịnh Nguyệt.

187. Q.3 - Chương 188: Trí Nhớ Tái Hiện

Năm ngày. Ta ở bên cạnh Thu Tịnh Nguyệt, cẩn thận chiếu cố nàng năm ngày. Độc tố trong thân thể nàng tuy chưa hoàn toàn hết nhưng cũng đã được ức chế phần nào, gương mặt tái nhợt kia cũng chậm rãi hồng nhuận hơn. Trong năm ngày nàng, nàng nói chuyện rất ít, luôn ngơ ngác nhìn lên đỉnh trướng, tinh thần mông lung. Ta cũng không chủ động nói chuyện, đại đa số thời gian đều lẳng lặng cùng nàng. “Liễu Lăng, có thể điu ta đứng lên không?” Người trên giường đột nhiên lên tiếng. Đây là lần đầu tiên trong năm ngày, nàng chủ động nói chuyện cùng ta. “Vâng” Ta cười đứng dậy, đi tới bên cạnh nàng, nhẹ nhàng nâng nàng

dậy. Nàng xúc chấn lên, đứng dậy xuống giường, mà trong khoảng khắc đó, ta rõ ràng nghe được một tiếng va chạm thanh thúy, nhìn lại phía đó, lại thấy hai chân của nàng bị một sợi dây xích xích chặt lại. Này...là sao? Ta không khỏi có chút giật mình, không rõ chuyện đang nhìn thấy là sao nữa. Có lẽ là vì chú ý tới tầm mắt của ta, nàng sâu kín mở miệng: “Nghịch duyên trước kia...nay muốn giải cũng khó.” Trong lời nói có vẻ không chút để ý. Giờ phút này ta đã hiểu được, sợi dây xích kia không phải dây xích bình thường, bằng không nàng cũng sẽ không để nó đeo trên chân mình, cũng hiểu được mục đích của Vân Tế Du khi muốn đoạt Băng Ngưng kiếm. Nhất định là vì sợi dây xích này. Băng Ngưng kiếm là lợi khí hiếm có, chỉ có nó mới có thể chặt đứt được dây xích này. Hóa ra, lại là vì một chữ Tình. Ta không khỏi khẽ thở dài, nhưng cũng không nói gì nữa. Nàng đi tới bên cửa sổ, nhìn cảnh thu có chút thê lương bên ngoài, thản nhiên nói: “Thật sự đã lâu ta không ra ngoài.” “Ta đi cùng người nhé?” Ta không khỏi đi lên vài bước, đứng phía sau nàng. Cô gái nhu nhược như thế, lại mang vẻ u buồn dịu dàng, làm cho nàng thoát nhìn rất giống một pho tượng cô độc. Người như vậy, có lẽ nên được người ta nâng trong lòng bàn tay mà yêu thương. Không biết vì sao, ta có cảm giác người trước mắt cùng Thu Tịnh Nguyệt trong tưởng tượng của ta có chút bất đồng. Chỉ là...tưởng tượng chung quy cũng chỉ là tưởng tượng, sự thật trước mắt, ta cũng không thể tranh cãi gì. Đáy lòng chỉ là có chút thất vọng mà thôi. Ta vốn nghĩ nàng vang danh thiên hạ, nhất định phải là một cô gái khác thường, nhất định là phong hoa tuyệt đại, mặc dù đứng trên quyền vị thuộc về nam tử, cũng khó dấu được hào quang, chứ không phải một thiếu nữ thương tâm vì tình giống như trước mắt. Chung quy cũng là do ta đã tưởng tượng quá mức tốt đẹp. Có nhiều khi, lời đồn cũng chỉ là lời đồn, không thể tin được. Nàng không trả lời, chỉ hơi hơi xua tay. Ta cũng không nói nữa, chỉ lẳng lặng đứng phía sau nàng, nhìn theo bóng dáng cô đơn của nàng. Cũng không biết chúng ta đứng như vậy bao lâu, ta chỉ biết Vân Tế Du xuất hiện, phá vỡ hết thảy. “Mật Nhi, muội...” Vân Tế Du từ bên ngoài bức bình phong tiến vào, nhìn thấy Thu Tịnh Nguyệt đứng bên cửa sổ, vẻ vui mừng hiện rõ trên nét mặt, vội vàng tiến lên, lập tức ôm nàng trong lòng, “Cảm thấy tốt hơn nhiều rồi sao?” căn bản chính là tự động bỏ qua sự tồn tại của ta. Thu Tịnh Nguyệt tựa vào lòng hắn, hơi hơi gật đầu “Ừm, cũng nhờ Liễu Lăng cô nương.” Lúc này Vân Tế Du mới chú ý tới sự tồn tại của ta: “Xem ra người cũng có chút bản sự.” Ngữ khí của hắn khiến ta có chút khó chịu, vì thế hờ hững nói: “Ta chưa bao giờ làm chuyện gì mà không chắc chắn.” Cũng không chờ hắn mở miệng, ta liền xoay người đi, thời khắc như thế, ta tự nhiên cũng nên biết thức thời một chút. Phía sau truyền đến tiếng than nhẹ, có chút sợ hãi của Thu Tịnh Nguyệt: “Thiên Dục, muội cảm thấy Liễu Lăng rất giống nàng ta...” ‘Nàng ta’? Hay là ‘hắn ta’? Ta giống ai? Nghe nhắc tới tên mình, ở bên ngoài bức bình phong, ta không khỏi dừng cước bộ. “Nàng ta sẽ không trở về nữa.” Thanh âm Vân Tế Du sâu kín truyền tới, có chút thê lương. Mà trong lòng ta, lại truyền đến một nỗi thương cảm, thản nhiên đau xót, cũng khác cốt rõ ràng. Ta có chút quyết đoán rời đi, không muốn nghe những chuyện không hiểu mà họ nói nữa, nghe được chỉ khiến ta càng thấy kì quái. Hoàng cung Nam Mạch quốc này, khắp nơi đều tràn ngập vẻ quỷ dị, từ một khắc khi ta đi vào kia, đáy lòng luôn cảm thấy có một nỗi sợ hãi, tựa hồ như có thứ gì đang chậm rãi thay đổi. Rốt cuộc vì sao ta lại ở đây? Vì sao lại bị cuốn vào những rắc rối phức tạp trong đó? Ta bước đi nhanh hơn, giống như muốn thoát ra khỏi nơi đầy rẫy mộng yểm này. Mà tới khi ta tỉnh táo lại, lại không biết bản thân đang ở chỗ nào nữa. Nhìn quanh bốn phía, giật mình như mộng. Một khắc trước rõ ràng còn đang ở cung điện hoa lệ, lúc này lại đang đứng trước một cung điện đổ nát, cảm giác thê lương đau khổ lập tức tràn ra trong lòng ta. Tựa hồ giống như có thứ gì sắp phá vỡ trời buộc mà thoát ra. Trước mặt là những gì còn sót lại của một cung điện đã bị hỏa thiêu, tường đổ sập, cửa sổ bị tàn phá, còn có cỏ dại vô cùng tươi tốt kia, hết thảy giống như đang kêu gào, xưa kia phồn hoa, mà nay... Lòng ta cảm thấy sợ hãi, thân thể không tự chủ được lui lại vài bước. “Có người không? Ám vệ, hắc y nhân đại ca?” Ta hoảng sợ hô: “Mau ra đây! Mang ta ra khỏi đây.” Cảm giác sợ hãi đột nhiên ập tới, cơ hồ khiến ta không thể chống đỡ được. Ta biết Vân Tế Du luôn phái người giám thị ta, cho nên không ngừng hô lớn, chỉ cần thoát ra khỏi nơi này là được rồi. Nhưng không có ai đáp lại ta, bốn phía vẫn tĩnh lặng như trước, chỉ có thanh âm của ta vang vọng lại. Rõ ràng ta có thể xoay người tránh đi, nhưng thân thể lại không thể cử động, giống như bị cái gì đó trói chặt. Có vài thứ từ trong đáy lòng chậm rãi hiện lên, giống như đao quang kiếm ảnh, ánh lửa nổi lên bốn phía. Ta hét to một tiếng, liều mạng bỏ chạy, nép vào một sơn động trong hẻm núi bên cạnh hồ. Giờ phút này dĩ nhiên ta không có thời gian nghĩ tới việc vì sao mình lại biết ở đây có một sơn động có thể giấu người vào. Ta chỉ biết là đầu rất đau, trong đầu không ngừng có những hình ảnh xẹt qua, giống như thủy triều ào ào đánh tới. Loạn, thực loạn. Trước mắt ta dường như chỉ có một màu đỏ tươi, tựa hồ còn ngửi được cả mùi máu. Cái vài thứ từ từ hiện lên trong đầu. “Huynh tên là gì?” Cô gái có lúm đồng tiền sáng lạn mỉm cười với một thiếu niên vẻ mặt ôn hòa. Thiếu niên nhẹ nhàng cười, nhìn như ôn hòa, bên trong lại ngưng tụ vẻ thản nhiên xa cách: “Ta tên là Thiên Dục.” “Ta

có thể gọi huynh là Dục ca ca không?” Cô gái tươi cười sáng lạn, tràn đầy chờ mong hỏi. Trong lòng thiếu niên còn ôm một cô gái gương mặt tái nhợt khác, nàng ta chậm rãi mở mắt, có chút suy yếu nói: “Dục ca ca, Mật Nhi hơi lạnh.” Ánh mắt xa cách tiêu tán, thiếu niên nhìn cô gái trong lòng, đầy vẻ ôn nhu: “Ừm, Dục ca ca đưa Mật Nhi đi nghỉ ngơi.” “Ta có thể gọi huynh là Dục ca ca không?” Cô gái phía sau không buông tha, cười đến sáng lạn. Thiếu niên không quay đầu, chỉ thản nhiên nói: “Cô là công chúa, ta không dám trèo cao.” “Dục ca ca...” Vẫn là lúm đồng tiền sáng lạn như trước, cô gái vẫn đuổi theo phía sau thiếu niên. Ánh mắt thiếu niên thủy chung vẫn xa cách, thảnh thọa lại lộ ra vẻ không thể nề hà. Mà hắn, thủy chung vẫn ôm cô gái ốm yếu kia, ôn nhu gọi nàng là Mật Nhi. “Dục ca ca, ta thích huynh, lớn lên ta chiêu huynh làm phò mã của ta được không?” Cô gái tựa hồ vĩnh viễn không biết tới sự u sầu, luôn mỉm cười sáng lạn. Nàng nói những lời lớn mật như vậy, nhưng nhìn thấy lúm đồng tiền của nàng, sẽ không có người nào nở trách cứ nàng. Thiếu niên chỉ lẳng lặng nhìn nụ cười của nàng, ánh mắt luôn mang một vẻ thản nhiên u buồn, hắn luôn nói: “Cô là công chúa.” “Không, Dục ca ca, gọi ta là Liễu Lăng đi.” Đây chính là tên tự của nàng, cũng chỉ có nàng mới biết. Thiếu niên không nói gì, nhưng lại nhớ kỹ tên của nàng. Từ đó về sau, đây là bí mật giữa hai người bọn họ. Những khi không có người, hắn luôn gọi nàng là Liễu Lăng, mà nàng luôn tươi cười gọi hắn là Dục ca ca. Không biết từ khi nào, thời gian bọn họ ở chung càng ngày càng dài. Chỉ là...người thiếu niên yêu thương nhất vẫn là cô gái sắc mặt tái nhợt kia, là Mật Nhi. “Dục ca ca, ta thật vui khi huynh trở về cùng ta.” Trong ba năm, nàng đã học được rất nhiều điều, trở lại hoàng cung Nam Mạch quốc. Hắn là sư huynh của nàng, đầy bụng tài hoa, lúc này hắn trở về cùng nàng, lúc này đây, bên cạnh hắn không có Mật Nhi nữa. Một năm nay, hắn đối xử với nàng rất tốt, thực dụng tưng nàng, hắn luôn ôn nhu nhìn nàng, gọi nàng là Liễu Lăng. Hắn luôn gánh vác tất cả vì nàng. Hắn là Dục ca ca hiểu rõ nàng nhất. Nàng thiếu chút nữa đã quên vẫn còn một cô gái mảnh mai kia, đó từng là người mà hắn sủng ái nhất. Một năm sau, Mật Nhi tới Nam Mạch quốc. Từ đó về sau, giữa bọn họ lại có thêm một người. Mật Nhi trong sáng, vĩnh viễn ôn nhu như nước. Nàng cũng rất thích Mật Nhi, đối đãi nàng ta như với tỷ tỷ. Mật Nhi cũng luôn thích ở cùng một chỗ với nàng. Hai người bọn họ, một tĩnh một động, lại luôn có thể chơi với nhau thật lâu, thật lâu. Không lâu sau, nàng biết Mật Nhi thích biểu ca của nàng, tuy rằng Mật Nhi không nói, nhưng nàng biết. Có những thứ, nàng nghĩ sẽ trở thành vĩnh cửu, nàng nghĩ rằng mình sẽ mãi vui vẻ như vậy, nghĩ rằng Dục ca ca sẽ vĩnh viễn là Dục ca ca của nàng, mà Mật Nhi cũng vĩnh viễn là tỷ muội tốt nhất của nàng. Chỉ là sai lầm rồi, có lẽ ngay từ đầu đã là sai lầm rồi. Máu nhiệm đỏ cung điện, nàng thấy Dục ca ca nàng yêu nhất đâm kiếm xuyên qua ngực phụ vương mẫu hậu nàng. Nàng hô to, vì sao, là vì sao? Vì sao lại như vậy, rõ ràng phụ vương thực thích Dục ca ca, rõ ràng bọn họ đã có hôn ước, vì sao hắn lại làm như vậy? Nụ cười sáng lạn kia rốt cuộc đã biến mất trong ánh nắng, trong lòng đã có sự đau xót, oán hận, cùng với không cam lòng. “Không có vì sao, bởi vì từ đầu tới cuối ta đều dối gạt người, cho tới bây giờ ta vốn cũng chưa từng thích người.” Nàng nghe thấy hắn nói như thế, nàng nhìn thấy trên y phục trắng của hắn nhuộm đầy máu tươi của người thân nàng, yêu dã, chói mắt. Vì sao đến thời khắc này, nàng vẫn không muốn tin tưởng, vẫn không muốn hận hắn. Rốt cục, nàng nhìn thấy nam tử kia đi về phía cô gái mảnh mai, gắt gao ôm nàng ta vào lòng, hắn nói với nàng, đây mới là người hắn yêu. Mà nàng, từ đầu tới cuối đều không là gì cả. Lửa, thiêu hủy nơi nàng từng ở, cũng thiêu đi nụ cười sáng lạn của nàng. Lưu Ly cung của nàng sụp đổ, thế giới của nàng cũng sụp đổ. Nàng phóng hỏa thiêu hủy hết thấy, từ nay về sau nàng hai bàn tay trắng. Đứng trước ngọn lửa hừng hực, nàng nhìn nam tử về mặt u lạnh lùng kia, nàng nói ta vẫn không hận người được. Nàng nói, ta sẽ rời đi, ta sẽ quên hết thấy, ta sẽ hoàn toàn biến mất trước mặt người. Nàng nói, nhưng nếu như có ngày ta nhớ lại tất cả, như vậy đó là ý trời, đến lúc đó, ta sẽ đoạt lại toàn bộ những gì đã mất, ta cũng sẽ lấy kiếm đâm xuyên qua ngực người, báo thù cho phụ vương mẫu hậu ta. Nàng không nghe thấy hắn nói gì, chỉ mơ hồ cảm thấy khóe miệng hắn mấp máy vài cái. Nàng thực buông bỏ tất cả vì hắn. Nhưng nếu trời muốn nàng khôi phục trí nhớ, nàng nhất định sẽ không hạ thủ lưu tình. Xoay người, quyết tuyệt rời đi, có những thời điểm, căn bản không thể quay đầu lại. Từng đoạn hình ảnh chậm rãi hiện lên, cuối cùng liên tiếp thành một mảnh, đó là trí nhớ ta đã mất đi. Ta nhớ ra rồi, ta mới là Nam Mạch công chúa, ta mới là Thu Tịnh Nguyệt. Thu Tịnh Nguyệt, Kính Nguyệt cung, kia căn bản là ẩn tên của ta mà lập thành, cũng là do ta lập nên mỗi khi vụng trộm rời cung du ngoạn, ở Nam Mạch quốc ta là công chúa, mà ở trên giang hồ, ta là cung chủ Kính Nguyệt cung. Điều này không ai biết, ngay cả Vân Tế Du cũng không biết, bởi vì mỗi khi ta ra ngoài, hắn đều giúp ta che dấu, lừa gạt phụ vương mẫu hậu ta. Ta nhớ ra rồi, ta vốn ham chơi, khi mười tuổi vô tình cứu trưởng lão Vu Y tộc ở phía nam Nam Mạch quốc, tới Vu Y tộc với y ba năm, học dụng độc thuật ba năm, khi đó ta gặp Vân Tế Du cùng Mật Nhi. Khi đó hắn lạnh lùng xa cách người cả ngàn dặm, trong mắt chỉ có Mật Nhi. Mà ta cố tình không tin, cố tình thích đi theo phía sau hắn, gọi hắn là Dục ca ca. Mà hắn luôn lãnh

đam cự tuyệt ta, nhưng cho tới bây giờ, ta cũng không phải là người dễ dàng buông tha. Luôn theo ở phía sau hần ngày qua ngày, luôn đồng dạ nói thích hần, khi đó nghĩ gì sẽ làm nấy. Khi đó luôn có một thứ gọi là dũng khí, không chút sợ hãi, dũng cảm tiến tới. Khi đó nghĩ rằng chung quy hần cũng bị ta làm cảm động, vì thế ta thành Liễu Lăng của hần, mà hần thành Dục ca ca ta yêu nhất. Khi đó uống cho ta được người khác coi là tài nữ, ngay cả lòng người cũng không nhận ra. Ta đã cho rằng ta sẽ vĩnh viễn vui vẻ như vậy, nhưng hần lại huyết tẩy Thu gia. Cũng chính khi đó, ta mới cảm nhận được trong lòng mình vẫn có sự đau xót cùng không cam lòng. Ta quả nhiên là quá mức thiên chân, nghĩ rằng hần ôn nhu như vậy toàn là vì thích ta, lại không nghĩ rằng hết thảy đều là một âm mưu. Mà buồn cười là sau khi ta mất trí nhớ, lại một lần nữa bị sự ôn nhu đó mê hoặc. Ta vì hần mà buông bỏ tất cả, vì hần mà tự hạ cầm thuật của Vu Y tộc cho chính mình, Vong Chi Cổ. Đó là một loại cầm thuật làm cho người ta quên hết thảy, thậm chí ngay cả mặt mũi dung mạo cũng đều thay đổi, một khi trúng Vong Chi Cổ, trừ phi tìm được cổ tâm giải cổ, bằng không vĩnh viễn sẽ lấy diện mạo người khác, quên chính mình là ai, quên tất cả những gì đã xảy ra mà sống. Mà khi ta hạ Vong Chi Cổ, đã thiết lập cổ tâm chính là nơi ta từng ở, nay chỉ còn là một phế cung hoang tàn. Ta nghĩ rằng mình sẽ vĩnh viễn không thể trở lại hoàng cung Nam Mạch quốc nữa, ta nghĩ rằng mình sẽ vĩnh viễn như vậy, sẽ không nhớ lại hần, cũng sẽ không nhớ lại cừu hận, càng sẽ không hận hần. Nhưng đúng là tất cả đều có thể xảy ra, ta đi xa như vậy, nhưng lại vẫn trở lại nơi này. Thậm chí lại là do hần tự mình đưa tới. Cớ nào buồn cười, cớ nào châm chọc. Thì ra tất cả đều là do ta tự tạo thành, là ta mượn dung mạo Phượng Loan, là ta ngây ngốc vì hần mà tình nguyện trở thành một kẻ quên hết tất cả. Mà hần tựa hồ che dấu tất cả, người bên ngoài căn bản không biết Nam Mạch quốc từng phát sinh một hồi náo động như vậy, có lẽ khi đó, tất cả những kẻ chứng kiến đều đã chết, không còn ai có thể chỉ trích hần được nữa. Nay hần cao cao tại thượng, thậm chí còn làm cho Mật Nhi thay thế ta, lại không bị kẻ nào chỉ trích. Mà này cũng chỉ có thể quy tội cho chính ta, trước đây ham chơi, lại được phụ vương mẫu hậu sủng ái, luôn vô pháp vô thiên như vậy, có những yến hội không muốn đi, liền bảo Mật Nhi thay ta đi, vì thế mới có lời đồn công chúa Nam Mạch quốc thân thể suy nhược, mà này cũng chính hợp ý ta, sau một phen lăng nhăng đeo bám, phụ vương mẫu hậu rốt cục đồng ý cho ta không cần tham gia yến hội, vì thế ta càng thích rời cung đùa giỡn, vui vẻ du ngoạn giang hồ. Mà lời đồn Nam Mạch công chúa thân thể suy nhược lại càng lưu truyền, cho tới tận hôm nay. Lời đồn này tựa hồ hoàn toàn hợp lý để giúp Mật Nhi chiếm lấy vị trí của ta, đứng trên địa vị vốn thuộc về ta, dựa vào người ta từng thích nhất. Hết thảy đều là châm chọc dữ dội. Đúng vậy, ta không cần cái gọi là vinh hoa phú quý, ta cũng không cần có thể cao cao tại thượng, đúng vậy. Ta thích giang hồ ung dung tự tại, nhưng như vậy cũng không có nghĩa là ta có thể hoàn toàn tha thứ cho bọn họ. Nay ta đã không còn là cô gái không hiểu chuyện trước kia nữa, nếu lúc trước cũng nói qua, nếu nhớ lại hết thảy sẽ đoạt lại tất cả những gì đã mất, như vậy lúc này đây ta sẽ không trốn tránh nữa. Giờ phút này rốt cục ta hiểu được những lời Tô nương đã từng nói. Đây là một trách nhiệm, một trách nhiệm mà sinh ra là Nam Mạch quốc công chúa, ta không thể nhìn quốc gia của mình ở trong tay cừu nhân. Ta không thể vì cái gọi là tình yêu mà trốn tránh. Đây là một trách nhiệm không thể không gánh vác. Rốt cục hiểu được nguyên nhân vì sao mẫu phi của Cơ Lưu Hiên lúc trước phải buông bỏ giang hồ, rốt cục cũng hiểu được nỗi khổ trong lòng Cơ Lưu Hiên, đây là trách nhiệm mà con nhà đế vương không thể không nhận lấy. Không thể kháng cự, cũng không thể thoái thác cho người khác. Từ nay về sau, ta không còn là Liễu Lăng, mà là Nam Mạch quốc Thu Tịnh Nguyệt. Có những cừu hận không thể không báo, có những thứ không thể không đoạt lại. Chỉ là ta chưa bao giờ nghĩ tới Mật Nhi vốn không thương Vân Tế Du, ‘huynh ấy’ trong miệng Mật Nhi chẳng lẽ là biểu ca của ta sao? Ta nhớ rõ ràng, lần đó là Mật Nhi tìm ta, bảo ta quay về hoàng cung. Mà sau khi quay về, nhìn thấy một màn nhiễm huyết kia, từ nay về sau sẽ không có cách nào quên được. Nói như vậy, Mật Nhi là cảm thấy áy náy, cho nên mới tìm đến ta? Cho nên mới nói nàng phản bội ‘huynh ấy’. Hết thảy hết thảy, tựa hồ đều đã thông suốt. Chỉ là nay nhớ lại tất cả, nhớ lại nam tử ta từng yêu kia, nội tâm lại chỉ có nỗi hận ! Tựa hồ lại không có cảm giác yêu thích hần. Lúc trước bản thân ta thực rất ngu ngốc, vì hần mà làm như vậy, còn bởi vậy mà chịu đựng đau khổ ba năm. Bàn tay nhẹ nhàng xoa lên mặt, khôi phục dung nhan ban đầu, ta lăng lăng nhìn ảnh chính mình trong nước, kia mới là ta! Thật sự là ta, không phải Phượng Loan, cũng không phải bóng dáng Phượng Loan, mà là Thu Tịnh Nguyệt, Nam Mạch quốc Thu Tịnh Nguyệt. Mi kia, mắt kia, rõ ràng là khuôn mặt cô gái trong bức họa đã nhìn thấy tại gian phòng kia. Nếu Vân Tế Du đối với ta như thế, vậy những bức họa đó là sao? Tình cảm ẩn chứa trong mỗi bức họa, lại là vì sao? Trong lòng lại là một mảnh hỗn loạn. Chỉ là, ta lại lập tức xua đi cảm giác khó hiểu đó, hần sao có thể thích ta, hần quyết tuyệt tàn nhẫn sao có thể thích ta được. Hần thậm chí đã quên tên của ta, Liễu Lăng, hai chữ này không hề khiến hần động dung mấy may. Là đã quên đi thật, hay là bởi vì sợ bị chịu khiển trách mà lựa chọn

quên đi, hay là hấn vốn chưa từng để nó trong lòng. Gần năm năm, đủ lâu để hoàn toàn quên một người, huống chi chỉ là một cái tên mà thôi. Ta nhếch miệng, cười đến trào phúng. Không bao giờ muốn theo đuổi những thứ đó nữa, ta chỉ nhớ rõ, ta muốn thu hồi hết thảy. Thu hồi tất cả những gì thuộc về Nam Mạch quốc. Ta đúng là một nữ nhi bất hiếu. Vì cái gọi là tình yêu mà buông bỏ huyết hải thâm cừ. Nay ông trời lựa chọn cho ta nhớ lại, vậy rốt cuộc không có lý do gì để buông bỏ nữa. Ta lẳng lặng dựa vào giả sơn, nơi này từng là chỗ ẩn núp ta thích nhất mỗi khi chơi trốn tìm, vừa rồi thế nhưng lại thuận theo tự nhiên đi vào như vậy. Nhắm mắt lại hồi lâu, ta mới chậm rãi ổn định những suy nghĩ mãnh liệt kia, lấy ra một viên thuốc chậm rãi ăn vào, vẫn dịch dung thành bộ dáng như trước. Ta không thể thất bại ở đây, ta phải rời khỏi Nam Mạch quốc, sau đó quang minh chính đại thu hồi hết thảy. Ta muốn làm ọi người biết, Nam Mạch quốc từ nay về sau sẽ lại thuộc về ta. Đứng dậy rời khỏi sơn động, tỏ vẻ không chút để ý như trước đây, ta chậm rãi trở về. Ta là người duy nhất còn sống sót của Thu gia, mặc dù ta không rõ lúc trước Vân Tế Du vì cái gì lại không diệt cỏ tận gốc. Mới vừa đi được vài bước, Âu Dương Thi Thi liền bắt mắt chạy tới, “Người rốt cuộc làm gì ở đây, không biết công tử tìm người đã lâu lắm rồi sao?” Ta vô tội nhún vai, “Ta lạc đường.” “Không biết đường còn dám chạy loạn, còn không mau theo ta trở về.” Âu Dương Thi Thi trước sau như một chán ghét ta, nói chuyện với ta vẫn tỏ vẻ khinh thường như trước. Ta không nói gì thêm, chỉ nhu thuận đi theo phía sau nàng. Lúc này, ta phải học được ẩn nhẫn. Nàng dẫn ta về Tuyền Phượng cung, mà Vân Tế Du đã sớm ở đó, vẫn là vẻ mặt hồ hững như trước, trong nháy mắt nhìn thấy ta, mày hấn hơi hơi nhăn lại, “Đi đâu?” “Nàng ta lạc đường.” Âu Dương Thi Thi hừ nhẹ nói. Ta gật đầu, vô tội nói: “Ừm, nơi này thực rộng, ta không tìm được đường về.” Hấn không trách tội ta, chỉ là có chút không vui nói: “Về sau không có việc gì đừng chạy loạn, chiếu cố nữ vương cho tốt.” Ta gật đầu, tỏ vẻ kính sợ, “Ta đã biết, bệnh của nữ vương ta thấy chỉ vài ngày nữa là có thể phục hồi như trước.” Nay, ta cũng muốn tìm lấy một lợi thế để đối phó với hấn, mà Mật nhi chính là thứ đó. Nay cuối cùng cũng hiểu được, có những thời điểm, phải bỏ qua một vài thứ. Mà người đứng ở trước mặt ta, rõ ràng vẫn là diện mạo như trong trí nhớ, nhưng ta lại có không nổi một phần tâm tình như trước kia. Quả nhiên thời gian có thể thay đổi rất nhiều thứ. Chỉ là như thế này cũng tốt, nếu không thương, như vậy về sau khi quyết tâm cũng sẽ không đau lòng, chỉ cần cố gắng đoạt lấy tất cả là được rồi. “Vậy là tốt rồi.” khóe môi hấn hơi hơi giơ lên, vì cô gái nhu nhược kia. Chúng ta lẳng lặng đứng, khoảng cách giữa hai người chỉ trong gang tấc, nhưng lại sớm cách xa chân trời góc biển, cũng xa cách suốt năm năm. Hết thảy, chung quy đều đã trôi qua. “Công tử nếu không có việc gì nữa, ta lui xuống trước chiếu cố nữ vương.” Ta cúi đầu, gần như dậm mực nói. Ta sợ nếu ta còn lưu lại, sẽ bộc phát tất cả. Hấn cũng không nhận thấy sự khác thường của ta, hơi hơi gật đầu, “Đi xuống đi. Chiếu cố cẩn thận.” Ngữ khí như vậy, giống như cho rằng ta chiếu cố nàng là đương nhiên, từ khi nào thì Vân Tế Du trở nên như vậy, hay là...ta vốn chưa từng hiểu hấn? Hấn cho ta bất quá chỉ là một biểu hiện giả dối, mà duy nhất chân thật, duy nhất ôn nhu cũng chỉ lưu cho cô gái tên Mật Nhi kia. Khóe môi ta hơi hơi giơ lên, vẽ lên một cảm xúc gọi là trào phúng, sau đó xoay người lui xuống, từ đầu tới cuối đều không ngẩng đầu. Ta không muốn nhìn thấy gương mặt hấn, gương mặt từng ái mộ, giờ này lại chỉ có hận thấu xương. Tất cả, có nhân tất có quả, ta không biết vì sao hấn phải giết hết Thu gia, chỉ là nay ta cũng không muốn biết, mặc dù hấn có trăm ngàn nguyên nhân để không thể không làm vậy, thì ta cũng chỉ có duy nhất một nguyên nhân để hận hấn. Mặc kệ hấn là đúng hay sai, ta là người của Thu gia, cũng chỉ có thể đứng ở vị trí đối lập với hấn. Cho nên giờ phút này truy cứu nguyên nhân, tựa hồ đã trở thành một chuyện vô cùng nực cười. Khi ta trở lại phòng Mật Nhi, nàng còn chưa đi ngủ, một mình ngồi ở bên cửa sổ, tinh thần ảm đạm. Về mặt nàng nói cho ta biết nàng đang nhớ tới một người, rất nhớ, rất nhớ. “Nữ vương.” Lúc này xưng hô như vậy, thật có vài phần trào phúng. Nàng quay đầu, thản nhiên mỉm cười một chút, “Người đã trở lại?” “Vâng. Không còn sớm, nữ vương cũng nên nghỉ ngơi.” Ta tiến lên nhẹ nhàng nâng nàng dậy. Nàng tựa hồ gầy hơn so với trong trí nhớ, chỉ là nếu Mật Nhi là người của Vu Y tộc, độc trong cơ thể nàng lại là do người nào hạ, Vân Tế Du nếu là người của Vu Y tộc, vì sao hấn lại không biết? Hay là hấn cũng không phải người của Vu Y tộc, mà cũng chỉ là người học nghệ giống như ta? Nàng tùy ý để ta đỡ, xích sát trên chân vì va chạm mà vang lên thanh âm thanh thúy. “Nữ vương, chờ bằng hữu của ta mang Băng Ngưng kiểm tới, xích sát trên chân người có thể mở được rồi.” ta thử nói. Nàng dừng một chút, sau lại lắc đầu rất khẽ. “Không, đây là ta nên chịu trừng phạt. Mặc dù Thiên Dục mang Băng Ngưng kiểm đến, ta cũng không muốn cởi bỏ.” Gần năm năm này, đã xảy ra chuyện gì? Mật Nhi vì sao không bao giờ gọi Vân Tế Du là Dục ca ca nữa, mà xích sát trên chân nàng là kẻ nào tạo thành? Xa cách năm năm, mặc dù đã khôi phục trí nhớ, những cũng còn nhiều điều khác lạ. Ta thức thời không hỏi thêm gì, chỉ yên lặng dìu nàng về giường. “Nữ vương, mấy ngày nữa, bệnh của người hấn là có thể tốt hơn.” Ta cười nói với nàng. Mà sắc mặt của nàng trong phút chốc lại trở nên trắng bệch, không xác định nói: “Thật

sự có thể tốt hơn sao?” Ta cười đến càng thêm sáng lạn, “Phải.” Nàng cũng không có vẻ cao hứng, ngược lại có chút thản nhiên cô đơn. Chẳng lẽ nàng biết kỳ thật mình trúng độc, cho nên khi ta lừa nàng nói bệnh tình sẽ tốt, nàng mới có thể như vậy? “Người đi xuống đi.” người trên giường thản nhiên nói. Ta lên tiếng trả lời lui xuống, về phòng mình. Một đêm này, không ngủ, trong đầu lặp lại tất cả những gì đã xảy ra...

188. Q.3 - Chương 189: Vô Tình Như Vậy

“Bệnh của Nữ vương đã khá hơn, chỉ cần nghỉ ngơi uống thuốc vài ngày nữa là có thể khỏe lại.” Ta đứng trước giường Mật Nhi, thản sắc thản nhiên nhìn Vân Tế Du đang đứng cách đó không xa. Nửa tháng qua, ta đã dùng một loại độc khác để khắc chế chất độc trong cơ thể Mật Nhi, làm cho thân thể của nàng dần dần có chút khởi sắc, nhưng muốn trị tận gốc cũng cần phải có thời gian điều trị. Ta làm như vậy cũng có ý của mình, nếu có một ngày muốn khắc chế được Vân Tế Du, thì người có thể làm được chỉ có thể là Mật Nhi mà thôi. Khóe miệng hắn cũng kéo ra một nụ cười thản nhiên, hắn bước nhanh tới bên cạnh Mật Nhi, cầm tay nàng, ôn hòa nói: “Mật Nhi, không có việc gì, nghỉ ngơi cho thật tốt. Ta có chuyện cần nói với Liễu Lăng. Đợi lát nữa sẽ tới gặp muội.” Mật Nhi gật đầu, mà ta liền theo hắn đi ra khỏi Tuyền Phụng cung đi đến hoa viên. Nơi này người hầu không thể đến được, cho nên giờ phút này chỉ có duy nhất chúng ta ở đây. Không khí chung quanh có chút quỷ dị, ta thậm chí cảm thấy bốn phía xung quanh có cái gì đó khó có thể tả được. “Có chuyện gì sao?” Ta mở miệng khinh thường hỏi, vẫn như trước không chút để ý. Người đối diện chỉ lẳng lặng nhìn ta, hồi lâu không mở miệng. Ta ngẩng đầu, chống lại cặp mắt sâu sắc kia của hắn, nhưng không thấy đáp án ta muốn. Nhớ lại hết thảy, thời điểm đối mặt hắn lần nữa, tâm tình dĩ nhiên có chút bất đồng. Vô Tình công tử sao? Giờ phút này, ta cảm thấy danh hào ấy rất đúng, hắn đối với Thu gia chúng ta thực vô tình. “Nếu không có việc gì, Liễu Lăng xin cáo lui trước.” Trong lòng luôn luôn có một cảm giác bất an, ta đột nhiên có ý định muốn thoát khỏi đây. Hắn nắm cổ tay ta kéo lại một phen, thản nhiên nói: “Ta có lẽ không thể thực hiện lời hứa.” Lời hứa? Ta khó hiểu nhìn hắn, không hiểu ý tứ trong lời nói của hắn. Hắn buông tay ta ra, từ bên hông lấy ra một chủy thủ ném về phía ta nói, “Muốn tự mình kết thúc, hay là muốn ta ra tay?” Ta kinh ngạc nhìn chủy thủ trước mắt, trong khoảng thời gian ngắn nhất thời quên phản ứng. Chẳng lẽ hắn biết thân phận của ta? Cho nên hồi hận lúc trước không diệt cỏ tận gốc. “Vì cái gì?” Ta không tự chủ được nói ra câu hỏi trong lòng. Ta nghĩ lời hứa kia chắc là hứa với Cơ Lưu Hiền sẽ không đụng đến ta. Hắn nhếch miệng, trên mặt là tươi cười nhưng lại có không ít tàn nhẫn, “Những đại phu xem bệnh cho Mật Nhi đều đã chết.” Ta giật mình ngẩn ra, cuối cùng ta cũng hiểu được ý của hắn. Trách sao lúc Mật Nhi nhìn ta trong ánh mắt đó lại có một tia thương hại, thì ra nàng đã biết, biết rằng sau khi ta bước vào phòng của nàng nhất định sẽ mất mạng. Cho nên trước mặt ta bọn họ mới không cần kiêng kị như vậy? Nguyên lai là sớm đã tính không để cho ta sống sót, đúng là chỉ có người chết mới không tiết lộ được bí mật của bọn họ mà thôi. Mà ta lại ngây ngốc tự chui đầu vào lưới, vì chính ta nói sẽ xem bệnh cho nàng ta. “Người sợ ta biết rằng nữ vương trong kia không phải nữ vương thật sự sao?” Ta cười lạnh, không muốn ở trước mặt hắn tiếp tục nguy trang. Hắn biến sắc, ánh mắt đầy sát khí thẳng tắp hướng về phía ta, “Người quả thực đã phát hiện ra manh mối gì đó, cho nên người không thể không chết.” Hắn trước kia, mặc dù vốn có chút đậm nhạt, nhưng sẽ không có loại ánh mắt giết người như thế, thực sự là cái gì cũng đều có thể thay đổi sao? Hay là do ta thực sự không hiểu gì về hắn? Vì bảo hộ Mật Nhi, vì để nàng luôn luôn ngồi trên vị trí vốn thuộc về ta kia, hắn có thể không thêm quan tâm đến sinh mệnh của người khác như vậy sao? “Người không nghĩ người khác sẽ cảm thấy kỳ quái sao, vì sao gọi nàng là Mật Nhi, phải gọi nàng là Tịnh Nguyệt chứ?” Hắn dựa vào cái gì mà có thể dễ dàng quyết định sinh mệnh của người khác như thế, hắn có tư cách sao? “Mật Nhi chính là Mật Nhi, không cần phải làm thế thân cho nữ nhân kia.” Hắn lạnh lùng nói. Có lẽ vì ta là kẻ sắp chết nên hắn không sợ đem mọi chuyện nói in trắng đi. Nữ nhân kia? Trong miệng hắn, ta lại thành ‘nữ nhân kia’, quả nhiên là ngay cả tên cũng không muốn nhớ ư? Hay là gọi tên của ta sẽ làm cho hắn cảm thấy áy náy, cho nên hắn tình nguyện dùng sự giết chóc này mà che dấu tất cả. Vân Tế Du a Vân Tế Du, ta thật sự thất vọng về người. Đây mới là con người thật của người sao? Yếu đuối nhất gan như vậy sao? Ta nhìn hắn, cười lạnh. “Vậy người cũng đừng quên, nàng đang ngồi trên vị trí của nữ nhân kia, trong mắt người khác, nàng chính là thể thân của nữ nhân kia, người có bản lĩnh thì giết hết người trong thiên hạ a. Người có bản lĩnh thì

quang minh chính đại làm ọi người biết, nói cho bọn họ thân phận thật sự của nàng.” Ta trào phúng cười nói: “Nếu làm, vì sao lại không dám thừa nhận? Giả dối như vậy thì có ích gì?” Hắc nhìn ta càng thêm sắc bén, “Người rốt cuộc là ai?” Nguyên bản là muốn núp trong cung, từ từ tìm cách, nhưng đã đến nước này, thì những kế hoạch trước kia đã không thể dùng được nữa, vậy cho hắc biết thân phận của ta thì cũng có sao? Ta thực muốn biết lúc hắc nhìn thấy ta sẽ có biểu tình như thế nào? Lấy trong tay áo ra một viên thuốc, chậm rãi ăn vào, ta đỡ xuống khuôn mặt đã theo ta năm năm kia. Vong Chi Cổ không phải thuật dịch dung, mà giống như trọng sinh, cho nên lúc trước ta không thể nào tìm không ra cách khôi phục dung mạo, hóa ra chỉ cần tìm được cổ tâm, liền có thể khôi phục tất cả. “Người đoán ta là ai?” Ta cười đến sáng lạn, thập phần sáng lạn giống như trước kia. Sắc mặt hắc đột nhiên trở nên tái nhợt, nói không thành lời, “Người... Người... Thu Tịnh Nguyệt...” “Ai nha, Dục ca ca, huynh với ta từ khi nào lại trở thành xa lạ như vậy, trước kia không phải huynh đều gọi ta là Liễu Lăng sao? Huynh quên sao?” Ý cười trên mặt ta vẫn chưa sửa. Ta biết cười như vậy so với vẻ mặt oán hận càng làm cho hắc thêm rối loạn. Ta càng không để ý, càng tỏ ra không sao, hắc càng cảm thấy áy náy cùng sợ hãi. “Liễu Lăng?” Hắc có chút mờ mịt. Quả thật là đã quên sao? Còn quên đi tất cả nữa chứ. “Đúng vậy, Dục ca ca, ta là Liễu Lăng của huynh nha, ta đã trở về.” Thần sắc hắc càng khấn trương, ta cười càng thêm sáng lạn, giống như muốn đem tươi cười sáng lạn này trút hết bỏ hết mọi chuyện. “Người vì cái gì lại trở về?” Hắc nhìn ta rống giận. Ta vô tội cười yếu ớt, “Là Dục ca ca, huynh dẫn ta trở về a, huynh đã quên sao?” “Không được kêu ta là Dục ca ca, không được kêu.” Hờ hững biến mất, hắc quát to: “Ta sẽ không cho người cướp đi mọi thứ của Mật nhi.” Mọi thứ của Mật nhi? Trong lòng ta không khỏi cười lạnh một trận, nhưng tươi cười trên mặt không biến mất chút nào, “Mọi thứ của nàng sao? Dục ca ca, huynh thật nhẫn tâm như thế sao, muốn đem tất cả của ta hoàn toàn trở thành của nàng sao?” “Đúng, Mật nhi mới là quan trọng nhất.” Hắc kiên định giống như năm đó vậy. Quả thật là vô tình a. Ta trầm tư. “Vân Tế Du, vậy người cũng đừng quên, những lời ta từng nói. Ta nói một khi ta nhớ lại mọi chuyện, ta sẽ lấy lại những gì ta đã mất.” Thu lại tươi cười, ta vẫn đậm phong khinh nói, “Chẳng lẽ đối với ta, người thật không có một chút áy náy gì sao?” Ta từng bước tới gần, “Người không từng hối hận sao? Hối hận chuyện của năm đó sao?” “Đúng. Ta hối hận.” Hắc khôi phục bình tĩnh, nhìn ta nói: “Ta hối hận năm đó không diệt cỏ tận gốc.” Ta cười ha hả, cười đến thê lương. Ta cuối cùng cũng hiểu được, năm đó mình quả thực vô cùng ngu xuẩn, vì một người như vậy mà buông xuống hết thảy. Nay hắc ngay cả sám hối cũng không muốn cho ta. “Người tự mình chọn đi. Tự kết thúc, hay là chờ ta động thủ.” Giờ lại trở về đề tài ban đầu, thân phận sáng tỏ thì thế nào, thấy hắc hoảng sợ thì thế nào, hắc vẫn như cũ, sẽ không bỏ qua ta. Nhưng muốn ta kết thúc sinh mệnh thế này, ta thật sự không làm được. “Người thật sự muốn giết ta?” Ta mong đợi nhìn hắc, trong ánh mắt chứa một sự bi ai sâu sắc. Hắc vứt bỏ tất cả, thản nhiên nói: “Đúng.” Kiên định như vậy, không có một tia do dự. “Ta hiểu rồi, thật sự hiểu rồi.” Ta thì thào nói, vươn tay âm thầm hạ độc lên người hắc. Hắc thấy hành động của ta, nhưng không động thủ, chỉ lạnh lùng nói: “Ta bách độc bất xâm.” Bách độc bất xâm? Hắc sao lại bách độc bất xâm? Ông trời cũng muốn huỷ đi tia hy vọng cuối cùng của ta mà. Ta không khỏi sửng sốt tại chỗ, mà hắc lại kiên định rút kiếm chỉ vào ta, hắc nói, chỉ chớp lát là xong rồi, sau đó tất cả đều được giải thoát, không cần phải hận ai, cũng không cần phải tiếp tục báo thù. “Dựa vào cái gì chứ?” Ta sắc bén nhìn hắc, gần từng tiếng nói: “Dựa vào cái gì mà bắt ta phải chết?” Khóe miệng hắc giật giật, lẩm bẩm: “Thực xin lỗi.” Thực xin lỗi, một câu thực xin lỗi là có thể xóa đi tất cả sao? Ta chưa bao giờ hận một người đến như thế, nhưng giờ hắc đã làm được. Ta nói rồi, nếu ta thật sự hận một người, thì ta sẵn sàng cùng hắc đồng quy vu tận. Nếu không phải do hắc vô tình như vậy, có lẽ ta sẽ không có đủ dũng khí để hận hắc đến thế. Nếu, giờ phút này hắc cảm thấy có lỗi với ta, có lẽ ta sẽ bỏ qua. Nhưng mà chẳng có gì cả, hắc ngay cả gạt ta cũng khinh thường không muốn, ta chỉ có thể nhận được... Một câu thực xin lỗi mà thôi. “Được nếu ta chết, Mật nhi cũng đừng hồng hồng sống.” Ta lạnh lùng nói. “Người nói cái gì.” Mũi kiếm chỉ còn cách ta một phân, chỉ thẳng yết hầu, “Người gạt ta.” “Người cảm thấy thế sao? Nếu ta không nắm được lợi thế nào trong tay, ta sao có thể đấu cùng người?” Ta nhẹ nhàng dời mũi kiếm đang chĩa vào mình đi, thản nhiên nói: “Nếu ta không lừa người, người sẽ giết ta ngay lập tức. Người có tư cách dùng loại ánh mắt lên án này nhìn ta sao?” Kiếm của hắc rốt cuộc cũng thả xuống, thỏa hiệp nói: “Người trị hết bệnh cho Mật nhi, ta sẽ thả người đi.” “Ta còn có thể tin tưởng người sao?” Quả nhiên một khi đề cập đến Mật nhi, hắc không thể cường ngạnh được nữa. Mật Nhi là thứ uy hiếp hắc. “Người không có lựa chọn nào khác.” Hắc liếc ta một cái, bên trong ánh mắt ấy sớm khôi phục vẻ hờ hững. Đúng vậy, ta không có lựa chọn. Giờ phút này ta cái gì đều không có, ngay cả thân phận cũng bị người chiếm mất, hy vọng duy nhất của ta chính là rời khỏi hoàng cung. Ta chỉ có rời đi nơi này, mới có cơ hội ngóc đầu trở lại. Lúc trước ta cũng không phải quá ngốc, khi rời khỏi Nam Mạch quốc còn mang theo ngọc tỷ, ngày khác nếu trở lại, cũng có thể danh

chính ngôn thuận thu hồi địa vị. Đột nhiên xảy ra một lần ám sát như vậy, không có khả năng không ai biết, nhưng những người biết ấy chỉ có thể lựa chọn giả câm vờ điếc. “Được, thành giao.” Giờ phút này chỉ còn cách thức thời bởi mạng của ta đang nằm trong tay hắn. Hắn không nói gì, xoay người bước đi, có lẽ là khẩn cấp muốn trở lại bên cạnh Mật nhi. “Dục ca ca...” Ta kêu. Hắn dừng bước, nhưng không quay đầu. Mặc dù khôi phục trí nhớ, dung mạo hắn vẫn trở nên có chút mơ hồ, có lẽ mọi chuyện tới quá nhanh. Ta thật sự không thể đem người trước mắt nhận thành người thiếu niên ôn hoà sủng nịnh ta trong trí nhớ. Cho nên ta chỉ có thể lựa chọn chính mình quên đi con người ấy. “Đây là lần cuối cùng ta gọi người như thế.” Nhìn bóng dáng hắn, ta thản nhiên nói. Lần lượt từng kí ức quay về, một màn đùa nghịch vui vẻ nhưng lại làm cho ta cảm thấy vô cùng mỉa mai. Thôi, tất cả đều đã qua. Ta không phải là Liễu Lăng của hắn, mà hắn cũng không còn là Dục ca ca của ta, ta với hắn bây giờ là địch nhân. Vì hận cũng được, vì trách nhiệm cũng thế, lúc này đây, ta không còn lý do gì để lùi bước. Trốn tránh một lần là đủ rồi, có một số việc không làm không được, bởi như thế sẽ vĩnh viễn không thể thoải mái. Nay ta thân là công chúa Nam Mạch quốc không thể bỏ bê trách nhiệm. Hắn không xoay người, cũng không đáp lời, chỉ bước nhanh rời đi. Chuyện của năm năm dài giờ đã được giải quyết, ta cũng xoay người trở về phòng mình. Lúc ta biết thân phận của mình, ta đã truyền tin về Kính Nguyệt cung cho Truy Phong cùng Tu La, ta tin tưởng bọn họ cũng sắp tới Mạch Vũ thành. Hơn nữa Cơ Lưu Hiên chắc hắn cũng đã đến đây. Hơn nữa tháng nay, bọn họ cũng đã chuẩn bị không ít. Ban đêm, ta nằm ở trên giường, lẳng lặng nghĩ đến mọi việc, nghĩ đến con đường sau này ta phải đi. Trải qua sự việc này, Vân Tế Du tất nhiên sẽ phái rất nhiều người đến giám sát ta, cho nên Truy Phong cùng Tu La dù có đến đây, sợ cũng không thể dễ dàng tiếp cận. Khinh công của bọn họ tuy rằng cao cường, nhưng những người bí mật ẩn nấp chung quanh cũng không kém, cho nên phải lựa chọn biện pháp nào cho an toàn nhất. Mà đang lúc ta tập trung suy nghĩ, một đạo bóng đen lại đột nhiên xuất hiện trước mặt ta. “Ai?” Ta nhẹ giọng hỏi. Nếu là bọn Truy Phong, thì đúng là tới rất đúng lúc. “Liễu Lăng, là ta.” Nghe được thanh âm quen thuộc truyền đến, ta có cảm giác xúc động muốn rơi lệ. “Tiểu Hiên Hiên.” Ta cúi đầu nói, giọng nói có chút nghẹn ngào. Hắn tiến lên, xoa xoa tóc ta, ôn hòa nói: “Không có việc gì. Ta đến để đưa nàng rời đi.” Ta có rất nhiều vấn đề thắc mắc muốn hỏi, nhưng lại không biết nên bắt đầu từ đâu. Hắn dường như biết ta muốn hỏi gì, nhẹ nhàng nói bên tai ta: “Ta cùng bọn người Truy Phong đã sắp xếp ổn thỏa, nàng cứ theo lộ tuyến ta đã sắp xếp để ra ngoài hội hợp cùng bọn người Truy Phong.” “Vậy còn người?” Ta không khỏi thắc mắc. Hắn lại cười trêu tức nói: “Sao thế? Cảm thấy cảm động mà yêu thương ta rồi sao?” “Còn lâu, lúc này mà còn nói giỡn.” Ta khinh thường cười ra tiếng. “Liễu Lăng, đợi lát nữa ta sẽ dẫn dụ bọn chúng rời đi.” Hắn nghiêm túc nói: “Sau khi mọi người ra ngoài lập tức rời khỏi Nam Mạch quốc, ta sẽ đuổi theo nàng sau.” Ta không khỏi nắm chặt tay hắn, lắc đầu nói: “Không, đi thì phải đi cùng nhau đi.” “Yên tâm đi. Ta không sao.” Thanh âm của hắn mang theo vài phần vui sướng.”Thật sự! Ta đã sớm gửi thư cho Chiến Hậu. Nếu đến lúc đó ta thật sự bị bắt, như vậy Tây Việt quốc sẽ ra mặt, Vân Tế Du cũng không thể làm gì ta. Huống chi ta không dễ dàng bị bọn họ bắt đến như vậy.” Ta vẫn lo lắng. Ta cảm thấy nếu như lúc này ta buông tay, sẽ không thể nhìn thấy hắn được nữa. Đối với hắn, ta vẫn luôn có một loại cảm giác quen thuộc không hiểu nổi, nhưng khi ta khôi phục trí nhớ không hề có hình ảnh của hắn, có Cơ Lưu Tiêu, có Mị. Có Vân Tế Du, có Mật nhi, có Phượng Loan, có rất nhiều rất nhiều người, lại duy nhất không có hắn. “Nghe lời, không thể cứ dây dưa như vậy, thời gian của chúng ta có hạn.” Tay hắn cầm lại tay ta.”Tin tưởng ta.” Ta chung quy vẫn lựa chọn tin tưởng hắn, gật đầu nói: “Được, người nhất định phải tới tìm ta.” “Ha ha, lúc trước không biết là ai sống chết muốn đá rớt ta.” Cơ Lưu Hiên cười khê, mang theo vài phần trêu tức. Ta không ba hoa với hắn như trước, chỉ cảm lấy vạt áo hắn, còn nghiêm túc nói: “Ta không bao giờ tìm cách ném người lại nữa, cho nên người nhất định phải tới tìm ta. Chờ ta hoàn thành trách nhiệm của mình xong, chúng ta liền đi tiểu ngạo giang hồ.” Đầu ngón tay hắn nhẹ nhàng chạm qua hai má ta, ôn nhu lưu luyến, lưu luyến không rời, sau đó ta nghe thấy hắn khoan thai cười nói: “Được, không cho nàng đổi ý.” “Ta tuyệt không đổi ý . .” Lần đầu tiên, thật sự muốn cùng thừa nhận người khác. Ta và hắn cùng nhau trải qua sinh tử, mặc dù giờ phút này, nhưng hình ảnh ở trong sơn động kia vẫn còn làm cho ta sợ hãi như cũ. Đầu ngón tay rời khỏi hai má ta, mang đi cả hơi ấm, sau đó hắn liền nói cho ta lộ tuyến ra ngoài. Chờ ta hiểu được hết, hắn mới cười nói: “Đi thôi, Liễu Lăng.” Ta muốn nói, nhưng là lại không biết nên nói cái gì, cuối cùng chỉ nói ra một câu, “Ta chờ người.” Hắn đáp nhẹ, sau đó cùng ta ra khỏi phòng, ta hướng đông, hắn hướng tây, đến đây mỗi người đi một ngã. Ta đi theo con đường hắn chỉ, thật cẩn thận. Trên đường thật sự không gặp phải người nào, quả nhiên hắn đã an bài tốt tất cả. Cứ đi, thẳng tới bên tường thành, sau đó nhẹ nhàng điểm chân liền ra khỏi hoàng cung, tất cả đều thực thuận lợi. Ngoài tường thành, Truy Phong cùng Tu La quả nhiên đã chờ từ lúc nào, vừa thấy ta liền tiến lên đón, “Cung chủ, mau lên xe.” Ta đáp nhẹ, cũng không

nói gì nữa, trực tiếp lên xe ngựa. Sau đó một đường bình an ly khai hoàng cung Nam Mạch quốc. Chỉ là trong lòng lại luôn có một loại bất an, ta cảm thấy không nên rời đi như vậy, cuối cùng vẫn không nhận được nói với Truy Phong: “Truy Phong, trở về.” Ta không thể để Cơ Lưu Hiên ở lại một mình. “Cung chủ, lần này ta không thể nghe mệnh lệnh của người.” Truy Phong quay đầu nói với ta nói: “Chúng ta đã đáp ứng với Liêm Vân công tử mặc kệ như thế nào cũng đều phải đưa người ra khỏi Nam Mạch quốc an toàn. Hơn nữa, nếu lúc này quay lại, ngược lại sẽ làm hấn thêm vương bận.” “Nhưng mà...” Ta muốn nói, nhưng lại không thể nói gì để phản bác. “Cung chủ, không phải người còn có chuyện trọng yếu phải làm sao?” Truy Phong chân thật hỏi. Ta biết ý hấn nói là gì, đây là trách nhiệm của ta, nay ta không thể không gánh vác trách nhiệm, vì sinh ra là con của quân vương nên định sẵn phải đối mặt với vận mệnh, vì là nữ nhi nên phải vâng lời phụ mẫu, và cũng phải vì gia tộc phải làm một việc. Ta giờ đây đã không còn là Liễu Lăng vô pháp vô thiên của ngày trước, cũng không thể tùy tâm sở dục như trước, có vài thứ đúng là đã thay đổi. Vì thế ta không nói gì thêm, tùy ý để xe ngựa đưa ta cách xa hoàng cung Nam Mạch quốc.

189. Q.3 - Chương 190: Tình Sẽ Thành Thương

Xe ngựa một đường chạy như điên, ta chỉ nghe được tiếng vó ngựa cùng tiếng bánh xe di chuyển trong trời đêm yên tĩnh, vô cùng rõ ràng. Chúng ta cách hoàng cung càng ngày càng xa, nhưng ta lại cảm thấy có cái gì đè nặng trong lòng, càng lúc càng nặng hơn. Có vài thứ một khi trải qua rồi sẽ không còn gì cả, mà có vài thứ một khi trải qua liền biến thành vương bận, không cách nào buông bỏ. Đang lúc này, xe ngựa đột nhiên ngừng lại, khiến ta thiếu chút nữa thì ngã xuống mặt sàn của thùng xe ngựa. Nâng tay vén màn xe lên, thấy phía trước có một đám người tay đang cầm đuốc, chặn đường chúng ta, đứng gần nhất rõ ràng là Âu Dương Thi Thi. Vân Tế Du đã tính đến chuyện này sao? Truy Phong đột nhiên mở miệng nói: “Tu La, người đưa cung chủ rời đi, ta đến sau, cô ra khỏi thành, bên ngoài sẽ có người tiếp ứng.” Tu La hơi hơi gật đầu, ta đơn giản xuống xe ngựa, đứng giữa bọn họ. Bên ngoài có rất nhiều đèn đuốc, ta nhìn thấy Âu Dương Thi Thi đang chăm chú nhìn Truy Phong, trong ánh mắt có chút phức tạp, trầm mặc hồi lâu nàng mới sâu sắc nói: “Để nàng ta lại, ta có thể xem như chưa xảy ra chuyện gì.” Một khắc kia, ta đã hiểu lòng nàng. Nàng thật lòng thích Truy Phong, đôi mắt lay động nóng lòng chờ đợi, mà trong ánh sáng mờ ảo của đèn đuốc này lại thêm sáng ngời. Nàng như vậy, không có điểm nào giống với nữ tử ngày thường hung hãn với ta, lại mang dáng vẻ mà bất cứ cô gái nào cũng có a. Ta quay mặt nhìn Truy Phong, hấn nghiêm mặt, không còn vẻ tươi cười cùng tự kỷ như ngày thường, mà vô cùng nghiêm túc. Đối với Âu Dương Thi Thi, Truy Phong chưa bao giờ nhắc đến, ta nhớ duy nhất có một lần ở Danh Kiếm sơn trang hấn nổi giận, ta nhớ rõ hấn nói nàng là người điên, không thể đánh đồng cùng người bình thường. “Ta nói rồi ta sẽ không rời khỏi chủ nhân của ta, cũng giống như người sẽ không phản bội chủ nhân của người.” Trầm mặc hồi lâu, cuối cùng cũng hấn chậm rãi mở miệng. Hai người bọn họ ở hai thế đối lập nhau, trong khoảnh khắc đó dường như toàn bộ thế giới chỉ còn bọn họ, ánh mắt họ nhìn nhau làm người ta mơ màng nhìn ra có một loại ái muội khó nói. Rốt cuộc giữa bọn họ đã xảy ra chuyện gì? Mà cũng trong khoảnh khắc đó, ta cũng đã hiểu được đôi phần. Ta tin rằng giữa hai người bọn họ đã có chuyện phát sinh. Ta nhớ có một lần Truy Phong vì dẫn dắt Cơ Lưu Hiên đi về hướng khác đã rời đi hơn nửa tháng, chắc hấn trong nửa tháng ấy, hấn cùng Âu Dương Thi Thi từng có mối liên hệ gì đó? Truy Phong chưa bao giờ có vẻ mặt ngưng trọng như vậy. Hiện tại, ta đột nhiên hiểu được vì sao thái độ của Âu Dương Thi Thi đối với ta lại như thế, chắc là cảm thấy tồn tại của ta phá hủy sự phát triển tình cảm giữa nàng và Truy Phong. Trách không được nàng một lần lại một lần, thậm chí không để ý đến mệnh lệnh của Vân Tế Du mà muốn giết ta. Nguyên lai là nàng thích Truy Phong. “Nàng ta quan trọng như vậy sao?” Nàng đột nhiên chỉ về phía ta, cảm giận hỏi. “Phải.” Truy Phong thần nhiên nói: “Ta đã từng nói, ta không thể vì người mà phản bội nàng. Bây giờ cũng không thay đổi.” Ánh mắt Âu Dương Thi Thi nhìn ta càng thêm sắc bén, gần từng tiếng nói: “Nữ nhân này rốt cuộc có gì quan trọng chứ...” “Truy Phong...” Ta không khỏi mở miệng, lại bị hấn ngắt lời, hấn kiên định nói: “Quan trọng hơn bất cứ thứ gì”. Ta không muốn Truy Phong phải vì ta mà bỏ qua hạnh phúc của mình, nếu Âu Dương Thi Thi thật sự nguyện ý buông bỏ hết thảy, ta cũng sẽ không ích kỷ ràng buộc hấn. Rốt cuộc ta cũng nhớ được chúng ta gặp nhau như thế nào, Truy Phong đúng là do ta cứu về, khi đó toàn thân hấn đầy máu, ta cũng giúp hấn hoàn thành chuyện hấn muốn làm. Khi đó, ta mới mười

hai tuổi. Nếu chỉ vì báo ân, những năm gần đây hẳn luôn luôn thủ hộ bên người ta, ân tình này sớm đã trả xong, nên ta cũng không muốn hẳn cứ thế ràng buộc ở lại bên ta cả đời. “Âu Dương Thi Thi, nếu người chịu buông bỏ tất cả, ta cũng sẽ không ép Truy Phong ở lại.” Ta đón nhận tầm mắt Âu Dương Thi Thi, nhẹ nhàng mà nói: “Các người có thể lập tức rời đi, tất cả mọi chuyện sắp xảy ra ở đây đều không liên quan với các người, Truy Phong không còn là Truy Phong của ta, người cũng không còn là thuộc hạ của Vân Tế Du, người nghĩ sao?”. Vốn tưởng rằng Âu Dương Thi Thi sẽ suy nghĩ, nhưng nàng lại lớn tiếng cười nói, “Người cho vậy là hay lắm sao? Nói cho người biết, nếu hẳn đáp ứng, thì giờ này chúng ta đã không xuất hiện ở đây, hẳn nói hẳn không thể đi, cho nên hẳn trở về bên cạnh người, mà ta cũng phải trở về vị trí của ta, hẳn nói coi như chúng ta chưa từng quen biết, cho dù ngày sau gặp lại có là thù địch, hẳn cũng sẽ không mềm lòng.” “Truy Phong, người...” Ta không khỏi nhìn về phía Truy Phong, lắm bầm: “Người tội tình gì phải như thế, người muốn ta phải nợ người sao?” Như thế, cả đời này ta sẽ không thể an tâm được. “Cung chủ, có một số việc ngày nào đó, người sẽ minh bạch.” Truy Phong quay người nhìn ta, còn nói: “Ta nói rồi người có một loại mị lực khiến người ta phải phục tùng.”. Nếu ta không khôi phục trí nhớ, ta sẽ tin tưởng. Nhưng ta đã khôi phục trí nhớ, trong trí nhớ ấy, ta cùng Truy Phong căn bản là nhìn nhau không vừa mắt, ta thích khi dễ hẳn, hẳn cũng chưa bao giờ xem ta là cung chủ mà đối đãi. Ta như vậy, thật sự là không có thứ mị hoặc gì đáng nói. Bỗng nhiên Truy Phong cười sáng lạn, khôi phục lại thần thái tự kỷ ngày xưa, “Thiên hạ này, có mấy kẻ có thể sánh ngang với chủ nhân của ta? Tứ công tử cũng khá, Đông Tà Tây Độc cũng không tệ, nhưng người cũng biết ta không có hứng thú với mấy tên nam nhân đó, còn lại hai đại tài nữ, Thủy Bất Nhân ta không thích, cho nên miễn cưỡng chỉ có thể đi theo người.”. Những lời như vậy, Truy Phong không chỉ nói qua một lần, mặc dù lúc trước hẳn cũng không biết thân phận thật sự của ta, nhưng hẳn cũng không chỉ một lần cảm thán ta căn bản là không có một chút dịu dàng của nữ tử nào. “Ai bắt người miễn cưỡng đi theo?” Ta không khỏi tiếp lời. Truy Phong như vậy mới là Truy Phong, người luôn thích đấu vô mồm cùng ta. Hẳn thật sự muốn từ bỏ Âu Dương Thi Thi như vậy sao? “Bởi vì không dạy dỗ người thành một nữ tử dịu dàng, ta không cam lòng a.” Khóe miệng hẳn cười đến sáng lạn với ta, giống như nhớ tới những điều vô cùng sáng khoái. Mà ta biết, cho dù là ta cũng không thể thay đổi quyết định của Truy Phong. Thần sắc Âu Dương Thi Thi nhìn ta càng thêm sắc bén, nàng không thể bình tĩnh cuối cùng bùng nổ, “Truy Phong, ta với người thế bất lưỡng lập.” Lời còn chưa dứt, kiếm đã xuất ra, không chút do dự phóng về phía hẳn. Đám người phía sau nàng cũng đều rút kiếm xông tới. Ta cảm thấy có chút kỳ quái, nếu Vân Tế Du thật sự đoán được hành tung của chúng ta, không thể có chuyện chỉ phái vài người đến, ta còn chưa quên lần trước, hẳn vì cướp lấy Băng Ngưng kiếm mà phái tới không dưới một ngàn người. Chẳng lẽ là có ẩn tình gì khác? Ta vừa tránh kiếm, vừa âm thầm hạ độc. Trưởng lão Vu y tộc từng nói bởi vì ta sinh vào ngày âm tháng âm năm âm, nên là người thuần âm, cốt cách kỳ lạ lại không thích hợp luyện võ, mặc dù luyện cũng khó có điều đột phá, cho nên ngay từ đầu ta chỉ học được khinh công, độc thuật cùng y thuật. Đương nhiên còn có thuật dụng binh, kỳ môn cùng phương pháp trị quốc mà từ nhỏ ta đã phải học. Ta là con gái duy nhất của phụ vương và mẫu hậu, người thừa kế duy nhất của Nam Mạch quốc, cho dù ta không muốn, nhưng cũng không thể không nhận lấy trách nhiệm. Phụ vương cả đời chỉ yêu một mình mẫu hậu, mẫu hậu muốn vì phụ vương mà sinh nhiều con cái để nối dòng, nhưng nề hà vấn đề thể chất, sau khi sinh hạ ta xong liền không thể thụ thai. Mà cũng vì thế, ta liền thành trọng đọi duy nhất của bọn họ. Từ nhỏ, mặc dù ta luôn hướng tới tự do, nhưng cũng biết là dù sao đi nữa thì ta cũng vẫn phải trở về vị trí mà ta thuộc về. Thời điểm mười tuổi, bởi vì một thiên khinh sách mà bị người đời coi là tài nữ giống như Thủy Bất Nhân. Có vài thứ cũng không phải là do ta muốn, mà là ta phải học. Âu Dương Thi Thi cũng không mang nhiều người đến, cho nên không lâu sau đã bị chúng ta đánh gục, chỉ còn mình nàng cùng Truy Phong dây dưa. “Ta hỏi lại người một lần, rốt cuộc người có mang theo ta rời đi hay không?” Âu Dương Thi Thi lại hỏi. Truy Phong không nói gì, chỉ thật sự nghênh chiến, nhưng ta nhận ra được, hẳn căn bản không hề muốn tổn thương nàng. Nếu Âu Dương Thi Thi nguyện ý theo Truy Phong cũng tốt, nhưng nàng là người quá mức kiêu ngạo, cho nên sẽ không cho phép chính mình đi theo bên cạnh ta. Truy Phong trầm mặc làm cho Âu Dương Thi Thi càng thêm tức giận, từng chiêu từng chiêu càng thêm sắc bén, giống như muốn đồng quy vu tận vậy. “Tu La, người đưa cung chủ rời đi, ta sẽ theo sau.” Truy Phong quay đầu nói với Tu La. Tu La gật đầu, đi tới bên cạnh ta. Ta cũng biết giờ phút này nên dành lại một chút thời gian cho bọn họ, chúng ta là người ngoài cho nên rời đi là tốt hơn, vì thế theo Tu La phóng qua tường thành, ra khỏi Mạch Vũ thành. Ta nghĩ những người này không phải là người do Vân Tế Du phái đến truy đuổi chúng ta, mà là biện pháp cuối cùng của Âu Dương Thi Thi. Cho dù Truy Phong quyết định như thế nào, chúng ta cũng đều tôn trọng hẳn. Ra khỏi thành, quả nhiên có một chiếc xe ngựa đang dừng an toàn bên ngoài, Tu La để cho ta lên xe, lại đưa cho ta tờ giấy, mặt trên viết: “Đến ngoại thành

chờ Truy Phong”. Ta gật đầu, xe ngựa liền đi về phía ngoại thành. Chúng ta ở ngoại thành đợi vài ngày, Truy Phong mới khoan thai từ từ đi đến, thanh y của hắn dính máu, nhìn yêu dã vô cùng, trong mắt mang theo một tia ưu thương nhưng trên mặt lại nở nụ cười vô cùng không hài hoà. Hắn nói: “Cung chủ, chúng ta đi thôi”. Vân đạm phong khinh như thế, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì cả. Ta muốn mở miệng hỏi hắn vài câu, nhưng cuối cùng vẫn không thể nói lên lời. Hồi lâu sau, Truy Phong mới sâu kín mở miệng: “Cung chủ, nàng đã chết, nhưng người không cần cảm thấy áy náy, chuyện giữa ta và nàng vượt xa khỏi tưởng tượng của người.” Chẳng lẽ Truy Phong cùng Âu Dương Thi Thi đã sớm quen biết? Ta không khỏi nhìn về phía Truy Phong, mà hắn cũng cười nói: “Nàng dùng sinh mệnh của mình bức ta lựa chọn, nàng định chơi một canh bạc cuối cùng, nhưng nàng đã quên, có vài thứ dù thế nào cũng đều phải vượt qua, có vài thứ tồn tại, vĩnh viễn cũng không thể chối bỏ, ta cùng nàng có lẽ không nên gặp nhau, cũng không nên quen biết. Nếu như vậy, cho dù người nào chết cũng không sẽ làm người kia thương tâm.” Quanh hắn mỗi một chỗ đều phát ra một cỗ bi ai nồng đậm. Ta không hỏi hắn cùng Âu Dương Thi Thi trong lúc đó đã xảy ra chuyện gì, chỉ lẳng lặng lắng nghe. Theo như lời hắn nói, ta có thể hiểu đây có lẽ lại là một đoạn ân oán tình cừ, mà mặc kệ chuyện xưa của bọn họ tươi đẹp cũng vậy, thê thảm cũng thế, đến cuối cùng chung quy vẫn không thể tính là hoàn mỹ. Thật lâu sau, ta mới biết được, lần đó Âu Dương Thi Thi quả thực muốn đánh cược bằng chính tính mạng mình, bởi vì Vân Tế Du ra lệnh muốn nàng tự mình kết thúc, có lẽ nàng đã biết một số chuyện không nên biết. Chỉ là có rất nhiều chuyện, mặc kệ ai đúng ai sai, đến cuối cùng vẫn không thể nói ra. Mỗi người đều không thể lựa chọn giống nhau, cho nên kết cục cũng bất đồng.

190. Q.3 - Chương 191: Tái Nhập Đông Hải

“Cung chủ, chúng ta đi đâu đây?” bên ngoài xe ngựa truyền đến thanh âm của Truy Phong. Dọc theo đường đi, thuận lợi ngoài ý muốn, mặc dù chúng ta dịch dung, thay đổi giọng nói, bọn họ không thể tìm được chúng ta, nhưng cũng không nên yên lặng như thế, cơ hồ không có một chút động tĩnh nào. Hay là nói lương tâm của Vân Tế Du trời dấy, nên tính buông tha cho chúng ta? Toàn bộ suy nghĩ vây quanh vòng vo, thật sự không thể nghĩ được kế tiếp nên làm như thế nào. Trầm mặc một lúc lâu, ta mới sâu kín mở miệng “Truy Phong, đi Đông Hải quốc.”

Truy Phong ngơ ngác một chút, nhưng cũng không có hỏi cái gì, hơi hơi gật đầu “Dạ.” Có một số việc, chỉ trong nháy mắt lại đột nhiên sáng tỏ, trong khoảng khắc Truy Phong hỏi nên đi đâu, trong đầu của ta hiện lên rất nhiều nơi, cuối cùng lại lựa chọn Đông Hải quốc. Không có đi Tây Việt quốc, không có đi tìm Mị cùng Sở Ngọc, là vì ta biết thời gian này, ta không nên quấy rầy bọn họ. Mà đi Đông Hải, lại hoàn toàn là vì tờ cáo thị kia của Cơ Lưu Tiêu. Nếu ai có thể giải được độc túy sinh mộng tử, thì có thể nêu ra một yêu cầu. (*túy sinh mộng tử: độc sống mơ màng màng) Có lẽ đây mới là chuyện ta nên lựa chọn, một cuộc giao dịch công bằng. Một khắc kia khi ta khôi phục lại trí nhớ, ta nhớ lại rất nhiều việc, về Cơ Lưu Tiêu, về Phượng Loan, nhưng là giờ phút này ta cũng không muốn nói rõ, có lẽ có nhiều thứ tương đối không tốt lắm. Ta không biết nên đối mặt với hắn như thế nào, cho nên chỉ có thể làm như cái gì cũng chưa nhớ lại. Vì thế chúng ta liền hướng Đông Hải mà đi. Ta đã khôi phục lại dung nhan vốn là của mình, đó là bởi vì ta không bao giờ muốn dính lên người dung mạo của người khác để sinh tồn nữa. Như bây giờ là rất tốt, là mình chân chính. Từ Mạch Vũ thành xuất phát đến Minh Nguyệt thành, phải đi qua rất nhiều thành, gặp rất nhiều việc, cũng gặp qua rất nhiều người, nhưng là ta không thể nắm bắt được tâm tư của chính mình, trên người tựa hồ có nhiều hơn một loại áp lực vô hình, cũng đã không thể tùy theo ý mình như lúc trước được nữa. Hơn một tháng sau, chúng ta rốt cục cũng đến được Minh Nguyệt thành, từ trong tay người khác mua được một tòa nhà, ta tự mình ra mặt tìm một vài nha hoàn quét dọn, sau đó an tâm sống ở đó. Sau khi đến Minh Nguyệt thành, Tu La cùng Truy Phong liền ẩn mình ở một chỗ bí mật, không bao giờ nữa ra mặt. Cơ Lưu Tiêu đã biết mặt bọn họ, cho nên để không bại lộ thân phận của ta, làm như vậy là biện pháp tốt nhất. Chúng ta ở Minh Nguyệt thành ba ngày, sau đó từ trong phố xá nghe được rất nhiều đồn đãi kiểu diêm về Cơ Lưu Tiêu, cho tới bây giờ hắn chính là đối tượng mà mọi người thích bàn luận đến nhất, năm đó tà vương vì mất đi Vương phi mà thề không lập thêm phi, cho tới bây giờ vương thượng vì phi tử ngủ say mà tìm danh y khắp nơi trong thiên hạ. Tất cả chuyện này, hết thảy đều là chủ đề để ọi người nói chuyện hăng say. Điều này cũng làm cho ta biết được trong hai năm này, không chỉ có Minh Nguyệt thành

biến hóa, mà còn có Cơ Lưu Tiêu biến hóa. Đến Minh Nguyệt thành ngày thứ tư, ta liền gỡ vương bằng sớm đã có chút cũ nát treo ở trên tường thành kia xuống, hiển nhiên trong một năm này, cũng không có nhiều người đến thử lắm. Mặc dù điều kiện mê người, nhưng là ai lại thật sự có tự tin sẽ giải được thiên hạ đệ nhất độc túy sinh mạng tử đây? Một khắc gỡ yết bằng kia xuống, liền có người đi lên phía trước, đánh giá ta từ trên xuống dưới một phen mới nói: “Cô nương, vật này cũng không phải là thứ có thể gỡ loạn.” Xem ra cho dù cách thời gian lâu như vậy, hắc vẫn là không có chút lơ lửng nào, phái người trông coi nơi này, chẳng lẽ là để đưa người gỡ yết bằng đầu tiên vào cung sao? Nghĩ vậy, tâm lại thêm vài phần chua xót. Sau khi nhớ lại tất cả, ta thật sự không biết mình nên oán hắc, hay là nên cảm động. Rất nhiều việc, thì ra ngay từ đầu là do ta tạo thành, mà sự đau khổ mà ta phải chịu đựng, có lẽ bất quá cũng chỉ là sự trừng phạt đối với ta. “Ta có thể giải được độc túy sinh mạng tử.” Ta xả ra một chút tươi cười, thần nhiên nói. Người trước mắt có một chút lảng ngốc, theo sau lập tức cung kính nói: “Mời cô nương đi theo ta.” Ta đáp nhẹ, sau đó liền đi theo phía sau hắc. Một đường đi về phía trước, xuyên qua phố xá, mãi cho đến vào bên trong hoàng cung Đông Hải quốc. Ngày xưa, lúc ta giả dạng thành Hạ Nguyệt Nhiễm, bao nhiêu lần ở trong này lưu luyến, chính là hôm nay trở lại, lại có vài phần cảm giác cảnh còn người mất. Kỳ thật tính ra, đây là lần thứ ba ta đến đây. Lần đầu tiên đến tựa như đã quá lâu rồi, ta thậm chí còn cảm thấy giống như chuyện của nửa đời người rồi. Cũng có lẽ là do đã bị mất trí nhớ khá lâu, cho nên đến khi nhớ lại sẽ có cảm giác dường như đã mấy đời. Vào cung, người nọ đưa ta đến thẳng cung điện của Cơ Lưu Tiêu. Một đường phong cảnh, một đường cảm khái, ta đã cho rằng ta sẽ không đặt chân đến nơi này một lần nào nữa, lại không nghĩ rằng vận mệnh thủy chung luôn đùa giỡn với ta. Người trước mắt cung kính nói: “Vương thượng, mặt tướng đưa người gỡ yết bằng đến.” Vừa dứt lời, bên trong liền truyền đến một đạo thanh âm quen thuộc mà hơi xa lạ, giống như xuyên qua ngàn năm mà đến, lại có như vậy vài phần như có như không, chính là trong thanh âm không che dấu được sự vui sướng. “Tiến vào.” Rõ ràng là hai chữ đơn giản, lại đủ để nói rõ. Cửa lớn mở ra, người trước mắt ta thối lui sang một bên, làm một tư thế xin mời, ta hơi hơi gật đầu, sau đó đi vào. Giờ phút này, bên ngoài cùng bên trong sớm đã là hai thế giới hoàn toàn khác biệt. Ta đi vào, liền có một luồng cảm giác ấm áp nghênh diện mà tới, hơi hơi sưởi ấm hai má lạnh như băng của ta. “Cô nương chính là người gỡ yết bằng xuống sao?” trong giọng nói của hắc có mang theo vài phần nghi hoặc cùng khó tin. Ta ngẩng đầu lên, đón nhận ánh mắt của hắc, lại ở bên trong thấy được sự ngạc nhiên cùng kinh ngạc, nếu như không phải hắc lập tức khôi phục lại được tự nhiên, ta thậm chí nghĩ rằng hắc đã nhận ra ta. Chính là, hắc vẫn là không có nhận ra ta, chỉ tha thiết nhìn ta, mặc dù ta không có hành lễ, mặc dù ta thoát nhìn thật kiêu ngạo, hắc cũng không so đo gì với ta, chính là lại một lần nữa thật cẩn thận hỏi: “Cô nương sẽ giải được độc túy sinh mạng tử sao?” Hai năm không thấy, người trước mắt tựa hồ không có gì thay đổi, như cũ là hồng y xinh đẹp, như cũ là dung nhan như yêu nghiệt, nhưng lại tựa hồ cái gì cũng đều thay đổi, hắc tựa hồ gầy hơn một chút, trong ánh mắt vốn là sự thâm thúy mà sáng lên cũng nhiễm một tầng u buồn nhàn nhạt, hắc huênh hoang như vậy, hắc kiêu ngạo như vậy, giờ phút này nhưng lại làm cho người ta cảm thấy có vài phần cảm giác tinh thần sa sút, mặc dù hắc từ lâu đã ngồi ở vị trí cao cao tại thượng. Là vì Phượng Loan ngủ say sao! Nam nhân này chung quy có bao nhiêu nghị lực, bao nhiêu cuồng dại, vì sao lại có thể làm được như thế? Nếu như là trước kia thì ta sẽ không ngần ngại mà tự giễu hắc, nhưng hiện tại ta lại không biết nên có phản ứng gì. Ta thần nhiên cười, không giống như sự trêu tức trước kia, mà là một loại cười lạnh nhạt mà tao nhã “Ngài đã nghe qua Vu Y tộc chưa?” Hắc nhẹ nhàng gật đầu “Đã nghe qua.” “Thiên hạ đệ nhất độc túy sinh mạng tử kỳ thật là một loại cấm kỵ của Vu Y tộc, chẳng qua là nó bị một vài người vùng trộm mang đi ra bên ngoài, thành truyền thuyết thiên hạ đệ nhất độc. Trên giang hồ mọi người nói nó khó giải, kỳ thật nó là có thể giải. Mà loại giải pháp này, trừ bỏ vài vị trưởng lão đức cao vọng trọng, cùng tộc trưởng của Vu Y tộc ra, không ai có thể biết được.” Ta nói là sự thật, độc túy sinh mạng tử kỳ thật vốn là thuộc về Vu Y tộc, mà ta sở dĩ giải được, cũng là do năm đó ta cứu được một trong ba vị trưởng lão, hắc đã nói cách giải độc túy sinh mạng tử coi như để trả ơn. Có lẽ hắc cũng coi như là đã phạm vào quy củ của Vu Y tộc, nhưng là Vu Y tộc từ trước đến nay hướng đến không để ý tới thể sự, hơn nữa hữu hảo thiện lương, cho nên mặc dù thật sự đã biết, cũng sẽ không truy cứu. Nghe vậy, hắc vui mừng lộ rõ trên nét mặt, cao hứng nói: “Cô nương là người Vu Y tộc sao? Nếu như vậy thì thật sự là quá tốt rồi.” Ta khoát tay, sau đó gần từng tiếng nói: “Ta không phải, nhưng ta xác thực sẽ giải được, chính là ngài phải đáp ứng yêu cầu của ta.” “Đó là đương nhiên. Chỉ cần có thể giải được độc túy sinh mạng tử, quả nhân sẽ đáp ứng bất cứ yêu cầu nào của cô nương.” Hắc lập lời thề son sắt bảo chứng. Về mặt như vậy làm cho đáy lòng của ta nổi lên từng trận chua xót, như vậy lãnh đạm, cũng là như vậy xa xăm, như dây leo quấn quanh đáy lòng ta. Có lẽ từ đầu đến cuối đều là ta sai. “Tốt lắm.” Thu hồi lại hoảng hốt trong nháy mắt, ta thần nhiên nói: “Ta muốn ngài trợ giúp ta đoạt lấy Nam Mạch

quốc.” Hắn hơi hơi sững sốt, con người ở trên người ta lưu chuyển, một lúc lâu sau mới khẽ hỏi: “Cô nương là...” Không đợi hắn hỏi xong, ta liền sâu kín nói: “Ta gọi là Thu Tịnh Nguyệt.” Ngay từ đầu, ta liền không có tính toán che dấu thân phận của mình. Ta nói rồi, ta muốn quang minh chính đại trở về. “Thu Tịnh Nguyệt?” Hắn lặp lại tên của ta ” Thu Tịnh Nguyệt- nữ vương của Nam Mạch quốc?” . “Có một số việc ngài cũng không cần phải biết, ta chỉ cần biết rằng ngài là đáp ứng hay không đáp ứng đây?” ” ta không thể cùng hắn nói một chút chuyện ân oán trong lúc đó, ta cũng không nghĩ muốn nói. Hắn kinh ngạc nhìn ta một lúc, mới gật đầu nói: “Quả nhân đáp ứng nàng.” . Ta cười, cười đến vô cùng tao nhã, có lẽ nụ cười như vậy mới thích hợp xuất hiện ở trên người nữ vương Nam Mạch quốc, có đôi khi tâm mặc dù thế nào cũng không thể kèm chế được, nhưng có nhiều thứ nhất định phải che dấu. “Kính xin vương thượng cho ta một tờ cam đoan.” Không phải là ta không tin hắn, chính là hiện nay ta không cho phép có bất cứ một sai lầm nào xảy ra. Hắn gật đầu, xoay người đi về phía án thư, lấy bút ở trước mặt lưu loát viết một phen cam đoan, lại tiếp tục đặt xuống con dấu của chính mình, sau đó đi đến bên cạnh giao cho ta. Ta vươn tay tiếp nhận, vô tình trong lúc đó chạm vào đầu ngón tay hắn, một loại run rẩy khó hiểu tức thì truyền đến. Làm cho ta không khỏi rút tay về, mà tờ cam đoan kia cũng như thế rơi xuống, trong nháy mắt không khí xấu hổ có vài phần quỷ dị. Ta vội vàng khom người xuống nhặt, thừa dịp xoay người hết sức, cố gắng thu hồi lại sự kinh hoàng của bản thân, khôi phục lại sự lạnh nhạt cùng thông dong nên có, cho đến lúc lại lần nữa chống lại tầm mắt của hắn. Vừa rồi hết thảy đều đã không còn bóng dáng. “Là ta thất lễ.” Ta có lẽ nói. Mà hắn cũng là kinh ngạc nhìn ta, thì thầm khẽ hỏi: “Nàng thật sự không biết quả nhân sao?” Một khắc kia, con người trong suốt của hắn dường như có thể nhìn thấu tất cả, làm cho ta có cảm giác chột dạ, chính là ngay sau đó ta lại khôi phục thông dong, cười nói: “Ta đương nhiên là biết vương thượng.” Khóe môi hắn khẽ nhếch, vừa muốn nói gì đó, ta so với hắn nhanh hơn một bước “Đông Tà Tây Độc nổi tiếng thiên hạ, có người nào mà lại không biết đây? . . .” Trong con người của hắn chợt lóe lên sự thất vọng, sau đó lại khẽ cười, nói: “Nàng cho quả nhân một loại cảm giác rất quen thuộc.” Ta nhếch môi, cười đến sáng lạn “Đã nghe qua tà vương phong lưu tiêu sái, không biết có phải đối với nữ tử nào ngài cũng đều nói như vậy hay không? ...” Hắn dừng một chút, sau đó phá lên cười “Xem ra thanh danh của quả nhân thật là không được tốt như vậy.” . “Chỉ là Tịnh Nguyệt vô phúc hưởng thụ mà thôi.” Ta thản nhiên cười, nhưng là đáy lòng lại là có một tia hơi hơi đau. Hắn không nói cái gì nữa, chỉ là lẳng lặng nhìn ta, làm cho ta có loại cảm giác không chỗ ẩn trốn. Ngay tại lúc ta nghĩ xoay người né tránh, hắn lại cười nói: “Nàng trước đi xuống nghỉ ngơi, chờ quả nhân phái người đưa nàng đến gặp phi tử của ta.” . Lúc nói đến phi tử của ta, hắn tựa hồ cố ý nhấn mạnh hơn một chút. Ta không nói thêm gì, chính là hơi hơi thi lễ sau xoay người rồi đi...

191. Q.3 - Chương 192: Túy Sinh Mộng Tử

Nghiêm khắc mà nói túy sinh mộng tử cũng không được coi như là một loại độc, mà chỉ là một loại cổ gàn giống với chi cổ lãng quên, chẳng qua là túy sinh mộng tử không cần phải kén chọn người để hạ cổ như loại chi cổ kia, bất cứ người nào cũng có thể bị hạ độc, cho nên mới có nhiều người bị hạ độc đến như vậy.

Chính là mặc kệ như thế nào, túy sinh mộng tử cũng rất hiếm, mà người có thể giải được độc túy sinh mộng tử lại cực kỳ ít.

Đúng vậy, lúc trước Dạ Khuynh Thành muốn dùng thí nhan thuật cũng là vì để có thể cứu tỉnh được Phượng Loan, nhưng lại là trả giá bằng sinh mạng của một người khác, mà khi đó Dạ Khuynh Thành liền tính hy sinh ta để cứu Phượng Loan.

Mà phương pháp giải độc túy sinh mộng tử của Vu Y tộc lại rất đơn giản, nhưng cũng rất nguy hiểm, cho nên lúc này đây ta có thể làm cho Phượng Loan tỉnh lại được hay không, ngay cả bản thân ta cũng không thể chắc chắn được.

Ta ở biệt uyển nghỉ ngơi một phen, liền có người tiến đến đem ta dẫn tới một căn phòng bằng nằm dưới mặt đất, ở trong đó hoàn toàn được làm bằng Huyền Băng ngàn năm, quanh năm không tan chảy, ta mới bước chân vào đã cảm thấy có một loại hàn ý lạnh thấu xương đập vào mặt, trên mặt có chút hơi hơi đau.

Ta không khỏi co rụt mình lại một chút, xoay người đang muốn hỏi người đưa ta tới đây có mang theo kiện áo ấm hay không, thì một bộ áo choàng lông chồn đã được choàng tại trên người ta, lập tức chặn được từng trận hàn ý.

“Thân là đại phu, nếu bản thân bị ngã bệnh trước thì phải làm sao bây giờ?” ý cười thản nhiên từ phía sau truyền đến, vẫn như cũ đầy dụ hoặc lòng người.

Không khỏi ngẩng đầu lên, lại ánh vào mắt là dung nhan tươi đẹp như yêu nghiệt của Cơ Lưu Tiêu, hân quả thực rất xinh đẹp, làm cho người ta không thể không chú ý đến sự tồn tại của hắn.

“Đa tạ vương thượng.” Ta thu hồi tầm mắt của mình, hơi hơi gật đầu.

Hắn cười khê “Đây là việc quả nhân phải làm.” .

Ta không nói thêm cái gì nữa, mà là theo hắn đi vào trong băng thất, tới lúc đến gần Phượng Loan đang nằm trên giường hàn băng.

Người nằm trên giường hàn băng mặc y phục đỏ, da thịt tuyết trắng, đôi môi đỏ tự nhiên không cần to son, hàng lông mày đen tự nhiên, mặc dù là ngủ say, nàng vẫn như cũ giống như một đóa hoa kiều diễm, lại lộ ra một loại tú nhả thản nhiên.

Dung nhan này ta đã nhìn ngắm năm năm, phải nhìn nữa ta lại có một loại cảm giác hoảng hốt.

Đúng vậy, nàng mới là Phượng Loan, Phượng Loan mà một tay ta đã tạo nên.

“Có cần Quả nhân làm gì không?” câu hỏi đột nhiên vang lên đã kéo ta ra khỏi vòng suy nghĩ hoảng hốt. Ta quay đầu nói: “Còn thỉnh vương thượng đứng canh ở trước cửa, đừng cho bất luận kẻ nào tiến vào, đương nhiên vương thượng cũng không thể tiến vào đây, vì việc này có liên quan đến bí mật của Vu Y tộc.” .

“Đó là đương nhiên, làm phiền rồi.” một người không biết khiêm tốn hữu lễ như hắn, thế nhưng cũng học được cách khách sáo, tựa hồ chỉ cần một việc nào đó có dính đến hai chữ Phượng Loan, tất cả mọi thứ thuộc về hắn đều có thể đảo điên.

Nói xong, hắn liền xoay người ra băng thất, chỉ còn lại một mình ta đối mặt với Phượng Loan nằm trên giường.

Ta cúi người, đầu ngón tay nhẹ nhàng xẹt qua hai má Phượng Loan, tùy ý cảm giác mát lạnh kia xuyên thấu qua đầu ngón tay cho đến nội tâm “Phượng Loan a Phượng Loan, người nói xem ra nông nổi này, tất cả là do lỗi của ai?” .

Trong lòng ta tràn đầy cảm khái, thản nhiên khê nói. Chính là người nằm trên giường không có cách nào trả lời ta được.

Từ ống tay áo lấy ra bộ ngâm châm tùy thân, ta chậm rãi nâng Phượng Loan dậy, để cho nàng tựa vào người ta, chậm rãi cởi quần áo của nàng, sau đó dùng ngân châm đâm vào các đại huyệt vị trên toàn thân nàng.

Một khi đã trúng độc túy sinh mộng tử, sẽ gặp trầm luân ở trong mộng không thể tự kèm chế được. Nơi đó sẽ có cuộc sống mà đáy lòng nàng mong mỏi có được, thật sự đúng là sống mơ mơ màng màng.

Một người chỉ cần có dục vọng. Có chờ đợi. Sẽ trầm luân ở nơi nào! Trừ phi có thể đánh vỡ tất cả, thì mới có thể kéo nàng quay trở lại được.

Ta đỡ vai Phượng Loan, cúi người ở bên tai của nàng sâu kín nói: “Phượng Loan, ta đã trở về. Người thật sự nghĩ rằng người có thể thay thế ta vĩnh viễn như thế này sao? Người tỉnh lại đi, người căn bản không phải là ta, cho nên cũng vĩnh viễn không thể thay thế được ta. Không cần tiếp tục trốn tránh, cũng không cần u mê không tỉnh ngộ.”

Ta ở bên tai nàng nói nhỏ, giống như muốn phá vỡ mộng đẹp của nàng, làm cho tất cả đều phá thành mảnh nhỏ.

Cũng không biết là trải qua bao lâu, nàng đột nhiên quát to một tiếng, âm thanh bén nhọn kia lập tức phá vỡ yên tĩnh, cặp mắt nhắm nhiều năm kia cũng lặng lẽ mở ra, khoảng khắc khi nhìn thấy ta, nàng kinh ngạc nói: “Cung chủ...”

Ta đang muốn mở miệng, người ở ngoài cửa đã vội vã chạy vào, vẻ mặt sợ hãi, lúc nhìn thấy Phượng Loan, lại lập tức ngạc nhiên mừng rỡ, không thể chờ được muốn tiến lên ôm nàng vào trong lòng.

“Đứng lại.” Không biết vì sao khi nhìn thấy tình cảnh hân như vậy, ta nhưng lại cảm thấy có vài phần chói mắt, còn chưa đợi hân kịp có phản ứng, ta đã thốt ra lời nói lạnh lùng cứng rắn.

Hân có chút sững sờ nhìn về phía ta, ta lúc này mới đột nhiên giật mình thấy bản thân đã thất thố, thần sắc cũng dịu đi, nhưng giọng nói vẫn lạnh lùng: “Ngài muốn hại nàng lại một lần nữa ngủ say sao? Ta nói rồi, không thể tùy tiện đi vào.”

Có lẽ là thấy được ngân châm trên người Phượng Loan, hân lập tức giải thích: “Là quả nhân đã nóng vội.”

Quả nhiên là nóng vội a

~Trông mong lâu như vậy, rốt cục thì cũng gặp được mây mờ trăng tỏ, ta nghĩ ta không thể đánh vỡ giấc mộng của hân.

“Thôi, cũng không có gì đáng ngại, chờ ta đem ngân châm rút ra là xong.” Ta không có tiếp tục nhìn phía hân. Mà là rút hết ngân châm cắm trên người Phượng Loan.

Phượng Loan từ đầu đến cuối vẫn thủy chung nhìn ta, nàng không dám nói cái gì, cũng không dám làm cái gì.

Ta biết nàng đang sợ hãi, sợ hãi ta sẽ đánh nát giấc mộng của nàng.

Thu thập ngân châm xong, ta mặc lại quần áo cho Phượng Loan, không khỏi khe khẽ thở dài “Như thế rất tốt.”

Ta nghĩ Phượng Loan sẽ hiểu được ý tứ trong lời nói đó.

Nàng không khỏi mỉm cười, mặc dù không nói nhưng lại như đã nói hết ngàn vạn lời cảm kích.

Ta đem Phượng Loan giao vào trong tay Cơ Lưu Tiêu, thản nhiên nói: “Ta giao lại cho Ngài một phi tử nguyên vẹn, cũng thỉnh vương thượng nhớ rõ lời hứa của mình.”

“Quả nhân tự nhiên sẽ không thất tín.” Hân gắt gao cầm lấy tay Phượng Loan, vẻ mặt là cười, trong ánh mắt từ lâu đã nhuộm dần tình nghĩa nồng đậm.

Ta xoay người, không muốn nhìn thấy hình ảnh như vậy.

Giờ phút này, ta nếu cứ tiếp tục ở lại chỗ này, chỉ sợ bản thân khó mà chịu nổi.

Có một số việc, có lẽ đã sớm sáng tỏ từ lâu, năm đó là hân yêu ta, mà ta không thương hân, nay ta cũng là trái tim ngu muội, mà hân cũng không nhận ra được dụng mạo của ta.

Đã nợ phải trả, rất công bằng.

“Loan Nhi, Loan Nhi, Loan Nhi...” người phía sau chính là một lần lại một lần gọi, làm như muốn đem những lời mà vô số ngày thâm nói, lần này nói hết ra.

“Tiêu...” giọng nói kia, bên trong ẩn chứa ngàn vạn lòng chua xót, cũng nồng đậm tình nghĩa.

Về điểm này, ta có lẽ so ra kém Phượng Loan, có lẽ nàng mới là người hân nên quý trọng.

Như vậy cũng tốt, thật sự, như vậy thật sự tốt lắm.

Chính là vì sao đáy lòng vẫn là có từng đợt, từng đợt đau đớn nhẹ nhàng như vậy?

“Loan Nhi, gọi tên ta một lần nữa, gọi tên của ta.”

.”Tiêu... Tiêu...”,

“Tiếp tục gọi... Ta muốn nghe.”

“Tiêu... Tiêu...”

Ta càng chạy càng nhanh, thanh âm phía sau cũng càng lúc càng mờ nhạt, cho đến cuối cùng hoàn toàn không còn nghe thấy.

Như thế rất tốt, tất cả cũng đều do ta tạo thành. Ta một lần lại một lần nói với chính mình như thế, nhưng là trong đầu lại vẫn không thể tự chủ được, tưởng tượng thấy bọn họ hiện giờ đang làm những gì, là nói hết ngàn vạn tương tư? Hay là thuật hết ly biệt tình thương?

Chính là mặc kệ là cái gì, tựa hồ đều đã không còn quan hệ với ta.

Ở đáy mắt của hần, ta là Thu Tịnh Nguyệt, nữ vương Nam Mạch, một người đã cứu được nữ nhân mà hần yêu nhất, một người có giao dịch với hần.

Đúng vậy, ta đã sớm không là gì cả.

Ta vội vàng về tới nơi mình vừa mới nghỉ ngơi, lập tức ngã nhào lên trên giường, nói cho chính bản thân mình không cần phải tiếp tục nghĩ thêm gì nữa. Cũng không cho phép mình nghĩ nhiều.

Có một số việc cho dù có tiếp tục nghĩ, cũng không thể theo được như ý của mình.

Hồi lâu sau, ta mới bình tĩnh lại, đứng dậy ngồi ở mép giường.

Giờ phút này, con chim đưa thư đặc biệt chỉ thuộc về Kính Nguyệt cung đang ở trước mắt ta, ta không khỏi rút bức thư từ trên chân của nó ra. Mở bức thư ra, tin tức của Truy Phong tức thì khắc sâu vào mi mắt ta.

“Cung chủ, Liễu Vân công tử không có việc gì, bên trong còn có thư hần gửi cho người.”

Xem đến đây, ta từ bên trong rút ra một bức thư khác, vội vàng đọc.

“Liễu Lăng, lúc người đọc được bức thư này, ta chắc đã rời khỏi Nam Mạch quốc, có lẽ ta sẽ đi về phía nam, xem xét bệnh trùng tở trong truyền thuyết, người không cần quá thất vọng, ta cũng không ngại người mỗi ngày đều nghĩ đến ta một chút. ” mặc dù là viết thư, hần vẫn như cũ không thay đổi được ngữ điệu trên tức “Đương nhiên nếu là nghĩ đến mức cuối cùng yêu thương ta, ta sẽ càng thêm cao hứng.”

Đọc đến đoạn này, ta không khỏi thấp giọng nói: “Muốn tỷ tỷ ta yêu thương người, đợi kiếp sau đi.”

Trong đầu lại hiện ra biểu tình khoa trương của hần, không khỏi mỉm cười.

Thư Truy Phong đưa tới thật đúng lúc, làm cho ta có chỗ dựa vào, không cần lại nghĩ đến một màn vừa rồi.

“Liễu Lăng, ta biết thân phận của người, cũng tự nhiên hiểu được giờ phút này trên lưng người đang gánh vác một trách nhiệm vô cùng lớn, ta không có gì để nói, bởi vì ta thật sự hiểu được loại cảm giác bị trách nhiệm trói buộc này, nhưng là Liễu Lăng, nếu theo như những lời trước kia người đã nói với ta, ta cũng muốn nói với người, nếu thật sự quá mệt mỏi, thì hãy làm một người xấu đi, không cần phải quản mọi việc, chính mình muốn như thế nào thì cứ làm như vậy đi, dù sao người cũng là một kẻ ác, lập tức biến thành người tốt, ta thật sự là còn không có quen đâu, bất quá mặc kệ người lựa chọn như thế nào, ta đều ủng hộ người. Đương nhiên điều kiện tiên quyết là người nhất định phải vui vẻ, phải khoái lạc. Ta nhưng không hy vọng lần sau khi gặp lại người, người đã trở thành một người mà ngay cả ta cũng không nhận ra được.”. Đọc đến đây, ta lại không khỏi nhớ tới những lời mình đã nói lúc trước, quả thật lúc đó ta căn bản là không có nghĩ tới sẽ có một ngày chính mình cũng bị một vài thứ trói buộc.

“Cuối cùng ta thật sự xin lỗi, vì không thể ở bên cạnh giúp đỡ người được. Chính là ta sẽ ở trên giang hồ chờ người, chờ đến lúc người buông tha tất cả, chúng ta có thể lại là bằng hữu được không? Nhưng nếu nói người là hồng nhan tri kỷ của ta, ta nghĩ ta sẽ càng cao hứng một chút. Liễu Lăng... Quên đi, không có gì, nhớ rõ không được phép quên ta.” Dòng thư cuối cùng, hần viết rồi lại gạch đi, nét mực đen che lấp tất cả, ta không thể từ giữa nhìn ra hần rốt cuộc muốn nói gì.

Nhưng ta lại cảm thấy đây có lẽ là một lời rất trọng yếu, nhưng là hần nếu không nói tất có đạo lý của hần.

Hồng nhan tri kỷ sao?

Có lẽ ở ở dưới đáy lòng của ta đã sớm coi hấn là tri kỷ cùng nhau trải qua sinh tử. Mặc dù chúng ta mỗi lần gặp mặt đều sẽ là đầu vô mồm, mặc dù chúng ta thoát nhìn vẫn là oan gia, nhưng là hấn cũng là người hiểu ta nhất. Nói là tri kỷ quả nhiên là vẫn còn không đủ.

Mà ta cũng muốn cảm ơn hấn, hấn cho ta tự do, hấn không có phá hỏng tất cả, hấn quả nhiên là đã nhìn thấu tất cả tâm tư của ta.

Ngón tay nhẹ vỗ về nét chữ trên bức thư, một trận lo lắng dâng lên trong lòng ...

192. Q.3 - Chương 193: Nhân Quả Luân Hồi

Sáo trúc dễ nghe, thanh thanh dịu dặt, tựa như thiên âm. Trong sân, một cô gái mặc vũ y màu đỏ, nụ cười sáng lạn như ánh nắng, mang theo vẻ đơn thuần, thiên chân vô tà. Múa, điệu múa xinh đẹp, điệu múa mị hoặc, điệu múa phồn hoa. Vũ y màu đỏ bay lượn như bướm bướm, ở không trung hóa thành từng đạo đường cong xinh đẹp. Nam tử ngồi bên uống rượu, gương mặt xinh đẹp cùng thanh thuần, rõ ràng là hai mặt cực hạn nhưng lại hòa hợp với nhau như vậy. Nam tử khẽ nhếch khóe môi, tựa tiểu phi tiểu nói: “Điệu múa này gọi là gì?” “Khuynh Thành.” Cô gái nét mặt tươi cười như hoa. “Vậy còn nàng? Nàng tên là gì?” Trong ánh mắt nam tử mang theo vài phần hứng thú. “Phượng Loan.” Thanh âm cô gái trong trẻo lưu chuyển bốn phía, so với tiếng sáo trúc dường như còn dễ nghe hơn. “Phượng Loan, Khuynh Thành...” Nam tử lặp lại hai cái tên này, tươi cười mê người. Cô gái lại chỉ mở to cặp mắt nhìn hấn, nét mặt tươi cười như hoa. “Loan nhi, nguyện vọng lớn nhất của nàng là gì?” Nam tử nhẹ nhàng ôm cô gái vào lòng, cười đến ôn nhu. Cô gái nghiêng đầu suy nghĩ một hồi, mới sâu kín nói: “Tốt nhất có thể có một người thống nhất thiên hạ, như vậy dân chúng sẽ không phải khổ nữa.” “Được, sẽ có ngày, thiên hạ sẽ thống nhất.” Nam tử nhìn nàng, trong mắt tràn đầy sủng nịnh. “Loan nhi, có nguyện ý làm Vương phi của ta không? Có thể sẽ chỉ múa cho ta xem hay không.” Dung nhan xinh đẹp, nụ cười mị hoặc, trong thanh âm réo rắt mang theo vẻ nhu tình cùng sự bá đạo không cho phép cự tuyệt. Ta mạnh mẽ tính, mới phát hiện hết thấy đều là mộng. Nhưng nếu nói chỉ là mộng, lại cũng không đúng, kia rõ ràng là chuyện trước kia giữa ta cùng Cơ Lưu Tiêu. Khi còn trẻ thường ham chơi, năm ấy mười lăm tuổi, ta cùng Truy Phong đánh cược một phen, có lẽ đó chính là nguyên nhân dẫn tới tình cảnh ngày hôm nay. Lúc trước, có bao nhiêu nữ tử vì một nụ cười của Cơ Lưu Tiêu mà mất hồn, mất tâm, nhưng lại không có kẻ nào lay động được trái tim hấn, vì thế bao nhiêu mỹ nhân rơi lệ, bao nhiêu trái tim tan nát. Khi đó, ta bất mãn nói, hấn làm tổn thương trái tim nhiều cô gái như vậy, ngày khác nhất định hấn sẽ phải vì một cô gái mà mất hồn lạc phách. Giờ phút này nghĩ lại, thật đúng là một lời nói lại trở thành sự thực. Khi đó, Truy Phong cười nói, cung chủ nếu người có thể hàng phục Tà Vương, từ nay về sau ta sẽ chịu để cho người khi dễ. Lúc trước ta cùng Truy Phong như nước với lửa, luôn cãi nhau tranh đấu không thôi, ta tuy là ân nhân cứu mạng hấn, hấn tuy nói muốn đi theo ta, nhưng lại không có chút đáng về nào giống như thuộc hạ, bị hấn nói như thế, ta tự nhiên sẽ không lui bước, tiếp nhận sự khiêu chiến của hấn, còn tuyên bố muốn hấn thua tâm phục khẩu phục. Lúc trước còn trẻ, căn bản không biết khiêm tốn, luôn luôn tùy tâm sở dục. Gặp Cơ Lưu Tiêu, tự nhiên là do ta cố ý tìm cách, tạo một cái tên giả, một thân thế giả, sau đó dịch dung thành một cô gái mà ngẫu nhiên ta đã cứu mạng, múa một khúc Khuynh Thành. Mà hấn luôn luôn phong lưu, tự nhiên cũng sẽ không bỏ qua cơ hội thi triển mị lực, ta nhớ rõ lúc ấy hấn hỏi ta, có nguyện ý theo hấn về vương phủ, trở thành vũ cơ của riêng hấn hay không. Ta tự nhiên là nguyện ý, mang theo bộ dáng mà hấn thích, cùng hấn vào Lục vương phủ. Lúc đó ta cũng không biết câu dẫn là thế nào, vào phủ cũng vẫn luôn tùy tâm sở dục như trước, không giả dối xu nịnh hấn, nhưng lại lười nhác đến cực điểm. Nói lại, ta không học được về quyền rũ đa tình, cũng không muốn ủy khuất chính mình làm vậy. Đương nhiên cũng từng thầm oán Truy Phong, dù sao ta cũng không thích cuộc sống trói buộc như vậy. Kỳ thật ta cũng không biết vì sao hấn lại thích ta, ta chỉ nhớ rõ khi hấn nói muốn ta trở thành vương phi của hấn, đáy lòng ta có cảm giác muốn chạy trốn. Sau đó, ngày hôm sau, ta liền biến mất. Ta cũng nghĩ rằng hấn sẽ không tìm ta, những ngày ở chung đó rồi cũng sẽ trở thành một đoạn nhạc đệm trong cuộc sống của hấn. Dù sao hấn cũng là Tà vương phong lưu tiêu sái, làm sao có thể vì ta mà vi phạm tắc phong của mình. Cho nên ta cũng chẳng nghĩ nhiều, lại bắt đầu cuộc sống tiêu dao giang hồ của ta. Lúc trước ta thật sự chưa bao giờ đặt hấn trong lòng. Mà nay

ngẫm lại, tất cả những điều này dường như đều là do mình tạo thành. Khi chưa khôi phục trí nhớ, dù thế nào ta cũng không thể hiểu được rốt cuộc vì sao Cơ Lưu Tiêu lại muốn cướp lấy thiên hạ? Nay mới biết, nguyên lai hết thảy cũng chỉ vì một câu nói vô tâm của ta. Lúc ấy ta nói, tốt nhất là có người có thể thống nhất thiên hạ, kỳ thật chỉ là vì ta tuyệt không thích cuộc sống cung đình. Cũng tuyệt không muốn trở thành nữ vương. Nếu có người có thể thống nhất thiên hạ, ta đây có thể tùy tâm sở dục sống cuộc sống giang hồ của mình. Nhưng ta thực không nghĩ, chỉ vì một câu nói vô tâm đó, lại khiến Cơ Lưu Tiêu mưu toan tranh đoạt thiên hạ thật. Khi chưa khôi phục trí nhớ, thấy hấn đối với Phượng Loan chấp nhất mà lòng chua xót, mà nay mới biết, hết thảy đều là lỗi của mình. Có lẽ lúc trước ta không nên đánh cược cùng Truy Phong, cũng không nên gặp hấn, lại càng không nên gặp Dạ Khuynh Thành. Nếu lúc trước không gặp, Dạ Khuynh Thành sẽ không đưa ta tới hoàng cung Đông Hải quốc, mà ta cũng sẽ không lại gặp Cơ Lưu Tiêu, cũng sẽ không thích hấn. Mà hết thảy mọi chuyện, lại đều là do chính mình dựng lên. Ta không khỏi tự giễu một phen, có lẽ ta mới là người thiếu nợ hấn. Cửa đột nhiên truyền đến tiếng gõ, cắt đứt suy nghĩ của ta, giờ phút này ta mới phát hiện bất tri bất giác sắc trời đã rạng. “Ai?” Thanh âm nói ra miệng lại có vài phần khàn khàn. “Cô nương, Vương phi phái chúng nô tỳ đến hầu hạ cô nương rời giường, người đã chuẩn bị đồ ăn sáng, đang chờ cô nương qua dùng.” Ngoài cửa truyền đến thanh âm cung nữ cung kính. Phượng Loan đứng là vẫn không yên lòng đi. Nếu thế, chúng ta cũng phải nói rõ ràng tất cả mọi chuyện. Vì thế thần nhiên nói: “Vào đi . . .” Cửa bị đẩy ra, vài cung nữ nối đuôi nhau mà vào, thuận thực hầu hạ ta đứng dậy, còn thay quần áo, rửa mặt chải đầu cho ta một phen. Chờ chuẩn bị thỏa đáng xong, ta mới theo bọn họ đi tới nơi Phượng Loan ở. Hôm qua mới thức tỉnh, hôm nay Cơ Lưu Tiêu đã vì nàng ta mà chuẩn bị cung điện tốt lắm rồi. Có nhiều khi, đối với hành động thâm tình này của hấn, ta thật sự không biết nên cảm thấy cảm động hay là nên cảm thấy chua xót đây? Hấn như vậy, rõ ràng có nhiều lựa chọn như vậy, vì sao lại chấp nhất nhiều năm như vậy vì một con người khác của ta trước kia? Một đường suy nghĩ, tới tận khi trước mặt truyền đến một tiếng gọi khẽ, ta mới giật mình thu hồi suy nghĩ. Thì ra ta đã đến trước mặt Phượng Loan, mà nàng đã cho hạ nhân lui hết từ lâu. “Cung chủ.” Nàng lại một lần nữa khẽ gọi, trong mắt mang theo vài điều khó nói. Ta ngồi xuống đối diện nàng, thần nhiên nói: “Phượng Loan, lúc trước nếu ta cho người lấy tên này, sẽ không thu hồi lại, có lẽ tất cả chuyện này đều là thiên ý, người không phải sợ, ta sẽ không phá vỡ sự hài hòa hiện tại, người vẫn là Phượng Loan, Phượng Loan của Cơ Lưu Tiêu.” Lúc trước cứu Phượng Loan chỉ do ngẫu nhiên, gọi nàng là Phượng Loan lại càng là ngẫu nhiên trong ngẫu nhiên. Lúc trước nàng mất trí nhớ, quên đi tất cả, mà ta cũng chỉ là thuận miệng gọi nàng là Phượng Loan, mà lúc đi gặp Cơ Lưu Tiêu cũng chỉ là tùy ý mà mượn dung mạo của nàng. Khi đó căn bản ta không biết tất cả mọi chuyện sẽ trở thành như vậy, hoàn toàn ngoài dự kiến của ta. Phượng Loan biết múa Khuynh Thành, kia tự nhiên cũng là ta dạy. Nàng là một cô gái dịu dàng, quên tất cả, cũng không có nơi nào để đi, ta liền giữ nàng lại bên người làm thị nữ, một lần kia ta ngẫu nhiên múa Khuynh Thành, nàng chứng kiến, lại nhìn thấy vẻ hâm mộ của nàng, liền thuận miệng hứa sẽ dạy nàng. Cũng không phải nàng đã học được ngay lập tức, nhưng nàng tuy nhu nhược nhưng cũng thực chấp nhất, trong lúc ta đã quên mình từng dạy nàng Khuynh Thành, nàng lại cao hứng mà nói nàng đã học xong. “Cung chủ, cảm ơn người.” Phượng Loan nhìn ta, vẻ mặt vui mừng, “Cung chủ, ta biết ta không hiểu chuyện, nhưng mà ta thật sự thực yêu Tiêu.” “Ta cũng không trách người, dù sao cũng là hấn tình nguyện nhận định người.” Ta ngắt lời nàng. Ta cũng không muốn biết nàng thương hấn như thế nào, nếu quyết định, ta sẽ không đổi ý. Không cần nói tất cả, cũng không cần hiểu rõ tất cả. Cũng có lẽ là do ta sợ đi. Sợ hấn không tin ta. Cũng có lẽ là do ta đang trốn tránh đi, nếu hấn biết chuyện năm đó chỉ là một trận đánh cược, liệu hấn có hận ta hay không? Cho nên kỳ thật như vậy cũng tốt, dù sao giờ phút này ta cũng không có tâm trí mà dây dưa những chuyện đó. Mà cô gái trước mặt này, ta cũng không thể thương tổn nàng như vậy, tuy rằng ta cũng không có nhiều cảm tình với nàng, nhưng nàng lại là vì ta mà quán vào vòng xoáy này, ta không có quyền thương tổn nàng, cũng không quyền cướp đoạt hạnh phúc của nàng. Nếu Cơ Lưu Tiêu không biết, cái gì cũng không biết, vậy thì cứ như thế đi. Trong ba người, hai người bọn họ có thể hạnh phúc cũng coi như là một chuyện tốt. Ta tuy rằng cứu Phượng Loan, cũng dạy nàng Khuynh Thành, nhưng ta không có nhiều cảm tình với nàng, có lẽ là vì tính cách hai người không hợp, cũng có lẽ từ đầu tới cuối ta đều không muốn để cho nàng trở thành một thành viên của Kính Nguyệt cung. Cô gái nhu nhược như nàng không thích hợp với giang hồ, chỉ có tìm một nam nhân để dựa vào mới là hạnh phúc. “Cung chủ ta...” Nàng cúi đầu, muốn nói lại thôi. “Phượng Loan, nếu người đã quyết định không nói thì cũng không cần phải cảm thấy áy náy với ta.” Ta cũng không thích áp a ập ứng, nếu đã quyết định ích kỷ, cần gì phải tỏ ra xin lỗi ta. Nói thật, đối với những cô gái nhu nhược chỉ có thể dựa vào nam nhân, ta không có nhiều hảo cảm cho lắm, cũng có lẽ là Phượng Loan cùng Cơ Lưu Tiêu đã khiến ta thương tâm, cho nên lời nói của ta có chút tức giận. Mà

một câu kia, thế nhưng lại khiến người trước mặt rơi nước mắt. Người ta nói nam nhân sợ nữ nhân rơi lệ, ta là nữ nhân, sẽ không an ủi một nữ nhân đang rơi lệ. Có nhiều khi, ta cũng rất kỳ quái, ta lúc trước cùng nàng hiện tại rõ ràng là hai người hoàn toàn khác biệt, vì sao Cơ Lưu Tiêu cùng Dạ Khuynh Thành đều không cảm thấy kỳ quái, chẳng lẽ mất trí nhớ, ngay cả tính cách cũng đều thay đổi sao? Hay là bọn họ nhận định ta bị cái gì làm cho kinh hách mới có thể biến thành tiểu bạch thỏ như vậy? Hay là bởi vì rất dễ ý, cho nên mới bỏ qua những việc đó, là bởi vì quá cẩn thận, cho nên mới không nhận thấy rõ. Ta biết rõ thì thế nào, ta cũng sẽ không nói rõ ràng tất cả, nếu thật sự Cơ Lưu Tiêu không thể phân biệt được rõ ràng hai người như vậy, ta cần gì phải nói rõ. Nếu hắn không biết chuyện gì, như vậy cứ để cho hắn cùng Phương Loan sống hạnh phúc đi. Dù sao ta cũng không thể cam đoan, sau khi ta nói cho hắn biết tất cả, ta có thể cho hắn hạnh phúc, cũng không dám khẳng định hắn sẽ tha thứ cho sự lừa gạt của ta năm đó. “Được rồi, người đừng khóc.” Ta có chút chân tay luống cuống nói. Ta cũng không muốn cho Cơ Lưu Tiêu nhìn thấy một màn này, khó mà đảm bảo hắn sẽ không cho rằng ta đang khi dễ nàng ta. Phương Loan khó khăn ngừng nước mắt, đáng thương hề hề nói: “Cung chủ, thật sự thực xin lỗi.” Ta có chút bất đắc dĩ đi tới bên cạnh nàng, giúp nàng lau đi nước mắt trên mặt, “Được rồi được rồi, ta sợ người. Ta không trách người. “ Lúc trước nàng cũng vì thân phận như vậy mà chịu không ít khổ sở, Dạ Khuynh Thành cũng từng nói, Cơ Vô Nhai không đồng ý Cơ Lưu Tiêu ở bên nàng, cho nên mới hạ Túy Sinh Mộng Tử cho nàng. Năm năm ngủ say cũng không phải là có thể quên đi được dễ dàng. “Cung chủ, cảm ơn người.” Nàng lau nước mắt, nhìn ta nở một nụ cười sáng lạn. “Người yên tâm, ta cũng sẽ không tranh đoạt cái gì của người, nếu ta thích hắn, lúc trước đã không trốn chạy.” Ta khẩu thị tâm phi nói, chỉ sợ nàng nghi thần nghi quỷ. Xác thực, lúc trước ta không thích hắn cho nên mới chạy trốn, nhưng nay lại có tình cảm. Vận mệnh quả nhiên thích trêu người. Đương nhiên những điều này ta cũng không nói cho nàng biết. Nghe đến đó, nàng tựa hồ yên tâm, giọng nói mang theo vẻ thẹn thùng nói: “Tiêu thật sự tốt lắm.” Đúng vậy, ta cũng biết hắn tốt lắm. Cho tới bây giờ, ta mới biết được vì sao hắn thích màu đỏ như vậy, không phải là vì nổi bật, cũng không phải bởi vì cảm thấy màu đỏ xinh đẹp, mà là ta thích màu đỏ, cho nên hắn mới thích màu đỏ. Ta nhớ rõ lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, hắn mặc là trường bào bạch nguyệt. Chỉ là, biết càng nhiều chuyện, đáy lòng lại cảm thấy có chút chua xót, đến cuối cùng dĩ nhiên sẽ trở thành một nỗi đau đớn khó chịu. Ta không nói, chỉ kinh ngạc nhìn Phương Loan kiều diễm như hoa. Nàng dừng một hồi, mới ngẩng đầu nhìn ta nói: “Cung chủ, cảm ơn người đã cứu ta.” Ta phẩy tay cười khẽ, “Ta không có tốt như vậy, cứu người là vì giao dịch với hắn.” Ta cũng không muốn nàng cảm kích ta, dù sao ta cứu nàng cũng là có mục đích. “Cái gì?” Nàng kinh ngạc nhìn phía ta. “Thân phận thực sự của ta là Nam Mạch công chúa, cho nên ta muốn hắn giúp ta đoạt lại Nam Mạch, chỉ đơn giản như vậy.” Ta đơn giản làm rõ tất cả với nàng. Nàng vẫn kinh ngạc nhìn ta, thật lâu sau, nàng mới nhẹ giọng hỏi: “Nhất định phải làm sao?” “Đúng, không thể không làm.” Ta kiên định nói. Nàng có chút thất vọng cúi đầu, mà ta chỉ thản nhiên nói: “Ta sẽ trả lại người một Cơ Lưu Tiêu nguyên vẹn, nếu hắn không muốn xuất chinh, chỉ cần cho ta mượn quân đội Đông Hải quốc là được.” Nói thật, ta tình nguyện để hắn ở lại, trận chiến này vốn là trận chiến của ta, chiến trường này cũng là chiến trường của ta, không có hắn ở đó, có lẽ ta sẽ cảm thấy dễ chịu đôi chút. “Thật sự có thể chứ?” Nàng có chút chờ đợi nhìn ta. “Đúng, chỉ cần hắn đồng ý.” Ta cũng không muốn trở thành đầu sỏ chia rẽ bọn họ, dù sao vừa mới gặp lại đã phải chia xa, đối với ai cũng không phải là chuyện vui vẻ gì. “Cảm ơn người, cung chủ.” Về mặt nàng giống như một cô gái nhỏ hạnh phúc. “Về sau gọi ta là Thu cô nương đi. “ Ta cũng không muốn cho Cơ Lưu Tiêu biết ta là Liễu Lăng, từ nay về sau sẽ chỉ làm Thu Tịnh Nguyệt.

193. Q.3 - Chương 194: Lấy Tinh Chế Động

“Đây là sự lựa chọn của người sao?” đứng ở đầu chỗ gió thu thổi hiu quạnh, tùy ý quần áo tung bay, sợi tóc nhẹ nhàng bay trong gió, ta chỉ mỉm cười, lẳng lặng nhìn hai người trước mắt, thản nhiên hỏi. Ta không muốn ở trong này dừng lại, không muốn nhìn thấy bọn họ nói những lời đường mật, cũng không muốn tiếp tục miên man suy nghĩ. Liền như trước đó vài ngày đã nói với Phương Loan vậy, ta cũng không phải nhất định là muốn hắn phải xuất chinh, chỉ cần cho ta mượn binh lực của Đông Hải quốc, ta tự nhiên sẽ có biện pháp trở lại Nam Mạch. Lúc trước không thể tưởng tượng được tư thế hào hùng của Thủy Bất Nhân ở trên chiến trường, mà chờ đến khi ta nhớ lại tất cả, mới biết giết chóc là như thế nào, địa ngục như vậy ta

cũng đã từng trải qua. Phượng Loan nhìn Cơ Lưu Tiêu nóng bỏng, ở nơi đó ta không thể nào với tới được.

Nữ nhân có lẽ đều là ích kỷ, ta cũng không ngoại lệ, cho nên đối với phản ứng như vậy của Phượng Loan, ta cũng không muốn nhiều lời thêm làm gì. Hắn không có quay đầu nhìn Phượng Loan, mà là thẳng tắp nhìn ta “Quả nhân nếu đã đáp ứng nàng, thì sẽ nên vì nàng đoạt được Nam Mạch, giờ phút này sao lại có thể lật lọng được.” “Ý tứ của Vương thượng là gì?” Ta có ý vô tình liếc mắt ngắm Phượng Loan ở bên cạnh hắn một cái, thần nhiên hỏi, “Ta và nàng sẽ cùng nhau chinh chiến.” Hắn kiên định nói, theo sau lại chuyển hướng nhìn về phía Phượng Loan, ôn nhu nói: “Loan Nhi, ở tại chỗ này chờ ta, ta rất nhanh sẽ trở về.” Phượng Loan trái lại tay nắm chặt lấy tay Cơ Lưu Tiêu, nghiêm túc nói: “Ta cũng muốn đi cùng.” “Loan Nhi.” hắn nhẹ gọi, có hơi vài phần sùng nịch. Phượng Loan cũng không thèm để ý có ta ở đây, lập tức nhào vào trong lòng Cơ Lưu Tiêu “Tiêu, ta không muốn cùng chàng tách ra.” Phượng Loan là do lo sợ cái gì sao? Ta không khỏi nhếch nhếch miệng cười, đứng ở cách đó không xa, thoáng như có người đang nhìn bọn họ. “Loan Nhi, trên chiến trường rất nguy hiểm, ta không muốn nàng bị thương tổn.” Cơ Lưu Tiêu ôn nhu nói, hắn như vậy làm cho ta cảm thấy không quen. Quả nhiên là thật sự sợ lại một lần nữa bị mất đi sao? “Ta mặc kệ, cho dù chết, ta cũng muốn ở cùng một chỗ với chàng.” Giờ phút này Phượng Loan đã có vài phần tùy hứng của ta lúc trước, nhưng là nàng làm như vậy là đang diễn cho ta xem sao? Nhưng là ta lại vẫn cười như cũ, hơi hơi mở miệng “Các người trước thương lượng đi, ba ngày sau ta lại đến nghe đáp án.” Không cho bọn hắn có thời gian đáp lời, ta cười xoay người rời đi. Phía sau vẫn như cũ là thanh âm tranh chấp của hai người bọn họ. Hôm nay Phượng Loan đặc biệt khác thường, cũng có thể là do nàng không muốn cùng Cơ Lưu Tiêu tách ra. Ta đi dạo không có mục đích, nhìn phong cảnh quen thuộc mà lại xa lạ này liếc mắt một cái, giống như một người nhàn nhả đi dạo, tuy rằng giờ phút này trên lưng ta phải đeo thêm một vài thứ, tuy rằng rất là hận, nhưng cũng không nghĩ bởi vì vậy mà đánh mất chính mình. Đi đến chỗ vườn hoa hải đường, ta không khỏi dừng lại cước bộ. Ngày xưa yêu dã, nay trước mắt cũng là mang theo vẻ tiêu điều, xinh đẹp đã tan mất, chỉ còn lại sự thê lương khi thu về. Nơi này chính là nơi lúc trước bắt đầu tất cả mọi chuyện. Nếu là ta chưa có tới nơi này, có phải hay không tất cả sẽ khác. Nhưng là này thế gian không có khả năng nhất chính là lặp lại một lần cơ hội, cho nên bất kể như thế nào hướng tới, sự thật cũng đã không thể thay đổi. “Thu Tịnh Nguyệt?” Phía sau truyền đến một giọng nói của nữ tử, ta xoay người đã thấy Thủy Bất Nhân đứng ở cách đó không xa, trong con người mang theo vài phần mê mang. Ta hơi hơi gật đầu, mang theo thói quen mỉm cười tao nhã của những ngày gần đây “Là ta. Thủy cô nương.” Lúc trước Thủy Bất Nhân thanh cao như đóa Thanh Liên nổi trên mặt nước, lại cố tình bởi vì Cơ Lưu Tiêu mà đã đánh mất trái tim, cũng đánh mất sự cứng cỏi của bản thân (Thanh Liên: hoa sen xanh) Ta không biết Cơ Lưu Tiêu lúc trước làm thế nào mà đoạt được vương vị, nhưng là ta thật sự không nghĩ tới ở trong này gặp được Thủy Bất Nhân. Dựa vào cá tính của nàng, chẳng phải nên kiên quyết rời đi hay sao? “Người biết ta sao?” Thủy Bất Nhân kinh ngạc hỏi. “Thủy Bất Nhân cùng ta nổi danh, ta tự nhiên nhận được.” Ta tươi cười lạnh nhạt, giống như nàng lúc trước. Nàng biết thân phận của ta, tất là do đã nghe người ta kể, mà người nói chuyện đó với nàng, trừ bỏ Cơ Lưu Tiêu ra thì còn ai vào đây nữa? Chẳng lẽ nàng cùng hắn vẫn còn có ngàn vạn dây dưa sao? Chẳng lẽ Bất Nhân thanh cao ngạo nghễ như nước, nguyện ý chấp nhận hai nữ cùng chung một chồng sao? Hay là nói thật do ta quá câu nệ cổ chấp sao? Thật sự chỉ có ta không thể chấp nhận thế tục sao? Ta nhìn nàng, trong ánh mắt đồng dạng nổi lên khó hiểu. “Có lẽ là ta đã vũ nhục danh hiệu tài nữ này.” Ánh mắt của nàng ảm đạm, bên trong mang theo trăm ngàn nỗi ưu sầu. Thủy Bất Nhân như vậy cũng không giống như người trước kia ta biết, lần đầu tiên ta nhìn thấy nàng là lúc ta đến Đông Hải quốc lần đầu tiên, khi đó nàng căn bản không thích Cơ Lưu Tiêu a~, cũng không biết sau vì sao lại thích hắn? Trách không được nàng lúc trước sẽ nói là do nàng phát hiện quá muộn, đợi cho đến lúc quay đầu mới phát hiện người mình muốn đã sớm không còn ở tại chỗ. Cũng đúng, có lẽ là đã sớm thích rồi, lại cố tình không hề nhận ra. “Bởi vì Cơ Lưu Tiêu sao?” Ta trực tiếp hỏi. Lúc trước nàng vì Cơ Lưu Tiêu mà làm mọi chuyện, tất cả đều đã bị ta biết được. Mà nay, không biết nàng có áy náy hay không, ta không có quên lúc trước Cơ Lưu Phong thích nàng đến mức nào. Cũng không biết vị nam tử kia hiện nay thế nào, là đã chết? Hay là bị trục xuất? Nàng có chút kinh ngạc, ánh mắt nhìn ta có vài phần mất tự nhiên: “Chẳng lẽ lại hiện ra rõ ràng như vậy sao?” “Nếu ta đoán không lầm, người vừa rồi đứng ở một nơi bí mật gần đó là người.” Vừa rồi ta thật sự cảm giác được có người đang đứng ở một nơi bí mật gần đó, nhưng lại không nghĩ rằng là Thủy Bất Nhân. Ta nghĩ Cơ Lưu Tiêu cũng có cảm giác đó đi, nhưng là hắn lại vẫn là không biết thu lại sự ôn nhu cùng nhiệt tình đối với Phượng Loan, hẳn quả nhiên là không thêm để ý đến cảm thụ của Thủy Bất Nhân sao? Cũng đúng, ngay từ đầu ta nên hiểu được, cho dù là người si tình đa tình, nhưng cũng lại là người vô tình nhất. Lúc trước ta đã sớm lĩnh hội qua

không phải sao? “Đồn đãi tựa hồ có chút sai lầm, Thu cô nương nhưng là không giống với người ốm yếu.” Thủy Bất Nhân nhẹ nhàng nhợt nhạt nở nụ cười. “Đều nói là đồn đãi, tất nhiên có nhiều điểm khuyếch đại.” Ta nhìn thẳng Thủy Bất Nhân, thản nhiên hỏi: “Nhưng thật ra người, thật sự quyết định làm như thế sao? Ta không có ý tứ khác, chính là không nghĩ trơ mắt nhìn người cũng biến thành nữ nhân chỉ có thể dựa vào nam tử.” Đối với Thủy Bất Nhân, ta còn là có vài phần đồng cảm, một nữ nhân có đại thanh danh như thế cũng không phải là hạnh phúc, nhưng nếu thật sự vì một nam tử mà thay đổi chính mình, kết quả cũng sẽ chỉ là buồn bực không vui. Ta không hy vọng Thủy Bất Nhân đi trên con đường như vậy, người như nàng phải nên tiêu sái rời đi. “Người nghĩ sai rồi, ta cũng không muốn trở thành phi tử của hân, ta ở lại đây cũng chẳng qua chỉ là bởi vì trách nhiệm.” Nàng cười đến có chút chua xót, lại mang theo vài phần thoải mái “Đau lòng là có, oán hận cũng là có, nhưng tất cả đều là do ta can tâm tình nguyện. Bất quá ta cũng không hối hận, chính mình có dũng khí, dùng hết thiệt tình của mình để yêu một lần, mặc dù là thất bại, cũng không thẹn với lòng. Mà ta cũng tin tưởng sẽ có một ngày vết thương trong lòng sẽ lành hẳn, đến cuối cùng hoàn toàn biến mất không thấy.” Nói như vậy mới là những lời nàng sẽ nói, nàng như vậy mới là Thủy Bất Nhân. Ta nghĩ ta cũng không có nhìn lầm người. Ta không khỏi mỉm cười, vươn tay về phía nàng: “Người có nguyện ý giúp ta không?” “Ta tới tìm người là vì chuyện này. ” nàng đến gần ta vài bước, bắt tay đặt ở lòng bàn tay ta. “Có lẽ hân lưu lại ta là tương đối khá, có ta cùng người là được.” “Xem ra là chúng ta cùng có chung một ý nghĩ.” Ta không nghĩ tới nàng cũng sẽ nói như vậy. “Ta cũng thật cao hứng vì đã có cùng suy nghĩ với người.” Nàng cũng lộ ra tươi cười chân thành. Có chút thời điểm, bỏ lỡ vô số lần, gặp thoáng qua vô số lần, chờ đợi lẫn nhau, rốt cục thời điểm gặp mới phát hiện đúng là thật phù hợp. Ta cùng Thủy Bất Nhân lúc này đây gặp nhau có phù hợp hay không là có thể lý giải được, vì ở đúng thời điểm cuối cùng gặp gỡ được đúng người. Giờ phút này, không cần tiếp tục nói thêm gì nữa, cả hai đều có thể hiểu được ý tưởng nội tâm của nhau. “Chúng ta có thể nổi danh, cũng coi như là một loại duyên phận nha~” ta giả hoạt cười nói. Nàng nhìn ta một lúc, lại đột nhiên nói: “Ta cuối cùng cảm thấy người rất quen thuộc, chúng ta hẳn là đã từng gặp qua.” Ta không nghĩ tới cảm giác của Thủy Bất Nhân lại chuẩn như vậy, chúng ta đương nhiên là đã gặp nhau, chẳng qua hai lần trước là ta đều lấy dung mạo của người khác để xuất hiện. Chính là ngay cả Thủy Bất Nhân cũng có thể cảm thụ được, vậy thì Cơ Lưu Tiêu cùng Dạ Khuynh Thành luôn miệng nói yêu ta, nguyện ý làm một chuyện vì ta, vì sao ngược lại không cảm nhận được, trong chuyện này quả nhiên là có cái gì đó không thích hợp. Lúc trước ta cứ cho rằng bọn họ là trong nhà chưa tổ, ngoài ngõ đã tường, bởi vì quá mức để ý ngược lại sẽ không dễ dàng hoài nghi, như vậy giờ phút này ta nghĩ là ta đã sai lầm rồi. Tất cả chuyện này có lẽ còn cất dấu một bí mật kinh thiên động địa nào đó. “Có lẽ là do chúng ta là bạn bè cùng trang lứa.” Ta cười nói. Giờ phút này, ta không nghĩ nói rõ tất cả mọi chuyện với nàng. Đợi đến thời điểm tất yếu, ta sẽ nói rõ mọi chuyện, nay ta chỉ nghĩ lấy tĩnh chế động, nhìn xem đến rốt cùng là chuyện gì sẽ xảy ra. “Tĩnh Nguyệt, ta cuối cùng cảm thấy rất kỳ quái.” Thủy Bất Nhân cũng là người hào sảng, một khi là người chính mình nhận định liền lập tức trở nên thân thiện. “Cái gì kỳ quái?” Ta cũng tò mò hỏi. Nàng trầm mặc một lúc mới nói: “Người cứu tỉnh Phượng Loan kia, ta cảm thấy không thích hợp.” “A, cái gì không thích hợp?” Ta có chút hứng thú hỏi. Xem ra nếu là người sáng suốt đều liếc mắt một cái, là có thể nhìn ra được, nhưng lại cố tình có hai đương sự lại không chút nào phát hiện ra. “Nữ nhân kia đã từng mất tích, chính là sau khi tìm thấy nàng trở về, lại làm cho người ta có cảm giác khác xa với lúc trước. Ngay cả ta đều có thể cảm giác được có vấn đề, vì sao thông minh như Tiêu lại không cảm giác được, người không cảm thấy kỳ quái sao? Tuy rằng Tiêu nói do nàng bị kinh hách đã quên tất cả, nên mới có thể như vậy, nhưng là ta vẫn cảm thấy có điều gì đó rất kỳ quái.” Thủy Bất Nhân nói ra nghi hoặc của mình. Ta không khỏi trêu ghẹo nói: “Bất Nhân, người chẳng lẽ vẫn còn chưa chết tâm sao.” “Ta chỉ là cảm thấy kỳ quái mà thôi, người nói đi đâu vậy?” Nàng không khỏi liếc ta một cái. “Chuyện tình yêu của người ta, người nghĩ nhiều như vậy để làm gì, chỉ cần bọn họ vừa ý nhau là được rồi. Người cũng lại dừng vì hân mà bận tâm lo lắng nữa.” trong chuyện này tất nhiên ẩn dấu điều gì đó, chính là giờ phút này cũng không phải là lúc nói rõ tất cả. Ta phải làm người đứng trong chỗ tối, tĩnh để xem biến này. “Cũng đúng. Có thể làm cho Tiêu như ôn nhu như thế cũng chỉ có một mình nữ nhân kia mà thôi, có lẽ là cảm giác của ta đã sai.” Dừng một lúc, nàng nói như vậy, nhưng là trong giọng nói còn mang theo vài phần tịch liêu thản nhiên. Muốn quên nói dễ hơn làm? Có lẽ cả đời này đều không thể hoàn toàn quên hết được, duy nhất có thể làm liền chính là đem tất cả che dấu thật sâu dưới đáy lòng. Giờ phút này, ta lại không khỏi sinh ra vài phần thâm oán đối với Cơ Lưu Tiêu. Nếu không thương, lại vì sao cố tình trêu chọc? Nếu tất cả đều là vì ta, ta đây chẳng phải là đã trở thành tội nhân thiên cổ hay sao. Ta không khỏi nắm chặt tay Thủy Bất Nhân, không tiếng động an ủi...

194. Q.3 - Chương 195: Bản Tính Của Nàng

Liếc mắt nhìn lại, cảnh trời hoang vu, vô cùng thê lương, tiêu điều. Con gió hiu quạnh từ nơi đâu thổi đến, mang theo hơi lạnh thấu xương, nó thổi tung mái tóc đen của ta, cũng thổi đến bụi đất đầy trời. Nơi này là thành hoang, là ranh giới giữa Đông Hải quốc cùng Nam Mạch quốc. Cũng giống như tên của nó, nơi này là một mảnh hoang vu.

Một tháng trước, Cơ Lưu Tiêu đã đáp ứng ta, hẳn nói mặc kệ như thế nào, hẳn cũng sẽ giúp ta chinh phục Nam Mạch quốc, điều này làm ta và Thủy Bất Nhân đều bất ngờ. Chẳng qua thêm một người liên thêm một phần cơ hội, ta tự nhiên sẽ không lui bước. Cho nên một tháng sau, chúng ta đã ở tại nơi chỉ toàn đất đá này, thậm chí ngay cả Phượng Loan cũng theo tới. “Tĩnh Nguyệt...” Phía sau truyền đến tiếng gọi của Thủy Bất Nhân, ta xoay người, thần nhiên cười nói: “Mùa đông cũng đã gần kết thúc, nhưng mà sao gió có thể lạnh như vậy.” “Vậy người còn đứng ở chỗ này hứng gió.” Thủy Bất Nhân cười yếu ớt, đưa mắt nhìn vùng đất hoang vu phía trước, thần nhiên nói: “Có lẽ ta cũng đã lâu lắm rồi không có trải qua cảm giác trống trải như thế này” Ta thu hồi tâm mắt nhìn Thủy Bất Nhân, đôi mắt trông về phía xa “Đúng vậy, đứng ở chỗ này cảm thấy mình thật nhỏ bé” Thật trống trải, tựa hồ ngay cả tâm cũng bắt đầu trở nên trống rỗng. Chúng ta không nói gì, chính là nhìn cái trống trải như có như không kia. Lúc lâu sau, lại truyền đến giọng nói của một người khác, ta không cần quay lại cũng biết đó là Phượng Loan, dù sao ta đã từng vô số lần nghe được thanh âm ấy từ trên người mình. “Thu cô nương, ta có vài lời muốn nói với người.” Nàng đứng bên cạnh ta, thần nhiên nói. Ta quay đầu, hướng Thủy Bất Nhân đứng bên cạnh nói: “Bất Nhân, ta cùng Vương phi cần nói một chút chuyện.” Thủy Bất Nhân gật đầu, xoay người rời đi. Giờ trong những cơn gió lạnh thấu, chỉ còn lại ta cùng Phượng Loan. “Tìm ta có chuyện gì?” Một tháng đi đường này, ta thờ ơ lạnh nhạt với tất cả, nhìn nàng cùng Cơ Lưu Tiêu biểu hiện thân mật. Ta cảm thấy nàng là đang làm cho ta xem, mà ta cố tình coi như không thấy, nhìn nàng ra sức diễn. Nàng rốt cục đã không nịn được nữa sao? Ngẩng đầu lên, tà nghệ nhìn nàng, ta đợi câu trả lời của nàng. “Cung chủ, ta biết ta yêu cầu như vậy là quá phận.” Bộ dáng của nàng thoát nhìn như kính sợ “Nhưng ta thật sự rất sợ sẽ mất đi hần” Ta hơi hơi híp mắt nhìn nàng “Ta đã nói sẽ không phá hư chuyện này, người rốt cuộc là lo lắng cái gì?” Lúc trước ta không hiểu, thật sự tính thành toàn cho nàng cùng Cơ Lưu Tiêu, để cho bọn họ hai người có thể hạnh phúc. Chính là nay nghĩ đến thật đúng là hoang đường, Phượng Loan thật sự là một nữ nhân dụ dỗ sao? Ta tựa hồ đã quên, nàng thích nhất là dùng nước mắt, lúc trước ta cũng là bởi vì chịu không nổi nước mắt của nàng mới đem nàng lưu lại Kính Nguyệt cung. “Cung chủ, người cũng chưa đáp ứng ta người sẽ không tới gần hần.” Rõ ràng nàng mới là người đi cầu ta, nhưng giờ lại cố tình ủy khuất giống như ta đang khi dễ nàng vậy. Nước mắt trong nháy mắt đã chảy xuống, chỉ cần nhìn thoáng qua cũng nhìn ra nàng thuộc loại mảnh mai yếu đuối. Lời của nàng, thần sắc của nàng làm cho trong lòng ta nổi lên một trận lửa giận không tên, ta kính nàng một phần, nàng được một tác lại muốn tiến thêm một bước. “Nước mắt đối với ta cũng vô dụng, ta sẽ không thương hương tiếc ngọc.” Ta lạnh lùng nói “Còn có, người cũng không thể tính là người của Kính Nguyệt cung, cho nên hãy gọi ta là Thu cô nương đi.” Nàng tiến lên nắm lấy ống tay áo của ta, mà ta có chút không kiên nhẫn phát tay, mà đúng lúc này, một giọng nói quen thuộc lại vang lên, đánh vỡ tất cả. “Làm sao vậy?” Lời nói của hần có vài phần giận dữ cố kìm nén. Ta quay đầu lại, ánh mắt lãnh đạm, tà nghệ nhìn hần, mà Phượng Loan cũng hé ra khuôn mặt tràn đầy nước mắt ghen ngào nói: “Tiêu, ta cùng Thu cô nương chính là...” “Trở về đi.” Hần cắt ngang lời nàng, có phần không kiên nhẫn. Phượng Loan kinh ngạc đứng ở tại chỗ, ta thấy được trong mắt hần có chút tránh né. Ngay sau đó, hần lại lập tức ôn nhu nói: “Nơi này gió lớn, nàng không nên chạy loạn, bằng không ta cũng sẽ không hung dữ với nàng như vậy.” Lời nói như thể mọi chuyện đều là đương nhiên. Phượng Loan nín khóc mỉm cười, nhào vào trong lòng hần. “Thu cô nương, Loan Nhi có gì đắc tội với nàng, tại sao nàng xin lỗi cô nương?” Đó là hần đang bảo hộ cho nàng sao. Ta cười nhẹ “Vương gia chê cười rồi, Vương phi có khả năng đắc tội với ta hay sao?” “Vậy là tốt rồi.” Lời nói cũng thần nhiên, vẻ mặt cũng thần nhiên, đó là một loại gần như đậm mạc lãnh khốc. Nữ nhân cùng nữ nhân chiến tranh, vĩnh viễn hiểu được việc lợi dụng nước mắt là phương tiện chiếm ưu thế nhất. Mà ta khinh thường chính là nước mắt. Những việc Phượng Loan làm vừa rồi chắc tất cả đều chỉ vì lúc này đi. Nàng muốn Cơ Lưu Tiêu chán ghét ta sao? Đây chính là cảm giác muốn tốt cho người khác mà người khác không biết sao? Ta nhếch khóe miệng, nhưng không có nói gì nữa, chậm rãi đi qua bọn họ, lúc qua người Phượng Loan, ta chậm rãi dùng khẩu hình nói

ra vài từ, mà mặt nàng cũng nháy mắt trở nên tái nhợt. Mà tất cả chuyện này, Cơ Lưu Tiêu tất nhiên là không nhìn thấy. Nếu như nàng thiếu kiên nhẫn như thế, ta cũng không muốn giả dối đáp ứng nàng nữa. Ta biết lát nữa nàng sẽ tới tìm ta. Vì thế ý cười càng thêm sáng lạn, thần nhiên trở về. Ta không phải người có thể để cho người khác bắt nạt, chẳng lẽ người ta kêu ta làm gì ta phải nghe theo hay sao. Về tới phòng mình, ngồi vào nhuyển tháp, bưng lên một chén trà xanh chậm rãi uống, ta biết mình uống không bao lâu, người nọ liền phá cửa mà vào, lập tức đi tới bên người ta “Người vừa mới nói cái gì?” Thật là ngay cả một chút yếu đuối cũng không có. Ta vô tội nhìn nàng, làm bộ khó hiểu “Ta nói cái gì?” “Thu Tịnh Nguyệt, người đừng giả bộ.” Nàng trực tiếp gọi tên ta, có chút nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Người chính là như vậy, nghĩ mình là tài nữ, nên chẳng có chuyện gì có thể để người đặt vào trong mắt a~” Ta buông chén trà trong tay, lại tìm một tư thế thoải mái nằm xuống, từ từ cười nói: “Nhưng ta nhìn thấu được tất cả, ta nói có phải hay không, thánh nữ Vu y tộc?” Ta vừa nói xong, nàng ngược lại trở nên bình tĩnh, hỏi: “Người làm sao biết được?” Ngay từ đầu ta cũng không thể biết, chỉ là cảm thấy có chút kỳ quái, ta nghĩ hồi lâu mới cẩn thận biết được. “Vu y tộc luôn thường bình yên kín đáo, mặc dù có người từng vụng trộm đi ra ngoài, nhưng lại dễ dàng liền rơi vào trong tay của Cơ Vô Nhai như vậy. Ta nghĩ hẳn để cho người sống yên bình như vậy là người đã cho hẳn thứ gì đó. Về phần cho thứ gì, thì cũng tự nhiên chỉ có người biết.” Ta nhìn nàng, gần từng tiếng nói: “Lúc trước người rõ ràng có thể nói người không phải người trước kia. Nhưng người không nói. Đây là điểm kỳ quái đầu tiên. Điểm thứ hai, tính cách của người và ta rõ ràng rất khác nhau, nhưng Cơ Lưu Tiêu cùng Dạ Khuynh Thành lại không nhìn ra được.” Ta dừng một chút, lại nói: “Vốn ta cũng biết là có điểm kỳ quái, sau lại vô tình nhớ, vu y tộc có một loại cổ gọi là mê hồn, mà loại cổ này chỉ có thánh nữ của vu y tộc mới có thể hạ. Người hạ mê hồn với Cơ Lưu Tiêu cùng Dạ Khuynh Thành phải không?” Mê hồn, một loại cổ có thể làm cho người ta sinh ra một loại ảo tưởng. Cơ Lưu Tiêu cùng Dạ Khuynh Thành sở dĩ không cảm thấy nàng kỳ quái, chấp nhận nàng, thì chắc là nàng đã hạ mê hồn với bọn hắn rồi. “Đúng như thế thì sao?” Nàng thần nhiên thừa nhận “Hai nam nhân khôn khéo như thế, tự nhiên sẽ không thể ngốc đến mức không nhìn ra ta có phải là người trước kia hay không.” “Mỗi lần thi triển mê hồn, sẽ tiêu hao một lượng tinh lực lớn, cho nên người mới nhờ Cơ Vô Nhai ra tay để người an toàn, người mới làm cho chính mình ngủ say, để chậm rãi tu dưỡng. Mà người không sợ hãi, đó là vì người biết hai người bọn họ nhất định sẽ vì người mà tìm được giải được. Không biết ta đoán có đúng hay không?” Đương nhiên nhẹ nhàng nói ra vài câu, mới làm rõ ràng được một chút. “Quả nhiên là tài nữ vang danh thiên hạ.” Nàng nói ra lời khen ngợi, nhưng trong mắt lại tràn đầy khinh thường. “Người đến tốt cùng là muốn thế nào?” Ta không khỏi nhướng mi, muốn biết nàng hao tổn tâm cơ như thế rốt cuộc là vì cái gì. Nàng ngồi xuống bên cạnh ta, giơ tay vuốt ve mái tóc đen của ta, cười đến tàn nhẫn “Đương nhiên là muốn thay thế được người, cho người nếm thử tư vị bị người thay thế.” Ta kinh ngạc nhìn nàng, thật sự nghĩ không ra mình làm sao lại đắc tội với nàng. “Ngay từ đầu được người cứu là do ta cố ý an bài, bởi vì ta biết người thích nhất làm chuyện cứu người, để mọi người biết đến tính thiện lương của người, vốn định cứ như vậy ở bên cạnh người mà xuống tay, để người thành kẻ trắng tay, cho người nếm thử cảm giác bị người quen xa lánh, nhưng lại bị Cơ Lưu Tiêu tưởng là người mà mang về Đông Hải quốc. Khi đó ta thay đổi chủ ý, ta muốn người phải khổ sở khi mà người yêu lại không thương người. Nhưng hẳn vẫn là nhìn thấu ta, cho nên ta không kịp nghĩ nhiều mới dùng mê hồn. Còn nhị vương gia kia, là do trùng hợp, lúc ta đang thi triển mê hồn thì gặp phải hắn.” Nàng chậm rãi nói, nhưng ta cảm thấy dường như có vài phần không đúng sự thật. Tất cả chuyện này đều là vì trả thù ta sao? Nhưng ta không nhớ được mình đã làm chuyện gì từng đắc tội nàng. “Ta vốn tưởng rằng tất cả những gì mình làm là uống phí khí lực, nhưng là...” Nàng đột nhiên kể sát vào ta, cười đắc ý “Ta phát giác được kỳ thật người có thích hắn, phải không?” “Đúng thì sao nào?” Chuyện đã thế này, ta cũng thần nhiên thừa nhận. “Đúng như thế là tốt nhất, chỉ khi người thích hắn, ta mới có thể vui vẻ mà tra tấn người.” Giờ phút này, ta nghĩ ta đã hiểu được nàng vì sao phải cố ý ở trước mặt ta cùng Cơ Lưu Tiêu biểu hiện thân mật như vậy. Thì ra là muốn ta đau lòng. Ta nhếch khóe miệng, cười đến sáng lạn “Tra tấn ta sao? Người đây là đang tra tấn chính mình a~. Nếu như người hẳn yêu là ta, hẳn ôn nhu với người cũng là vì người là ta. Người mới là thể thân, người cần bản không thay thế được ta. Ngay cả người cũng biết thế nên mới làm cho bọn họ đem người tưởng thành ta, không phải sao?” Nhìn sắc mặt nàng có chút khó coi, ta nói càng thêm vui vẻ “Nếu người thật sự muốn làm cho ta thương tâm, vậy thì hãy dùng bộ dáng chân chính của người mà đoạt đi tâm của hắn, mà không cần phải đắc ý dào dạt như thế khi làm thể thân của ta.” “Người đừng nghĩ nói như vậy, ta sẽ buông tha cho người. Ta nói cho người biết, mặc dù người không đau lòng, ta cũng muốn các người vĩnh viễn không thể ở bên nhau.” Nàng oán hận nói. Ta lại nở nụ cười, cười đến sáng lạn vô cùng “Ta nên nói với người thế nào đây? Kỳ thật người đau lòng vẫn là người. Người

thật sự đã yêu Cơ Lưu Tiêu, không phải sao?” Đúng vậy, có bao nhiêu nữ tử không thể không động tâm với nụ cười của hắn, huống chi nàng lại nhận được toàn bộ sự ôn nhu của hắn. Thật sự, muốn luân hãm thật sự rất đơn giản. “Đau lòng thì sao? Thế thân thì sao? Ta muốn hắn hoàn toàn triệt để không nhìn người.” Nàng nao nao, lại phần hận nói. Ta cười to, cười không kiêng nể “Đáng tiếc ta ngay từ đầu không tính là muốn hắn, nếu người muốn thì ta cho người mượn thôi.” Sắc mặt của nàng lại khó coi thêm vài phần “Người quả thật chán ghét như ta đã nghĩ.” Nói xong, nàng liền xoay người rời đi, nhưng không hề nói vì sao phải trả thù ta như thế. Nói vậy là lúc trước nàng đã muốn trả thù ta, nhưng là có chút sai sót ngẫu nhiên ngủ say năm năm, cho nên mọi chuyện mới trì hoãn đến bây giờ. “Truy Phong, đi theo dõi nàng.” Ta sâu kín nói với một thân ảnh đang bí mật ẩn nấp gần đó. Từ lúc chuyện Âu Dương Thi Thi xảy ra tới nay, Truy Phong trầm mặc đi rất nhiều. Bốn phía không có động tĩnh gì, nhưng ta biết Truy Phong đã đi rồi.

195. Q.3 - Chương 196: Trận Chiến Mở Màn, Báo Cáo Thắng Lợi

Hắn mặc một thân màu đỏ bên trong áo giáp, đầu đội mũ giáp màu đỏ, trước ngực là một kính hộ thân hình tròn, mặt trên được khảm viên hồng ngọc bền chắc, bên hông đeo thanh huyền kiếm hắn quen dùng danh kiếm phá tà, phía sau là áo choàng cùng màu, ở trong gió lạnh tung bay, làm tăng thêm khí khái, hắn cứ như thế hướng chúng ta đi tới, giống như chiến thần trong truyện thần thoại cổ. Mà phía sau hắn, là Phụng Loan đang lưu luyến chia tay. Đây là lần đầu tiên thấy bộ dáng hắn trên chiến trường, lần đầu tiên nhận thức được thế nào là chiến thần Tu La trong lời đồn, giờ phút này hắn không còn dáng vẻ hơi hợt của ngày thường, trên người lại toát ra vài phần khí phách bức người.

Mà ta cùng Thủy Bất Nhân đang ngồi trên ngựa, trên người cũng mặc bộ áo giáp tương tự, ta nghĩ lúc này không thích hợp lắm để chọn màu đỏ, vì thế chọn màu bạc, mà bộ quần áo màu bạc kia giờ phút này phản quang rực rỡ, có lẽ là ta muốn chính mình nhớ kỹ, huyết tinh kia như thế nào nhiễm hồng hết thấy, nhiễm hồng áo giáp của ta, nhiễm hồng cả vùng đất rộng lớn, giống như lần ta chính mắt nhìn thấy trận đánh kia, yêu đã đến cực điểm. Thủy Bất Nhân chỉ chọn một màu xanh bình thường, nàng nói đó là vật cuối cùng Cơ Lưu Phong lưu lại cho nàng, mà giờ đây hắn không ở đây, thì đây là vật duy nhất có thể làm cho nàng cảm giác như hắn đang ở bên cạnh. Trong một khắc kia, ta nhếch khóe miệng mà cười, cười đến tào nhả, không chút để ý, mà mang theo vài phần khiêu khích thần nhiên. Khoảnh khắc khi ta nhìn thấy Phụng Loan phía sau Cơ Lưu Tiêu thì sắc mặt có chút thay đổi. Đúng vậy, ta là có ý cười cho nàng xem. Làm cho nàng hiểu giờ phút này mới là người ngoài cuộc, ta không phải không muốn tranh, mà là khinh thường cùng nàng tranh thôi. Đợi Truy Phong tra được mọi chuyện, ta sẽ cùng nàng tính hết mọi ân oán tình cừ. Ta, cho tới bây giờ không phải người thiên lương gì, sẽ không ngừng đến mức nhân từ với địch nhân, cũng không phải cô gái thiên chân đơn thuần, mà là sớm nhiễm đậm gió sương. Ta chưa bao giờ muốn xem nàng cố ý nhiệt tình cùng triền miên, dù một chút cũng không, ta muốn nàng hiểu được nàng làm tất cả cũng chỉ uống phí tâm cơ, ta sẽ không giống những nữ nhân bình thường phát cuồng lên vì ghen. Cũng chỉ có thể hờ hững với tài năng thất bại của nàng như vậy, ta thật sự không có tình lực cùng nàng dây dưa trong lúc này. Nhanh chóng thu hồi tầm mắt, ta lại nhìn vào cặp mắt mờ mịt kia của Cơ Lưu Tiêu, tươi cười càng thêm rực rỡ, sau đó ta mất tự nhiên quay đầu, nói với Thủy Bất Nhân: “Xuất phát thôi.” Gió cũng thổi không ngừng, thổi trúng áo choàng phía sau chúng ta bay phấp phới. Sau đó ta nghe thấy thanh âm hắn réo rất mà to rõ vang lên “Toàn quân xuất phát.” Đây là trận đầu tiên trong chiến dịch của chúng ta, mục tiêu là Sơ Vân Quan của Nam Mạch quốc. Chưa bao giờ nghĩ tới việc gia nhập quân đội của người khác đối địch với đất nước của mình, chưa bao giờ nghĩ tới sẽ dùng hai tay của chính mình nhiễm hồng toàn bộ Nam Mạch quốc, thắng bại cũng không trọng yếu, ai làm đế vương cũng không trọng yếu. Nhưng là một màn huyết nhiễm kia lại không thể nào quên được, ân oán kia vẫn là không thể không báo, đất nước mình cũng chung quy không cho phép đặt ở trong tay người khác được. Sinh ra là con một đế vương không thể không gánh vác trách nhiệm này. Mặc dù giờ phút này ta muốn buông tha cho tất cả, buông xuống trách nhiệm của mình, nhưng lại không thể nào thoải mái được, cũng không thể như trước kia, tiêu dao giang hồ. Có một số việc nếu không làm, cả đời này sẽ không thể an tâm. Nếu đã làm, dù có hối hận, nhưng cũng từng ít nhất một cố gắng làm qua. Mà có lẽ ta chẳng qua là muốn đường đường chính chính bước trên lãnh địa của Nam Mạch quốc, đường đường chính chính trở lại trước mặt hắn, hỏi

hắn một vấn đề mà làm ta luôn không thể thoải mái. Lúc trước vì sao có thể nhẫn tâm như vậy? Vì sao phải đối với Thu gia chúng ta đuổi cùng giết tận? Cho nên trước khi khai chiến, ta đã gửi mật tín cho toàn quan viên Nam Mạch quốc, trong đó còn có ấn dấu tượng trưng cho quyền lợi của Nam Mạch quốc. Nếu bọn họ còn muốn nhận thức công chúa như ta, vậy sẽ không nên cùng ta đối địch, ta cũng sẽ không dùng giết chóc mà giải quyết tất cả. Nói đến mật tín ấy, dù mấy quan viên này có thể không biết, nhưng không thể không nhìn ra manh mối nào, chỉ là bọn hắn lại lựa chọn trầm mặc. Nay, công chúa chân chính xuất hiện, bọn họ vẫn là thờ ơ, những người như vậy nếu lưu lại, tương lai cũng sẽ là mối họa khó lường. Nam Mạch quốc phải có những lương tướng, trung thần, mà không phải là hạng người khúm núm, sợ chết. Con đường vương quyền, vốn là con đường đầy huyết tinh, một quốc gia cường thịnh cũng luôn không tránh được cảnh giết chóc. Cho nên nếu bọn họ thật sự giúp người ngoài ngăn trở ta, ta chỉ có thể lựa chọn cùng bọn hắn làm địch nhân. Một đường hoảng hốt, đợi cho đến khi đến trước Sơ Văn Quan, ta mới thu hồi suy nghĩ. Ta biết tướng quân thủ thành của Sơ Văn Quan là do một tay Vân Tế Du dễ bắt, tên là Cao Sướng, cho nên trận này không thể tránh được. Mười lăm tuổi, ta đã từng theo phụ vương đến chiến trường, cũng biết được cảnh giết chóc đầy máu tanh là thế nào, thậm chí là nỗi danh trong quân đội. Quân sư, phụ vương chỉ có một nữ nhi là ta, chỉ có một người thừa kế là ta, cho nên đem toàn bộ hy vọng đều ký thác trên người ta. Ông từng nói với ta, Nguyệt Nhi của ta chắc chắn so với nam nhi còn lợi hại hơn rất nhiều, Nguyệt Nhi của ta chắc chắn trở thành nữ vương lợi hại nhất thiên hạ. Tuy rằng ta cũng không muốn đi trên con đường này, nhưng cũng biết chính mình không thể không đi, cho nên ta luôn nói với ông, Nguyệt Nhi nhất định sẽ trở thành nữ vương lợi hại nhất. Phụ vương tuy rằng sủng ta, tùy ý ta ra vào cung, tùy ý ta chạy tới giang hồ du ngoạn, nhưng đối với phương diện trị quốc, hay trên chiến trường này lại không hề dung túng. Ông nói, nếu sinh ra là con Đế Vương, đơn thuần cùng thiên chân chỉ trở thành chướng ngại vật mà thôi. Cho nên lần đầu tiên ta ra chiến trường là năm tám tuổi, chính mắt thấy giết chóc, giết chóc một cách tàn nhẫn, cũng chân chính cảm nhận được mùi máu tươi trên thân thể là như thế nào. Trong lúc đó, ta hiểu được trên chiến trường không cần nhân từ, bởi vì nhân từ với địch nhân là tàn nhẫn với chính mình. Mà lần đầu tiên giết người là năm mười tuổi, lúc run run cầm kiếm đâm vào trong ngực của địch nhân, ta nghe thấy được thanh âm vỡ vụn, ta biết có vài thứ không thể tìm trở về được nữa. Mà tiếc nuối duy nhất của phụ vương chính là thể chất của ta, trên con đường võ học không thể có thành tựu. Mặc kệ cố gắng ra sao, ta đều không thể tạo ra đột phá, nhiều nhất chỉ có thể đối phó với một ít võ công trung đẳng của người trong thiên hạ. Cho nên độc được mới trở thành vũ khí lợi hại duy nhất của ta. Nhưng phụ vương không phải là người có lòng tham, ông không hề nghĩ tới việc chinh phục thiên hạ, cho ta mấy thứ này cũng chỉ mong ta có thể tự bảo vệ mình. Chỉ cần quốc gia khác không đến xâm phạm, Nam Mạch quốc tuyệt đối sẽ không đi xâm phạm người khác, ta chỉ muốn Nguyệt Nhi bình an là tốt rồi. Lúc trước ông đã nói với ta như thế. Mà mẫu hậu của ta cũng từng nói, chỉ cần Nguyệt Nhi hạnh phúc, thì phụ vương và mẫu hậu thế nào đều không sao cả. Phụ vương và mẫu hậu luôn sủng nịch yêu thương ta như vậy, ta làm sao có thể ích kỷ buông tay mặc kệ tất cả đây? Huống chi năm đó ta đã ích kỷ một lần, mà sự thật chứng minh ta cũng không có hạnh phúc. Cho nên lúc này đây vô luận như thế nào cũng không thể ích kỷ như vậy nữa? “Chuẩn bị tốt chưa?” Thủy Bất Nhân ở bên cạnh hỏi. Ta nhìn nàng nhẹ nhàng tươi cười “Ừm, đã chuẩn bị tốt.” “Vậy tiến công đi.” Cơ Lưu Tiêu ở một bên nói. “Lần này cho ta chính mình tiến công đi.” Ta thần nhiên nói. Địa thế của Sơ Văn Quan ta rất hiểu biết, với ta mà nói muốn đoạt được nó cũng không phải chuyện khó khăn gì, nhưng tình cảnh lúc này, ta chỉ có một ý nghĩ, dù sao bọn họ cũng là người Đông Hán quốc, mà ta, nếu quyết tâm muốn giành lấy đất nước, thì không thể như lúc trước làm việc không phân rõ. Bọn họ gật đầu cũng không nói thêm gì. Mà ta liền mang theo một đội nhân mã, xâm nhập Sơ Văn Quan. Bao quanh Sơ Văn Quan là một dòng nước nhỏ, dễ thủ khó công, cho nên khó có thể làm cho Cao Sướng rời Sơ Văn Quan cùng ta giao thủ. Mà ta muốn làm là dẫn dụ hắn ra. Trước khi đến đây, ta đã thương lượng cùng Thủy Bất Nhân thật kỹ, khi ta thả ra tín hiệu, bọn họ sẽ xông vào. Mà ta chỉ dẫn theo một đội nhân mã nhỏ, là muốn để cho bọn họ mất cảnh giác. Cao Sướng, cũng có thể coi là một danh tướng, nhưng trời sinh tính tình đa nghi, quá mức cẩn thận, cho nên trước đại chiến một tháng, ta liền phái người thâm nhập Sơ Văn Quan, tung tin đồn khắp nơi, nói Sơ Văn Quan nhìn như dễ thủ khó công, nhưng nếu biết được địa hình của nó như thế nào, thì toàn bộ thế cục có thể bị đảo ngược lại, người trong thủ quan ngược lại thành lưng trung chi thứ, dù giãy giụa thế nào, bất quá cũng chỉ là vậy thôi chỉ tranh, chỉ cần một tiểu đội nhân mã liền có thể chiếm được Sơ Văn Quan dễ dàng. Nếu đổi lại là người khác chắc sẽ không tin, nhưng Cao Sướng chính là rất cẩn thận, không tha cho bất cứ sai lầm nào, cho nên trong lòng hắn nhất định đã sinh ra hoài nghi, hơn nữa ta thật sự dẫn theo một tiểu đội nhân mã đến, xác minh tin đồn. Mà ta lại là Nam Mạch công chúa, biết bí mật này cũng không đủ. Cho nên giờ phút này

Cao Sướng nhất định đã kết luận tin đồn là thật. Lung trung chi thú nếu muốn thi triển uy lực của nó, chỉ có lấy ra khỏi lồng hấp, cho nên ta tin tưởng Cao Sướng nhất định sẽ ra sơ vân quan cùng ta đấu một trận, đến lúc đó ta bắt hấn, những người khác cũng sẽ không chiến mà hàng. Ta cách Sơ Vân Quan không đến mười bước thì ngừng lại, sau đó bắt đầu chờ đợi. Địch bất động, ta bất động, đây là thời điểm ai so với ai có năng lực hơn. Ta không có gì có thể sợ hãi, nhưng là trong lòng Cao Sướng một khi có nghi hoặc, sẽ càng lúc càng gặp thêm phiền toái, hấn chung quy sẽ ra đấu cùng ta. Ta cứ như vậy lẳng lẳng chờ đợi, trên mặt thủy chung tươi cười, ngẫu nhiên phái vài người đi bốn phía bố trí một phen, đương nhiên một ít động tĩnh này cũng đủ làm cho Cao Sướng cảm thấy là ta đang chuẩn bị công kích. Như thế hấn sẽ càng thêm phiền a~. Quả nhiên không ngoài dự liệu của ta, một canh giờ sau, hấn liền mang theo nhân mã ra Sơ Vân Quan cùng ta giảng co. “Vì sao lại trở về?” Câu đầu tiên của hấn nói như đang chất vấn ta. Ta biết hấn rất sùng bái Vân Tế Du, cho nên mới hỏi như thế. Năm đó chúng ta cũng từng cùng nhau giết địch, cũng từng cùng nhau uống rượu, cũng từng cùng nhau vì thắng lợi mà phấn đấu, mà nay cũng cùng nhau mà đứng, nhưng giờ lại thành địch nhân. “Ta vì sao không thể trở về?” Ta nhướng mi, thần nhiên nói: “Ta mới là chủ nhân chân chính của Nam Mạch quốc.” “Nếu hiện tại dân chúng yên vui, Nam Mạch quốc cũng rất phú cường, người không thể buông ân oán cá nhân sao? Quốc công so với người thích hợp làm vương của Nam Mạch quốc hơn.” Lúc Cao Sướng nói ra những lời này, trên mặt hiện lên vài phần âm đạm. Ta cũng biết hấn quyết định đối kháng cũng có thể là khó xử với hấn, nhưng đã có người cùng với ta đứng ở vị trí đối địch, ta cũng không thể lùi bước được. “Các người nói thật nhẹ nhàng, có ai thật sự nghĩ tới cảm nhận của ta hay không? Nếu ta ngay cả cừu oán của cha mẹ mình cũng không báo, thì chính là bất hiếu, nếu ngay cả đất nước của mình rơi vào tay cừu nhân cũng không cần giành lại, thì chính là bất nghĩa, nếu ta trở thành người bất hiếu bất nghĩa, ta làm thế nào ăn nói với hậu thế đây? Hay là người muốn ta như vậy tự sát. Để cho các người từ nay về sau không cần bận tâm nữa?” Ta thần nhiên nói, cứ như là chuyện không liên quan đến mình “Nếu biết sẽ thế này, lúc trước hấn không nên lưu lại ta.” “Hấn lưu lại người, là vì không hạ thủ được, người vì sao không thể hiểu được khổ tâm của hấn?” Cao Sướng nói ra đáp án mà trước giờ ta luôn hy vọng. Đúng vậy, ta vẫn luôn tự thuyết phục mình, hấn không giết ta là vì không bỏ xuống được ta, nhưng từ sau lần gặp mặt kia, tín niệm của ta đối với hấn đã hoàn toàn sụp đổ. Hấn quả thật là không hạ thủ được sao? Nhưng lần đó rõ ràng là hấn thật sự muốn giết ta nha. Ngay cả tên của ta đều đã quên, hấn thật là Dục ca ca trước kia sao? Nếu không phải hấn, thì là ai? Chuyện Vân Tế Du tuyệt đối không làm chính là khi dễ Mật nhi, cho nên nếu Mật nhi đã gọi hấn là Thiên Dục, thì hấn nhất định là Thiên Dục. Hơn nữa lúc ấy bọn họ cũng không biết thân phận của ta, mà ngay từ đầu đã quyết định muốn giết ta, cho nên bọn họ không nhất thiết phải nói dối trước mặt ta. Cho nên, từ đầu tới đuôi là do ta nhìn lầm người. “Nếu là người, có người giết toàn tộc nhà người, để lại duy nhất một mình người, để người tự sinh tự diệt. Người có thể cảm kích hấn không? Hay là tự mình tiếp tục sống tiếp cho đến hơi tàn? Một chút cũng không muốn báo thù?” Ta thanh thanh chất vấn, không cho hấn chút cơ hội nghỉ ngơi “Người sẽ sao? Người sẽ sao?” Hấn á khẩu không trả lời được. Ta biết hấn sẽ không, sẽ không có ai như thế, mà ta cũng sẽ không. “Cao Sướng, người đã lựa chọn, ta đây cũng sẽ không nường tay.” Ta cười nhìn hấn, không hề có chút cảm giác sắp đối mặt với giết chóc. Phụ vương từng nói, muốn vượt hơn người, trước tiên phải vượt qua chính mình. Nếu chính mình trước đã sợ hãi, làm sao có thể thắng đối thủ? “Người thật sự nghĩ đến chỉ một đội nhân mã nhỏ nhoi như vậy có thể hạ được Sơ Vân Quan sao?” Cao Sướng không khỏi dẫn đo nói. “Ai nha, cũng đúng, nếu người không ra khỏi Sơ Vân Quan, xác thực rất khó, nhưng người đã ra, vì vậy tất được.” Ta cười không chút kiêng nể, sau đó nhìn sắc mặt hấn chậm rãi trở nên khó coi. “Người gạt ta?” Hấn chất vấn. Ta lại cười mà không nói, chậm rãi dương tay làm một cái thủ thế. Hấn nghĩ ta nhân nhả cùng hấn ôn chuyện sao? Ta chẳng qua là chờ thời cơ, chờ một cơn gió thổi trái với bình thường mà thôi. Giờ phút này, thật sự không uống công người kiên trì tất thắng. Cái gọi là binh bất yếm trá, bất lấy nhược điểm của người khác, đó là biện pháp thắng, giết chóc kia chỉ là một lựa chọn cuối cùng mà thôi. Chỉ khi thời điểm không thể tránh, mới không thể không giết chóc mà thôi. Ngay tại ta lúc ta thủ thế, dưới người đã phóng ra mê dược ta đặc chế mê. Loại dược này không phải nhắm vào đường hô hấp, mà là theo mỗi một tắc da thịt trên người thấm thấu đi vào. Mà lúc này bọn họ dù có xoay người, cũng đã muốn không còn kịp rồi. Tức thời Cao Sướng rút kiếm hướng về phía ta lao tới, mà ta chỉ là mỉm cười nhìn hấn, kiếm của hấn cách ta không đến một tắc liền rơi xuống, ta sâu kín nói: “Nếu ngay cả người mà ta không thể hạ, thì ta có tư cách gì trở thành vương của các người đây?” Hấn chậm rãi nhắm lại hai mắt, lâm vào hôn mê. Ta than nhẹ “Vân Tế Du thật sự sẽ làm cho Nam Mạch quốc cường thịnh sao? Hay là muốn hủy diệt nó? Nếu là thật tâm muốn cường thịnh, vì sao hấn không nhìn ra được nhược điểm của người? Hấn rõ ràng biết a~.” Cho nên vô luận như thế nào, ta đều muốn đoạt lại Nam Mạch quốc, không thể nhìn

nó bị hủy hoại trên tay hắn. Mà giờ phút này, phía sau lại truyền đến một thanh âm nghi hoặc “Liều Lăng?”

196. Q.3 - Chương 197: Tình Chỗ Hoặc

Ta quay đầu lại, đã thấy Cơ Lưu Tiêu cùng Thủy Bất Nhân đang đi về phía ta, chính là trên mặt Cơ Lưu Tiêu lại tràn đầy vẻ nghi hoặc nhìn ta. “Liều Lăng?” Hắn lại một lần nữa lên tiếng thử hỏi. Ta lại chính là làm như không có nghe thấy, cười nói: “Chúng ta tiến vào Sơ Vân Quan thôi.” Từ một khắc kia, lúc ta quyết định sử dụng độc, ta liền hiểu được Cơ Lưu Tiêu sẽ nhận ra ta là ai. Chính là giờ phút này, trước mặt nhiều như vậy người, ta làm sao lại có khả năng thừa nhận mình là Liều Lăng được đây?

Khôn khéo như Cơ Lưu Tiêu chẳng lẽ không để ý tới trường hợp này hay sao? Sau khi nói xong, ta liền quay đầu đi, trước hết nhích người tiến vào Sơ Vân Quan. Cao Sướng đã bị chúng ta bắt, binh lính dưới quyền hắn tự nhiên cũng không chiến mà hàng, một trận chiến này thắng được rất nhẹ nhàng, mà ta thắng liền thắng ở chỗ ta hiểu rõ địa thế cùng nhược điểm của bọn họ như lòng bàn tay. Đoàn người chúng ta chậm rãi tiến vào Sơ Vân Quan, vào Tần thành biên giới Nam Mạch quốc. Vừa tiến vào cửa thành, ta liền bị hoảng sợ, một đám người quỳ gối ở trước mặt ta, cầm đầu là một người đang cúi đầu, cung kính nói: “Vi thần cung nghênh công chúa.” Ta xuống ngựa, đi tới trước mặt bọn họ “Đều đứng lên đi.” Một đám người đều đứng lên, giờ phút này ta mới nhìn rõ người cầm đầu kia, không khỏi kêu: “Mặc thúc thúc.” Hắn tên là Văn Mặc, từng ở trong cung dạy dỗ ta, hắn tự nhiên là nhận ra ta. Mà ta là người ghét nhất lễ nghi phiền phức của cung đình, cho nên luôn thích gọi hắn là Mặc thúc thúc. Hắn nhìn ta, nhưng lại sớm lệ nóng doanh tròng “Công chúa, thật sự là người. Ta còn tưởng rằng người cũng đã...” “Mặc thúc thúc, là ta. Ta đã trở về.” Ta không khỏi tiến về phía trước từng bước, cầm tay hắn. Mà hắn lại có chút sợ hãi, vội vàng rút tay ra khỏi tay ta, cung kính nói: “Công chúa có thể trở về thật sự là quá tốt, Nam Mạch quốc cuối cùng còn có hi vọng.” “Mặc thúc thúc, người như thế nào lại ở chỗ này?” Lúc trước hắn cũng được coi như là quyền cao chức trọng, vì sao nay lại lưu lạc thành ra như thế này. “Đã vô tâm thần phục hắn, lại không có năng lực thay đổi tất cả, chỉ có thể rời xa thị phi, sống ở nơi gần thành nhất mà thôi.” Hắn có chút thương cảm nói, chính là ngay sau đó lại vui sướng nói: “Chẳng qua công chúa người đã trở lại, như vậy vì thần xin thể sống chết đi theo công chúa.” Hắn một phen nói, chạm đến nỗi xấu hổ đã cảm thấy sâu trong nội tâm của ta. Đúng vậy, lúc trước ta buông tha cho không chỉ có là quốc thù gia hận, thậm chí cũng đã bỏ quên những lương tâm thành nhân như bọn họ. Lúc trước ta thật sự rất ích kỷ, ích kỷ vì hắn, vì mình mà lựa chọn quên đi tất cả. Ta tại sao lại có thể quên bọn họ? Từng, ta cuối cùng cảm thấy bọn họ quá mức cổ hủ, khẳng khái một mực tuân thủ theo lễ nghi, cam tâm tình nguyện phủ phục ở dưới chân của chúng ta, mà hiện giờ cũng chính là trên tư tưởng quyền lực tối cao kia, lại làm cho ta có một loại cảm giác được trở về nhà. Có lẽ bắt đầu từ một ngày đó, vào giờ khắc này, tình nghĩa của chúng ta không chỉ đơn giản là vua và quần thần. Đúng vậy, chúng ta là người nhà, cùng là người Nam Mạch quốc. “Mặc thúc thúc, ta sẽ lấy lại được tất cả.” Ta có chút hào khí nói. Bây giờ, tất cả đã không còn là chuyện của riêng ta. Giờ khắc này, ta còn mang trên lưng sự kỳ vọng của bọn họ. Mặc kệ là thành công hay thất bại, ta đều không chỉ có một mình. Lúc trước, khi còn trẻ, bị tình che mắt, cuối cùng cũng phải cô phụ rất nhiều người. “Vi thần tin tưởng công chúa.” Hắn lại quỳ xuống, một đám người phía sau cũng cùng nhau quỳ xuống. Ta có chút bất đắc dĩ, tựa hồ mặc kệ ta không thích lễ nghi, bọn họ lại thủy chung cũng đều sẽ không làm trái với lễ giáo. Đành vậy, từ nay về sau sẽ có chút khác xưa. Văn Mặc an bài chỗ ở cho đoàn người chúng ta, mà Cơ Lưu Tiêu cũng phái người đưa Phượng Loan vào trong thành. Mà ta liền một mình đi đến yến tiệc mà Văn Mặc tổ chức riêng cho ta, trong yến tiệc mọi người đều biểu lộ một lòng đi theo ta, có một vài người ta đã gặp, cũng có một vài người ta không có một chút ấn tượng nào, nhưng ta biết bọn họ nếu đã lựa chọn ở tại chỗ này, nhất định là có điều bất mãn với Văn Tế Du, nếu không tại sao vẫn chưa được quyền cao lộc hậu? Dưới sự kính rước của bọn họ, ta một ly lại tiếp một ly uống cạn, nghe bọn hắn kể chuyện phát sinh những năm gần đây, cũng nói cho bọn hắn tất cả những chuyện đã phát sinh trong năm năm qua. Giờ khắc này, tựa hồ tất cả áp lực đều được phóng ra. Thì ra lại có nhiều người chờ đợi ta như vậy. Cuối cùng không phải một mình, không còn cô đơn một người. Yến hội tiến hành rất lâu, lâu đến gần nửa đêm, lâu đến rất nhiều người đều đã say nằm ngã xuống mặt đất, nhưng là ta lại rõ ràng nhìn thấy trên gương mặt của mỗi người đều mang theo tươi cười. Ta đã đến giải khai khúc mắc nhiều năm qua của bọn họ. Thuở nhỏ ta hay

chạy đi uống vụng rượu, khi đó tựa hồ đối với mỗi một sự kiện đều vạn phần tò mò, cho nên nay mới có tửu lượng như vậy. Ta không quên ký ức rất nhiều lần ta say đến rối tinh rối mù, mà mỗi một lần đều là hẩn tìm được ta. Không ngờ ở trong lúc bất tri bất giác lại nghĩ tới hẩn, ta không khỏi cười khổ. Đứng dậy gọi hạ nhân, bảo bọn họ dìu những người uống rượu say vào trong phòng, sau đó mới một mình rời đi. Tối nay, quả nhiên là đã uống hơi nhiều, bọn họ nhưng lại không một người nào có thể may mắn thoát khỏi, ngay cả ta đều có một chút men say. Có lẽ quả nhiên là đã rất cao hứng đi, cho nên mặc dù là ngay cả lễ nghi mà bọn họ coi trọng nhất, đã ở một khắc kia bị ném bay đi, lần đầu tiên dung hợp ở cũng một chỗ với nhau thật vui vẻ. Đi ra thính môn, một cơn gió lạnh nghênh diện mà tới, thổi tan một chút men say. Ta dọc theo đường mòn chậm rãi đi về phòng mình, bởi vì trời lạnh cho nên bước bộ cũng nhanh hơn một chút. Chính là đợi cho đến khi về đến phòng mình, mới phát hiện mình rất nóng, tựa hồ cả người đều có một loại như bị bỏng. Có lẽ, ta cũng say đi. Ta không khỏi khẽ cười một tiếng, chậm rãi đi vào trong phòng. Chính là còn chưa chờ ta kịp có phản ứng, người liền bị một đạo lực lượng kéo vào bên trong cái ôm ấm áp, từng trận lo lắng cách quần áo lan truyền lại đây, ta tựa hồ càng thêm nóng. “Là ai? Buông tay.” Vốn tưởng lớn tiếng mà quát, lại không nghĩ rằng thế nhưng lại mang theo vài phần men say, mềm mại không có một tia uy nghiêm. Kỳ thật ta biết người phía sau là ai, nhưng là cũng không muốn thừa nhận. Một cổ hơi thở ấm áp thổi phun ở bên tai của ta, hẩn không có một chút ý nguyện buông tay, chính là không ngừng mà thì thào nói “Liễu Lăng, Liễu Lăng, nàng là Liễu Lăng.” Hẩn, làm cái gì vậy? Không phải hẩn đã có Phượng Loan sao? Tại sao còn có thể nhớ thương ta? Ta cũng không có hé ra dung nhan kia. Tuy rằng biết rõ lúc trước Phượng Loan kia chính là kẻ giả trang mình, nhưng vẫn là để ý khi đó hẩn vì một người tưởng rằng đã chết đi mà đã bỏ qua ta. Chính là ta cũng vô pháp lừa gạt chính mình, lúc nghe hẩn gọi tên của ta, có một dòng nước ấm chảy vào trong lòng ta. Ít nhất giờ khắc này, hẩn là chân chính nhận rõ ta là ai. “Ta là Thu Tịnh Nguyệt.” Chính là lời nói ra khỏi miệng cũng là thản nhiên, mang theo bình tĩnh mà ngay cả bản thân ta cũng cảm thấy kinh ngạc. “Ta biết là nàng, mặc dù nàng dịch dung, mặc dù nàng làm bộ như không biết ta, nhưng ta chính là có thể cảm giác được là nàng, huống chi hôm nay nàng còn dùng độc.” Hẩn có chút thật cẩn thận hỏi: “Liễu Lăng, là nàng đúng không?” Lúc này đây, hẩn thế nhưng nhận ra ta. Xem ra không nhận thấy được Phượng Loan khác thường, quả nhiên là do mê hồn sao? Nhưng là một khi đã trúng mê hồn sẽ trở nên mơ hồ, hẩn liền sẽ không biết ta chính là Phượng Loan lúc trước, như vậy hẩn giờ phút vì sao lại như vậy? Hẩn yêu Phượng Loan như vậy, hẩn nhưng lại cũng bởi vì Liễu Lăng mà như vậy, ta biết ta là vui vẻ. “Ta không có dịch dung, đây mới là dung mạo chân thật của ta.” Giọng nói của ta không khỏi chậm lại vài phần “Liễu Lăng là Liễu Lăng trên giang hồ, mà về sau ta chỉ có thể là Thu Tịnh Nguyệt.” “Liễu Lăng, thật xin lỗi.” Hẩn ôm ta càng chặt, tựa vào hõm vai của ta, cố ý gọi ta Liễu Lăng. Thật xin lỗi, lại là thật xin lỗi. Hơn một năm trước, khi hẩn vì Phượng Loan mà buông tha cho Tây Việt quốc, nói cũng là một câu thật xin lỗi. Ta biết, ta cũng không muốn hẩn thật xin lỗi, ta cũng biết, kỳ thật hẩn cũng không sai. “Ta không có trách người.” Mặc dù từng trách, giờ phút này từ lâu đã không trách. Có lẽ là do cảm giác say, trên người đúng là từng trận nóng lên, ngay cả ý thức đều có chút mơ hồ, ta không khỏi nói: “Buông được không? Ta có chút khó chịu.” Hẩn lập tức buông ta ra, quan tâm hỏi: “Liễu Lăng, nàng làm sao vậy?” “Không có gì, chỉ là có chút mệt mỏi.” Ta tận lực làm cho giọng nói của chính mình nghe ra thật bình tĩnh “Người cũng trở về đi. Bằng không Phượng Loan của người sẽ hiểu lầm.” “Liễu Lăng, nàng đang trách ta.” Hẩn sâu kín nói, bên trong mang theo vài phần ảm đạm. Ta lập tức trả lời “Ta không có trách người.” Từ khi nào ta lại có lòng dạ hẹp hòi như vậy? Phải chăng nữ nhân một khi đã dính đến tình yêu sẽ suy tính hơn thiệt như thế? Hẩn không có đáp lời, trầm mặc một lúc lâu, mới đột nhiên tiến lên, lại một lần nữa đem ta ôm vào trong lòng, ta đang muốn giãy giụa, lại nghe thấy thanh âm than nhẹ “Liễu Lăng, ta luôn nghĩ về nàng, rất nhớ nàng. Ta ngay cả bản thân mình đều không thể khống chế được mà nghĩ đến nàng. Rõ ràng Loan Nhi ở bên cạnh ta, vì sao đáy lòng ta vẫn là không thể ức chế được nhớ đến nàng? Ta đã cho là ta thích nàng không bằng ta yêu Loan Nhi, nhưng vì sao hơn một năm này, mỗi khi nghe được chuyện nàng ở trên giang hồ phong lưu ta sẽ lại cảm thấy tức giận, hận không thể chạy đến chất vấn nàng? Vì sao một khắc khi nhìn thấy nàng, ta lại có loại cảm giác tìm đập nhanh khó hiểu? Vì sao khi thấy nàng làm như không biết ta, đáy lòng ta lại cảm thấy hối hận muốn chết? Vì sao khi nhìn thấy nàng thi triển độc ta lại sẽ cảm thấy toàn bộ thế giới đều tràn ngập vui sướng? Liền như thế vội vàng muốn đuổi theo nàng, liền khẩn cấp muốn từ trong miệng nàng biết đáp án.” “Liễu Lăng, đây là vì cái gì? Hay là đúng như lời của Cẩm Hoàng đã nói, vì ta chính mình thấy không rõ, thấy không rõ chính mình trong mắt đối với nàng mê luyến hay sao?” Hẩn trong giọng nói tràn đầy giãy giụa. Một câu vì sao nhưng lại làm cho ta có một loại cảm giác muốn rơi lệ. Ta biết hẩn một đời này sẽ chỉ yêu Phượng Loan, mà nay lại nói với ta những lời này, đối với hẩn là khó khăn đến cỡ nào. Nhưng là ta thật sự rất vui

về. Nữ nhân kia mặc dù chiếm được vị trí của Phượng Loan, mặc dù đã hạ mê hồn với hắn, lại vẫn như cũ không thể khống chế được hấn thích người khác. “Bởi vì người yêu thương ta.” Ta xoay người lại, vươn tay vuốt nhẹ hai má hắn, có chút ác ý nói: “Nam nhân của Loan Nhi đã yêu thương nữ nhân khác.” Hắn có chút giật mình, biểu hiện không biết phải làm sao, ta biết hắn là đang cảm thấy mình có lỗi với Phượng Loan. Nhưng là nay ta cũng không thể nói rõ tất cả mọi chuyện, chỉ sợ khi nói ra hắn cũng sẽ không tin tưởng, sẽ chỉ làm hắn càng ngày càng cách xa ta mà thôi. Biện pháp duy nhất là giải được mê hồn, nhưng chỉ có thánh nữ mới giải được, mặc dù là ta cũng bất lực. “Như thế nào? Người muốn ta hay là nàng ấy?” trong lòng của ta cuối cùng có một vài phần hờ hững, cố ý hỏi. Hắn không khỏi lui về phía sau mấy bước, sau đó giống như trốn chạy rời đi, ta lại không khống chế được cười phá lên, xem ra hắn bị ta dọa cho sợ tới mức không phải là nhẹ. Lúc này đây, quả nhiên là buồn bán có lời, thì ra kẻ huênh hoang như hắn cũng sẽ có lúc đáng yêu như vậy. Ta, quả nhiên vẫn là một nữ nhân hờ hững. Mà đêm hôm đó, ta ngủ vô cùng ngọt ngào... . . .

197. Q.3 - Chương 198: Huyết Nhiễm Tuyết Đêm

Ngày 15 tháng 10 năm 1135, chiến thắng đồi Tần Tư, chúng ta đoạt được Nghiệp thành. Ngày 20 tháng 11 năm 1135, chiến thắng dốc Lô Khê, chúng ta đoạt được Lộ thành. * Trong doanh trường, chúng ta ngồi vây quanh một chỗ, trên bàn là tấm bản đồ. Từ Lộ thành đến Hạ thành mà chúng ta sắp sửa đoạt lấy phải thông qua một sơn đạo, đặc biệt rất hẹp, nếu là toàn quân đi qua, tất nhiên tốc độ sẽ bị chậm lại, nếu như ở dưới chân núi qua, nếu gặp phải bọn họ mai phục trên chân núi, thì chúng ta chỉ có thể hỗn loạn ở trong sơn đạo, tiến thoái lưỡng nan, giờ phút này liền chỉ có phản kích, nhưng là bọn hắn ở trong tối lại ở trên cao, chúng ta ở ngoài chỗ sáng, lại ở dưới, nếu muốn tấn công lên núi tất nhiên sẽ phải tổn thất vô cùng nghiêm trọng.

“Bất Nhân, người thấy thế nào?” Ta quay đầu nhìn phía Thủy Bất Nhân, thản nhiên hỏi. Ở bên trong chiến tranh, ta cuối cùng cũng hiểu được Đông Hải quốc lợi hại nhất chính là có được hai người giỏi bày mưu tính kế này. “Mặc kệ là như thế nào, chúng ta cũng không được từ dưới chân núi qua, một trận nhất định phải đánh, vậy tại sao chúng ta không ngay từ đầu từ trên núi qua.” Thủy Bất Nhân chỉ vào bản đồ, từ từ nói: “Kỳ sơn không cao, hơn nửa giờ phút này đang là mùa đông, cây cối điêu linh, bọn họ mặc dù muốn che dấu cũng sẽ bị quân ta dễ dàng phát hiện ra. Cho nên chúng ta từ trên núi qua, đến lúc đó bọn họ trở tay không kịp.” Xem ra ý của nàng thật giống với ý của ta, hiện giờ cũng chỉ có kế này, đây cũng chính là biện pháp tốt nhất. Ta nghiêng đầu, cười hỏi: “Vương thượng thấy thế nào?” Từ sau đêm hôm đó, Cơ Lưu Tiêu nhưng lại bắt đầu trốn tránh ta, ta nghĩ có lẽ hắn làm như vậy là để tạ lỗi với Phượng Loan, ta cũng không nói thêm gì nhiều, bởi vì giờ phút này chưa phải là lúc nói rõ hết mọi chuyện. “Đây là biện pháp tốt nhất.” Hắn chỉ vào vị trí Kỳ sơn ở trên bản đồ, nói: “Sườn núi phía Bắc rất bằng phẳng, hơn nửa cây rất thưa thớt, từ nơi này qua là tốt nhất.” Ta gật đầu nói: “Phải một tiểu đội nhân mã từ trên sơn đạo qua, làm cho bọn họ khinh thường, sau đó đại bộ phận nhân mã liền theo phía Bắc sườn núi mà qua. Tốt hơn hết là buổi tối hành động, đánh bất ngờ.” Sau khi thương nghị xong, ta liền về tới doanh trường. Nếu là đoạt lấy Hạ thành, vậy không sai biệt lắm là đã thành công một nửa, Hạ thành sau đó là Mạch Vũ thành. Ban đêm, chúng ta theo như kế hoạch mà làm, binh lính chia làm hai đường. Trước khi hành động, Phượng Loan lôi kéo tay áo Cơ Lưu Tiêu, nói cái gì cũng không để cho hắn cùng ta đi chúng một đường, nàng có lẽ đã nhận ra cái gì đó, vì thế ta cùng Thủy Bất Nhân mang theo đại bộ phận nhân mã hướng sườn núi phía Bắc Kỳ sơn mà đi, mà Cơ Lưu Tiêu liền mang theo tiểu bộ phận nhân mã hướng sơn đạo mà qua. Bởi vì sợ quân đội của Nam Mạch quốc phát hiện ra, chúng ta liền sờ soạn theo sườn núi phía Bắc Kỳ sơn bắc mà lên, thật cẩn thận đi trước. Sườn núi phía Bắc rất ít cây cối, một đường bước vào cũng cực kỳ thuận lợi. Mà giờ phút này, phía chân trời từng đợt tuyết rơi thật nhiều, rơi ở trên người, trên mặt, chậm rãi hòa tan, thấm ướt quần áo, cũng thấm ướt khuôn mặt, cảm giác lạnh thấu xương kia tựa như thấm thấu vào da thịt. Trận tuyết rơi bất ngờ này giống như mang theo một điềm báo nào đó. Đáy lòng của ta không tự chủ được nổi lên từng trận bất an, vươn tay cầm lấy vạt áo của Thủy Bất Nhân, nói: “Bất Nhân, ta cuối cùng cảm thấy nơi này im lặng có chút quỷ dị. Chẳng lẽ nhân mã của Nam Mạch quốc không có mai phục tại nơi này sao?” “Xác thực có chút kỳ quái, bất quá phỏng chừng là bọn hắn cũng

không nghĩ tới chúng ta sẽ ở trong đêm khuya hành động đi.” Thủy Bát Nhân cũng cúi đầu trả lời, nắm chặt lấy tay của ta, cho ta một chút an ủi. “Chỉ mong là vậy.” Giờ phút này chúng ta đã ở nửa đường, nếu thật sự muốn lui về cũng phải tốn nhiều thời gian. Chính là không đợi chúng ta đi ra, phía dưới liền truyền đến từng trận tiếng chém giết, mùi máu tươi thản nhiên theo gió mà đến. Đột nhiên bừng tỉnh, nhân mã của Nam Mạch thể nhưng lại không có mai phục tại trên núi, mà là ở sơn đạo bên kia. Ta giật mình ngẩn ra, hiểu được chúng ta ngược lại đã bị rơi vào bẫy của bọn họ. Nếu như ta đoán không lầm, bọn họ muốn lợi dụng cỏ dại ở chân núi để phóng hỏa, đem chúng ta vây ở trên chân núi. Nếu là tuyết tiếp tục lớn hơn một chút có thể dập tắt được lửa lớn này, nhưng là cổ tình nó lại hạ không đủ lớn, hơn nữa trước đó vài ngày khô ráo, lửa lập tức lan tràn rộng mở. Vì cái gì lại thành ra như vậy? Kế hoạch của chúng ta rõ ràng là rất chu đáo chặt chẽ, vì sao bọn họ lại biết được? Theo lý thuyết mà nói, bọn họ không có khả năng vứt bỏ núi mà thủ. Chẳng lẽ có người phản bội ta sao? Chính là giờ phút này cũng không phải là lúc để suy nghĩ miên man, ta mạnh thu hồi lại suy nghĩ của mình, cực lực nghĩ biện pháp để cho thương tổn giảm xuống mức thấp nhất. Hỏa thế càng ngày càng nghiêm trọng, mà phía dưới tiếng chém giết như trước, mùi máu tươi càng thêm dày đặc. Ở một đêm tuyết rơi này nơi nơi đều tràn ngập giết chóc. Kia đầm đìa máu tươi đã nhuộm hồng tuyết rơi đầy trời. “Bát Nhân, người mang đại bộ phận nhân mã theo đường cũ lui về, hiện nay chỉ còn cách duy nhất là chúng ta đi về phía Nam là an toàn, bọn họ hẳn là không thể nhanh tới đó được, cho nên người phải nhanh nắm lấy thời cơ.” Ta nghiêng đầu nói với Thủy Bát Nhân: “Ta mang tiểu đại đội không chế hỏa thế lan tràn, cho các người có thể rời đi trước khi lửa cháy đến được chỗ này.” Thủy Bát Nhân cũng hiểu được giờ phút này tình thế đột biến, vì thế làm theo ý tứ của ta dẫn theo đại bộ phận quân bắt đầu tách ra, ta mang theo một vài người dùng tuyết đã bắt đầu động bao phủ ở trên mặt đất ngăn cản thể cháy lan tràn, ta dưới đáy lòng cầu nguyện trận tuyết này có thể hạ lớn một chút, xuống lần nữa lớn hơn một chút, liền đủ để dập tắt đám lửa đang cháy bập bùng khắp núi kia. Trời cao tựa hồ nghe được lời cầu nguyện của ta, tuyết rơi xuống càng lúc càng lớn, chậm rãi lấn át tiêu diệt hỏa triều, nhưng mà khói đặc lại vẫn dày đặc như cũ nghi ngút bốc lên từ bốn phía. Đợi cho đến khi đã không chế được ngọn lửa, mấy người chúng ta cũng đã sức cùng lực kiệt, ngay cả ta đều cảm thấy chính mình sắp ngất xỉu, toàn thân là rét lạnh đến cực điểm. Tiếng chém giết vẫn như trước liên miên không dứt truyền đến, ta không biết là quân của Cơ Lưu Tiêu đang chém giết với địch ở dưới chân núi, hay là quân của Thủy Bát Nhân gặp đối thủ. Khói càng ngày càng dày đặc, tuyết rơi càng lúc càng dày, ta bắt đầu không ngừng mà ho khan. Vì thế liền chống thân đứng lên, ra lệnh ọi người đi lên đỉnh núi. Xem ra lúc này đây ta phải cầm quân ở trong này rồi. Ta chậm rãi hướng đỉnh núi đi đến, bước đi có chút gian nan. Mà tuyết vẫn không có xu thế đình chỉ, hạ xuống càng lúc càng lớn, tựa hồ muốn đem cả thế giới này bị chôn vùi trong tuyết. Trên người áo bông càng ngày càng lạnh, cũng càng lúc càng nặng, đến cuối cùng ta không còn không chế được nữa ngã xuống mặt tuyết. Một trận giá rét lạnh thấu xương kéo tới. Mùi của máu càng thêm đặc hơn, cả người gần như muốn buồn nôn. Ta tựa hồ thấy được trước mắt màu đỏ tươi, như vậy yêu dã, như vậy chói mắt. Bốn phía một mảnh hắc ám, ta không nhìn thấy phương hướng phía trước, lại tựa hồ ở bên trong hoảng hốt nhìn thấy cảnh Vân Tế Du cầm kiếm đâm vào thân thể của phụ vương, mẫu hậu, đau lòng giống như bị đao cắt. Một loại đau đớn có thể làm cho người ta vô lực cứ như vậy chậm rãi lan tràn ở dưới đáy lòng, đau triệt nội tâm. Ta biết không còn lại bao nhiêu người, một đêm này thật sự yên tĩnh, thật giống như trên núi rộng lớn như vậy chỉ còn lại có một mình ta. Bên tai tựa hồ truyền đến tiếng bước chân, từ xa dần dần đến gần, tựa hồ có rất nhiều người, thanh âm ồn ào lập tức tràn ngập toàn bộ thế giới của ta. “Mau nhìn xem có còn bỏ sót một người nào ở phía dưới hay không?” Ta nghe được có người nói như vậy. Ta nghĩ đứng dậy, lại phát giác chính mình không có một chút khí lực, chỉ có tùy ý những hạt tuyết kia chậm rãi bao trùm ở trên người của ta. Bên tai tựa hồ truyền đến thanh âm chém giết, sau đó là rên rỉ tuyệt vọng, mùi máu càng ngày càng thêm đậm. Tiếng bước chân càng thêm gần, tâm của ta cũng đột nhiên cảm thấy bất an, chẳng lẽ ta cũng chỉ có thể chờ đợi tử vong như thế này sao? Giờ khắc này, ta mới phát giác, ta rất muốn...rất muốn thấy hắn, ta rất muốn vừa nghiêng đầu đã nhìn thấy thân ảnh của hắn, ta cũng rất muốn hắn như thiên thần xuất hiện ở cửa ta trước mặt, đem ta cách xa khỏi tất cả. Bất kể cái gì cũng đều không có phát sinh, hắn chưa có tới, mà vẫn như trước là giết chóc. Cũng đúng, ở phía dưới nhiều nhân mã như vậy, hắn cũng phải chém giết, làm sao có thể bận tâm đến ta được đây. Chậm rãi nhắm hai mắt lại, ta cũng đợi chính mình bị phát hiện. Mà giờ phút này, một người ngã xuống, đặt ở trên người của ta, sau đó một chất lỏng đặc dính ầm ập chảy lên trên mặt, trên người của ta. Ta biết đó là máu. Ta không dám động, cố gắng nhịn thở. Có lẽ những người đó sẽ không phát hiện ra ta. ” Hình như không còn ai? Chúng ta đến nơi khác điều tra một chút.” Sau đó là thanh âm cước bộ xa dần. Ta mạnh thở dài nhẹ nhõm một hơi, muốn vươn tay đẩy thi thể trên người ra, lại phát giác chính mình căn bản không có khí

lực. Vì thế chỉ có thể tùy ý hấn đè nặng, cũng chỉ có thể tùy ý máu đặc chảy dính cả người ta. Tuy rằng không bị phát hiện, nhưng nếu là không có ai tới cứu ta, ta đây cũng chỉ có thể nằm chờ chết mà thôi. Lúc này đây quả nhiên là ta đã bị bại hoàn toàn, thậm chí ngay cả tính mạng của mình cũng bị đe dọa. Nhưng là ta thủy chung cảm thấy ta bị phản bội, nhưng lại cảm thấy không có khả năng là Cơ Lưu Tiêu, cũng không có khả năng là Thủy Bất Nhân, vậy thì chắc chắn đã có người nghe lén chúng ta mật đàm. Có ai có thể tiếp cận chúng ta mà không bị Cơ Lưu Tiêu cảnh giác, trừ bỏ Phượng Loan, thì còn ai vào đây? Nhưng Phượng Loan vì sao phải làm như vậy? Chẳng lẽ vì muốn cho ta thất bại, ngay cả Cơ Lưu Tiêu nàng cũng không để ý sao? Chính là còn chưa chờ ta có thể nghĩ ra cái gì, ý thức liền dần dần có chút mơ hồ. Tuyệt ở trên người ta càng lúc càng dày, thân thể đã muốn lạnh cóng. Tựa như trải qua một lúc lâu, tựa hồ lại có tiếng bước chân truyền đến, còn mang theo tiếng gọi trầm thấp, hình như đang gọi tên của ta. Ta biết lúc này đây là có người tới cứu ta, nhưng là ta lại như thế nào cũng nghe không rõ giọng nói của người tới là ai. Ta cố gắng há mồm muốn cầu cứu, lại phát giác cổ họng của mình khô rát đau nhức, ngay cả một chữ đều không thốt ra được. Chỉ có thốt ra được vài âm tiết mà ngay chính cả ta cũng đều nghe không rõ. Chính là người nọ không có nghe thấy, sau khi gọi vài tiếng, lại liền vội vàng rời đi, tựa hồ rất lo lắng. Đáy lòng vừa dấy lên hy vọng tức thì lại biến thành tuyệt vọng, lúc này đây quả nhiên là vô phương cứu. Bốn phía lại quy về yên tĩnh, chỉ có tiếng rít của gió thổi qua bên tai, toàn bộ thế giới của ta lại chỉ còn lại có khôn cùng hắc ám, cùng mùi máu tươi dày đặc. Ý thức chậm rãi bị xói mòn, lại tiếp tục nữa cũng vô pháp nghĩ được cái gì. Chỉ còn có thể cảm giác được sự thống khổ lạnh như băng, ngay cả tâm đều chậm rãi trở nên lạnh. Ngay tại lúc ta sắp buông tha cho tất cả, tiếng bước chân kia lại vang lên, người nọ thế nhưng đã đi rồi lại quay lại Chính là lúc này đây ta không thể cất tiếng cầu cứu được, cho nên cũng không thay đổi được cái gì cả. Hấn tựa hồ lại gọi tên của ta, sau đó cách ta càng lúc càng gần, đến cuối cùng tựa hồ như đã đến gần bên tai ta. Thân thể đột nhiên chợt nhẹ bẫng, ngay sau đó ta liền được ôm vào trong một vòng ôm ấm áp, tựa hồ muốn đem tất cả sự ấm áp của hấn truyền cho ta, ta cũng không ngừng mà hướng hấn tìm lấy ấm áp, tham luyến ấm áp của hấn. Chính là ta cho dù có làm như thế nào cũng không nhìn thấy rõ hấn, cũng không nghe rõ hấn ở bên tai ta nói cái gì đó, đến cuối cùng ta cũng lâm vào trong vô tận hắc ám.

198. Q.3 - Chương 199: Vận Mệnh Lăn Lướt Thay Đổi

Đau, như liệt hỏa thiêu cháy đau đớn, bắt đầu từ cổ họng, sau đó lan tràn đến toàn thân, cố gắng mở mắt, ánh lửa mỏng manh ẩn vào mi mắt của ta, sau đó ở bên trong mộng lung ta thấy được một mặt màu đỏ. Trong lòng xẹt qua một tia vui mừng, trong đầu nghĩ một khắc cuối cùng ta cảm nhận được sự ấm áp kia, thì ra cũng không phải là ảo giác, thật sự là có người đã cứu ta, vì thế không tự chủ được mấp máy môi, phát ra một đạo thanh âm vỡ vụn “Tiêu...”

Giờ khắc này, sự kiên trì của ta tựa như đều biến thành hư ảo, không bao giờ nữa nghĩ trong lòng hấn có còn nghĩ đến Phượng Loan hay không, ta chỉ biết vào một khắc kia khi ta bất lực đến tuyệt vọng, hấn đã tìm được ta. Đúng vậy, hấn đã tìm được ta, cho ta vô tận ấm áp. Ta vẫn còn nhớ rõ một khắc kia khi mình té xỉu, tựa hồ ngay cả tâm đều cảm thấy ấm áp. Đó là ánh rạng đông hiện ra trong bóng đêm, phá tan mọi tuyệt vọng, cho ta hồi sinh. Ta luôn cho rằng mình có thể kiên cường không có một tia yếu đuối. Kỳ thật ta cũng nghĩ muốn dựa vào, cũng tham luyến người khác cho ta ấm áp. Tầm mắt dần dần rõ ràng, màu đỏ kia cũng dần dần rõ ràng, ta tựa hồ nhìn thấy được hấn mạnh ngẩn ra, nhưng như thế nào cũng không chịu xoay người lại. Ta nghĩ rằng hấn không có nghe thấy ta gọi, lại một lần nữa nhẹ giọng kêu: “Tiêu...” Cơ hồ đem tất cả vui sướng đều thể hiện ra bên ngoài, mặc dù cả người đau đớn, nhưng tâm cũng là ấm áp. Ai cũng có lúc yếu đuối nhất, ta nghĩ giờ khắc này, chỉ cần một chút ấm áp là đã làm cho ta cảm động không thôi. Người đưa lưng về phía ta vẫn là không có xoay người lại, thân ảnh tựa hồ càng thêm cứng ngắc. Ta không khỏi kinh ngạc cúi đầu, mới phát giác chính mình chỉ mặc độc có một kiện y phục trong mộng manh, áo bông đã bị tuyết cùng máu tẩm ướt, giờ phút này đang được hong khô ở dưới ánh lửa. Hấn là ngại điều này hay sao? Ta còn thật sự không biết phong lưu như hấn, cũng có lúc biết thẹn thùng. Vì thế vươn tay, bắt được vạt áo của hấn, trên tay lại truyền đến một loại cảm giác dính dính, ta không tự chủ được ngẩng đầu lên, giờ phút này mới chính thức thấy rõ màu đỏ trước mắt kia. Kia không phải là hồng y, mà là bị máu tươi nhiễm thành đỏ. Tay vô ý thức buông lỏng tay ra, trong lòng bàn tay

một mảnh màu đỏ yêu dã, nhiễm ngay lên trên mặt vết sẹo kia, giống như vừa bị thương máu chảy đầm đìa. Tầm mắt của ta chậm rãi nhìn lên trên, cuối cùng thấy rõ tất cả, trong cổ họng như bị một vật gì đó chắn ngang, ngực cũng rầu rĩ khó chịu. Ta không biết ta là thất vọng, hay là đang khiển trách mình. Bởi vì ta không có nghĩ tới, người không nên xuất hiện lại xuất hiện tại đây. Trầm mặc một lúc lâu, ta mới gian nan thốt ra hai chữ “Mị Mị...” Đúng vậy, ta cho dù như thế nào cũng không nghĩ được, hắn sẽ xuất hiện ở tại đây. Tuy rằng hắn có nói qua chỉ cần ta gặp khó khăn, mặc kệ là ở đâu hắn cũng sẽ đến bên cạnh ta, nhưng là ta cũng không cho hắn biết nha~, vì sao, vì sao hắn lại xuất hiện ở tại đây? Một thân quần áo bị máu tươi nhiễm đỏ, hắn rốt cuộc là đã giết bao nhiêu người mới tìm đến được nơi này? Mà ta thế nhưng một bên tình nguyện cho rằng đó là hồng y của Cơ Lưu Tiêu. Trong lòng mang theo vài phần tự trách, cũng mang theo vài phần mất mát thản nhiên, người kia rốt cuộc cũng không có tìm được ta. Mà ta ở trước khi hôn mê cảm nhận được âm áp cũng bất quá chỉ là ảo giác, có lẽ một khắc kia, ảm là tâm, cho nên liên quan cảm thấy cả người đều ảm áp, giống như một người ngâm trong nước nóng, gắt gao quan sát trước mắt, chỉ sợ cảm giác ảm áp kia biến mất. Hắn cuối cùng cũng quay người lại, vẫn như cũ mang theo mặt nạ màu xanh, thanh sam trên người cũng đã bị máu nhuộm đỏ, yêu dã có vài phần quỷ dị, hắn mở miệng, thanh âm vẫn thô ách như trước, mang theo vài phần tự trách “Thật xin lỗi.” Thật xin lỗi, ta mới là người nên nói câu này. Thật xin lỗi, ta đã nhận sai người. Thật xin lỗi, ba năm chi ước ta không thể tiếp tục thực hiện được nữa, ta đã không còn có khả năng ở trên giang hồ chờ người trở về. Thật xin lỗi, đã để cho người một mình cô đơn ở trong tuyết đêm buồn bã. Ta không có quên Mị rất sợ tuyết, càng sợ hải tuyết đêm cô tịch như vậy. Không có quên lúc ta cứu hắn, cũng là vào một đêm tuyết rơi như vậy, hắn mở to mắt, trống rỗng giống như không nhìn thấy gì, sống cũng được, mà chết cũng thế. Tựa hồ trên thế gian này không còn gì để cho hắn quyến luyến, mù mịt như hư vô. “Mị Mị...” Ta mở miệng muốn nói, lại bị hắn cắt ngang lời. “Thật xin lỗi không có sớm một chút tìm được người.” Trong đôi con ngươi của hắn có một tia bi ai, trong thanh âm mang theo vài phần mờ mịt “Ta biết người rất lạnh, ta cũng biết người rất sợ hải, sao ta có thể không hiểu rõ cảm giác đó đây?” Hắn như là đang nói với ta, lại hình như là đang lẩm bầm lầu bầu nói với chính mình. Ta biết Mị cũng từng như thế ngã vào bên trong đồng tuyết, cũng đã ném thử qua loại cảm giác này, nhưng ta cảm thấy một lần kia cũng không phải là ta đã cứu hắn, lần đó rõ ràng hắn đã không còn chút quyến luyến nào với thế gian này. Ta biết hắn thủy chung không chịu nói thân thể của hắn cho ta biết, năm đó cũng không nói gì, mà nay cũng là không. Ta chỉ biết là hắn là đệ đệ của Dạ Khuynh Thành, nhưng lại từ nhỏ cũng không sống chung với nhau, ta biết năm đó hắn cũng căn bản còn chưa có gặp Dạ Khuynh Thành. Không biết hắn đã phải cắt đứt bao nhiêu nỗi lòng chưa xốt đây? Nhưng là hắn lại thủy chung không chịu nói với ta. “Thật xin lỗi, thật xin lỗi.” Hắn nhưng lại không ngừng mà nói câu thật xin lỗi, tựa hồ đã đem tất cả đều đổ lỗi lên mình “Vì sao ta lại không đến sớm hơn một chút, nếu ta đến sớm hơn một chút, người sẽ không phải trải qua cảm giác lạnh đến thấu xương gần như tuyết vọng. Cái loại cảm giác lạnh từ bên ngoài đến tận đáy lòng này, thật sự... Thật sự...” Ta không tự chủ được mà ôm chặt lấy hắn, lại phát giác thân thể hắn đang run rẩy kịch liệt, không thể ức chế được mà run rẩy lên. Hắn đang sợ hải. Đáy lòng ta dâng lên vô số câu xin lỗi, ta ôm hắn càng chặt hơn, nghĩ muốn truyền cho hắn một chút ảm áp. Rốt cuộc là hắn đã phải trải qua chuyện gì, mà làm cho hắn sợ hải đến như vậy? Đồ ngốc, nếu sợ hải, vì sao lại tới đây? Ta thâm than nhẹ. Ta không thể tưởng tượng được tình cảnh hắn ở chém giết ở tuyết đêm, ta cũng vô pháp tưởng tượng được tâm tình của hắn lúc đó, giờ phút này ta chỉ biết là ta thật sự thiếu hắn rất nhiều, có lẽ không trả nổi, mặc dù ngay cả ba năm chi ước kia, ta cũng không thể tuân thủ lời hứa được nữa. Nếu lúc trước hắn vì không nhận ra ta mới làm ra những chuyện tổn thương đến ta, như vậy giờ phút này sớm đã trả nợ tất cả, huống chi lúc trước ta đã lập lời thề son sắt từ nay về sau ta sẽ không cho phép ai dựa vào mình nữa. Lúc trước ta tựa hồ quá nhiệt tâm, cũng có lẽ là quá thiên chân, chỉ thích cứu hết người này đến người khác, cứu hắn vào một đêm tuyết rơi là lúc đó ta đang trên đường đi nghịch tuyết trở về. Ánh mắt lúc đó của hắn ta nhớ như in, ánh mắt trống rỗng làm cho bất cứ ai nhìn thấy cũng đều cảm thấy kinh hãi. Ta cứu hắn, nhưng là hắn cũng không nói lời nào. Hơn nữa chỉ cần ta khẽ đụng vào hắn, hắn liền nôn không ngừng, sau nhiều ngày, ta đã biết một sự thật, hắn chán ghét nữ nhân đụng vào. Khi đó, ta mười ba tuổi, mà hắn mười tám tuổi. Trong thời gian nửa tháng cứu hắn, hắn đều không mở miệng nói một câu, mà ta cố tình là người quật cường, không ngừng chọc hắn mở miệng, vì thế cả ngày vây quanh ở bên người hắn lúu rú, cũng thủy chung không tin là không đụng được vào hắn, sờ sờ hắn mặt, chạm vào tay hắn, mà mỗi một lần như thế hắn đều nhìn ta đầy chán ghét, sau đó bắt đầu nôn không ngừng. Câu đầu tiên hắn nói với ta là “Người cút ngay cho ta.” Mà khi đó ta không chút nào vì sự tức giận của hắn mà làm cho hoảng sợ, mà là lòng tràn đầy đắc ý, bởi vì ta nhìn thấy trong cặp mắt vốn là trống rỗng của hắn đầy lên sự tức giận không thể nhịn được nữa. “Làm gì mà

hung dữ như vậy, chẳng phải là chỉ huých vài cái thôi sao, người cũng không phải là một cô nương nha~.” Ta nhớ rõ lúc đó mình đã thề lời nhìn hắn cười nói. “Không cho chạm vào ta.” về sau mỗi một lần hắn đều chỉ biết nói những lời này. Bởi vì ta khi dễ hắn bị thương, chưa từ bỏ ý định một lần lại một lần đụng vào hắn. Ta không tin mỗi lần khi có nữ nhân khế đụng vào là hắn nôn không ngừng. Khi đó, ta cũng hỏi qua hắn, vì sao lại ghét nữ nhân như vậy, nhưng là hắn tất nhiên sẽ không nói cho ta biết. Khi đó hắn căn bản là rất chán ghét ta. Mà ta lại luôn cười nói: “Sợ cái gì, nôn nhiều sẽ thành thói quen, không bằng sẽ có một ngày tự nhiên sẽ không ói ra nữa.” Lúc ấy thật không nghĩ tới nghĩ tới câu nói của mình trở thành lời tiên tri. Sau đó ta tựa hồ thật sự trở thành nữ nhân duy nhất có thể chạm vào hắn. Lúc đó ta cũng nói, nếu cảm thấy này thế gian không còn gì để quyến luyến, ta đây sẽ trở thành điều quyến luyến của người được không? Hắn lúc ấy chỉ lạnh lùng hừ một tiếng, không thèm để ý đến ta. Nhưng là rất nhiều năm sau, ta mới biết được, một câu nói đó của ta đã trở thành động lực để cho hắn sống sót, ta thật sự thành điều quyến luyến để hắn ở lại trên đời này. Nhưng là hắn cho tới bây giờ cũng không nói, luôn đem tất cả đều chôn dấu ở trong lòng. Ta biết trong thế giới của hắn vẫn tràn ngập hắc ám, nhưng là ta lại trở thành một tia rạng đông duy nhất chiếu sáng đời hắn, là ta dám bước vào bên trong thế giới của hắn, nhưng là giờ phút này ngay cả một lời hứa hẹn ta đều không thể thực hiện được. Không tự chủ được càng ôm chặt hắn hơn, tùy ý cái lạnh như băng từ hắn truyền đến da thịt mình, cũng tùy ý một thân máu tươi lây dính toàn thân mình. Bắt đầu từ năm đó, ta đau lòng thay hắn, nay cũng là vậy. Nhưng là ta rất rõ ràng hiểu được, lúc trước nếu là sớm biết rằng không thể cho hắn hứa hẹn, như vậy có lẽ ta không nên đi vào bên trong thế giới của hắn. Mặc dù hắn cho tới bây giờ cũng không nói gì, nhưng là lòng ta cũng hiểu được, rất hiểu tình nghĩa của hắn đối với ta. Nhưng là năm đó đáy lòng của ta có Dục ca ca, nhưng nay, người trong lòng ta lại là Cơ Lưu Tiêu. Cho nên mặc kệ như thế nào, ta đều tựa hồ nhất định phải phụ hắn, cho nên ta tình nguyện hắn đứng xa xa, không cần tiếp tục vì ta mà bị thương, nhưng là vì sao hắn phải đến đây? Giống như lúc trước chán ghét ta, không phải là tốt hơn hay sao? Giống lúc trước ném ta đi như vậy như vậy, không phải là tốt hơn hay sao? Đáy lòng của ta nhói đau, vì hắn mà đau. Vận mệnh làm cho chúng ta ở tuyệt đêm gặp nhau, mà nay lại ở trong tuyệt đêm gặp lại, tất cả đều phải nhất định xảy ra hay sao? Có lẽ là trước kia ta đã được sủng ái quá nhiều, cho nên bây giờ mới phải chịu nhiều đau khổ như vậy, tựa hồ mọi chuyện của mình đều do chính mình gieo lên. “Liễu Lăng, người rốt cục biến thành Liễu Lăng sao?” Tựa vào trên người ta, sâu kín thốt ra một câu, bên trong mang theo vài phần vui mừng. Đúng vậy, ở Nam Mạch quốc, chỉ có Dục ca ca lúc trước mới biết ta còn có cái tên gọi khác là Liễu Lăng. Ở trên giang hồ, cũng chỉ có hắn cùng Truy Phong, Tu La biết được diện mạo thật của cung chủ Kính Nguyệt cung – Liễu Lăng. “Ừm, ta đã trở về.” Ta thản nhiên nói, giọng nói bình tĩnh. Thật giống như ta vừa bỏ đi không bao lâu đã quay về nhà. Nhưng cả hai chúng ta đều biết là đã lâu lắm, lâu lắm rồi, lâu đến năm năm rồi. Lúc trước ai cũng không biết ta vì sao biến mất không thấy ? Lúc trước cũng không có người nào biết, ta đã thành một người khác ở một nơi khác.

199. Q.3 - Chương 200: Ai Cứu Rồi Ai

Lửa cháy bập bùng, làm cho bốn phía trở lên ấm áp, mà ta vẫn ôm lấy hắn, bất động thật lâu. Thân thể hắn lạnh như băng, giống như ta lúc trước vậy, từ nay về sau sẽ không thể cảm nhận được sự ấm áp. Nhưng ta tin tưởng chỉ cần chịu đựng, cuối cùng sẽ có một ngày có thể tìm ra được phương pháp giải quyết. “Liễu Lăng...” Hắn cúi đầu gọi. Ta đáp nhẹ “Ừm.”

Mà hắn lại cũng không nói gì nữa, chính là lẳng lặng ôm lấy ta, thân thể run run cũng chậm rãi bình tĩnh lại. Chính là ngay sau đó, hắn lại đột nhiên rời khỏi ôm ấp của ta, cầm lấy quần áo của ta nhét vào tay ta “Liễu Lăng, có người đang đi về phía này.” Ta vội vàng mặc quần áo vào, mà hắn cũng lập tức dập tắt đồng lửa. Giờ phút này, ta sau khi xem xét kỹ càng mới phát hiện ra nơi này là một sơn động, mà ngoài động bông tuyết vẫn rơi như trước, xem ra chúng ta còn chưa có rời khỏi Kỳ sơn. Một khắc khi ánh lửa kia bị dập tắt, một trận cảm giác mát lại mạnh thổi đến, cổ họng tuy rằng đã khá hơn rất nhiều, tuy nhiên cất tiếng vẫn còn khó khăn. Đột nhiên cảm thấy khó chịu, lúc đứng lên cũng lảo đảo một cái, xem ra thể lực của ta vẫn chưa được khôi phục. Mị đỡ ta, đầu ngón tay của hắn lạnh như băng mạnh truyền qua da thịt ta, ta không khỏi run run. Hắn tựa hồ là đã nhận ra, đem ta dìu đến một bên ngồi xuống, vội buông tay ra

”Thật xin lỗi.” Bất quá chỉ là ba chữ, nhưng là ta cũng hiểu được, hiểu được hắn muốn nói gì, hắn muốn nói xin lỗi ngay cả một chút âm áp đều không thể cho người. Nhưng là hắn lại không biết, ở một khắc hắn quay lại kia, tâm của ta cũng đã đủ âm áp rồi. Ta chủ động cầm lấy tay hắn, cười nói: “Mị Mị đúng là đồ ngốc.” Sau khi khôi phục trí nhớ ta mới biết được. Mị vì sao lại gọi là Mị, thì ra đây là tên ta đặt cho hắn, bởi vì ta cố ý muốn trêu đùa hắn. (*Mị : (Mei Mei) = Muội Muội) Lúc trước khi ta hỏi tên hắn là gì, hắn cũng không nói, cho nên ta hững hờ bình bưng nói: “Gọi là Mị thấy thế nào?” Sau đó liền cứ ở tại bên cạnh hắn mở miệng một tiếng lại một tiếng kêu Mị Mị. Lại không nghĩ rằng hắn thế nhưng lại tiếp tục sử dụng cái tên đó. Chính là cho tới bây giờ ta cũng không biết hắn rốt cuộc là thật sự không biết lý do ta gọi hắn bằng cái tên đó, hay là hắn làm như không biết. Tiếng bước chân càng ngày càng gần, chúng ta cũng không thể không cố gắng đè nén hơi thở, cũng không biết người đến là bạn hay thù. “Vì sao phải lục soát toàn núi? Không phải đều đã chết rồi hay sao?” lời nói đứt quãng từ bên ngoài động truyền đến. “Ta cũng không biết, có lẽ vẫn còn sót lại người nào đó.” “Nghe tướng quân nói hình như là quốc công tự mình hạ mệnh lệnh, nói là sống phải thấy người, chết phải thấy thi thể.” Theo như lời bọn họ nói chuyện với nhau, ta biết đây là địch không phải bạn. Chính là ta không biết Vân Tế Du vì sao phải phái người tìm ta như thế? Là sợ ta không chết sao? Hay là muốn nhìn thấy bộ dáng chết vật của ta. Nhưng ta biết cũng không phải là tới cứu ta. Nếu không đành lòng giết ta, vậy thì cũng sẽ không đuổi tận giết tuyệt như thế. Nắm chặt lấy tay Mị, làm như muốn đem tất cả phát tiết ra bên ngoài. “Liều Lãng, đừng sợ.” Ngay sau đó, Mị đã buông tay ta ra, lập tức chạy ra khỏi sơn động, nhanh đến mức ta ngay cả ngăn cản cũng không kịp. Ta cố hết sức đuổi tới cửa động, lại phát hiện Mị đã đại khai sát giới. Đây không biết là lần thứ mấy ta nhìn thấy Mị điên cuồng giết người? Giống như bọn họ đã xúc phạm đến điều gì đó không được phép xâm phạm đến, mà điều đó tựa hồ là ta. Nhớ kỹ vài lần trước, giống như đều là vì ta. Mặc kệ hắn có biết thân phận của ta hay không, mặc kệ hắn ở mặt ngoài đối với ta như thế nào. Ta cuối cùng cảm thấy sự tình ở giữa ba năm trước có lẽ không đơn giản như ta đã nghĩ. Mị vì sao phải giúp Dạ Khuynh Thành? Khi đó hắn căn bản là cái gì cũng không biết a~. Chẳng lẽ là bởi vì Dạ Khuynh Thành có cái gì mà hắn để ý sao? Nếu không phải như vậy, Mị sao có khả năng nghe theo Dạ Khuynh Thành như thế. Trên tay cầm thanh kiếm tỏa ra hàn quang, vạt áo nhuộm đỏ máu tung bay theo gió, mái tóc đen cũng bay bay trong gió, ở không trung xẹt qua một đường cong, tay nâng kiếm hạ xuống, rất nhanh như thế không lưu tình chút nào, mùi máu tươi lập tức lại tràn ngập. Ta cho tới bây giờ đều biết Mị không phải là người thiện lương, cũng có thể nói hắn lãnh khốc vô tình, lúc trước người trong thiên hạ vì sao lại xưng hắn là Tây Độc, đó là bởi vì ở trên chiến trường, hắn thích giết chóc thành ma. Mà phía sau Mị, đó là Tu La trên chiến trường. Chính là ta cho tới bây giờ cũng không biết, thì ra giết chóc cũng có thể có loại sáng lạn chấn động lòng người đến như thế này. Trên thân kiếm dính đầy máu tươi, trên người thân huyết y kia lại nhuộm đỏ thêm vài phần, tản ra yêu dã quỷ dị, hắn như thế đứng ở trong bóng đêm dưới những hạt tuyết không hề kiêng kị rơi xuống trên người hắn, giờ khắc này làm cho ta không khỏi nghĩ đến những lời của một vị cao tăng ngày trước đã nói với ta. “Không có người, hắn từ lâu đã sớm thành ma. Là nghiệt hay là duyên? May mắn, song toàn nhất mĩ. Bất hạnh, ...” Lúc trước vị cao tăng đó còn chưa nói xong đã bị Mị cắt ngang lời. Lúc ấy ta cũng không có nghĩ nhiều, nhưng là giờ phút này, ta cũng rất muốn biết câu chưa nói xong của lời tiên đoán đó. Nếu là bất hạnh thì sẽ ra sao? Ta chưa từng có bối rối như vậy, ta lại trở thành người duy nhất có thể cứu rồi hắn. Nếu không có ta, hắn sẽ như thế nào? Giờ phút này ta thật sự không thể tưởng tượng nổi. “Mị Mị, không cần giết, không cần...” Ta đột nhiên dùng hết khí lực hướng hắn hô to. Ta sợ, sợ hắn thành ma. Trong nháy mắt khi ta hô to, hắn liền ngừng tay, đi về phía ta. Mấy người sống sót còn lại đều sợ hãi không dám tới gần, ngay sau đó xoay người bỏ chạy, tất cả khôi phục lại sự yên tĩnh, chỉ có bốn phía dày đặc mùi máu tươi chứng minh cho việc vừa xảy ra. Trên chiến trường, không phải địch chết thì chính là ta mất mạng, không cần nhân từ, cũng không thể có nhân từ, nhưng là ta thật sự rất sợ hãi, sợ hãi hắn thật sự sẽ thành ma. Hắn cách ta ba bước thì dừng lại cước bộ, trong ánh mắt có chút phức tạp khó tả. Đang là ban đêm, tối tăm không một tia ánh sáng, nếu không phải ta có thị lực hơn người, ta căn bản cũng không thể nhìn thấy biểu tình như thế của hắn, đương nhiên cũng nhìn không thấy một màn chém giết vừa rồi. “Thật xin lỗi, ta không biết người thấy được.” Hắn nghĩ muốn chạm vào ta, lại nhìn bàn tay nhuộm đỏ máu tươi, suy sụp hạ xuống. Ta vươn tay, chạm chạm vào chiếc mặt nạ lạnh như băng của hắn, giọng nói nhẹ không thể nào nhẹ hơn được nữa: “Mị Mị, người không sai, thật sự người không sai.” Cảm giác lạnh như băng từ trên chiếc mặt nạ truyền vào tim ta, có một loại cảm xúc khó hiểu nào đó ở dưới đáy lòng lan tràn mở ra. “Mị Mị, nói cho ta biết được không?” Ta muốn biết, vì sao hắn không chịu tháo chiếc mặt nạ kia xuống. Hắn không khỏi lui về phía sau mấy bước, lại mượn cơ hội chuyển đề tài “Liều Lãng, người chờ ta, ta đi tìm chút củi để nhóm lửa. Tuyết rơi kiểu này chắc còn lâu mới ngừng, chúng ta

cũng chỉ có thể đợi đến sáng ngày mai mới xuống núi được.” Đúng vậy, tuyết bao trùm tất cả, giờ phút này căn bản không thể phân rõ đường đi, lại vừa ngằm dấu bao nguy hiểm. Còn chưa chờ ta trả lời, hần liền vội vàng rời đi, nhưng là trước khi rời đi hần cởi áo bông trên người xuống khoác cho ta, nói một câu chờ ta. Ta muốn nói gì đó, nhưng là hần cũng đã chạy rất xa, lập tức liền biến mất ở bên trong bóng đêm đen như mực. “Mị Mị, người cần gì phải làm như thế.” Ta không khỏi khe khẽ thở dài, xoay người đi vào trong động. Ta làm sao lại không hiểu hần sợ bóng đêm đến cỡ nào, nhưng là lại đem tất cả đặt ở tại trong lòng. Trên người khoác chiếc áo bông hần cởi ra, bốn phía lại khôi phục lại sự yên tĩnh, không khí lạnh như tờ dề nặng làm cho người ta khó mà thở nổi. Nhưng là ta biết hần sẽ trở về, lập tức sẽ trở về. Trong sơn động còn lưu lại nước tuyết vừa rồi hần mang về, ta thật cẩn thận bưng lên uống một ngụm, nước lạnh như băng, lạnh thấu xương, nhưng lại đã làm dịu đi một phần khô rất trong cổ họng ta. Sau đó lại bắt đầu chờ đợi, cùng đợi hần trở về. Chính là đợi một lúc lâu cũng không thấy hần trở về, mà bên ngoài tuyết rơi càng lúc càng lớn, cơ hồ đã không còn nhìn thấy tình cảnh ở phía xa xa, ta không khỏi đứng dậy, đứng ở trước cửa động, đi ra bên ngoài nhìn xung quanh. Nhưng là nơi đó trừ bỏ trắng xóa một mảnh ra, cái gì cũng đều không có. Chẳng lẽ hần đã xảy ra chuyện gì? Đáy lòng không khỏi cảm thấy bất an, ta nên biết hần sợ hãi tuyết đêm, giống như là một cơn ác mộng luôn bám lấy hần. Sau đó ta lại không ngừng mà nói cho chính mình, không có việc gì xảy ra đâu, nhất định sẽ không có việc gì xảy ra đâu. Nhưng là lại đợi một lúc lâu nữa, vẫn không thấy hần trở về. Đúng là không thể chờ đợi được nữa, ta đi theo hướng vừa rồi hần biến mất. Nếu không phải đã xảy ra chuyện gì, hần khẳng định sớm sẽ trở lại. Nhất định là đã xảy ra chuyện, nhất định là thế. Đáy lòng tràn ngập lo lắng, nhưng là thân thể vẫn còn suy yếu, đi như thế nào cũng không thể đi nhanh được. Ta rất muốn nhanh tìm được hần, nhưng là vì sao khí lực trong thân thể đều làm ta không đi nhanh được ? Trước mắt là một mảnh trắng xóa, không nhìn rõ một cái gì cả, chỉ có những bông tuyết tùy ý hạ xuống, nháy mắt lại vương cả lên tóc cùng vạt áo của ta. Gió lạnh thấu xương rít gào ở bên tai ta, ở trong ban đêm mang theo vài phần thê lương không thể nói thành lời. Giờ khắc này, tựa hồ toàn bộ Kỳ sơn chỉ còn lại có một mình ta, mặc dù có thi thể, vết máu cũng đều đã bị đại tuyết vùi lấp, ở chỗ này không nhìn thấy một chút sức sống, chỉ có yên tĩnh giống như cõi chết, thật sự rất áp lực. “Mị Mị, người ở nơi nào?” Giờ phút này ta đã không còn sợ sẽ làm cho địch nhân kéo tới đây, ta chỉ muốn cho hần nghe thấy thanh âm của ta. Ta chỉ có ý tưởng làm mọi cách để đến được bên hần, mặc kệ là còn sống hay là chết. Đối với người mình không quan tâm, ta là hồ hững, không bao giờ nữa sẽ nhiệt tâm giống như lúc trước, nhưng là đối với người mình quan tâm, như vậy mặc dù phải dốc hết sinh mạng cũng sẽ không tiếc. Độ ẩm lưu lại trong thân thể tựa hồ lại chậm rãi bị xói mòn, nhưng là ta cái gì cũng không quan tâm, ta chỉ biết là ta muốn tìm được hần. Ta không biết là đã trải qua bao lâu, ta chỉ biết là thân thể tựa hồ lại bắt đầu lạnh như băng không có một tia ấm áp, ngay sau đó ở phía sau, một tiếng rống đầy bi phẫn vang lên phá tan yên tĩnh, ở ban đêm tuyết rơi không ngừng mà quanh quẩn, như vậy khác khoải. Là hần, là Mị. Âm thanh này ta đã nghe qua một lần, chính là một lần kia khi ở Tây Việt quốc, vào đêm hôm đó, hần cũng phát ra thanh âm như vậy, thê thảm mà bi thương, tựa hồ đã phải chịu đựng sự thống khổ rất lớn. Chẳng lẽ lại là như thế này sao? Ta không thể quên bộ dáng thống khổ của hần lúc ấy, vì thế đi theo hướng phát ra âm thanh, dùng hết toàn sức lực bước đi. Ta chỉ biết là ta phải nhanh một chút tới bên cạnh hần. Ta chỉ biết là hần rất thống khổ, rất cần ta. Có lẽ là do hoán đổi máu lần đó, cho nên hần mới có thể biến thành như vậy. Bên trong tuyết đêm mờ mịt, ta tập tễnh đi về phía hần, trong lòng duy có một tín niệm. Rõ ràng tựa hồ cách rất gần, nhưng lại là xa như vậy, đi như thế nào cũng không tới...

200. Q.3 - Chương 201: Mặt Nạ Chi Mê

Gần, nhanh chóng lại gần... Ta nhìn thấy hần cuộn mình trên tuyết, vẫn thống khổ như đêm hôm đó, làm người ta rất lo lắng. Chân thật sâu sắc, trong tuyết ẩm thấp, làm cho bộ dáng vốn đã thảm hại càng thêm trầm trọng. Trong lòng lo lắng không thôi, cố gắng dùng hết khí lực đi về phía ấy, bất quá chỉ là khoảng cách vài bước nhưng lại giống như cách chân trời góc biển. Tuyết vẫn rơi, mà giờ này trên người Mị tuyết đã phủ lấy một lớp dày, nếu ta đến chậm thêm một chút nữa, có lẽ sẽ không thể nhìn thấy hần sao?

Sẽ rất lạnh, rất sợ hãi, sẽ rất thống khổ đi. Ta nắm chặt áo bông, nước mắt ẩm áp từ trong hốc mắt chậm rãi chảy xuống, trong nháy mắt biến thành một mảnh lạnh như băng. Vừa rồi tuyết vọng như vậy,

ta không hề rơi lệ, nhưng giờ đây nước mắt lại không thể kiềm chế được mà chảy xuống. Đây coi như là lần đầu tiên ta vì hấn mà rơi lệ, mà số lần ta rơi lệ thật sự rất rất ít, đến giờ chỉ có vài lần, nhưng lại nhớ rất rõ ràng. Tay rút cục cũng chạm vào hấn, lạnh như băng. Trong miệng của hấn không ngừng thì thào, tay nắm chặt áo đơn, các đốt ngón tay trở nên trắng bệch, ta không khỏi lo lắng. Xoa xoa hai gò má của hấn, không ngừng nhẹ giọng an ủi “Mị Mị, không có việc gì hết.” Dù thế nào ta đều ở bên người. Ta nhẹ nhàng đỡ hấn ngồi dậy, để hấn dựa vào ta, ôn nhu mà an ủi. Mắt chạm đến chiếc mặt nạ trên mặt hấn, ta lại một lần nữa thật cẩn thận chạm vào, không cho hấn thời gian phản kháng, quyết tâm phải đem nó tháo xuống. Mà lúc này, hấn cũng sớm đã sức cùng lực kiệt, không hề phản kháng. Trong bóng tối, ta gian nan cúi đầu, rốt cục đã thấy được bí mật mà hấn vẫn luôn che giấu ta. Quả nhiên giống như ta đã nghĩ, từ lúc ta khôi phục trí nhớ, ta liền nhớ lại rất nhiều thứ, cũng bao gồm việc Mị cũng đã ứng hoán đổi máu với ta. Hoán đổi máu kì thật cũng không khó khăn gì, nhưng mà máu của ta là chí âm, cùng với nội công chí dương hấn luyện tương xích, cho nên mới phải thống khổ như vậy. Mặt hấn thật xanh xao, xanh đến nỗi gần như quỷ dị, chỉ cần nhìn qua thôi, đã làm người ta sởn cả gai ốc. Mị hấn là đã biết, chờ đến khi trắng bệch, sẽ... sẽ...vỡ tan thành từng mảnh... Ta không dám tưởng tượng đến tình cảnh đó, thật sự không dám tưởng tượng. Mà mỗi lần phát tác, thì thời điểm đến lúc ấy càng gần, mà đến giờ này ta mới hiểu được dụng tâm hấn che giấu không muốn người khác biết là vì cái gì. Vì sao đáp ứng hẹn ước ba năm kia, vì sao rõ ràng là rất muốn ta ở lại nhưng thủy chung lại không hề mở miệng, hấn tưởng chỉ như vậy là có thể đến một nơi mà ta không biết để chết sao? Ta chưa bao giờ nghĩ rằng một lần chia cách lại có thể vĩnh viễn không gặp lại, nếu không phải hấn liều lĩnh tới tìm ta, thì ngay cả cơ hội gặp lại cũng không có. Ta chưa bao giờ hận chính mình như thế này, hận chính mình lần đó sao lại có thể quyết tuyệt rời đi như thế, thậm chí ngay cả quay đầu một lần cũng không có. Thật ra thì ta cũng không nghĩ một lần ly biệt cũng chỉ có chút bị thương mà thôi. Mà giờ phút này, người trong lòng dần bình tĩnh lại, tựa hồ như chỉ cần ta tới gần hấn một chút, thống khổ của hấn sẽ giảm bớt vài phần, có thể nào là do dòng máu đang chảy trong ta cùng hấn có liên quan không? Giờ phút này, ta không biết phải làm thế nào mới có thể cứu được hấn, ta chỉ biết không có thể cứ chờ đợi như vậy được, ta sợ sự chờ đợi, nếu chờ nữa thì tất cả có thể sẽ trở thành tiếc nuối. Vì thế ta nhất thanh kiếm hấn làm rơi trên tuyết cắt vào lòng bàn tay của mình một đường, cũng cắt vào lòng bàn tay hấn như thế, sau đó dùng tay nắm chặt tay hấn, bắt tay nhau cùng một chỗ. Có lẽ sau khi đổi trở về, cái gì đều có thể giải quyết. Ta không cần phải suy nghĩ nhiều về việc từ nay về sau mình không còn có một tia ám áp, nhưng thật sự ta cũng không cần, dù sao trải qua nhiều năm như vậy, kỳ thật sớm đã thành thói quen. Nếu Mị biết là ta cứu hấn, hấn có thể ở lại bên cạnh ta hay không? Hay là khi tỉnh lại lại một mực rời đi? Lòng bàn tay đối với lòng bàn tay, lúc này đây ta có thể cảm nhận được cái lạnh và nóng luân phiên tới, giống như là hai loại cực hạn đang không ngừng giao hoà lẫn nhau trong cơ thể ta. Chính là ta quá mức suy yếu, làm đến một nửa đã không còn lực khí để làm tiếp, nhưng dù chỉ mới được một nửa, thì sắc mặt của Mị cũng đã chậm rãi có chút hồng trở lại. Quả nhiên chỉ có biện pháp thế này mới có thể giải quyết được. Đang lúc ta nghĩ muốn tiếp tục, Mị đột nhiên mở mắt, ta cũng giật mình ngẩn ra, sau khi biết ta đang làm gì, lập tức đình chỉ tất cả. “Liều Lãng, người...” Hấn muốn nói lại thôi, trong mắt lại tràn đầy ngạc nhiên lẫn vui mừng ỉ, ta cười cười dùng tay xoa hai má hấn “Ta vẫn thích Mị Mị như vậy, chúng ta tiếp tục được không?” “Không được.” Hấn quả quyết cự tuyệt, có chút chua xót nói: “Ta sao có thể để cho người làm như vậy? Ta thật xin lỗi người. Sao ta có thể để cho người gánh vác mọi chuyện thế này chứ?” Ta suy yếu ngăn hấn nói tiếp, cười nhẹ “Ta nguyện ý, là do ta nguyện ý, Mị Mị, nhanh lên làm tiếp được không?” Trong sách không có ghi lại, nếu hoán đổi máu đến một nửa thì sẽ thế nào? Nhưng hấn thế nào cũng không đồng ý, còn nói muốn đổi trở về, cuối cùng ta bất đắc dĩ nói: “Ta cũng không muốn tranh cãi với người nữa, cứ như vậy đi, xem ý trời thế nào đã, nếu như may mắn thì hai chúng ta cùng nhau sống sót. Nếu bất hạnh thì cùng chết.” “Liều Lãng...” Hấn còn muốn nói gì, lại bị lời trêu tức của ta cắt ngang, “Có phải rất cảm động hay không?” Hấn thản nhiên nở nụ cười, gật đầu nói: “Ừm, rất cảm động.” “Mị Mị, người nên cười nhiều hơn.” Ta giống như phát hiện chuyện ngạc nhiên vui mừng nhất nói: “Mị Mị cười lên nhìn rất đẹp.” Hấn cũng không nói gì nữa, khom người ôm lấy ta, nếu ta không có nhìn lầm thì hình như Mị đang thẹn thùng a~. “Mị Mị...” Ta mềm mại tựa vào trong lòng hấn. Hấn đáp nhẹ “Hử?” “Cám ơn người đã tìm đến ta.” Ta thản nhiên nói. “Liều Lãng, mặc kệ ta làm cái gì, cũng không để người như lúc trước nữa.” Hấn đột nhiên chon cằm ở hõm hais của ta “Người chính là người đã cứu cuộc sống của ta.” Ta biết Mị một khi đã nói như vậy, thì nhất định là hấn đã phải trải qua rất nhiều cố gắng cùng giày giụa. Nâng tay vuốt lấy mái tóc đen hỗn loạn của hấn, ta sâu kín nói: “Dù không có tất cả cũng đừng tuyệt vọng. Nhớ rõ ông trời sẽ không thể tàn nhẫn với người như vậy. Đến một lúc nào có sẽ có người thiết tình đối với người.” Ta sợ là nếu có một ngày, ta lại một lần nữa biến mất, thì chỉ

mong hấn không phải lưu luyến gì hết. Mị trong ba năm kia, cùng Mị sau khi ta mất tích, luôn mang theo một loại ẩn ẩn cực đoan. “Ừm. Ta biết.” Hấn cùng ta chậm rãi theo đường cũ trở về, nhẹ giọng đáp. Ta không nói gì nữa, chính là lẳng lặng tựa vào trong lòng hấn. Tuyết rơi thật sự rất dày, đầy trời đầy đất đều là tuyết trắng, nhưng giờ phút này, một chút sợ hãi ta cũng không có, có lẽ là do không cần biết mọi chuyện sau này sẽ như thế nào, thì cũng sẽ có một người bảo hộ ta. Ta nghĩ đến mọi chuyện đã qua, chỉ cần một canh giờ nữa, chờ đến hừng đông là chúng ta có thể xuống núi, nhưng là ông trời dường như vẫn không chịu buông tha cho chúng ta. Một bầy sói từ đâu hướng về phía chúng ta chạy đến, có lẽ là lúc hoán đổi máu rồi, hương vị máu tanh đã hấp dẫn chúng nó, nhưng sao chúng nó có thể ở gần đây được? Vừa rồi đi chung quanh ta không hề thấy, vì sao giờ phút này chỉ là một chút máu tanh liền đưa tới nhiều sói như vậy, chúng đều nhìn chăm chăm vào chúng ta, trong đôi mắt xanh kia tràn đầy thị sát. Chúng đem chúng ta trở thành con mồi, có mấy con thậm chí đã nhào vào chúng ta. Mị phi thân một cái, nhảy lên trên cây, đem ta đặt tốt ở trên nhánh cây “Không có việc gì đâu.” Hấn xoay người muốn trở lại mặt đất, ta đã kéo lấy vạt áo hấn: “Mị Mị, không cần đâu, chúng ta cùng nhau một chỗ là tốt rồi.” Nếu là Mị bình thường, ta một chút cũng không lo lắng, nhưng giờ phút này hấn đã tiêu hao rất nhiều thể lực, ta thật sự lo lắng khi hấn đi đối phó với dã lang tà ác này. Giờ phút này, đàn sói đã vây quanh bên dưới tàng cây, thậm chí còn cố nhảy lên, cào cào thân cây mà kêu gào. “Không có việc gì, cho dù có nhiều hơn thế này, ta cũng không xem vào mắt.” Mị nắm tay ta, cho ta một chút an ủi, sau đó phi thân nhảy xuống cây, lại một lần nữa bắt đầu giết chóc, chính là lúc này đây hấn đang đối mặt với hơn mười ác lang. Mà độc ta mang trên người không biết khi nào đã rơi mất, có lẽ là trong lúc dập lửa, có lẽ là lúc té ngã trên tuyết, tóm lại là không có, không thể giúp gì cho hấn. Lúc này đây, ta thật sự không dám nhìn, sợ chính mình sẽ chịu không nổi, cho nên chỉ có thể nghe tiếng chém giết, tiếng dã thú kêu gào, dưới đáy lòng âm thầm cầu nguyện, cầu nguyện cho trời nhanh sáng. Giờ khắc này, ta thật sự rất hận chính mình sao lại vô năng như thế này vì dù cho có đi xuống thì cũng chỉ tăng thêm gánh nặng cho hấn. Ta không biết là đã trải qua bao lâu, chỉ biết là khi xung quanh dần yên tĩnh lại, chỉ biết là đã có ánh hào quang che lấp bóng đêm, trời đã sáng. “Mị Mị, trời đã sáng.” Ta giật mình, thân thể dường như đã muốn đông cứng, cúi đầu nhìn xuống dưới tàng cây. Nắng sớm hiện ra, vàng sáng của khí trời ở phía sau Mị, mà hấn ngửa đầu nhìn ta, trên mặt còn dính chút máu, tươi cười vô cùng sáng lạn, hấn nhẹ nhàng nói: “Ừm, trời đã sáng.” Tuyết không biết từ khi nào đã ngừng rơi, trên mặt đất đầy tuyết có nhiều chỗ nhiễm màu máu đỏ tươi, giống như mạn châu sa hoa nở rộ, yêu dã đến cực điểm. Hấn một thân nhiễm huyết đơn độc trong gió quay cuồng, tóc đen hỗn độn theo gió bay bay, trên tay đang cầm thanh kiếm dính máu, trên mặt là nụ cười tươi sáng, bên chân đầy những xác ác lang. Mà rất nhiều năm về sau, ta không thể nào quên được, tại thời điểm hừng đông ấy, có một nam tử đã tươi cười với ta, nói cho ta biết trời đã sáng. Liều lĩnh nhảy xuống mặt đất, cũng không quan tâm mình có bị té ngã hay không, liền hướng về phía hấn, gắt gao ôm lấy hấn “Mị Mị, người không sao chứ?” Sợ sợ hãi trước kia, giờ khắc này rốt cuộc không đè nén được nữa, chỉ sợ hấn sẽ xảy ra chuyện gì. Hấn nâng tay xoa tóc ta, nhẹ nhàng nói: “Ta không sao.” Một đêm thật là dài đằng đẵng, tựa hồ như chỉ trong một đêm mà đã trải qua gần như tất cả nỗi sợ hãi trong đời, nhưng ta vẫn may mắn vì còn có hấn làm bạn. Hấn không có việc gì, thật tốt. Ta vui vẻ mà khóc, tùy ý để từng giọt, từng giọt nước mắt chảy xuống, cùng với vết máu trước ngực hấn dung hợp một chỗ, thoáng chốc càng thêm lan rộng. Giờ phút này, trên người chúng ta đều dính vết máu, nhưng cũng chẳng có ai quan tâm, thậm chí cứ như thế mà ôm lẫn nhau, chứng thực sau tất cả mọi chuyện mà chúng vẫn ta còn sống. Mị đột nhiên dừng một chút, mắt nhìn về phía sau lưng ta, ta có chút nghi hoặc quay đầu lại, theo tầm mắt nhìn của hấn, sau đó ta thấy một thân hồng y vẫn xinh đẹp như trước, trên mặt đầy vẻ lo lắng, trong mắt lại chứa vài tia phức tạp. Hấn rốt cuộc cũng đến đây... Gặp lại hấn là lúc, ta dường như đã có cảm giác đã trải qua mấy đời

201. Q.3 - Chương 202: Lời Hứa Hẹn Của Ta

Trong khoảnh khắc đó, khoảng cách giữa chúng ta bất quá chỉ có mấy bước, nhưng mà tay ta đang gắt gao ôm lấy Mị, mà phía sau hấn là một đám binh lính, tóc có chút hỗn độn, lại không thấy có chặt vật mảy. Tầm mắt chạm nhau, ánh mắt hấn âm trầm, thẳng tắp nhìn ta, sau đó lại chuyển đến vòng tay ta đang ôm Mị, tao nhã nhất thời trở thành mảnh vụn, có một loại cảm giác như muốn bùng nổ. Chính là ngay sau đó,

hắn lại chậm rãi đến gần, mềm nhẹ nói: “Thu cô nương, cô không sao chứ.”

Hắn gọi ta là Thu cô nương. Cũng đúng, trước mặt người khác xác thật là không nên biểu hiện quá thân thiết. Ta cười thần nhiên, giống như chẳng có chuyện gì phát sinh “Ta không sao, ta tốt lắm.” Nói thật, trong nháy mắt kia nhìn thấy hắn, ta có chút oán hắn, oán hắn vì sao không tới tìm ta, nhưng cũng nhanh chóng bình thường trở lại. Có lẽ là hắn có tìm, nhưng là tìm không được. “Thu cô nương, ta...” Hắn muốn nói lại thôi, lẳng lặng nhìn ta, khoảnh khắc ấy trong lòng chúng ta lại sinh ra một loại cảm xúc khác thường. “Thu cô nương, cô không có việc gì là tốt rồi.” Một đạo thanh âm đột nhiên vang lên, đánh vỡ vẻ khác thường này, Phượng Loan từ trong đoàn binh lính phía sau Cơ Lưu Tiêu đi ra, nhìn ta tràn đầy hối lỗi nói: “May mắn người không có việc gì, bằng không ta sẽ phạm phải tội lớn rồi, tối hôm qua Tiêu muốn tới tìm người, nhưng ta ngã vào trong tuyết bị nhiễm phong hàn, cho nên Tiêu mới phải ở lại chiếu cố ta.” Ta biết Phượng Loan đang khoe khoang, khoe rằng hắn lựa chọn cuối cùng vẫn là nàng ta. Ta cười khê, thần nhiên nói “Người là Vương phi của hắn, hắn chiếu cố người là đúng thôi.” “Thu cô nương quả nhiên đại nhân đại lượng...” Phượng Loan còn chưa nói xong, đã bị Mị cắt lời, hắn lập tức chặn ngang, ôm lấy ta, âm trầm nói: “Người bị phong hàn còn có tinh lực nơi này chạy loạn thế này, thân thể cũng không phải quá kém. Liễu Lăng nhà ta không có lợi hại như người, nàng không có thời gian ở đây nói chuyện cùng các người.” Một khắc đó, ta thấy được mặt Phượng Loan lúc xanh lúc trắng, xem ra là tức giận đến không chịu nổi rồi, nhưng vẫn như cũ cực lực duy trì khí chất. “Mị Mị, người rất đáng yêu.” Ta ngọt ngào nói. Không nghĩ tới khi nói lời tổn hại người khác mà Mị vẫn có thể nghiêm túc như vậy. Đang lúc tươi cười lại lơ đãng chạm vào ánh mắt Cơ Lưu Tiêu, vì thế ý cười có chút gượng gạo đọng lại trên khoé miệng, trong hoàn cảnh này, khoảng cách giữa chúng ta, hắn đứng cạnh Phượng Loan, mà ta lại bị Mị ôm vào trong ngực... giống như ngày càng xa vời. Giờ khắc này, ta không biết trong lòng mình có cảm giác gì, chính là có chút mặn đắng chua cay ngọt ngào trộn lẫn vào nhau. Hắn thật không từng nghĩ đến chuyện vì sao lại bị người ta mai phục sao? “Tiêu, chúng ta trở về đi.” Phượng Loan khê lay cánh tay Cơ Lưu Tiêu, giọng nói vô cùng thân thiết. Mà hắn lại có chút cứng ngắc hất tay nàng ra, hạ lệnh với binh lính: “Đưa Vương phi quay về doanh trại.” “Tiêu.” Mặt Phượng Loan có chút mất tự nhiên, lại lần nữa dùng tay nắm lấy tay hắn. Lần này hắn không có ngăn cản nàng, chỉ trầm mặc nói: “Loan nhi, ta muốn một mình yên tĩnh một chút.” Đây hình như là lần đầu tiên hắn ở trước mặt nhiều người như vậy cự tuyệt Phượng Loan. Trên mặt Phượng Loan cuối cùng cũng xuất hiện vẻ tức giận, buông cánh tay Cơ Lưu Tiêu ra, ngay sau đó cũng là vẻ mặt ủy khuất xoay người rồi đi. Ta thu hồi tầm mắt, không nói gì. Mà Mị lại ở bên tai ta sâu kín nói: “Nếu thích, vì sao không đi tranh? Liễu Lăng của chúng ta bao lâu nay đã học được cách nén giận rồi sao?” Ta mơ hồ nhìn phía Mị, đã thấy hắn đang chăm chú nhìn ta. Giờ phút này, ta mới biết được Mị đang giúp ta, không trách lúc này hắn lại làm như vậy, nói vậy, là muốn làm cho Cơ Lưu Tiêu vì ta ăn đắng chua sao? “Mị Mị...” Nâng tay chạm vào mặt nạ của hắn, bất mãn nói: “Vì sao còn muốn mang cái này? Mặt của người rõ ràng chuyển biến tốt lắm mà.” Ta không muốn nói về chuyện kia nữa, vì thế nhân cơ hội này chuyển sang đề tài khác. Mị cũng không tiếp tục truy vấn, chính là cười nói: “Thói quen thôi, mà như vậy tốt lắm sao?” Tuy rằng hoán đổi máu chỉ đổi có được một nửa, nhưng hình như chúng ta khá là may mắn, khuôn mặt Mị vốn xanh xao cũng đã chậm rãi khôi phục lại như bình thường, mà hắn vẫn cố chấp mang mặt nạ như cũ. “Tốt mới là lạ đó...” Ta không khỏi khê hừ một tiếng. “Không tốt sao? Ta thấy như vậy tốt lắm mà.” Khi nói chuyện, hắn liền nâng tay muốn gỡ mặt nạ xuống, nhưng ta lại ngăn chặn tay hắn, cười nói: “Để như vậy cũng không tồi.” Khuôn mặt của Mị tương đồng với Dạ Khuynh Thành, nếu bị Cơ Lưu Tiêu thấy, có lẽ sẽ phải giải thích một phen nữa. Mà ta cũng không muốn nhắc tới chuyện trước đây, cũng không muốn nhớ về Dạ Khuynh Thành kia nữa. Khi hồi phục lại trí nhớ, ta mới hiểu được, có lẽ từ đầu tới cuối, ta đều đem Dạ Khuynh Thành xem như là Dục ca ca sáng khoái sùng nịch của ta, có lẽ trong tiềm thức của ta không thể quên đi cái loại cảm giác này, và tận sâu trong đáy lòng cũng không quên được thứ tình cảm ấy. Đúng vậy, hắn đem ta trở thành thể thân, có lẽ ta cũng đem hắn trở thành người thay thế. Mị cứ như vậy ôm ta chậm rãi đi xuống núi, mà đám binh lính vốn đi theo phía sau Cơ Lưu Tiêu cũng chậm rãi đi theo sau chúng ta. Xẹt qua bả vai của Mị, ta thấy Phượng Loan đang dùng cặp mắt oán hận nhìn ta, cũng thấy thân ảnh hồng y đang chậm rãi nhỏ dần. Hắn là đang tự trách mình sao. Chính là ta không có trách hắn. Tất cả đều là lỗi của nữ nhân kia, có lẽ tất cả thất bại này cũng là vì nàng mà thành. Nghĩ vậy, ta không khỏi giương tầm mắt chống lại tầm mắt oán hận của nàng ta, nở nụ cười sáng lạn, duy chỉ có hai người chúng ta biết, nụ cười này là biểu đạt cho cái gì. Mặc kệ là thế nào đi nữa, lần này, ta tuyệt đối sẽ không buông tha cho nàng ta. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, thì giờ này chắc Truy Phong cũng đã trở lại rồi. Mọi chuyện về nàng, ta sẽ được minh bạch. Lúc trở lại doanh trường, Thủy Bất Nhân vội vàng ra đón, thấy ta bình an, không khỏi cao hứng nói: “Tĩnh

Nguyệt, người không có việc gì thật sự là quá tốt rồi.” Ta nắm lấy tay nàng, thản nhiên nói: “Bất Nhân, ta có vài lời muốn nói với người, chúng ta vào trong nói chuyện” Ở trên núi một đêm, ta không biết tình hình như thế nào, cũng không biết Thủy Bất Nhân có hoài nghi vấn đề gì hay không. “Nghỉ ngơi trước đã. Người phải tắm rửa nghỉ ngơi.” Mị lại bá đạo nói. Giờ phút này, Thủy Bất Nhân mới chú ý tới là Mị ôm ta trở về, không khỏi nghi hoặc hỏi: “Vị này là?” Mị không để ý tới nàng, ôm ta thẳng hướng doanh trường mà đi, ta chỉ có đối với Thủy Bất Nhân gật đầu cười xin lỗi. Thủy Bất Nhân lại có chút ái muội nhìn chúng ta, mà ta cũng không có cơ hội mở miệng cùng nàng giải thích cái gì. Cũng được, chờ tắm rửa xong, nghỉ ngơi một chút rồi bàn chuyện cũng không muộn. Mị vẫn đem ta ôm vào doanh trường, đặt ở nhuyễn tháp, lại lập tức xoay người rời đi. Sau đó, ta nghe thấy hần ở ngoài không khách khí phân phó: “Nhanh đi đun chút nước ấm đưa tới đây.” Chắc là bị khí thế của hần làm cho sợ, nên người kia sau khi đáp lại một tiếng liền lui xuống. Một lúc lâu sau, Mị liền chuẩn bị tốt tất cả, mới nói với ta: “Liễu Lăng, trước tắm rửa đi. Ta ở bên ngoài chờ người.” “Mị Mị, theo phía tây mà đi, đi qua một mảnh rừng cây nhỏ, nơi đó có một suối nước nóng tự nhiên, người cũng đi tắm rửa một chút đi.” Nơi đó là do ta vô tình phát hiện được, không hề nói việc này với ai, mấy ngày trước đây, ta còn đến đó tắm rửa. “Liễu Lăng, không cần...” Hần còn chưa có nói xong đã bị ta cắt lời, “Nếu người không đi, ta liền không tắm rửa gì cả.” Vì vậy Mị chỉ có thể gật đầu đáp ứng, dặn dò ta vài câu liền xoay người ra khỏi doanh trường. Giờ phút này, ta mới đứng dậy, chậm rãi cởi bộ huyết y trên người xuống, bước vào thùng nước ấm, nước ấm lập tức làm ấm áp thân thể còn lạnh như băng của ta. Một đêm đau khổ, một đêm mệt nhọc, một đêm kinh tâm động phách, đến giờ phút này tất cả mới qua đi. Ta không sao, Mị cũng không có việc gì. Như vậy là tốt rồi. Nhẹ nhàng nhắm lại đôi mắt, hưởng thụ cảm giác ấm áp truyền vào da thịt, thật thư sướng. Giờ khắc này, chuyện đêm qua đã đi xa, chỉ có cảm giác ấm áp này gắt gao vây quanh ta. Có lẽ là do quá mệt mỏi, ta liền như vậy ngủ thiếp đi, cho đến khi có người đem ta lay tỉnh lại. Ta còn chưa kịp có phản ứng gì, đã có người đem ta nhấc khỏi thùng nước tắm đã muốn lạnh, sau đó dùng chăn bông quấn lấy ta. Một tiếng thở dài nhẹ nhàng vang lên bên tai, mang theo vài phần bất đắc dĩ. Chỉ cảm thấy có người đem mặt chôn vào hõm vai ta, một lần lại một lần nói: “Thật xin lỗi, thật xin lỗi...” Giờ phút này, ta đột nhiên thanh tỉnh lại, mở to hai mắt xem rõ người trước mắt, là Cơ Lưu Tiêu. “Ta không có trách chàng.” Ta nâng tay ở giữa không trung hồi lâu mới nhẹ nhàng mà đặt ở trên lưng hần, nói. Đây cũng là lời nói trong lòng ta. Đúng vậy, ta thật sự không có trách hần. “Liễu Lăng, ta tình nguyện để cho nàng đối với ta giống như trước đây.” Hần có chút chua xót nói: “Nàng thế này làm cho ta cảm thấy có phần không giống thật, cũng càng làm cho ta thêm áy náy.” Ta trước kia? Nhớ tới lúc trước từng nói móc lẫn nhau, trêu tức lẫn nhau, ta không khỏi buồn cười, nhưng hần giờ đây còn là hần trước kia sao? Thay đổi không phải chỉ có mình ta. Có vài thứ có lẽ sau khi thay đổi sẽ không thể trở lại như trước kia, giống như lúc trước ta không cần hần, mà nay ta lại để ý. Nếu thật sự có thể trở lại như lúc trước, cũng tốt đi, ít nhất trên người chúng ta sẽ không còn những gánh nặng. Nhưng mà tất cả đều không thể quay lại như lúc trước được nữa rồi, điều nên biết cũng đã biết, điều không nên biết cũng đã biết nhiều lắm, trách nhiệm trên người cũng nhiều lắm. “Tiểu Lục Lục, chàng đúng là vẫn còn có thể bị đánh bại đi, bại dưới tay ta.” Ta cực lực khẳng định, giống như trước kia cười không e ngại, lại cười đến chua xót. Hần buông ta ra, cười như không cười nói: “Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu.” Ta như vậy, hần như vậy, chúng ta cứ chậm rãi nhìn nhau như thế, có lẽ là muốn tìm lại cảm giác như lúc trước. Nhưng thật sự có thể trở lại như trước kia sao? Nếu lúc trước không phải vì trong lòng hần không có một thân ảnh khác, nếu lúc trước ta không phải vì nhiệm vụ mà tiếp cận hần, có lẽ tất cả đều đã không thành ra như bây giờ. Có lẽ chúng ta yêu nhau là do thuần túy. “Tiểu Lục Lục, ái mộ ta như vậy sao?” nhếch khóe môi, cười đến gian tà, ta như trước cố gắng suy diễn. Mà hần lại đột nhiên cầm lấy tay ta, còn nói: “Liễu Lăng, chờ ta.” “Lần này là chờ trong bao lâu?” Lần trước hần cũng bảo ta chờ hần. Tay hần càng thêm nắm chặt “Chờ đến lúc nàng lấy lại Nam Mạch quốc, đến lúc đó ta hướng Loan nhi nói rõ tất cả.” “Được, ta chờ chàng.” Lúc này, ta ý cười thản nhiên. Cuối cùng thì thân phận Liễu Lăng này cũng có thể đã bại được thân ảnh vẫn luôn quấn lấy hần, nếu là do chính hần nhận thức, thì dù cho là mê hồn cũng vô dụng đi. Nhưng nếu mê hồn một ngày chưa giải được, hần sẽ không có khả năng chân chính thoát khỏi Phượng Loan. Chính là mặc kệ như thế nào, ta cuối cùng cũng sẽ tìm được phương pháp giải quyết.

202. Q.3 - Chương 203: Nguyên Là Cố Nhân

Cơ Lưu Tiêu gắt gao ôm chặt lấy ta, đầu ngón tay ta xuyên qua mái tóc đen nhánh của hần, cả hai đều không lên tiếng, chính là lẳng lặng ôm lấy nhau. Có lẽ giữa chúng ta chưa từng có kẻ cận như thế này. Lúc

trước hần là lục Vương gia của Đông Hải quốc, mà ta cũng là Hạ Nguyệt Nhiễm giả, khi đó cả hai đều tranh phong đối mặt nhau, hai bên đều tính kế lẫn nhau, đến cuối cùng cả hai đều cùng bị thiệt hại. Mà sau đó, khi thân phận của ta đã được sáng tỏ, tất cả đều được làm sáng tỏ, nhưng chúng ta lại cố tình trong lúc đó vẫn không thể tới gần nhau, nhìn như rất gần, nhưng lại cách xa như hai thế giới, mong muốn mà không thể thành.

Mà nay giờ khắc này, thật sự là rất gần, gần cơ hồ có thể nghe được tiếng nhịp tim đập của nhau, có thể cảm nhận được đối phương suy nghĩ muốn biểu đạt ý tứ. Khoảnh khắc này là vĩnh hằng. Lơ đãng ngược mắt nhìn lên, lại thoáng nhìn thấy một góc áo màu xanh xẹt qua, biến mất ở ngoài doanh trướng. Mị... Ta không khỏi ngẩn ra, duỗi tay nhẹ nhàng đẩy Cơ Lưu Tiêu ra “Tiêu, chàng về trước đi.” Hần khó hiểu nhìn ta liếc mắt một cái, theo sau hiểu rõ nói: “Nàng cũng nên nói rõ mọi chuyện với hần.” Ta thần nhiên gật đầu, lại cảm thấy rất nặng nề. Có lẽ giờ phút này ta cùng hần, không thể chân chính làm thương tổn ai. Đối với ta mà nói Mị chính là một bằng hữu quan trọng nhất, nếu như phải vì ai mà làm thương tổn hần, ta làm không được. Cơ Lưu Tiêu nhìn ta liếc mắt một cái, sau đó liền xoay người đi ra doanh trướng, mà ta sau khi vội vàng mặc y phục gọn gàng cũng đi ra ngoài doanh trướng, tìm bóng dáng Mị. Một đường tìm kiếm, cho đến lúc đi đến mảnh rừng cây nhỏ mới tìm được hần. “Mị Mị...” Ta tiến lên vài bước gọi hần. Hần quay đầu lại nhìn ta, sâu kín nói: “Liễu Lăng, ta nên trở về Tây Việt quốc, ba năm trách nhiệm ta còn chưa hoàn thành xong.” “Mị Mị...” Ta muốn nói gì đó, nhưng bất kể là cái gì cũng vô pháp không lên tiếng được. Đáy lòng dâng lên một trận đau nhói, ta coi như có thể cảm nhận được cảm giác lúc này của hần. “Liễu Lăng, ta bất quá là phải đi hoàn thành xong trách nhiệm của mình, một năm sau ta sẽ trở về.” Mị nhìn ta, thần nhiên cười. Nhưng là vì sao tâm của ta lại nhuốm dần một loại bi ai khó hiểu như vậy, không chịu được chế như vậy. “Tốt.” Ta rất muốn nói ta chờ người, nhưng là giờ phút này ta đã sớm không có lập trường để nói ra câu đó một lần nữa, lời duy nhất có thể nói ra tựa hồ chỉ có một câu tốt này mà thôi. Mị như trước thần nhiên nhếch nhếch khóe môi, không biết là bắt đầu từ khi nào hần lại nhìn ta ôn hòa như thế, tựa hồ ta là người duy nhất trên thế gian này có thể khiến cho hần dừng bước. “Mị Mị...” năm mười ba tuổi gặp hần, ta luôn mang theo nụ cười giả hoạt một lần lại một lần gọi tên hần, nhưng là hần cho tới bây giờ cũng chưa bao giờ cho ta nhìn thấy sắc mặt hòa nhã của hần. Khi đó công lực của hần đã bị hủy hết, mà ta lại cứ nghĩ hần là một thiếu niên không biết võ công, vì thế luôn cười hì hì nói: “Mị Mị, gọi ta một tiếng sư phụ, ta liền đem tuyệt học cả đời ta truyền thụ cho người.” Không biết vì sao, ta luôn có một loại hứng thú khó hiểu đối với hần, không hỏi thân phận của hần, là vì không muốn làm cho hần nhớ tới chuyện cũ đầy bi thương, hần luôn mang theo một loại trống rỗng, một loại tuyệt vọng không còn lưu luyến chốn hồng trần. Cho nên, ta nhịn không được muốn tới gần, muốn sưởi ấm hần. Chính là đến cuối cùng, ta đem đại bộ phận tuyệt học đều giao cho hần, mà một tiếng sư phụ kia cũng không có nghe được. Chúng ta ở chung hơn một năm, sau đó đột nhiên có một ngày không thấy tăm hơi hần đâu. Khi đó ta mười bốn tuổi, hần mười chín tuổi. Hần cũng không nói gì với ta, mặc dù khi bỏ đi hần cũng chỉ là để lại cho ta hai chữ, trên tờ giấy trắng chỉ vẽ vện có hai chữ: chờ ta. Chờ hần? Lúc trước ta còn dào dạt đắc ý một phen, chính là sau đó, ta đúng là vẫn không có đợi hần. Mùa đông năm ta mười năm tuổi ấy, ta đã mất tất cả. Sau đó, nhiều lần trải qua tang thương, lúc gặp lại nhau là lúc chúng ta không nhận ra nhau. Chỉ giống nhau ở cách gọi, hần chỉ gọi ta là nữ nhân, trong hơn một năm sống chung đó, hần cũng chưa từng một lần gọi tên của ta. Cả hai im lặng đứng cạnh nhau thật lâu, tựa hồ tất cả ngôn ngữ đều là dư thừa. “Ta phải đi rồi.” vẫn là hần mở miệng trước. Ta ngẩng đầu lên, nhìn hần, mà hần cũng là chậm rãi đến gần ta, nhẹ nhàng đặt xuống trán ta một nụ hôn “Chờ ta.” Lời nói vẫn còn phiêu dang bốn phía, mà hần cũng đã đi xa rồi. Lại là một câu như vậy, cùng sáu năm trước giống nhau, ta không có quay đầu lại, nhưng cũng biết rằng khoảng cách giữa chúng ta càng ngày càng xa. Chính là vì sao ta có thể cảm giác được hần có chút buồn bã? Hay đó chỉ là ảo giác của ta? Cái hần gọi là trách nhiệm, cũng chỉ là bởi vì trách nhiệm của ta đối với Sở Ngọc. Toàn bộ mọi chuyện ta đều hiểu được. Chính là... Vì sao thời điểm chúng ta gặp nhau lại luôn luôn sai lầm như thế? Mị Mị, thật xin lỗi. Ngửa đầu, một giọt lệ rơi xuống, lại ở trong nháy mắt được gió thổi khô. Rất lâu sau đó sau, ta mới thần nhiên nói: “Tu La, là người sao?” Ta biết Tu La luôn ở cách ta không dưới trăm mét. Tu La xuất hiện trước mặt ta, sau đó duỗi tay đưa cho ta một tờ giấy, ta mở ra đọc, mới hiểu được tất cả. Mị quả thật vẫn là không yên lòng vì ta, phái người chú ý nhất cử nhất động của ta, mà Tu La lại tự chủ trương đem tin tức về ta báo cho hần. Chính là lúc này đây, hần lại thật giống như một thiên thần từ trên trời giáng xuống, đã giải cứu ta. “Tu La, các người biết nhau từ trước sao?” Ta như trước thần nhiên hỏi. Tu La ngẩn ra, chính là thẳng tắp nhìn ta. Ta tiếp tục nói: “Ngày trước, sát thủ Ấm Dạ là người sao?” Lúc trước ta tuy rằng thiên chân, nhưng cũng không thể không

điều tra những người ở bên cạnh mình. Tu La xuất hiện ở sau khi Mị xuất hiện một tháng, khi đó ta cũng không nghĩ rằng bọn họ có liên quan gì với nhau, nhưng giờ phút này, nghĩ lại tất cả mọi chuyện đã xảy ra, ta mới hiểu được tất cả. Tu La sợ run một lúc, mới hơi hơi gật đầu. “Giang hồ đồn rằng, sát thủ Âm Dạ giết người vô số, người nào gặp qua hẳn sẽ không có cơ hội sống sót, chính là sau một nhiệm vụ, hẳn lại mai danh ẩn tích, có người nói hẳn thất bại, từ nay về sau không còn mặt mũi lại xuất hiện trên giang hồ, cũng có người nói hẳn đã buông tha cho việc giết người, lại còn có lời đồn hẳn đã tự vẫn.” Ta bình tĩnh nhìn Tu La sâu kín nói: “Mị chính là người cuối cùng mà người phải giết sao?” Tu La gật đầu, tựa hồ cũng không tính giấu diếm. “Nhưng là người cũng không nhẫn tâm giết hẳn, có phải là do người có quan hệ gì đó với hẳn phải không?” Ta nói ra tất cả những suy đoán của mình “Cho nên người đuổi theo hẳn đi tới Kính Nguyệt cung là muốn trả nợ hẳn cái gì đó? Nhưng là hẳn lại ở trước khi rời đi đã bắt người ở lại đi theo ta, phải không?” Một năm đó, khi thấy bọn họ ở cùng một chỗ, ta lại còn chê cười bọn họ một người không nói chuyện, một người chỉ biết mắt to trừng mắt nhỏ. Mà một lần kia, khi Cơ Lưu Tiêu giả trang là Tu La, Tu La chân chính lại bị Mị phái đi làm việc. Còn nữa tuy ta bị trúng cổ lăng quên đi chẳng nữa, bằng vào Mị mới chỉ ở Kính Nguyệt Cung hơn một năm, cũng không thể được đẩy lên vị trí cung chủ dễ dàng như thế được, tất cả đều là do Tu La đã giúp hẳn. Mà Truy Phong từ trước đến nay luôn tùy ý, cho nên mới có tất cả mọi chuyện như hiện nay. Tu La vẫn là gật đầu, chứng minh cho tất cả suy đoán của ta là chính xác. Khó trách, Tu La sẽ đem toàn bộ tin tức của ta nói cho Mị biết ... Lúc trước, ta đúng là vẫn còn phân tâm, chưa bao giờ để cho bọn họ có cơ hội biết được thân thế chân chính của mình, nhưng là bởi vì lúc trước ta không thể thẳng thắn, thành thật với hẳn, vì thế Mị mới không biết ta đã xảy ra chuyện gì, mới có thể giúp đỡ Dạ Khuynh Thành đối xử như thế với ta. Tất cả chuyện này có lẽ là do nhân quả luân hồi. “Người lúc trước vì sao phải giết hẳn? Hẳn cùng người trước kia có quan hệ gì?” Ta truy vấn hỏi. Chuyện này chắc có liên quan đến thân thế của Mị, cùng những chuyện mà hẳn đã phải trải qua. Nhưng là Tu La cũng chỉ là lắc lắc đầu, tỏ vẻ không thể nói. Xem ra Mị tựa hồ không muốn để cho ta biết được tất cả. Bất quá mặc dù không biết, ta nhưng cũng có thể đoán được chuyện hẳn đã trải qua không phải là chuyện tốt... Thôi, Mị nếu không muốn nói, như vậy ta cũng không hỏi, mỗi người đều có một vết sẹo không muốn để cho người khác biết đến, ẩn sâu trong đáy lòng mình. Tựa như ta cũng không muốn nói cho người khác biết tất cả mọi chuyện đau lòng trước kia của ta, cho dù là Cơ Lưu Tiêu, ta cũng không muốn nói. Cho nên hẳn cũng không biết ta cùng Văn Tế Du lúc trước từng có ân oán gì? “Trở về đi.” Ta xoay người rời đi, mà Tu La cũng ẩn ở tại chỗ tối. Thì ra từ lúc năm đó Mị rời đi, hẳn đã không yên lòng về ta, cho nên mới để cho Tu La đi theo bảo hộ ta như thế. Nhưng còn hẳn thì sao? Lúc trước võ công mất hết, hẳn lại vì chuyện gì mới phải rời đi? Sau đó sao lại trở thành Chiến Hậu của Tây Việt quốc? Lâu Điện Ngọc từng nói qua Mị từ nhỏ đã được Lâu gia nhận nuôi, nói như vậy, hẳn lại vì sao lại xuất hiện ở trước mặt ta với bộ dạng hấp hối như vậy? Lại vì sao không còn lưu luyến với cõi hồng trần? Ta thật sự không thể nghĩ thông suốt, mà Mị cũng chưa nói một chút gì gì cho ta biết. Lại nói hẳn cho tới nay luôn quan tâm đến ta, nhưng là hẳn cho tới bây giờ cũng đều không nói ra miệng. Có đôi khi, ta cũng nghĩ, nếu hẳn nói tất cả mọi chuyện, ta có hay không đã sớm từng bước yêu hẳn? Nhưng là hẳn chưa nói gì, mà chúng ta đã bỏ lỡ khá nhiều thời gian, đến giờ phút này, vô pháp không thể trở lại như lúc trước được nữa, dù sao đã phát sinh ra quá nhiều chuyện không có khả năng dễ dàng xóa đi như vậy được. Lúc trở lại doanh trường, mới phát hiện Truy Phong rời đi lâu ngày rốt cục đã trở lại. Hẳn đem tờ giấy điều tra thân thế của Phượng Loan đặt lên tay ta. Tên thật của nàng là Vũ Liên Nhi, cha nàng từng là tộc trưởng của Vu Y tộc, nhưng lại bởi vì bị người tố giác tư thông với ngoại tộc, đem tư liệu của Vu Y tộc tiết lộ ra bên ngoài, mà bị tước quyền tộc trưởng, lại bởi vì nghĩ quẩn mà tự sát. Mà nàng, từ nhỏ được trưởng lão mang theo trên người, giáo dục thành thánh nữ, cho nên sau đó mới biết được tất cả. Lúc phụ thân nàng gặp chuyện không may, ta xác thật cũng còn đang ở tại Vu Y tộc, nhưng là chuyện đó lại có quan hệ gì đến ta? Cha nàng xác thật là một tộc trưởng không quyết đoán, bị tước danh hiệu cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi, hơn nữa năm đó cũng có người hoài nghi hẳn không phải là tự sát, mà là bị người giết chết, nhưng là lại không tìm thấy bất kỳ căn cứ chính xác nào, cho nên việc này cũng không giải quyết được gì. Chẳng lẽ là nàng đã cho rằng ta chính là kẻ mặt báo kia đó chứ, còn sát hại phụ thân nàng. Ta cùng nàng cũng không biết nhau, nàng không có khả năng sẽ tìm tới ta, mà duy nhất có thể làm chính là lợi dụng người tới giết ta? Nhưng là nàng cố tình bị sai sót ngẫu nhiên của Cơ Lưu Tiêu mang trở về phủ, thậm chí còn yêu thương hẳn, cho nên buông tha ta, nhưng hiện tại bởi vì Cơ Lưu Tiêu dao động, cho nên nàng lại rục rịch, cho nên lại cùng người kia liên thủ, làm cho chúng ta ở Kỳ sơn đại bại, muốn mượn cơ hội này làm cho ta chết ở Kỳ sơn, nhưng ông trời cố tình không để cho nàng được toại nguyện. Người kia hẳn là người của Nam Mạch, là Văn Tế Du sao? Nếu là hẳn, như vậy hẳn cần bản không cần sau bao nhiêu nhọc lòng như vậy lại còn

buông tha cho ta. Như vậy là Mật Nhi? Mật Nhi muốn dùng danh phận của Vân Tế Du để giết ta? Cho nên mới lợi dụng mọi chuyện để cho Vũ Liên Nhi tới giết ta. Ta thật không muốn nghĩ đến người mà ta đã từng coi như tỷ muội lại sẽ đối với ta như vậy, nhưng là tất cả những chuyện đã xảy ra đều chỉ có thể giải thích được như vậy. Chính là Mật Nhi lại vì sao phải giết ta? Vì Vân Tế Du sao? Nhưng Vân Tế Du rõ ràng thích là nàng ta cơ mà, hơn nữa nàng ta thích không phải là biểu ca của ta hay sao? Trừ phi người ta gặp lần đó căn bản không phải là Vân Tế Du chân chính? Mà Mật Nhi trong miệng hắn thì đúng là nàng ta, rốt cuộc là ta đã hiểu lầm sao? Trách không được khi đối mặt với Vân Tế Du kia, ta lại không có một tia cảm giác quen thuộc, thì ra hắn không phải sao? Vậy Dục ca ca chân chính đâu? Hắn lại ở nơi nào? Mọi nghi hoặc lại lập tức đều nảy lên trong lòng. Đêm hôm đó, ta chính là một đêm mất ngủ, suy nghĩ một lúc lâu, mới đem vấn đề hiểu rõ, lại không thể tin được suy nghĩ của mình. Có lẽ là quá mệt mỏi, ta cuối cùng ở hừng đông chìm vào giấc ngủ, mà giấc ngủ này ngủ đến tận buổi tối. Trải qua trong một đêm tuyết rơi, thiếu chút nữa chết đi, lại một đêm mất ngủ, xác thật vẫn là quá mệt mỏi. Mà sau khi vừa tỉnh lại, ta liền phái người mời Cơ Lưu Tiêu cùng Thủy Bất Nhân đến, đem phương án công thành thảo luận lại một lần nữa, chờ kế hoạch chu đáo, chúng ta mới tán đi. Mà đợi cho đến đêm khuya, ta lại cùng Thủy Bất Nhân ở bên trong doanh trường thảo luận một phen. Đem kế hoạch vừa rồi, toàn bộ lại một lần nữa bày ra một phen. Ta không phải không tin Cơ Lưu Tiêu, ta chỉ là không tin mê hồn, nội dung lúc trước chúng thảo luận, Vũ Liên Nhi nhất định cũng sẽ nói cho Mật Nhi biết, như vậy chúng ta sẽ lại phải ngênh đón thêm một lần thất bại thảm hại. Cho nên ta cùng Thủy Bất Nhân đem tất cả thảo luận thêm một lần nữa, sau đó còn tính ở ngày mai khi tiến công, làm cho Cơ Lưu Tiêu bị thương nhẹ một chút, như vậy Vũ Liên Nhi sẽ bởi vì lo lắng mà mất đi cảnh giác. Mà chúng ta liền theo kế hoạch, rất nhanh vượt qua Kỳ sơn, làm cho bọn họ trở tay không kịp, lúc này đây cuối cùng cũng hòa nhau một ván. “Bất Nhân, người cũng biết là nàng phải không?” Chờ cho chúng ta đã bàn bạc tốt mọi chuyện, ta mới lên tiếng hỏi nàng. Thủy Bất Nhân gật đầu, thần nhiên nói: “Cả ba chúng ta kỳ thật đều nên hiểu được, nhưng là Tiêu hân...” Thủy Bất Nhân cũng không biết chuyện Cơ Lưu Tiêu bị trúng mê hồn, nàng nhất định sẽ cảm thấy thất vọng về Cơ Lưu Tiêu. Nhưng là giải thích loại chuyện này quả thật rất phiền toái, sẽ liên lụy đến một đồng người, cho nên giờ phút này ta cũng không thể cùng nàng giải thích cái gì. “Coi như là trong nhà chưa tổ, ngoài ngõ đã tường đi. Chỉ cần chúng ta thanh tỉnh là được rồi.” Ta duỗi tay ra cầm lấy tay nàng, cười nói. Thủy Bất Nhân cũng không nói thêm cái gì nữa, chính là không tiếng động nắm chặt lấy tay ta. Giờ phút này, tim cũng là đột nhiên một trận co rút đau đớn, ta không khỏi đưa tay lên ôm lấy ngực, Thủy Bất Nhân không khỏi hỏi: “Làm sao vậy?” “Không có việc gì. Có thể là đêm hôm đó bị cảm lạnh còn chưa hoàn toàn khôi phục lại.” Ta nhìn nàng thoải mái cười “Đêm cũng đã khuya, ta về doanh trường trước.” Loại co rút đau đớn này, ngay cả chính ta cũng không biết là chuyện gì xảy ra, tựa như đột phát. Từ đêm qua đến bây giờ cũng đã xảy ra vài lần rồi. Mỗi một lần đều giống nhau, tim luôn một trận co rút đau đớn, sau đó lại có một loại bị thương khó hiểu lan tràn dưới đáy lòng, có mấy lần, ta thậm chí không tự chủ được mà rơi lệ. Chẳng lẽ loại cảm giác vừa rồi ở cùng với Mị cũng không phải là ảo giác? Ta thật sự có thể cảm nhận được hân buồn vui sao? Như vậy lần này là hân bị thương sao? Cái đó và lần hoán đổi máu có liên quan đến nhau sao? Chúng ta cùng hòa chung huyết mạch, cho nên mới sẽ như vậy sao? Hòa chung huyết mạch, có lẽ chúng ta so với người từ nhỏ có quan hệ huyết thống, càng giống là thân nhân hơn.

203. Q.3 - Chương 204: Thắng Ngay Từ Trận Đầu

Hôm sau ta liền hạ một chút được vào đồ ăn sáng của Cơ Lưu Tiêu, cho nên trước lúc xuất chinh, hân thành công bị ngã bệnh, Vũ Liên Nhi tất nhiên là rất nóng vội, nhưng ngay sau đó lại cười đến sáng lạn, tâm tình khá tốt chúc chúng ta vừa xuất quân đã thắng lợi. Ta tự nhiên hiểu được ý nghĩa của nụ cười tươi này, nàng là nhận định chúng ta sẽ lại một lần nữa thất bại thảm hại, cho nên Cơ Lưu Tiêu có thể tránh được một trận chiến này, tất nhiên là rất tốt. “Chúng ta tất nhiên sẽ thắng ngay từ trận đầu.” Ta cúi người ở bên tai nàng nhẹ nhàng mà nói: “Vũ Liên Nhi.”

Nàng ngẩn ra, kinh ngạc nhìn ta, ta lại chính là cười đến càng thêm vô tội, quay đầu nói với Thủy Bất Nhân: “Bất Nhân, chúng ta xuất phát thôi.” Thủy Bất Nhân từ trước đến nay ở trong quân đội của Đông Hải rất được lòng người, cho nên mặc dù Cơ Lưu Tiêu không có ở đây, nàng cũng có thể một mình đảm

đương một phía. Nàng gật đầu, thanh âm trong trẻo vang lên “Xuất phát.” Dưới gió lạnh, lá cờ ở trong gió lạnh rung động, Thủy Bất Nhân một thân chiến giáp màu xanh, uy nghiêm ngồi ngay ngắn ở trên lưng ngựa, thật giống như một nữ chiến thần từ trong thần thoại viễn cổ bước ra. Nàng như vậy, từng rong ruổi ở trên sa trường, bày mưu nghĩ kế. Ta không khỏi nhìn nàng mỉm cười, sau đó giục ngựa đi về phía trước. Giờ khắc này, toàn bộ đều đã ở trong kết cục đã định, Vũ Liên Nhi mặc dù đã biết, cũng không thể thay đổi được điều gì. Đêm hôm đó, huyết nhiễm đỏ toàn bộ tuyết đêm, mà ngày hôm nay, chúng ta muốn quang minh chính đại từ Kỳ sơn mà qua. Đêm qua, khi ba người chúng ta thảo luận chiến lược, ta cố tình bố trí một cái bẫy, nói là trước tiên ở ban ngày phái một tiểu đội làm mê loạn tầm mắt bọn họ, sau đó khi bọn họ đã thả lỏng cảnh giác, một nhóm lớn mới tiếp tục xuất hiện. Mưu kế là phương pháp đương đông kích tây, nhưng thật ra ý chính là sát nhập quân. Cho nên khi Vũ Liên Nhi nhìn thấy chúng ta dùng nhiều quân mã như vậy mà qua, thì nàng ta cũng đã biết được mình đã thất bại. Nếu Vũ Liên Nhi lại một lần nữa đem mưu kế của chúng ta báo cho bọn Mật Nhi biết, bọn họ giờ phút này nhất định không có mai phục, mà ngược lại sẽ nghỉ ngơi dưỡng sức để buổi tối đem chúng ta một mẻ hốt gọn. Cho nên lúc này đây, chúng ta thần nhiên mà qua. Mật Nhi cũng là người thông minh, vốn cũng nên nghĩ đến những điều này, nhưng là nàng cố tình rất tin tưởng Vũ Liên Nhi. Nói vậy nàng cũng không biết chuyện trước kia Vũ Liên Nhi giả mạo là ta, bằng không cũng sẽ không tin tưởng nàng ta như thế, bởi vì Vũ Liên Nhi nhất định sẽ không đem chuyện khó xử như vậy nói ra. Cho nên Mật Nhi nhất định cho rằng thân phận của nàng ta hoàn toàn cao quý. Nhưng là nàng sai lầm rồi, sai ở chỗ nàng không biết ta cùng Vũ Liên Nhi ở giữa thiết giả dây dưa. Lúc này đây, cũng toàn dựa vào Vũ Liên Nhi giấu diếm, chúng ta mới có thể không phí một chút sức lực, toàn quân đi qua, sau đó lại ở bọn họ trở tay không kịp là lúc bắt đầu công thành, không cho bọn họ có cơ hội thở dốc, một lần hành động đột phá. Thành chủ Hạ thành – Lý Chí Tín, cũng là mới được đề bạt vài năm gần đây mà thôi, cho nên đối với ta tự nhiên không có ấn tượng gì, lại càng không sẽ vì ta mà phản bội bọn họ. Chính là mặc kệ như thế nào, hắn vẫn là bị đánh bại, bại ở chỗ hắn rất nghe lời cấp trên phân phó. Một người nam nhân nếu trung thành và tận tâm vì một nữ nhân, vậy trong đó ngoài trừ lòng trung thành ra, nhất định còn mang theo vài phần ái mộ. Nữ nhân này tất nhiên là Mật Nhi. Ta vẫn đều biết Mật Nhi là một nữ nhân rất xinh đẹp, càng mang theo một loại phong tình, muốn mê hoặc một người tất nhiên là rất đơn giản. Có lẽ lúc trước, biểu ca của ta cũng là một trong số những người đó đi. Mà ta lại thiên chân cho rằng bọn họ là lưỡng tình tương duyệt. Hắn kỳ thật cũng ở giữa màn giết chóc kia biến mất, ta vốn luôn nghĩ chỉ một mình ta cam lòng tình nguyện, cho rằng Mật Nhi thích hắn, cho rằng Mật Nhi sẽ bỏ qua cho hắn, lại không biết được rằng thì ra từ đầu tới đuôi đều là mình nghĩ sai. Mật Nhi thích là Vân Tế Du. Điểm này, ta tin tưởng vạn phần. Mà nàng sở dĩ muốn giết ta, là vì Vân Tế Du sủng ái ta sao? Tất cả, quả nhiên vẫn giống như ta đã nghĩ. Dục ca ca, người chung quy cũng không thể đối xử nhẫn tâm với ta, phải không? Ở dưới đáy lòng ta thần nhiên thở dài, nghĩ đến không bao lâu nữa sẽ phải gặp lại hắn, đáy lòng đúng là có chút do dự. Đây mới là lần chúng ta chân chính gặp lại, mà trong lúc này ngăn cách giữa chúng ta chính là quốc thù gia hận, sớm đã không còn như trước kia nữa. Hạ thành công phá, hôm nay đúng là ngày 20 tháng 12 năm 1135. Chúng ta nối đuôi nhau mà vào, sau khi dàn xếp tốt dân chúng, ta lại lấy thân phận công chúa của Nam Mạch quốc trấn an dân chúng, sau đó lại bố trí ổn thỏa những kẻ liều chết không phục ta. Sau khi đã an bài tốt mọi chuyện, ta mới phái người đi tới doanh trường đem những người đang ở đó về đây. Hạ thành bởi vì có Kỳ sơn bảo vệ, cho nên đội quân hộ vệ phòng thủ nơi này lực lượng rất mạnh, lực công kích đúng là yếu đi chút, mới làm cho chúng ta dễ dàng chiếm được Hạ thành. Sau khi ta tạm nghỉ ngơi một chút, liền một mình đi tới nhà tù. Lý Chí Tín cũng được coi như là một người cứng cỏi, mặc dù bây giờ đang làm tù nhân cũng không sửa được bản tính ngay thẳng này, người như vậy đúng là một quân nhân tốt, nhưng cố tình một lòng không thay đổi với Mật Nhi. Cho nên lần này ta đến đây mục đích là để khuyên dụ. Hắn vừa thấy ta, không khỏi hừ một tiếng, quay đầu đi không nói thêm bất kỳ một câu nào nữa. Ta ra hiệu cho người canh tù mở cửa lao, lẻ loi một mình tiến vào, đứng ở bên cạnh hắn, thần nhiên nói: “Lý thành chủ.” Hắn không trả lời ta. Ta thần nhiên nở nụ cười “Đường đường là một đại thành chủ, ngay cả một chút độ lượng cũng không có sao?” Quả nhiên hắn lập tức trả lời: “Không cùng kẻ tiểu nhân làm bạn.” “Vậy gian tế đang ở trong doanh trại quân ta nhưng lại là do quân tử làm hay sao?” Ta không khỏi hỏi lại. Hắn đỏ mặt, không lên tiếng phản bác, xem ra cũng thật sự là một người ngay thẳng. “Lý thành chủ, ta kính người là người biết đối nhân xử thế, nhưng đang tiếc người đã lầm đường lạc lối.” Ta không vội không chậm nói: “Ai là thật, ai lại là giả, trong lòng người hắn là đã rõ ràng rồi. Ta hôm nay tiến đến, chỉ có một mục đích, đó chính là người.” “Ta sẽ không đầu hàng.” Hắn trầm mặc hồi lâu, mới mở miệng nói. “Ta không phải muốn người đầu hàng gia nhập vào quân ta, mà là cho người thể hiện lòng trung thành với quốc gia của mình.” Ta như trước thần nhiên nói “Nếu

thật sự là một người yêu nước, liền không nên ngồi nhìn ngoại nhân trở thành chúa tể của Nam Mịch quốc, người xác nhận là người hiểu chuyện, nên hiểu được tình hình trong triều mấy năm qua đi.” Hần thật lâu không nói, ta nhưng cũng không tính ở lâu, sau khi sâu kín nói một câu liền xoay người rời đi.” Nhi nữ tình trường, anh hùng thoát chí sao? Nếu là như vậy cũng là lẽ đương nhiên thôi.” Lý Chí Tín là một kì nhân, sáng suốt, cho nên nếu vẫn tiếp tục khuyên hần quy thuận, tất nhiên sẽ có kết quả hoàn toàn ngược lại. Cho nên ta liền chỉ có thể cùng hần chỉ ra tất cả, sẽ không buộc hần, cũng không khuyên hần, hoàn toàn dựa vào sự suy nghĩ của hần mà thôi. Chính là ta đã nắm chắc được tám phần, hần sẽ quy thuận ta. Dù sao ở trong lòng hần cũng hiểu được tất cả, ta chẳng qua chỉ là giáp mặt vạch trần mà thôi. Trở lại đại sảnh, ta mới biết Cơ Lưu Tiêu cùng Vũ Liên Nhi cũng đã đến. Một khắc khi tầm mắt của chúng ta chạm nhau, ta nhìn thấy một tia khó hiểu trong ánh mắt của Cơ Lưu Tiêu. Xác thật, khôn khéo như Cơ Lưu Tiêu làm sao lại không biết được ta ở trong đồ ăn sáng của hần đã động tay động chân một chút đây, nói vậy hần chẳng qua là đang oán ta không tín nhiệm hần đi. Nhưng là ta không có cách nào đem nguyên nhân nói ra khỏi miệng, bởi vì mặc dù có nói sự thật đi chẳng nữa, hần cũng không có khả năng tin tưởng. Mà Vũ Liên Nhi ở bên cạnh hần là vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa. Ta không để ý đến bọn họ, cùng bọn họ hơi hơi gật đầu một cái, sau liền xoay người rời đi. Chỗ bị thương đêm hôm đó quả nhiên vẫn không thể nhanh khôi phục lại như cũ hay sao? Mặc dù ta đã ăn vào Bách Hoa tửu do chính mình chế tạo, nhưng vẫn như cũ cảm thấy rất mệt mỏi, mệt chỉ muốn ngủ. Lúc nghĩ như thế cũng là lúc trước mắt ta tối sầm lại, cả người liền ngã về phía sau. Trước khi hôn mê, ta tựa hồ cảm giác có người gắt gao ôm lấy ta, cũng tựa hồ nghe thấy được vô số thanh âm ồn ào. Từ sau đêm hôm đó, tiếng lòng tựa hồ càng thêm buộc chặt, mà giờ khắc này vừa mới nói lỏng một chút, cả người đều đã như buông lơi. Lúc tỉnh lại, đã thấy mình nằm trên giường, mà ở bên cạnh giường, Cơ Lưu Tiêu đang ngồi lặng im nhìn ta, vừa nhìn thấy ta tỉnh lại, liền hỏi: “Liễu Lăng, nàng có thấy khá hơn chút nào không?” Ta hơi hơi gật đầu “Không có việc gì, có lẽ là do gần đây quá mệt mỏi.” “Liễu Lăng, ta...” Hần còn chưa mở miệng liền bị ta cắt ngang, ta nhìn hần chân thành nói: “Tiêu, chàng có tin tưởng ta không?” “Tin tưởng.” Hần không chút do dự trả lời. Ta thoải mái cười “Như vậy mời chàng đừng hỏi cái gì cả, có một số việc đợi đến thời điểm nhất định, chàng sẽ biết rõ tất cả.” Hần há mồm muốn nói, lại cuối cùng cũng không nói cái gì, chính là nắm lấy tay của ta nói: “Được, ta không hỏi.” “Tiểu Lục Lục từ khi nào đã biết nghe lời như vậy?” Ta cười đến sáng lạn, trêu tức nói. Hần ngẩn ra, lại lập tức cười nói: “Nhưng chỉ vì nàng mà thôi.” “Tiểu Lục Lục quả nhiên là Tiểu Lục Lục, chỉ có một bộ dáng dụ dỗ nữ nhân.” Ta không khỏi bĩu môi, nhẹ giọng hừ nói. “Ta nhưng cho tới bây giờ cũng không dụ dỗ nữ nhân, chỉ cần ta vừa đứng, các nàng liền ước gì được dán lên người ta, còn muốn ta dụ dỗ sao?” Hần nhìn ta cười mỉa hoặc, có vài phần trêu tức nói: “Có phải hay không cảm thấy thực vinh hạnh?”. “Yêu nghiệt.” Ta không khỏi nói ra ấn tượng đầu tiên ta gặp hần lúc trước. Hần lại cười đến càng mê hoặc lòng người, đầu ngón tay ở trên gương mặt ta nhẹ nhàng mà xẹt qua, dụ dỗ nói: “Gọi lại ...” “Yêu nghiệt.” Ta lại một lần nữa gọi, như lúc trước vậy. Giờ phút này tựa hồ như xuyên qua thời không, về tới lúc trước, ở trong bụi hoa Phượng Loan nở rộ kia, hần nói ta câu dẫn hần, mà ta gọi hần là yêu nghiệt. “Liễu Lăng.” Hần vốc lấy một lọn tóc đen của ta, đặt ở chóp mũi nhẹ nhàng hít lấy hương thơm “Ta thích nàng như vậy, huyền ảo hoang, lười nhác, tựa như không đem bất luận kẻ nào đặt ở trong đáy mắt.” “Này, này, huyền ảo hoang là chàng thì có.” Ta bất mãn phản bác. Hần lại đột nhiên cúi người ôm lấy ta “Hiện tại nàng rất bình tĩnh, có đôi khi ta thậm chí cảm thấy cách nàng rất xa, không thể chạm vào được. Ta biết như vậy mới là một quân vương, nhưng là ta lại vẫn thích nụ cười tùy ý này của nàng.” “Nếu thật sự rất khổ, thì hãy dựa vào ta, ta sẽ thay nàng giải quyết tất cả, nàng chỉ cần như trước sống theo ý mình là được.” Hần ở ta bên tai thì thào khẽ nói, hơi thở ấm áp không ngừng mà thổi phun ở bên tai của ta, lưu luyến không thôi. “Có thể dựa vào cả đời sao? Ta thật sự là một người có lòng tham, hoặc là không cần, nếu cần chính là muốn cả đời.” “Được, cả đời.” Chúng ta gắt gao ôm nhau, không phát ra tiếng động. Cửa đột nhiên mở ra, ta xuyên qua vai Cơ Lưu Tiêu, thấy Vũ Liên Nhi xuất hiện ở tại cạnh cửa, vẻ mặt oán hận, mà ta cũng là không khỏi mỉm cười, cười đến cực kì bừa bãi.

204. Q.3 - Chương 205: Dừng Gì Giải Ưu?

“Phượng cô nương?” Ta không khỏi kinh ngạc kinh hô, muốn đẩy Cơ Lưu Tiêu ra. Nghe ta nói, Cơ Lưu Tiêu tất nhiên là quay đầu lại nhìn, vừa nhìn thấy Vũ Liên Nhi, trên mặt cũng biểu hiện vài phần mờ mịt, nhưng cũng không mở miệng. Sắc mặt của Vũ Liên Nhi phi thường khó xem, muốn nổi điên, nhưng vẫn nhịn xuống, xoay người liền chạy đi ra bên ngoài. Nàng chỉ là muốn Cơ Lưu Tiêu đuổi theo thôi.

Ta đứng dậy, xuống giường, ngồi đối diện Cơ Lưu Tiêu nói: “Tiêu, ta đi nói chuyện với nàng.” Hắn ngẩng đầu nhìn ta, ta không khỏi cười “Yên tâm, ta sẽ không khi dễ nàng đâu.” Ta biết hiện giờ trong mắt hắn, Vũ Liên Nhi mới là kẻ yếu. Ta cũng không trách hắn, dù sao những chuyện này đều nên tự ta giải quyết. Nàng hại ta và Mị thiếu chút nữa là mất mạng, cho nên ta nói rồi, ta sẽ không bỏ qua cho nàng. Một đường đuổi theo Vũ Liên Nhi, đi tới bên trong đình viện, ta gọi người phía trước “Phượng cô nương, xin dừng bước.” Nàng dừng bước, quay đầu nhìn ta, trong mắt tràn đầy phần hận “Thu Tịnh Nguyệt, người chắc vui vẻ nhỉ? Đắc ý lắm nhỉ?” Ta vẫn ôn hòa nói: “Phượng cô nương, ta biết người có chút hiểu lầm ta, chẳng qua là ta cùng Tiêu không kìm lòng được.” Ta biết ta càng nói có lẽ, càng khiêm nhường, thì người trước mắt này sẽ càng tức giận mà thôi. “Thu Tịnh Nguyệt, ta sẽ giết người.” Nàng hướng ta nói, không còn chút nào mềm mại yếu đuối. Ta vô tội nói: “Phượng cô nương, ta đã đắc tội gì với người sao?” Sắc mặt nàng ta càng thêm khó coi, giờ tay định đánh ta, ta kịp giờ tay chặn lại nàng, hừ nhẹ: “Vũ Liên Nhi, muốn đánh ta sao, người cần bản là không xứng.” “Rốt cục cũng lộ ra bộ mặt thật của người rồi sao?” Nàng mạnh rút tay về, oán hận nhìn ta. Ta nhẹ nhàng cười “Mọi người đi rồi, đương nhiên ta sẽ không cần phải diễn trò.” “Người...” Nàng chỉ vào ta, nhưng nửa ngày cũng không nói một câu. Ta gật đầu, cười đắc ý “Đúng vậy, vừa rồi còn có Tiêu ở một bên a~.” Đúng là tất cả đều là ta cố ý, bởi vì ta không muốn để lâu thêm. “Dối trá.” Nàng nghiêng răng nghiêng lợi nặn ra hai chữ. “Dối trá sao?” Ta vô tội chớp chớp mắt xinh đẹp nhìn nàng “Đó không phải là học từ Liên Nhi nhà người sao, muốn nói dối trá, ta so được với người sao?” Ta nhìn đương sự đang bừng bừng tức giận, giờ phút này nhìn mặt Vũ Liên Nhi cứ như là cảnh đẹp ý vui. “Thu Tịnh Nguyệt, người có thể làm được gì đây? Trừ phi người giải được mê hồn.” Nàng giận dữ cười, khôi phục bình tĩnh. Ta nhướn mi, thần nhiên nói: “Nếu ta thật sự có thể giải thì sao?” “Người không có khả năng đó đâu.” Nàng nói chắc như đinh đóng cột. “Ta nghĩ, nếu người hạ mê hồn đã chết, mê hồn có thể tự động mất đi hay không nhỉ?” Ta nhìn nàng, cười tươi như hoa “Người nói coi có muốn ta thử một lần hay không?” “Sẽ không. Hơn nữa nếu ta chết, nhất định Cơ Lưu Tiêu cũng sẽ không tha thứ cho người.” Nàng nhìn ta, nhưng trong mắt có chút sợ hãi. “Đây vốn là một trò cá cược, nếu kết quả là như thế, ta đã cược cũng sẽ nguyện ý nhận thua.” Ta khiêu khích nhìn nàng “Sao nào? Người không dám ư?” “Người sẽ không làm như vậy.” Vũ Liên Nhi khẳng định nói. “Sẽ không sao?” Ta bước đến vài bước, giờ tay chạm vào nàng, đầu ngón tay xẹt qua hai má của nàng, cười không chút kiêng nể “Lúc trước ta thật ngu ngốc, mới có thể cứu người. Nhưng ta hiện nay, có thể nhìn người chết ngay trước mặt ta mà không phải ra tay giúp đỡ. Người tin không?”. Vũ Liên Nhi lui về sau từng bước, nhưng mắt vẫn nhìn ta, thật lâu cũng không nói gì. Ta lại thẳng thắn mở miệng nói: “Vũ Liên Nhi, lúc trước cứu người là do ta sai, dịch dung thành dung mạo của người đi tiếp cận Cơ Lưu Tiêu cũng là do ta sai. Nhưng là người không nên gạt ta, làm cho ta tưởng người đã chết. Mà không ngờ người lại chạy đến chỗ Cơ Lưu Tiêu thay thế ta tồn tại.” Quên đi chi cớ sở dĩ là thuật cấm, là vì nếu sử dụng nó, thì nhất định phải đổi thành một dung mạo đang tồn tại thật sự, mà không thể là phán đoán trống rỗng. Sau đó quên hết chuyện trước kia, hoàn toàn sống lại. Nhưng nếu tùy ý sử dụng thì trên đời sẽ có hai người có dung mạo giống nhau, khẳng định sẽ xảy ra rất nhiều chuyện thị phi, cho nên vụ y tộc mới đem cổ lăng quên vào thuật cấm, không cho tộc nhân sử dụng. Mà ta có lẽ là một trong số ít ngoại nhân biết được cổ lăng quên, lúc trước tại thời điểm ta tự mình hạ cổ lăng quên, là vì ta tưởng rằng Vũ Liên Nhi đã mất, cho nên cải trang thành dung mạo của nàng. Nhưng lại không nghĩ rằng nàng đã gạt ta, cho nên về sau mới có chuyện hỗn loạn như thế này. Cổ lăng quên, quả thật vẫn phải liệt vào cấm thuật là tốt nhất, nếu lúc trước ta không hạ cổ lăng quên cho bản thân, có lẽ tất cả mọi chuyện sẽ không phát sinh. Lúc trước, dù ta có thông minh phi phạm, nhưng cũng có lúc quá mức ngu ngốc, sau khi gặp phải biến cố như vậy, liền chọn cách trốn tránh, dùng cổ lăng quên để trốn tránh tất cả. Mà nay khi đã trải qua những mưa gió, cuối cùng cũng hiểu được, thoát được nhất thời, nhưng không trốn được cả đời, mọi sự tình cuối cùng vẫn phải giải quyết, tựa như lúc ta mặt đối mặt cùng Vân Tế Du, cuối cùng vẫn phải tính cho hết toàn bộ ân oán tình cừ. “Đó là chính người không biết quý trọng, nếu lúc trước không thích, vì sao hiện tại lại muốn tranh với ta?” Vũ Liên Nhi hướng về phía ta quát. Quả nhiên, lúc trước chắc là Vũ Liên Nhi đã biết tất cả, mà Cơ Lưu Tiêu gặp phải nàng chắc

cũng là do nàng cố ý sắp đặt. “Nếu hấn thật sự thích người, ta có thể rời khỏi hấn. Nhưng người dùng mê hồn làm cho hấn sinh ra ảo giác, ta sẽ không chấp nhận điều này.” Ta gần từng tiếng nói: “Nếu người có bản lĩnh, hãy giải mê hồn cho hấn. Nếu hấn vẫn thích người, ta liền rời đi, từ nay về sau không đặt chân vào thế giới của các người.” “Thu Tịnh Nguyệt, đừng tưởng dùng phép khích tướng, ta sẽ mắc mưu.” Nàng tà nghệ nhìn ta, lạnh lùng hừ nói: “Ta sẽ không cởi bỏ mê hồn.” Ta cười khê, trào phúng nói “Thì ra người không tin tưởng bản thân mình như thế, như vậy chẳng phải là đã nhận thua sao? Người giữ một nam nhân như vậy bên cạnh, không cảm thấy mình thực đáng thương sao?” Âm thanh trào phúng, đổi lấy tiếng khinh thường hừ nhẹ của nàng ta “Ta sao lại thua chứ? Người cũng không thể thắng ta được. Ta chính là không muốn người có được hạnh phúc.” “Liên nhi, người thật sự tin tưởng lời nói của Mật nhi sao? Người thật sự nghĩ rằng phụ thân của người là do ta hại chết sao?” Ta chuyển giọng, thẳng thắn hỏi rõ nguyên do sự tình. Nàng ngẩn ra, cười lạnh nói: “Nữ nhân tên Mật Nhi kia cho là ta ngu ngốc, muốn mượn dao giết người, ta bất quá cũng chỉ lợi dụng nàng ta mà thôi.” “Người đã đều hiểu được, vì sao...” Ta còn chưa nói xong, lại bị nàng cắt ngang lời “Đó là vì so với nàng, ta càng diệt người đến tận cùng, cho nên ta tình nguyện hợp tác với nàng ta, cùng nhau đập đổ người.” Ta không khỏi cười khổ, nhưng lại huyênh hoang nói: “Ta có thể lý giải được, đều là do lòng đố kỵ của nữ nhân, cùng là nữ nhân đố kỵ ta cho nên liên hợp lại cũng là lẽ đương nhiên.” “Thu Tịnh Nguyệt, người sẽ không đắc ý được lâu đâu.” Lời ta nói chạm trúng vào chỗ đau của nàng, Vũ Liên Nhi tức giận đến nhảy dựng, lập tức chỉ vào ta nói. “Chúng ta có thể chờ coi xem sao.” Ta xoay người rời đi, được mấy bước thì quay đầu cười nói: “Quên nói cho người, ta biết cách giải mê hồn như thế nào.” “Người không có khả năng biết, bởi vì mê hồn không có giải được.” Nàng không khỏi thốt ra. Ta nhếch khóe môi, cười đến xinh đẹp “Cảm ơn người, ta nghĩ ta đã biết.” “Người đứng lại...” Nàng tiến lên vài bước muốn kéo ta lại, ta nhân cơ hội hạ mê được nàng “Thời khắc quan trọng tránh cho người đến quấy rối.” Ta bước nhanh rời đi, hỏi nhiều người mới tìm được Cơ Lưu Tiêu. “Tiêu, đem những thứ Phượng Loan đưa cho chàng lấy ra đây.” Ta vừa thấy hấn liền nói thẳng. Hấn nao nao, có chút do dự nói: “Liễu Lăng, ta biết vừa rồi là nàng cố ý chọc giận Loan nhi, ta nghĩ Loan nhi vì tức giận nên mới có thể nói như vậy.” “Cơ Lưu Tiêu, không cần phải ở trước mặt ta nói Phượng Loan như thế nào. Chàng không phải nói muốn cùng với nàng ta nói chuyện rõ ràng sao?” Ta có chút cố tình gây sự nói: “Chàng rốt cuộc có lấy ra hay không, nếu không, ta liền từ nơi này nhảy xuống.” Ta chỉ vào tường thành, uy hiếp hấn. “Liễu Lăng, nàng...” Hấn khó hiểu nhìn ta. “Ta cái gì chứ, chàng nên biết trước giờ ta là người như vậy?” Ta từng bước ép sát “Chàng nói muốn nàng ta, hay là ta? Ta nói rồi ta rất tham lam.” Hấn rốt cuộc cũng đem túi gấm Phượng Loan đưa cho hấn đặt vào trong tay ta, ta không thèm liếc mắt một cái, liền trực tiếp ném qua tường thành rơi xuống con sông đào bảo vệ thành. “Liễu Lăng...” Hấn kinh hô một tiếng, ta quay đầu nhìn hấn nói: “Chàng thế nhưng ngay cả người mình thích đều không phân biệt được rõ sao? Ở bên cạnh chàng là Phượng Loan thật sự mà chàng thích sao?” Giờ này, khắc này, tình cảnh này, đều là do ta cố ý. Hấn nhủ chặt mày suy nghĩ, ta cũng từng bước ép sát. “Ngẫm lại chuyện trước kia, ngẫm lại có cái gì khác lạ hay không.” Ta tiếp tục nói. Hấn kinh ngạc đứng tại chỗ, trầm mặc không nói. “Tiểu mỹ nhân, nàng ta có gọi chàng như vậy không?” Ta sâu kín hỏi. Lúc trước ta một câu đều là tiểu mỹ nhân, nên luôn làm cho hấn nhăn nhó mặt đẹp, sau đó ta lại luôn đắc ý nói: “Chàng không phải kêu là Tiêu sao? Chàng không thấy mình xinh đẹp sao? Ta gọi chàng như vậy là sai sao?” “Tin tưởng cảm giác của chính mình, không cần tin tưởng ảo giác này.” Ta tiến lên vài bước, cầm lấy tay hấn “Tiêu, ta là ai?” Hấn kinh ngạc nhìn ta, lẩm bẩm: “Liễu Lăng.” Ta mờ mịt buông tay “Không đúng. Chàng nhắm mắt lại, không cần suy nghĩ gì cả, dùng tâm cảm thụ đi.” Nhìn thật sâu vào mắt nhau, nhắm mắt lại, mười ngón tay đan chặt vào nhau, ta cứ như vậy cùng hấn đứng ở trên tường thành, cái gì đều không có nói, chính là lẳng lặng chờ đợi. Một lúc lâu sau, hấn mới sâu kín nói: “Ta có cảm giác tim đập thật nhanh.” Hấn đột nhiên mở mắt, mê mang trong mắt dần dần thu lại, mà thay vào đó là một mảnh thanh tĩnh, hấn nhìn ta, sau đó cười nói: “Ta hiểu được, chỉ có nàng.” Ta giơ tay vỗ về hai má hấn, trêu tức nói: “Tiểu mỹ nhân, chàng quả nhiên không làm cho ta thất vọng.” Quả nhiên giống như ta nghĩ, cái bên trong túi gấm kia nhất định là có gì đó trọng yếu, mà Vũ Liên Nhi biết là Cơ Lưu Tiêu sẽ đem thứ Phượng Loan cho hấn mang theo bên người, cho nên mới thả loại thuốc gì đó vào bên trong thả túi gấm đó. Ta thật sự không biết mê hồn được hạ như thế nào, cũng không biết trong túi gấm kia là cái gì, nhưng thể này thôi cũng đã đủ rồi, chỉ cần hấn khôi phục lại là tốt rồi, không cần phải tìm hiểu rõ cách chữa làm gì nữa. Vừa rồi ta đã thử trên người Vũ Liên Nhi, muốn biết suy nghĩ của mình có chính xác hay không. Ngẫu nhiên phát hiện, mọi chuyện liên kết với nhau, mới có ý tưởng này. Nhưng nếu nói như vậy, Dạ Khuynh Thành không có khả năng trúng mê hồn a~, Vũ Liên Nhi không có khả năng đặt thứ gì trên người hấn được. Lúc trước Vũ Liên Nhi cố ý nhắc tới hấn là vì mê hoặc ta, còn Dạ Khuynh Thành thì sao? Hấn thật nhận không ra ta, hay là cố ý?

“Thật xin lỗi.” Cơ Lưu Tiêu đột nhiên gắt gao ôm lấy ta, bên tai ta ta sâu kín nói. Ta thu hồi suy nghĩ, tay cũng ôm lấy hắn “Hiểu được tất cả sao?” “Ừm.” Cúi đầu, thanh âm truyền đến từ đầu vai. “Có oán ta không?” Ta hỏi vấn đề mà từ trước đến nay không dám hỏi. “Oán, oán nàng, lúc trước vì sao phải rời khỏi ta? Oán nàng vì sao không nói sớm cho ta biết? Oán nàng vì sao lại nhẫn tâm dứt bỏ ta như vậy. Oán nàng...” những lời nói thản nhiên ấy cứ quanh quẩn bên tai ta. “Vậy thì hãy phạt ta không chiếm được chàng đi.” Ta nói trêu ghẹo, lại bị hắn che miệng lại “Ta muốn phạt nàng vĩnh viễn ở lại bên cạnh ta, đời kiếp kiếp.” “Đây chẳng phải là ta chịu thiệt sao?” Ta bất mãn nói. Hắn cười khê, thanh âm sung sướng theo gió mà phiêu tán “Ai kêu nàng lúc trước có lỗi với ta.” “Ta đây liền cầu cho nàng mãi không có người thích.” Ta đánh vào trong ngực hắn, gần từng tiếng nói: “Xem chàng còn muốn có dã tâm thế nào.” “Ác độc vậy sao?” Hắn thả ta ra, khoe môi hơi hơi nhếch lên, nhướn mi nhìn ta. Ta đón nhận tầm mắt của hắn, cười đến vui vẻ “Chàng đã quên rồi sao? Ta là yêu nữ, không ác độc thì sao quản được chàng.” “Vậy nàng cũng đừng quên, ta cũng là yêu nghiệt.” Hắn cúi người kề sát vào tai ta, cười mê hoặc nói “Yêu nữ cùng yêu nghiệt vốn là một nhà, xem ra kiếp này nàng phải rơi vào trong tay ta rồi.” “Sai lầm rồi, là kiếp này chàng rơi vào trong tay ta mới đúng.” Ta đắc ý cười, cảm giác nặng nề của vài ngày trước dường như cũng tiêu tan không còn tăm hơi, tựa hồ lại biến thành chính mình luôn làm theo ý mình, dường như lại nhớ tới những ngày cùng hắn sáng khoái đầu vô mồm, dường như giwuax đất trời trong lúc đó chỉ còn lại người nam tử đang tươi cười đến mê hoặc lòng người này. “Ta cam tâm tình nguyện.” Gió lạnh thổi qua, hồng y của hắn quay cuồng, tóc đen bay lên, cứ tươi cười như thế nhìn ta, thâm tình nói với ta, là hắn cam tâm tình nguyện. Một nam tử như vậy, ta lúc trước tránh còn không kịp. Một nam tử như vậy, làm cho bao nhiêu nữ nhân xua như xua vệt. Có đôi khi, ta cũng từng nghĩ qua, nếu ta không có tự mình hạ cổ lãng quên lên bản thân, có lẽ cả đời này cũng sẽ không thể thích hắn, mà khi đó chúng ta cũng sẽ không thể cùng xuất hiện. Chẳng lẽ điều này nhất định phải xảy ra sao? Nhất định muốn chúng ta gặp lại nhau như vậy, sau đó lại yêu nhau như vậy sao? Ta nhìn thân ảnh hồng y quay cuồng trong gió, nói: “Hiện tại đã biết rõ rồi chứ.” Hắn kinh ngạc nhìn ta “Cái gì?” Hiển nhiên là còn chưa theo kịp tư duy của ta. “Lúc trước ta không có câu dẫn chàng a~.” Đối với lúc trước ta vẫn canh cánh trong lòng, hắn mỗi lần nhìn ta, trong mắt đều mang theo vài phần ái muội. Hắn dường như đã hiểu, nở nụ cười “Đúng đúng, là ta câu dẫn nàng được rồi chứ.” Bất quá hắn lại ái muội nói: “Thật sự không có sao? Vậy sao khi lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, nàng lại cố sức ở trước mắt ta biểu diễn điệu múa khuyển thành như vậy?” “Khuyển thành? Cái gì?” Ta giả ngu nói: “Đó không phải là điệu múa của phi tử mà chàng âu yếm sao? Không phải là của ta a~.” Hắn cười khê, tiếng cười vang xa, theo gió lạnh mà phiêu tán. Tại lúc này đây, khung cảnh xinh đẹp tựa như tranh, làm tâm ta lại không khỏi co rút một trận. Đang vui vẻ lại giảm đi một nửa, tay không tự chủ được xoa xoa ngực, người lại tiến sát vào trong lòng hắn “Ôm ta trở về được không?” Ta không muốn để hắn phát hiện ta có gì khác thường. Hắn gật đầu, xoay người ôm lấy ta, mà ta lại gắt gao ôm chặt lấy ngực. Mọi chuyện cuối cùng lại trở thành một sự tiếc nuối, nhưng cũng không thể thay thế tồn tại...

205. Q.3 - Chương 206: Thật Sự Là Hắn

Ngày 15, tháng 1, Năm 1136, mưa nhỏ. Ta đứng dưới tường thành Mịch Vũ thành, ngửa đầu mà xem, nhìn vài chữ to nạm vàng trên thành. Một loại cảm xúc khó chịu bắt đầu lan tràn trong lòng. Đã trở lại, rốt cục cũng danh chính ngôn thuận đặt chân lên trên mảnh đất của Mịch Vũ thành. Đã trở lại, rốt cục cũng gặp mặt hắn, tất cả tất cả cũng đã chấm dứt.

Mưa bụi rơi xuống, từng giọt lạnh buốt rơi lên mặt, nhưng ta vẫn như không thấy mà đứng tại chỗ, bất động. Có gì đó được che trên đỉnh đầu ta, ngăn ta khỏi làn mưa lạnh, một cái áo choàng được khoác lên vai ta, còn có một giọng nói tràn ngập sung nịch, lại mang theo vài phần khiển trách vang lên bên tai “Nhìn trời mưa có gì vui hay sao?” Ta thu hồi một phần tâm tình mê man, quay đầu cười với người mới tới “Rất vui a~” Hắn sung nịch đem ta ôm vào trong lòng, tay lau đi giọt nước mưa trên mặt ta “Trở về đi, ngày mai mọi chuyện sẽ chấm dứt.” “Sẽ chấm dứt hết sao?” Ta thì thào nói. “Đúng, tất cả đều chấm dứt.” hắn từ từ nói. Phát triển đến giờ này, dĩ nhiên thắng bại không còn là vấn đề, cho nên không cần mưu lược, cũng không cần cả chiến thuật. Ta cùng hắn trong lúc đó vốn không thể đem hai chữ thắng bại mà giải thích cho rõ ràng được. Thế nhưng ta lại có cảm giác như vẫn còn có cái gì đó đau nhói. Khi hy vọng ngày

mai mau đến một chút, khi lại hy vọng ngày mai dừng tới nhanh như vậy. Cơ Lưu Tiêu ôm chặt ta, yên lặng an ủi ta. Ngày ấy, khi chúng ta trở về mới phát hiện là không thấy Vũ Liên Nhi, nàng ta biến mất không thấy bóng dáng, không giống là tự nàng rời đi, mà hình như là bị người khác mang đi. Vu y tộc chia làm ba loại người, một loại thiện độc, một loại thiện y, còn có một loại thiện cổ. Mà thánh nữ học duy nhất là mê hồn, có lẽ người của vu y tộc đều cho rằng thánh nữ chỉ dùng để dâng tặng cho Vu thần. Cho nên cũng không cần học nhiều, mà một khi sử dụng mê hồn cũng chỉ là hại người hại mình. Vũ Liên Nhi dùng một lần, liền ngủ say nhiều năm. Mà ta không phải người của Vu Y tộc, lại học xong đại bộ phận độc môn của Vu Y tộc, ba năm đó, sư phụ cũng rất yêu thương ta, đã dốc hết sức mà truyền thụ, có đôi khi ta nghĩ, có phải mình cùng Vu Y tộc có cái gì đó sâu xa khó nói, nhưng sư phụ lại chưa bao giờ nhắc tới. Mà Vũ Liên Nhi mất tích, có lẽ là liên quan tới vu y tộc chăng? Chúng ta phái người đi bốn phía tìm mấy ngày liền, nhưng không phát hiện có dấu vết gì để lại, xem ra người tới có võ công cao thâm, lại phi thường cẩn thận. Nếu tìm không thấy, chúng ta cũng không muốn tốn thời gian mà tìm nữa, mấy ngày sau liền rời Hạ thành, hướng Mạch Vũ thành mà đi. Một đường về tới doanh trường, ta vẫn như trước cảm thấy tinh thần hoảng hốt, vì thế liền sớm về doanh trường của mình. Hôm sau, trời còn chưa sáng, ta liền tỉnh lại, sớm rời giường, một mình một người đứng ngoài doanh trại, xa xa nhìn về một nơi của Mạch Vũ thành, cũng phát hiện trên tường thành có một người, bởi vì quá xa, thấy không rõ khuôn mặt, liền chỉ có thể nhìn ra đó là thân bạch y, nhưng ta lại cảm thấy đó chính là hắn. Hắn dường như cũng phát hiện ra ta, hơi hơi cúi đầu, nhìn về phía ta bên này, khoảng cách giữa chúng ta rất xa, cách một bức tường thành như thế, có muốn nhìn cũng không thấy được cảm xúc gì trên khuôn mặt của đối phương, chỉ là nhìn như thế mà thôi. Nhưng là khoảng cách giữa chúng ta thật sự chỉ là có một bức tường thành như vậy thôi sao? Không, có lẽ sớm là cách thiên sơn vạn thủy, có muốn vượt qua cũng khó. Ta nhìn hồi lâu, cuối cùng thu hồi tầm mắt, xoay người đi vào bên trong doanh trường, không muốn lại nghĩ tới cái cảm giác sợ hãi khó hiểu trong lòng kia nữa. Một lúc rồi sẽ qua thôi, dù gì cuối cùng cũng phải mặt đối mặt, khi ấy hãy đem tất cả mọi chuyện nói cho rõ ràng. Ta trở về lại giường nằm xuống, trần trọc mãi cũng ngủ không được. Vì thế chỉ có thể trợn tròn mắt, chậm rãi chờ đợi, cũng chậm rãi dày vò. Cho đến khi màn cửa doanh trường được vén lên, cho đến khi Cơ Lưu Tiêu đứng trước mặt ta, ta mới biết giờ khắc này cuối cùng cũng đã đến. “Liễu Lăng, chúng ta đi thôi.” Hắn vươn tay về phía ta. Tay hắn sạch sẽ mà thon dài, nhưng vì luyện kiếm nên trong lòng bàn tay có vài vết chai sần, bàn tay không phải thật dày rộng, nhưng lại làm cho ta có một cảm giác thật yên ổn, dường như chỉ cần nắm tay nhau thế này thì cái gì cũng không cần phải lo sợ nữa. Đôi tay này, từng trải qua không biết bao nhiêu trận mây mưa thất thường, từng ra vào không ít sa trường nhẫm đầy máu tanh, mà nay lại thân ái ở trước mặt ta. Ta dừng thật lâu, cuối cùng cũng duỗi tay ra, đặt vào trong lòng bàn tay hắn, một cảm giác ấm áp lập tức bao quanh tay ta. “Liễu Lăng, đây là cái gì?” ”hắn lật tay ta lên, chỉ vào vết sẹo trong lòng bàn tay, hỏi ta. Ta ngẩn ra, muốn rút tay lại, nhưng đã bị hắn gắt gao nắm chặt lấy. Trước đó, ta luôn tránh không muốn cho hắn biết chuyện này, nhưng hôm nay tâm trí không yên. Khi ta nắm tay hắn, không biết ma xui quỷ khiến thế nào mà ta lại đem tay có vết sẹo đặt lên trên tay hắn. “Vết sẹo.” Ta trả lời lại làm cho hắn đỏ mặt cười. Hắn dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng mà sờ trớn lòng bàn tay ta, trong mắt tràn đầy đau lòng “Sao lại để bị thương? Lại là còn thành vết sẹo thế này nữa?” Thấy nói về vết sẹo, tâm ta lại không khỏi khỏi đau. Nghĩ đến lần đó ở trong sơn động, Mị kháng cự không cho ta hoán đổi máu, nhớ tới hắn từng thống khổ như thế nào, ta không khỏi ảm đạm trong lòng. Sau đó lại nghĩ tới giấc mộng quá nhiều ta từng chiêm, dưới đáy lòng không khỏi khe thở dài, tuy mộng chỉ là giả, nhưng đó cũng có thể là điềm báo. Nếu sự việc giống như trong giấc mộng, thì dù sao đi nữa ta cũng không thể quên được Mị. Trong lòng ta, thủy chung vẫn có một chỗ dành cho hắn, bất luận kẻ nào đều không thể thay thế được. Người ta đều nói lòng nam nhân luôn tham lam, muốn chứa rất nhiều điều, mà lòng của phụ nữ rất nhỏ, chỉ có thể chứa được người nam tử mà nàng yêu. Ta lại không nghĩ là đúng, chẳng lẽ nữ nhân không có thân tình, hữu tình sao? Tình yêu, chỉ có thể nói là một bộ phận của sinh mệnh mà thôi. “Không thể xóa nhòa kỷ niệm, cũng không thể xóa nhòa những điều chân thật quanh ta.” Ta sâu kín nói. Đúng vậy, thật sự không thể quên được tất cả những gì Mị đã từng làm cho ta. Mặc kệ là trước kia từng nghĩ như thế nào, giờ đây cuối cùng cũng hiểu được tất cả. Cơ Lưu Tiêu khó hiểu nhìn ta, ta cũng nắm chặt tay hắn, cười nói: “Tiểu Lục Lục thông minh, chàng đoán thử xem.” Ta cũng muốn nói cho hắn biết nhưng là ta không biết phải nói như thế nào. Hắn cũng không hỏi nhiều, chỉ gắt gao nắm chặt lấy tay ta, son sắt thề: “Mặc kệ chuyện gì đã từng phát sinh, đến giờ đều không quan trọng, ta cam đoan về sau sẽ không để cho nàng bị thương nữa.” Ta nhìn hắn mỉm cười “Ừm, ta tin tưởng chàng.” Lời thề như vậy, ta thật sự muốn tin tưởng cả đời, nhưng rồi sẽ có những điều không mong muốn phát sinh, cũng không sao cả, dù ai đúng ai sai, thì mọi chuyện xảy ra cũng đã xảy ra, không thể xóa nhòa,

cũng không có cách nào làm cho nó trở về như ban đầu được. Đó là vận mệnh ư ? Hay còn là cái gì nữa? Giờ phút này ta thật sự không biết về sau sẽ thế nào, cho nên chỉ có thể mỉm cười tin tưởng hẳn sẽ trở thành điểm tựa cho ta dựa vào, cả đời dựa vào. “Đi thôi.” Hắn đem ta kéo đứng lên. Ta gật đầu, đi theo bên cạnh hắn, cùng nhau bước ra ngoài, cũng muốn cứ như thế cùng nhau đi đến suốt cuộc đời. Lúc ra khỏi doanh trướng, thân ảnh kia vẫn đứng ở đó, nhưng lúc này hắn đã đứng ở trước cửa thành, cô độc, lại có chút gì đó thê lương. Đáy lòng không khỏi xẹt qua một tia chua xót, lúc trước ta có lẽ cũng chưa bao giờ nghĩ tới giữa chúng ta sẽ có một ngày như vậy. “Liễu Lăng, đi thôi.” ” Cơ Lưu Tiêu ở bên cạnh nói. Ta quay mặt cười nhìn hắn “Tiêu, ta nghĩ lúc này ta nên tự mình giải quyết.” Đây là chuyện của ta cùng Vân Tế Du, giữa chúng ta không thể có người khác chen chân vào, một đoạn đường này ta nên tự mình đi hết, sau đó triệt để quên đi tất cả. Hơn nữa đã tới bước này, mặc kệ thế nào thì chúng ta cũng thắng, trong lúc cùng bọn họ đánh nhau, ta cũng chậm rãi tìm đến từng vị trung thần, Mạch Vũ thành có lẽ đã sớm không còn ở trong tay hắn nữa rồi. Nhưng thắng lợi này tới quá mức dễ dàng, trừ bỏ thất bại ở Kỳ sơn kia ra, dường như đều là ta thắng, thắng được quá dễ dàng thế này lại làm cho ta có loại lo lắng khó hiểu, cảm thấy dường như sẽ có chuyện gì đó phát sinh. Cơ Lưu Tiêu nhìn ta hồi lâu, nhưng cũng cuối cùng gật đầu nói: “Được.” Vì thế ta liền một mình chậm rãi đi về phía trước, rất chậm nhưng cũng rất kiên định, mà người đối diện cũng chậm rãi hướng ta đi tới, vẫn một thân bạch y nhạt quen thuộc như cũ, vẫn mang theo cái loại mỉm cười nhẹ nhàng sâu kín kia, giống như hắn vẫn chưa hoàn toàn thay đổi, vẫn như cũ là Dục ca mà ta thích nhất. Sự sắp đặt của số phận đúng là giết mình cứ tưởng như mộng. Nhưng chúng ta biết rằng, mọi chuyện sẽ qua, sớm đã trở thành cảnh còn người mất. Khoảng cách giữa hai chúng ta ngày càng ngắn dần, ta có thể thấy rõ khuôn mặt hắn, thấy rõ nụ cười mơ hồ kia, vẫn vẻ mặt sững nịch như trước, ôn hòa như trước, sau đó hắn cười kêu: “Liễu Lăng, người đã trở lại?” Ngỡ khí như vậy cứ như lúc trước, mỗi lần nghênh đón ta từ bên ngoài trở về đều như vậy. “Dục ca ca.” Ta khẽ gọi, trong tiếng nói có vài phần khàn khàn “Là người sao?” Hắn cười, vẫn như là nụ cười ôn hòa ngày trước “Là ta.” “Người trong cung kia không phải người sao?” Ta lại hỏi một lần nữa. Hắn gật đầu “Ừm, không phải ta.” Hiện tại, giữa chúng ta là quá mức bình tĩnh, nhưng ta biết trước khi bão táp là một cảnh an bình, chuyện gì sẽ xảy ra sau đây có lẽ ai cũng không thể đoán trước được. Thuật dịch dung của Vân Tế Du cũng không kém ta, nói như vậy người trong cung kia chắc hẳn cũng là người bên cạnh hắn. “Nhưng Mật Nhi gọi hắn là Thiên Dục.” Ta vẫn luôn không hiểu vấn đề này, bởi vì Mật Nhi sẽ không nói dối. Vân Tế Du không khỏi nở nụ cười, nụ cười kia như gió xuân nhu hòa, dường như ngay cả cái lạnh xung quanh cũng bởi vì nụ cười này mà bớt đi vài phần lạnh giá “Đúng, hắn tên là Thiên Ngự, Ngự Kiếm Ngự.” “Thiên Ngự, Ngự Kiếm Ngự sao?” Thật ra thì ta cũng đã sớm nghĩ đến người trong cung kia không phải là Thiên Dục mà ta biết, nhưng lại không nghĩ đến có một chuyện trùng hợp như vậy. Ta không khỏi cười khổ, sau đó lại gần từng tiếng nói ra vấn đề luôn ở trong lòng. “Là người sao?” . “Là ta.” Hắn như hiểu được lời ta, hơi hơi gật đầu nói. “Là Cơ Lưu Hiến sao?” Ta còn chưa từ bỏ ý định hỏi. “Đúng vậy.” Lời nói kiên định mà hữu lực, đánh vỡ hết thủy sự chờ đợi của ta. Thế nhưng thật sự là hắn. Ta không khỏi ngẩng đầu nhìn hắn, trong mắt tràn đầy khó hiểu “Vì cái gì chứ?” Rõ ràng cũng đã chiếm được tất cả, rõ ràng đã thắng lợi, vì sao phải dịch dung thành một người khác. “Liễu Lăng, người đã nói không cần tìm người.” Ánh mắt hắn sâu thẳm, tựa như thể thẳng tắp nhìn ta, bên trong mang theo bi ai không chút nào che giấu nỗi “Nhưng ta biết ta quả không được chính mình, cho nên ta lựa chọn quên đi.” Cái gì? Quên đi? Ta không khỏi lui lại mấy bước, thì thào hỏi: “Người tự hạ cổ lãng quên lên mình...?” “Đúng, chỉ có như vậy mới có thể quên tất cả mọi chuyện, chỉ có như vậy mới không đi tìm người, chỉ có như vậy mới đoạn tuyệt được tất cả.” Hắn thần nhiên nói, thanh âm quá đổi nhẹ nhàng “Ngày đó, lúc thấy Liễu Vân công tử bị trọng thương, sau khi hắn chết, ta liền tự hạ cổ lãng quên ỉn. . .” Thì ra Cơ Lưu Hiến thật sự đã chết, ba năm trước đây hắn đã lựa chọn quên đi, chẳng trách Tô nương nói hắn đã quên chuyện ba năm trước, thì ra chuyện này có liên quan tới ta. Vì thế hẳn ở Đông Hải quốc nặng nề sống, gánh vác loại trách nhiệm không thuộc về mình. Đối mặt với Vân Tế Du như vậy, ta cũng không thể nào hận hắn, chỉ có một loại thê lương vô hạn vô biên bắt đầu lan tràn. “Người đã khôi phục ký ức từ khi nào?” Lúc trước ta không thể nghĩ thông suốt, vì sao người không thể bỏ xuống trách nhiệm như Cơ Lưu Hiến lại đột ngột buông xuống tất cả, chẳng lẽ là hắn đã khôi phục ký ức sao? Là lúc đó sao? Cho nên hắn mới có thể hỏi những câu kì quái như vậy sao? Cho nên hắn mới có thể theo ta nửa năm như vậy sao? “Lại một lần nữa yêu người như ngày đó.” Hắn cũng nhìn ta, sâu kín nói: “Ta nghĩ mình đã quên hết tất cả, sống lại lần này sẽ không gặp lại người. Cũng không muốn trải qua ân oán oán nữa. Nhưng ta không ngờ được là vẫn gặp người, vẫn yêu người...” Vì sao hắn lại nói với ta như thế, rõ ràng là đã nhắm tâm giết toàn bộ Thu gia, giờ phút này vì sao còn muốn dùng loại ôn nhu này để mê hoặc ta? Ta không khỏi lui lại thêm mấy bước, ôm đầu không muốn nghe hắn nói, nhưng thanh âm

của hắn vẫn như cũ không thuận theo, liền như vậy truyền vào tai ta.”Ta tự hạ cổ lãng quên đó là vì yêu người. Ta nghĩ đời này chúng ta sẽ không gặp lại nhau nữa, ta nghĩ đời này đều không có khả năng sẽ nhớ lại tất cả những chuyện đã qua, nhưng mọi chuyện lại không như ta mong muốn.” Hắn đến gần ta vài bước. Đột nhiên cầm tay ta. Ôn nhu nói: “Liễu Lăng, người nói có phải đây là trời trừng phạt ta không?” Toàn thân người đó tràn ngập đau thương, thậm chí làm cho ta quên đi kháng cự hắn. Lúc trước ta thích hắn, nam tử đầu tiên làm cho trái tim ta rung động, nhưng lại nghĩ hắn thích nhất vẫn là Mật Nhi, dù sao hắn cũng quý trọng nàng như vậy. Cho nên lúc nghe hắn thổ lộ, ta hoàn toàn chấn động ngây người không biết nên phản ứng thế nào. Hắn ôn nhu với ta như vậy, vì sao phải làm chuyện đó? Nếu như chuyện đó không xảy ra, có lẽ giờ này chúng ta đã vui vẻ sống bên nhau rồi. Rốt cuộc là vì cái gì? Giờ khắc này, ta rất cục cựa hiểu được, vì sao ta lại tham luyến sự ôn nhu của Dạ Khuynh Thành đến vậy, thì ra là vì hắn. Trong tiềm thức của ta, ta đã đem Dạ Khuynh Thành coi như là hắn. Cho nên tới bây giờ, ta thủy chung không thật sự thích Dạ Khuynh Thành. Cái gọi là yêu với người đó thì ra đều là ảo giác. Tất cả đều vì người trước mắt này. Một nam tử đã thay đổi hoàn toàn cuộc đời ta.

206. Q.3 - Chương 207: Là Ai Sai

“Liễu Lăng...” có lẽ là thấy ta không nói gì, hắn lại một lần nữa lên tiếng gọi. Ta không khỏi thu hồi suy nghĩ, ngẩng đầu nhìn hắn. Hắn vươn tay muốn chạm vào hai má của ta, ta cũng là không tự chủ được lui về phía sau mấy bước, tay hắn ở giữa không trung dừng lại một lúc lâu, cuối cùng chán nản hạ xuống. Trên mặt mang theo một chút cười khổ, một thân áo dài Nguyệt Nha trắng ở trong gió lạnh quay cuồng, cả người hắn đều tản ra một loại đau thương nồng đậm.

Đột nhiên trong lúc đó liền không nói lời nào, chính là lẳng lặng đứng, tùy ý một loại cảm xúc khác thường giữa hai người lan tràn ra. Trong đầu lại xẹt qua tình cảnh của ngày đó. Trong tay hắn cầm chính là thanh kiếm nhiễm đỏ máu, y phục của hắn dính đầy máu tươi, trên mặt lại vẫn như cũ là nụ cười cao nhã bình tĩnh như ngày thường, có vài phần quỷ dị khác thường. Hắn giết phụ vương mẫu hậu, hai người mà ta yêu nhất. Hắn giết bọn họ. Trong đầu không ngừng mà lặp lại hai câu này, tâm của ta cũng càng nặng nề, nhìn hắn lên tiếng chất vấn “Vì cái gì?”. Mà hắn làm như không có nghe thấy ta hỏi, sâu kín nói: “Liễu Lăng, nửa năm đó là khoảng thời gian ta vui vẻ nhất. Nếu chúng ta chỉ là những người bình thường, chúng ta có thể sẽ vĩnh viễn vui vẻ như vậy hay không?”. Ánh mắt của hắn mờ ảo, làm như là đang nhớ lại hồi ức vậy “Nếu thật sự có thể sống theo ý mình, có phải tốt hơn không?” “Vân Tế Du, vì cái gì?” . . . Ta không nghĩ lại tiếp tục bị ảnh hưởng bởi cảm xúc của hắn, lớn tiếng hỏi. Từ lúc trước đến bây giờ, ta thủy chung muốn biết là vì cái gì, vì cái gì mà hắn muốn phá hoại tất cả? Hắn thu hồi mê mang, nhìn ta nói: “Liễu Lăng, ở trong mắt nàng, cha mẹ của nàng là người tốt nhất, yêu thương nàng nhất. Nhưng là ở trong mắt của ta, toàn bộ người Thu gia đều đáng chết.” Hắn dừng một chút, lại cười khổ nói: “Nàng là ngoài ý muốn, vốn là nàng cũng là đáng chết.” “Thu gia chúng ta rốt cuộc đã đắc tội gì với người?” thanh âm của ta không khỏi lớn hơn vài phần, mỗi khi nghĩ đến tình cảnh máu nhiễm đỏ ngày ấy, tâm của ta liền không thể khống chế được kích động. “Liễu Lăng, cừu hận trong lúc đó, không thể biết được ai đúng ai sai, có một số việc nàng biết rõ là sai, nhưng là ở vị trí khác lại không thể không làm.”. Hắn ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời, thanh âm réo rắt thản nhiên vang vọng, giống như thanh âm dây cung phá không “Đúng vậy, ở trong mắt người ngoài, những người đó có lẽ là tội ác chồng chất, cha mẹ của nàng phải người đến trừ sạch bọn họ cũng là vì dân trừ hại, nhưng là chính những ác nhân đó đã cứu mạng ta, thậm chí chiếu cố ta rất cẩn thận, bọn họ xác thật rất xấu, nhưng là đứng ở trên vị trí của ta, ta không thể trách cứ bọn họ dù chỉ một chữ. Ở trong mắt của ta, bọn họ chính là thân nhân. Cho nên mặc dù thân nhân có phạm phải sai lầm đến mức nào, huyết hải thâm thù kia ta nhất định phải báo, chuyện này không quan hệ đến đúng hay sai, mà chỉ là một loại đạo nghĩa.” Ta đã không nhớ nổi nhóm ác nhân mà hắn nói rốt cuộc là ai, xác thật phụ vương, mẫu hậu đã giết rất nhiều người xấu, nhưng là bọn hắn đáng chết. Nhưng nếu như theo lời Vân Tế Du nói, mặc dù là người xấu, cũng có thân nhân, cho nên mặc dù là đến báo thù, chúng ta cũng không thể trốn tránh. Nói cho cùng là chúng ta đã giết thân nhân của hắn trước. Mà hiện nay, mặc dù ta không nghĩ hận Vân Tế Du, nhưng là hắn giết hai người thân yêu nhất của ta, ta liền không thể không hận hắn được. Sự ngăn cách giữa chúng ta chính là huyết hải thâm thù, cũng theo như lời hắn nói, đứng ở vào vị trí này

không thể không làm như vậy. “Vì sao phải nhẫn tâm như vậy?” Nếu biết rõ phụ mẫu ta làm đúng, thì người Thu gia cũng không làm sai, vì sao phải đuổi cùng giết tuyệt. Hắn lại đột nhiên nhẹ nhàng mà nở nụ cười “Liễu Lăng, ta vốn là người vô tình. Nàng là công chúa cao cao tại thượng, ta là dân đen sống cùng ác nhân, chúng ta giống như khác nhau một trời một vực. Nàng biết không? Ta từng rất chán ghét nàng, rất chán ghét nụ cười chân thành của nàng ngày đó, cũng rất chán ghét nàng đi theo sau gọi ta là Dục ca ca. Ở trong mắt của ta, người Thu gia chính là đáng chết. Nàng cũng vậy.”. Thì ra hắn từng nghĩ như vậy, trách không được hắn từng đối với ta như vậy, thì ra là thế sao? Nếu là như vậy, lại vì sao sẽ yêu ta? Hắn giống như biết ta đang nghĩ gì, tiếp tục nói: “Sau đó, ta đã nghĩ thông suốt, nàng nếu đã thích ta, ta đây vì sao lại không thể lợi dụng nàng. Cho nên ta sủng nàng, dung túng nàng. Cho nên ta cực lực làm như vậy để cho bọn họ xem trọng ta. Ta vốn là tính cướp nàng, ta vốn là tính đem toàn bộ Thu gia dẫm nát ở dưới chân, nhưng là tâm ý của ta lại ở trong lúc bất tri bất giác thay đổi, ngay cả bản thân ta đều không thể không chế nổi. Mà cha mẹ của nàng tựa hồ cũng không ngờ như vậy, cho nên lúc nàng rời đi, cha mẹ của nàng muốn mượn cơ hội diệt trừ ta, mà ta cũng muốn giết bọn họ. Kết quả là ta thắng.” “Vì sao? Vì sao ngay cả người vô tội cũng không buông tha?” thì ra lúc trước hắn lại là người đáng sợ như vậy sao? Hé ra khuôn mặt sùng nịch đó thì ra chỉ là để che giấu dã tâm sao? “Giết bọn họ, ta thể nhưng lại không cảm thấy áy náy, khi đó ta cũng không muốn thừa nhận mình có tâm ý với nàng, mà người Thu gia cũng tham dự vào mưu kế kia, nguyên tắc của ta từ trước đến nay đều là diệt cỏ diệt tận gốc, vĩnh viễn không để lại hậu hoạn. . . .” về mặt hắn có chút chua xót, ngẩng đầu nhìn ta liếc mắt một cái “Nhưng đúng là vẫn còn để lại mối hậu họa lớn nhất là nàng.”. “Người hối hận sao? Hối hận không có giết ta sao?”. Ta không khỏi hỏi. Hắn vươn tay, không khỏi xoa hai má của ta, hơi lạnh từ đầu ngón tay hắn mềm nhẹ lau đi nước mắt trên mặt ta, giờ phút này ta mới phát giác ra mình sớm đã lệ rơi đầy mặt. “Liễu Lăng, chúng ta quyết chiến sinh tử đi, chỉ có ta và nàng.”. Hắn tươi cười như trước mang theo vài phần sùng nịch, ôn nhu nói: “Đã đi đến bước này, chúng ta ai cũng không thể thay đổi được điều gì. Có lẽ chúng ta đều sai lầm rồi.” “Nếu ta không thể giết người thì sao? Người sẽ giết ta sao?” Vì sao đến thời khắc này, ta vẫn như cũ cảm thấy có một loại cảm giác không chân thật. Vì sao hắn có thể khinh địch nói quyết chiến sinh tử như vậy? Quả nhiên là không cần sao? “Sẽ.” Đầu ngón tay như trước nhẹ nhàng mà lau đi từng giọt lệ rơi trên má ta, hắn thản nhiên nói: “Liễu Lăng, cả hai chúng ta đều hiểu, không phải sao? Tất cả đều đã không thể trở lại như trước kia được nữa. Nếu giữa chúng ta một người không chết đi, cừu hận này vĩnh viễn không có kết thúc.” Ta lui về phía sau mấy bước, kinh ngạc nhìn nam tử trước mắt, lại cảm thấy nhìn như thế nào cũng không nhìn thấu hắn, thậm chí ngay cả diện mạo kia đều bắt đầu trở nên mơ hồ. Hắn từ bên trong ống tay áo lấy ra một chủy thủ, đặt vào lòng bàn tay ta “Ta chết hay là nàng chết?” Hắn vẫn cười như cũ, nhưng là lại tàn nhẫn bức ta hạ quyết định. Cảm giác mát lạnh từ chủy thủ ở lòng bàn tay của ta chậm rãi lan tràn, chậm rãi thấm thấu vào sâu trong nội tâm. Đáy lòng có một giọng nói đang gào thét, giết hắn, giết hắn như vậy tất cả đều được giải quyết, nhưng là vì sao ta lại không hạ thủ được. “Liễu Lăng, ở trên chiến trường là không cho phép nàng nhân từ.” lời nói mờ ảo còn chưa dứt, Vân Tế Du liền thẳng đâm về phía ta. Ta mờ mịt nhìn hắn, thậm chí ngay cả phản kháng cơ bản đều đã quên, tràn ngập trong đầu đều chỉ là nghĩ, hắn muốn giết ta. Một khắc khi chủy thủ sắp đâm vào bả vai ta, một mũi tên xẹt qua má ta thẳng tắp đâm vào thân thể Vân Tế Du, cùng thời khắc đó, một tiếng thét chói tai vang lên “Không được, Dục ca ca.” Ta gian nan nghiêng đầu, lại phát hiện người bên cạnh đang chậm rãi trượt xuống, ánh mắt hơi hơi khó tin, bên khóe môi nhưng lại mang theo một chút mỉm cười thỏa mãn. Hắn cũng không phải thật sự là muốn giết ta sao? Bằng không với thân thủ của hắn, ta căn bản là tránh không khỏi. Giật mình trong lúc đó, ta dường như đã hiểu rõ tất cả. “Dục... Ca ca...” cổ họng trức trặc, gian nan thốt ra vài từ, ta không khỏi xoay người đỡ lấy hắn. Con người hắn hơi hơi mở, bên trong mờ mịt là một loại cảm xúc vô cùng lạnh nhạt, giống như một bức tranh sơn thủy nhiễm màu mực, rõ ràng là một người ôn hòa như thế này, nhưng là hắn lại nói cho ta biết hắn là người vô tình nhất. Ta không tin, cái gì cũng không muốn tin. “Liễu Lăng... Ta tựa hồ đã quên... . . . Nàng không bao giờ nữa là ta... Một người ... Liễu Lăng ... Ta không có quyền quyết định sinh tử... của nàng.” Hắn suy yếu nói, mang theo vài phần chua xót, cũng vài phần bất đắc dĩ. Ta quay đầu lại, thấy Cơ Lưu Tiêu tay cầm cung, một mũi tên đó là hắn đâm xuyên qua Vân Tế Du, vì cứu ta. “Vì cái gì?” Ta biết hắn là cố ý, cố ý làm ra động tác dẫn người mơ màng như vậy. “Không vì cái gì, chính là mệt mỏi.” Hắn nhắm mắt lại, không hề nhìn ta “Ta... Rất ích kỷ... Cho nên giữ lại nàng một mình trên đời này... Biết không? Giữ lại ... Mới là người thống khổ nhất.” Một tiếng thở dài vang lên, quanh quẩn ở bên tai của ta “Liễu Lăng, ta chính là... người ích kỷ như vậy...” “Dục ca ca...” Mặt Nhi đột nhiên chạy tới, một phen đẩy ta ra, vươn tay ôm chặt lấy Vân Tế Du “Dục ca ca, chàng như thế nào lại có thể như vậy? Năm năm trước, chàng vì nữ nhân này bỏ ta, vì sao lúc này đây còn muốn như vậy?

Chàng rõ ràng nói sẽ đánh bại nàng, chàng rõ ràng nói muốn ở lại bên cạnh ta. Dục ca ca, chàng như thể nào lại có thể như vậy...” Đến cuối cùng, Mật Nhi đã là khóc không thành tiếng. Ta ngã ngồi ở dưới mặt đất, lẳng lặng nhìn bọn họ, như vừa bừng tỉnh cơn mộng. “Vì cái gì?” Ta gần như nỉ non hỏi: “Vì cái gì lại làm như vậy? Ta đều hiểu được.” Vân Tế Du rất hiểu ta, mà ta còn chưa có nhìn thấu hắn, hắn luôn đem chính mình bao vây ở bên trong ngục trang. Hắn mở mắt, nhìn ta bên này “Liễu Lăng. Nàng nghĩ sai rồi.” Hắn quả là rất hiểu ta, ngay cả ta hỏi là cái gì, hắn đều hiểu ta đang hỏi gì. “Vân Tế Du, người nếu đến giờ phút này cũng không nói thật cho ta biết, ta đời này cũng sẽ không tha thứ cho người, ta sẽ hận người đời đời kiếp kiếp.” Ta nhìn thẳng vào mắt hắn, muốn nhìn thấu mặt sâu thẳm kia, nhưng là hắn lại nhắm mắt lại, thản nhiên cười nói: “Có lẽ như vậy cũng tốt. Ít nhất... . . . Nàng vĩnh viễn đều sẽ không quên ta.” “Dục ca ca, ta không cho chàng chết.” Mật Nhi nâng Vân Tế Du dậy, “Ta dẫn chàng đi tìm đại phu.” Vân Tế Du rốt cục nhìn Mật Nhi, trong ánh mắt vẫn như cũ là biểu tình yêu thương như lúc trước, tay hắn nhẹ nhàng mà xoa hai má Mật Nhi, cố hết sức nói: “Mật Nhi, vô dụng, tà vương ... Làm sao có khả năng thất thủ đây? Đây là... Chúng ta nợ Liễu Lăng, ta cùng người... cả đời không trả nổi.” “Dục ca ca...” Mật Nhi kinh ngạc nhìn hắn. Hắn lại chính là ôn nhu cười nói: “Mật Nhi, người vĩnh viễn là... muội muội của ta... . . . Nếu người làm chuyện sai lầm... Dục ca ca liền giúp người sửa chữa... Chính là, người phải đáp ứng... Dục ca ca... Vĩnh viễn cũng không tiếp tục làm tổn thương... Liễu Lăng, nói cách khác Dục ca ca sẽ không tiếp tục tha thứ cho người...” Mật Nhi làm cái gì, thông minh như Vân Tế Du sao lại có thể không biết được đây. Nhưng là bọn họ thật là huynh muội sao? “Ta không phải, ta không phải muội muội của chàng.” Mật Nhi không ngừng mà lắc đầu nói: “Dục ca ca, ta thích chàng.” “Mật Nhi... Người chính là... muội muội của ta.” Vân Tế Du nhíu mày. Mật Nhi cũng là than thở khóc lóc “Dục ca ca, ta không cần, đều là do nữ nhân kia, nếu không phải là nàng, chàng cũng sẽ không ném Mật Nhi đi, chàng cũng sẽ không rời Vu Y tộc, chúng ta vẫn sẽ sống rất hạnh phúc. đều là nàng, đều là nàng. Dục ca ca, Thiên Ngự cũng đã nói cho ta biết hết rồi, chàng vì sao phải làm như vậy? Vì nàng, quả nhiên là ngay cả mạng chàng cũng từ bỏ sao?” Ánh mắt sắc bén của Mật Nhi hung hăng bắn về phía ta, bên trong tràn đầy oán hận “Dục ca ca, nếu chàng chết, ta sống cũng không còn ý nghĩa gì nữa, không bằng chúng ta cùng nhau chết.” Nàng đột nhiên đặt Vân Tế Du xuống, cầm lấy chủy thủ ở một bên đâm thẳng về phía ta, mà ta lại chính là ngơ ngác ngồi, trong đầu không ngừng mà hồi tưởng lại những lời nàng vừa nói. Nàng nói Vân Tế Du vì ta ngay cả mạng sống đều từ bỏ, quả thật đúng như ta đã suy nghĩ sao? Chủy thủ chung quy là không có đâm vào ngực ta, Cơ Lưu Tiêu không biết khi nào đã xuất hiện tại phía sau ta, đúng lúc bắt được cổ tay Mật Nhi, đem nàng đẩy ra bên ngoài, mà một bóng đen khác lại ở cùng thời khắc đó tiếp được Mật Nhi. “Liễu Lăng, nàng không sao chứ.” Cơ Lưu Tiêu đỡ ta. Ta có chút mờ mịt ngẩng đầu lên, nhưng là giờ phút này ai ta cũng không nhìn thấy, chính là nơm nớp lo sợ đi đến bên cạnh Vân Tế Du “Ta biết rồi, người là cố ý đúng không? Người là cố ý bại bởi dưới tay của ta có phải hay không?” Vân Tế Du không có trả lời, mà một giọng nam trầm thấp lại kiên định có lực khác nói: “Đúng.” “Thiên Ngự.” Vân Tế Du nhíu mày, ngược mắt nhìn nam tử kia, ta cũng theo tầm mắt hắn nhìn lại, sau đó thấy được hắn, chính là người đã từng giả trang là Vân Tế Du. Hắn giờ phút này đang gắt gao ôm lấy Mật Nhi, thì ra hắn là thật sự thích Mật Nhi. Cho nên ánh mắt hắn nhìn Mật Nhi mới thật như vậy, không mang theo bất kỳ sự giả dối nào, có lẽ ánh mắt cùng tên của hắn đã làm cho ta lúc trước không phát hiện ra hắn là thật hay giả. Cũng có lẽ khi đó, tâm của ta tràn đầy oán hận, cho nên nhìn cái gì cũng đều thấy không rõ. Thiên Ngự cũng là thẳng tắp quỳ gối xuống trước mặt Vân Tế Du “Thật xin lỗi, chủ nhân. Mật Nhi tiểu thư, nàng...” “Được rồi, người... Nếu còn coi ta là chủ nhân, bây giờ lập... mang Mật Nhi đi, quay lại Vu Y tộc, vĩnh viễn... Cũng không rời khỏi đó.” sắc mặt của Vân Tế Du càng ngày càng tái nhợt “Đây là... một mệnh lệnh cuối cùng...” Thiên Ngự nhìn hắn một lúc lâu, sau đó ôm Mật Nhi đang hôn mê xoay người rời đi. Ta không khỏi nâng Vân Tế Du dậy, để cho hắn tựa vào trên đùi của ta, đáy lòng một mảnh lo lắng, nước mắt liền như vậy không tự chủ được từng giọt lại rơi xuống “Người gạt ta... Người luôn luôn gạt ta...” “Liễu Lăng.” Hắn nhìn ta, suy nghĩ sâu xa có chút hoảng hốt “Ông trời chung quy... Vẫn là không thương xót ta đúng không?”. Ta lại khóc không thành tiếng, không biết phải nói cái gì. “Liễu Lăng của ta thiên chân khả ái... Nhịn không được làm cho người ta sủng nịch... Nhưng là chính tay ta lại bóp chết nàng như vậy... toàn bộ Nam Mạch quốc vốn là của nàng... Ta chẳng qua chỉ là trả lại toàn bộ cho nàng.” Hắn liền vẫn như vậy nhìn ta, tựa hồ muốn đem ta khắc sâu vào trong ký ức “Nếu là Liễu Lăng của ta vẫn kiêu ngạo như xưa... Nhất định sẽ không chịu nhận ta trả lại... Cho nên quang minh chính đại đoạt lại như vậy, không tốt hơn sao?” “Cho nên người cố ý làm như vậy đúng không? Như vậy có gì khác với bố thí đây?” máu của hắn chảy nhiễm đỏ một thân chiến giáp của ta, cũng giống như đang nhuộm dần trái tim của ta, một loại đau đớn từ trong lòng bắt đầu lan tràn, cái loại vô lực này thổi quét toàn bộ cơ thể. Ta trở mắt nhìn sinh mệnh hắn đang trôi đi, lại bất lực. ” Liễu Lăng của ta sẽ

không khóc...” Tay hắn cố hết sức nâng lên, muốn lau đi lệ trên mặt của ta. “Ta không phải là Liễu Lăng của người, không phải...” Cho nên ta không thể ngừng rơi nước mắt, tựa hồ muốn khóc cạn hết nước mắt của đời này. Ánh mắt hắn dần ảm đạm “Thì ra nàng vẫn không thể tha thứ cho ta sao? Chúng ta đến chết... Vẫn là địch nhân sao?” Ta không ngừng lắc đầu, nhưng là không có cách nào đem ý tứ trong lòng biểu đạt rõ ràng “Không phải, Dục ca ca, ta tha thứ cho người, ta cái gì cũng đều tha thứ cho người.” Có lẽ, ta chưa bao giờ hận hắn, thật sự không có. Giờ phút này, trong đầu trống rỗng, chỉ có nam tử trước mắt này. Tất cả những chuyện ngày xưa không ngừng mà hiện lên ở trong đầu, mặc kệ là vui vẻ hay bị thương cũng thế, thời khắc này đều là chân quý. Hắn kéo tay của ta, làm cho ta nắm lấy mũi tên cắm trên ngực hắn, “Giúp ta rút ra được không?” Ta lắc đầu, nghĩ muốn rút tay về, bởi vì ta biết nếu là rút tên ra, hắn sẽ không còn đường sống. “Liễu Lăng, ngoan, giúp Dục ca ca rút ra được không? Dục ca ca rất đau.”. Hắn như vậy nhìn ta, vốn là con người sâu thẳm giờ phút này cũng là trong sáng “Được không?”. Giờ phút này ta cũng là ngừng khóc, kiên định gật đầu. “Được.” Ta nhắm mắt lại, sau đó dùng hết sức lực rút mũi tên ra, rõ ràng chỉ là một mũi tên mỏng manh, lại giống như phải dùng hết khí lực toàn thân. “Liễu Lăng của ta... Vẫn rất dũng cảm.” thanh âm réo rắt có hơi chút khàn khàn ở bên tai của ta sâu kín vang lên “Liễu Lăng, ta thật sự... . . . Rất thích loại cuộc sống này...” Ta ôm chặt hắn, ôn nhu nói: “Ừm, Dục ca ca nếu là thích, Liễu Lăng liền phụng bồi người.” “Phụng bồi sao? Không hề... vứt bỏ ta đi sao?” Hắn cười khê, rất nhạt, rất nhạt, tựa hồ ngay sau đó sẽ biến mất không còn nữa. “Ừm, vẫn.” Giờ phút này, bị thương, đau lòng, hoàn toàn được tháo bỏ hết, đáy lòng nhưng lại chỉ còn một loại yên tĩnh gần như quỷ dị. Tựa hồ thật sự sẽ vẫn như lúc trước, trong phút chốc đó là vĩnh viễn sánh cùng thiên địa. Hắn nói đúng, có một số việc chúng ta không thể không làm, mà có con đường cũng không thể không đi, người sống ở này trên đời, chính là có nhiều trách nhiệm như vậy, ai có thể chân chính tùy theo ý mình đây? Ít nhất là giờ phút này, trong tâm chúng ta so với bất kỳ thời điểm nào đều phải gần nhau. Mặc kệ chúng ta lựa chọn như thế nào, có vài thứ tồn tại vẫn phải tồn tại, vĩnh viễn đều không thể xóa bỏ. Tay nhẹ nhàng xoa hai má hắn, ta cười yếu ớt thản nhiên “Dục ca ca, ta không có hối hận đã gặp gỡ người.” Mặc dù cả hai cùng bị thương tổn sâu như vậy, nhưng là ta thật sự không có hối hận. “Ừm, ta... Cũng không có hối hận... Nếu ta được lựa chọn một lần nữa... Ta vẫn sẽ... Lựa chọn báo thù... Nhưng cũng vẫn là sẽ... Lựa chọn quen biết nàng ... Yêu nàng...” thanh âm của hắn càng ngày càng nhẹ, nhẹ đến nỗi ta cúi đầu mới có thể nghe thấy. Cái loại cảm giác đau đớn này từ trong tim bắt đầu lan tràn, đau đến vô lực... Cũng có lẽ sớm đã chết lặng, không còn phân biệt được rốt cuộc là đau là cái gì, sợ hãi là cái gì. Hắn dùng lực ngẩng đầu, ở bên tai ta để lại cho ta một câu cuối cùng, một câu cuối cùng khi hắn hấp hối ở cái thế giới này. Sau đó tay chậm rãi từ vạt áo của ta hạ xuống, đôi mắt cũng nhẹ nhàng mà đóng lại, hoàn toàn rời bỏ thế gian này. Nhưng là ta lại bởi vì một câu nói cuối cùng kia mà bàng hoàng, ta không rõ hắn vì sao lại để lại một câu nói cuối cùng đó cho ta. “Dục ca ca, đây là hy vọng của người sao?”. Ta gần như ní non hỏi. Chính là người trong lòng cũng rốt cuộc không thể trả lời ta. Cúi đầu, nhìn người nằm trong lòng, sắc mặt hắn có vẻ tái nhợt, nhưng là vẻ mặt cũng rất là bình thản, rõ ràng rất giống như là đang ngủ say, như thế nào lại có khả năng liền rời bỏ đi như vậy? Như thế nào lại có khả năng sau khi để lại một câu nói như vậy mà rời bỏ đi như thế? “Dục ca ca, người trả lời ta được không?” Đầu ngón tay điểm nhẹ mi tâm hắn, ta khẽ hỏi. Rõ ràng vừa mới gặp nhau, lại ở trong phút chốc thành sinh ly tử biệt, ta thậm chí còn có chút không thể tin nổi. Gió lạnh lùnh thổi qua, thổi tung mái tóc đen của hắn ở trên đùi ta, cũng thổi phất y phục Nguyệt Nha trắng của hắn, bốn phía thật yên lặng, yên lặng đến nỗi chỉ nghe thấy tiếng gió gào thét bên tai cùng tiếng thì thào của ta. Cũng có lẽ là ta không nghe thấy thanh âm gì ở bên ngoài. Dục ca ca, người đã nói, thích nhất ta tươi cười phải không? Ta đây sẽ cười cho người xem, người nhìn thấy không? Dục ca ca, người nếu không đứng dậy, ta liền sẽ không bao giờ để ý đến người nữa. Dục ca ca, người thật sự muốn ta không để ý tới người sao? Người nếu không đứng dậy, ta liền không bao giờ cười cho người xem nữa, không bao giờ để ý đến người nữa... Ta cực lực mỉm cười, nhưng là mặc kệ ta cười như thế nào, người kia cũng không tiếp tục mở mắt ra được nữa, mặc kệ ta không tin sự thật là như thế đi chăng nữa, nhưng là lại không thể không tin tưởng, hắn đã chết, thật sự đã chết... Liền như vậy chết ở trước mặt của ta, liền như vậy mang tất cả đi, yêu hay hận cũng thế, quả nhiên là mang đi hoàn toàn. Dục ca ca, có lẽ người nói rất đúng, người sống sót vĩnh viễn là người thống khổ nhất, như vậy người nhất định phải thật vui vẻ. Mặc kệ ở nơi nào cũng đều phải thật vui vẻ. Thân mình bị người ôm lấy, vẫn như cũ là độ ấm quen thuộc kia, nhưng là ta lại vẫn như cũ ức chế không được toàn thân lạnh run, vì cái gì sẽ như vậy? “Liễu Lăng, nàng đừng làm ta sợ.” thanh âm của Cơ Lưu Tiêu vang lên ở bên tai của ta, mang theo lo lắng. Ta quay đầu lại, bình tĩnh nhìn hắn “Tiêu, ta không sao.” “Liễu Lăng, nàng...” Hắn kinh ngạc nhìn ta, trong ánh mắt lo lắng càng sâu, hắn tựa hồ không tin ta thật sự không sao. “Tiêu, ta thật sự không sao.” Ta buông nam tử trong lòng ra, đi bước một tới cửa

thành Mạch Vũ thành, đối với trên tường thành nói: “Xuống dưới nghe thánh chỉ.” Nếu là Dục ca ca, như vậy hẳn nhất định đã an bài tốt mọi chuyện. Quả nhiên những người đó lập tức mở cổng thành, toàn bộ quỳ gối trước mặt ta, không ai lại tiếp tục phản kháng nữa. Gió thổi rất lớn, thổi trúng làm đau đôi mắt của ta, ta chỉ nghe thấy chính mình bình tĩnh nói, quốc công vì việc nước lao công khổ tứ, bất hạnh chết bệnh, truy phong làm hiệu đức công, bắt đầu từ hôm nay, bốn vương tự mình chấp chính. Phụ vương, mẫu hậu, hai người nhất định hiểu và bỏ qua cho con, đúng không? Hai người hiểu rõ Nguyệt Nhi nhất, cho nên nhất định sẽ không trách Nguyệt Nhi, đúng không? Dục ca ca, người đã nói Liễu Lăng của người rất dũng cảm, cho nên ta nhất định sẽ trở thành người thật dũng cảm. Một khắc kia, ta nghiêm nhiên nghe không được thanh âm bốn phía, lại chính là lẳng lặng đứng ở một bên, tùy ý gió lạnh điên cuồng thổi quần áo ta, có lẽ ở trong mắt người khác, ta nhất định là một người bình tĩnh đến mức đáng sợ. Nhưng là ai có thể chân chính hiểu được tâm tình giờ phút này của ta.

207. Q.3 - Chương 208: Vĩnh Viễn Đường Xa

“Liễu Lăng...” Một tiếng gọi phá tan tầng tầng sương mù truyền tới bên tai ta, mang theo vài phần mê ly. Giờ khắc này, ta mới từ trong suy nghĩ mê man thanh tỉnh lại, ta thậm chí không biết ta vừa rồi đã hốt hoảng trong bao lâu. Chính là nhìn về mặt của những người đang quỳ trước mặt mình, ta nghĩ có lẽ thật sự là rất lâu đi. Vì thế thần nhiên nói: “Đều đứng lên đi.” Một khắc kia, ta rõ ràng là nghe thấy rất nhiều thanh âm hít không khí, có lẽ ở dưới đáy lòng của bọn họ đã sớm oán giận ta ngàn lần ấy chứ.

“Văn Mặc.” Ta quay đầu nhìn về phía Văn Mặc. Hắn cung kính nói: “Có thần.” “Chuyện của Hiếu đức công giao lại cho Văn đại nhân lo liệu.” Ta không muốn quay đầu lại lần nữa, nói ta nhất gan cũng được, nói ta vô tình cũng không sao, ta không có cách nào để tiễn hân đoạn đường cuối cùng này. Có vài thứ, chỉ cần giữ ở trong lòng là tốt nhất. Ta nghĩ ta đời này ta sẽ không thể quên được tất cả chuyện của chúng ta, bi thương cũng vậy, mà vui vẻ cũng thế, đều sẽ đi với ta suốt cả cuộc đời này, ta vĩnh viễn đều sẽ không quên, thời còn trẻ có một nam tử đã hoàn toàn thay đổi cuộc đời của ta. “Thần tuân chỉ.” Về mặt của hắn là nhất mực cung kính. Nếu là trước kia, ta nhất định sẽ nói, Mặc thúc thúc, những nghi lễ gì đó nên tính lược bớt đi. Nhưng là giờ phút này ta không bao giờ có thể là một người tùy hứng, là một cô gái thiên chân như trước kia được nữa, giờ phút này trên vai ta gánh vác chính là trách nhiệm vì quốc gia, có vài thứ nhưng cuối cùng vẫn là không tránh khỏi phong tục. Nếu là vương, tất nhiên phải có phong phạm của một đế vương. “Đều giải tán đi, coi như chưa có chuyện gì xảy ra, trở lại vị trí của mình đi.” Ta nhìn đám người trước mắt nói. Dục ca ca chung quy vẫn là Dục ca ca, ngay cả dân chúng trong thành Mạch Vũ này, từ lâu đã được hắn an bài thỏa đáng, có lẽ không một ai trong bọn họ biết được chuyện đã xảy ra trong thời gian ngắn ngủn lúc đó, Nam Mạch quốc đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất. Tất cả mọi người lĩnh chỉ giải tán, còn mỗi ta cũng người của Đông Hải quốc đứng ở ngoài tường thành Mạch Vũ thành. Ta hít một hơi thật sâu, quay đầu nhìn Cơ Lưu Tiêu nói: “Tiêu, chúng ta nói chuyện được không?” Cơ Lưu Tiêu cũng là bước nhanh đi tới bên cạnh ta, lập tức đem ta ôm chặt vào trong lòng “Liễu Lăng, nếu nàng muốn khóc thì hãy khóc đi.” “Ta không muốn khóc, thật sự không muốn khóc một chút nào.” Ta tựa vào trong lòng hắn, sâu kín nói. “Liễu Lăng, ta đã nói rồi, mọi chuyện nàng cứ giao cho ta, nàng chỉ cần làm một Liễu Lăng sống theo ý mình là được rồi.” đầu ngón tay của hắn ôn nhu quẩn lộn tóc đen của ta, ôn nhu nói: “Nàng có thể dựa vào ta, mặc kệ là thương tâm hay là cao hứng, hãy để ta chia sẻ với nàng được không? Ta không thích nàng đem tất cả chôn giấu sâu trong lòng, không thích loại cảm xúc không thể chạm tới cảm giác của nàng.” Ta lẳng lặng dựa vào trong lòng hắn, một lúc lâu không nói gì, chỉ là tùy ý để hắn nhẹ nhàng nói không ngừng ở bên tai ta. “Dựa vào chàng sao? Vậy Nam Mạch quốc phải làm sao bây giờ?” Ta ngẩng đầu nhìn thẳng vào cặp mắt phượng hẹp dài kia, đột nhiên nói: “Tiêu, nếu không chúng ta chạy trốn đi? Chạy trốn tới một nơi không có ai biết đến chúng ta được không?” Đôi con ngươi sáng như sao kia xẹt qua một tia sững sờ, hắn có chút khó hiểu hỏi: “Trốn?” Ta rũ mắt xuống, cười khẽ “Ta nói giỡn với chàng thôi. Ta sao có khả năng bỏ Nam Mạch quốc đây?” Hắn sinh trong vương thất, mang dòng máu vương tộc, chưa bao giờ đi lại khắp trốn giang hồ, cũng không phải là người giang hồ. Cho nên mặc dù ta cùng hắn có cùng nhau dắt tay phiêu bạt chốn giang hồ đi chăng nữa, có lẽ hắn cũng không thể có cách nào tưởng tượng ra tình cảnh như vậy. Cái hắn muốn là quyền lợi, thật sự sẽ chỉ vì một câu nói thuận miệng của ta mà bỏ tất cả hay sao? Có rất nhiều chuyện, ta không thể nào biết đáp án, thật giống như ta không biết, nếu vừa rồi hắn lập tức đồng ý với ta, ta sẽ có phản ứng như thế nào? Có một số việc, là vì không có phát sinh mà không biết đáp án, mà có một số việc là vì bỏ lỡ mà không biết đáp án, chính là mặc kệ là thế nào đi chăng

nữa, với ta mà nói đều không có ý nghĩa gì. “Liều Lãng...” Hấn đột nhiên chặn ngang ôm lấy ta “Nàng hiện tại quan trọng nhất là cần phải nghỉ ngơi, ta không muốn nàng lại tiếp tục suy nghĩ miên man nữa.” Lời còn chưa dứt, hấn liền đã muốn đi về phía cổng thành. “Ta vẫn chưa nói xong.” Việc quan trọng nhất còn chưa nói, như thế nào có thể liền rời đi như vậy? “Để sau hẵng nói.” Hấn không để ý đến phản kháng của ta. Bởi vì hấn đi rất nhanh. Tay của ta không tự chủ được giật mạnh tay hấn lại “Nhưng đó là chuyện trọng yếu.” Hấn cũng là dừng lại cước bộ, nhìn ta nở ra một nụ cười mê người “Không có chuyện gì quan trọng hơn nàng.” Ta kinh ngạc nhìn hấn, thậm chí quên luôn cả mình muốn nói gì. Hấn như vậy, ta như vậy, ta nhưng lại chưa bao giờ từng nghĩ qua tương lai chúng ta sẽ như thế nào, trước kia là không có nghĩ, đoạn thời gian gần đây là không có thời gian rảnh để suy nghĩ, mà nay lại là không dám nghĩ. Đến lúc này, ta vẫn còn chưa hiểu rõ Dục ca ca vì sao sẽ để lại một câu như vậy cho ta. Có lẽ đó là hy vọng của hấn, nhưng là ta phải đối mặt với nam tử trước mắt này như thế nào đây. Có lẽ giờ phút này không nói cũng tốt, ta cuối cùng buông tha cho phản kháng, ngoan ngoãn nằm ở trong lòng hấn. Một đường đi tới cửa thành, cho đến lúc cảm nhận được ánh mắt khác thường, ta mới đột nhiên nhớ tới tư thế lúc này của chúng ta ở trong mắt người ngoài là cực kỳ ái muội. Hiện nay ta không phải là yêu nữ trong miệng người giang hồ như trước nữa, cũng không phải là ác nữ ở Minh Nguyệt thành, mặc kệ lòng ta không muốn như thế nào đi chăng nữa, ta vẫn phải bảo vệ một chút hình tượng vua của một nước. “Tiêu, thả ta xuống đi.” Ta cúi đầu ở bên tai Cơ Lưu Tiêu nhẹ giọng nói. Mà hấn cũng là cười nói: “Không thả.” “Chàng đây là đang phá hoại hình tượng của ta.” Tình cảnh này, ta nghĩ ấn tượng của những người đó về ta cũng không khá hơn chút nào. “Hình tượng của nàng?” Hấn có chút nghiêng ngẫm nói: “Cái đó và hình tượng có quan hệ như thế nào, nhiều nhất chẳng qua là chuyện vợ chồng giữa chúng ta, lại có người nào dám khác thường dị nghị trượng phu ôm thê tử của mình sao.” Ta giống như đã quên mất là hấn huyênh hoang cỡ nào, bá đạo cỡ nào. Nếu là lúc trước, ta nghĩ nghe được lời nói bá đạo như vậy của hấn ta sẽ rất vui vẻ, nhưng là nay thì sao? Ta lại không biết nên dùng tâm tình gì để ứng đối. Ta không thể không thừa nhận, ở một khắc hấn bắn tên đâm thủng ngực Dục ca ca, ta có oán hấn. Mặc dù biết hấn là vì cứu ta, mặc dù biết đó là do Dục ca ca cố ý làm cho người ta sinh ra hiểu lầm, mặc dù biết có lẽ là ta cùng Dục ca ca trong lúc đó không thể giữ lại vận mệnh, nhưng là đáy lòng chính là có một chút oán hận như vậy, tuy rằng thật nhỏ, lại đâm vào ta rất đau. Chung quy là hấn tự tay giết Dục ca ca. Tâm là ảm đạm, giống như bị một bị một tầng tầng gì đó trói buộc, có một loại cảm giác trí mạng hít thở không thông. Nhưng là ở mặt ngoài, ta cũng là cười nói: “Ta nhớ rõ là mình chưa có đáp ứng muốn gả cho chàng.” Nếu như thật sự chỉ có một đoạn thời gian, như vậy mặc dù tan nát cõi lòng thành tro, ta đều không thể ở trước mặt hấn vì người khác mà thương tâm ảm đạm, có lẽ thật sự chỉ có giờ phút này. Cứ như vậy đi, dựa sát vào hấn, tham luyến ảm áp cuối cùng, cầu nguyện đường có thể dài hơn một chút. “Nàng không đáp ứng, như vậy ta liền đem nàng cột vào người ta, không bao giờ cho nàng rời đi nữa.” Đó là hấn nói vui, nhưng là nghe vào trong tai, ta lại cảm thấy có một loại cảm giác kinh hãi khó hiểu. Nếu như sự tình thật sự tới tình trạng đó, hấn thật sẽ làm như vậy sao? Tầm mắt của ta nhìn thẳng vào hấn, không tự chủ được bật thốt lên hỏi: “Nếu là ta phải hận chàng thì sao?” “Còn nói không suy nghĩ miên man.” Hấn mạnh búng lên trán ta một cái, cười đến cực kỳ sùng nịch. “Ta nói là nếu.” Ta lại cố chấp muốn một đáp án. Hấn ôm ta càng chặt, vùi đầu ở đầu vai của ta, rầu rĩ nói: “Chúng ta sẽ không như vậy, chúng ta sẽ sống thật vui vẻ, ta sẽ làm cho nàng hạnh phúc. Liều Lãng, tất cả đều đã qua, ta đã bỏ lỡ nhiều năm như vậy, cho nên ta sẽ không để ỉn tiếp tục bỏ qua nữa. Mặc kệ là như thế nào, ta đều không cho phép chúng ta đi trên con đường trước kia nữa, cho nên nàng cũng không được phép suy nghĩ miên man mang nữa.” Đáy lòng rất chua chát, có một loại cảm giác bị ai chậm rãi lan tràn, từ đáy lòng cho đến hốc mắt, sau đó nước mắt liền như vậy chảy xuống, kim lòng không được. Ta nghĩ rằng hôm nay ta đã khóc cạn nước mắt rồi, nhưng lại không nghĩ tới thì ra vẫn còn, chính là chỉ duy nhất một ngày hôm nay mà thôi, ta cho phép mình tùy ý rơi lệ, cho phép mình yếu đuối. Giờ phút này, ta đã phân không rõ nước mắt này là vì Tiêu mà rơi, hay còn là vì Dục ca ca. Thật sự phân không rõ, nghe hấn nói vậy, lại nghĩ tới lời nói của Dục ca ca, sau đó liền không tự chủ được mà rơi nước mắt. “Như thế nào lại khóc?” Hấn hơi hơi nhú mày, tràn đầy thương yêu. “Ai kêu chàng đột nhiên nói những lời này, là chàng chọc ta khóc.” tay ta đầm đẩm vào ngực hấn, tùy ý làm nũng, tùy ý tùy hứng. Nếu con đường này có thể vĩnh viễn dài, như vậy ta có lẽ sẽ có thể ích kỷ tựa vào hấn như thế này, cho đến cuối cuộc đời. Giờ phút này, ta cuối cùng cũng cảm nhận được câu nói kia, hận không thể trong thời gian chớp mắt cùng hấn nắm tay nhau sống đến già. Đáng tiếc đường luôn luôn có cuối đường, mà thời gian cũng không có khả năng trong chớp mắt. Chúng ta dĩ nhiên đã đi tới hoàng cung, nhìn tường thành màu đỏ thẫm kia, ánh mắt của ta có chút đau thương, tâm cũng là rất nặng nề. Bên trong này chứa rất nhiều điều lớn lao, ta đã từng hy vọng vĩnh viễn rời đi nơi này, nhưng là vận mệnh lại làm cho ta không thể không lại một lần nữa đặt chân

vào, thậm chí vĩnh viễn đều không thể rời đi được. Trở về rốt cuộc là đúng hay là sai? Ta mê mang, vốn đang có một mục tiêu như vậy, giờ phút này lại giật mình mất đi phương hướng. “Tiêu, ta đem Nam Mạch quốc tặng cho chàng được không?” Ta nghiêng đầu, nhìn hần. Ánh sáng mỏng manh chiếu lên người hần, tạo lên một vầng sáng nhàn nhạt, làm cho hần thoát nhìn càng thêm chói mắt, hần tựa hồ trời sinh liền đứng ở trên đỉnh, oai phong một cõi. Cười mê người, mang theo mị lực không ai có thể chống đỡ nổi, còn có khí chất tôn quý bẩm sinh, hần như vậy nếu không có ta, hần là cũng sẽ sống rất tốt. Liền giống như lúc trước, mặc dù không có ta, hần vẫn như cũ là lục Vương gia huyênh hoang mà kiêu ngạo. “Nghĩ thông suốt rồi sao?” Hần cười khê, nói vô cùng phong tình vạn chủng “Quyết định gả cho ta?” Hần, giống như hiểu lầm ý tứ của ta thì phải? Ta là muốn nói đưa cho hần, sau đó ta rời đi. Thôi, đúng là vẫn không đành lòng nói ra khỏi miệng, vì thế thản nhiên nói: “Tiêu, mọi người ở lại Nam Mạch nghỉ ngơi mấy ngày, sau về Đông Hải đi.” “Liền như vậy vội vã đuổi ta trở về sao?” trong ánh mắt của hần mang theo ý cười “Nàng không muốn ở bên ta sao?” “Chàng nếu ở rể Thu gia, ta rất thích ý cùng chàng ở một chỗ.” Ta có chút ác ý nói. “Ừm, chủ ý cũng không tồi, vậy để ta trở về suy nghĩ một chút. . . .” Hần nhưng lại nói như thế, quả là chuyện lạ. Cảnh lúc này thật sự là hài hòa, nhưng là tâm của ta cũng là càng ngày càng nặng nề...

208. Q.3 - Chương 209: Gia Chủ Minh Gia

Ta, rốt cục cũng đường đường chính chính trở về nơi mình đã sinh ra. Nhưng trong lòng không khỏi cô đơn, trong hoàng cung rộng lớn như vậy, thanh nhã sạch sẽ như vậy, trừ bỏ cung nhân ở ngoài ra, cũng chỉ còn lại có một mình ta. Loại cảm giác trống vắng này, làm cho con người ta sợ hãi. Ta không thể tưởng tượng được những năm tháng về sau, mình sẽ vượt qua như thế nào?

Văn Mặc đã an bài tốt tất cả, bởi vì Dục ca ca mất đi, cho nên trong vòng ba tháng cả nước không thể có hoạt động vui mừng gì, dù sao hần cũng là người đã nhìn ta lớn lên, mặc dù chuyện đã cách đây rất nhiều năm rồi, nhưng cũng có thể chuẩn xác nghiên ngẫm ra tâm ý của ta. Mà ngay cả ngày chính thức đăng cơ của ta cũng an bài vào nửa năm sau, nhưng thiệp mời đã được gửi đến các nước xung quanh rồi. Cơ Lưu Tiêu ở Nam Mạch quốc được mấy ngày sau đã trở về Đông Hải quốc, trước khi đi hần nói ta chờ hần, mà ta cũng không có đáp lời hần. Thì ra chuyện xảy ra ngày đó lại để lại cảm giác khó tả như thế này. Gió vẫn như trước lạnh thấu xương, ta đứng trước tấm cung mà mình từng ở, nhìn đến một đồng tàn tường thành bị đổ nát, bất động thật lâu. Tại chính nơi này, ta từng kiên quyết nói với hần, đừng đi tìm ta, bởi vì sẽ có một ngày ta trở về. Mà nay, có người đề nghị ta đem nơi này sửa chữa lại, nhưng ta lựa chọn giữ lại tất cả như cũ, mặc kệ như thế nào, thì nơi đây cũng được coi như là nơi đã chứng kiến một đoạn thời gian trước kia của ta, nên ta không muốn nó hoàn toàn bị phá hủy. “Nguyệt nhi.” Không biết là đã qua bao lâu, một giọng nói trong trẻo, mà réo rất vang lên bên tai ta. Ta không khỏi quay đầu lại, đã nhìn thấy một đôi mắt trong suốt như hồ nước mùa thu. Người tới một thân cẩm bào màu tím, hoa văn màu đen chìm nhìn rất nổi bật, tóc dài tùy ý dùng một cây trâm ngọc lưu ly màu tím cài lên, trên tay cầm một cây tiêu màu tím, rõ ràng đây chính là Minh Cẩm Lạc. “Lạc sư huynh.” Ta dừng lại một chút, mới lên tiếng gọi. Trong thiên hạ này, có thể đem ngọc lưu ly màu tím hiếm có làm thành trâm ngọc đẹp đến vậy, trừ bỏ Minh gia ra, thì còn có thể có mấy người làm được đây? Minh Cẩm Lạc, rõ ràng là một thương nhân, nhưng là ông trời lại cố tình cho hần có một khí chất trong sạch, hồn nhiên như vậy, khuôn mặt sạch sẽ, giọng nói trong vắt, mà ngay cả đôi mắt cũng trong suốt như hồ nước mùa thu. Sau khi khôi phục lại thần trí, ta cũng cuối cùng đã biết hần là ai. Hần là sư huynh của ta cùng Dục ca ca, sau khi ta đi khỏi Vu Y tộc ba tháng, hần cũng rời khỏi nơi đó. Mà chuyện về hần, ta là do từ trong miệng người khác mà biết được. Bởi vì bệnh của nữ tử mà hần yêu thương, hần mới đi tới vu y tộc học y, vu y tộc có quy định, muốn xin vào học, cũng không hề có gì khắc khe, phân biệt, cho nên Minh Cẩm Lạc học là y, Dục ca ca học là độc, mà ta lại là một ngoại lệ. Mà có một lần ta vì chiếc trâm ngọc lưu ly màu tím kia, mà trốn vào một căn phòng, vô tình gặp được hần. “Không hỏi ta vì sao tới tìm muội à?” Thanh âm trong trẻo mà réo rất một lần nữa vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của ta, trong con ngươi ấy vẫn là một cổ ôn nhu khó thấy, cả người hần đều tràn ngập một loại trong sáng, cứ như tiên nhân ở trên chín tầng mây không vướng một chút khói lửa trần gian. Nếu như không biết hần, ai lại có thể nghĩ hần nhưng lại là chủ nhân của thiên hạ thủ phủ – Minh gia đây? Không biết là nữ tử hần yêu kia đã trị được bệnh chưa? Ta nhẹ nhàng nở nụ cười nhợt nhạt “Có thể làm cho gia

chủ Minh gia tôn quý hạ mình đến đây, đã là vinh hạnh của Nam Mạch quốc. “Tiểu Nguyệt nhi, lần nào cũng đem sư huynh ra làm trò tiêu khiển như vậy sao?” Hắc cười khê, tiếng cười rất dễ nghe. Chúng ta mặc dù ở chung chỉ có ba tháng, nhưng cũng có thể xem như là tri kỷ. Lấy cá tính trước kia của ta, cho dù chỉ ở chung ba ngày, sợ cũng đủ làm cho người ta nhức đầu rồi. Ngày đó, ta căn bản không biết Minh Cẩm Lạc là gia chủ của Minh gia, chỉ biết hắn là một nam tử vì người yêu mà học y. “Tốt lắm, sư huynh tìm Nguyệt nhi có chuyện gì ...” Ta nghiêm trang hỏi. Hắc nhìn ta ngừng cười, còn chân thành nói: “Chúng ta có thể nói chuyện được không? ...” “Ừm, sư huynh mời đi theo ta.” Ta gật đầu, dẫn hắc hướng đến một đình viện yên tĩnh. Từ sau khi hắc xuất hiện, ta biết hắc nhất định có việc mới đến. Mà ta sợ dĩ không hỏi hắc vào bằng cách nào, là vì biết rằng thiên hạ này sợ không có nơi nào mà Minh Cẩm Lạc không đến được. Minh Cẩm Lạc võ công cao đến mức nào, không có ai biết rõ, cũng giống như người trong thiên hạ không thể biết Minh gia rốt cuộc có bao nhiêu tài phú, chỉ mơ hồ biết rằng đa phần là thuộc sở hữu của hắc. Có lẽ hắc thật là tiên nhân đầu thai chuyển thế cũng không chừng. Đến u lan uyển, kêu người dọn bàn bày rượu lại mang lên vài món điểm tâm, sau đó liền cùng Minh Cẩm Lạc uống rượu trò chuyện. Ta tự mình vì hắc rót đầy một chén rượu, nâng chén nói: “Sư huynh, như thế này nói chuyện được rồi chứ?” Ở nhiều phương diện, Minh Cẩm Lạc phi thường chú trọng, cho nên trước kia thường xuyên bị sự tấn mạn của ta khiến cho dở khóc dở cười. “Tiểu Nguyệt nhi giờ đây đã thật sự trưởng thành.” Hắc cũng nâng chén, cùng ta nhẹ nhàng chạm cốc sau liền chậm rãi nhấp từng hớp. Ta kiên nhẫn chờ đợi, đợi hắc chủ động mở miệng. Uống xong chén rượu, hắc mới sâu kín mở miệng “Các người thật sự đã đi tới bước đường này rồi sao.” Ta cầm chén rượu hơi run run, cổ trắn định hỏi: “Ý sư huynh là gì?” “Người cùng Tế Du.” Hắc nhìn thẳng vào ta, thần nhiên nói “Có lẽ là do vận mệnh sắp đặt, mặc kệ là thế nào đi nữa, các người vẫn không thoát được.” “Sư huynh, Hắc y nhân ở Phương Hoàng sơn của Đông Hải quốc ngày ấy là huynh sao?” Ta sâu kín mở miệng hỏi. Ta cảm thấy Minh Cẩm Lạc hình như là biết hết tất cả. Hắc hơi hơi gật đầu “Là ta...” Thì ra thật sự là hắc, trách không được ta lại có cảm giác quen thuộc như vậy, nhưng ta lại cứ như thế rời đi. Mà ngay cả Dạ Khuynh Thành cũng không phải là đối thủ của Minh Cẩm Lạc. “Sư huynh, huynh biết tất cả đúng không?” Nếu hắc không biết tại sao phải cứu ta? Nhưng nếu hắc biết, thì làm như thế nào mà biết được? Minh Cẩm Lạc bắt tay vào thưởng thức cái chén, cứ vậy mà không một chút để ý ... “Biết thì thế nào? Ta chung quy cũng chỉ có thể làm người ngoài cuộc.” “Bởi vì huynh biết tất cả, cho nên mới muốn ta tránh được càng xa càng tốt sao?” Ta chợt nhớ tới câu nói kia, đã rất nhiều người nói với ta như vậy. Nay xem như ta đã hiểu được vì sao hắc lại nói với ta như vậy. Hắc không nghĩ rằng chúng ta sẽ gặp lại, không nghĩ rằng chúng ta như thế lại thật sự tàn sát lẫn nhau. Chính là hắc làm cách nào phân biệt được một người trúng cổ lẳng quên? Minh Cẩm Lạc ngẩng đầu nhìn ta, vẫn bình thần nói “Đúng. Ta không muốn cho các người gặp mặt. Nhưng vận mệnh dường như đã sớm an bài, mặc kệ con người có giấy giữa thế nào, thì vẫn theo quỹ đạo mà xoay.” “Vậy huynh làm sao mà biết được ta là Thu Tịnh Nguyệt?” Ta vẫn không thể hiểu được làm sao hắc biết được. “Xác thực là ngay từ đầu ta cũng không biết, nhưng ta gặp một người.” Hắc im lặng một lúc, mới nói: “Nếu dựa theo mệnh cách của một người mà xem, như vậy liền biết được tất cả.” Mệnh cách? Thế gian thực sự loại này sao? Ta trước giờ vẫn không hề tin. “Sư huynh gặp ai?” Ta lo lắng truy vấn. “Một cao nhân. Thế gian này có rất nhiều chuyện, chúng ta nghĩ mãi cũng không ra, nhưng nếu chúng ta từng học cách xem sắc mặt, biết xem số tử vi có thể biết được khí hậu ngày mai, mà người kia học được đủ thâm, đủ thấu triệt. Hắc có thể rõ ràng nhìn thấu mệnh cách của một người. Tuy rằng biết được nhiều, nhưng hắc cũng hiểu được có một số việc dù thế nào đi chăng nữa đều không có thay đổi được.” Minh Cẩm Lạc khê thở dài “Cho nên hắc đáp ứng giúp ta tìm ra chuyện của các người, điều kiện là chỉ cho phép ta ở tại chỗ nhìn, không được nhúng tay vào. Lần cứu người ở Phương Hoàng sơn kia đã phạm vào điều kiện của hắc, chính vì thế mới làm cho các người mất đi cơ hội duy nhất có thể giải hòa.” “Hắc nói đó là vận mệnh, nhất định ta sẽ gặp hắc, cũng nhất định ta sẽ bởi vì muốn giúp các người mà làm cho các người mất đi cơ hội duy nhất kia, hắc cũng nói về sau nếu ta còn cưỡng cầu nữa, kết quả có lẽ sẽ tệ hơn, cho nên ta không dám nhúng tay.” Nói xong lời ấy, đôi mắt trong suốt của hắc lại chứa một tầng áy náy. Nghe vậy, ta lẳng ngốc đây ngạc nhiên nhìn về phía hắc, nhẹ nhàng mà hỏi: “Sư huynh, huynh thật sự tin tưởng mấy thứ này sao? Vận mệnh sao? Chẳng lẽ đã sớm an bài rồi sao, mặc kệ là thế nào cũng không thể thay đổi được sao?” “Vốn ta cũng không tin, nhưng Nguyệt nhi này, thế gian có rất nhiều điều không thể giải thích được, chờ tới lúc người tự mình cảm nhận được, khi ấy người không thể không tin.” Thanh âm hắc lại réo rắt như trước, nhưng lại chứa một loại mù mịt khó nói. Ta trầm mặc không nói, uống một ly rồi lại một ly. Rượu diều hương ở đầu lưỡi lan tràn, nhanh chóng đi vào yết hầu, một loại lửa nóng chậm rãi ngưng tụ, sau đó thổi quét toàn thân. “Sư huynh, nói cho ta biết chuyện của Dục ca ca được không?” Một lúc sau, ta tràn ngập hi vọng hướng người ngồi đối diện sâu kín mở miệng.

Ta muốn đem hết những ý nghĩ chưa thông mang ra giải thích rõ ràng, không muốn nghĩ đến chuyện ân oán oán trước kia nữa, nhưng vẫn không thể buông xuống nghi vấn trong lòng. Vân Tế Du có rất nhiều điều mà ta không biết, cho nên có đôi khi ta thậm chí không thể phân rõ người nào mới chân chính là hần, là Dục ca ca của ta, là Vân Tế Du vô tình, hay là Cơ Lưu Hiên với nụ cười vô hại? Ngay cả thân thể của hần, ta cũng hoàn toàn không biết gì cả. Minh Cẩm Lạc cầm Liễm Vân tiêu đặt vào lòng bàn tay ta: “Đây là Vân Tế Du để lại cho ngươi.” Đợi ọi chuyện sáng tỏ, ta mới đột nhiên nhớ tới, Liễm Vân công tử là một trong Tứ công tử trên giang hồ, mà đoạn thời gian kia đã phát sinh như thế nào ta cũng đã quên mất. Cho nên Liễm Vân công tử từ đầu tới cuối đều là Vân Tế Du, mà không phải là Cơ Lưu Hiên thật sự trước kia, trách không được Tô nương cũng không biết. . Liễm Vân, Liễm Vân? Chẳng lẽ dù là trùng cổ lãng quên, nhưng trong tiềm thức Vân Tế Du vẫn có cảm giác không kiềm chế được này sao? Liễm Vân tiêu là do tử ngọc quý báu chế thành, tính cả cây trâm tử ngọc lưu ly trên đầu Minh Cẩm Lạc là cùng một loại, nắm trong tay phi thường ấm áp, khó trách có tiền cũng khó mà mua được. “Huynh đã gặp qua Dục ca ca ?” Ta không khỏi thốt ra. Minh Cẩm Lạc gật đầu nói “Ừm, khi hần bắt đầu thực hiện kế hoạch, ta đã gặp hần, nhưng hần chỉ bảo ta đem Liễm Vân tiêu giao cho ngươi.” Tay nhẹ nhàng vỗ về Liễm Vân tiêu, ta nhẹ giọng nói: “Dục ca ca, ta hiểu được, cái gì cũng đều hiểu được .” Cuộc sống nửa năm trong giang hồ kia mới là thứ chân chính mà nội tâm hần muốn, Liễm Vân công tử kia mới là người chân chính hần muốn trở thành, nhưng hạnh phúc của chúng ta trong lúc ấy dù tốt đến mấy rồi cũng sẽ như hoa trong gương, trắng trong nước, mờ ảo rồi thoát phá một cái, cuối cùng chỉ có thể trở lại sự thật, sau đó không thể không đối mặt với những chuyện mình không muốn đối mặt kia. Hần cũng không thể không trở về là Vân Tế Du mà hần không muốn biến thành kia. Một khi đứng ở vị trí kia, chúng ta chỉ có thể là địch nhân. Nếu lúc trước ta biết tất cả, ta tuyệt đối sẽ không đối với hần như vậy, sẽ không khinh thường hần, cũng sẽ không không để ý tới hần, nhưng là lúc trước ta cái gì cũng không biết, mới có thể lãng phí nửa năm như vậy. Tay không khỏi cầm chặt Liễm Vân tiêu, trong lòng tràn ngập cảm giác bị ai. Minh Cẩm Lạc cũng thở dài, “Nguyệt nhi, Tế Du bảo ta, hần không muốn nói cho ngươi tất cả mọi chuyện, nhưng ta cảm thấy ngươi có quyền biết, ít nhất ngươi phải hiểu được rằng hần chưa bao giờ... muốn tổn thương ngươi.” “Ừm, muội muốn biết tất cả.” Ta kiên định gật đầu, mắt chờ đợi nhìn về phía Minh Cẩm Lạc. Hần đứng dậy, đứng ở cuối hành lang, mắt sâu kín nhìn vào phía trong viện “Nguyệt nhi, phụ thân của Tế Du từng là một quan viên ở Nam Mạch quốc, bởi vì bị người hãm hại mà nhà tan cửa nát. Mẫu thân của Tế Du mang theo hần chạy nạn, trong một lần đuổi giết, hần cùng mẫu thân thất lạc, mẫu thân hần được người của Vu Y tộc cứu, mà hần lại bị một đám ác danh dẫn về, nói đến mới thấy lạ, đám ác nhân kia rất thích hần, đối với hần rất tốt. Cho nên khi nhóm người kia bị phụ vương, mẫu hậu của người phái người sát hại, hần thật sự rất hận, hận bọn họ vì sao cứ một lần rồi lại một lần cướp đoạt hạnh phúc của hần, cái loại hận thù này từ lúc phụ thân hần bị hại đã nảy sinh, sau lần đó lại trở nên càng sâu đậm. Sau này hần vô tình tìm được mẫu thân hần, cho nên liền ở lại Vu Y tộc. Mà Mật nhi là nữ nhi của nam tử đã cứu mẫu thân hần, nam tử trung niên kia mất vợ, sau lại cưới mẫu thân Tế Du. Cho nên Mật nhi cùng hần không có quan hệ huynh muội huyết thống. Hần bởi vì cảm tạ nên luôn thương yêu chăm sóc Mật nhi thân thể nhu nhược.” Thì ra lại có một đoạn thời gian như vậy sao? Nếu là ta, ta cũng sẽ rất hận, lần đến Trung Nguyên này lại không ngờ làm ra một đoạn cừu hận như thế. Trong lòng không khỏi co rút một trận, tay nắm Liễm Vân tiêu càng chặt, ta nhìn Minh Cẩm Lạc, thản nhiên hỏi: “Mật Nhi thích hần, cho nên tình nguyện hạ độc chính mình, làm cho thân thể càng suy yếu, để muốn đổi lấy hần chăm chú quan tâm sao?” Lúc đoán Mật Nhi trúng độc, ta thủy chung không hiểu, mà giờ phút này lại đột nhiên rõ ràng. “Có thể là vậy, cũng có thể không phải. Thân thể Mật Nhi xác thực suy yếu, từ nhỏ cần dùng một loại độc để duy trì. Sau lại vì muội xuất hiện, Tế Du cùng muội rời đi, mà thân thể của nàng ta cũng chậm rãi tốt lên, nhưng có lẽ nàng ta sợ sau khi Tế Du biết nàng ta đã hết bệnh rồi, sẽ không giống như trước yêu thương nàng ta nữa, cho nên nàng ta tự mình uống vào một loại độc khác.” Minh Cẩm Lạc không khỏi quay đầu nhìn phía ta “Thứ Tế Du học là độc, không phải y, cho nên cũng phát hiện ra điều gì không đúng. Cho đến sau này mới biết.” Đầu là vì yêu, Mật Nhi như thế, Vũ Liên Nhi cũng như thế, chẳng lẽ nữ nhi Vu Y tộc đều cực đoan như vậy sao? Nhưng có lẽ chắc là ai cũng sẽ như vậy thôi, trong tình yêu vốn không biết được ai đúng ai sai, chỉ có là yêu hay không yêu mà thôi. Ta lẳng lặng nhìn Minh Cẩm Lạc, đợi hần tiếp tục. “Hần cùng muội quay về Nam Mạch vốn muốn lợi dụng muội để báo thù, nhưng lại vô tình thật sự thích muội. Quan điểm duy nhất giữa Phụ vương, mẫu hậu của muội cùng, đó chính là không muốn để uội biết tất cả mọi chuyện, cho nên mới sẽ ở lúc muội vụng trộm ra ngoài chơi mà giải quyết vấn đề. Lần Mật Nhi tới tìm muội, không phải là để giúp muội, mà là muốn uội xem một màn kia, để uội hận Tế Du.” Theo Minh Cẩm Lạc nói, ta cũng đã hiểu rõ, từ lúc biết Mật Nhi thích Vân Tế Du liền biết lòng của nàng nghĩ gì. Chính là khi đó ta

căn bản đã hiểu lầm tất cả, cho nên mới nghĩ nằng đến để giúp ta. Kỳ thật ta đã hiểu ra rất nhiều chuyện, nhưng khi nghe được người khác nói, không khỏi cảm thấy chua xót. Ta quay đầu nhìn rừng mai cách đó không xa, nhìn những đoá hoa mai nở rộ kia, nhưng sao hoa mai lại biến thành gương mặt của Dục ca ca, có mỉm cười, có sùng nịch, có tức giận, cũng có trêu tức, đem toàn bộ cảm xúc của một người lần lượt hiện ra. Tiếng Minh Cẩm Lạc vẫn thản nhiên vang lên như trước, giống như gió xuân nhu hòa “Sau đó muội rời đi, hần đem người thân tính dịch dung thành bộ dáng chính mình, còn mình lại rời khỏi Nam Mạch, khi đó hần rất tức giận Mật Nhi, cho nên khi Mật Nhi đuổi theo hần muốn đi cùng, hần đem phó chân liên đeo vào chân Mật nhi. Khi đó lại xảy ra việc đắm thuyền, hoàn toàn đoạn tuyệt tất cả, cho nên không có người nào biết hần đã biến thành Cơ Lưu Hiên. Nhưng vận mệnh chính là như thế. Nếu không phải hần để cho Mật nhi mang theo phó chân liên, thì Thiên Ngự cũng sẽ không phải vì muốn cởi bỏ phó chân liên cho Mật nhi mà tìm tới băng ngưng kiếm, như vậy cũng sẽ không đánh bậy đánh bạ đem muội mang về Nam Mạch quốc, muội cũng sẽ không khôi phục lại trí nhớ. Tể Du cũng không dùng kế hoạch quyết tuyệt để giải quyết tất cả.” Vận mệnh sao? Thật đúng là vận mệnh sao? Nhân quả tuần hoàn, chuyện tự mình làm thì tự mình sẽ gánh lấy hậu quả. Giờ phút này, ta dù không muốn cũng phải cảm thán cho sự thật phũ phàng này. “Cho nên sau khi Dục ca ca cứu muội, liền quyết định giải quyết tất cả, hần gạt ta nói muốn đi cực nam xem ánh sáng rực rỡ của nơi đó, mà chính mình lại tìm cách đem toàn bộ Nam Mạch quốc trả lại uội, phải không?” Ngửa đầu, chậm rãi cảm nhận xung quanh, rốt cuộc chỉ nghe thấy thanh âm thanh lãnh của chính mình vang lên tứ phía. “Thiên Ngự vì bảo hộ Mật nhi mà quyết định giết muội, mà muội cũng vì báo thù chi tâm, nên mới có kết quả như bây giờ. Khi Tể Du liền biết được tất cả thì đã không thể tránh được nữa, cho nên hoạch định tất cả, mà trận chiến ở Kỳ sơn kia, là do hần sơ sẩy, hần không nghĩ tới Mật nhi lại có liên hệ với Vũ Liên Nhi, nhưng sau hần nghĩ lại, như vậy cũng tốt, theo tâm tư của muội, có lẽ có thắng có bại mới sẽ không hoài nghi. Vốn hần không nghĩ để uội biết, nhưng là Thiên Ngự lại cố tình tiết lộ.” Minh Cẩm Lạc không khỏi than nhẹ “Ta muốn ngăn cản Tể Du, nhưng vì lần nói chuyện đó với hần mà thay đổi chủ ý, xác thực tình trạng giữa hai người các người cũng không thể nào trở lại như trước được nữa, mà dù có trở về đi chăng nữa, cũng sẽ từng bước trở thành thế cục này, hần không muốn tổn thương muội, cũng không muốn làm thương tổn cả hai, nên mới lựa chọn cắt đứt tất cả liên quan giữa hai người. Thù hận của người đó cũng sẽ tùy theo mà đình chỉ.” “Vậy việc lộ ra chuyện Vũ Liên Nhi dùng mê hồn cũng là Dục ca ca gây nên phải không?” Ta nhẹ giọng hỏi “Vũ Liên Nhi cùng Mật nhi là thông qua vu y tộc mà có liên hệ, nếu Dục ca ca đã biết chuyện giữa Mật nhi cùng Vũ Liên Nhi, hần tất nhiên sẽ không làm cho Mật nhi tiếp tục cùng nằng ta có liên hệ, mà hần nhân cơ hội này sắp đặt một cái bẫy, để Vũ Liên Nhi ngây ngốc lộ ra một ít tin tức uội phải không?” Lúc trước nếu không phải là vì Vũ Liên Nhi ở trước mặt ta biểu diễn thân mật cùng Cơ Lưu Tiêu, cũng sẽ không vô tình nói ra việc nằng làm cho Cơ Lưu Tiêu luôn mang theo vật gì đó bên người, nếu không phải nằng ngây ngốc tin tưởng ly tâm thảo thật sự có thể giết người vô hình, nằng cũng sẽ không tới giết ta, nếu không phải nằng muốn giết ta, ta cũng sẽ không nhận ra hương vị của ly tâm thảo y hệt hương vị trên người Cơ Lưu Tiêu, cũng sẽ không đem tất cả liên hệ đều giải thích rõ ràng, rồi thật sự giải được mê hồn. Lúc trước ta nghĩ tất cả đều là do trùng hợp, giờ nghĩ lại người lừa nằng ly tâm thảo có thể giết người, vô hình lại chính là Dục ca ca. Vũ Liên Nhi tuy là người của vu y tộc, nhưng bởi vì được giáo dục trở thành thánh nữ, nên thứ duy nhất nằng học được chỉ là mê hồn. “Thì ra tâm tư Nguyệt nhi kín đáo như thế. Khó trách Tể Du phải lo lắng thiết kế mọi chuyện, hần quả nhiên hiểu rõ muội, biết làm thế nào để muội mới không hoài nghi.” Minh Cẩm Lạc nhìn ta lúc lâu, mới gật đầu nói: “Việc Vũ Liên Nhi cũng là do Tể Du cung cấp manh mối uội.” “Nhưng là hần có nghĩ rằng làm như vậy muội sẽ vui vẻ sao?” Ta nhẹ vỗ về Liễm Vân tiêu, trong lòng một mảnh tịch liêu. Hần lao lực tâm tư như thế, cũng chỉ vì muốn đem tất cả quang minh chính đại trả lại cho ta. “Nhưng Tể Du biết, Nguyệt nhi của chúng ta rất dũng cảm.” Minh Cẩm Lạc đi tới bên cạnh ta, xoa đầu ta, ôn nhu nói: “Cho nên Nguyệt nhi nhất định sẽ dũng cảm mà tiếp tục sống, phải không?” “Ừm.” Trầm mặc lúc lâu, ta mới nhẹ nhàng mà đáp. Dục ca ca, người sợ ta cũng sẽ đi cùng người, mới có thể nói ta dũng cảm sao? Ta không khỏi khe khẽ thở dài trong lòng. Nghe vậy, Minh Cẩm Lạc cười khê “Ngoan, thế này mới không cô phụ nỗi khổ tâm của Tể Du chứ.” “Ừm.” Ta đáp nhẹ. Trầm mặc lúc lâu, Minh Cẩm Lạc lại chân thành nói: “Nguyệt nhi, về sau nếu có chuyện gì cần sư huynh hỗ trợ, cứ việc nói ra nha.” “Sư huynh, huynh cũng không cần phải áy náy gì, theo như lời của huynh đã nói, có lẽ tất cả đều đã định sẵn rồi.” Ta thản nhiên trả lời. Chúng ta cứ như thế lẳng lẳng nhìn nhau mà không nói. Lúc lâu sau, ta đột nhiên nhớ tới một chuyện khác, liền hỏi: “Vũ Liên Nhi mất tích, sư huynh có biết là ai đem nằng đi không?” “Nguyệt nhi, sư huynh cũng không phải chuyện gì cũng biết a~, không phải chuyện của các người nên ta cũng không quan tâm lắm.” Quả nhiên ngay cả hần cũng không biết. Nhưng Vũ Liên Nhi

là do ai mang đi chứ? Nếu là người vu y tộc mang Vũ Liên Nhi đi, hẳn là Minh Cẩm Lạc sẽ biết. “Có lẽ có một người có thể giúp muội.” Minh Cẩm Lạc ở bên tai ta nhẹ nhàng nói. Ta ngẩng đầu nhìn hắn. “Là ai?” Hắn nhìn ta, trong mắt có tia vài tia cười yếu ớt “Nguyệt nhi, đừng quên Cẩm Hoàng là thánh chủ của Hồng Lô Vong Vũ, tổ chức tình báo lớn nhất thiên hạ.” “Cẩm Hoàng?” Ta không khỏi giật mình nói: “Nàng cũng đến đây sao?” Ta cùng Cẩm Hoàng từ sau lần chia tay đó cũng chưa có gặp lại, ngắm lại cũng đã gần ba năm. “Ừm, Cẩm Hoàng cũng đến đây. Đợi lát nữa ta kêu muội ấy tới gặp muội.” Minh Cẩm Lạc hơi hơi sùng nịch nói. Ta vui vẻ kéo ống tay áo hắn nói “Vẫn là đưa muội đi gặp nàng đi. Chúng ta đi liền bây giờ luôn nha~” Từ sau ngày đó, ta không có bước ra khỏi hoàng cung một bước, nay có thể nhìn thấy cổ nhân, tâm tình không khỏi thoải mái vài phần. Minh Cẩm Lạc điềm điềm cười nói “Theo ý muội vậy.” Trên đường đi, ta mới biết được Hồng Lô Vong Vũ tuy rằng là Cơ Lưu Tiêu lập ra, nhưng chuyện nơi đó hẳn cũng không có nhúng tay vào, cho nên nói chủ nhân của nó vẫn là Cẩm Hoàng, hơn nữa từ sau chuyện ở Tây Việt quốc, Cơ Lưu Tiêu cũng chưa có nói sẽ thu hồi. Mặc dù hẳn thật sự muốn thu hồi đi nữa, dựa vào tài phú của Minh gia, nếu lập thêm một Hồng Lô Vong Vũ cũng không thành vấn đề.

209. Q.3 - Chương 210: Cữu Biệt Gặp Lại

Căn phòng mộc mạc lại sắp xếp rất sáng tạo, mùi thơm nhẹ nhàng quanh, trên án thư là một bức họa chưa được hoàn chỉnh, mà bối cảnh chính của nó là lúc đầu mùa xuân, bên án thư, một nữ tử áo trắng đứng tựa vào khung cửa sổ, bạch y xinh đẹp trên người nàng theo từng cơn gió mà lay động, tóc đen không bị bó buộc mềm mại buông ở sau lưng, cứ nhẹ nhàng lặng lẽ như thế, cứ như một chút động đậy sẽ bừng tỉnh mà hoá thành tiên. Nghe thấy tiếng bước chân của chúng ta, nàng hơi hơi xoay người, dựa vào cạnh cửa sổ cười lạnh nhạt mà nhìn chúng ta “Ca ca, Liễu Lăng, các người đã đến.”

Giờ phút này trên người Cẩm Hoàng cũng toát lên một khí chất tương tự Minh Cẩm Lạc, quả nhiên là người một nhà, tâm tính luôn có vài phần tương tự. “Cẩm Hoàng, đã lâu không thấy.” Ta nhìn nữ tử trước mắt, tươi cười sáng lạn. “Hai muội đã lâu không gặp, cùng nhau tán gẫu đi.” Minh Cẩm Lạc ôn hoà cười nhìn chúng ta xong liền lui ra ngoài. Cẩm Hoàng đi qua án thư, đi tới bên cạnh ta, cười khê “Ừm, lâu rồi không gặp.” Hiện tại chúng ta đều đã không còn như lúc trước nữa, khi đó là thường thức cùng lợi dụng lẫn nhau, mà nay đã qua nhiều năm, cả hai trong lúc đó chỉ còn là một chút tiếc nỗi. “Người vẫn tốt chứ?” Nàng lôi kéo ta, tới nhuyển thấp ngồi xuống. Ta biết nàng hỏi cái gì, vì thế hơi chua xót nói: “Cẩm Hoàng, ta hiện tại mới hiểu được cảm giác của người cùng người đó lúc trước, cái loại cữu hận này nếu không có một phương pháp kiên quyết triệt để, hẳn sẽ không dừng lại được, nhưng đến cuối cùng lại càng tạo thương tổn lớn hơn. Cảnh Tiềm Trần chết ở trong lòng người, mà Dục ca ca của ta cũng đã chết ở trong lòng ta. Bọn họ đều là người quá mức lý trí, so với chúng ta, thì họ đã sớm nhìn rõ, cho nên mới có thể kiên quyết như vậy.” Lúc trước giữa Cẩm Hoàng cùng Cảnh Tiềm Trần mặc dù có hận, nhưng là do yêu mà nên, cũng vì yêu mà chết. Mà ta cùng Dục ca ca lại không giống thế, cữu hận giữa chúng ta không chỉ có là chuyện giữa hai người, mà là quốc thù gia hận, cũng không phải chỉ nghĩ là có thể vượt qua. Hẳn hiểu rõ tất cả, cho nên mới dùng cái chết của mình đổi lấy cuộc sống của ta, chặt đứt tất cả ân oán. Ta không thể tưởng tượng được nếu kết cục lần đó không phải là như vậy, thì ta sẽ đối với hắn như thế nào? Có thể vì yêu mà phản bội quốc gia của chính mình không? Hay là vì trách nhiệm trên người mà giết hắn? Kỳ thật lựa chọn nào với ta mà nói đều rất thống khổ, cho nên hẳn làm như vậy là thay ta lựa chọn, cũng thay ta hoàn thành tất cả. Hẳn như vậy, ta làm sao có thể hận hắn đây? Cẩm Hoàng so với lúc trước lại gần hơn một chút, có thể là do vài năm qua nàng cũng không phải là sống tốt lắm, nhưng giờ, nếu nàng xuất hiện ở tại nơi này, tất nhiên đã cố gắng trải qua tốt rồi, giờ hẳn đã trở lại bình thường đi. “Ừm. Thế gian này có rất nhiều chuyện không có ai đúng ai sai, ta chỉ có thể nói chúng ta là có duyên nhưng không có phận.” Cẩm Hoàng thần nhiên cười, không phải là thanh lãnh cao ngạo như trước, mà là thanh tĩnh nhẹ nhàng hơn. “Cẩm Hoàng, người có trách ta không?” Ta khôi phục dung mạo, nhớ lại tất cả, nhưng Cẩm Hoàng không có chút giật mình, hình như nàng đã biết tất cả mọi chuyện. Lúc trước ta đã từng cùng Cảnh Tiềm Trần trao đổi, ta giúp hắn diễn trò, mà hắn dạy ta dùng độ hữu thảo được mộng của địa sát môn bọn họ. Khi đó độ hữu thảo được trân quý này đối với ta cực kỳ trân quý. “Hắn không tìm người, cũng sẽ tìm một nữ tử khác. Vận mệnh của chúng ta cũng không phải vì người mà biến đổi.” Cẩm Hoàng thần nhiên cười, tuy

rằng đã bình thường trở lại, nhưng nhớ tới lúc đó vẫn còn có vài phần bất đắc dĩ. Ta nắm lấy tay nàng, thiết tình nói: “Cầm Hoàng, thật xin lỗi. . .” “Liễu Lăng, chúng ta là cùng một loại người, cho nên về sau không cần nói ba chữ này với ta.” Nàng cười khẽ, nắm lại tay ta “Lúc trước, ta đã nói khi gặp lại chúng ta sẽ là bằng hữu. Mà đã là bằng hữu thì không nên nói ba chữ này.” “Có thể được một tri kỷ như thế này, có chết cũng không tiếc.” Thoáng chốc u sầu mấy ngày qua cũng biến mất, trong lời nói lại mang theo vài phần trêu tức như trước. “Ta cũng không dám làm cho nữ vương Nam Mạch vì ta mà chết đâu.” Cầm Hoàng cũng trêu chọc cười. Ta có chút vô lại bắt lấy vai nàng nói “Cầm Hoàng, ta còn chưa có đăng cơ? Nếu không, chúng ta đổi đi?” Cầm Hoàng liếc ta một cái, hỏi: “Người biết ca ca ta hình dung về người thế nào không?” “Như thế nào?” Ta tò mò hỏi lại. “Ca ca nói người mặc long bào có lẽ sẽ làm cho người ta nghĩ người là quân vương có năng lực, nhưng khi cởi long bào liền biến thành một tiểu cô nương có thể làm cho người ta dở khóc dở cười.” Cầm Hoàng hé miệng cười khẽ “Ta nghĩ rằng ca ca nói rất đúng.” “Nếu mỗi ngày đều phải ngự trang thì mệt chết đi được. Cái gọi là giang sơn dễ đổi bản tính khó rời chính là thế này, ta sợ đời này ta có sửa cũng không được.” Ta nhìn Cầm Hoàng, có chút cảm khái nói. “Nếu biết vậy, sao còn đem chuyện để vào trong lòng?” Cầm Hoàng đột nhiên nghiêm túc hỏi. Ta ngẩn ra, chợt cười lớn “Cầm Hoàng quả thật là Cầm Hoàng, quả nhiên không thoát khỏi nhãn lực của của người.” Quả là trước kia ta rất đơn thuần, chuyện gì cũng thể hiện ra mặt, nhưng hôm nay sau khi trải qua ba năm dài, dường như đã thành thói quen, đem sự tình gì đều đặt ở trong lòng, trên mặt lúc nào cũng làm bộ thờ ơ. Chuyện của Dục ca ca đã qua một tháng, mỗi ngày ta hoặc là lên triều phê tấu chương, hoặc là đàm luận quốc sự, hoặc là một mình đánh đàn vẽ tranh, dường như cái gì cũng không thêm để ý, nhưng sự đau buồn có thể biến mất được sao? Một người mất đi rồi sẽ không trở về nữa, cho dù thật sự hân có thể quay đầu thì sao nào, có vài thứ tồn tại thì chính là tồn tại, mặc kệ là như thế nào đi chăng nữa, thì cả đời này ta đều không có khả năng chân chính trở lại bình thường như xưa. Thân tình cùng hữu tình, trọng bên nào khinh bên nào đây? Ta nghĩ dù là ai cũng không thể phân định rõ ràng, mà ta cũng thế. Dù trong lòng ngập tràn chua xót, đau đớn đến thế nào đi nữa, thì vẫn cố gắng đè nén xuống, cố gắng che giấu để trở nên dửng dưng hơn trước. Nói là ngự trang như thế, đối với ta tựa hồ đã hình thành một thói quen. Cầm Hoàng còn muốn nói gì nữa, ta lại nhanh hơn nàng một bước, cầm tay nàng nói “Nhưng Cầm Hoàng này, người cũng nên hiểu, dù có tiếp tục thế nào đi nữa, thì có một số việc đã qua không thể quay lại được, cho nên chỉ có thể đặt vào trong lòng.” Cầm Hoàng hiểu rõ gật đầu, nàng cũng đã trải qua không ít chuyện, có vài thứ phải chính mình vượt qua. “Đúng rồi, Cầm Hoàng, ta muốn phiền người điều tra một người họ ta.” Ta cố ý chuyển đề tài. Lời nói thương cảm gì đó thì cuối cùng cũng chỉ khơi lên nỗi đau của từng người mà thôi. “Ai?” Cầm Hoàng cũng hiểu, hợp thời thu hồi cảm xúc. “Vũ Liên Nhi, thánh nữ vu y tộc. Ta muốn tra hành tung của nàng.” Vũ Liên Nhi rốt cuộc là bị ai mang đi, điều đó vẫn làm ta canh cánh trong lòng. Cầm Hoàng gật đầu nói: “Được, chuyện này ta sẽ phái người đi điều tra họ người.” “Cầm Hoàng, sư huynh nói vị cao nhân kia...” Đối với chuyện Minh Cẩm Lạc nói, ta lại cảm thấy có chút khó tin. Nếu trên đời này thật sự có người biết được thiên cơ thì hẳn đã đoạt được thiên hạ, sao lại có thể dễ dàng bỏ qua như thế. Mà như Minh Cẩm Lạc nói, vì biết được tất cả mọi chuyện, nên cũng nhìn thấu tất cả, thì ngược lại cái gì cũng đều buông tha sao? “Liễu Lăng, thế gian này xác thực có rất nhiều chuyện khó mà giải thích được rõ, vị cao nhân kia nay cũng không biết đã đi đâu.” Cầm Hoàng dừng một chút, mới nhìn ta sâu kín nói: “Lúc trước ta không tin ta cùng Cảnh Tiêm Trần chỉ có thể như vậy, cho nên ta đi tìm rất nhiều cao nhân theo lời đồn. Mà người ca ca nói cũng là một trong số đó, ta chỉ có thể nói cho người biết, hẳn xác thực biết được rất nhiều chuyện, lại vô tình nói cho các người biết. Chẳng qua hẳn còn có một đồ đệ, dù so với hẳn kém rất nhiều, nhưng cũng có thể tính ra rất nhiều thiên mệnh. Hơn nữa người kia...” Nói tới đây, Cầm Hoàng nhìn ta, thật lâu không nói. “Người kia làm sao vậy?” Ta ẩn ẩn cảm thấy có vài phần bất an. “Người kia từng cùng người có quan hệ mật thiết.” Cầm Hoàng nhìn ta, gần từng tiếng nói: “Minh Nguyệt công tử, Dạ Khuynh Thành.” Nghe vậy ta không khỏi ngẩn người. Đúng là hẳn sao? Dạ Khuynh Thành có thể tính ra thiên mệnh sao? Đúng là như vậy sao? Vô Tình công tử thiên về họa, Liễm Văn công tử thiên về phúc, Phi Tuyết công tử thiên về y, mà Minh Nguyệt công tử lấy gì nổi tiếng ta cũng không biết, lúc trước không có nghĩ nhiều, giờ phút này mới hiểu được thì ra đúng là như vậy thật, cũng khó trách có người trong giang hồ kêu hẳn là thần tiên công tử. Nhưng những người đó sao có thể biết được ẩn dấu dưới mặt nạ tao nhã ấy sẽ là bản tính như thế nào? “Cầm Hoàng, vị cao nhân kia là người Vân Mặc tộc sao?” Thật lâu sau, ta mới sâu kín hỏi. “Người làm sao biết được?” Cầm Hoàng kinh ngạc hỏi lại. Quả thực là người Vân Mặc tộc sao? Như vậy hẳn có đem tất cả dạy cho Dạ Khuynh Thành cũng không có gì là ngạc nhiên. “Cầm Hoàng, người không cần phải đi điều tra Vũ Liên Nhi đang ở nơi nào nữa” Có lẽ ta đã biết nàng ở nơi nào. Cầm Hoàng liếc mắt nhìn ta một cái, có chút hiểu rõ hỏi: “Sẽ là Dạ Khuynh Thành sao?” “Mặc kệ là ai,

nếu người kia thật sự có tính toán, sớm hay muộn gì cũng sẽ xuất hiện trước mặt ta, sao ta không yên lặng mà nhìn xem hắn muốn làm gì.” Ta cười, mang theo vài phần chắc chắn. Cẩm Hoàng cúi người, còn chăm chú nhìn hai má ta, nhìn lúc lâu lại cái gì cũng không nói. Ta kinh ngạc nói: “Cẩm Hoàng, người nhìn cái gì vậy?” Trong mắt Cẩm Hoàng hiện lên vài tia giả hoạt, cười nói: “Tự nhiên muốn nhìn tài nữ trong lời đồn.” “Tốt, Minh Cẩm Hoàng, người cũng học được lấy ta ra làm trò tiêu khiển sao?” Ta vung tay hướng tới bên hông nàng. Cẩm Hoàng sợ nhất bị cù, không khỏi thất thanh cầu xin tha thứ “Nữ vương bệ hạ, xin tha mạng.” Ta lại không nghe, động tác trên tay ngược lại càng lúc càng nhanh, Cẩm Hoàng tự nhiên cũng không cam chịu yếu thế, cũng cù vào bên hông thân ta, làm cho chúng ta ở trên nhuyễn tháp lặn lộn vòng vòng. Cười to đến thật vui vẻ. Thật sự rất lâu không được buông lỏng như vậy. Lúc lâu sau, cả hai đều cười đến tình trạng kiệt sức mới dừng tay, nằm trên nhuyễn tháp, thở phì phò nhìn đối phương. “Thế nào? Có phải cảm thấy thoải mái hơn không?” Cẩm Hoàng cười hỏi. “Ừm, thoải mái thiệt a~” Ta hiểu được là Cẩm Hoàng cố ý làm như vậy. Cẩm Hoàng duỗi người, nằm thẳng trên nhuyễn tháp, nhìn trần nhà sâu kín nói: “Ta nghĩ thật lâu, mới nghĩ thông suốt. Cảnh Tiêm Trần nhất định hy vọng ta vui vẻ mà sống, ta nghĩ Dục ca ca của người cũng như vậy thôi. Liễu Lăng, trên người chúng ta là kỳ vọng của bọn họ, cho nên hãy vì họ mà vui vẻ sống sót, cũng nhất định phải sống tốt hơn những người khác.” “Ừm, chúng ta so với những người khác sẽ tốt hơn, vì phải sống một phần cho họ nữa.” Ta cũng nằm thẳng, có cảm khái nói. Rất nhiều chuyện, kỳ thật trong đáy lòng hiểu rõ, lại thủy chung không nói, mà nếu có người vạch trần, thì coi như là giạt mình mới hiểu được đi. ^^ Cẩm Hoàng nói đúng, trên người chúng ta còn có kỳ vọng của người đã mất...

210. Q.4 - Chương 211: Gặp Lại Không Nhận Ra

Lễ còn duyên, là ngày hội lớn nhất mỗi năm diễn ra một lần của Nam Mạch quốc. Lễ hội này diễn ra vào tháng sáu hàng năm, Dục ca ca cũng đã ra đi được hơn bốn tháng, mà hiện nay vẫn phải ăn mừng như lúc trước, những người đó có lẽ còn có thể nhớ rõ đã từng có một quốc công, nhưng là chỉ sợ rất lâu sau đó, sẽ còn ai có thể nhớ được hay không đây? Trên thế gian này, không có ai thật sự mất đi ai mà không sống nổi, chính là bản thân có dũng khí sống hay không mà thôi.

Mà ta cùng Cẩm Hoàng giống nhau, cũng chân chính làm được sống thoải mái, cố gắng sống, vui vẻ sống, giống như trước kia tươi cười đến sáng lạn, bởi vì ta biết Dục ca ca thích nhất nhìn ta nở nụ cười. “Liễu Lăng, đang nghĩ gì vậy?” Cẩm Hoàng ở bên cạnh đột nhiên cười nói. Ta thu hồi lại suy nghĩ, nhìn nàng cười sáng lạn “Ta đang suy nghĩ đợi lát nữa nên chơi như thế nào cho thật vui vẻ.” Minh Cẩm Lạc đã rời khỏi đây, nhưng là Cẩm Hoàng vẫn ở lại Nam Mạch quốc. Mà nay thời gian cách ngày ta chính thức đăng cơ cũng chỉ còn có hơn nửa tháng, ngày để cho ta chân chính có thể phóng túng cũng không còn nhiều, cho nên thừa dịp lễ còn duyên này, ta cùng Cẩm Hoàng liền vụng trộm chuẩn ra khỏi cung, xen lẫn vào trong dân chúng Mạch Vũ thành. “Ừm, ta cũng muốn chơi thật vui vẻ một lần, mấy ngày nay thật đúng là bị áp bức đến thật là thảm a~” Cẩm Hoàng mặt đẹp nhăn lại, cười hướng ta trêu ghẹo. Cẩm Hoàng ở lại, đã có công rất lớn trong việc giúp ta xóa bỏ được tịch mịch, mà nàng cũng xác thật chiều cố ta không ít, ta thật sự rất cảm kích nàng đã lựa chọn ở lại bên cạnh ta. “Bốn vương liền mở lòng từ bi, cho phép người nghỉ ngơi một đêm.” Ta cũng nhìn nàng cười trêu ghẹo. Cẩm Hoàng đang muốn mở miệng, đỉnh đầu lại truyền đến tiếng pháo hoa, chúng ta đều không tự chủ được ngửa đầu nhìn lên, đã thấy từng chùm pháo hoa đẹp rực rỡ ở trong không trung nở rộ, cực kỳ sáng lạn, lại mang theo sự bình yên, ánh sáng chói lọi trong khoảnh khắc lúc đó là vĩnh hằng. Từng chùm pháo hoa không ngừng mà ở không trung tràn ra, lấp lại ánh sáng bình thản sáng lạn, từng chùm pháo hoa chiếu lên trên người chúng ta lúc sáng lúc tối. Từ bên trong đám người, không ngừng truyền đến tiếng hoan hô vui mừng, thoáng chốc nhưng lại lẫn át cả thanh âm tiếng pháo hoa. Ta cùng Cẩm Hoàng không khỏi quay lại nhìn nhau, ở trong ánh mắt của cả hai đều nhìn thấy được ánh sáng chói lọi của những chùm pháo hoa, cũng thấy được gương mặt lúc sáng lúc tối của đối phương dưới ánh sáng của pháo hoa. Mà đợi cho đến khi bầu trời đêm quay về sự yên lặng, đám người lại đột nhiên ùn ùn kéo nhau về một hướng, mà ta cùng Cẩm Hoàng liền như vậy bị đám người tách ra, nghĩ muốn vươn tay giữ chặt lấy tay đối phương nhưng lại cũng là ngơ ngẩn, chỉ có thể nhìn nhau trong lúc đó khoảng cách càng lúc càng xa, đến cuối cùng rốt cuộc không còn nhìn thấy thân ảnh của đối phương. Đã lâu chưa trải qua lễ còn duyên, ta thậm chí đã quên giờ phút này tất cả mọi người là đang vội

và đi về đình môn bên kia. Giờ phút này nơi đó có lẽ đã muốn bắt đầu diễn ra lễ tìm dây đồng tâm. Lễ còn duyên, tên như ý nghĩa, có liên quan đến chữ duyên, năm đó có một thế hệ quốc quân Nam Mạch đứng là vào ngày này gặp được người mình yêu nhất cả đời này, vì thế liền quyết định lấy ngày này là lễ còn duyên. Mà dây đồng tâm là phải có hai mảnh tạo thành, kết lại cùng một sợi đại biểu cho vĩnh viễn một lòng với nhau. Mỗi lần lễ còn duyên, sẽ dùng những sợi tơ cùng màu bện thành nhiều sợi dây đồng tâm, lại chia mỗi sợi dây đó ra làm hai phần, để ở những nơi khác nhau, nếu nam thanh nữ tú có thể lấy được sợi dây đồng tâm cùng màu, liền chứng minh bọn họ rất có duyên phận. Cho nên giờ phút này đám người mới có thể xôn xao như thế. Ta bị đám người xô đẩy chen chúc, theo đám người đi về phía cửa nam, ngẩng đầu nhìn chung quanh, đều là những gương mặt xa lạ tràn ngập vui sướng, mà ta bị chen lấn ở bên trong tựa hồ có vẻ không ăn khớp nhau. Không nhìn thấy thân ảnh Cẩm Hoàng, cũng không nghe thấy giọng nói của Cẩm Hoàng, chỉ có chung quanh vui sướng tràn ngập thế giới của ta. Cuối cùng cũng đến cửa nam, bốn phía mọi người bắt đầu tản ra đi tìm những sợi dây đồng tâm được đặt ở khắp mọi nơi, mà ta cũng đi dạo không có mục đích, bởi vì ta sớm qua cái tuổi cuồng nhiệt như vậy rồi, nếu thật sự chỉ cần dựa vào một sợi dây đồng tâm, là có thể chân chính vĩnh viễn đồng lòng với nhau, vậy thì thế gian này đã không có nhiều nam nữ si tình như vậy. Huống chi giờ này khắc này, ở vào tình cảnh này, ta mặc dù tìm được dây đồng tâm, thì cũng không có một ai nguyện đau khổ chờ đợi ta. Trong lúc lơ đãng, ta đi đến trước một thân cây cổ thụ, trên nhánh cây trơ trọi lộ ra sợi dây tơ hồng, nếu nói rằng hiện tại mọi người chỉ nóng lòng đi tìm dây đồng tâm, tại sao giờ khắc này lại xuất hiện sợi dây ly tâm. Ly tâm, ly tâm, hôm nay lại có ai muốn ly tâm, chắc là người nào đó đang thương tâm treo nó ở chỗ này. Ta không tự chủ được vươn tay ra, muốn gỡ sợi dây ly tâm này xuống, nhưng là có một đôi bàn tay thon dài nhanh hơn ta một bước tháo nó xuống, sau đó một giọng nói quen thuộc mà xa lạ xuyên phá tầng tầng âm thanh ồn ào truyền vào tai ta. “Tiểu Nhiễm, Tiểu Nhiễm, ta đã lấy được.” Ta không tự chủ được quay đầu lại, hiện ra trước mắt ta là một đôi con ngươi trong suốt. Trong đôi mắt của đối phương phản chiếu ánh đèn sáng lấp lánh, lưu quang bốn phía, một đôi mắt như vậy, ta làm sao có khả năng quên được đây? Chính là Cơ Lưu Ẩn. Ta chưa bao giờ nghĩ tới sẽ gặp lại hắn ở chỗ này. Hắn gọi ta là Tiểu Nhiễm? Hắn là nhận ra ta sao? Ta không có quên lúc trước hắn nhớ rõ khuôn mặt ta khi ta dịch dung thành Hạ Nguyệt Nhiễm, nhưng là nay dung mạo của ta đã sớm thay đổi, hắn vẫn còn nhớ rõ sao? Ta không tự chủ được nhìn thẳng vào đôi mắt kia, đã thấy ánh mắt hắn xuyên qua ta, nhìn về một nơi nào đó phía sau ta. Quay đầu lại, ta nhìn thấy một nữ tử cười duyên ngọt ngào đang cố gắng đi về phía bên này, tay không ngừng vung vẩy. Thì ra, hắn đúng là vẫn còn không nhớ rõ ta. Chính là cô gái kia nhưng lại cũng tên là Tiểu Nhiễm. Cũng được, dù sao nay ta cũng không còn là Hạ Nguyệt Nhiễm huyênh hoang đi lại khắp nơi trong Minh Nguyệt thành nữa, hắn cũng không còn là Thất vương gia của Đông Hải quốc, không nhớ rõ ta cũng tốt. Nếu là nhớ rõ, ta phải làm như thế nào để giải thích mọi chuyện lúc trước cho hắn đây? “Cô nương. Người thích cái này sao?” thanh âm trong trẻo vang lên ở bên tai ta. Ta ngẩng đầu nhìn hắn, đã thấy hắn vẻ mặt khó xử nhìn ta, muốn đưa sợi dây đang cầm trong tay cho ta, nhưng lại vẫn còn phân vân không muốn đưa, giống như lần đầu tiên chúng ta gặp nhau. Chính là lần đó hắn gọi ta là tỷ tỷ, mà lúc này đây hắn lại gọi ta là cô nương. Ta vươn tay giật lấy sợi dây ly tâm từ tay hắn, từ từ nói: “Đây không phải là dây đồng tâm, cho nên người giữ lại cũng vô dụng.” Nghĩ đến hắn cũng vô pháp nhận ra dây đồng tâm và dây ly tâm khác nhau ở điểm nào. “Không phải sao?” đôi mắt của hắn vẫn nhìn chăm chăm vào sợi dây trên tay ta. Ta không khỏi cười nhẹ thành tiếng “Ừ. Người cần phải đi xung quanh, tìm lấy hai sợi dây cùng màu gắn kết thành một sợi dây đồng tâm, người cùng người người thích sẽ vĩnh viễn đồng lòng với nhau.” Tuy rằng không thể tin, nhưng lại vẫn như cũ hy vọng có thể mang theo nguyện vọng tốt đẹp để mà tin tưởng, hơn nữa đối với Cơ Lưu Ẩn đơn thuần thì nói như thế là cách giải thích tốt nhất. Hắn giống như đã hiểu ra, như vậy thì tốt rồi, không nhận ra ta cũng không sao. “Thật vậy chăng?” Hắn tươi cười sáng lạn. Ta nhẹ nhàng gật đầu, cũng cười đến vô cùng sáng lạn “Thật sự.” Mà giờ phút này, cô gái phía sau cũng đã chạy đến chỗ chúng ta, vẫn là chạy tới bên cạnh Cơ Lưu Ẩn “Tiểu Ẩn, hôm nay thật là náo nhiệt a~.” “Tiểu Nhiễm, vị cô nương này nói nếu tìm được hai sợi dây cùng màu gắn kết thành một sợi, thì có thể vĩnh viễn đồng lòng với nhau.” Hắn nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán cho cô gái “Chúng ta cùng đi tìm được không?” “Ừ.” Cô gái cao hứng gật đầu. Hai người bọn họ, một người mặc lam sam, đôi con ngươi trong suốt, một người mặc váy ngắn hồng phấn, tươi cười thần nhiên, ở cùng một chỗ thật sự rất cân xứng. Ông trời vẫn là đối xử tử tế với hắn, ít nhất hắn có thể tìm được một người không chê hắn, mà còn thật lòng với hắn. Ta cùng bọn họ bắt quả chỉ cách nhau có ba bước, nhưng là giống như cách làm hai thế giới, mong muốn mà không thể thành. Thế giới của bọn họ, ta sớm không thể chen chân vào. Cười, mang theo vài phần thần nhiên cô đơn, nhưng cũng mang theo

vô cùng chân thành tha thiết chúc phúc, ta vẫn lẳng lặng đứng nhìn bọn họ một lúc lâu, sau đó mới sâu kín xoay người rời đi. Mới vừa đi được có vài bước, phía sau Cơ Lưu Ẩn lại gọi ta lại “Cô nương, chờ một chút.” Ta không tự chủ được dừng bước, sau đó quay đầu nhẹ nhàng mỉm cười “Chuyện gì?” Hắn chạy chậm vài bước, đuổi theo ta, trong tay cầm một vật gì đó, lại không biết đó là cái gì. “Vật này có phải của cô nương làm rơi không?” Hắn đột nhiên vươn tay đem vật đó đặt vào trong lòng bàn tay ta, tươi cười sáng lạn nhìn ta. Ta cúi đầu nhìn vật ở trong lòng bàn tay, chính là con rối gỗ lúc trước hắn đã khắc tặng ta, khắc là bộ dáng của Hạ Nguyệt Nhiễm. Thì ra ta vẫn luôn mang theo vật này bên mình sao? Đường như thói quen được tạo thành trong ba năm kia khó mà thay đổi được, ta cuối cùng vẫn là thích đem những vật trọng yếu bên mình, như để chuẩn bị sẵn sàng cho thời khắc rời đi. Đối với Cơ Lưu Ẩn, ta có loại cảm tình khác thường, hắn là đồng tuổi trong xanh mà ta gặp được ở Đông Hải quốc. Ta thật sự đã coi hắn là đệ đệ của mình, hy vọng hắn có thể hạnh phúc. “Cảm ơn.” Ta mỉm cười. “Không cần cảm tạ.” nói xong, hắn liền xoay người rời đi. Một mặt màu đỏ bên hông hắn lại hấp dẫn tầm nhìn của ta, chính là rèm tua lúc trước ta cho hắn, Mị cho ta cái rèm tua kia, kỳ thật nếu nói là Mị tặng cho ta, còn không bằng nói là do ta cướp lấy. Lúc trước giống như là ta đã từng đồng ý nói cần phải có thứ gì đó làm kỷ niệm, vì thế ta đã lấy vật hắn có duy nhất trên người, đó là này rèm tua màu đỏ này. Lại không nghĩ rằng Cơ Lưu Ẩn nhưng vẫn còn giữ nó. Hắn đã quên ta, lại còn giữ lại vật ta tặng, thậm chí còn giống như rất quý trọng. Người phía trước lại lập tức chạy tới trước mặt cô gái kia, tươi cười sáng lạn nhìn nàng, mà cô gái cũng là vẻ mặt hạnh phúc, bọn họ cứ như vậy nhìn nhau, giống như toàn bộ thế giới chỉ còn lại có hai người bọn họ. Ta xoay người, rời đi, chung quanh tìm kiếm thân ảnh Cẩm Hoàng, nhưng là nhìn chỗ nào cũng là một đôi tình lữ vẻ mặt hạnh phúc. Ta, giống như không nên tại ở ngày này đi ra ngoài. Bốn phía mọi người đều ngọt ngào hạnh phúc, chỉ còn một mình ta cô đơn đi ở trên đường, ngay cả Cẩm Hoàng cũng chẳng biết đã đi đâu. “Liễu Lăng...” Giờ phút này, một giọng nói quen thuộc đột nhiên vang lên, lập tức xóa tan đi sự cô đơn tĩnh mịch trong lòng ta. Ngẩng đầu lên, ta nhìn thấy dưới đèn đuốc lưu ly kia là một thân y phục màu đỏ rực rỡ, tao nhã như trước. “Liễu Lăng.” Trong tay hắn cầm hai sợi dây đồng tâm cùng màu, khoe môi khê nhếch, tươi cười mị hoặc lòng người “Ta đã tìm thấy.” Lòng của ta trở nên mềm nhũn, khoe môi không tự chủ được hơi hơi nhếch lên, sau đó đi về phía hắn, giờ này khắc này, tất cả dường như đã không còn trọng yếu, trong mắt ta chỉ còn lại thân ảnh xinh đẹp kia. Nhưng là ta lại không biết được rằng, ở phía sau ta cách đó không xa, cũng có một người, trong tay cũng cầm hai sợi dây đồng tâm cùng màu, nhưng cuối cùng lại không có lên tiếng gọi ta, chính là cứ lẳng yên đứng nhìn ta đi về phía Cơ Lưu Tiêu.

211. Q.4 - Chương 212: Hạ Gia Nguyệt Nhiễm

212. Q.4 - Chương 213: Chuyện Cũ Như Thương

Ta cùng Cơ Lưu Tiêu sánh bước đi về phía hoàng cung. Cũng chỉ còn vài ngày nữa là đến lễ đăng cơ, sứ thần các nước không sai biệt lắm sẽ ở mấy ngày này tới đông đủ, Đông Hải quốc có Cơ Lưu Tiêu tự mình đến đây, Mị là đại diện cho Tây Việt quốc, còn có Bắc Thương quốc thần bí không biết sẽ phái người nào đến đây? Bắc Thương quốc nằm ở nơi xa xôi nhất, đã không có dã tâm chinh phục thiên hạ, nhưng cũng không cùng quốc gia khác qua lại thân thiết, cuối cùng vẫn làm cho người ta có một loại cảm giác rất thần bí.

Về phần còn lại là một vài tiểu quốc cùng các bộ lạc ở xung quanh, từ mấy ngày trước đã phái sứ giả mang quà mừng quý giá đến. Nửa năm kia thời gian quá dài, ở dưới quốc sự nặng nề mà lại buồn tẻ, ta sống một ngày bằng một năm. Nhưng cũng có thể nói nửa năm thời gian lại quá ngắn, tựa hồ bất quá chỉ là nháy mắt một cái tất cả đều đã thay đổi. Nếu thật sự đăng cơ, ta sợ thật sự tiếp tục cũng vô pháp thoát khỏi sự trói buộc. Giang hồ đối với ta mà nói, đã trở thành một giấc mộng mà ta không thể truy được, mong muốn mà không thể thành. Một đường ngăn ngại, không tự giác bên trong nhưng lại đã đến cổng thành. Ta thu lại tất cả suy nghĩ, ngẩng đầu lên lại phát giác Truy Phong đang đứng một mình tựa vào tường thành, ngửa đầu nhìn ánh trăng treo cao trên bầu trời đêm, trên mặt mang theo một loại cô đơn thản nhiên. Lúc chúng ta đi đến gần, hắn liền thu hồi tầm mắt, lập tức đi tới trước mặt của ta “Cung chủ, ta có chuyện muốn nói

với người.” Lúc trước hắn bởi vì không có nhìn ra Cơ Lưu Tiêu nguy trang, mà kết cục một lần chỉ có thể ngoan ngoãn mặc vào nữ trang, để mặc ta tiêu khiển, cho nên hắn đã sớm ngằm đem Cơ Lưu Tiêu mắng chửi đến vạn lần, giờ phút này nhìn thấy Cơ Lưu Tiêu hắn cũng chỉ coi như là không tồn tại, ngay cả nhìn cũng không thèm liếc mắt lấy một cái. “Ừm. Chúng ta đi đến bên kia nói chuyện.” Ta gật đầu đồng ý, ngược lại nói với Cơ Lưu Tiêu: “Tiêu, chàng một mình về biệt uyển đi.” Truy Phong sau khi biết được thân phận của ta, vẫn gọi ta là cung chủ như lúc trước, giống như hắn không thích thân phận mới này của ta, hơn nữa hắn cũng chưa bao giờ bước vào hoàng cung nửa bước, cũng không biết trong khoảng thời gian này hắn ở chỗ nào. Hôm nay hắn đột nhiên xuất hiện, chắc là có chuyện rất trọng yếu muốn nói với ta. Cơ Lưu Tiêu gật đầu rời đi, mà ta cùng Truy Phong liền phi thân nhảy lên tường thành phía sườn tây của hoàng cung. Truy Phong đứng ở đầu tường, ánh trăng chiếu sáng cả thân hắn, tạo ra một tầng ánh sáng nhàn nhạt quanh thân hắn, làm cho hắn thoát nhìn lại có vài phần mờ ảo, giống như tùy thời đều có thể biến mất. Ta đứng cách hắn vài bước, lặng lẽ chờ đợi hắn mở miệng. Hắn ngửa đầu nhìn ánh trăng tròn treo trên bầu trời, hơi xin lỗi nói: “Cung chủ, thật xin lỗi, ta không thể bảo hộ người.” Dự cảm của ta quả nhiên là đúng, Truy Phong dường như không thích nơi này. “Truy Phong, ta năm đó đã có nói qua, người nếu là phải rời khỏi, ta tuyệt đối sẽ không ngăn cản người.” Ta chưa từng có cưỡng cầu bọn họ làm gì đó cho ta, lúc trước cứu hắn cũng chỉ là do bản thân nhất thời nổi tính thiện lương mà thôi. Hắn có quyền theo đuổi điều mình muốn, mà ta cũng không có quyền ngăn cản hắn. Truy Phong xoay người nhìn về phía ta, tròng mắt thâm thúy mà sâu thẳm “Cung chủ, tên thật của ta là Mục Doãn Chi, cha ta là Mục Thiên Phong.” Mục Thiên Phong? Ta giống như có chút quen thuộc, nếu ta nhớ không lầm, Mục Thiên Phong hắn từng là quan viên của Nam Mạch quốc, lúc trước còn có địa vị cao, nhưng sau hình như là bởi vì bị nghi ngờ là kẻ khả nghi thông đồng với địch phản quốc mà bị chém đầu. “Truy Phong, người...” Ta kinh ngạc nhìn hắn, lại không biết giờ khắc này nên nói cái gì. Mặc kệ phụ thân hắn lúc trước có thật sự thông đồng với địch phản quốc hay không, thì cũng đều là phụ vương của ta hạ lệnh chém đầu phụ thân hắn, nói như thế nào ta cũng coi như là kẻ thù của hắn, vì sao hắn còn muốn ở lại bên cạnh bảo vệ ta? Hay là bởi vì ta đã cứu hắn một mạng, cho nên hắn mới như thế đối với ta? Truy Phong hình như là biết tâm tư của ta, thản nhiên mở miệng nói: “Cung chủ, từ xưa vua muốn thần chết, thần không thể không chết, cho nên ta cũng chưa bao giờ trách phụ vương của người, cũng chưa bao giờ nghĩ tới muốn tìm các người báo thù, ta biết phụ vương của người là một minh quân, mà cha của ta cũng là trung thần. Cha ta luôn luôn kính trọng phụ vương người, phụ vương của người cũng thập phần dựa vào cha ta, nếu không phải cha ta bị người hãm hại, mười phần chứng cứ chính xác đặt ở trước mắt phụ vương của người, ta nghĩ hắn cũng sẽ không đối đãi với cha ta như thế. Cho nên ta hận không phải là các người. Mà là kẻ đã hãm hại cha ta.” Thì ra đúng là bị hãm hại sao? Lúc trước ta không có quan tâm đến chuyện này, cho nên ta cũng không biết cụ thể rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, ta chỉ nhớ rõ phụ vương có một khoảng thời gian dài mỗi khi nhắc tới Mục Thiên Phong, giọng nói của người đều mang theo tiếc hận. Như thế xem ra, lúc trước quả nhiên là có người cố ý hãm hại sao? Vậy kẻ hãm hại phụ thân hắn là ai? Trong đầu đột nhiên linh quang hiện ra, ta thật cẩn thận mở miệng hỏi: “Chẳng lẽ lúc trước kẻ hãm hại phụ thân người chính là phụ thân của Âu Dương Thi Thi?” Lúc trước Truy Phong tuy rằng không có nói rõ tất cả, nhưng ta cũng có thể đoán ra, chính là không nghĩ tới hắn cùng Âu Dương Thi Thi lại vẫn sẽ liên quan đến triều đình Nam Mạch. Truy Phong nhếch khóe môi tạo thành một nụ cười trào phúng, giờ phút này hắn lạnh lùng lý trí, lại mang theo vài phần đau thương làm cho người ta đau lòng “Đúng, chính là phụ thân của Âu Dương Thi Thi, cha ta là bạn tốt lâu năm của Âu Dương Mông. Hai nhà Mục – Âu Dương nhiều năm qua lại thân thiết, ta cùng Âu Dương Thi Thi là thanh mai trúc mã, sau đó cha ta được thăng chức, chúng ta liền chuyển đến Mạch Vũ thành, mà ta cũng từ đó chưa từng gặp lại Âu Dương Thi Thi, cho nên ấn tượng của ta về nàng cũng chỉ dừng lại ở thời niên thiếu. Chỉ nhớ rõ có một tiểu cô nương như vậy, thậm chí nàng rốt cuộc gọi là gì ta cũng không nhớ rõ. Nếu không phải lần đó gặp lại nàng, với ta mà nói nàng bất quá chỉ là thanh mai trúc mã đã dần dần bị ta lãng quên.” Nói tới Âu Dương Thi Thi, hắn không khỏi dừng một chút, trong ánh mắt hiện lên biểu tình phức tạp khó hiểu, sau đó mới lại mở miệng nói: “Sau phụ thân ta bị chém đầu, mẫu thân tự sát, mà ta được một lão nô mang ra khỏi Mạch Vũ thành. Ta lúc trước cũng không biết tất cả, không biết phụ thân là bị oan, cũng không biết Âu Dương Mông chính là kẻ hãm hại phụ thân, nhưng là hắn lại cố tình trong lòng có quỷ, luôn nghĩ diệt cổ phải diệt tận gốc, cuối cùng cảm thấy nếu không trừ bỏ ta, tương lai ta nhất định sẽ tìm hắn báo thù, cho nên hắn liền phái người đuổi giết ta, mà ta lúc đó liền biết được tất cả chân tướng. Sau lại được người cứu, mà ta cố gắng học võ công. Lúc muốn đi giết Âu Dương Mông, thì lại đã có người ra tay sớm hơn ta một bước. Hơn nữa lại dùng biện pháp mà hắn đã sử dụng với phụ thân của ta, bất quá đối với hắn mà nói, cũng là bị hãm hại, chính là có người thật sự đã tìm

ra tội chứng của hắn. Mà ta cũng chưa bao giờ từng nghĩ đến mình lại có thể gặp lại Âu Dương Thi Thi, cũng không nghĩ tới nàng sẽ thích ta, càng không nghĩ tới nàng sẽ vì ta mà chết, tất cả chỉ sợ đều là nghiệt duyên của chúng ta. Nàng thay cha nàng thật xin lỗi ta, nhưng là ta lại cũng thật xin lỗi nàng, nói thế nào nàng cũng là người vô tội, nhưng là chúng ta dù thế nào đi chăng nữa cũng vĩnh viễn không có khả năng.” Âu Dương Mông, ta đối với cái tên này cũng không có ấn tượng lắm, lúc trước tuy rằng bị phụ vương buộc học trị quốc chi đạo, nhưng là ta lại không thích lộ diện trước mặt người khác. Trừ bỏ vài đại thần qua lại thân thiết, người bình thường căn bản không có cơ hội nhìn thấy ta. Cũng chính vì thế, ta mới có cơ hội chuồn ra khỏi cung, cũng mới có thể ở phía sau cứu được Truy Phong. “Cung chủ, ta lúc trước không có nói rõ, là cảm thấy không có gì phải phân trần giải thích cả. Chính là ta không nghĩ tới...” Hắn dừng một chút mới mở miệng, lại mang theo vài phần trào phúng thản nhiên “Lại không nghĩ rằng cung chủ dĩ nhiên là công chúa của Nam Mạch quốc.” Giờ phút này Truy Phong không còn có loại vui cười cùng tự kỷ như lúc trước nữa, cả người đều tràn ngập một vẻ u sầu thản nhiên. Thì ra trong lòng mỗi người đều có bí mật không muốn ai biết, mỗi người dù nhiều hay ít ở trước mặt người khác ngụy trang chính mình. Truy Phong bề ngoài vui cười, nhưng ở dưới đáy lòng lại giấu sâu đoạn kí ức như vậy. “Truy Phong, nếu là có thể, ta cũng chỉ muốn làm cung chủ của Kính Nguyệt cung trong chốn giang hồ.” Ta không khỏi khẽ thở dài, chưa bao giờ ta lại cảm thấy bất đắc dĩ như bây giờ. “Nhưng là cung chủ không phải, cho nên ta cũng vô pháp thực hiện hứa hẹn làm tùy tùng cho cung chủ cả đời.” Truy Phong đón nhận tầm mắt của ta thản nhiên nói “Cung chủ, ta không thể ở lại nơi đã từng nhuộm đỏ máu của cha ta, cho nên ta nhất định phải rời đi.” “Truy Phong, ta hiểu được.” Ta vươn tay về phía hắn, mang theo tất cả thành khẩn “Nhưng chúng ta vẫn là bằng hữu đúng không?” Hắn nhìn tay của ta một lúc lâu, mới nhẹ nhàng bắt tay ta “Cung chủ vĩnh viễn là cung chủ, nếu có một ngày cung chủ trở lại giang hồ, Truy Phong vẫn sẽ là tùy tùng của cung chủ.” “Tiểu Phong Phong, người thật làm cho bản cung chủ cảm động nha~.” Ta cười trừ tức như trước. Thương cảm tất nhiên là có, nhưng là ta cũng không nghĩ đem vẻ u sầu ly biệt biểu hiện ra ngoài, ta không muốn làm cho trong lòng Truy Phong cảm thấy áy náy, ta nghĩ muốn cho hắn cảm thấy hắn bất quá chỉ là rời đi một thời gian mà thôi, cuối cùng sẽ quay trở về. Hắn ngẩn ra, sau đó lại lại tự kỷ như trước nói: “Cung chủ, người cảm động là điều tất nhiên, cũng không phải là ai cũng được người phong lưu phóng khoáng, anh tuấn tiêu sái nhất thiên hạ như ta làm tùy tùng ỉn dẫu.” Truy Phong vẫn là Truy Phong, hắn nếu đã đặt tên ỉn là Truy Phong, như vậy hắn thật sự là hy vọng chính mình có thể tiêu sái giống như một cơn gió. Nơi này xác thật không thích hợp với hắn, ta cũng không muốn hắn vì ta mà bị trói buộc ở một nơi, có cả một thế giới rộng lớn đang chờ đợi hắn. Tình nghĩa giữa chúng ta chính là tri kỷ, là bằng hữu, cũng là thân nhân. Cho nên ta là thật sự hy vọng hắn được vui vẻ. “Ừ. Bản cung chủ sẽ vĩnh viễn không quên người, không quên người là kẻ tự kỷ nhất thiên hạ.” Khẽ nhếch khóe môi, ta nhìn hắn cười khê. Ta nghĩ làm cho hắn hiểu được, rất nhiều điều cũng không thể thay đổi được theo thời gian. “Cung chủ, người lại bắt nạt ta.” Trên mặt ưu sầu đã biến mất, hắn bắt đầu kêu gào. “Vì người rất dễ bị bắt nạt.” Ta như ngày xưa thờ ơ cười. Có đôi khi không cần nói nhiều làm gì, chỉ cần vài câu ngắn ngủi, vài ánh mắt cùng cái cảm tay nói câu ly biệt, sẽ lại càng làm cho người ta cả đời này khó mà quên nổi. Nếu nhất định phải ly biệt, như vậy sao không dùng cười vui làm cho đối phương nhớ kỹ mình, nếu nhất định phải ly biệt, như vậy mặc dù có khóc lóc thương tâm thì cũng không thể thay đổi được gì, như vậy càng làm cho cả hai bên càng thêm khó chịu hơn mà thôi. Ta không muốn Truy Phong khó chịu, cho nên ta sẽ cười nhìn hắn rời đi. “Cung chủ, sau này còn gặp lại.” Truy Phong để lại một câu duy nhất như thế, sau đó hướng ta thành kính thi lễ. “Truy Phong, cảm ơn người.” Cảm ơn người đã bảo vệ ta nhiều năm như vậy, cũng cảm ơn người đã coi trọng ta như thế. Không có tiếp tục nói thêm gì nữa, hắn phi thân nhảy xuống tường thành, càng chạy càng xa. Hắn không có quay đầu lại, mà ta cũng không hy vọng hắn quay đầu lại...

213. Q.4 - Chương 214: Phò Mã Bắc Thương Quốc

Người trong gương, thân mặc trang phục cẩm phượng bạc màu đỏ, mái tóc đen nhánh được vấn thành búi dài thả lỏng, lông mi dài cong vút, trông mắt sáng như vì sao tinh tú, làn da trắng mịn màng, bờ môi như cánh hoa đẹp lạ thường khẽ cười yếu ớt, gờ tay nhắc chân đều mang theo vẻ tao nhã cao quý. Đây là ta sao ? Một nụ cười, một cái nhún mày đã hoàn toàn không còn mang theo vẻ thờ ơ như lúc trước, trên đầu

lại đội vương miện của một đế vương. Là ta mà lại cũng không phải là ta.

Đây gọi là bất đắc dĩ khi sinh ra trong gia đình đế vương. Lúc ở Đông Hải quốc, ta đã nhìn thấy huynh đệ bọn họ lục đục với nhau là như thế nào, luôn nghĩ nếu mình chính cũng sinh ra trong hoàn cảnh đó, có phải hay không cũng sẽ tàn sát nhau như vậy. Nhưng là giờ này, khắc này, ta lại hy vọng phụ vương và mẫu hậu không chỉ có một mình ta là con, ta đây có lẽ sẽ lại được trở về giang hồ, trải qua cuộc sống nhàn nhã. Nhưng là hy vọng cuối cùng cũng chỉ là hy vọng, không thể bắt nó trở thành sự thật được, cho nên con đường này, ta chỉ có thể đi chứ không thể từ bỏ được. “Công chúa, đã đến giờ đi đến yến hội rồi.” Ngoài cửa truyền đến thanh âm thành kính của cung nhân, trong giọng nói tràn đầy cẩn thận. Ta đáp nhẹ một tiếng, vẫy tay cho những cung nhân lui xuống, sau đó xoay người đi ra cửa. Hôm nay là ngày mở tiệc chiêu đãi các sứ thần các nước, coi như đáp tạ bọn họ đã đến đây tham dự lễ ta đăng cơ. Một đường bước vào, không còn là vẻ lười nhác như đang đi dạo nữa, mà chính là bước đi chậm rãi tao nhã, làn váy rộng thùng thình uốn lượn phía sau, còn có một đoàn cung nhân dài cung kính đi theo phía sau, thể hiện hoàn hảo tư thế của một đế vương. Ta không còn là Liễu Lăng trên giang hồ, mà là Thu Tịnh Nguyệt – nữ vương của Nam Mạch quốc. Giờ phút này, ta so với những lúc khác phải thật lý trí nhận rõ đây là sự thật không thể thay đổi được. Một đường suy nghĩ miên man, cho đến khi đi đến nơi diễn ra lễ hội. Ta từ cửa chính bước vào, trông mắt nhìn thẳng vào chiếc ghế dựa ở chỗ cao nhất kia, đáy lòng giật mình một cái, nhưng ở mặt ngoài thì cũng lại là vô cùng tao nhã đi về phía đó. Chờ cho đến khi ta đã yên vị trên chiếc ghế cao tại thượng đố, lúc cúi đầu nhìn phía dưới, ta mới hiểu được cái gì gọi là ở nơi cao luôn cô đơn. Đứng ở trên đỉnh quyền vị, lại chỉ có một mình, cô đơn mà tịch mịch, không thể tiếp tục dựa vào bất luận người nào nữa, lại còn phải kiên cường để cho dân nước mình dựa vào. Ta thật sự không hiểu vì sao mọi người lại hứng thú với quyền lợi như thế? Trông mắt rất nhanh đảo qua những người ngồi ở phía dưới, bên môi luôn phải thể hiện nụ cười yếu ớt, dáng vẻ muôn hình muôn vẻ nói những lời khách sáo “Hoan nghênh chư vị đã đến Nam Mạch quốc, bản cung cảm thấy thật sự vinh hạnh, trước tiên xin kính chư vị một ly, trò chuyện tỏ lòng biết ơn.” Đây chính là cuộc sống về sau của ta sao? Mỗi khi để tay lên ngực tự hỏi, đáy lòng lại luôn mang theo vài phần mờ mịt, nhưng là lại giống như so với ai khác đều hiểu rõ đây chính là con đường mình không thể không đi. Cung nhân bên cạnh đã giúp ta rót đầy một chén rượu, cung kính đưa tới trên tay ta, ta đứng dậy, cười với những người ở phía dưới, sau đó nâng chén uống cạn. Hương rượu nồng đậm quần quanh đầu lưỡi ta, mà rượu lại theo yết hầu chảy xuống, có vị hơi chất lại thuần mỹ vô cùng. Mọi người phía dưới cũng đều nâng chén, nói cũng là những lời khách sáo, giờ phút này ta mới chính thức thấy rõ ai là ai. Cơ Lưu Tiêu nhìn ta, ánh mắt cười bên trong mang theo nồng đậm tình nghĩa, ở bên cạnh hắn là Thủy Bất Nhân, nâng nhìn ta cười nâng chén, ánh mắt mang theo tia chúc phúc, có cổ vũ, cũng có một tia chua xót không thể nhận ra. Tây Việt quốc bên kia ta không chỉ có thấy được Mị, mà còn thấy được Sở Ngọc, ba năm thời gian, hắn đã trưởng thành trở thành một thiếu niên tuấn tú, trên người dĩ nhiên mang theo vài phần khí chất vương giả, lúc nhìn thấy ta, không còn là vẻ khó chịu như lúc trước, mà là gương gao gật đầu, cũng là hướng ta cười hỏi thăm. Hắn, thật sự đã không còn là một thiếu niên của ba năm trước nữa, ba năm thời gian, ba năm tôi luyện, hắn đúng như là lời Mị đã nói, đủ để trở thành một vị vương giả. Trông mắt xẹt qua hắn, lại nhìn đến Bắc Thương quốc bên kia, nhìn đến cũng là Cơ Lưu Ẩn cùng cô gái mà ta đã gặp ở chợ lần đó. Lòng ta rất kinh ngạc, nhưng là ở mặt ngoài lại chính là mỉm cười hướng bọn họ thăm hỏi. Ngay sau đó, ta nghiêng người hỏi người bên cạnh, ta đã biết được đáp án. Bắc Thương quốc lúc này đây phái tới sứ thần chính là công chúa Mạnh Y Nhiên cùng phò mã Liễu Ẩn. Mạnh Y Nhiên? Thì ra không phải là Nhiễm, là do ta hiểu lầm. Cơ Lưu Ẩn? Liễu ẩn? Xem ra người của Bắc Thương quốc cũng không biết thân phận chân thật của Cơ Lưu Ẩn. Ta không khỏi nhìn Thiết Ứng ở phía sau bọn họ, chỉ thấy hắn vẫn nghiêm khắc như trước, ta nghĩ chắc là hắn mang Cơ Lưu Ẩn đi đến Bắc Thương quốc. Lại không biết Cơ Lưu Ẩn trở thành phò mã của Bắc Thương Quốc như thế nào? Đối với thân phận này của hắn, ta quả nhiên là hoảng sợ. Chính là giờ này, khắc này, ta lại không biết mình có nên chúc phúc cho Cơ Lưu Ẩn cùng Mạnh Y Nhiên hay không? Nếu chỉ là một nữ tử được sinh ra trong gia đình bình thường thì tốt biết bao, như vậy bọn họ nhất định sẽ rất hạnh phúc. Nhưng là nàng cố tình lại là công chúa của Bắc Thương quốc, ở gần trung tâm của quyền lợi nhất, đơn thuần như Cơ Lưu Ẩn thật sự có thể ứng phó sao? Ta thật sự không hiểu, Thiết Ứng vì sao không ngăn cản? Chẳng lẽ hắn cảm thấy đây mới là hạnh phúc nên có của Cơ Lưu Ẩn sao? Trên thế gian này, cuối cùng lại vẫn trùng hợp như vậy, quanh đi quẩn lại đã nhiều năm, chúng ta thế nhưng lại ở trong này gặp lại nhau. Nhưng là ta nhận ra hắn, mà hắn lại không biết ta. Hắn vẫn đơn thuần như lúc ban đầu, mà ta lại sớm đã không còn là ta

trước kia. Ta nhìn phía Cơ Lưu Ẩn, đã thấy hần vẻ mặt ý cười gấp thức ăn cho Mạnh Y Nhiên, trên mặt tràn đầy hạnh phúc. Có lẽ thế cũng tốt, mặc kệ như thế nào Thiết Ứng đều là vì bảo hộ hần, mặc kệ nữ tử kia là ai, chỉ cần có thể làm cho hần hạnh phúc là tốt rồi, ta cần gì phải ở trong này tính toán chi li. Ta không khỏi dời ánh mắt, lại ở trong lơ đãng nhìn xẹt qua thị nữ bên cạnh Thiết Ứng, đột nhiên giật mình cả kinh, thị nữ kia dĩ nhiên lại là Hạ Nguyệt Nhiễm. Hạ Nguyệt Nhiễm cải trang thành thị nữ của Bắc Thương quốc, nàng cùng Cơ Lưu Ẩn đã nhận nhau sao? Vậy còn Hạ Nguyệt Tiêu thì sao? Hần nếu thích Hạ Nguyệt Nhiễm như vậy, vì sao không mang theo nàng rời đi? Là vì Hạ Nguyệt Nhiễm không thích hần, cho nên hần buông tay sao? Vốn là tâm đã sáng tỏ mọi thứ, nhưng lúc này lại cảm thấy mê mang, nhưng là vẫn không biểu lộ ra ngoài, vẫn tao nhã cười như cũ, hướng mỗi người ngồi phía dưới đều là gật đầu thăm hỏi. Chính là còn lại cũng chỉ là một vài tiểu quốc cùng bộ lạc, ta thậm chí ngay cả mặt cũng không nhớ rõ. Chờ mọi người uống cạn chén rượu, ta mới ngồi xuống, mở miệng nói: “Chư vị không cần câu nệ, ngày tốt cảnh đẹp, rượu ngon giai nhân, đúng là rất thích hợp để nâng chén ăn uống no say.” Lúc này, ca múa vốn đã chuẩn bị tốt dĩ nhiên được tiến hành, người ở phía dưới cũng bắt đầu thân thiện hơn. Mà ta cũng là một ly lại tiếp một ly, đáy lòng có hàng vạn suy nghĩ, không để ý đến thanh âm bốn phía. Lúc này, ta là khẳng định không thể rời đi, cho nên cũng chỉ có uống rượu ngăn người. Phía dưới đang diễn ra ca múa, ca nữ thanh lệ, vũ cơ yêu diễm, xác thật đủ để khiêu khích lòng người, nhưng ta cũng không phải là nam tử, khiêu khích như vậy có quan hệ gì đến ta đây? Trên địa vị cao cao tại thượng, một mình uống rượu, ở dưới rõ ràng là một mảnh náo nhiệt như thế, nhưng ta lại cảm thấy cô đơn tịch mịch trước nay chưa từng có. Náo nhiệt là bọn họ, vui vẻ cũng là bọn họ, cái gì cũng không phải là của ta. Có đôi khi ta thậm chí ti tiện nghĩ, Dục ca ca có phải vẫn còn hận ta hay không? Cho nên mới kiên quyết đem tất cả trả lại cho ta như thế. Chính là mặc kệ như thế nào, đây đều là sự lựa chọn của ta, trách nhiệm của ta, mặc dù có không vui như thế nào đi chăng nữa, ta cũng không thể từ bỏ được. “Cô nương, ta nhớ rõ ngươi.” đúng lúc này, một giọng nói đột nhiên vang lên. Trong nháy mắt phá tan một phần say sưa, tầm mắt của mọi người đều nhìn về phía phát ra thanh âm, ta cũng ngẩng đầu nhìn. Cơ Lưu Ẩn đột ngột từ trong bữa tiệc đứng lên, đôi con ngươi trong suốt có một phần ngạc nhiên mừng rỡ không chút nào che dấu nhìn ta, gọi ta cô nương, nói hần nhớ rõ ta. Hần nhớ rõ ta? Hần thế nhưng nhớ rõ ta, giống như một lần trước kia vậy, chúng ta bắt quá chỉ là gặp thoáng qua nhau một lần, hần thế nhưng nhớ rõ ta. Mà Cơ Lưu Tiêu là ca ca ở chung với hần đã nhiều năm, hần lại không có chút ấn tượng nào. Chuyện gì đang xảy ra thế này? Cơ Lưu Tiêu cũng sớm đã nhận ra hần, nhưng là hần cũng không có lấy một tia khác thường, đối với người mà Cơ Vô Nhai cực lực bảo hộ này, Cơ Lưu Tiêu hần nên là rất oán hận mới phải. Dù sao Cơ Vô Nhai từng nghĩ hy sinh bọn họ để giữ lại hần. “Ừm, không biết Phò mã cùng công chúa có tìm ra được sợi dây đồng tâm cùng màu hay không?” Giờ phút này ta không thể cười gọi hần là Tiểu Ẩn Ẩn, cũng không thể biểu hiện vẻ khác thường ra bên ngoài, giống như vừa rồi, cười yếu ớt lạnh nhạt trả lời. Đối với những âm thanh bàn tán xung quanh, ta mất điếc tai ngơ, ánh mắt xẹt qua Cơ Lưu Ẩn, nhìn Mạnh Y Nhiên ở bên cạnh hần, mà nàng cũng không phụ sự mong đợi của ta, cười ngọt ngào nói: “Nhờ ơn của nữ vương, chúng tôi tìm được rồi. Tối hôm qua chúng tôi còn thật là không biết đã gặp đúng nữ vương của Nam Mạch quốc. Phò mã nhà tôi nhanh miệng thẳng trực, mong nữ vương chớ trách.” Một câu như vậy đã trấn an được tâm của một số người. Chúng ta hiện nay, không phải là người thường, mà là đại biểu ột quốc gia, chỉ cần một động tác nhỏ đều có thể làm cho người ta hiểu lầm. Cùng với để cho người khác tùy ý phán đoán, không bằng đi trước một bước xoa dịu tâm của bọn họ. “Công chúa chớ nói vậy, là do bản cung không phải, nếu có tiếp đón không được chu đáo mong rằng công chúa và Phò mã bỏ qua cho bản cung.” Ta cũng cười trả lời. Vị công chúa của Bắc Thương quốc này, quả thật không giống vẻ ngoài thiên chân vô hại như vậy, từ nhỏ đã sống trong cung, nên cũng đã sớm quen với loại sự tình này. Chính là từ khoảng khắc lúc Cơ Lưu Ẩn nhận ra ta, ánh mắt sắc bén của Thiết Ứng liền nhìn về phía ta, giống như muốn nhìn thấu tất cả. Ta biết hần lúc nào cũng chỉ muốn bảo hộ Cơ Lưu Ẩn, cho nên lúc trước cũng bắt quá chỉ là chọc giận hần, cũng sẽ không cảm thấy hần có cái gì không đúng, nhưng là giờ phút này, ta lại cảm thấy ánh mắt của hần làm cho ta thật sự không thoải mái. Hạ Nguyệt Nhiễm nếu đã cùng Cơ Lưu Ẩn nhận nhau, tất nhiên đã đem tất cả mọi chuyện nói cho Thiết Ứng biết, cho nên hần mới có thể nhìn ta như thế. Cái loại ánh mắt này giống như lúc trước, giống như ta là yêu nghiệt không bằng. Ta hướng tới bọn họ tao nhã cười, ánh mắt cũng mang theo vài phần khiêu khích nhìn Thiết Ứng, sau đó lại thu hồi tầm mắt, gia nhập vào bên trong các vị sứ giả đang tâm tình, chứ tuyệt đối không để ý đến biến cố vừa xảy ra. Dưới lòng mỗi người rốt cuộc là đang suy nghĩ cái gì, ta không biết, cũng không muốn biết, chính là đeo lên mặt chiếc mặt nạ nữ vương Nam Mạch quốc tao nhã, hoàn mỹ. Giờ phút này, chúng ta cùng gặp nhau tại chỗ này, nhưng là

ai có thể cam đoan ngày khác chúng ta sẽ không xung đột vũ trang? Cho nên mặc kệ là như thế nào, giờ phút này ta đều phải lấy Nam Mạch quốc là trọng yếu nhất, cho nên ta mới đối với Cơ Lưu Ẩn không biểu hiện ra một chút thân thiết. Đến cuối cùng, ta dĩ nhiên nhớ không nổi bữa tiệc này đã diễn ra trong bao lâu, giống như chỉ nhớ rõ chính mình uống rất nhiều rượu, giống như chỉ nhớ rõ mình vẫn cười tao nhã...

214. Q.4 - Chương 215: Đăng Cơ Đột Biến

Nam Mạch quốc từ xưa đến nay có một quy định, quân vương trước khi chính thức kế vị, phải vào mật thất nơi trưng bày chân dung của các bậc đế vương triều đại trước ở trong ba ngày. Một đêm say rượu còn chưa có hoàn toàn tỉnh lại, ta liền bị người đưa đến cửa mật thất. Nơi này là cấm địa của Nam Mạch quốc, trừ bỏ người kế vị ra, ai cũng không thể tiến vào, mà chìa khóa mở cơ quan lại chính là ngọc tỷ truyền quốc, cho nên lúc trước cho dù Mật Nhi có giả mạo là ta trong ba năm đi chẳng nữa, không có ngọc tỷ truyền quốc thì nàng cũng không thể bước vào đây được. Ta lấy ngọc tỷ ra, đặt ở phần khắc lõm xuống trên cửa mật thất, cửa đột nhiên được mở ra.

Lấy lại ngọc tỷ, ta bước vào trong mật thất, phải ở trong đó ba ngày. Bên trong là lối đi thật dài, hai bên đều bày dạ minh châu trân quý, ánh sáng nhu hòa xua tan bóng tối, chiếu sáng mọi thứ. Ta dọc theo lối đi, một đường đi trước, đi được ước chừng mấy trăm bước, trước mắt càng thông thoáng rộng mở, ánh sáng rực rỡ lập tức áp đảo ánh sáng của dạ minh châu. Hiện ra ở trước mắt ta là một căn nhà nhỏ, treo trên vách tường bốn phía chính là những bức họa các quân vương Nam Mạch của những triều đại trước, mà nóc nhà cũng là dùng một chất gì đó trong suốt tạo thành, cho nên ánh sáng bên ngoài mới có thể rọi thẳng vào bên trong, mà ta ngửa đầu lên cũng có thể nhìn thấy bầu trời cao phía trên. Giữa căn nhà nhỏ là một chiếc bàn được làm bằng ngọc thạch, có một quyển sách thật dày được đặt ở trên mặt bàn, ngoài ra cũng chẳng còn thứ gì đáng giá. Ta chậm rãi đi tới trước bàn ngọc thạch, mở quyển sách phủ đầy bụi theo thời gian kia ra, chậm rãi xem. Hơn ba trăm năm trước, từng xuất hiện một vị quân vương chân chính, hấn đẫm máu trên sa trường nhiều năm thống nhất thiên hạ, thành lập Hiên Viên vương triều, chính là Hiên Viên vương triều cường đại cũng không được bao lâu, sau một trăm năm liền bắt đầu phân tách, cuối cùng hình thành cục diện như ngày nay. Bốn nước lớn mạnh, xung quanh còn có một vài nước nhỏ cùng các bộ lạc. Gần hai trăm năm qua, có rất nhiều người muốn trở thành Hiên Viên thị thứ hai, thống nhất thiên hạ, nhưng là không có ai đủ mưu lược cùng lòng can đảm như hấn, cho nên thiên hạ này vẫn loạn lạc chiến tranh không dứt, lại cũng không có thay đổi được toàn bộ thế cục. Tổ tiên của Nam Mạch quốc từng là phiên vương một phương trong Hiên Viên vương triều, khi Hiên Viên vương triều bắt đầu tan rã, bằng vào lực lượng của bản thân, ở trên chính mảnh đất được phong của mình lập ra Nam Mạch quốc, theo sau lại trải qua bao nhiêu cuộc chinh chiến, đã tạo ra một Nam Mạch quốc lớn mạnh cả một phương nam. Gần hai trăm năm thời gian, Nam Mạch quốc đã trải qua mười sáu triều đại quân vương, mà ta là triều đại thứ mười bảy. Ta lật từng trang sách, chăm chú đọc về lịch sử của Nam Mạch quốc, mấy thứ này tuy rằng từ lúc còn bé đã được giảng dạy, nhưng là giờ phút này xem ra lại là một lời lý giải khác. Phần trước ta cũng đã biết rõ, nhưng là khi xem đến được một nửa, ta lại hơi sững sốt một chút. Năm đó, có một đôi tỷ muội của Vu Y tộc đồng thời cùng yêu quân vương đời thứ ba của Nam Mạch – Thu Kiếm Vân, muội muội có được tình yêu của hấn, mà tỷ tỷ cũng vì yêu mà thành hận, vì thế đã hạ một lời nguyền, nguyên rửa quân vương các đời của Nam Mạch quốc đều phải chết oan chết uổng, không thể cùng người mình yêu nắm tay nhau sống đến già. Mà đôi tỷ muội kia vốn là nữ nhi của tộc trưởng Vu Y tộc, mà tại một lần đó, Vu Y tộc cũng bị tách ra thành hai chi, vị tỷ tỷ kia rời khỏi Vu Y tộc, không biết tung tích, mà vị muội muội kia vẫn ở lại chốn ấy, đó là Vu Y tộc hiện tại. Vu y tộc từ trước đến nay luôn yêu thích yên tĩnh, cho nên cũng không có cùng với người hoàng thất có liên quan gì với nhau, cho nên người của Vu Y tộc hiện nay ít càng thêm ít, chỉ trừ bỏ có vài vị trưởng lão kế nhiệm. Mà tất cả các vị trưởng lão kia, sẽ đem toàn bộ tuyệt học của mình truyền thụ cho người thừa kế Nam Mạch quốc. Đối với lời nguyền kia, vốn cũng không có ai để trong lòng, nhưng là lại cố tình ứng nghiệm, trong lịch sử Nam Mạch quốc, những người thừa kế đều sống không quá bốn mươi tuổi, cho nên ngăn ngừa hai trăm năm qua mà đã trải qua mười sáu triều đại. Trên sách viết thật rành mạch, cũng ghi lại phương pháp phá giải của các vị quân vương những triều đại trước,

có người nói đây là cổ, nhưng là Vu Y tộc tinh thông cổ thuật lại chưa bao giờ từng có chi cổ như thế. Có người đi tìm thiên sư, có người thật cẩn thận còn sống, nhưng là mặc kệ là như thế nào, đến cuối cùng vẫn là chết. Phần lớn là chết bệnh, cũng có khi là bị ám sát, còn có người chết do tự vẫn, mặc kệ là chết như thế nào, đều là chết oan chết uổng, không phải im lặng mà chết già. Mà phụ vương ta năm đó mất cũng chưa đến bốn mươi. Giờ phút này, ta hiểu được lúc trước sư phụ vì sao lại đem tất cả tuyệt học truyền cho ta, hiểu được những lúc phụ vương sẵn khoái giảng dạy đạo làm vua cho ta để trở thành quân vương kế nhiệm, người luôn lộ ra ưu sầu nhân nhật, cũng hiểu được vì sao phải ở trước ba ngày đăng cơ mới cho người kế vị biết tất cả những chuyện này. Nếu là biết sớm hơn một chút, chỉ sợ không ai dám làm quân vương của Nam Mạch quốc. Dù sao mỗi người đều có tâm tư riêng, không có khả năng thật sự một chút cũng không để ý. Ta khép quyển sách dày kia lại, không có bối rối, cũng không có không cam lòng, chỉ là có vài phần ngỡ ngàng Vì sao lại là ba ngày ? Biết được tất cả cũng chỉ cần hơn ba canh giờ là đủ, mà thời gian còn lại chỉ sợ là dùng để cho người kế vị bình tĩnh. Phía dưới quyển sách còn có một chồng giấy, trên mặt giấy đều là cảm khái của các quân vương triều đại trước để lại, có hiểu rõ tất cả, cũng có không cam lòng, có hối hận, cũng có không hối hận, lòng của mỗi người trải qua đều không giống nhau. Mà ta thì sao? Ta thậm chí không biết tâm tình giờ phút này của mình. Chết oan chết uổng sao? Đây là kết cục sao? Nhưng là trên thế gian này, thật sự tồn tại cái gọi là nguyên rửa sao? Ta cũng không tin, cuối cùng cảm thấy tất cả có lẽ chỉ là một âm mưu rất lớn, có lẽ ta nên hướng sư phụ hỏi rõ một chút tình huống. Vu Y tộc nếu là bị tách ra thành hai chi, vậy chi kia đâu? Hiện tại đang ở nơi nào? Lúc trước vị tỷ tỷ kia một khi đã hận như vậy, lại vì sao nhiều năm qua cũng không thấy nàng ta báo thù? Trong chuyện này chẳng lẽ còn cất giấu một bí mật kinh thiên động địa hay sao? Ta sở dĩ hoài nghi là do lúc trước cũng đã từng có người hoài nghi qua, có vài người thậm chí còn nghĩ nhiều hơn ta, nhưng là lại không ai có thể tránh được lời nguyên rửa này. Chân dung các vị quân vương của từng triều đại trước đều là do vị quân vương đời sau tự mình treo lên. Trên bức họa có ghi ngày sinh và ngày mất. Cũng ghi chú rõ một chút công lao và thành tích của người đó. Bức họa của phụ vương là do người tự tay vẽ, mà phần phía dưới là do ta ghi, khi ta trở lại hoàng cung mới biết tất cả đều không có thay đổi, có lẽ là do Dục ca ca ở trước khi rời đi, đã giao cho Thiên Ngự bảo tồn thật tốt. Hắn có phải hay không ngay từ lúc đó liền biết là ta sẽ một lần nữa đi đến nơi này? Ta mang theo bức họa chân dung của phụ vương treo lên tường. Phụ vương lúc trước có nói với ta, Nguyệt nhi, phụ vương chỉ có một mình con, cho nên con không thể trốn tránh vận mệnh. Lúc trước ta chỉ nghĩ rằng là chuyện kế vị, hiện tại xem ra còn cả lời nguyên rửa này nữa. Ta cũng không phải là không sợ chết, ngược lại ta còn rất sợ chết, nhưng là mặc kệ sợ hay không, con người cuối cùng cũng phải chết, khác nhau ở chỗ đó là chết sớm hay là chết muộn mà thôi. Mà ta nhưng không muốn chết sớm như vậy, cho nên giờ khắc này cùng với sợ hãi và không cam lòng, còn không bằng ngẫm lại tất cả xem rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra. Mà ta nên ứng phó như thế nào? Thời gian ba ngày trôi qua rất nhanh, mà ta cũng nghĩ rất nhiều. Lúc đi ra khỏi mật thất, liền đã có người đứng chờ ta ở ngoài cửa, một đường đem ta về đến phòng riêng, mặc quần áo gọn gàng xong, liền lập tức bắt đầu tiến hành nghi thức đăng cơ. Ta tùy ý để các nàng mặc quần áo cho ta, tùy ý các nàng một đường đem ta đến đài cao sử dụng cho quân vương đăng cơ của các triều đại. Ta một mình đi dọc theo cầu thang mà lên, cho đến khi bước được lên đài cao, tự tay châm ngọn lửa cháy hừng hực, sau đó bắt đầu tế thiên, phía dưới đông nghịt người, có các sứ thần đến xem lễ đăng cơ, còn có đại thần Nam Mạch quốc, nhưng chỉ có một mình ta đứng ở trên đài cao tiến hành nghi thức phiền phức. Khi lễ nghi thức đăng cơ tiến hành đến đoạn cuối, các đại thần phía dưới đều quỳ xuống, dập đầu hành lễ. Giờ khắc này, ta mới thật sự trở thành nữ vương của Nam Mạch quốc, gánh vác trên vai vận mệnh Nam Mạch, nhưng cũng từ nay về sau mang theo trên mình lời nguyên rửa mà ta không muốn tin. Bên tai trừ bỏ tiếng gió thổi còn là tiếng tung hô của các đại thần ở phía dưới, ta không khỏi hơi hơi nhắm mắt lại. “Ngô vương vạn tuế!” từng đợt thanh âm vang dội truyền đến, chính là lời chúc phúc từ xưa đến nay vẫn hay dùng. Chính là sau khi ta biết được tất cả, ta lại cảm thấy lời chúc phúc này thật là châm chọc. Mặc kệ là người, hay là một quốc gia đều không thể tồn tại vĩnh viễn, mặc dù là Hiên Viên vương năm đó, cả đời chinh chiến trên lưng ngựa, đến cuối cùng cũng chỉ có thể quy về hoàng thổ, mà Hiên Viên vương triều hấn vất vả thành lập cũng chỉ tồn tại bất quá có trăm năm. Mặc kệ huy hoàng sáng lạn đến thế nào, cuối cùng cũng có một ngày sự phồn vinh đều tan biến. Ta không thể cùng Hiên Viên vương đánh đồng, Nam Mạch quốc cũng không phải là Hiên Viên vương triều, nhưng ta nếu trở thành nữ vương của Nam Mạch quốc, như vậy là ta không thể trốn tránh trách nhiệm của mình được, ta sẽ cố gắng hết sức, làm cho quốc gia yên ổn, dân chúng hạnh phúc. Ở trong thời gian diễn ra nghi thức đăng cơ, cũng chỉ có giờ phút này, ta mới là thanh tĩnh, nhưng cũng là kiên quyết. Nếu lựa chọn, thì không được phép quay đầu, liền cứ bước đi trên con đường mà mình đã lựa chọn. Ngay tại giờ phút này, một trận đau nhức

đột nhiên từ phía sau lưng truyền đến, mùi máu tươi lập tức tràn ngập không gian, mà người phía dưới không có phát giác ta bị trúng tên. Mà mũi tên kia không biết từ hướng nào phóng tới? Ta không khỏi xoay người lại, nhưng là nhìn không thấy bóng người, cũng nhìn không thấy có điểm gì khác thường, tất cả đều phát sinh thần không biết quỷ không hay như vậy. Là ai muốn giết ta? Lại quay người lại, người ở phía dưới cuối cùng cũng thấy được mũi tên ở phía sau lưng ta, lập tức liền sôi trào lên, thanh âm ồn ào không ngừng mà truyền tới, nhưng là ta lại sớm đã không còn nhận ra ai với ai, ai đang nói cái gì, chỉ cảm thấy trống rỗng. Chết oan chết uổng sao? Chẳng lẽ đây là kết cục của ta? Trong đầu của ta đột nhiên lóe lên một ý tưởng như vậy. Đến cuối cùng, ta thậm chí không biết rốt cuộc là ai muốn giết ta, giết như thế nào? Trước mắt bao nhiêu người như thế, thế nhưng không để lại một chút dấu vết nào, người tới chắc chắn phải là người có võ công cực cao? Có rất nhiều chuyện không kịp suy nghĩ, ý thức lại dần dần trở nên mơ hồ, thân mình lảo đảo một cái, ta liền cảm giác được mình đang ngã từ trên đài cao xuống. Dường như có người tiếp được ta, dường như có người ở bên tai ta không ngừng mà quát to, nhưng là ta như thế nào cũng không nhìn rõ được người trước mắt, cũng nghe không rõ bọn họ đang nói cái gì, chỉ cảm thấy ý thức càng ngày càng mơ hồ, cuối cùng hoàn toàn chìm vào trong bóng tối.

215. Q.4 - Chương 216: Lựa Chọn Của Hắc

Ta hỗn loạn ngủ hồi lâu, trong lúc mơ mơ màng màng tỉnh một chút lại lập tức lâm vào hôn mê, chỉ nhớ rõ dường như có người đi tới đi lui ở bên cạnh giường bệnh của ta. Mà khi ta tỉnh táo lại cũng là ở sau ba ngày diễn ra lễ đăng cơ. Hơi hơi mở đôi mắt, đập vào mắt cũng là gương mặt có chơi chút tiêu tụy đầy lo lắng, ta không khỏi lên tiếng gọi, chính là cổ họng khô khốc, chỉ có phát ra vài âm tiết, bất quá lại đủ để cho người trước mắt chú ý tới ta. Hắc nghiêng đầu, khi nhìn thấy ta tỉnh lại thì trên gương mặt không khỏi lộ ra vui mừng, bước nhanh đi tới trước giường của ta, nắm chặt lấy bàn tay ta: “Liễu Lăng, nàng tỉnh rồi?”

Giọng nói đầy kinh ngạc vui mừng lại mang theo vài phần thoải mái. Ta chỉ là hơi hơi gật đầu, mà hắc lại hiểu rõ vội vàng mang cho ta một chén trà, nâng ta dậy, chậm rãi giúp ta uống chén trà kia. Nước trà mát lạnh trong nháy mắt làm cổ họng ta dễ chịu, ta lại mở miệng nói “Tiêu, ta không sao.” Ngón tay thon dài mà sạch sẽ găt gao nắm chặt lấy tay ta, dường như muốn nắm cả đời không bao giờ buông tay ra nữa, chính là lời nói ra cũng lại hoàn toàn bất đồng “Không có việc gì là tốt rồi, ta đây cũng có thể yên tâm mà rời đi.” Đi? Ta mạnh mẽ nhìn, kinh ngạc nhìn hắc “Chàng phải về Đông Hải quốc sao?” Ta vừa tỉnh lại, hắc lại phải rời khỏi sao? “Liễu Lăng, một số bộ lạc ở phía đông bốn nước liên minh lại đang tiến công Đông Hải quốc của ta.” Hắc hướng ta giải thích nói: “Ta phải quay trở về xem rốt cuộc sao lại xảy ra chuyện như vậy.” Giờ khắc này, ta lại đột nhiên ý thức được một vấn đề rất trọng yếu. Ta là vương, mà hắc cũng là vương. Ta không thể rời bỏ Nam Mạch quốc, mà hắc cũng cần phải xử lý quốc sự của Đông Hải quốc. Đông Hải cùng Nam Mạch cách nhau một biên giới, như vậy chúng ta khó mà có thể gặp mặt nhau thường xuyên, chẳng lẽ đây chính là một lần nữa xác minh cho lời nguyên kia là có thật hay sao? Nếu như ta thật sự giả cho hắc, sẽ là hai người cùng làm vương? Hay là xác nhập thành một, và ta sẽ trở thành vương hậu của hắc? Nếu là hai người cùng làm vương, chúng ta vẫn phải cách nhau thiên sơn vạn thủy như trước, có lẽ một năm cũng chỉ có thể gặp mặt nhau được vài lần. Nếu là trở thành vương hậu của hắc, thì liền phải đem Nam Mạch quốc cho hắc, chính mình lại bị giam cầm bên trong hậu cung. Hai sự lựa chọn này ta thật sự không thích. Ta biết đáy lòng của ta cũng không muốn cùng hắc tách ra, nhưng cũng không muốn bị bức tường hậu cung kia trói buộc. Vì thế không khỏi bật thốt lên hỏi “Tiêu, có thể không cần phải đi không?” Có lẽ là vì chính mình giờ phút này suy yếu muốn dựa vào một ai đó, cũng có lẽ ta chỉ muốn hắc lựa chọn. Mặc kệ là như thế nào, ta đúng là vẫn còn là một nữ nhân, vẫn là muốn biết mình rốt cuộc chiếm vị trí nào ở trong lòng hắc. Nếu hắc lựa chọn ở lại đây, ta đây cũng sẽ không thật sự muốn hắc ở lại, dù sao hắc cũng vẫn còn trách nhiệm không thể bỏ được, nếu hắc lựa chọn ở lại, như vậy ta có lẽ sẽ quên được câu nói trước khi chết Dục ca ca đã để lại, nếu hắc lựa chọn ở lại, ta có lẽ sẽ có dũng khí buông tha cho tất cả, thử đi làm nữ nhân đứng sau lưng hắc. Nếu hắc lựa chọn ở lại... Nhưng là ta còn chưa nghĩ xong, hắc liền có chút khó xử nói: “Liễu Lăng, chờ ta, ta giải quyết xong mọi chuyện sẽ quay trở lại.” “Nếu ta nhất định muốn chàng ở lại thì sao? Chàng lựa chọn rời đi hay là ở lại? Nếu ta vẫn hôn mê bất tỉnh thì sao? Chàng có ở lại chỗ này chờ ta tỉnh lại không?” Giờ phút này ta cố chấp muốn có một đáp

án, cho dù có bị nói là cố tình gây sự cũng được. Ta thủy chung không thể tin được câu nói trước lúc chết của Dục ca ca, ta thủy chung tin tưởng vững chắc hẳn không cần quyền lợi, hẳn là bởi vì câu nói kia của ta mới có thể đi tranh đoạt thiên hạ. “Liễu Lăng, nàng cũng biết ta sẽ không bỏ nàng. Nàng cũng nên hiểu được trách nhiệm của một đế vương.” Hắn nhìn ta, trong giọng nói có bất đắc dĩ, không hề giải thích. “Ta đây tình nguyện ta giờ phút này còn chưa tỉnh lại.” Ta không khỏi tự giễu cười. Mà hẳn cũng là cúi người hôn xuống trán ta, ôn nhu nói: “Chờ ta, ta lập tức sẽ quay lại.” Nói xong hẳn xoay người bước đi, đường như thật sự đã phải chờ đợi đến nóng ruột. “Chờ chàng sao?” Ta lại ở sau lưng gọi hẳn lại “Chàng nếu thật sự đi rồi trở về, liệu chàng có năng lực ở lại bên ta trong bao lâu? Tiêu, chàng có nghĩ tới chúng ta nên đi con đường nào không?” Hắn dừng cước bộ, quay đầu nhìn ta, con ngươi mang theo vài phần ý cười “Liễu Lăng. Ta tự nhiên là có nghĩ tới, chờ ta lần này trở về, ta liền hưởng nàng cầu hôn, để nàng chân chính trở thành thê tử của ta.” “Đó là hai người cùng làm vương? Hay là để cho ta trở thành vương hậu của chàng?” Ta cũng không buông tha, tiếp tục nói: “Tiêu, nói cho ta biết trong lòng chàng đang nghĩ gì đi.” “Liễu Lăng, theo như nàng đã nói, ta mặc dù có trở về cũng không thể ở bên cạnh nàng lâu được, ta tự nhiên là hy vọng nàng trở thành vương hậu của ta.” Hắn đứng ở cách đó không xa, một thân hồng y xinh đẹp, đầy mắt mang theo nhu tình, kiên định nói: “Ta nói rồi, ta sẽ giải quyết tất cả mọi chuyện cho nàng, mà nàng chỉ cần dựa vào ta là được.” “Nếu ta không muốn thì sao?” hỏi cũng chỉ đơn giản là muốn hỏi rõ tất cả mọi chuyện. “Liễu Lăng.” Hắn hơi khó hiểu nhìn ta. “Nam Mạch có thể sát nhập vào Đông Hải, nhưng chàng có bằng lòng đem vị trí đế vương cho người khác, mà cùng ta rời đi hay không?” Nếu trên đời này không có Nam Mạch quốc, lời nguyên kia liệu có biến mất hay không? Kỳ thật ta cũng không chấp nhất vấn đề ai sẽ độc chiếm thiên hạ. Lúc trước có ý tưởng muốn đoạt lại Nam Mạch quốc, cũng là vì bị Thiên Ngự kích động, về mặt khác là hậu nhân của Thu gia không thể không có trách nhiệm. Mặc kệ Nam Mạch quốc chìm hay nổi cũng không thể đặt ở trên tay của kẻ thù. Ở trên phương diện quốc gia, Dục ca ca là kẻ thù của Thu gia, kiếp này đều sẽ không thay đổi. Nhưng theo cá nhân mà nói, ta lại tha thứ cho hẳn, cũng hiểu được khổ tâm của hẳn. Giờ phút này, ta cũng không phải thật sự nghĩ muốn rũ bỏ trách nhiệm mà rời đi, duy nhất ta muốn chỉ là một đáp án. Ta chính là một người như vậy, khí thế bức người như vậy, ta muốn chính là lời nói tự đáy lòng của hẳn, nhưng chờ đến khi ta biết được tất cả, ta có thể đối mặt được với sự thật hay không. Ta cũng không thể rời bỏ Nam Mạch quốc mà đi như thế, hẳn nếu hiểu ta, liền sẽ hiểu được điều này. Mỗi một người đều có một trách nhiệm không thể nào rũ bỏ được, ta cũng sẽ không thật sự ương ngạnh không hợp với đạo lý làm người như như vậy, nói cho cùng ta chỉ là muốn chứng minh lời của Dục ca ca là sai. Vấn đề này bị ta kéo dài đến nửa năm, đúng là vẫn cần phải giải quyết. “Đã là vì ta mà đoạt thiên hạ, chẳng lẽ không thể vì ta mà buông tha cho ý nguyện đó sao?” Ta mê hoặc hẳn “Một lần ở Tây Việt kia, ta không biết rõ được tất cả, chỉ biết là chàng vì Phượng Loan mà dứt bỏ tiêu sai. Rồi sau đó khi ta đã biết được tất cả, đáy lòng lại chỉ còn lại cảm động. Tiêu, nói cho ta biết, chàng cũng không cần cái gọi là quyền lợi kia, đúng không?” Cơ Lưu Tiêu nhìn ta một lúc lâu, cuối cùng mở miệng “Liễu Lăng, nàng là trọng yếu nhất.” “Vậy là chàng quyết định ở lại sao?” Ta thật cẩn thận hỏi. “Ừ. Nếu nàng đã nói như thế, ta tự nhiên sẽ ở lại.” Hắn xoay người đi về phía ta, đầu ngón tay nhẹ nhàng xẹt qua hai má của ta, mang theo vô hạn nhu tình. Dục ca ca, người đã sai, cho nên mặc dù là nguyện vọng của người, ta sợ là mình không thể hoàn thành. Ta ở dưới đáy lòng yên lặng nói xong. Lại muốn mở miệng bảo hẳn trở về. Có lẽ ta có thể vì hẳn mà buông tác phong trước sau như một của mình, trở thành vương hậu của hẳn. Chính là lời còn chưa nói ra khỏi miệng, ngoài cửa liền truyền đến tiếng đập cửa, hẳn đứng dậy mở cửa, mà người ngoài cửa cung kính đem tín thư đưa tới tay hẳn. Hắn về tới phòng, mở tín thư ra đọc, vốn là sắc mặt đang tốt, giờ phút này lại trở nên có chút khó coi. “Làm sao vậy? Tiêu.” Ta không khỏi mở miệng hỏi. Hắn nhìn ta, mang theo xin lỗi nói: “Liễu Lăng, thật xin lỗi, ta thật sự phải rời khỏi.” Ta không hỏi hẳn bức thư đó rốt cuộc viết gì, lại chính là gật đầu nói: “Ừm, chàng đi đi.” Hắn có chút kinh ngạc nhìn ta, theo sau lại hiểu rõ nói: “Ta chỉ biết Liễu Lăng sẽ không cố tình gây sự như thế.” Cố tình gây sự? Hắn nhưng lại đem tất cả làm như là cố tình gây sự sao? “Tiêu, chàng sai lầm rồi. Liễu Lăng là người trên giang hồ, Liễu Lăng vẫn luôn cố tình gây sự như thế, tùy theo ý mình như thế. Mà hiện nay xuất hiện ở trước mặt chàng là Thu Tịnh Nguyệt – nữ vương của Nam Mạch quốc, cho nên cũng xác thật sẽ không cố tình gây sự như lúc trước.” Ta không biết trên mặt mình là biểu tình gì, chỉ nhìn thấy hẳn có chút giật mình. “Liễu Lăng...” Hắn mở miệng muốn nói gì, nhưng ta lại cắt ngang lời hẳn “Nếu như lấy thân phận là Liễu Lăng, đương nhiên ta không thể hạ mình như vậy được. Nếu bảo ta buông tất cả thì ta đã không còn là Liễu Lăng. Liễu Lăng là người trên giang hồ.” Đây là lần cuối cùng ta cho hẳn lựa chọn. Trăm mặc một lúc lâu, hẳn mới gian nan mở miệng, mà hẳn gọi ta là Nguyệt. Lựa chọn của hẳn lại làm cho ta thất vọng rồi. Ta thu sự mất mát ở trong lòng lại, bình tĩnh nhìn hẳn “Tiêu, Dục ca ca trước khi chết có nói qua hai

người có một mối giao dịch, có thật vậy không ?” Dục ca ca trước khi chết cũng không phải nói những lời này, nhưng là ta lại muốn biết tất cả có phải giống như ta đã phán đoán hay không. “Đúng vậy.” Lúc này đây hắn trả lời rất rõ ràng. “Chàng có biết thân phận của Dục ca ca không?” Ta thật cẩn thận hỏi thử. Hắn gật đầu “Ta có biết.” Hắn thế nhưng biết thân phận của Dục ca ca, mà bọn họ trong lúc đó thật sự đã có một cuộc giao dịch, về phần giao dịch gì, ta cũng không muốn biết, bởi vì mặc dù có hỏi hắn, hắn cũng sẽ không nói cho ta biết. Chính là một câu nói trước khi Dục ca ca chết đã để lại kia, tất nhiên còn có một phần chưa kịp nói hết cho ta biết. Ta thật sự không muốn tin tưởng lời nói của Dục ca ca, nhưng là giờ phút này ta lại không thể không tin. Dục ca ca nói, Liễu Lăng, Cơ Lưu Tiêu không thích hợp với nàng, ta hy vọng nàng không bị hãm quá sâu. Chỉ một câu như vậy đã làm cho ta có bao nhiêu là mối tơ vò, nhưng hôm nay lại dường như hiểu được ý tứ của Dục ca ca. Chúng ta theo đuổi những điều không giống nhau, quan niệm sống cũng không giống nhau, nếu như chúng ta ở bên nhau, thật sự sẽ nắm tay nhau sống đến già được hay không? Lúc trước ta hiểu được người như hắn nhất định là một yêu nghiệt, cho nên mới không tự chủ được muốn rời xa hắn, nhưng là kết quả lại đúng là vẫn bị dụ hoặc. Giờ phút này, đáy lòng của ta một mảnh mờ mịt, không biết nên làm thế nào cho phải? Lý trí cùng tình cảm đang giằng co nhau, bên nào cũng muốn chiếm được thế thượng phong. “Tiêu, chàng đi đi.” Ta còn muốn hỏi rất nhiều vấn đề, tỷ như hắn có biết chuyện Dục ca ca muốn hy sinh bản thân hay không, tỷ như mũi tên bắn trúng Dục ca ca có phải là vì thật sự sợ hãi hắn sẽ làm thương ta hay không, tỷ như có phải từ đầu đến cuối hắn đều biết ta là ai hay không? Chính là ta chung quy sợ hãi biết được tất cả, cho nên lựa chọn trầm mặc. Ít nhất giờ phút này, ta vẫn chưa chuẩn bị tinh thần tốt để đối mặt với tất cả, cũng chưa nghĩ ra được mình phải đi trên con đường như thế nào. Giờ phút này, ta cũng là hy vọng hắn rời đi, có thể để cho ta một mình mà suy nghĩ cho thấu đáo. Hắn nhìn ta liếc mắt một cái, cuối cùng xoay người rời đi. Cũng có lẽ là thật sự đã xảy ra chuyện rất trọng yếu đi. Chính là tất cả lại quá mức trùng hợp, giống như có người đem toàn bộ vấn đề đặt lên trên mặt bàn, bắt ta phải lựa chọn một cơ hội duy nhất, bắt ta đem toàn bộ thốt ra khỏi miệng. Nhìn thân ảnh của hắn biến mất ở cửa, ta từ trong vạt áo lấy ra sợi dây đồng tâm màu đỏ, hơi hơi thất thần. Đồng tâm, đồng tâm, có thật sự là vĩnh viễn một lòng với nhau hay không?

216. Q.4 - Chương 217: Lòng Của Vương Giả

Người trước mắt mặc trường bào màu tím họa tiết rồng trắng uốn lượn, khuôn mặt tuấn tú, thiếu đi một phần quật cường ngày xưa, nhưng lại hơn vài phần trầm ổn. Ba năm thời gian, hắn thật sự đã trưởng thành, chính là ta rốt cuộc nhìn không thấu tâm hắn. “Tỷ tỷ.” vị thiếu niên trước kia cho dù phải liều chết cũng không gọi ta hai tiếng này, nay lại là cười nhẹ đứng ở trước giường của ta, gọi ta như thế.

Ta nao nao, sau cũng nở ra một nụ cười yếu ớt “Tiểu Ngọc Ngọc, sao giờ lại nguyện ý gọi ta là tỷ tỷ thế?” Mặc dù trong lòng biết được tất cả đã không giống với lúc trước nữa, nhưng lại vẫn như cũ không muốn thừa nhận, vì thế vẫn trêu tức gọi giống như lúc trước. “Trước kia không hiểu chuyện, hiện tại đã trưởng thành, tự nhiên cũng có thể hiểu rõ dụng tâm của tỷ tỷ đối với ta.” Hắn khóe môi khẽ cười, khoan thai nói. “Vậy đệ phải báo đáp như thế nào cho tỷ tỷ đây?” Ta dựa ở trên giường, ngẩng đầu nhìn thiếu niên trước mắt. Hắn tùy ý ở trước giường của ta ngồi xuống, tươi cười chưa mất “Tất nhiên là nói cho tỷ tỷ một bí mật lớn.” “A, bí mật gì?” Ta biết thiếu niên trước mắt đã không còn là vị thiếu niên quật cường lại đáng yêu của trước kia nữa, mà là vua của một nước, trong tiềm thức sớm đã hiểu được mục đích hắn tới đây, tất nhiên không phải thuần túy là đến thăm ta, nhưng là trong tâm tư cũng không muốn thừa nhận. Dù sao hắn cũng đã từng là người mà ta nghĩ muốn bảo hộ cùng chiếu cố. “Nói cho tỷ tỷ biết tại lễ tỷ đăng cơ mấy ngày trước, là ai bắn tên, mục đích của hắn là gì?” Hắn vẻ mặt bình tĩnh, giống như là đang nói chuyện phiếm vậy. Là ai bắn tên sao? Lòng của ta đại khái cũng hiểu rõ, nhưng là ta cũng rất muốn biết mục đích Sở Ngọc nói cho biết là gì ? “Đệ biết sao? Sẽ không phải là đệ đó chứ.” Ta ra vẻ kinh ngạc hỏi. “Tỷ tỷ.” Hắn có chút oán hận nhìn ta “Tỷ không tín nhiệm ta như vậy sao?” Giờ phút này hắn không còn mang theo vẻ từng trải nữa, mà là vẻ mặt của một thiếu niên nên có. Giờ phút này hắn, hắn cũng không còn là vị thiếu niên mang theo vẻ quật cường, đem yêu hận hiện rõ trên nét mặt như trước kia nữa, mà là mang theo vài phần tính kế, vài phần thù. Hắn là vua, ta cũng là vua, chúng ta sớm đã không ở cùng trên một chiến tuyến. Khoảng thời gian kia không thể quay lại được nữa. Có lẽ hắn có vài phần cảm kích đối

với ta, nhưng cũng sẽ không tiếp tục thăng thần thành khẩn với ta nữa. Ba năm trước đây, ta nếu như ở lại Tây Việt quốc, vậy tất cả sẽ lại như thế nào? “Tỷ tỷ đây không phải là đang nói đùa với đệ hay sao?” Ta ngồi thẳng người lên dựa sát vào hần, vẻ mặt tươi cười “Kia nói cho tỷ tỷ biết, rốt cuộc là ai?” Có lẽ là do vẻ mặt tươi cười vui đùa của ta đã kích thích đến hần, hần bỗng nhiên có chút nổi giận “Này, ta đang nói chuyện đứng đắn với tỷ.” Chính là ta lại cười đến càng thêm sáng lạn, bởi vì hần cũng không phải thật sự đã thay đổi hoàn toàn, có lẽ cũng chỉ là thật sự đã trưởng thành, hiểu được cần phải dùng ngụ ý trang để bảo hộ bản thân. “Nếu tỷ còn cười nữa, ta sẽ đi.” Có lẽ chúng ta trời sinh bất tự bất hòa, ta dường như luôn có bản lĩnh làm cho vị thiếu niên này nổi giận. Thật đúng là làm cho ta có một chút cảm giác thành tựu. Ta ngừng cười, kéo vạt áo hần lại, nhẹ nhàng nói: “Được, được, ta không cười nữa, đệ mau nói cho ta biết đi.” Hần có chút bất mãn chuyển thân, cúi người ở bên tai ta nhẹ nhàng mà nói: “Có lẽ tỷ không tin, nhưng tất cả đều là do Chiến Hậu gây nên.” Thật sự đúng như ta đã suy nghĩ, nhưng là ta lại làm bộ cái gì cũng không biết, kinh ngạc kêu sợ hãi “Như thế nào lại là Mị Mị?” Sở Ngọc tựa hồ rất vừa lòng khi nhìn thấy biểu tình như vậy của ta, lại một lần nữa kiên định nói: ” Chính là hần.” “Tiểu Ngọc Ngọc, người đang nói đùa sao.” Có lẽ ta cũng không quyền nhận xét về người khác, ít nhất đó là thói quen ngụ ý trang của ta, lúc trước khi chưa khôi phục lại trí nhớ, là vì muốn hoàn thành nhiệm vụ, mà nay lại là vì trách nhiệm của mình. Lúc trước ta là một cô gái thiên chân nhiệt tình, cảm giác đó cũng không phải là đã bị năm tháng che giấu. Nếu là trưởng thành mà phải mất đi nhiều thứ như vậy, ta đây tình nguyện mình vĩnh viễn không lớn lên. Nhưng là lớn lên lại là chuyện không ai có thể cưỡng được, thay đổi cũng có lẽ chẳng qua là nhìn thấu một vài thứ hơn mà thôi. “Ta tự nhiên là nói thật.” Hần nhíu mày, bất mãn liếc ta “Nếu không phải bởi vì tỷ, tỷ nghĩ rằng ta sẽ bán đứng Chiến Hậu sao?” Ta thu lại tươi cười, chân thành hỏi: “Hần vì sao lại phải làm như vậy?” Kỳ thật từ lúc từ bên trong hôn mê tỉnh lại ngày đó, ta liền suy nghĩ cẩn thận tất cả, mũi tên kia cũng không phải do người bắn, mà là được bắn ra từ cơ quan đã được thiết kế tốt ở trên đài cao, cho nên ngày đó ta quay đầu lại cũng không thể nhìn thấy thân ảnh một ai. Hơn nữa mũi tên kia cũng không bắn vào chỗ trí mạng của ta, mà ở trên đầu mũi tên có tấm được đặc chế, cho nên ngày đó ta mới có một loại cảm giác mình sẽ không chết. Về phần hôn mê nhiều ngày tất nhiên cũng là do loại được kia ban tặng. Việc này chỉ cần ta tỉnh lại, ta liền sẽ hiểu rõ tất cả, cho nên người mà Mị sở dĩ muốn gạt không phải là ta, mà là Cơ Lưu Tiêu, Mị muốn bày ra một màn này là muốn cho hần phải lựa chọn. Chuyện các nước nhỏ xung quanh bốn nước liên minh lại tấn công Đông Hải quốc, tất nhiên cũng là do Mị bố trí, bất quá chỉ là đem toàn bộ vấn đề đều đặt lên trên mặt bàn, hần sáng tạo ra một cục diện như vậy, tất nhiên là làm cho ta không thể không giải quyết mọi vấn đề. Mà hần thế nhưng lại biết những suy nghĩ phức tạp của ta, cũng có lẽ hần còn biết được cả những lời trước khi mất Dục ca ca đã nói với ta. Trước lúc ta khôi phục lại trí nhớ, Dục ca ca lấy thân phận Cơ Lưu Hiên làm ra cuộc giao dịch với hai người bọn họ, như vậy tất cả mọi chuyện mà hần làm có liên quan đến Dục ca ca hay không? Lúc trước ba người bọn họ đã có hiệp định gì? Lần đó ở Tây Việt quốc hần bị bại bởi Cơ Lưu Tiêu, chính là lúc này đây Cơ Lưu Tiêu cũng là bị bại bởi hần, không nhìn ra tất cả bất quá cũng chỉ là một ván cờ. “Tất nhiên là vì tỷ rồi.” Sở Ngọc che giấu cảm xúc đặc biệt vừa rồi hơi lộ ra, nhìn ta cười nói: “Tỷ tỷ nên hiểu được là hần yêu tỷ.” “Vậy còn đệ? Đệ nói cho ta biết tất cả là vì cái gì?” Ta cũng cười nhìn lại Sở Ngọc. Hần cũng là thân nhiên cười nói: “Cái tỷ tỷ cần chính là hạnh phúc, cho nên nam tử kia tất nhiên là không thích hợp với tỷ, nhưng ta cần chính là một nhân tài, người mưu lược như thế ta tất nhiên không thể bỏ qua.” Đây chính là mục đích của Sở Ngọc sao? Chuyện ta luôn lo lắng quả nhiên là đã xảy ra, Sở Ngọc một khi đã trở thành vua, tất nhiên sẽ không chịu buông tay đối với Mị. “Đừng quên, trong tay hần có thánh chỉ do chính tay phụ vương đệ viết, hần nếu là phải đi, đệ cũng không thể tránh được.” Sở Ngọc nếu là hiểu biết Mị, nên hiểu được không ai quyết tuyệt bằng hần. Chuyện hần đã trải qua còn nhiều hơn rất nhiều so với hai chúng ta gộp lại, nếu nói đến thương tổn, không ai bị thương tổn lớn bằng hần. Mặc dù ta không biết gì về hần, nhưng là lại có thể cảm nhận được tất cả. Ta vĩnh viễn cũng quên không được ánh mắt trống rỗng thật giống như không nhìn thấy bất kỳ vật gì trên thế gian này, ai đã cho hần sự tuyệt vọng đến như vậy. “Tỷ tỷ, nếu tỷ không cần hần, như vậy hần đi đến nơi nào cũng như nhau mà thôi.” Sở Ngọc cũng là kiên định cười nói: “Nếu là hần như vậy, ta liền có thể tin tưởng sẽ làm cho hần ở lại bên cạnh ta.” Ba năm, giờ phút này vừa lúc tròn ba năm. Mị đã nói qua. Ba năm thời gian cũng đủ để giúp đỡ chu toàn cho Sở Ngọc trở thành một vị vua, mà hần cũng sẽ trở lại bên cạnh ta. Hần nói đúng, ba năm thời gian xác thật đã làm cho Sở Ngọc trưởng thành một vương giả, nhưng là hần tựa hồ là đã quá mức sốt ruột, quên mất rằng một người khi đã trở thành vua, sẽ phải gặp qua loại cân nhắc này. Ta biết Sở Ngọc nói rất đúng, nếu ta làm tổn thương hần, như vậy hần cái gì cũng đều không cần. Hần sẽ không còn vương bận, hiển nhiên sẽ hóa thân thành Tu La bách chiến bách thắng, đến lúc đó Tây Việt quốc chinh phục thiên hạ chỉ là một chuyện

nhỏ. Bất quá ta không nghĩ tới Sở Ngọc không ngờ đã bắt đầu có dã tâm này, hắn ôm trong lòng chính là giấc mộng xưng bá thiên hạ đi. Đây mới là mục đích hắn nói tất cả mọi chuyện cho ta biết. Cái bấy Mị thiết kế lúc này lại trở thành thời cơ của hắn, cuối cùng người thắng lợi có lẽ sẽ là hắn. Chính là hắn không biết là ta đã sớm biết tất cả. “Hắn nếu thật sự đã làm thương ta thì đã sao? Ta nếu là không trách tội hắn thì sao?” Ta cười hỏi lại. “Tỷ tỷ, tỷ nếu là không thích hắn, như vậy đến cuối cùng đúng là vẫn sẽ làm tổn thương hắn, sớm hay muộn hơn một chút thì có gì khác nhau đây?” lời nói của Sở Ngọc giống như đang uy hiếp ta. Sở Ngọc có cơ trí chỉ cần liếc mắt một cái đã nhìn ra bản chất của sự việc, lại trải qua vài năm tôi luyện, có lẽ ai cũng không phải là đối thủ của hắn. Ta im lặng chống đỡ, lần đầu tiên biết được cảm giác bị người bức đến góc tường quẫn bách đến mức nào. Mà hắn cũng là cười tiếp tục nói: “Tỷ không phải là thích Cơ Lưu Tiêu sao? Chiến Hậu thiết kế hắn như vậy, tỷ không tức giận sao? Hay là tỷ cũng không thương hắn như tỷ đã nghĩ?” “Không phải...” Ta mở miệng, lại bị Sở Ngọc chặn đứng lời nói, giờ phút này hắn khí thế bức người “Ba năm trước đây, tỷ vì sao phải đi? Nếu đi rồi, sẽ không thể quay đầu lại. Ba năm trước đây, nếu tỷ ở lại Tây Việt quốc, có lẽ chuyện gì cũng sẽ không phát sinh, có lẽ tỷ vĩnh viễn cũng sẽ không nhớ lại tỷ là ai. Có thể vĩnh viễn sống theo ý mình. Nhưng là tỷ đi rồi, như vậy liền phải chịu trách nhiệm chuyện phụ thân đã để lại. Không cần tiếp tục giữ lại dư âm làm gì.” Sở Ngọc như thế, làm cho ta cảm thấy thật xa lạ, nhưng là ta lại cố tình không có sức để phản bác, chỉ có thể kinh ngạc nhìn hắn. Hắn thành công nhiễu loạn nội tâm của ta. “Tỷ tỷ, kỳ thật tỷ có biết phải không? Ta thật sự rất thích tỷ, lúc trước cũng là vì sĩ diện mà không thừa nhận.” Sở Ngọc cúi người, đột nhiên kề sát vào ta, khuôn mặt tuấn tú của hắn cơ hồ muốn chạm sát vào mặt ta, làm cho ta cảm thấy cực kỳ áp bách. Hơi thở ấm áp của hắn không ngừng mà thổi phun lên trên mặt ta, mang theo vài phần ái muội thản nhiên “Nhưng hiện giờ thì sao? Tỷ hiện tại là nữ vương của Nam Mạch quốc, mà chúng ta cuối cùng cũng sẽ trở thành kẻ thù. Cho nên khi ta nhận thức đến điểm này, đã học được chậm rãi quên tỷ. Có một chút, ta cùng tỷ tỷ bất đồng, ta sẽ không bởi vì một ai đó mà buông tha cho cái mà mình muốn có, mặc dù người kia là tỷ tỷ cũng vậy mà thôi. Ta chỉ biết làm mình có được tất cả.” Thiếu niên lúc trước mà ta toàn tâm muốn chiếu cố, giờ phút này lại không chút nào che giấu nói ra dã tâm của mình, mà ta lại ngậm miệng không nói lời nào nhìn hắn một lúc lâu, hắn mới đứng dậy rời khỏi ta, xoay người rời đi. Đi được vài bước, hắn lại dừng bước, quay đầu cười nói: “Đúng rồi, tỷ tỷ, quên nói cho tỷ biết. Mặc kệ tỷ lựa chọn giữ hắn lại hay là tổn thương hắn, ta đều đã nghĩ ra biện pháp làm cho hắn ở lại Tây Việt quốc.” Lúc này đây hắn cuối cùng cũng không quay đầu lại, tiêu sái mà rời đi, mà ta cũng là kinh ngạc, bất động nhìn thân ảnh màu tím kia biến mất, đáy lòng một mảnh mờ mịt. Rất nhiều việc, so với bất kỳ ai khác hắn là người nhìn rõ nhất, biết chính mình muốn cái gì, buông tha cho cái gì. Ba năm thời gian, chung quy mọi chuyện đều đã không còn như lúc trước kia nữa...

217. Q.4 - Chương 218: Thân Thế Của Mị

“Mị Mị, thật là người sao?” Ta sâu kín thở dài, sau đó phân phó cho cung nữ đứng ở ngoài cửa: “Đi mời một mình Chiến Hậu của Tây Việt quốc tới đây.” Ngoài cửa có tiếng đáp lại, mà ta liền lẳng lặng chờ đợi hắn đến. Không biết khi nào, Mị một thân thanh sam đã xuất hiện tại cửa, lẳng lặng nhìn ta, không có lên tiếng nhắc nhở ta, cũng không có đến gần ta, chính là cứ đứng thẳng như thế. Ta ngẩng đầu đón nhận tầm mắt của hắn, hắn lại quay đầu về hướng khác, đem tầm mắt đặt ở một nơi xa nào đó.

“Mị Mị, vì sao phải làm như vậy?” Ta trực tiếp hỏi. Sau khi ta bị thương, hắn nhưng vẫn không có tới thăm ta, có lẽ là không biết phải đối mặt với ta như thế nào. Hắn ngay từ đầu đã biết là không thể gạt được ta, cũng không nghĩ giấu diếm ta, cho nên hắn tất nhiên là biết ta đang hỏi cái gì. “Liễu Lăng, để cho người thấy rõ ràng tất cả, không phải là tốt hơn hay sao?” Trầm mặc một lúc lâu, hắn mới bình tĩnh mở miệng. Ta đứng dậy, đi tới trước mặt hắn “Mị Mị, nhìn ta, nói cho ta biết vì sao phải làm như vậy?” Hắn cuối cùng đón nhận tầm mắt của ta, thản nhiên mở miệng nói: “Liễu Lăng, người hắn là còn nhớ rõ, ta đã nói một ngày là vật sở hữu của ta, thì cả đời đều là của ta.” Lời của hắn đánh mạnh vào trong nội tâm của ta, ta không khỏi sửng sốt, thật sự là ta không ngờ Mị sẽ trả lời như vậy. “Người muốn ta sao?” Ta không khỏi nhẹ giọng hỏi. “Đúng, ta muốn có nàng.” Mị cũng là kiên định trả lời. Đối với việc Mị bất ngờ cường ngạnh như thế này, ta có một chút giật mình, dừng lại một lúc mới nói: “Cho dù thấy rõ tất cả, ta chưa chắc đã buông hắn xuống, người cũng là không thể có khả năng.” Khi nói những lời này, đáy lòng có loại

đau thương nhàn nhạt, lại không biết đau thương cho chính mình hay là cho hắn. Mị đột nhiên duỗi tay ra ôm chặt ta vào lòng “Liễu Lăng, nàng phải biết rằng, nàng không có lựa chọn nào khác, giống như lúc trước vậy, ta muốn nàng thì nàng liền không có lựa chọn nào khác.” Ta cùng hắn cách nhau gần như vậy, gần đến nỗi ta cơ hồ có thể cảm nhận được hơi thở ấm áp của hắn không ngừng mà thổi phun ở trên mặt ta, tầm mắt của chúng ta dây dưa, lại nhìn thấu thâm ý trong đáy mắt của nhau. Mặt hắn tiến gần lại vài phần, môi cơ hồ chạm nhẹ vào môi ta, lời nói nhẹ nhàng tựa như đang thì thầm từ miệng hắn thoát ra “Liễu Lăng, lúc trước là nàng không nên đặt chân vào bên trong thế giới của ta, không nên cố chấp khắc sâu hình ảnh của nàng ở trong lòng ta, cho nên nàng không thể vứt bỏ ta, nếu ngay cả nàng cũng vứt bỏ ta, ta nghĩ trên thế gian này không còn gì để cho ta lưu luyến nữa, nếu không còn gì để lưu luyến, như vậy không bằng hủy đi tất cả.” “Cũng bao gồm cả nàng.” Môi của hắn cuối cùng cũng in tại trên môi của ta, một câu nói cuối cùng bao phủ ở giữa hai môi chúng ta. Đây là Mị lần đầu tiên hôn ta, rất nhẹ, rất ôn nhu, lại mang theo chua xót nhàn nhạt. Tâm của ta như trước nhói đau, lúc này đây ta lại rõ ràng biết được rằng đây là Mị đau lòng. Mà ta cũng biết rằng hắn đang nói dối, hắn nghĩ rằng tất cả đều chu toàn không chệch vào đâu được, nhưng lại không biết được rằng ta có thể cảm nhận được hắn đau lòng. Từ một lần chia tay cho đến ngày gặp lại trong lễ còn duyên, khoảng thời gian ở giữa đã xảy ra chuyện gì? Khi ta tỉnh lại, ta liền hiểu rõ được tất cả, ta mơ hồ cảm thấy có chuyện đang thay đổi. Mà ở vào một ngày lễ còn duyên kia ngẫu nhiên gặp lại nhau, ta cùng hắn trong lúc đó thế nhưng không nói chuyện nhiều, nguyên nhân một phần là do ta, cũng một phần là do hắn né tránh ta. Nếu như hôm nay ta không có tìm hắn, thì bao lâu nữa hắn mới sẽ tìm đến ta? Giờ phút này, ta có một chút hối hận, hối hận chính mình đã tạo ra kết cục như ngày hôm nay. Nếu như ta không có cố ý làm như vậy, Mị sẽ như thế nào? Nhất định là đã xảy ra chuyện gì đó, mà trong tiềm thức của ta cảm thấy toàn bộ có liên quan đến Dạ Khuynh Thành, hắn ung dung thản nhiên không có bất cứ hành động nào như vậy, là do hắn đang âm thầm thao túng tất cả mọi chuyện sao? Nhưng là Mị chưa bao giờ nói cho ta biết mọi chuyện, bao gồm tất cả chuyện về hắn trước kia. Phần môi có một chút chua xót, quẩn quanh ở đầu lưỡi không tiêu tan, chờ khi hắn buông ta ra, ta biết chính mình nhưng lại chảy xuống một hàng thanh lệ, thật sự rất khó hiểu, cơ hồ ngay cả bản thân ta đều không hiểu vì sao mình phải rơi lệ như vậy. “Liễu Lăng, ta so với hắn kém hơn sao?” Mị cũng là thẳng tắp nhìn ta hỏi, tròn mắt là một mảnh thâm thúy như lúc trước vậy. Ta rất muốn nói cho hắn, ta cũng không phải có ý tứ đó. Nhưng là còn chưa chờ ta mở miệng, hắn đã vươn tay từ bên trong vạt áo của ta lấy ra sợi dây đồng tâm màu đỏ, ném vào bên trong lò lửa bên cạnh. Ngọn lửa mạnh xông lên, lập tức nuốt trọn sợi dây màu đỏ kia, khoảnh khắc trong lúc đó liền thành tro tàn. Mà Mị lại từ trong ống tay áo của mình lấy ra một đôi sợi dây đồng tâm màu trắng, đặt vào trong lòng bàn tay ta, sâu kín hỏi: “Ngày đó ta chậm một bước, bởi vì ta luôn luôn đi tìm sợi dây đồng tâm màu trắng. Nàng hiểu được phải không? Sợi dây đồng tâm khác màu nhau đại biểu cho bất đồng, dây đồng tâm màu trắng lại đại biểu cho nắm tay nhau sống đến già, vĩnh viễn một lòng với nhau đúng không?” Ta không nghĩ tới một ngày đó Mị thế nhưng cũng cầm một đôi dây đồng tâm tới tìm ta, nhưng là đi chậm hơn Cơ Lưu Tiêu một bước, cho nên mới đứng ở đó nhìn thấy tất cả. Cứ nghĩ đến hình ảnh đó, đáy lòng liền có một loại đau thương nhàn nhạt. Từ sau khi khôi phục lại trí nhớ, người mà ta không muốn làm tổn thương nhất chính là Mị, nhưng là giống như lời Sở Ngọc đã nói, nếu ta không thể đáp lại hắn, như vậy liền nhất định sẽ làm tổn thương hắn, chẳng qua là sớm hay muộn mà thôi. “Nếu ta tìm thấy nàng sớm hơn hắn một bước, nàng có nhận không?” Hắn nhìn ta, trong tròn mắt mang theo sự chờ đợi khó mà nhận ra. Ta sẽ nhận sao? Ta không biết, thật sự không biết. “Nhưng là người chung quy đã chậm một bước không phải sao?” Đáy lòng như trước hơi hơi đau, nhưng là ta vẫn như cũ nói ra những lời này. “Đúng vậy, ta cuối cùng vẫn luôn chậm hơn hắn một bước.” Hắn buông ta ra, thậm chí còn lui lại phía sau mấy bước “Trước kia cũng thế, hiện tại cũng vậy.” Ta rất muốn bắt lấy tay hắn, nhưng là lý trí lại không cho phép ta làm như vậy, nếu bắt đầu, sẽ không nên bỏ dở giữa chừng, nếu là cứ tiếp tục xử trí theo cảm tính, sẽ chỉ làm cho cả hai đều bị tổn thương mà thôi. Cho nên ta vẫn đứng yên tại chỗ, mặc dù đáy lòng có trăm mối tơ vò, nhưng là trên mặt lại hiện ra vẻ bình tĩnh. Chính là ngay sau đó hắn cũng là nở nụ cười, cười đến sáng lạn, cười đến mê hoặc lòng người. Mị cho tới bây giờ đều không có cười qua, nhưng là nụ cười này lại mang theo cảm giác khí phách, sáng lạn tựa hồ ngay cả mọi thứ xung quanh hắn trong khoảnh khắc lúc đó đều bị lu mờ, chỉ có nụ cười của hắn tỏa ánh sáng rực rỡ. Nhưng là nụ cười này cũng làm cho ta cảm thấy kinh hãi, trước kia trăm phương nghìn kế trêu chọc muốn hắn cười, nay hắn thật sự nở nụ cười, ta lại tình nguyện muốn hắn vẫn là Mị như trước kia. Hắn vươn tay xoa hai má ta, nhẹ nhàng lau đi nước mắt cho ta, cơ hồ dự hoặc nói: “Liễu Lăng, nàng không phải đã đáp ứng ta, ba năm sau cùng ta giao du giang hồ sao? Cơ Lưu Tiêu hắn không thể vì nàng mà buông tất cả, nhưng là ta có thể. Quên hắn không phải tốt hơn hay sao? Ở bên ta không phải là tốt hơn hay sao?” “Mị

Mị. Thật xin lỗi. Nhưng là bây giờ có nói những lời này cũng là vô nghĩa, người biết rõ hiện nay ta không bao giờ nữa còn có khả năng quay lại giang hồ.” Mị như vậy cơ hồ giống một yêu tinh dụ hoặc lòng người, nhưng là ta vẫn có thể kịp lúc kéo lý trí của mình trở về. Mị cho tới bây giờ cũng chưa từng nói dối, làm cái gì, lợi dụng ai, hận ai, yêu ai, tất cả mọi chuyện hần đều không che giấu, bởi vì hần sẽ không để ý đến cảm xúc của người khác. Nếu không phải ta cảm nhận được hần đau lòng, nếu không phải là ta thật sự hiểu hần, có lẽ ta cũng sẽ tin tưởng tất cả chuyện này, cho rằng hần không cam lòng chờ đợi mà quyết định đoạt lấy. Mị phải chăng cũng là ôm tâm tư như vậy, làm cho ta nghĩ đến tất cả chuyện này đều là sự thật. Hần thế nhưng cũng xác định được ta thật sự sẽ không đáp lại hần sao? Hần đối với bản thân không có lòng tin như vậy sao? Về sau ta cũng đã suy nghĩ trong một khoảng thời gian dài, nếu như giờ phút này ta đáp ứng hần, hần sẽ làm như thế nào? Nếu giờ phút này ta đáp ứng hần, như vậy tất cả những chuyện về sau có phát sinh hay không? Chính là giờ phút này ta lại không biết về sau sẽ xảy ra chuyện gì, cho nên vẫn làm theo cách nghĩ của mình. Nhưng cũng là bởi vì ta cảm nhận được sự đau lòng của hần, cho nên ta tự cho rằng mình hiểu hần, mới đem tất cả những chuyện này coi như là giả, lại không biết hần trong giả lại là thật, chính là lúc này đây muốn đem tất cả những thắc mắc hỏi cho rõ. Bởi vì không biết, cho nên đã xem nhẹ tất cả. Tự cho là mình hiểu hần, cho nên nghĩ đến Mị nhất định sẽ không nói như vậy. “Vì cái gì không thể.” Hần vẫn như cũ gần như dụ hoặc nói: “Liều Lăng mà ta biết cái gì cũng không cần, cái gì cũng có thể dám làm. Buông tất cả không tốt hơn sao? Chỉ cần có người có thể làm cho Nam Mạch quốc cường thịnh, nàng sẽ không cần phải để ý đến Thu gia cùng thiên hạ nữa đúng không?” Đúng vậy, ta cũng không phải để ý như vậy. Nhưng là nếu là người khác, có thể đón nhận lời nguyện rửa kia hay không? Nếu là người khác, sẽ phải đối mặt với tất cả mọi chuyện như thế nào đây? Nếu lời nguyện rửa kia là có thật, ta có thể để cho bất kì người nào nhận lời không? “Nhưng là hiện tại đứng ở trước mặt người là Thu Tịnh Nguyệt, mà không phải là Liều Lăng trên giang hồ.” Đây chính là lời ta tự nhắc nhở bản thân không biết đã bao nhiêu lần rồi, chỉ sợ sẽ có một ngày bản tính rốt cuộc không chịu được áp lực sẽ làm ra chuyện bị kích động. Đầu ngón tay hần xẹt qua hai má ta, như trước ôn nhu nói: “Không sao, ta sẽ làm cho nàng trở về làm Liều Lăng trước kia.” “Người đến tột cùng là muốn như thế nào?” Ta khe khẽ thở dài. Đầu ngón tay của hần vẫn như cũ ở của trên gương mặt ta lưu luyến “Ta muốn nàng vĩnh viễn ở bên cạnh ta.” “Nếu ta hận người thì sao?” lòng của ta khẽ run, nhưng là lời thốt ra cũng là rất bình tĩnh. Hần dừng một chút, trong ánh mắt rất nhanh xẹt qua một tia cảm xúc phức tạp, theo sau lại cười nói: “Ta không cần, nếu không chiếm được tình yêu của nàng, như vậy hận cũng không sao.” Khi hần nói ra những lời này, trái tim của ta rất đau, đó là hần đau lòng. Mị, vì sao phải làm như vậy? Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Ta có thể cảm giác được tâm tư của hần hỗn loạn đến mức nào, bởi vì ngay cả Tu La ẩn núp nghe lén, hần cũng không phát hiện ra, mà ngay cả ta nói thật hay nói dối hần cũng không nhận ra. Hay là hần đã tự hạ thấp mình, hần cho là ta hoàn toàn không cần hần sao? Nói về quan hệ, hần khác thường như thế này chắc chắn là có liên quan đến Dạ Khuynh Thành. Tu La đứng ở bên cạnh ta, thật lâu sau mới chậm rãi mở miệng nói: “Ta biết hần khi hần mới được 6 tuổi. Hần là được chủ công từ trong tuyết mang về. Lúc chủ công nhặt được hần, hần cơ hồ đã sắp đông cứng, nếu là muộn hơn một chút xíu nữa, hần phỏng chừng sẽ không còn cứu được nữa. Khi đó hần vẫn khóc, thân mình mảnh mai run rẩy làm cho người ta đau lòng, chính là sát thủ không cần nước mắt, cho nên rất nhiều người trong chúng ta không đồng tình với hần, mà hần cho tới bây giờ cũng không quan tâm tới chúng ta. Sau hần lại liền bị chủ công mang đi, trong khoảng thời gian dài chúng ta không có gặp lại hần, nhưng là lúc chúng ta cơ hồ sắp quên mất hần, thì hần lại xuất hiện, chính là lúc này đây hần không hề khóc, ngược lại cực kỳ thâm trầm. Ta không biết chủ công đã làm gì với hần, ta chỉ biết là sau đó hần bắt đầu luyện mạng luyện võ.” Tu La dừng một chút, sau lại cười khổ nói: “Lúc ấy ta rất là chán ghét hần, bởi vì hần tồn tại, sẽ là mối uy hiếp lớn nhất của ta, ta như thế đem hần để ở trong lòng, lúc nào cũng không quên so sánh với hần, nhưng cho tới bây giờ hần cũng là không thêm để ý đến ta, hần giống như là không thêm để ai vào trong mắt. Điều này làm cho ta rất tức giận, cho nên chỉ muốn làm cho hần mất mặt. Nhưng cố tình hần lợi hại hơn rất nhiều so với ta. Chỉ là chúng ta đều không nghĩ tới vài năm sau chúng ta sẽ trở thành bằng hữu. Hần chính là bằng hữu duy nhất của ta, mà ta cũng chỉ bằng hữu duy nhất của hần. Chúng ta ở chung nhóm như thế, cùng nhau làm nhiệm vụ. Chính là sau chủ công lại một lần nữa đem hần đi, mà sau đó hần liền được gọi là Lâu Ngọc Ninh, chủ công cho hần họ Lâu, để cho hần làm bạn đọc sách với thái tử. Chính là nếu nói là làm bạn, còn không bằng nói thẳng ra là bảo hộ. Khi đó ta tuy vẫn còn một chút đố kỵ với hần, nhưng là ta cũng rất cao hứng cho hần, ít nhất hần không cần giết người không ngừng nghỉ như chúng ta.” “Chủ công của các người là quốc vương của Tây Việt quốc?” Ta thần nhiên hỏi. Dạ Khuynh Thành nếu là tộc trưởng của Vân Mặc tộc, vậy Mị tại sao lại bị vứt bỏ ở trong tuyết? Ta biết có vài người đối với song sinh có ý kiến khác thường, nói là quái thai,

nhưng nếu là nói như vậy, vì sao phải đợi cho đến khi sáu tuổi mới vứt bỏ? Lại vì sao vứt bỏ Mị mà không vứt bỏ Dạ Khuynh Thành? Tu La gật đầu nói: “Đúng vậy, chủ công chính là quốc vương tốt nhất của Tây Việt quốc. Cho nên Mị có thể được ban cho họ Lâu là chuyện cực kỳ vinh quang, ta nhớ rõ lúc trước có rất nhiều người đố kị với hần, cũng cảm giận bất bình, vì sao lại là hần? Ta cũng không biết ở bên trong hoàng cung hần rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, ta chỉ biết là sau khi hần tiến cung vài năm, ta liền nhận được mệnh lệnh của chủ công, bắt ta giết hần. Lúc ấy ta cũng truy vấn nguyên nhân, nhưng là sát thủ chỉ cần nghe theo mệnh lệnh, cũng không cần biết nguyên nhân, cho nên chủ công cũng không có khả năng nói cho ta biết. Chúng ta phần lớn đều là những cô nhi cùng những đứa trẻ bị bỏ rơi, là chủ công đã cứu chúng ta, làm cho chúng ta có thể ăn no mặc ấm, cho nên mặc dù trở thành sát thủ, chúng ta vẫn là thê sống chết nguyện trung thành với chủ công.” “Nhưng người cũng không có giết Mị đúng không?” giọng nói của ta tuy là thản nhiên, nhưng là đáy lòng cũng đã là nổi sóng mãnh liệt. Quân vương tốt nhất của Tây Việt, là chủ công của bọn họ, vì sao lại phải giết Mị? Ân nhân cứu mạng muốn giết chính mình, bằng hữu duy nhất, lại không thể không chia đao kiếm vào mình, khi đó Mị làm sao có thể chịu nổi chuyện này? Cho nên hần mới có thể tuyệt vọng như vậy sao? “Ta vừa không thể làm chuyện có lỗi với chủ công, lại cũng không thể phản bội bằng hữu.” Tu La bắt đầu nói: “Trung nghĩa không thể song toàn.” “Cho nên người phế võ công của Mị, đem hần vứt bỏ ở bên trong tuyết đêm. Cho hần một cơ hội sống sao?” Ta nói tiếp thay Tu La “Sau đó lại cảm thấy mình có lỗi với Mị, cho nên mới đến Kính Nguyệt cung. Nhưng là Mị lại bảo người ở lại theo ta, đúng không?” Tu La hơi có chút cảm khái nói: “Ta lúc trước cũng không biết là mình đã làm sai hay đúng, nhưng là sau đó chủ công đã biết chuyện. Cho ta một cơ hội chuộc lỗi, bắt ta một lần nữa đuổi theo giết hần. Chính là lần thứ hai, ta lựa chọn phản bội chủ công. Rồi sau đó chủ công chết vì bệnh, việc này cũng không được nhắc đến nữa.” “Về sau Mị lại đột nhiên rời đi, là để trở về Tây Việt quốc sao? Hần làm sao có thể trở thành Chiến Hậu của Tây Việt quốc?” Hiển nhiên Tu La cũng không đem tất cả mọi chuyện báo cho Lâu Điện Ngọc biết, bằng không hần cũng sẽ không tin nhiệm Mị như thế. Chính là Mị trở về là vì cái gì? Là trả thù sao? Nếu là trả thù, hần vì sao lại phải hết sức phụ tá Lâu Điện Ngọc cùng Sở Ngọc như thế? “Chuyện này ta cũng không rõ ràng lắm. Mị cho tới bây giờ đều không nói cho người khác biết chuyện của mình.” Tu La trả lời nhưng thật ra làm cho ta có vài phần cảm thông, Mị xác thực sẽ không nói cho người khác biết chuyện của mình. “Vậy người cũng không biết trước lúc hần sáu tuổi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì sao? Hần là người phương nào?” Tuy rằng hỏi mà biết được rằng sẽ không có được câu trả lời, nhưng là đáy lòng của ta vẫn ôm lấy vài phần kỳ vọng. Chính là kỳ vọng cuối cùng cũng tan biến, Tu La xác thật không biết. Nhưng ít ra ta biết được một việc. “Cung chủ, nếu người thật sự muốn oán hần, ta cũng chỉ có thể thật xin lỗi người.” Tu La nói xong, hướng ta cung kính vái lạy một lễ sau đó mới lui đi ra bên ngoài. Ta tất nhiên là sẽ không oán hần, ta ở dưới đáy lòng khe khẽ thở dài. Chính là hần làm như vậy lại là vì cái gì? Cuối cùng vẫn cảm thấy trong chuyện này có một bí mật mà ta không thể tưởng được.

218. Q.4 - Chương 219: Gặp Lại Dạ Khuynh Thành

“Ngày xưa, từng có một nhà tiên tri đã để lại một lời tiên đoán cho Tây Việt quốc, nói có một ngày Tây Việt quốc sẽ bị hủy bởi trong tay của thiếu niên mà hần mang về. Cho nên lúc trước vua của Tây Việt quốc mới sai sát thủ Ấm Dạ đi ám sát Mị, để phòng ngừa lời tiên đoán trở thành sự thật. Nhưng là Mị lại được người cứu. Sau vị vua của Tây Việt quốc đó mất vì bệnh, thậm chí còn không kịp đem lời tiên đoán này nói lại cho Lâu Điện Ngọc biết, cho nên Lâu Điện Ngọc cũng không biết tất cả chuyện này, vẫn để cho Mị quay về Tây Việt quốc, ở lại bên cạnh phò tá hần, hần rất nể trọng Mị, cho nên mới sẽ có Chiến Hậu ngày hôm nay. Về nguyên nhân Mị lúc trước vì sao phải trở về Tây Việt quốc, ta nghĩ người nên trực tiếp hỏi hần sẽ rõ ràng hơn.”

Cầm trên tay bức thư Cẩm Hoàng giúp ta điều tra tất cả mọi chuyện, đau đớn nhàn nhạt ở trong lòng ta bắt đầu lan tràn. Nhưng lại là vì nguyên nhân như vậy sao? Chỉ vì một lời nói gọi là tiên đoán kia mà muốn giết một người sao? Khi đó có phải là Mị rất tuyệt vọng vì bị cả thế giới vứt bỏ hay không? Sau một lần kia khi ở trên phố bị thất lạc Cẩm Hoàng, Cẩm Hoàng cũng không có trở lại hoàng cung, chính là chỉ phái người tới truyền lại lời nàng đến ta, nói là nàng có chuyện trọng yếu phải đi làm. Mấy ngày trước, sau khi cùng Tu La nói chuyện một phen, ta liền nhờ Cẩm Hoàng điều tra sơ qua động cơ mà vua của Tây

Việt quốc phái người đi ám sát Mị, vốn cũng không ôm nhiều hy vọng, nhưng là lại không nghĩ được rằng Cẩm Hoàng thật sự tra ra được. Chính là lúc trước Mị vì sao lại phải quay lại Tây Việt quốc? Nếu là vì báo thù, tại sao qua nhiều năm như vậy hấn vẫn chậm chạp không có động tĩnh gì? Đáy lòng không tự giác dâng lên một trận phiền não, ngay sau đó ta dĩ nhiên quyết định tự mình đi tìm Mị hỏi cho rõ ràng, lúc này đây mặc kệ là như thế nào ta đều phải hỏi rõ tất cả. Ngày đó bởi vì muốn lừa gạt Tu La nói ra tất cả, nên ta mới có thể giả vờ lạnh lùng như vậy, cũng không muốn thật sự làm tổn thương Mị, sau ta cũng muốn đi tìm hấn hỏi rõ mọi chuyện, nhưng là Tu La lại tìm mọi cách ngăn trở. Tu La là sợ ta sẽ xúc phạm tới lòng tự tôn của Mị, cho nên cố sống cố chết cũng không cho ta đi tìm hấn. Mà ta cũng không thể ở trước mặt hấn nói là mình vì lừa hấn nói ra mọi chuyện, nên mới cố ý làm như vậy, hơn nữa sau khi đăng cơ, bởi vì bị thương nên có rất nhiều chuyện bị gác sang một bên, mấy ngày nay công việc thật sự là rất bề bộn, làm cho ta không thể phân thân được, cho nên chuyện gặp Mị liền bỏ qua một bên như vậy. Nhưng giờ phút này, mặc kệ là như thế nào, ta đều phải nhìn thấy hấn. Vì thế vụng trộm phái thị vệ cuốn lấy Tu La, chính mình lại theo cửa sau sườn tây hẻo lánh chuồn ra cung, một đường đi về biệt quán dành cho Tây Việt quốc. Chính là mới đi được có nửa đường, lại bị người cản bước, giật mình ngẩng đầu lên mới phát hiện thì ra là Thiết Ứng, ta không biết hấn tìm ta là có chuyện gì? Cuối cùng vẫn cảm thấy ngay từ lần đầu tiên gặp mặt, hấn đã không ưa ta rồi. Lúc này đây, tuy rằng dung mạo của ta đã thay đổi, thân phận cũng thay đổi, nhưng là sự đề phòng của hấn với ta thì vẫn như lúc trước. “Có chuyện gì sao?” Ta nhướng mi, nhìn người trước mặt. Thiết Ứng vẫn ác liệt như ngày xưa vậy, lúc nhìn ta luôn nhíu chặt mày, nghe thấy ta hỏi như vậy, hấn đi thẳng vào vấn đề nói: “Ta đã biết tất cả.” “Vậy thì sao?” Bởi vì đáy lòng luôn luôn nghĩ đến chuyện của Mị, cho nên ta mới có một chút lơ đãng như vậy. Hơn nữa từ sau một ngày yến hội kia, ta liền đã đoán được tất cả, giờ phút này hấn muốn nói chuyện gì, cũng hoàn toàn không còn có ý nghĩa gì đối với ta cả. “Ta có chuyện muốn nói với người.” Thái độ của hấn đối với ta không có lấy một nửa điểm tôn kính. Ta có chút ác ý cười nói: “Nhưng là ta không rảnh. Hơn nữa ta cũng không muốn nói chuyện với người.” Ta thật sự không rõ hấn vì sao lại chán ghét ta như vậy. “Vậy không cần nói chuyện.” giọng nói lạnh lùng vang lên, một thanh kiếm sáng chói lợi liền kề sát vào cổ ta. Ta thật không ngờ hấn lại lớn mật như thế, ở trên đường cái ngang nhiên cưỡng ép nữ vương Nam Mạch quốc. Tuy rằng nơi đây xác thật có rất ít người đi qua. Bởi vì chỉ có những người cần được yên tĩnh mới có thể lựa chọn đi trên đường nhỏ hẻo lánh này, lại không nghĩ được rằng ngược lại đã cho hấn cơ hội. Mà hấn cũng chưa bao giờ đặt ta vào trong mắt “Muốn giết ta sao?” Ta hoàn toàn không có để ý đến thanh kiếm sắc bén đang kề ngay tại cổ của mình, chính là thản nhiên hỏi: “Vì sao?” “Bởi vì người không nên tồn tại.” ánh mắt đậm đặc, lời nói lạnh lùng. “Sợ ta làm ảnh hưởng tới Tiểu Thất của người, hay là sợ ta làm tổn hại đến Hạ Nguyệt Nhiễm của người?” Ta nhếch khóe môi, ánh mắt mang theo ý cười nhìn người trước mặt, gần như thấp giọng nói: “Ta nói đúng không? Cơ Vô Nhai.” Lúc ta nói ra cái tên Cơ Vô Nhai này, người trước mặt rõ ràng ngẩn ra, đáy mắt lại cuộn cuộn nổi lên trận sát khí mạnh mẽ, nhưng lại đến chết cũng không thừa nhận “Người dám gọi thẳng tên của chủ tử.” “Ta vì sao không thể gọi thẳng?” Ta khiêu khích nói: “Cũng bất quá chỉ là một vị vua bị con của mình phế, ta vì sao không thể gọi thẳng tên?” “Người muốn chết.” Hấn cơ hồ nghiêng răng nghiêng lợi nói. Ta nhìn hấn hừ nhẹ nói: “Dù sao cũng đều sẽ phải chết, ta vì sao lại không thể đem tất cả mọi chuyện đều nói rõ ràng được? Cơ Vô Nhai, giờ phút này người thật đúng là không có khí độ của năm đó, như thế nào chỉ mới có một câu mà người đã tức giận rồi? Người như vậy có thể đánh bại được Tiêu hay sao?” Sắc mặt của hấn càng ngày càng khó coi, mà ta cũng là cười đến càng sáng lạn “Như thế nào ngay cả thân phận của mình cũng không dám thừa nhận sao?” “Người làm sao mà biết được?” Hấn giận quá hóa cười, thu lại hỗn loạn đã bị ta khơi mào, khôi phục lại vẻ bình tĩnh. Ta vươn tay kẹp lấy thanh kiếm đang kề sát ở cổ mình, cười khê “Ta nhìn thanh kiếm này thật chướng mắt.” Hấn hiểu rõ, thu hồi kiếm, xem ra là nhận định ta trốn không thoát khỏi bàn tay hấn. “Nói.” đối ngược với vẻ ung dung của ta, vẻ mặt hấn lại là cực kỳ ngưng trọng. Ta thờ ơ cười “Ta nếu có thể thành công lừa gạt được người, tất nhiên ta cũng có thể nhận ra sơ hở khi người dịch dung. Nếu ta đoán không lầm, Thiết Ứng chân chính đang từ một nơi bí mật nào gần đây bảo hộ các người. Cho nên người mới có thể không sợ hãi như thế đúng không?” “Chỉ bằng mấy chỗ sơ hở như vậy sao?” Hấn nhướng mi thấp giọng hỏi. “Tất nhiên không chỉ có như vậy.” Ta vẫn thờ ơ như cũ, không vội không chậm nói “Thứ nhất, lúc trước Tiêu cũng không có thật sự dồn người vào chỗ chết, sau khi người rời khỏi Đông Hải quốc, người tất nhiên là rất muốn ở lại bên cạnh Tiểu Thất. Mấy năm nay người vì bảo hộ hấn, mà làm cho các con của mình bất hòa, cho nên người có tâm tình muốn ở lại bên cạnh hấn cũng là lẽ thường tình. Thứ hai, Hạ Nguyệt Nhiễm sẽ đem tất cả mọi chuyện nói ột gã thị vệ hay sao? Sẽ không. Nhưng nếu hấn là phụ thân của nàng, như vậy liền khác xa. Cho nên ánh mắt của người và nàng khi trao đổi chính là sơ hở. Thứ ba, Thiết Ứng đã

nhìn Tiểu Thất lớn lên, cho nên hẳn là thật tâm hy vọng Tiểu Thất sẽ được hạnh phúc, hẳn cũng biết cung đình không phải là nơi thích hợp với Tiểu Thất, cho nên hẳn sẽ không làm cho Tiểu Thất trở thành phò mã của Bắc Thương quốc. Nhưng là người thì không, người một lòng muốn hẳn trở thành bá chủ thiên hạ, một lòng nghĩ muốn đoạt lại Đông Hải quốc, cho nên làm cho hẳn trở thành phò mã của Bắc Thương quốc đó là chuyện không thể nào tốt hơn. Chỉ bằng với ba điểm như thế, đủ để chứng minh người chính là Cơ Vô Nhai.” Lúc trước có rất nhiều chuyện không thể nghĩ ra, khi lại lần nữa nhìn thấy hẳn, ta mới hiểu rõ ra, móc nối toàn bộ nghi hoặc lại với nhau, ta mới bừng tỉnh đại ngộ. “Quả nhiên là tài nữ đương thời.” Hẳn nhìn ta, chính là lời nói thốt ra không biết là đang ca ngợi, hay là trào phúng? Ta lại chỉ làm như không nghe thấy ý tứ trong lời của hẳn, cố ý nói: “Quá khen, quá khen.” Hẳn bị ta chặn ngang nói không ra lời, chính là mở to hai mắt nhìn ta. Ta cũng biết hẳn khẳng định là rất hận ta, dù sao lúc trước hẳn cũng bị ta đùa giỡn xoay vòng vòng, nếu không phải là hẳn đã mất tất cả, chỉ sợ hẳn đã sớm tìm tới ta báo thù, nay bất quá cũng là chậm một bước. Nếu chỉ có hẳn, ta có thể dùng độc tùy thân mang theo đối phó được với hẳn, nhưng cố tình còn có Thiết Ứng đang ẩn nấp ở gần đây, ta cho dù có sử dụng độc inh đến mấy, cũng không có khả năng độc đến chỗ Thiết Ứng võ công cao cường đang ẩn nấp. Chẳng lẽ lời nguyên rửa kia thật sự tồn tại hay sao? Từ lúc đăng cơ cho tới nay, thật đúng là ta liên tục gặp tai họa, mặc dù chỉ đi một đoạn đường ngắn như vậy, cũng sẽ gặp được sát khí. “Vẫn còn muốn giết ta sao? Không sợ thế lực của Nam Mạch quốc sao?” Ta nhìn thẳng vào mắt hẳn, từ từ hỏi. Hẳn xiết chặt thanh kiếm trong tay, lại một lần nữa hướng về phía ta, “Người chết là sẽ không mở miệng được, mặc dù thần tử của người thật sự muốn tra ra hung thủ cũng chỉ là thất vọng mà thôi.” Đúng vậy, đúng như lời hẳn nói, mặc dù ta giờ phút này thật sự phơi bày tại chỗ, người khác cũng sẽ không hoài nghi đến bọn họ. Cho nên giờ phút này, tất cả đều đối với ta rất bất lợi. “Người có Thiết Ứng âm thầm hộ vệ, chẳng lẽ đường đường là một nữ vương như ta lại không có một ám vệ hay sao? Người cũng đã quá coi thường Nam Mạch quốc rồi.” Ta phô trương thanh thế nói. Tuy rằng thật sự có Tu La từ ở một nơi bí mật nào đó, nhưng ta lại cố tình đem hẳn ném qua một bên rồi. Bình thường đã quen một mình, cho nên quả nhiên là bây giờ cô độc không có ai giúp. Cơ Vô Nhai giống như thật sự đã bị ta hù dọa, trong khoảng thời gian ngắn nhưng lại không có lên tiếng. “Nếu không chúng ta làm một cuộc giao dịch, người thấy thế nào? Người không nên động đến đao kiếm, ta cũng đáp ứng người không đem thân phận thật sự của người nói ra, thế nào?” Ta nhân cơ hội đưa ra yêu cầu. “Ta không tin nữ nhân xảo hoạt như người.” Trầm mặc lúc, hẳn mới trả lời. Xảo hoạt sao? Ta cho dù có xảo hoạt cũng không sánh được với lão hồ ly người, ta ở trong lòng thầm hừ nhẹ, nhưng cũng không có thốt ra khỏi miệng. Lúc trước hẳn xem như đã gạt nhiều người rồi. “Bệ hạ, có người hẳn nhiên là không tin, như vậy chúng ta cũng không cần khách khí.” Một đạo thanh âm đột nhiên vang lên, giống như xuyên qua ngàn năm mà đến, có một chút quen thuộc, lại giống như hoàn toàn xa lạ. Đối với người tới mặc dù ta không quay đầu lại cũng biết là ai. Dạ Khuynh Thành, quả nhiên hẳn vẫn là xuất hiện sao? Ẩn núp lâu như vậy, cuối cùng đã muốn ra tay sao? Vốn tưởng rằng là người mình thích, thì ra bất quá cũng chỉ là men theo ký ức, trong tiềm thức ta coi hẳn như một người khác, mà bây giờ gặp lại nhau, lòng lại bình tĩnh không có một tia gợn sóng nào như thế. Không có yêu, cũng không có hận, hẳn đối với ta mà nói đã là một người hoàn toàn xa lạ. Chính là giờ phút này ta lại không thể không phối hợp cùng hẳn, dù sao ta cũng không muốn chết. Không cần biết hẳn giờ phút này xuất hiện rốt cuộc là vì cái gì, nhưng ta biết được ít nhất trước mắt hẳn sẽ chưa làm hại ta. Ta lui về phía sau vài bước, làm một tư thế xin mời “Vậy thì tốt, tiếp đón hẳn cho thật tốt vào.” Dạ Khuynh Thành vừa tiến lên vài bước, một thân ảnh liền từ mạn sườn khác vọt ra, đó chính là Thiết Ứng thật, sau khi hẳn nói khẽ với Cơ Vô Nhai mấy câu, Cơ Vô Nhai oán hận nhìn ta liếc mắt một cái rồi xoay người rời đi. Ta cũng không muốn đuổi theo hẳn, mà Dạ Khuynh Thành tự nhiên cũng không có tiếp tục có lý do truy hẳn, cho nên chúng ta cũng chỉ là lẳng lặng đứng ở tại chỗ, nhìn bọn họ rời đi, không lên tiếng, cũng không có bất cứ hành động nào...

219. Q.4 - Chương 220: Bất Quá Chỉ Là Diễn

Cả hai chúng ta trầm mặc một lúc lâu. Cuối cùng ta vẫn là người không chịu nổi sự yên tĩnh đến quỷ dị này, từ từ nói: “Minh Nguyệt công tử đến đây có chuyện gì sao?” Không phải thật sự là muốn hỏi hẳn, cũng không có chờ mong hẳn trả lời, chỉ là thuần túy muốn phá vỡ không khí yên tĩnh đến mức quỷ dị này mà

thời. Mà hần cũng là chậm rãi bước đến trước mặt ta, vẫn ôn nhu như trước, giống như những chuyện trước kia chưa bao giờ xảy ra vậy “Liễu Lăng, đã lâu không thấy.” Hần, rốt cuộc là một nam tử như thế nào?

Có thể vĩnh viễn mỉm cười ôn nhu vô hại như vậy, nhưng nội tâm lại thâm trầm không ai sánh bằng. Hơi hơi nhếch khóe môi, ta chống lại tầm mắt ôn nhu kia, cũng là thờ ơ như trước “Đối với người, ta hy vọng chúng ta vĩnh viễn không gặp lại.” “Liễu Lăng, người vẫn còn oán ta sao?” Rõ ràng từ đầu tới cuối đều là lỗi của hần, nhưng là giọng nói của hần lại giống như ta có lỗi với hần vậy. Đáy lòng có chút phiền não, ta không kiên nhẫn nói: “Dạ Khuynh Thành, hiện giờ có nói gì đi chẳng nữa cũng vô dụng, hà tất gì cần phải đối trá như thế, người có mục đích gì thì cứ việc nói ra, như thế mọi người đều sẽ cảm thấy thoải mái hơn.” “Liễu Lăng, đi theo ta được không?” Hần vươn tay về phía ta, ngón tay vẫn thon dài trắng nõn sạch sẽ như lúc trước, nhưng rốt cuộc cũng không còn là đôi bàn tay có thể cho ta sự ấm áp. Ta tất nhiên là không có nắm lấy tay hần, chính là thần nhiên nói: “Được.” Dạ Khuynh Thành cũng không làm những chuyện vô nghĩa, nếu hôm nay hần xuất hiện ở trước mặt của ta, như vậy ta cho dù có làm như thế nào đi chẳng nữa, cũng không chạy thoát khỏi lòng bàn tay hần. So với giãy giụa không có ích gì, thì thà đi cùng hần xem hần rốt cuộc đang tính toán gì. Hần có chút xấu hổ thu tay lại, cũng là từ bên trong vạt áo lấy ra một chiếc khăn màu đen bịt hai mắt ta lại “Liễu Lăng, đành phải ủy khuất người một chút rồi.” Ủy khuất sao? Lúc trước hần quyết tâm giết cho bằng được ta, hiện tại cần gì phải để ý là ta có ủy khuất hay không? Ta không có lên tiếng trả lời, chính là tùy ý hần kéo tay của ta, đem ta vào bên trong một chiếc xe ngựa. Xe ngựa xuyên qua ngõ nhỏ, có lẽ là đi về phía đường cái, bên tai truyền đến thanh âm ồn ào náo nhiệt, nhưng là trước mắt cũng là một mảnh tối đen, ta không biết hần rốt cuộc sẽ đưa ta đến nơi nào? Ta không biết ngày mai tin tức ta mất tích, có làm cho từ trên xuống dưới Nam Mạch quốc hoảng sợ hay không, ta không biết là khi biết ta mất tích, có làm cho bọn họ bỏ xuống tất cả để đi tìm ta hay không? Ta cái gì cũng không biết, giờ phút này ta chỉ biết người ngồi bên cạnh ta là Dạ Khuynh Thành, mà chúng ta cũng sắp sửa đem toàn bộ mọi chuyện ra tính toán tường tận. Một đường không ai nói gì, liền chính là yên lặng ngồi, chỉ có thể nghe thấy rõ hơi thở của hai bên. Ta tà tà dựa vào trên vách xe, ta nghĩ rất nhiều, lại cuối cùng cũng không nghĩ ra được động cơ của hần, cũng không thể biết được cái bẫy của hần là gì. Thì ra, ta thật sự chưa bao giờ hiểu về người này. “Người muốn Nam Mạch quốc sao?” một lúc lâu sau, ta sâu kín mở miệng hỏi: “Người là tính nhốt ta cả đời, hay là tính giết người diệt khẩu?” Hần cũng là không có trả lời, giống như không có nghe thấy câu hỏi của ta vậy. Là không muốn trả lời? Hay là không biết nên trả lời như thế nào? “Người rốt cuộc đã làm gì với Mị? Rõ ràng các người là huynh đệ song sinh, vì sao người có thể trở thành tộc trưởng cao cao tại thượng của Vân Mặc tộc, mà hần lại bị vứt bỏ?” Ta mặc kệ hần trầm mặc, tiếp tục hỏi. Cứ nghĩ rằng hần sẽ không trả lời, nhưng là chờ một lúc sau hần lại thần nhiên mở miệng: “Khi ta mới được sinh ra đã được đưa vào hoàng cung Đông Hải, ta làm sao có thể biết được tất cả mọi chuyện đây?” Trả lời như vậy, ta không có lý do gì để nói hần sai, nhưng là ta lại cái gì cũng không tin, hần không thể không biết tất cả, ta thậm chí cảm thấy hần vẫn luôn lợi dụng Mị. Nhưng là hần chính là Dạ Khuynh Thành, người mà người không thể biết được hần đang ngấm ngấm bày mưu tính kế gì. Sự xuất hiện của hần cũng nằm trong dự đoán của ta, ta duy nhất không đoán trước được là giữa đường lại nhảy ra một tên Cơ Vô Nhai muốn giết mình. Cẩm Hoàng lúc trước không có điều tra đến chuyện của sát thủ Âm Dạ, nay lại tra ra được Tây Việt quốc vẫn che giấu bí mật, trong những chuyện này quả nhiên là có cái gì đó rất kỳ quái. Cho nên nếu không phải là lần này Cẩm Hoàng cố gắng điều tra mới biết chuyện về Tu La, thì chính là có người cố ý lộ dấu vết, cố ý muốn cho ta biết toàn bộ. Mà người đã tiên đoán Tây Việt quốc sẽ bị hủy hoại bởi trong tay Mị, chắc chắn là một người không tầm thường, bằng không vua của Tây Việt quốc làm sao lại dễ dàng tin tưởng như thế? Cho nên ta nghĩ tới vị cao nhân mà lúc trước Minh Cẩm Lạc có đề cập qua, là sư phụ của Dạ Khuynh Thành, người trong Vân Mặc tộc. Chắc hẳn là Dạ Khuynh Thành biết rõ tất cả mọi chuyện, cũng có thể là tất cả đều do bọn họ cố ý tạo ra. Mị vốn không phải là người giàu tình cảm, thậm chí có thể nói là lạnh lùng, hần đối với vị đại ca Dạ Khuynh Thành có cùng chung huyết mạch, lại chưa từng ở chung một ngày này sẽ có loại tình cảm anh em sao? Ta cảm thấy điều đó là không thể, cho nên lúc trước Mị cho dù có phục tùng Dạ Khuynh Thành như thế, tất nhiên là trên tay Dạ Khuynh Thành có cái gì đó có thể khống chế được Mị. Ta cũng không phải như lúc trước, cho nên cũng không cần phải tỏ ra anh em thân tình trước mặt ta. Cho nên lúc này đây là vô tình, cũng có lẽ là theo kế hoạch của Dạ Khuynh Thành, dù sao kết quả là cuối cùng cũng là muốn giải quyết tất cả, cho nên hiện tại sao lại không nắm chắc lấy lời tiên cơ kia được đây. Ta tự nhiên sẽ không đem những lời này nói ra khỏi miệng, cho nên cũng sẽ không hỏi thêm điều gì nữa, bên trong xe ngựa khôi phục lại sự yên tĩnh. Giờ phút này quan trọng nhất là vững vàng, ai rối loạn trước thì ngay từ trận đầu sẽ bị thất bại thảm hại.

Không biết là đã qua bao lâu, xe rốt cục ngừng lại, Dạ Khuynh Thành dắt ta xuống xe ngựa, sau đó dẫn ta đi một lúc lâu mới tháo chiếc khăn che mắt ta xuống. Ta chậm rãi mở mắt ra, sau khi đã thích ứng với ánh sáng, mới nhìn rõ cảnh tượng trước mắt. Đây là một căn phòng trang nhã thanh lịch theo phong cách cổ xưa, vẫn như phong cách của Dạ Khuynh Thành lúc trước, bố cục đường như đều được sắp xếp theo sở thích của ta trước kia, hẳn là có ý tứ gì đây? “Dạ Khuynh Thành, ngươi muốn nhốt ta ở đây sao?” Ta làm như không có chú ý đến sự sắp xếp của nơi này, quay đầu nhìn hấn. Hấn vươn tay nghĩ muốn vuốt ve mái tóc đen của ta như trước kia, lại bởi vì ta lui về phía sau mấy bước mà tay dừng lại ở giữa không trung, trong nụ cười mang theo vài phần chua xót “Liễu Lăng, chúng ta về sau chỉ có thể là kẻ thù thôi sao?” “Dạ Khuynh Thành, tất cả đều là do ngươi lựa chọn.” Ta cũng không phải là loại người đồng cảm, cho nên đối mặt với sự mất mát không biết là thật hay là giả kia của hấn, ta chỉ làm như không thấy. Mặc kệ như thế nào, tất cả mọi chuyện phát sinh trước kia cũng sẽ không thay đổi được, hấn lúc trước thật sự là muốn giết ta, mặc kệ xuất phát từ nguyên nhân nào, ta cũng không thể tha thứ cho hấn. Bởi vì hấn nếu biết nhìn sao đoán thiên mệnh, như vậy hấn có lẽ ngay từ đầu đến cuối đều biết ta là ai. Hấn diễn trò như vậy là vì cái gì? Là vì thuận theo cái gọi là thiên mệnh, hay là vì âm mưu mà ta không biết? “Ngươi trước nghĩ ngợi đi, nếu có chuyện gì hãy phải người đến tìm ta.” Hấn xoay người, lại có loại cảm giác vội vàng muốn rời đi. Ta cũng là gọi hấn lại “Dạ Khuynh Thành, hãy nói rõ mọi chuyện cho ta biết.” Hấn dừng lại cước bộ, nhưng không có quay đầu lại, chính là thản nhiên nói: “Ngươi muốn biết cái gì?” “Ngươi từ đầu đến cuối đều biết ta là ai đúng không?” Ta đúng là vẫn còn hỏi ra lời. “Đúng vậy.” Hấn nhưng cũng trả lời rõ ràng. Sớm đã biết được đáp án sẽ là như vậy, nhưng khi nghe được đáp án từ miệng hấn nói ra, ta lại vẫn là có như vậy một tia chua xót, thì ra từ đầu đến cuối hấn đều không có thiện tình đối diện với ta. Có phải hay không ngay cả những lúc ta cùng hấn nói chuyện phiếm, hấn cũng là giả dối? Thì ra tất cả đều là giả. Chính là hiện nay ta cũng không bao giờ nữa là cô gái thiên chân như lúc trước, cho nên cần gì phải vì hấn ngẫu nhiên biểu lộ khổ sở mà dao động? Hấn có ý nghĩ riêng của hấn, hấn có mục đích của hấn, như vậy tất nhiên ở trong đó phải hy sinh đi một vài thứ, tất nhiên cũng sẽ phải mất đi rất nhiều thứ. Mỗi người đều có nỗi niềm riêng, có khổ sở, nhưng cho dù có như vậy, hấn cũng không có quyền gây thương tổn cho người khác. Cho nên ta làm như không thấy. “Ngươi có phải muốn lợi dụng ta để khống chế Mị?” Ta nghĩ trên đời này có thể chế trụ được Mị chỉ có một mình ta mà thôi. Cho nên từ đầu tới cuối, Dạ Khuynh Thành đều là lợi dụng ta để kiềm chế Mị. “Đúng vậy.” Hấn nhưng lại không có tiếp tục lẩn tránh vấn đề của ta, mà là thản nhiên thừa nhận tất cả. Ta cũng không nghĩ giờ khắc này thích hợp để hỏi cụ thể, Dạ Khuynh Thành là một người cực kỳ khôn khéo, ta tất nhiên là không nên để lộ ra sơ hở gì. “Vậy mục đích hiện giờ của ngươi là gì?” nghĩ đến Mị thành linh xảy ra biến hóa, ta lại có một loại cảm giác bất an. Mà loại biến hóa này chắc chắn có liên quan đến người trước mắt? Về mục đích, hấn lại vẫn như cũ ngậm miệng không đề cập tới. Ta cũng biết tiếp tục hỏi thêm cũng không có kết quả gì, vì thế đành chỉ truy vấn, lại chính là đột nhiên khề khề thở dài: “Ngươi thật sự không để ý đến ta sao?” Trong giọng nói mang theo vài phần bất đắc dĩ, vài phần chua xót, vài phần không cam lòng, cũng có vài phần oán hận. Dạ Khuynh Thành hiểu được cần dùng tình cảm mập mờ như có như không để nhiều loạn ta, thì ta cũng sẽ dùng cách đó để đối phó với hấn. Ta cũng không phải là loại người không biết tình thế, có điểm có thể lợi dụng được tất nhiên sẽ lợi dụng. Tuy rằng ta không biết hấn rốt cuộc là ôm tâm tính gì đối với ta, nhưng ít ra ta có thể đem phần yêu say đắm mang theo vài phần oán hận cùng chua xót chậm rãi thẩm thấu ra bên ngoài. Ta muốn hấn nghĩ rằng ta vẫn chưa dứt được tình với hấn. Hấn mạnh xoay người nhìn ta, đáy mắt có một chút kinh ngạc chưa kịp thu lại, ta nhưng cũng không vội vàng thu lại phần chua xót cùng quần bách kia, quay đầu về phía khác không hề nhìn hấn. Là tính kế, hay là bị tính kế? Hiện nay chúng ta, có mấy phần là thật? Có mấy phần lại là giả? “Liễu Lăng.” Hấn thì thào khẽ gọi, bên trong nhưng lại mang theo vài tia bàng hoàng “Ta...” Vốn tưởng rằng hấn sẽ nói ra những lời phiến tình, nhưng là hấn cũng không có nói thêm gì nữa, ngược lại chỉ lẳng lặng đứng yên tại chỗ. Cũng không biết là đã trải qua bao lâu, hấn mới ôn hòa cười nói: “Liễu Lăng, ta tất nhiên là có để ý đến ngươi.” Nhưng là ta biết giờ phút này, hấn bất quá nói vậy cũng chỉ là để cho có lệ mà thôi. “Chỉ là đã từng để ý phải không? Đợi cho đến lúc không còn để ý đến nữa, như vậy tùy thời đều có thể hy sinh phải không?” Ta cũng không ngoảnh đầu lại nhìn hấn, tự ý suy diễn theo ý mình một cách hoàn mỹ nhất. Giọng nói hơi ản chứa sự chua xót, thân mình khi đang nói những lời này cũng là xoay người đưa lưng về phía hấn, giả vờ hơi hơi co rúm, sau đó lại bình tĩnh mà đạm mạc nói: “Ngươi đi đi. Ta không muốn nhìn thấy ngươi.” Tất cả tất cả đều diễn ra thỏa đáng, không biết có thể làm cho người khôn khéo như Dạ Khuynh Thành tin được hay không đây? Cũng không biết là hấn đứng ở phía sau ta trong bao lâu, nhưng cuối cùng cũng không lên tiếng, yên lặng rời đi. Ta đúng là vẫn chưa nhìn thấu hấn, cũng không biết hấn rốt cuộc là có mục đích gì, chính là tất cả, tất cả ở giờ khắc này toàn bộ sẽ

bắt đầu. Mặc kệ tương lai ai thắng ai thua, giữa chúng ta trong lúc đó cũng chỉ là một dấu chấm hết.

220. Q.4 - Chương 221: Lấy Thân Mạo Hiểm

Cửa đột nhiên được mở ra, một thân ảnh màu xanh nhạt xuất hiện ở trước cửa, trong con người tràn ngập ý cười khó hiểu. Vũ Liên Nhi xuất hiện cũng đã nằm trong dự kiến của ta, chính là ta không nghĩ tới nàng lại thiếu kiên nhẫn như vậy. Ta làm như không có phát hiện ra nàng, vẫn duy trì tư thế cũ, đùa nghịch cái chén trong tay. Nàng ta đi từng bước tới trước mặt ta, cho đến khi chỉ còn cách ta có ba bước thì dừng lại.

“Không muốn gặp ta như vậy sao?” Nàng ta cười khê, giống như giữa chúng ta chưa từng xảy ra ân oán gì. Ta làm bộ như vừa trong giấc mộng tỉnh lại, cũng đáp lại nàng ta bằng nụ cười nhẹ “Sao lại có thể như vậy được? Vừa rồi là do nghĩ đến nhập thần quá mà thôi.” Nàng ngồi xuống đối diện ta, một bộ dáng như nhiều năm mới gặp lại bạn tốt, nhẹ giọng nói: “Nghĩ cái gì vậy?” “Nghĩ ta rốt cuộc thích ai?” Ta thì ào ào nói, hàm chứa một bộ dáng buồn rầu. “Không phải Tiêu sao?” Nàng dừng một chút, mới nhẹ giọng cười nói. Vũ Liên Nhi lấy loại tư thái này xuất hiện thật sự đã làm ta bất ngờ, nhưng mặc kệ là như thế nào, nàng sắp tới đều giúp ta một tay. “Ta cũng cho là ta thích hần, nhưng là...” Ta nói đến một nửa, mới giả ý phát hiện nàng ngồi bên cạnh, vì thế làm ra bộ dáng phòng bị, nói: “Ta vì sao phải nói cho người biết?” “Người không nói cho ta biết, ta cũng biết.” Nàng cũng không tức giận, ngược lại cười nói: “Không phải trước kia người thích Dạ Khuynh Thành sao?” “Vũ Liên Nhi, người tìm đến ta chỉ là để muốn nói chuyện phiếm với ta thôi sao?” Ta thấy mục đích của mình đã đạt được, liền lại lãnh đạm nói: “Người sao lại ở chỗ này?” Ta tuy rằng biết tất cả, nhưng lại giả vờ làm như cái gì cũng không biết. Không cần nói đến Vũ Liên Nhi cùng Dạ Khuynh Thành rốt cuộc là có quan hệ gì, giờ phút này ta chỉ muốn cho Dạ Khuynh Thành tin tưởng ta vẫn chưa dứt tình được với hần, cho nên từ lâu Vũ Liên Nhi xuất hiện đã nằm trong kế hoạch của ta. Vũ Liên Nhi càng thêm tươi cười “Người chẳng lẽ đoán không ra sao?” Bên trong rõ ràng mang theo vài phần ý tứ khoe khoang. Chẳng lẽ chỉ bằng mấy câu nói vừa rồi, nàng liền thật sự tin tưởng người ta thích là Dạ Khuynh Thành sao? Hay là nói trong tiềm thức của nàng hy vọng tất cả là sự thật? “Người cùng Dạ Khuynh Thành có quan hệ gì?” Điểm này ta thủy chung cũng nghĩ không ra. Lúc trước nghĩ đến Dạ Khuynh Thành là thật sự thích ta khi ta giả trang là Phụng Loan, cho nên mới đối với nàng ta như thế, nhưng là nay ta lại nghĩ không ra Dạ Khuynh Thành vì sao phải làm như vậy? Hần nếu ngay từ đầu đã biết ta là ai, thì cũng từ đầu đến cuối hẳn đều không có thích ta, vậy tại sao hẳn phải dùng đến thí nham thuật để cứu nàng ta? Là vì hần thật sự thích Vũ Liên Nhi sao? Hay là vì một âm mưu mà ta không biết? Mà lúc trước tất cả cũng chỉ là diễn trò để cho ta xem thôi sao? “Hần thích ta, bằng không vì sao lại cứu ta?” Nàng nhìn ta, trông mắt tràn ngập ý cười. Ta biết nàng là cố ý. “Ta hiểu được.” Ta thản nhiên lên tiếng, lại nhượng mi hỏi lại “Nhưng người người thích không phải là Tiêu sao?” Nếu giữa Vũ Liên Nhi cùng Dạ Khuynh Thành là quan hệ hợp tác, như vậy tình cảm nàng ta dành cho Cơ Lưu Tiêu lại có bao nhiêu phần là thật đây? Nàng ta có phải hay không chẳng qua chỉ là một quân cờ mà Dạ Khuynh Thành phái đến ở bên cạnh Cơ Lưu Tiêu? Vũ Liên Nhi dừng một chút, theo sau lại cười nói: “Ta thích là Dạ Khuynh Thành.” Nhưng là ta biết nàng đang nói dối. Ta không khỏi khẽ sát vào nàng ta, cúi người ở bên tai nàng ta nói khẽ “Như thế nào? Bởi vì bại bởi ta, cho nên ngay cả tình cảm của mình cũng không dám thừa nhận sao?” “Người đừng đắc ý, Tiêu hần...” Vũ Liên Nhi lên tiếng phản bác, lại đúng lúc dừng lời nói. Quả nhiên là đứng như suy nghĩ của ta sao? Chính là giờ phút này, ta lại không biết mình là nên cao hứng, hay là nên thương tâm đây? Có một loại cảm xúc phức tạp ở dưới đáy lòng lan tràn mở ra, hơi hơi đau. Trầm mặc một lúc, ta mới ngẩng đầu nhìn Vũ Liên Nhi, dùng một loại ngữ khí trào phúng cười nói: “Vũ Liên Nhi, Dạ Khuynh Thành làm cho người ở lại bên cạnh Cơ Lưu Tiêu đúng không? Nhưng người cố tình trái lại giúp Cơ Lưu Tiêu đúng không?” “Người nói cái gì?” Nàng ta hoàn toàn mất đi thản nhiên vừa rồi, có chút khiếp sợ nói. Ta thờ ơ không thèm để ý đến câu chất vấn của nàng ta, thử nói: “Có phải Tiêu đã đáp ứng người, người nếu có thể thay hần trừ bỏ Dạ Khuynh Thành, như vậy hẳn liền phong người làm hậu, đúng không?” Cơ Lưu Tiêu cho tới bây giờ cũng không là người chủ dễ bị bắt nạt, cho đến bây giờ hẳn đều là có sở trường lợi dụng người bên cạnh. Sau khi biết được Vũ Liên Nhi đối với hần như thế, hẳn thế nhưng không có đuổi tận giết tuyệt, đây cũng không phải là tác phong của hần, lúc trước ta không có nghĩ gì nhiều, nhưng hôm nay nghĩ đến lại cảm thấy chuyện này có chút kỳ quái. “Người làm sao lại biết?”

Nàng không tự chủ được thốt ra, đợi đến khi phản ứng kịp với tình huống, đã là không thể thu hồi lại được nữa. Ta cười, giống như nàng vừa rồi cười khiêu khích như vậy “Tất nhiên là do Tiêu nói cho ta biết, người thật tin tưởng hần sao?” Thì ra tất cả đều là thật sự. Trên mặt là cười, nhưng là đáy lòng lại là có chút bi ai khó hiểu. Hần, thật sự là chỉ để ý đến quyền lực thôi sao? “Hần...” sắc mặt của Vũ Liên Nhi trở nên thâm độc, nhưng là lập tức khôi phục lại như tự nhiên “Ta tất nhiên tin tưởng hần.” “Chẳng lẽ người cho rằng người khôn khéo như Dạ Khuynh Thành sẽ không nhìn ra được tất cả hay sao?” Ta cũng không biết Dạ Khuynh Thành vì sao phải liên lụy cùng một chỗ với Vũ Liên Nhi, nhưng Dạ Khuynh Thành tuyệt đối không phải là không nhìn ra được cái gì. Vũ Liên Nhi lại thập phần tự tin nói: “Ta đã nói là hần thích ta mà, tình yêu có thể làm cho người ta bị mất phương hướng, không phải sao?” “Người tin tưởng chắc nịch như vậy sao?” Dạ Khuynh Thành thật sự là thích Vũ Liên Nhi sao? Ta lại thủy chung không tin điều này. Nhưng là Vũ Liên Nhi cũng không có cần thiết phải gạt ta. “Đương nhiên, bằng không người cho là hần vì sao phải cứu ta?” Vũ Liên Nhi cũng là thập phần chắc chắn. Chẳng lẽ tất cả đều là thật sao? “Lúc trước người bị Cơ Lưu Tiêu nhận lầm là ta rồi mang trở về, sau người mới quen biết Dạ Khuynh Thành sao? Nói không chừng hần khả năng cũng đem người coi như là ta thì sao?” Dù sao ta là muốn nàng ta hiểu lầm ta thích Dạ Khuynh Thành, hỏi như vậy cũng là không có gì to tát lắm. Vũ Liên Nhi cũng là trào phúng nói: “Ta là khi đó mới quen biết hần thì đã sao, hần ngay từ đầu đã biết ta là ai, nếu hần không thích ta, vì sao lại phải đem hết toàn lực để cứu ta? Hần lúc trước còn không phải là tính hy sinh người sao?” Đúng vậy, Dạ Khuynh Thành lúc trước là tính hy sinh ta tới cứu nàng ta. Hần, thật sự yêu Vũ Liên Nhi sao? Cho nên mới bảo vệ nàng ta như thế? Cơ Lưu Tiêu lại có phải là biết rõ điểm này, nên mới có thể lợi dụng Vũ Liên Nhi hay không? Nếu không phải là như vậy, Dạ Khuynh Thành không có khả năng sẽ nhìn thấu tất cả, mà Cơ Lưu Tiêu cũng sẽ không lợi dụng Vũ Liên Nhi làm con mồi lớn như thế. “Vậy nếu người người thích là Cơ Lưu Tiêu, lại vì sao phải đáp ứng giúp Dạ Khuynh Thành?” Dạ Khuynh Thành nếu thật sự yêu nàng ta, lại vì sao phải phái nàng ở lại bên cạnh Cơ Lưu Tiêu? Nếu không thương nàng ta, lại vì sao phải tìm mọi cách cứu nàng như thế? Ta không hiểu, không hiểu Dạ Khuynh Thành rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì? “Nếu không phải ta giả bộ cho có lệ, người cho là hần sẽ thả ta ở lại bên cạnh Cơ Lưu Tiêu hay sao?” Vũ Liên Nhi cũng là vẻ mặt khinh thường. “Cho nên nói, từ đầu tới cuối người cũng chưa nghĩ tới giúp hần, chẳng qua chỉ là lợi dụng hần thôi sao?” Ta làm bộ rất tức giận thét chói tai. “Đúng thì sao?” Vũ Liên Nhi nhìn ta hừ nói: “Người muốn đi mật báo sao? Người cho là hần sẽ tin người sao?” Vì sao Vũ Liên Nhi lại tự tin như thế? Dạ Khuynh Thành từng nói qua cái gì, đã làm cái gì sao? “Vũ Liên Nhi, hần mặc dù thật sự thích người, nhưng hần sẽ đem tất cả nói cho người biết sao? Hần sẽ vì người mà buông tha cho kế hoạch của hần sao?” Ta cũng là khí thế bức người nói: “Mặc dù hần giờ phút này không tin, nhưng trong lòng chắc cũng có vài phần đề phòng đi.” “Người thích hần như vậy sao?” Vũ Liên Nhi cũng là một bộ dáng hết sức ngạc nhiên. Ta lại là có chút khiêu khích nói: “Ta chẳng qua là không muốn cho người trở thành Tiêu vương hậu.” Đúng vậy, ta là đang chọc giận nàng. “Người...” Nàng chĩa vào người ta, hỏn hển nói: “Người nếu không thích Tiêu, lại vì sao phải chiếm lấy hần?” “Bởi vì ta chán ghét người.” Ta cũng là gần từng tiếng nói. Vũ Liên Nhi vốn đã không có hảo cảm gì với ta, kể từ đó, nàng cực lực duy trì muốn nghiền nát ta ra làm trăm mảnh, trên mặt nàng là bừng bừng tức giận, chính là ngay sau đó nàng cũng là cười nói: “Người nghĩ rằng ta vì sao phải nói những chuyện này cho người biết, người có biết ta vì sao phải tìm đến người không?” “Người muốn giết ta sao?” Ta nhìn nàng, bình tĩnh nói. “Ta sẽ không cho người có cơ hội phá hỏng chuyện của ta và Tiêu.” Vũ Liên Nhi cũng không che dấu mục đích của chính mình, duỗi tay ra từ trong ống tay áo lấy ra một thanh chủy thủ chĩa về phía ta. Ta nhướng mi, khinh thường nói: “Người cho là chỉ bằng người là có thể giết được ta sao?” “Tất nhiên không phải là ta động thủ.” Vũ Liên Nhi cũng là vẻ mặt thản nhiên cười “Ta mặc kệ Dạ Khuynh Thành giữ người lại là có mục đích gì, ta chỉ biết là hần hiện nay không có ở đây, mà ta không nghĩ giữ người lại.” Dứt lời, nàng liền vỗ mạnh tay, cửa mở ra, một nam tử đi đến. “Giết nàng.” Vũ Liên Nhi nói với người tới. “Nhưng là chủ nhân...” Người tới muốn nói gì đó, lại bị Vũ Liên Nhi ngắt lời “Chủ nhân của người nếu đã để cho người đi theo ta, thì ta mới là chủ nhân của người, ta ra lệnh cho người giết nàng.” “Dạ.” Người tới ngừng lại một chút mới cung kính nói. Ngay sau đó, hần đã muốn cầm lấy chủy thủ đâm về phía ta. Ta cũng là đứng yên không nhúc nhích, hai mắt nhắm lại, cùng đợi đau đớn truyền đến. Thanh chủy thủ lạnh như băng đâm vào cơ thể ta, nháy mắt một cổ mùi máu tanh tràn ngập chóp mũi ta, sau đó ta cuối cùng cũng nghe được một giọng nói như ta mong muốn vang lên. “Liều Lãng, người...” Bên tai là thanh âm kêu to đầy khiếp sợ của hần. Ta mở mắt, nhìn người trước mắt, sự ôn nhu kia ở giờ phút này vỡ vụn, ở trong đáy mắt hần ta nhìn thấy được sự kinh ngạc, lo lắng, hối hận, khó hiểu, rất nhiều loại cảm xúc. Nhưng là ta lại biết là ta đã thắng. Dạ Khuynh Thành, hần cuối cùng là để ý đến ta. Hần là cố ý, cố ý rời đi, cố ý để cho Vũ Liên Nhi có một cơ hội, mà

ta cũng cố ý, cố ý kích thích Vũ Liên Nhi, cũng cố ý không tránh thanh chủ tử này. Hắn thật sự không ngờ là ta không tránh thanh chủ tử này. Nhưng là ta muốn chính là hiệu quả này. “Người không phải là muốn ta chết sao?” Ta cũng là suy yếu cười, vươn tay xoa hai má hắn, gần như nỉ non nói: “Tiểu Thành Thành, ta kỳ thật mệt mỏi lắm rồi, thật sự mệt mỏi lắm rồi, như vậy rồi đi cũng tốt.” Hắn tính kế với ta nhiều như vậy, lúc này đây xem như ta hồi báo hắn. Hắn quá mức khôn khéo, mà ta duy nhất có thể sử dụng dĩ nhiên là khổ nhục kế. “Liễu Lăng, ta không muốn người chết, người không thể chết được.” Hắn vội vàng chữa thương cho ta, vẻ mặt lo lắng. Thì ra hắn thế nhưng cũng sẽ có biểu tình như vậy. Thì ra hắn thế nhưng cũng để ý đến ta. “Tiểu Thành Thành, người có từng thích ta cho dù chỉ một chút hay không?” Ta cũng giả vờ giống như một người đang hấp hối, hỏi một ít chuyện không đầu không cuối. Nếu muốn diễn, vậy phải diễn sao cho thật hoàn hảo. Hắn một bên chữa thương cho ta, một bên không ngừng mà nói: “Liễu Lăng, đừng nói nữa.” “Ta muốn biết. Thật sự muốn biết.” Ta lại cố chấp hỏi. Hắn cúi đầu ở của ta bên tai, bắt đầu dĩ thử dài: “Liễu Lăng, lúc này đây người đã thắng. Thì ra ta không muốn nhìn người bị thương, không muốn nhìn người biến mất ở trước mặt ta. Thì ra ta nhưng lại thật sự để ý đến người.” Thì ra hắn biết ta đang thử hắn, quả nhiên đúng là Dạ Khuynh Thành. Ta còn muốn nói nữa, nhưng là ý thức lại dần dần bị xói mòn, cuối cùng, cuối cùng hoàn toàn lâm vào trong hắc ám. Lại một lần nữa tỉnh lại là vào ba ngày sau đó, ta cố gắng mở mắt ra, đập vào mắt ta lại chính là thân ảnh Dạ Khuynh Thành đứng đưa lưng về phía ta, hắn đang nhìn ngoài cửa sổ, lại không biết là đang suy nghĩ cái gì. Ta nhìn bóng dáng hắn một lúc, lại một lần nữa nhắm mắt lại, không lên tiếng. Một đao kia tuy rằng không đâm vào chỗ hiểm của ta, nhưng cũng làm cho ta mất khá nhiều máu, giờ phút này miệng vết thương còn hơi hơi đau. Kỳ thật Dạ Khuynh Thành đã biết rõ tất cả, nhưng một người luôn luôn bình tĩnh như hắn lại bởi vì vậy mà rối loạn ngay từ trận đầu, ta có nên cảm thấy may mắn vì mình ở trong lòng hắn có địa vị nhất định không? Nhưng là mặc kệ hắn cho dù có để ý đến ta, thì hắn đều không có khả năng vì ta mà buông tha cho tất cả kế hoạch từ trước đến nay của hắn, tuy rằng ta cũng không biết hắn rốt cuộc đang có kế hoạch gì. Bốn phía một mảnh yên tĩnh, hắn vẫn như cũ duy trì tư thế này không hề động đậy, mà ta cũng vẫn như cũ làm bộ chưa có tỉnh lại. Giờ phút này, ta cũng không biết phải nên đối mặt với hắn như thế nào. Ta cứ nghĩ rằng hắn sẽ không phát hiện ra khổ nhục kế của mình, nhưng là hắn thì ra đều biết. Xem ra ở trên phương diện này, ta cuối cùng vẫn không sánh được bằng hắn. Đang lúc ta miên man suy nghĩ, bên tai lại truyền đến tiếng mở cửa, ngay sau đó giọng nói của Vũ Liên Nhi vang lên, đánh vỡ sự yên tĩnh trong căn phòng nhỏ. “Dạ Khuynh Thành, người đây là có ý tứ gì?” “Liên Nhi, người thật sự yêu Cơ Lưu Tiêu như vậy sao?” Dạ Khuynh Thành lại chỉ là thản nhiên hỏi. “Đúng, ta chính là thương hắn.” Vũ Liên Nhi cũng là thản nhiên thừa nhận, không một chút nào bận tâm đến cảm nhận của Dạ Khuynh Thành. Trầm mặc một lúc lâu, Dạ Khuynh Thành mới mở miệng hỏi: “Cho nên người muốn tới giết ta?” “Người đã biết, ta cũng không muốn phủ nhận.” Vũ Liên Nhi hoàn toàn không có sự ôn nhu đối với Dạ Khuynh Thành, như nàng ta đối với Cơ Lưu Tiêu, ngược lại có chút khí thế bức người “Lúc trước ta là vì một thân một mình nên mới đáp ứng hợp tác với người, kỳ thật ngay từ đầu ta đã không muốn giúp người, ta thích là Tiêu, muốn giúp cũng là Tiêu.” Vũ Liên Nhi kích thích hắn như thế, không sợ Dạ Khuynh Thành vì yêu sinh hận sao? Nhưng là Dạ Khuynh Thành thật sự yêu nàng ta sao? Ta cuối cùng vẫn cảm thấy tất cả mọi chuyện cũng không có đơn giản như vậy. “Vậy thì người đi đi, ta thả cho người rời đi. Người có thể đi tìm Cơ Lưu Tiêu.” Dạ Khuynh Thành dừng một chút, có chút cười chế giễu “Xem hắn có chấp nhận người hay không.” “Chỉ cần người đừng cho nữ nhân này xuất hiện ở trước mặt chúng ta, chúng ta sẽ rất hạnh phúc.” Ta tưởng tượng ra giờ phút này Vũ Liên Nhi đang chỉ vào người ta. Mà ta thật sự không biết nên nói Vũ Liên Nhi là thông minh hay ngờ nghệch đây? Chẳng lẽ nàng ta thật sự nghĩ rằng Cơ Lưu Tiêu sẽ chấp nhận nàng ta sao? Dạ Khuynh Thành cũng là đáp: “Được.” Vũ Liên Nhi không nói gì nữa, ta lại chỉ nghe thấy tiếng bước chân nàng rời đi, như vậy nhảy nhót, hận không thể lập tức trở về đến bên cạnh Cơ Lưu Tiêu đi. Có lẽ là vì Vũ Liên Nhi đã bị đoạn tuyệt bởi đường đi, ta cuối cùng cảm thấy nàng ta có một chút thiên chân quá mức, nhìn không thấu rất nhiều chuyện. Về phần nàng ta rốt cuộc sẽ như thế nào, ta cũng không muốn biết. Dù sao, ta xác thật là không thích nàng ta. Trong phòng lại khôi phục lại sự yên tĩnh, mà ta lại cảm giác được Dạ Khuynh Thành đang chậm rãi đi đến gần ta. Một lúc lâu sau, đầu ngón tay của hắn xẹt qua hai má ta, rất nhẹ rất ôn nhu, nhưng lại làm cho ta có loại ảo giác, thật giống như chưa từng phát sinh ra chuyện gì cả, ta vẫn là nha đầu của hắn như trước, mà hắn vẫn là Tiểu Thành Thành trước kia của ta. Nhưng tất cả đều không phải, toàn bộ chỉ là một màn hoa trong gương, trắng trong nước mà thôi. “Liễu Lăng, người quả thật đúng là nhân tố ảnh hưởng tới cuộc đời của ta.” thanh âm của hắn có chút bắt đầu dĩ, cũng có chút tự giễu “Ta vì sao lại muốn cứu người?” Là nhân tố ảnh hưởng tới cuộc đời của hắn? Chẳng lẽ hắn nhưng lại biết vận mệnh của mình sao? Biết được thiên mệnh có tốt không?

Ta cảm thấy thật sự không tốt, thậm chí là một loại bi ai. Hắn biết sẽ phát sinh cái gì, biết chính mình khi nào sẽ chết, cuộc sống không còn gì là vui vẻ, ngược lại giống như là đang chờ chết. “Biết không? Ta thật sự muốn giết ngươi, chính là một lần đó ở Đông Hải quốc, cũng là lúc này đây.” đầu ngón của hắn hơi nóng, có một chút ấm áp xuyên thấu qua da thịt ta, trong lời nói của hắn có chút hơi hơi tự giễu. Hắn muốn giết ta nhưng lại là vì nguyên nhân này sao? Ta ở trong vận mệnh của hắn lại sắm vai nhân vật nào đây? Sau đó cũng chỉ có là trầm mặc, hắn không nói gì nữa, nhưng vẫn không có rời khỏi giường của ta. Ta cuối cùng là thiếu kiên nhẫn, chậm rãi mở mắt ra, chống lại hắn tầm mắt của hắn. “Tĩnh rồi sao?” Hắn bình tĩnh hỏi. Nếu không phải hắn mới nói mấy lời vừa rồi, thì với ngữ khí như vậy của hắn, lại làm cho ta nghĩ rằng hắn đều biết là ta đã tỉnh từ lâu. Ta hơi hơi gật đầu. Hắn đứng dậy, rót cho ta một chén nước, lại nâng ta dậy “Trước uống nước đã, ta cho người đi chuẩn bị một chút đồ ăn nhẹ cho ngươi, ba ngày nay ngươi đã không ăn gì, chắc giờ cũng đã đói bụng rồi.” Ta mềm mại uống xong chén nước hắn mang tới, dòng nước ấm áp chảy xuống cổ họng ta, làm cho ta dễ chịu hơn một chút. Sau khi uống nước xong, hắn lại giúp đỡ ta nằm xuống, xoay người liền ra cửa phòng phân phó nha hoàn ở bên ngoài. “Ta...” Ta nhìn hắn đang quay lại muốn mở miệng, lại không biết từ nên nói từ đâu. Hắn cũng là bước nhanh đi tới trước mặt ta, ôn nhu cười nói: “Làm sao vậy?” “Ngươi đều đã biết hết rồi sao?” Ta mở miệng, thanh âm còn có chút khàn khàn. Hắn ngồi xuống bên cạnh giường ta, như trước cười ôn hòa “Liễu Lăng, muốn gạt ta cũng không phải là chuyện đơn giản như vậy.” “Đúng a ~, ta đã quên mất ngươi biết được thiên mệnh.” Ta có chút phẫn nộ nói. Hắn cũng là vươn tay xoa tóc đen của ta, vẫn ôn nhu như lúc trước, “Ngươi đều đã biết?” “Ừm, kỳ thật ta đã sớm nên biết rồi không phải sao?” Ta ngẩng đầu nhìn về phía hắn, có chút cảm khái nói: “Lúc trước ta là rất tin tưởng ngươi.” “Vậy ngươi hận ta sao?” Hắn đón nhận tầm mắt của ta, chân thành hỏi. Ta lắc đầu nói: “Trước mắt còn không hận, nhưng ngươi nếu thương tổn đến người quan trọng nhất đối với ta, ta đây nhất định sẽ hận ngươi.” Cá tính lười nhác cuối cùng là không thay đổi, hận một người là một chuyện phí sức, mà ta cũng không muốn làm, mặc dù hắn lúc trước đối với ta như thế, ta oán hận, nhưng cũng không muốn hận hắn. “Người quan trọng là chỉ Mị? Hay là chỉ Cơ Lưu Tiêu?” tròng mắt của hắn phát sáng, tuyệt không giống với người có tâm cơ thâm trầm. Nhưng cố tình loại người đó lại là hắn. Ta dừng một chút, mới trả lời: “Cả hai.” “Nếu lúc trước tất cả đều là sự thật, ta không có đối với ngươi như vậy. Ta cũng sẽ là người quan trọng với ngươi sao?” Hôm nay hắn cũng là phá lệ khác thường, cho dù là lúc trước, hắn cũng chưa bao giờ hỏi qua vấn đề như vậy. “Ba năm kia đối với ngươi mà nói chỉ là một vở kịch, nhưng là với người trong ba năm đó, ngươi lại đúng là người quan trọng nhất trong lòng ta.” Mặc dù là trong tiềm thức đem hắn trở thành Dục ca ca, nhưng lại thật sự là đã đem hắn trở thành người thân duy nhất của mình. Hắn nở nụ cười, như gió xuân nhu hòa “Có lẽ ta ngay từ đầu đã sai lầm rồi.” “Vậy không cần phải tiếp tục sai lầm nữa, được không?” Ta không tự giác đặt tay lên trên tay hắn. Hắn ngược lại cầm lấy tay của ta “Nhưng là ta chỉ có thể vẫn phải sai lầm.” “Vì cái gì? Ngươi rốt cuộc nghĩ muốn cái gì?” Ta không khỏi truy vấn. Hắn muốn cái gì? Quyền lợi sao? Hay là thiên hạ? Chính là giờ phút này, ngoài cửa truyền đến thanh âm cung kính của nha hoàn cung vang lên “Công tử, đồ ăn đã được đem đến.” Hắn đứng dậy, đi đến cạnh cửa bưng đồ ăn tới, đặt ở trên ghế bên cạnh giường, lại cúi người nâng ta dậy “Ăn cơm trước.” Ta biết hắn nếu không muốn nói, ta đây cho dù có tiếp tục hỏi như thế nào đi chăng nữa cũng không làm nên chuyện gì, cho nên thuận theo ăn đồ ăn hắn dứt cho ta. Hắn không có nói gì nữa, mà ta cũng chỉ ăn một miếng lại một miếng đồ ăn mà hắn đưa tới, trong phòng khôi phục lại sự yên tĩnh như ban đầu. Chờ ăn cơm xong, hắn mới sâu kín mở miệng nói: “Liễu Lăng, chờ đến khi ngươi khỏe lại, ta có thể nói cho ngươi mọi việc. Nhưng là ngươi cũng đừng nghĩ rồi đi, nếu là chưa đến lúc đó, như vậy ta sẽ không thể thả cho ngươi rời đi.” Ta không có trả lời, chính là lẳng lặng nhìn hắn. Mà hắn sau khi đỡ ta nằm xuống, liền xoay người rời đi. Mấy ngày sau, hắn mỗi ngày đều đến xem ta, cũng không cho ta có cơ hội mở miệng. Cho đến nửa tháng sau, ta đã khá hơn nhiều, hắn mới ngồi xuống bên cạnh ta, nói: “Liễu Lăng, ngươi muốn hỏi cái gì liền hỏi đi.” “Sẽ không tiếp tục đối gạt ta nữa chứ?” Ta trực tiếp mở miệng hỏi. “Ừm, sẽ không lừa ngươi. Chỉ cần ta trả lời, như vậy đều là sự thật, nếu ta không muốn trả lời, như vậy ngươi cho dù có hỏi bao nhiêu đi chăng nữa cũng chỉ là vô ích mà thôi.” Hắn gật đầu khẽ nói. Ta vừa muốn mở miệng, hắn lại kéo tay của ta qua, chỉ vào đầu gối của mình nói: “Ngươi có thể nằm ở bên cạnh.” Ta muốn cự tuyệt, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt của hắn ta đành thuận theo hắn, hướng chỉ giờ phút này ta còn muốn từ trong miệng hắn biết tất cả mọi chuyện. Ta giống như lúc trước nằm lên trên đùi hắn, nhưng là tâm tình lại sớm không còn như lúc trước nữa. Mà hắn tựa hồ muốn ôn lại cái gì đó, ngón tay ôn nhu luồn vào trong mái tóc đen của ta, thanh âm ôn nhu “Nha đầu, hỏi đi.” Nha đầu? Xưng hô thật lâu đã không nghe thấy. Lúc trước ta nghĩ đến sẽ mãi mãi là nha đầu của hắn, nhưng là lại không nghĩ được rằng thế sự lại biến chuyển thành như thế này. Ta không có lên tiếng trả lời, cũng không có cự

tuyệt hẳn gọi ta như thế, nếu giờ khắc này là chúng ta của ba năm trước, ta nguyện ý bồi hân cùng nhau ở một chỗ. “Mị vì sao lại bị vứt bỏ?” Đây là chuyện từ trước cho tới nay ta đều rất muốn biết, muốn biết tất cả mọi chuyện trước kia của Mị, muốn biết nguyên nhân làm cho hân thống khổ. Dạ Khuynh Thành tay vuốt ve mái tóc đen của ta bỗng dừng lại một lát, sau đó lập tức khôi phục lại tự nhiên. Thản nhiên nói: “Ta cùng hân là anh em song sinh, sự ra đời của ta được mọi người thập phần mong đợi, mà sự ra đời của Mị chỉ là một việc ngoài ý muốn, ai cũng không nghĩ tới trong bụng mẫu thân còn có một Mị, bất quá từ đầu đến cuối chỉ do xui xẻo mà thôi, vận mệnh của chúng ta dĩ nhiên liền có biến hóa nghiêng trời lệch đất. Bởi vì còn có một Mị, cho nên mẫu thân cuối cùng là khó sinh mà mất, điều này làm cho phụ thân rất hận Mị, hận hân đã đến.” “Nhưng đây cũng không phải là lỗi của Mị a~” một đứa nhỏ thì có tội gì. “Về lý trí ai cũng đều biết là như thế, nhưng là trên tình cảm lại là một chuyện khác.” ngón tay của Dạ Khuynh Thành càng không ngừng vuốt ve mái tóc ta, thanh âm vẫn ôn hòa như trước “Ta lúc trước là bị đưa vào hoàng cung Đông Hải quốc, mà Mị vẫn ở lại Vân Mặc tộc. Ở giữa rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, ta cũng không biết được rõ ràng lắm, chính là sau lại nghe người ta nói. Phụ thân sau đó lại lấy thêm một nữ nhân, đơn giản là nữ nhân kia khi trưởng thành có chút giống mẫu thân của ta, nhưng nữ nhân này lại hoàn toàn không có dịu dàng như mẫu thân của ta, mà là tâm đại cực kỳ độc ác, phụ thân chẳng quan tâm đến Mị, cho nên nữ nhân kia luôn ngược đãi Mị, ngược đãi một đứa nhỏ.” Cho nên Mị mới có thể chán ghét nữ nhân như vậy sao? Nữ nhân chết tiết kia rốt cuộc đã làm gì với Mị? Tay của ta gắt gao nắm chặt lấy vạt áo của mình, ta thật sự không thể tưởng tượng lúc trước Mị sợ hãi, tuyệt vọng đến mức nào, có lẽ đến cuối cùng đã in sâu bài xích ở trong tiềm thức, mới có thể nữ nhân mới chạm nhẹ đã nôn như vậy. “Vậy sau đó sao lại vứt bỏ hân?” Ta cơ hồ rống giận với Dạ Khuynh Thành. Ta cũng biết chuyện này không phải là lỗi của hân, nhưng cố tình vẫn là trách hân, vì sao hân có thể nhận hết sủng ái, mà Mị lại phải nhận hết tra tấn? Tim rất đau, giống như bị người bóp chặt lại vậy. Dạ Khuynh Thành cũng là trầm mặc một lúc lâu mới mở miệng nói: “Có lẽ người nên oán ta.” “Cái gì?” Ta không hiểu ý tứ của hân. Mà hân có hơi vài phần chua xót nói: “Kỳ thật người nên bị vứt bỏ là ta, nhưng là phụ thân lại làm cho ta và Mị thay đổi thân phận.” “Vì cái gì muốn vứt bỏ?” Ta ngẩng đầu lên, thẳng tắp nhìn về phía hân. “Bởi vì trong hai chúng ta có một người là Phá Quân tinh, còn một người là Thiên Sát Cô Tinh.” Một câu của Dạ Khuynh Thành làm cho người ta giật mình kinh ngạc. Ta không khỏi lẩm bẩm: “Người là Thiên Sát Cô Tinh, Mị là Phá Quân Tinh?” Thiên Sát Cô Tinh bị xem như là kẻ luôn gây ra tai họa lớn, cho nên mới bị vứt bỏ. Phụ thân hân biết rõ nhưng vẫn giữ lại hân, còn vứt bỏ Mị sao? Thật sự hận Mị như thế sao? “Đúng vậy, ta là thiên sát Cô Tinh, nhất định cả đời phải sống cô độc.” thanh âm của Dạ Khuynh Thành vốn là ôn nhu giờ phút lại mang theo vài phần chua xót nhàn nhạt. “Nhưng là bên cạnh người không phải là có rất nhiều người yêu thương người sao? Mị mới là người cô độc.” Ta không tự chủ được nói, nhưng là khi nhìn thấy nụ cười chua xót của Dạ Khuynh Thành, ta lại im bặt. Nhưng là so với Mị, hân thật sự rất hạnh phúc a~. Rõ ràng là anh em song sinh, vận mệnh lại khác biệt như vậy. Hân quay đầu nhìn phía ngoài cửa sổ, sâu kín nói: “Đó là bởi vì sự phụ sửa lại mệnh cách cho ta, nhưng cuộc đời này ta phải bị quản chế vì một người, người kia nếu chết, mạng của ta sẽ quay lại như lúc ban đầu.” “Người kia là Vũ Liên Nhi sao?” Cho nên hân mới bảo vệ nàng như vậy sao? Cho nên lúc trước hân không tiếc tất cả để cứu nàng sao? Hân gật đầu, có chút tự giễu nói: “Nhưng hôm nay ta lại suy nghĩ cẩn thận, nếu cả đời đều giữ một nữ nhân mình không thích bên cạnh, vậy thì không bằng cô độc cả đời.” Cho nên hân mới để cho Vũ Liên Nhi rời đi sao? “Nếu như vậy, người vì sao còn muốn tranh quyền đoạt lợi?” Ta khó hiểu hỏi. Hân thu hồi tầm mắt, cúi đầu nhìn về phía ta, trong ánh mắt mang theo vài phần thương tiếc cực mỏng khó mà nhận ra “Liễu Lăng, đây là nguyên nhân ta vì sao phải lợi dụng người. Mị hận phụ thân, chán ghét Vân Mặc tộc. Nhưng là với ta mà nói, trên đời này chỉ có phụ thân là người hiểu rõ ta nhất, người đem toàn bộ tình yêu dành ầu thân chuyển tới trên người ta, cho nên ta không thể cô phụ kỳ vọng của người. Nhưng là ta cũng biết ta đúng là vẫn còn không thể bỏ xuống được, ta cuối cùng sẽ cô độc cả đời.” “Cho nên người lợi dụng ta khống chế Mị, muốn cho Mị thay thế người sao?” Thì ra đúng là như vậy sao? “Đúng vậy, mặc kệ là như thế nào, ta cũng sẽ không để người ở lại bên cạnh hân.” Hân nhìn ta, vẻ mặt kiên quyết.

221. Q.4 - Chương 222: Hậu Nhân Hiên Viên

Mặc kệ như thế nào ta cũng không sẽ không để người ở lại bên cạnh hần. Câu nói đó của Dạ Khuynh Thành không ngừng vang lên bên tai ta, lại đâm thẳng vào trong nội tâm ta, ta không khỏi ngẩng đầu nhìn hần, thì thào hỏi: “Nói như vậy, người tính nhốt ta cả đời sao?” Tay hần vẫn vuốt ve mái tóc đen của ta như cũ, ôn nhu như nước nói: “Nha đầu không phải là thích cuộc sống không bị câu thúc trên giang hồ hay sao? Chúng ta cùng nhau rời khỏi nơi này, được không?”

Cuộc sống bị nhốt như thế này, mà cũng được gọi là cuộc sống không bị câu thúc sao? Vì sao hần luôn dùng gương mặt ôn nhu mà nói những lời tàn nhẫn như vậy. Nếu là trước kia, nếu là khi chưa khôi phục lại trí nhớ, ta có lẽ sẽ bởi vì những lời này của hần làm ửng rờ như điên. Nhưng là hiện giờ tất cả cũng đã được làm sáng tỏ, ta làm sao có khả năng đáp ứng đây? Chính là giờ phút này, ta đáp ứng hay không đáp ứng cũng như nhau, hần cũng sẽ không thay đổi chủ ý của bản thân. “Người không sợ ta hại người sao?” trong giọng nói của ta nhưng lại khàn khàn. Hần không phải đã nói ta chính là nhân tố ảnh hưởng tới cuộc đời của hần hay sao? Ngón tay thon dài của hần rời khỏi mái tóc đen của ta, lại mềm nhẹ xẹt qua hai má ta, cuối cùng dừng lại ở trên môi ta “Có người theo giúp ta, cho dù có là chết đường như cũng không làm ta sợ hãi.” Ta không khỏi ngẩn ra, nhìn thẳng vào hai tròng mắt ôn nhu như nước, tâm lại ở trong nháy mắt trầm xuống, không có nhìn thấy bờ. Hần, thật sự quyết định giam cầm ta cả đời sao? Vì muốn để cho Mị làm theo sự sắp đặt của hần sao? Hay là cuối cùng vẫn không chịu buông tha ta? “Vì cái gì lại là ta?” Vì cái gì cố tình lại là ta? Lúc trước vì sao phải cứu ta? Lại vì sao phải lợi dụng ta? Biết rõ ta là nhân tố ảnh hưởng tới cuộc đời của hần, vậy vì sao lại còn muốn tiếp cận ta? Giờ phút này, từ đáy lòng dâng lên cảm giác bất mãn không cam lòng. “Bởi vì người chính là vương bận duy nhất của Mị, nhưng cố tình cũng là kiếp mệnh của hần, cho nên người chỉ có thể ở lại bên cạnh ta, nhìn hần như thế nào chán hưng Vân Mặc tộc, nhìn hần như thế nào chinh phục thiên hạ.” Dạ Khuynh Thành thì thào nói “Hần là Phá Quân tinh, nhất định có thể hoàn thành chuyện mà ta không hoàn thành được.” “Nếu hần không muốn thì sao?” Rõ ràng buông tha cho hần, vì sao giờ phút này còn muốn gia tăng thêm gánh nặng đặt lên trên vai hần. Dạ Khuynh Thành cũng là nhẹ nhàng nhợt nhạt nở nụ cười “Hần sẽ nguyện ý, chỉ cần người ở ta trên tay.” Ta gạt tay hần ra, từ trên đùi hần nhảy lên, tràn ngập đề phòng nhìn hần “Người thật sự biết được thiên mệnh sao? Nếu là biết được, vì sao còn muốn can thiệp vào cái gọi là vận mệnh? Nếu vận mệnh không thể thay đổi, như vậy cho dù người có làm như thế nào đi chăng nữa cũng đều là vô dụng. Nếu vận mệnh có thể thay đổi, vậy cái gọi là thiên mệnh cũng bất quá chỉ là luận điệu hoang đường mà thôi. Nói như vậy người bất quá đã bị những thứ đó lừa gạt rồi, cả đời đều sống trong mê hoặc giống thật mà là giả, đời người như vậy quả thật là bi ai.” “Bi ai sao?” Hần lặp lại hai chữ này, vẻ mặt mờ mịt. “Đúng vậy. Bi ai.” Ta thối lui đến góc nhuyển tháp. Thản nhiên nói: “Bởi vì người biết mình là Thiên Sát Cô Tinh, cho nên từ nhỏ cũng không dám cùng người khác thân thiết phải không? Chỉ sợ mình đến lúc đó vẫn là sẽ mất đi tất cả có phải hay không? Bởi vì người biết mình cuối cùng phải sống cô độc cả đời. Nhưng là người có nghĩ tới hay không, tất cả đều do chính người tạo thành. Nếu là người cái gì cũng không biết, người sẽ sống thật vui vẻ như những người bình thường khác, mặc dù về sau có thật sự phải sống cô độc đi chăng nữa, nhưng chẳng phải là người cũng đã từng sống vui vẻ hay sao, nhưng là người thì sao? Từ đầu tới cuối đều không có được, người chỉ đắm chìm ở bên trong cái gọi là vận mệnh. Tất cả những chuyện này đều không phải do thiên mệnh tạo thành, mà là do chính người tự làm mình từng bước từng bước một đi đến cái gọi là thiên mệnh đó.” Hần nhìn ta, tròng mắt tràn ngập ý khó hiểu, tựa như chăm chú nhìn một lúc lâu, mới lại lần nữa mở miệng “Liễu Lăng, có lẽ người nói cũng đúng. Nhưng là ta đã nói rồi, mặc dù thật sự là sai, nhưng cũng là lựa chọn của ta, cho nên ta vẫn phải đi trên con đường này. Mặc kệ là như thế nào, tâm nguyện nhiều năm qua của Vân Mặc tộc nhất định phải được hoàn thành, đây là trách nhiệm của một tộc trưởng như ta.” “Các người cũng đã ẩn cư nhiều năm rồi, lại vì sao phải muốn quyền lợi?” Ta không hiểu, thật sự không hiểu. “Vì sao ư?” trên gương mặt tựa hồ vĩnh viễn đều chỉ có nét ôn nhu, lại xuất hiện một chút trào phúng “Chúng ta chẳng qua là muốn lấy lại tất cả mọi thứ đã mất trước kia của mình mà thôi.” Muốn lấy lại tất cả mọi thứ đã mất trước kia? Ta không dám tin nhẹ hỏi “Các người chẳng lẽ là hậu nhân Hiên Viên thị sao?” “Đúng vậy, tộc nhân Vân Mặc tộc chính là hậu nhân Hiên Viên thị, chúng ta cuối cùng sẽ làm cho Hiên Viên vương triều tái hiện.” Hần thản nhiên thừa nhận, ánh mắt trong lúc đó cũng mang theo vài phần tâm chí mạnh mẽ mà ngày thường chưa từng xuất hiện. Nhưng lại thật sự là hậu nhân Hiên Viên thị sao? Chính là hậu nhân Hiên Viên thị từng thống nhất thiên hạ sao? “Nhưng là Hiên Viên vương triều đã biến mất hai trăm năm rồi.” Bọn họ thế nhưng còn chưa chết tâm sao? “Thì đã sao?

Mặc kệ là bao nhiêu năm, nó cuối cùng vẫn còn có thể tiếp tục được tái hiện.” Dạ Khuynh Thành cũng là nhìn thẳng ta, gần từng tiếng nói: “Sư phụ đã nói qua, lúc trước vận số của Hiên Viên vương triều chưa hết, hai trăm năm sau liền sẽ có một cơ hội. Nếu thành, như vậy liền có thể trải qua ngàn năm, nếu thất bại, vậy thật sự vận số đã hết. Cho nên vô luận là như thế nào, ta đều sẽ không bỏ qua cơ hội này, mặc dù hy là phải sinh người, phải hy sinh chính bản thân mình, ta cũng sẽ không tiếc.” “Mọi người trong Vân Mặc tộc luôn nghĩ rằng người là Phá Quân tinh, cho rằng chỉ có người mới là người dẫn dắt bọn họ khai sáng một đất trời mới, nhưng là chỉ có người mới biết được người không phải là người đó, cho nên người mới trăm phương nghìn kế lợi dụng ta để khống chế Mị sao?” thì ra, tất cả, tất cả là như thế này sao? Nhưng nếu muốn ta kiềm chế Mị, vậy lúc trước ở núi Phượng Hoàng vì sao phải giết ta, sau đó tại sao lại đuổi giết ta? Chẳng lẽ tất cả cũng chỉ là một âm mưu sao? Chỉ là vì muốn cho Mị ngoan ngoãn cùng hắn giao dịch sao? Ta không có quên lúc trước Mị có nói qua sẽ giải quyết tốt tất cả, bảo ta không cần phải lo lắng. Rốt cuộc Mị đã đáp ứng hắn cái gì rồi? “Đúng vậy. Ngay từ đầu khi tìm thấy Mị, ta liền đã bố trí tốt tất cả mọi chuyện.” trông mắt hắn xẹt qua ta, tạm dừng một lúc, lại chuyển hướng nhìn về phía ngoài cửa sổ, sâu kín nói: “Lúc trước tìm được Mị, ta vốn định dùng tình cảm huynh đệ để làm hắn xúc động, nhưng là hắn lại cực kỳ hận Vân Mặc tộc, mặc kệ như thế nào cũng không chịu theo ta trở về. Mà ta cũng không tiếp tục xuất hiện ở trước mặt hắn nữa. Để cho hắn ở tại Tây Việt quốc, bởi vì ta biết chỉ có người đứng đầu Tây Việt tiến hành huấn luyện hắn trở thành sát thủ, thì về sau mới có lợi với hắn.” “Một khi đã như vậy, lời tiên đoán Tây Việt quốc sẽ bị hủy bởi trong tay Mị lại là vì cái gì?” Ta có chút bất mãn hỏi. Ta vĩnh viễn đều không thể quên được đôi mắt tràn ngập tuyệt vọng kia, nhưng toàn bộ mọi chuyện đều là do một tay người huynh đệ song sinh của hắn thúc đẩy. Tất cả lại là vì cái gì? Hắn, dựa vào cái gì mà lại thay Mị an bài thỏa đáng mọi chuyện? Dựa vào cái gì mà lại khống chế cuộc đời của Mị? “Ta cũng không có nói sai, bởi vì Mị nhất định sẽ tiêu diệt Tây Việt quốc.” Dạ Khuynh Thành lại tràn đầy chắc chắn, giống như hắn nắm rõ tất cả mọi chuyện trong lòng bàn tay vậy “Ta không muốn Mị quá mức ý lại vào người Tây Việt quốc, cũng muốn vì hắn mà chế tạo ra một lý do trả thù hoàn hảo. Hơn nữa người sắp trở thành vua không nên có điều vướng bận, chỉ có tuyệt vọng mới có thể từ đường chết hồi sinh lại.” “Người là kẻ điên, người dựa vào cái gì...” Ta lạnh lùng liếc hắn “Dựa vào cái gì mà mặc ý làm bậy, phá hủy cuộc đời của Mị?” Dựa vào cái gì? Hắn rốt cuộc là dựa vào cái gì? Ta cho tới bây giờ không nghĩ tới toàn bộ mọi chuyện đều là do hắn ban tặng. Mà hắn lại coi như không có nghe thấy lời chất vấn của ta, tiếp tục lẩm bẩm: “Nhưng là hắn lại gặp người, nhưng là người thế nhưng lại đem hắn từ bên trong tuyệt vọng kéo về. Khi đó ta liền nghĩ tới muốn giết người, nhưng là nghĩ đi nghĩ lại, ta lại cảm thấy người sẽ trở thành công cụ để cho ta kiềm chế Mị, tuyệt vọng là tốt nhất để có trở thành Tu La thích giết chóc, nhưng là nếu hắn ngay cả ta cũng không nhận, vậy thì thật là phiền toái, cho nên người xuất hiện lại hoàn toàn làm cho kế hoạch của ta thành công.” Giờ khắc này, ta thật sự có một loại xúc động muốn giết chết Dạ Khuynh Thành. Thì ra hắn mới chính là người làm tổn thương Mị sâu sắc nhất. Thì ra toàn bộ mọi chuyện đều nằm ở trong vòng khống chế của hắn. Rốt cuộc hắn là một người như thế nào, thế nhưng lại có thể như thế... không từ thủ đoạn như thế. Giờ phút này, ta quả nhiên là hoàn toàn tuyệt vọng về hắn, từ nay về sau không bao giờ nữa sẽ nhần nại với hắn. Ánh mắt nhìn hắn trở nên càng thêm lạnh như băng, ta trút hết oán hận nói: “Cho nên người làm cho Mị tự tay hạ độc ta, làm cho Mị tự tay cải tạo ta, chẳng qua là vì muốn cho hắn sau khi biết được tất cả mọi chuyện sẽ càng thêm áy náy đối với ta, phải không? Cho nên lần ở trên núi Phượng Hoàng kia, người cũng bắt quả chỉ là giả vờ giết ta thôi, phải không? Người chẳng qua là muốn làm cho Mị đáp ứng người một việc, phải không? Tất cả, tất cả, cũng chỉ là vì muốn làm cho Mị cam tâm tình nguyện đi theo con đường mà người đã vạch ra phải không?” Nói xong lời cuối cùng, ta cơ hồ là nghiêng răng nghiêng lợi. Hóa ra là như thế này, Mị mới có thể cảm thấy thiếu nợ ta rất nhiều, hóa ra là như thế này, hắn mới sẽ vì ta mà nguyện hy sinh tất cả, hóa ra là như thế này, hắn mới có thể tùy ý để cho Dạ Khuynh Thành sắp đặt. Tất cả, tất cả, quả nhiên đều nằm trong dự liệu của Dạ Khuynh Thành. “Đúng vậy.” Hắn chuyển hướng nhìn về phía ta, trông mắt vẫn là tràn ngập vẻ ôn nhu như cũ, giống như hắn vừa rồi chưa nói gì với ta vậy “Cho nên người hiện tại phải nên hiểu được rằng, ta vì sao không thể buông người ra.” Hắn thế nhưng còn có thể mỉm cười ôn nhu như thế được sao? Ta không thể không thừa nhận không ai có thể thâm trầm được bằng hắn, không thể không thừa nhận mình vĩnh viễn không thể được như hắn, đem toàn bộ đều nguy trang không chèn vào đâu được. “Vì cái gì muốn nói cho ta biết tất cả mọi chuyện?” đây chẳng lẽ lại là một âm mưu sao? Ta dĩ nhiên không biết được hắn đối với ta rốt cuộc có vài phần là thật. “Ta chỉ là không muốn tiếp tục lừa người mà thôi.” Hắn tươi cười chưa mất “Hơn nữa người mặc dù đã biết tất cả mọi chuyện cũng không sao cả, bởi vì ta sẽ không để cho người rời đi.” Tươi cười như vậy quả thật rất chói mắt, ta hận không thể đi lên xé nát cái mặt nạ đó của hắn.

“Ta sẽ rời đi, ta nhất định sẽ ngăn cản ngươi.” Ta không khỏi hướng hấn quát. Đúng là ta vẫn còn thua, không lừa được hấn, cũng không làm cho hấn cảm thấy sợ hãi một chút nào, hấn vẫn tiếp tục duy trì bộ dáng thờ ơ như lúc trước. Tất cả chuyện này làm cho ta khiếp sợ. Nhưng là mặc kệ như thế nào, ta cũng không có thể trở mặt đứng nhìn hấn hủy diệt Mị. Đó không phải là cuộc sống mà Mị muốn, ta cũng không muốn hấn vì ta mà đâm máu sa trường. “Nha đầu, ngươi nên hiểu được. Ngươi cuối cùng vẫn không phải là đối thủ của ta.” Lời nói của hấn hết sức ôn nhu nhưng cũng cực kỳ tàn nhẫn, đánh vỡ tất cả hy vọng của ta. Sau đó hấn đứng dậy, bước ra khỏi phòng. Ta ngã ngồi ở phía trên nhuyển tháp, theo dõi bóng dáng hấn thì thào khẽ nói “Nếu ta chết thì sao? Vậy ngươi lại lấy cớ gì để khống chế hấn?” “Chỉ cần hấn không biết ngươi đã chết là được.” Hấn cũng không có bởi vậy mà dừng lại cước bộ, chỉ có lời nói nhàn nhạt kia theo gió mà đến “Nha đầu, ngươi là người thông minh, nên biết phải làm sao. Chúng ta cùng nhau rời đi không tốt hơn sao?” Bốn phía trống không một mảnh yên tĩnh, chỉ có một mình ta như chìm vào trong mộng...

222. Q.4 - Chương 223: Tâm Khó Hiểu

Như trước là bị che mắt, như trước là ngồi ở bên trong xe ngựa từ từ lắc lắc, như trước là không khí nặng nề hít thở không thông bao trùm toàn bộ xe ngựa, nhưng khác với lần trước là bị mang đến, còn lần này đây là bị mang đi. Dạ Khuynh Thành quả nhiên là nói được thì làm được, sau ba ngày khi đã thẳng thắn nói tất cả mọi chuyện với ta, hấn bèn mang ta đến một nơi cách ly khác. Quả nhiên là tính làm cho ta đời này không thể rời đi sao?

Quyền lợi, thật sự là trọng yếu như vậy sao? Ta tựa vào trên vách xe, nghe thanh âm bánh xe chuyển động ở bên ngoài vọng vào, suy nghĩ miên man. Cũng không biết là đã trải qua bao lâu, xe ngựa mới dần dần chạy chậm lại, Dạ Khuynh Thành bên cạnh lại nhích người lại gần ta, cho đến khi tháo mảnh vải đen che mắt ta xuống, hấn mới nói “Liễu Lăng, chúng ta đi đến vùng đất Cực Bắc được không?” Vùng đất Cực bắc? Cực bắc chính là vùng đất khắp núi đều phủ tuyết trắng ở trong truyền thuyết sao? Thật sự muốn ẩn nấp ở một nơi thâm sâu cùng cốc, không màng đến thế sự hay sao? Đấy lòng tuy rằng là có hàng vạn lo lắng suy tính, nhưng là ở mặt ngoài ta cũng không thể hiện ra biểu tình gì, cũng không có đáp lời, chính là như trước ngây dại nhìn cảnh vật phía bên ngoài xe ngựa. Đối mặt với Dạ Khuynh Thành, ta mới biết được cái gì gọi là tâm cơ. Hấn thấy ta không nói, cũng không có mở miệng nói thêm gì nữa, bên trong xe ngựa khôi phục lại một mảnh yên tĩnh. Cũng không biết là đã trải qua bao lâu, trong thân thể truyền đến một trận đau đớn, ta không khỏi nắm chặt ngực, nhưng là sắc mặt lại cố gắng giả bộ trấn định. Nhưng là Dạ Khuynh Thành vẫn nhìn ra được sự khác thường của ta, lại gần bên cạnh ta, ôn nhu hỏi: “Liễu Lăng, ngươi làm sao vậy?” “Ta không sao. Không cần ngươi lo.” Ta lại ngoảnh mặt đi lạnh lùng thốt. Hấn cúi tay sờ sờ trán ta, sau đó lại lo lắng nói: “Trán của ngươi thật nóng.” Ta cũng là gạt tay hấn ra, cố hết sức nói: “Không liên quan đến chuyện của ngươi, ngươi tránh ra.” “Liễu Lăng.” Hấn kêu lên có chút tức giận, cũng không cần để ý xem ta có đồng ý hay không, một phen đã kéo ta qua ôm chặt vào lòng “Đừng cậy mạnh, tại sao ngươi cứ muốn gây áp lực cho bản thân mình?” Ta giãy giụa muốn thoát khỏi lòng hấn, nhưng là hấn lại càng ôm chặt ta hơn, cơ hồ muốn đem ta khảm vào trong lồng ngực hấn vậy. Khóe môi hơi hơi nhếch lên, tạo thành nụ cười mỉm gần như trào phúng, ta thừa dịp động tác giây giụa, từ trong ống tay áo lấy ra thanh chủ thủ đã sớm chuẩn bị tốt, không lưu tình chút nào đâm vào trước ngực hấn. Trong nháy mắt kia, ta nhìn thấy trong ánh mắt của hấn hiện lên sự kinh ngạc, đau lòng, bimbang tỉnh đại ngộ, cuối cùng là chua xót tự giễu, cũng ở trong nháy mắt kia, hấn liền buông lỏng tay, không thể nhúc nhích được nữa. Đúng vậy, ta đã bôi một lớp dược lên trên thanh chủ thủ, mặc dù hấn có lợi hại như thế nào đi chăng nữa thì cũng vô dụng. “Liễu Lăng, Liễu Lăng...” Hấn lặp lại tên của ta, trong ánh mắt cũng là tự giễu. Ta lui về sau mấy bước, lạnh lùng nhướng mi nhìn hấn “Dạ Khuynh Thành, ngươi cuối cùng cũng có lúc bị rơi vào bẫy. Ngươi cuối cùng cũng còn chưa đủ tuyệt tình tuyệt ái.” Khổ nhục kể một lần kia không có thành công, mà lúc này đây cuối cùng đã thành công. “Sự thống khổ của ngươi không giống như giả vờ?” Hấn đón nhận tầm mắt của ta, nhẹ nhàng mà hỏi: “Ngươi đã ăn được sao?” “Không ăn thì làm sao có thể lừa được ngươi.” Ta lại chính là thản nhiên nói. Đúng vậy, tất cả, tất cả đều nằm trong kế hoạch của ta. Được là ta thừa dịp lúc hấn không chú ý sớm ăn vào, cũng không phải là độc được gì, chẳng qua chỉ làm cho ta trong thời gian ngắn ngủi sẽ xuất hiện đau đớn, cùng trạng thái sinh bệnh giả mà thôi. Ta không thể nắm

chắc được hành động của mình có thể gạt được cặp mắt khôn khéo của hắn hay không, cho nên ta lựa chọn diễn chân thật. Chử thủ cũng là do ta đã sớm chuẩn bị tốt. Sẽ chờ lúc hắn không chú ý mà đâm vào trước ngực hắn, mà trên mặt chử thủ ta có bôi được vô lực, có thể làm cho người ta trông rỗng, mềm nhũn mất hết khí lực. Dạ Khuynh Thành cũng là nhẹ nỡ nụ cười, ánh mắt nhìn ta vẫn là nhu hòa như trước “Xem ra ta lúc này đây thật sự đã bị đánh bại, ta như thế nào lại có thể quên mất nha đầu của ta cũng không phải là một con mèo nhỏ nhu thuận?” Ta không thích cách nói này của hắn, cũng không muốn cùng hắn nói nhiều lời vô nghĩa. “Người không có khả năng mỗi thời mỗi khắc đều thắng, cũng có khi sẽ phải nếm mùi thất bại, người cũng vậy.” Đúng là vẫn còn có nhược điểm, đúng là cũng vẫn còn có lúc hắn không phòng bị. Hắn như trước mềm nhẹ cười, tựa hồ cũng không thêm để ý đến tất cả mọi chuyện xảy ra trước mắt, một lúc lâu sau, hắn mới hơi hơi than nhẹ “Người, quả thật là nhân tố ảnh hưởng không tốt tới cuộc đời của ta.” Ta cũng là cầm thanh chử thủ chia về phía hắn. Nhắm hai mắt lại để không nhìn thấy khuôn mặt làm người ta bị mê hoặc của hắn “Người không nên làm thương tổn những người quan trọng nhất của ta.” Đúng vậy, ta cũng không có tính buông tha cho hắn. Có nhiều lúc nhân từ thật sự không nên tồn tại, nếu biết rõ thả hắn sẽ tạo ra một mối hậu họa lớn cho bản thân, như vậy ta vô luận như thế nào đều phải nắm thật tốt cơ hội này. Người như Dạ Khuynh Thành, lần đầu tiên có thể gài bẫy được hắn, thì tuyệt đối sẽ không có khả năng tiếp tục gài bẫy hắn lần thứ hai. Cho nên ta không thể không giết hắn. Con người vẫn đều là ích kỷ, ta cũng không phải là ngoại lệ, ta không thể cứ tiếp tục để cho hắn gây hậu họa như vậy được nữa. “Người động thủ đi. Liễu Lăng. Ta nguyện ý chịu thua.” Thanh âm mềm mại của hắn vang lên bên tai ta, trên mặt thế nhưng lại không có một tia oán hận, cũng không có một chút sợ hãi. Hắn, giống như căn bản không cần sinh tử. Ta ngoan độc hạ quyết tâm, giơ lên chử thủ liền đâm về phía hắn. Nhưng là bàn tay khi đến giữa không trung lại bị người gắt gao bắt lấy, bên tai vang lên một thanh âm trầm thấp, quen thuộc nhưng lại mang theo một chút xa lạ “Không thể.” Ta mở bừng mắt, trước mắt là một khuôn mặt xa lạ, nhưng là ta lại biết hắn là ai. “Mị Mị?” Ta nhẹ giọng gọi, không rõ hắn vì sao phải ngăn cản ta? Chẳng lẽ hắn còn chưa biết rõ tất cả mọi chuyện sao? Hắn cũng là đoạt lấy thanh chử thủ từ tay ta, gần từng tiếng nói với ta : “Ta không cho phép nàng giết hắn.” “Vì cái gì?” Ta không tự chủ được bật thốt lên hỏi. Ta không rõ, thật sự không rõ. Dạ Khuynh Thành rõ ràng làm nhiều chuyện có lỗi với hắn như vậy, hắn vì sao lại còn muốn ngăn cản ta giết Dạ Khuynh Thành? “Không có vì cái gì, không được chính là không được.” Mị cũng là dùng một loại ngữ khí cứng rắn nói với ta. Giờ phút này Mị lại giống như trở về là hắn của ba năm trước đây. Mị ngày đó dụ hoặc lòng người, nay lại lạnh lùng như lúc ban đầu, hắn rốt cuộc là làm sao vậy? Ta phát giác ta thế nhưng càng ngày càng không hiểu hắn, mặc dù lòng ta hiểu rõ cho dù có như thế nào Mị cũng sẽ không hại ta, tất cả những chuyện hắn làm đều là vì ta. Dạ Khuynh Thành có phải còn chuyện gì chưa nói cho ta biết hay không? Hắn có phải thật sự nắm trong tay cái gì đó có thể kiềm chế Mị hay không? Hay là do ta chưa hỏi đến? “Mị Thành, người rốt cục nghĩ thông suốt rồi sao?” Dạ Khuynh Thành cũng là cười hỏi. Mị Thành? Nghĩ thông suốt cái gì? Ta không tự chủ được nắm chặt ống tay áo của Mị, tràn đầy chờ đợi nhìn hắn, mà hắn lại quay đầu đi, thốt lên lời nói lạnh lùng: “Ta là Hiên Viên Mị Thành. Hắn là ca ca của ta Hiên Viên Khuynh Thành.” Một câu nói đã sáng tỏ tất cả. Ta kinh ngạc nhìn hắn, không thể tin lắc đầu “Mị Mị, người không phải.” Hắn thế nhưng đã biết được tất cả mọi chuyện sao? Hay có thể nói là hắn sớm đã biết tất cả. “Thân phận của ta nói bô cũng không thể bỏ được, giống như nàng vĩnh viễn đều là người Thu gia, ta cũng không thể phủ nhận mình là truyền nhân của Hiên Viên gia.” Tròng mắt của Mị như trước nhìn về phía ngoài cửa xe ngựa, giọng nói trong trẻo lạnh lùng. Mị sẽ không nói như vậy. Hắn căn bản là khinh thường cái gọi là thân phận, nhất định là có cái gì đó mà ta không biết. Ta đem ánh mắt hướng về phía Dạ Khuynh Thành, đã thấy hắn vẻ mặt vô tội nhìn ta lắc đầu, tỏ vẻ hắn không biết. Nhưng là, ta mới không tin hắn, hắn nhất định biết. “Mị Mị, người gạt ta, người mới sẽ không để ý đến thiên hạ, quyền lợi đúng không? Có phải hay không?” Tay của ta nhanh túm lấy vạt áo của hắn, cơ hồ gào thét hỏi. Ta không thích hắn như vậy, tuyệt đối không thích. Hắn quay đầu nhìn ta, nhìn một lúc lâu mới chậm rãi vươn tay ra, cầm lấy bàn tay đang nắm chặt áo hắn của ta “Liễu Lăng, đúng vậy, ta chẳng lẽ lại cần thiên hạ và quyền lợi sao? Nhưng là nếu trên thế gian này ta cái gì cũng đều không thể có được, như vậy nắm giữ quyền lợi cùng thiên hạ cũng không tới.” Lòng của ta thật đau, là hắn đau lòng. Hai người cách nhau gần như vậy, lòng bàn tay chạm vào lòng bàn tay, giống như có thể chạm được vào trái tim của đối phương vậy, nhưng là lại giống như không hề có cảm xúc gì tồn tại, cả hai cách nhau bởi hai khoảng không gian, mong muốn mà không thể thành. “Mị Mị...” Ta nhẹ giọng nỉ non. Mà hắn cũng là nắm tay ta thật chặt, con người thâm thúy nhìn thẳng vào ta, thật lâu sau mới sâu kín nói “Liễu Lăng, ta cũng không thể cứ mãi đứng ở phía sau đợi chờ nàng được. Nếu có thể có được nàng, ta liền không cần thiên hạ. Nếu không thể có được nàng, như vậy ta muốn toàn bộ thiên hạ đến bồi thường cho

ta.” Đầu ngón tay xẹt qua hai má của ta, thanh âm của hắn trở nên cực kỳ ôn nhu, gần như dụ hoặc “Liễu Lăng, ta chỉ có một yêu cầu, nàng có nguyện ý thực hiện lời hứa hẹn của ba năm trước không? Có nguyện ý theo ta rồi đi không? Nếu có được nàng, ta chẳng cần gì cả.” Mị chưa bao giờ bức ta phải lựa chọn, hắn từ trước cho tới bây giờ đều yên lặng đứng ở phía sau ta, nhưng là nay lại lặp đi lặp lại nhiều lần bức ta lựa chọn. Thật sự giống như lời hắn đã nói, hay là do hắn vẫn còn một nỗi khổ tâm nào khác? Giờ phút này ta cũng không biết ta vì nhất thời chần chờ mà bỏ lỡ rất nhiều chuyện, cũng không biết đây là vụ cá cược gì giữa hắn cùng Dạ Khuynh Thành, càng không biết đây chính là hắn đang cùng ta đánh cược. Giờ phút này ta bởi vì không hiểu, cho nên bị mê hoặc, bởi vì khó hiểu, cho nên chỉ có thể lẳng lặng nhìn hắn, trong lòng là một mảnh mờ mịt. Nhưng là hắn cũng không có cho ta nhiều thời gian suy nghĩ, ngay sau đó hắn đã muốn cắt đứt mọi suy nghĩ của ta “Liễu Lăng, ta hiểu rồi.” Thật lâu về sau, ta mới biết được ý tứ của những lời này. Sau đó hắn lại chuyển hướng về phía Dạ Khuynh Thành, lúc này đây hắn gọi Dạ Khuynh Thành là ca ca “Ca ca, ta biết ta nên làm như thế nào rồi, nhưng là huynh cũng phải đáp ứng ta, về sau không được can thiệp vào chuyện của ta.” Hắn dừng một chút, lại nhìn ta liếc mắt một cái “Ta muốn mang nàng đi.” Dạ Khuynh Thành vẫn là một bộ dáng ôn hòa như trước, hơi hơi gật đầu, rồi sau đó trông mắt xẹt qua ta, mang theo vài phần thương tiếc nhàn nhạt, nhưng ngay sau đó hắn lại dùng thanh âm ôn nhu như nước làm cho ta có vô hạn tuyệt vọng. “Mị Thành, đệ thật sự đã quyết định chiếm lấy Nam Mạch quốc rồi sao?” Hắn đang cười, cười đến gần như tàn nhẫn. Ta biết hắn là cố ý, cố ý đả kích ta, nhưng là mặc dù đã biết sẽ như thế, tâm lại vẫn là không khỏi trùng xuống, khẩn trương nắm lấy ống tay áo của Mị. Chính là một giọng nói rõ ràng mà lại ngắn gọn đột nhiên vang lên “Đúng vậy.” Hắn nói đúng vậy, ta biết rõ hắn khẳng định là có nỗi khổ tâm, nhưng lại vẫn như cũ không nhận được mà run nhè nhẹ. Có lẽ giờ phút này, quả nhiên là ngay cả tâm đều đã bắt đầu trở nên yếu ớt. Ta lúc này, bởi vì quá mức khiếp sợ, cho nên không để ý đến rất nhiều chuyện. Tỷ như, Mị vì sao lại có thể khinh địch cướp lấy Nam Mạch quốc như vậy?

223. Q.4 - Chương 224: Cùng Quân Gần Nhau

Dạ Khuynh Thành lúc này lại cực kỳ dễ dàng buông tay, rõ ràng đã từng nói sẽ không bao giờ bỏ qua, nhưng ngay sau đó lại mỉm cười nhìn Mị mang ta rồi đi. Hắn... quả thật vẫn còn lừa ta sao? Hay là chỉ trong vài câu nói ngắn ngủi đó, bọn họ đã thỏa thuận được một sự giao dịch ẩn ý? Ta không đoán ra, cũng không muốn đi đoán. Giờ này khắc này, ta chỉ muốn biết tâm tư Mị.

Vẫn ngồi trong xe ngựa như cũ, vẫn yên tĩnh có chút nặng nề như cũ, nhưng người bên cạnh đã thay đổi, tâm tình cũng thay đổi, từ lạnh lùng lạnh nhạt đã trở thành nóng vội lo lắng. “Mị Mị...” Cầm lấy vạt áo Mị, muốn hỏi hắn cho ra lẽ, nhưng lại không biết mở lời như thế nào. Mà Mị lại đưa tay vuốt mái tóc đen của ta, sâu kín mở miệng nói: “Lúc trước, khi ta không biết thân phận của nàng, ta vẫn luôn luôn nghĩ, vì sao nàng lại thích Dạ Khuynh Thành vỗ về tóc của nàng như vậy?” Rõ ràng giờ phút này chúng ta nên bật kiếm nổ dương, có lẽ ta nên chất vấn hắn vì sao phải cướp lấy Nam Mạch, nhưng lại không thể làm như vậy, nhìn hắn khó hiểu như thế, đến cuối cùng vẫn chỉ có thể lẳng lặng nhìn hắn, nghe hắn nói có chút ưu thương. Không mở miệng, để hắn tùy ý một lần lại một lần vỗ về tóc ta. “Liễu Lăng, có phải nàng chê ta không đủ ôn nhu?” Hắn lại sâu kín hỏi. Ta xua tay, chỉ xua tay, tựa hồ ngoại trừ động tác này, ta không biết mình nên làm gì, phải làm gì nữa. Nhưng ta biết, ta chưa bao giờ ghét bỏ Mị đậm đặc, mặc dù lúc trước khi mới quen, quả thực hắn đối xử với ta không được thân thiện. Cũng không phải mỗi người đều có thể vui vẻ mà trưởng thành, Mị đã trải qua rất nhiều, rất nhiều chuyện, làm sao có thể vui vẻ được? “Vậy là nàng vẫn chưa tha thứ cho ta sao? Hay là trời không muốn giúp ta, ta vẫn lại thương tổn nàng một lần nữa?” Giờ phút này Mị tựa như đứa nhỏ, cố ý đòi một đáp án. Mị như vậy, Mị nói nhiều như vậy, cơ hồ ta chưa bao giờ gặp qua. Ta từng kỳ vọng Mị có thể thay đổi, có thể thoát khỏi sự giam cầm của chính mình. Nhưng hôm nay, đột nhiên ta lại cảm thấy ảm ảm bất an. “Mị Mị, đừng nói nữa.” Bàn tay ta càng nắm chặt vạt áo hắn, lắc tay nói: “Ta chưa từng trách người, hiện tại cũng vậy.” “Mặc dù ta đoạt quốc gia của nàng, nàng cũng không để ý sao?” Cặp mắt hắn thâm thúy nhìn ta, bên trong có chút gọn sóng lưu chuyển mà chính ta cũng không hiểu rõ. Ta kiên quyết gật đầu, “Ta để ý, bởi vì ta biết Mị Mị nhất định có nỗi khổ riêng, đúng không?” Bàn tay lướt qua vạt áo, tiện đà đặt trên tay hắn, ta dùng vẻ mặt gần như tiêu tụy

nhìn hần, “Mị Mị, hãy nghe ta nói, Dạ Khuynh Thành từ đầu tới cuối đều lợi dụng ta kiềm chế người, tất cả mọi chuyện đều là một tay hần tạo thành. Ta hy vọng người không cần lo cho ta. Không cần bởi vì ta mà nghe theo Dạ Khuynh Thành được không? Không cần hy sinh vô ích, cũng không phải làm những chuyện mà mình không thích.” Ta hy vọng hần có thể nhận thấy ta thực lòng, cho hần biết ta cũng không muốn hần làm như vậy. “Liễu Lăng, lúc này ta đang làm chuyện mà mình muốn.” Một tay hần nắm lấy tay ta, một tay kia nhẹ nhàng vươn ra xoa nhẹ hai má ta, cười đến mị hoặc, “Chuyện khiến ta vui vẻ nhất chính là ở bên cạnh nàng, cho nên ta có thể tùy hứng mà không buông tay phải không?” “Mị Mị...” Ta không hiểu, ta thật sự không hiểu. Hần ngắt lời ta, cười nói: “Liễu Lăng, có phải cho dù ta có như thế nào, nàng cũng sẽ không trách ta?” Ta không rõ ý hần, nhưng ta vẫn kiên định gật đầu, “Đúng, sẽ không trách người.” Bên môi hần xẹt qua một chút tươi cười, nhưng ta lại không thấy rõ là cao hứng hay là chua xót, chỉ là trong một nháy mắt, chờ tới khi ta nhìn lại, đã sớm tiêu tán. Hần đưa tay, lấy từ trong lòng ra một cái hộp nhỏ, chậm rãi mở ra, lấy từ trong đó ra một thứ, đặt trong lòng bàn tay, đó là Lộ xuân, lúc trước ta không lấy đi, để lại cho hần giữ. Hần... muốn làm gì? “Mị Mị?” Ta kinh ngạc nhìn hần. Mà ngay sau đó hần lại nắm tay lại, hơi dùng sức, sau khi mở bàn tay ra, lộ xuân trong tay đã sớm hóa thành một đám bụi phấn. Gió thổi qua cửa xe, đám bụi phấn đó cũng theo gió bay đi, trong nháy mắt liền tiêu tán vô ảnh, trong lòng bàn tay hần, chỉ còn lại một vết thương vĩnh viễn cũng sẽ không xóa nhòa. Hần... hãy đi Lộ xuân, hãy đi thứ duy nhất có thể cởi bỏ Triền Miên. Sau đó hần nói với ta “Liễu Lăng, trách ta sao? Lúc này, nàng thật sự không còn đường lui nữa.” Vì sao cuối cùng ta lại cảm thấy hần làm tất cả mọi chuyện chỉ để khiến ta hận hần. Vì cái gì? Ta dùng ánh mắt ngóng nhìn hần, mà hần lại vươn tay ôm lấy ta, để cho ta tựa vào trên đùi hần, thản nhiên nói: “Liễu Lăng, kỳ thật lúc trước ta cũng từng làm như thế, bởi vì lúc trước khi Dạ Khuynh Thành có việc, ta cũng từng giả thành hần như vậy.” Đầu ngón tay hần không ngừng xuyên qua tóc ta, một lần lại một lần, giống như muốn làm tất cả, tất cả mọi việc đó. Ta biết tất cả đều là giả, bởi vì lòng cảm thấy đau. Một loại đau đớn vừa quen thuộc vừa xa lạ, không ngừng đánh vào lòng ta. Là đau đớn của hần, cũng là của ta. Ta rất muốn nói với hần, Mị Mị người không lừa được ta, trừ phi người có thể khống chế được cả trái tim mình, những lại không thể nói ra lời. Ta sợ biết đâu hần lại có thể khống chế được trái tim mình thật, như vậy ta quả thực là không có một chút liên hệ nào với hần nữa. Ta sợ, ta sợ như vậy, bởi vì ta biết chỉ cần hần muốn, có lẽ thật sự có thể trở nên không có cảm xúc. “Mị Mị, ta vẫn ở lại cạnh người được không?” Trầm mặc hồi lâu, ta mới nhẹ nhàng hỏi. Hần dừng một chút, hiển nhiên không nghĩ tới ta sẽ nói như vậy, thật lâu sau, hần mới nhẹ nhàng mà gật đầu “Được, chúng ta vĩnh viễn cùng một chỗ.” Vĩnh viễn có xa lắm không? Không ai có thể biết được. Chưa bao giờ Mị lại dễ dàng cho ta một sự hứa hẹn như vậy, làm cho ta cảm thấy tất cả đều giống như không phải thật. Mà ta, đã phải dùng một quyết tâm rất lớn mới có thể hạ một quyết định như vậy. Mặc kệ kết quả cuối cùng như thế nào, đây đều là do ta nợ hần, cho dù như thế nào, ta cũng không thể ích kỷ buông tay với hần, cũng không có cách nào hận hần vì những hành động mà hần đã làm. Có một số việc, cũng chỉ có thể đến lúc cuối cùng mới có thể phán xét là đúng hay sai. Chúng ta một đường về tới Nam Mạch quốc. Không nghĩ tới lần trước một mình xuất cung, đã từ biệt hai tháng, lần này trở về, lại có chút cảm xúc cảnh còn người mất. Sứ thần của các quốc gia khác đã sớm trở về, mà trong triều đình lại chia làm hai phái huyên náo ồn ào. Có người phản đối Mị đoạt quyền, mà có người lại ủng hộ hần một cách kỳ tích. Ta không biết hần làm như thế nào, bất quá chỉ ngăn ngắn một thời gian như vậy, nhưng lại có thể có được sự ủng hộ của nhiều người như thế, giờ phút này ta lại nghĩ tới một chuyện, đó là nghĩ đến Mị đã dùng thủ đoạn gì mà ta không biết, ta tìm đến Văn Mặc, hỏi rõ mọi chuyện. Văn Mặc nói cho ta biết, ngày đó ta đột nhiên mất tích, rất nhiều sứ thần của các quốc gia đều rục rịch, có ý liên hợp cướp đoạt, thế cho nên lòng người hoảng sợ. Ngay trong lúc đó, Tây Việt quốc quân Lâu Sở Ngọc vẫn không hề có động tĩnh gì mà trở về Tây Việt, nhưng không nghĩ tới, những tên lớn tiếng ồn ào còn chưa hành động, kẻ yên lặng không nói Lâu Sở Ngọc lại định hồi mã thương, thiếu chút nữa cướp lấy hết thấy. Mà lúc này, Tây Việt quốc Chiến Hậu lại toàn lực bảo vệ Nam Mạch quốc. Văn Mặc nói, lần đó, rốt cuộc y cũng biết thế nào là đánh giá cao nhân, Lâu Sở Ngọc không kém, nhưng Chiến Hậu lại vẫn hơn một bậc, cho nên Lâu Sở Ngọc rốt cuộc vẫn bị đánh bại. Mà trước khi Lâu Sở Ngọc rời đi, lại để lại một câu, nói một ngày làm thần, suốt đời đều là thần, quân muốn thần chết, thần không thể không chết. Cuối cùng, Chiến Hậu lấy ra thư tín vương tự tay viết, tạm thời chấp chính quốc sự, khống chế Nam Mạch. Nói xong, Văn Mặc lại giống như không tin hỏi: “Vương, thư tín tự tay viết kia là giả phải không?” Tự tay viết sao? Ta không biết thì ra Mị lại có thể học theo bút tích của ta? Về phần con dấu ngọc tỷ, Mị muốn lấy được lại càng dễ dàng, lúc trước cho dù là cơ quan phức tạp, hần cũng đều có thể thoải mái xuất nhập, huống chi chỉ là một cái hoàng cung mà thôi. Chỉ là Sở Ngọc lúc gần đi nói câu kia lại có ý gì? Hần muốn giết Mị sao? Hần muốn đoạt được quyền thế đến vậy sao? Ngay cả ân tình lúc

trước cũng bắt chấp sao? Ân cứu mạng của ta đối với hần, ơn dạy dỗ của Mị đối với hần, đều có thể quên như vậy sao? Người ta nói, bậc đế vương không cần nhân từ, nhưng có thể quên hết mọi tình cảm sao, vứt bỏ tất cả bằng hữu sao, như vậy thật sự có thể khoái hoạt sao? Ta thật sự không bao giờ hiểu được thiếu niên thẳng thắn mà quật cường kia nữa. Không hiểu vì sao hần có thể trở thành như thế, cũng không hiểu vì sao hần lại làm như vậy. Rõ ràng hần đã từng nói sẽ không từ một thủ đoạn nào để giữ Mị lại bên cạnh, nhưng giờ lại muốn giết Mị, là vì Mị không đồng ý mà chọc giận hần sao? “Không, là thật.” Suy nghĩ hồi lâu, ta mới cười nói: “Là bốn vương tạm thời giao toàn bộ lại cho hần. Có lẽ về sau cũng sẽ giao lại hoàn toàn cho hần cũng chưa biết chừng.” “Vương muốn rời đi?” Mẫn Mặc giạt mình hỏi. Người này cho tới giờ vẫn luôn trung thành với Thu gia, có lẽ về mặt nào đó mà nói, ta đã khiến y thất vọng. Ta, chung quy vẫn không thích hợp trở thành một quân vương. Nhưng Mị cũng không thích hợp, có lẽ để cho Nam Mạch biến mất cũng tốt, chỉ cần dân chúng Nam Mạch quốc có thể an cư lạc nghiệp. Lời nguyên rửa kia, cho dù ta có không tin, nhưng thủy chung cũng vẫn giống như một cây gai nhọn lúc nào cũng đâm trong đầu ta, không thể nhổ đi, cũng không thể bỏ qua. Cho dù như thế nào, ta cũng không hy vọng Mị sẽ thay ta nhận lấy lời nguyên rửa đó. Cho dù như thế nào, ta cũng không hy vọng bất kỳ một người vô tội nào phải nhận lấy lời nguyên rửa đó. Nghĩ đến đây, ta không khỏi sửng sốt. Chẳng lẽ Mị biết lời nguyên rửa này? Cho nên mới muốn thay ta gánh vác hết thảy? “Vương.” Có lẽ là thấy ta hồi lâu không nói, Văn Mặc lại một lần nữa kêu. Ta thu hồi suy nghĩ, nhìn vị thần tử đã qua nửa đời người này, thần nhiên hỏi: “Mặc thúc thúc, nếu như Nam Mạch này không còn là thiên hạ của Thu gia, nhưng dân chúng Nam Mạch lại có thể an cư lạc nghiệp, thúc cảm thấy như thế nào?” Lúc này, ta lấy thân phận một văn bồi thương lượng cùng y, mà không phải lấy thân phận một quân vương muốn y trả lời. Có lẽ, điều duy nhất ta có thể làm đối với dân chúng Nam Mạch quốc, cũng chỉ có thế này. Ta nghĩ cho dù ta thật sự làm như vậy, phụ vương và mẫu hậu cũng sẽ không trách ta. Làm một bậc đế vương, quan trọng nhất vẫn là không làm dân chúng thất vọng. Thiên hạ vốn là một nhà, cần gì phải chấp nhất ai mới là chủ nhân thật sự? Có lẽ lúc trước ta cũng sai lầm rồi. Mặc dù Dục ca ca là cửu nhân của Nam Mạch quốc, mặc dù lưng đeo trách nhiệm, nhưng có lẽ ta cũng không nên trở về Nam Mạch. Chỉ cần dân chúng yên ổn là tốt rồi, không phải sao? Có lẽ là do khi đó, không muốn đeo trên lưng tội danh, không muốn trở thành người có tội với Thu gia, không muốn buông cừ hận trong đầu nên ta mới hành động như vậy. Dục ca ca nói rất đúng, có một số việc nhất định phải làm, mặc dù kết quả như thế nào, mặc dù có lựa chọn lại bao nhiêu lần, có lẽ cũng vẫn sẽ lặp lại như vậy. Cho nên cho dù có lựa chọn lại bao nhiêu lần nữa, có lẽ ta cũng vẫn sẽ trở lại Nam Mạch, cũng giống như Dục ca ca đã nói, cho dù lúc trước như thế nào đi nữa, huynh ấy cũng vẫn sẽ lựa chọn báo thù. Muốn trách cũng chỉ có thể trách thiên ý trêu người. Người nên hận lại không thể hận nổi, người nên yêu cũng không thể yêu thương. Nếu như không có tình yêu, có lẽ mọi chuyện đều sẽ trở nên đơn giản hơn rất nhiều. Văn Mặc dừng một lúc, mới mở miệng hỏi: “Vương, người muốn vứt bỏ Nam Mạch quốc sao?” “Không phải vứt bỏ, chỉ là muốn để cho nó tồn tại được tốt hơn.” Ta nhẹ thở dài “Mặc thúc thúc, ta không thích hợp làm một quân vương.” Nhưng Văn Mặc cũng không sửa được tư tưởng cố chấp, gần từng tiếng nói với ta: “Vương, người có thể trở thành một quân vương, chỉ là do người không muốn làm mà thôi. Nhưng vì thần chỉ trung với Thu gia. Cả đời không thể nguyện trung thành với hai chủ.” Đột nhiên trong lúc đó, hiểu được vì sao vương giả tịch mịch, bởi vì tất cả mọi chuyện cũng chỉ có thể dựa vào chính mình, không ai nghĩ rằng vương của bọn họ cũng có lúc mệt mỏi, dường như bọn họ luôn nghĩ rằng vương không gì không làm được. Mà đối với sự trung thành cố chấp của Văn Mặc, ta cũng thật không biết nên nói gì mới được nữa. Trầm mặc hồi lâu, ta mới mở miệng hỏi: “Văn đại nhân, bốn vương chiêu Tây Việt Chiến Hậu làm phụ quân được không?” Ta biết có lẽ so với Mặc thúc thúc, y càng thích ta gọi y là Văn đại nhân hơn. Bất quá chỉ là một tiếng gọi, y cũng cảm động lau mắt, nói: “Vương, vì thần nghĩ rằng như thế rất tốt.” Đúng vậy, bởi vì hần biết ta sẽ không rời đi. Đúng vậy, ta cũng quyết định tạm thời sẽ không rời đi, nhưng sau đó, ai có thể biết được? Nếu Mị muốn quyền lực, như vậy ta liền cho hần, hần muốn như thế nào cũng đều được, nhưng ta sẽ không đem ngôi vị vương này tặng cho hần, ta không hy vọng hần sẽ nhận lời nguyên rửa kia thay ta. Ta muốn làm cho hần hiểu được, mặc kệ như thế nào ta cũng không muốn hần lại phải hy sinh vì ta, ta muốn làm cho hần biết khó mà lui, tự mình giấu lại mọi chuyện. “Chuyện hôn lễ liền giao cho Văn đại nhân đi làm. Bốn vương đi trước thương lượng cùng Chiến Hậu một phen.” Ta ra lệnh vài câu, sau đó Viết Văn vui rạo rực rời đi. Ta biết Mị cũng coi như danh chấn thiên hạ, nếu hần có thể về với Nam Mạch, đối với Nam Mạch quốc mà nói coi như là như hổ thêm cánh, cho nên Văn Mặc không lý nào lại không đồng ý, ngược lại còn có thể thực vui vẻ. Chỉ là... thật sự sẽ gả cho hần như vậy sao? Rõ ràng đã hạ quyết tâm, nhưng khi nghĩ tới Cơ Lưu Tiêu, vẫn không tránh khỏi có hơi buồn bã. Lần đó vì sao hần phải rời đi? Lúc này chẳng lẽ hần không nghe được tin tức sao? Vì sao không tới tìm ta? Ta biết ta so đo chuyện Mị luôn khoan

dung mọi cảm xúc của ta đối với hắn. Đối với Mị, ta thiếu hẳn rất nhiều, không thể hoàn lại, mà đối với Tiêu, là vì muốn cùng hắn trải qua cả đời, muốn có được toàn bộ hắn, mới có thể tính toán chi li như thế, sợ mình không phải là toàn bộ của hắn, sợ đến cuối cùng không thể nắm tay đến bạc đầu. Nhưng hôm nay, tựa hồ hết thảy đều đã không còn quan trọng nữa. Ta và hắn, quả thật không thể đến bên nhau được. Hắn không hoàn toàn thuộc về ta, mà ta cũng có hứa hẹn với Dục ca ca. Một lần kia, ta cho hắn cơ hội, cũng là cho chính mình một cơ hội, nhưng lại bỏ lỡ, cho nên cứ như vậy đi. Có lẽ cả đời cùng Mị cũng không tệ, ít nhất có thể báo đáp những gì đã nợ hắn, ít nhất quan hệ giữa chúng ta cũng không người nào có thể thay thế được. Đối với đề nghị của ta, Mị vui vẻ đồng ý, các vị đại thần cũng không có dị nghị gì. Suy nghĩ của những người đó và Văn Mặc có lẽ cũng giống nhau, trong mắt họ, Mị là Chiến Hậu lấy lòng, bọn họ sẽ không để ý đến việc chúng ta ở chung có hạnh phúc hay không, sẽ không để ý cuộc hôn nhân này sẽ như thế nào, bọn họ sẽ chỉ chú ý xem những điều đó có lợi gì cho Nam Mạch. Với thân phận đứng đầu Nam Mạch, ta hẳn là nên cảm thấy vui vẻ, ít nhất những người đó vẫn còn đang suy nghĩ vì Nam Mạch quốc, nhưng về mặt cá nhân, ta lại cảm thấy có vài phần bi ai, trong mắt bọn họ, ta và Mị cơ bản chỉ như một thứ có thể lợi dụng. Chỉ là, cho dù tất cả có như thế nào, bọn họ biết cũng có nghĩa lý gì đâu. Chỉ cần chúng ta hiểu được là được rồi. Mà sau khi tin tức đại hôn của chúng ta sắp diễn ra, ta rốt cục gặp lại nam tử chậm chạp vẫn chưa về kia. Kỳ thật hẳn là hắn đã sớm xuất phát, bởi vì sau khi chiếu cáo thiên hạ phát ra được mười ngày, hắn đã xuất hiện trước mặt ta. Chỉ mới mấy tháng không thấy, gặp lại lại có cảm giác như đã qua mấy đời. Trong đình, bên chiếc bàn, một hồ trà xanh, hương trà vẫn vít xung quanh, chúng ta ngồi đối diện, mắt nhìn mắt, giống như muốn nhìn thấu tất cả đáy lòng người kia.

Ta cầm lấy ấm trà, châm một ly trà cho hắn, nhẹ nhàng đưa tới trước mặt hắn “Là trà mới hái.” Hắn vươn tay, lại không phải cầm lấy chén trà mà là tay của ta. Hắn nắm rất chặt, giống như không bao giờ muốn buông tay vậy. “Tiêu...” Ta khẽ gọi, muốn nhắc nhở hắn đang thất thố. Nhưng hắn không hề có ý buông tay, chỉ gắt gao nhìn ta, gần từng tiếng nói: “Liễu Lăng, nàng nghĩ rằng giữa ta và nàng cứ như vậy là chấm dứt sao?” “Chàng không đồng ý thì sao? Ta cũng không định phải chờ chàng đồng ý. Từ thời khắc chàng rời đi kia, chúng ta đã không còn gì nữa, chàng còn nhớ rõ không? Khi đó chàng đã gọi ta là Nguyệt cung chủ.” Ta bình tĩnh nói, đáng vẻ không chút để ý. Nhưng cũng chỉ có chính mình mới hiểu được, hóa ra làm tổn thương tới người mà mình để ý, tâm cũng sẽ đau đớn như vậy. Chỉ là giữa chúng ta vẫn còn nhiều vấn đề, lúc này không giải quyết, sau này sẽ càng gây tổn thương lớn hơn. “Nàng thật sự muốn thành thân cùng hắn?” Cặp mắt hắn hiện lên vẻ chua xót, nhưng vẫn cố chấp muốn biết đáp án của ta. Ta ngừng giây phút, để mặc hắn cầm tay, “Đúng vậy, ta muốn thành thân cùng hắn.” “Vì sao lại là hắn?” Cặp mắt hắn dấy lên lửa giận, giống như muốn thiêu đốt toàn bộ mọi thứ, “Vì sao không phải ta?” Ta hơi hơi thở dài, gần như nỉ non nói: “Tiêu, nếu chúng ta thành thân, chàng sẽ ở lại Nam Mạch sao? Vấn đề giữa chúng ta, chẳng lẽ chàng vẫn không rõ sao?” Là lấy cớ, nhưng cũng có thể khiến hắn á khẩu không trả lời được. Hắn buông lỏng tay của ta ra, mà chén trà theo tay ta rơi xuống, đập xuống bàn đá, phát ra thanh âm vỡ vụn thanh thúy, nước trà từ giữa chảy ra, lập tức lấy dính toàn bộ mặt bàn, thành một mảnh hỗn độn. Cũng giống như tâm tình của chúng ta lúc này, vô cùng hỗn loạn. “Như vậy thôi sao?” Hắn cười khê, mang theo mấy phần trào phúng. Trái tim ta đột nhiên đau nhói, cuối cùng lại cố gắng kìm nén suy nghĩ muốn vươn tay với hắn. “Đúng vậy, từ xưa hai vương đã không thể cùng ở một nơi, ta không muốn cuối cùng chúng ta lại trở mặt thành thù. Chàng có trách nhiệm không thể bỏ xuống được, mà ta cũng có trách nhiệm của ta, cho nên rốt cuộc chúng ta vẫn không thể đến bên nhau được.” Lý do như vậy đã sớm lặp đi lặp lại trong đầu hàng trăm lần, nhưng khi nói ra miệng, vẫn mang theo một chút chua xót. Hắn lập tức đứng lên, nghiêng nửa người qua, kéo ta từ trên ghế đứng dậy, hai tay nắm vai ta, kiên quyết nói: “Liễu Lăng, ta sẽ không buông tay. Ta chờ nhiều năm như vậy, đợi nhiều năm như vậy, nàng sao có thể tàn nhẫn đến thế? Hắn biết nàng đã bao lâu, mà ta biết nàng đã bao lâu rồi?” Nếu thật sự so sánh về thời gian, hắn cũng vẫn thua. Nhưng thời gian cũng không thể xác định tất cả, càng không thể đánh giá tình cảm của con người. “Khi biết hắn, ta mười ba tuổi. Khi biết chàng, ta mười lăm tuổi. Chàng nói xem ai lâu hơn? Tiêu, kỳ thật chàng hiểu được, ta trước giờ luôn quá mức tùy tâm sở dục. Ta như vậy cũng không thích hợp đứng phía sau chàng. Ta không thể chịu đựng được việc phải chia sẻ chàng với người khác, cũng không thể chịu đựng được ta không phải là tất cả của chàng.” Tuy rằng không hợp thể tục, nhưng từ nhỏ đến giờ, tính cách này của ta chưa bao giờ thay đổi, hoặc là không cần, hoặc là lấy toàn bộ. Ta nghĩ sau này cũng sẽ không thay đổi. Trong tình yêu của hai người, nếu có người thứ ba, thứ tư, hoặc là nhiều hơn nữa, vậy thì nó đã sớm không còn hoàn mỹ nữa rồi. Mà cuộc sống như vậy, trước giờ ta vẫn luôn khinh thường. Hắn vòng qua chiếc bàn đá, gắt gao ôm ta vào lòng, lớn tiếng nói: “Nàng đương nhiên là tất cả của ta, ta cam đoan với nàng, từ nay về sau ta

sẽ không bao giờ có nữ nhân khác. Trước kia cũng chỉ là do quá mong nhớ nàng.” Ta cũng rất muốn đổi ý, ta cũng rất muốn không cần cố gắng nữa, nhưng mà hiện giờ, ta đã không còn đường lui nữa. Nếu mang trong người Triều Miên, như vậy cả đời này ta cũng không thể mang trong mình đứa nhỏ của hân, như vậy hân cũng chấp nhận sao? Mặc dù có được thiên hạ, cũng không có người nối nghiệp, hân thật sự không để ý sao? “Nếu như cả đời cũng không thể có đứa nhỏ, như vậy cũng được sao?” Ta tựa vào trước ngực hân, tham luyện sự âm áp cuối cùng. Hân nghiêng người, cúi đầu nhìn ta, không tin nổi hỏi lại một lần, “Liều Lăng, nàng nói gì?” “Ta không thể có đứa nhỏ.” Chuyện trúng Triều Miên, ta không muốn nói nhiều, chỉ đơn giản nói rõ hậu quả. “Nàng lại tìm lý do đó để qua loa với ta sao?” Hân cười rộ lên, nhưng ta biết, chỉ là hân không muốn thừa nhận mà thôi. Ta rời khỏi lồng ngực hân, ngẩng đầu nhìn phía hân. “Tiêu, là thật, ta không lừa chàng.” Có lẽ là do thấy được đáy mắt ta chân thành, hân không mở miệng, chỉ lẳng lẳng nhìn ta, hồi lâu sau mới cúi người tựa vào trên người ta, thì thầm sát bên tai: “Liều Lăng, ta không cần.” Hân nói, hân không cần. Giờ khắc này, đáy lòng ta dâng lên nỗi vui sướng. Nhưng cho dù hân thật sự không cần, nhưng ta lại không cách nào lừa dối chính mong muốn của bản thân mình. “Nhưng ta để ý.” Ta chặn đứng lời hân nói, “Tiêu, có lẽ lúc này chàng không cần, nhưng về sau thì sao? Chàng có thể thật sự không cần sao? Ta không muốn trở thành gánh nặng của chàng. Để cho chúng ta nhớ kỹ những điều tốt đẹp về nhau không tốt hơn sao?” “Nàng không tin ta?” thanh âm hân rầu rĩ truyền đến. “Không phải không tin chàng, chỉ là không tin vĩnh viễn thôi.” Ai có thể cam đoan chuyện tương lai? Ai có thể đoán trước những chuyện chưa xảy ra? Ta tin tưởng hân có thể vì ta mà buông bỏ hết thảy, nhưng nếu như hân thật sự để ý chuyện giang sơn, sẽ có một ngày hân sẽ trách ta, mà ta cũng không thể ích kỷ khiến hân không có con nói rằng. Đúng vậy, duy nhất một lần không ích kỷ, lại khiến vận mệnh chia lìa lẫn nhau. Giờ phút này, ta đã sớm không để cho hân quyền quyết định. Có lẽ người như hân nên đứng ở chỗ cao, quân lâm thiên hạ. Có lẽ chính vì ta xuất hiện đã ngăn bước hân. Ngay từ đầu ta đã cảm thấy chúng ta không hợp nhau, nhưng lại vẫn cố tình trầm luân, quả thực thứ mà con người ta không thể khống chế được nhất, chính là chuyện tình cảm. “Nàng không cho ta thời gian chứng minh, sao có thể nhanh như vậy đã phán xét?” Sợ rằng cũng chỉ có ta là người duy nhất khiến hân không thể tiêu sái như bình thường. Ta không trả lời hân, lại nói thẳng: “Tiêu, Bất Nhân có lẽ mới thật sự là người chàng nên quý trọng, chẳng lẽ chàng không hề để ý tới nàng ấy?” Lúc trước nghĩ rằng Thủy Bất Nhân đã hoàn toàn không còn để ý tới hân nữa, nhưng mà nay mới biết mình sai lầm rồi. Mấy ngày trước đây, ta nghe nói Thủy Bất Nhân ở trên chiến trường thay hân cầm một kiếm. Mà ta cũng không tin kia chỉ là vì bảo hộ quân vương mà không có tư tâm gì. Nàng từng nói là vì trách nhiệm mà ở lại bên người Cơ Lưu Tiêu, thì ra đúng là vẫn không bỏ được sao? Bằng không vì sao lại ở lại chịu thương tâm? Bằng không vì sao phải lấy mệnh cứu giúp? Nàng như thế, Cơ Lưu Tiêu thật sự có thể buông bỏ sao? Thật sự có thể hoàn toàn không thêm để ý sao? Hân có thể lợi dụng nàng một lần, chẳng lẽ giờ lại còn muốn làm tổn thương nàng một lần nữa sao? Cho dù hân thật sự muốn làm như vậy, ta cũng không thể không để ý tới Thủy Bất Nhân. Lúc trước không để ý là vì nàng cùng ta là người xa lạ, mà nay chúng ta lại đã sớm cùng nhau trải qua sinh tử, ta sao có thể bỏ mặc? Mà Cơ Lưu Tiêu chung quy cũng không đến mức tuyệt tình, khi ta nhắc tới Thủy Bất Nhân, hân vẫn ngăn ra, thật lâu sau cũng không nói. Đúng là vẫn còn để ý đi, chung quy vẫn không thể hoàn toàn tuyệt tình đi. “Tiêu, này là số mệnh, có lẽ ai cũng không tránh khỏi.” Ta đưa tay vỗ lưng hân, sâu kín nói: “Hãy đối xử tốt với nàng ấy, nàng ấy sẽ là một thê tử tốt.” Hân không hề cử động, vẫn tựa vào đầu vai của ta, tựa hồ không nghe thấy ta nói. “Ta không cam lòng.” Qua hồi lâu hân mới mở miệng, “Ta không cam lòng bị vận mệnh điều khiển, ta cũng không cam lòng người bên cạnh ta lại không phải là nàng.” “Nhưng sự thật là chúng ta đều không thể ích kỷ tuyệt tình được, không phải sao?” Ta vươn tay chạm rai đẩy hân ra, nhìn thẳng vào cặp mắt của hân, “Ta đáp ứng chàng, Nam Mạch quốc tuyệt đối sẽ không đối địch với Đông Hải quốc, ta đáp ứng chàng, sẽ trợ giúp chàng giúp một tay.” Nếu như là điều hân muốn, như vậy ta sẽ cố hết sức duy trì thật tốt. Có lẽ điều duy nhất ta có thể làm được cũng chỉ có như thế. “Liều Lăng...” một tiếng gọi kia, có biết bao nhiêu không cam lòng, bao nhiêu đau lòng, cũng bao nhiêu bất đắc dĩ. Một tiếng gọi kia, làm cho trái tim ta như bị bóp nghẹt. Một tiếng gọi kia, cơ hồ làm cho ta muốn thu hồi quyết định của chính mình, vứt bỏ hết thảy để ở bên cạnh hân. Nhưng mà, lý trí vẫn chiến thắng tình cảm. Nay chúng ta đã xa cách nhiều lắm, không phải chỉ cần vứt bỏ là sẽ có hạnh phúc. Ngay sau đó, hân cúi người hôn ta, rất nhẹ, thực dịu dàng, những lời nói theo khóe môi tràn ra “Ta thật sự không cam lòng. Không cam lòng chúng ta lại đi đến bước này.” Ta không hề cử động, để hân tùy ý hôn ta. Có lẽ đây là một lần cuối cùng, để cho bản thân mình trầm luân lần cuối cùng đi. Đôi môi chạm vào truyền đến vị mặn mặn, ta biết đó là nước mắt, nhưng lại sớm không phân rõ là của ta, hay là của hân. Hân, thế nhưng lại rơi lệ. Hân luôn phong lưu, tự tin và mị như vậy, thế nhưng lại rơi lệ. Kết thúc như vậy, có lẽ cũng đã là quá đủ. Nếu thật sự có kiếp sau,

như vậy hy vọng sẽ gặp được chàng sớm hơn, ta nguyện ý vì chàng mà thay đổi. Đáy lòng ta âm thầm lên tiếng. Chúng ta dường như đem tình cảm cả đời trút hết vào một nụ hôn này. Giờ phút này ta đã không còn muốn hỏi xem giữa hân và Dục ca ca đã xảy ra chuyện gì, bởi lẽ đã không còn quan trọng nữa. Mặc kệ trong mắt người khác, hân là tốt hay là xấu, ở trong đáy mắt ta, hân đều Cơ Lưu Tiêu thực lòng yêu thương ta. Chia tay như vậy, có lẽ tình yêu của chúng ta lại trở thành vĩnh hằng, ít nhất không cần lo lắng một ngày nào đó tình cảm thay đổi, cũng không cần lo lắng đến cuối cùng, người bên cạnh lại biến thành một kẻ xa lạ. Yêu thương một người rất đơn giản, cái khó là phải duy trì tình yêu đó kia. * * * Hôn lễ giữa ta và Mị diễn ra long trọng, cơ hồ được chiêu cáo toàn thiên hạ. Đây là hôn lễ của quân vương Nam Mạch quốc, cho nên nhất định phải thanh thế lớn mạnh như thế. Văn Mặc an bài mọi thứ rất tốt, chúng ta chỉ cần làm theo là được. Gả y hoàng triều bằng gấm đỏ thêu hoa văn vàng, mũ phượng cửu châu tranh huy, sơn phần tổ các nổi tiếng thiên hạ, tất cả đều là những thứ tốt nhất, tầng tầng bao phủ lên người ta, đắp nặn thành bộ dáng một tân nương hoàn mỹ. Ta nhìn chính mình trong gương, ung dung đẹp đẽ quý giá, một cái nhả mày, một nụ cười cũng đều mang theo vẻ phong hoa tuyết đại, đâu còn chút tùy ý bốc đồng nào. Mọi người nói ngày thành thân là ngày nữ nhân đẹp nhất, có lẽ là vậy đi, ít nhất trang phục tuyệt đối chói lọi hơn mức bình thường. Chỉ là, trong ánh mắt ta thỉnh thoảng vẫn toát ra một vẻ thần nhiên ưu sầu không hề phù hợp với không khí ngày hôm nay, mặc dù ta đã cực lực khống chế. “Vương, nên đội khăn vào.” Phía sau truyền đến thanh âm mama. Ta gật đầu, rồi sau đó cái khăn màu đỏ liền ngăn lại tầm mắt của ta, cũng ngăn lại vẻ ưu sầu trong mắt kia. Dưới cái khăn, ta có thể thoải mái thể hiện, mà sau đó, ta muốn làm một thê tử thật tốt của Mị. Nha hoàn hầu hạ tùy thân đỡ ta đi ra khỏi phòng, chậm rãi đi về phía ngoài. Theo sau là một loạt lễ nghi phiền phức, đợi tới khi hoàn thành tất cả, ta cơ hồ sức cùng lực kiệt, thì ra thành thân cũng là một chuyện khiến người ta chết mệt như vậy. Cuối cùng là nghi thức quan trọng nhất, bái thiên địa. Hỉ nhạc đầy trời, tân khách huyền não, không ngừng đan vào cùng một chỗ, truyền vào bên tai ta. Mà ta, cách một chiếc khăn màu đỏ, thứ duy nhất có thể nhìn thấy cũng chỉ có giày của bọn họ. Khi tiếng của hỉ bà vang lên, tất cả mọi người im lặng, trong căn phòng lớn như vậy, chỉ còn lại thanh âm hỉ bà vang vọng. Nhất bái thiên địa. Nhị bái cao đường. Nhưng chúng ta sớm đã không còn thân nhân, chỉ có thể nhẹ nhàng cúi người với chiếc ghế dựa trên cao. Cuối cùng là phu thê giao bái. Nhưng thanh âm hỉ bà vừa vang lên, chúng ta còn chưa kịp hành lễ, một đạo thanh âm rõ ràng vang lên, “Liễu Lăng, ta vẫn không thể cho phép chính mình trở mặt nhìn nàng thành thân cùng người khác được.” Đó là thanh âm Cơ Lưu Tiêu. Ta nghĩ hân đã rời đi, ta nghĩ hân đã về Đông Hải quốc, ta nghĩ hân đã hiểu, ta cũng nghĩ hân đủ lý trí, hiểu được cái gì nên, cái gì không nên. Nhưng hân, đúng là vẫn không đủ quyết tuyệt. “Phải người đưa Đông Hải quốc quốc chủ về nước.” Ta nghe thấy chính mình bình tĩnh mở miệng, hoàn toàn tỏ vẻ đậm mạc. Mọi chuyện đã đến nước này, đã không còn có thể quay đầu, cũng đừng mong lui lại. Cơ Lưu Tiêu có lẽ vẫn còn không cam lòng, nhưng vậy thì sao? Những vấn đề vẫn tồn tại, cũng sẽ không vì hân quấy nhiễu hôn lễ của ta mà được giải quyết. “Liễu Lăng, nàng thật sự muốn làm như vậy sao?” Hân tựa hồ còn muốn giãy dụa một lần cuối cùng, vì hân, cũng vì chúng ta. Mà chuyện cuối cùng ta phải làm, chính là khiến hân chấp nhận buông tay. “Phải.” Bất quá chỉ là một chữ, lại giống như phải cố gắng hết sức mới thốt ra được. Sau đó ta nghe được tiếng hân kêu lớn, tân khách nghị luận, còn có thanh âm bọn thị vệ trực xuất hân, nhưng lại chỉ mơ hồ một mảnh, không nghe rõ rốt cuộc là bọn họ nói những gì. Cũng có thể là do chính ta không muốn nghe được rõ đi. Vô công hân có cao tới đâu, chúng quy cũng chỉ có một mình, thanh âm lo lắng quen thuộc kia chậm rãi xa dần, phai nhạt, thẳng đến khi hoàn toàn không nghe thấy gì nữa. Mị gắt gao nắm lấy tay ta, cho ta một chút sức lực. Mà ta ở dưới tấm khăn thoải mái mỉm cười, cười xong mới phát giác hoàn toàn không cần, tấm khăn đỏ kia đã che đi tất cả. Nghi lễ bị ngừng giữa chừng rồi cũng kết thúc hoàn mỹ. Từ nay về sau, ta là thê tử của Mị, mà hân, là phu quân của ta. Nha hoàn tùy nữ đưa ta đi vào căn phòng tân hôn đã được chuẩn bị từ trước. Cho dù ta là vua của một nước, những các quy củ cũng không thể bỏ qua, tấm khăn này, vẫn cần phu quân tới vén lên. Ta nhu thuận hiếm có ngồi ở giường, đợi Mị đến, ta không muốn Mị nghĩ rằng ta không coi trọng hôn lễ này, cho nên mỗi một bước ta đều thực hiện thực hoàn mỹ. Cũng không biết trải qua bao lâu, Mị rốt cục rời khỏi yến hội trở về, đẩy cửa mà vào. Ta nghe thấy ngoài cửa hỉ bà không ngừng nhắc nhở hân mọi việc, mà hân lại chỉ nhẹ nhàng mà đáp lời, sau đó đóng cửa, đi về phía ta. Rõ ràng là coi hân như bằng hữu tốt nhất, nhưng giờ phút này, trái tim vẫn đập thực mau. Từ nay về sau, chúng ta đã mang một thân phận khác, nhận biết được điều này khiến trái tim ta không tự chủ được đập nhanh hơn. Cũng có lẽ là do ta sợ hãi chuyện tiếp theo sẽ xảy ra. Ấn tượng lần đầu tiên tuy rằng mơ hồ, nhưng cảm giác đau đớn ấy giống như vẫn còn trong lòng. Cái khăn bị Mị nhắc lên, ánh nến lập tức sáng lóa, trong nháy mắt lại có vài phần chói mắt. Mị đứng ở trước mặt ta, thẳng tắp nhìn ta, ánh nến chiếu lên mặt hân, đôi mắt hết mực nhu hòa. “Liễu Lăng, nàng rốt cuộc

đã trở thành thê tử của ta.” Cúi đầu, hần nhỏ giọng thì thào bên tai ta. Hơi thở ẩm áp không ngừng thổi phun trên người ta, ta không khỏi run lên một chút, không tự chủ được nhẹ nhàng đẩy hần ra. Mị hơi hơi sững sốt, trong mắt hiện lên một tia hiểu rõ, cũng hiện lên một tia mất mát. Hần ngồi xuống bên cạnh ta, găt gao cầm tay của ta, dùng ngũ khí chưa bao giờ ôn nhu đến thế nói: “Liễu Lăng, đừng lo lắng, ta cũng không nhất định nàng phải làm chuyện kia với ta. Chỉ cần có nàng ở bên cạnh là được rồi.” Hần nói chưa dứt lời, mặt ta đã hơi hơi đỏ lên. Nguyên lai, tâm tư của ta, lại bị hần nhìn thấu rõ ràng. “Ta không lo lắng.” Rõ ràng vô cùng lo lắng, nhưng nếu hần biết, lại cảm thấy thực có lỗi với hần, bởi vậy mở miệng phủ nhận. Nếu đã quyết định tất cả, ta không nên để ý loại chuyện này. Nếu quyết định ở lại bên cạnh Mị, ta không nên làm cho hần có cảm giác có lệ. Huống chi từ lúc trước, hần cũng hiểu rõ cơ thể ta như lòng bàn tay. Mị cũng không vạch trần ta, chỉ ôn nhu nói: “Hôm nay nàng cũng mệt mỗi rồi, chúng ta sớm một chút nghỉ ngơi đi. Ta cũng mệt mỗi.” “Mị Mị, ta không sao.” Vì sao đến cuối cùng lại thành ta đang mời hần vậy. Hần lại cười không nói, vươn tay cởi bộ lễ phục nặng nề giúp ta, lại gỡ mũ phượng, nhẹ nhàng thả búi tóc xuống. Tất cả các động tác đều mềm nhẹ ngoài ý muốn. Khi ta nghĩ rằng hần sẽ tiếp tục, hần lại ôm ta lên giường, đắp chăn cho ta, nhẹ nhàng ấn xuống một nụ hôn trên trán ta, “Sớm một chút nghỉ ngơi.” Hần đứng dậy rời đi, ta lập tức kéo hần lại, “Mị Mị, chúng ta là vợ chồng.” Lúc này, tất cả những cảm xúc vốn không nên có lại có, là ta sơ suất quá. Mị lại liếc ta từ từ cười khê, cởi bỏ ngoại sam, thổi tắt ánh nến, nằm xuống bên cạnh ta, trong giọng nói lại mang theo mấy phần trêu chọc, “Ta chẳng qua chỉ đi thổi tắt nến mà thôi.” Hóa ra Mị thế nhưng cũng biết trêu ghẹo, nhưng lần đầu tiên hần trêu ghẹo lại khiến cho ta có cảm giác xấu hổ đến cực điểm, vì sao nghe qua lại giống như ta mới là người vội vàng vậy. Đáy lòng không khỏi tức giận một chút, xoay người, không để ý đến hần nữa. Ta hy vọng chúng ta sẽ giống như bình thường hai vợ chồng bình thường, sẽ làm nũng, sẽ cãi nhau, ta cũng không hy vọng Mị sẽ có gánh nặng gì. Hơn nữa, cái tính tùy hứng này của ta, cũng không phải nói sửa là có thể sửa được. Mị vòng tay ôm thắt lưng của ta, cười khê bên tai: “Sao thế? Thẹn thùng ? Hay là tức giận?” Ta cũng không để ý đến hần, liền làm bộ như là đang ngủ. Mà hần lại càng dựa vào gần, toàn bộ lồng ngực đều áp sát lưng ta, toàn thân ta cơ hồ như bị hãm trong lòng hần, nhiệt độ cơ thể hần rõ ràng như vậy, làm cho ta muốn không để ý cũng không được.. “Đang ngủ.” Ta trẻ con trả lời một câu, lại khiến hần cười khê từng trận. Hần tươi cười tựa hồ càng ngày càng nhiều, toàn thân đều bắt đầu trở nên nhu hòa. Loại biến hóa này vốn là chuyện tốt, nhưng ta lại cảm thấy có chút bất an lo sợ Vừa nghĩ đến đây, tất cả những cảm xúc thẹn thùng kia đều tiêu tán không còn dấu vết, ta xoay người nhìn hần, cơ hồ là thành kính nói: “Mị Mị, đáp ứng ta, cho dù như thế nào, cũng không được gây tổn thương chính mình.” Tay hần ôn nhu xoa hai má của ta, thanh âm mềm nhẹ, “Ừm. Ta đáp ứng nàng.” Cho tới bây giờ, Mị chưa bao giờ nói dối, nhưng gần đây lại giống như đang che dấu điều gì. Mà một cái cam đoan này, hần nói rất thành thực, làm cho ta tin tưởng hần nói là thật. Một đêm này, chúng ta vẫn trở thành vợ chồng chân chính, không làm cho hôn lễ kia có chút khuyết điểm gì. Về phần rốt cuộc là phát sinh như thế nào, ta sớm không nhớ rõ, chỉ nhớ chính mình không ngừng nặng nề di động, cuối cùng mệt mệt mỗi mà nặng nề ngủ. Mà trước khi ngủ, ta tựa hồ đã nói gì đó với hần. Mà hần chính là găt gao ôm lấy ta, thì thào đáp lại gì đó. Nhưng đến cuối cùng, ta cũng không nhớ nổi mình đã nói gì, mà hần lại cam đoan cái gì. Bởi vì không nhớ nổi, cho nên đến cuối cùng, chung quy lại vẫn bỏ lỡ một thứ...Thời gian trôi rất nhanh, đảo mắt đã qua mấy tháng. Tất cả đều rất bình thường, mà cuộc sống giữa ta và Mị cũng rất mỹ mãn. Trong thư phòng, chúng ta cùng nhau thảo luận quốc sự, trong hoa viên, có dấu chân chúng ta cùng nhau tản bộ, trong phòng, cũng có hơi thở ái muội cùng nhau. Ngẫu nhiên, ta sẽ ngồi đánh đàn trước hoa, hần sẽ ở dưới ánh trăng múa kiếm. Cầm kiếm hài hòa, duy xinh đẹp họa.

Ngẫu nhiên, ta sẽ ngồi tựa vào hành lang, mà hần sẽ đứng bên cạnh lặng lẽ nhìn ta, tựa hồ muốn khắc ghi tất cả những hình ảnh đó trong đầu. Ngẫu nhiên, ta sẽ một mình tựa trước cửa sổ, đáy lòng nghĩ tới người kia, nói với ánh trăng những tưởng niệm của mình. Ngẫu nhiên, ta cũng sẽ lôi kéo Mị, cải trang tiêu sái xuất cung một phen, giả thân phận mà đi xem phong thái hoa khôi, lại hoặc là chơi thuyền trên hồ, cùng tài tử giai nhân ngâm thơ đối nghịch. Cuộc sống tựa hồ cũng không buồn tẻ, bỏ đi quốc sự, bỏ đi địa vị của chúng ta, hết thấy đều rất đẹp dễ. Ta chưa bao giờ biết thì ra hạnh phúc cũng có thể được định nghĩa như vậy, cùng tri kỷ, tiêu dao thiên hạ. Có đôi khi, ta cũng sẽ nghĩ, có lẽ quyết định của ta là đúng. Ít nhất giờ phút này, ta cũng không hề không vui vẻ, mà Mị cũng đủ vui vẻ, duy nhất có lỗi, cũng chỉ là đối với người kia, nhưng theo tin tức Cẩm Hoàng truyền đến, hần tựa hồ cũng tốt lắm, Đông Hải quốc dưới sự thống trị của hần càng ngày càng cường thịnh, bất quá mấy tháng, hần liền tiêu diệt hết mấy tiểu quốc cùng bộ lạc bên cạnh, mở rộng lãnh thổ Đông Hải quốc. Mà sự khuếch trương này, lại uy hiếp đến Vân Mặc tộc ở phía đông của Đông Hải quốc, cũng không biết Dạ Khuynh Thành sẽ làm như thế nào? Thiên hạ này, người có

dã tâm nhiều lắm, người muốn chinh phục thiên hạ cũng nhiều lắm, Dạ Khuynh Thành cũng vậy, Sở Ngọc cũng vậy, Cơ Lưu Tiêu cũng vậy, lại không biết đến cuối cùng ai thắng ai bại. Nếu từ nay về sau thiên hạ có thể thái bình, ta đây thật sự hy vọng có thể xuất hiện một người có thể quyết đoán nhất thống thiên hạ. Thủy Bất Nhân chung quy vẫn không tiếp nhận đề nghị phong phi của Cơ Lưu Tiêu đưa ra, ngược lại một mình một người ly khai Đông Hải quốc. Ta nghĩ đây là sự kiêu ngạo của nàng đi. Mặc dù không bỏ xuống được, nhưng cũng không muốn tranh đoạt. Một kiếm kia, ngược lại, có lẽ lại là sự giải thoát cho nàng, cho nàng dừng khí rồi đi. Mà Cẩm Hoàng tự do vẫy vùng trên giang hồ, có được sự khoái hoạt mà ta không có, xem ra nàng thật sự có thể buông bỏ Cảnh Tiêm Trần, chỉ là lưu hán ở nơi sâu nhất trong đáy lòng. Ngẫu nhiên, nàng cũng sẽ truyền cho ta một ít tin tức của cổ nhân. Tỷ như Thủy Bất Nhân dường như gặp Cơ Lưu Phong, hai người tiêu tan trở ngại trước đó, trở thành bằng hữu, cùng nhau ở tại một trấn nhỏ xa xôi, Cơ Lưu Phong mở một lớp học ở nơi nào đó, bọn họ cùng nhau ở đó làm phu tử. Bọn họ không có quan hệ phong nguyệt, lại chỉ cùng nhau sinh hoạt giống như bằng hữu bình thường. Ta vẫn nghĩ rằng Cơ Lưu Phong sẽ không cam lòng, sẽ Đông Sơn tái khởi, lại không nghĩ rằng y lựa chọn lánh đời, có lẽ y thật sự đã nghĩ thông suốt, cũng nhìn thấu tất cả. (Đông Sơn tái khởi: được dùng như một điển cố văn học để chỉ những người thất thế mà trùng hưng được thanh thế; hoặc nói theo ngôn ngữ hiện nay thì đó là chuyện quay trở lại vũ đài chính trị và tạo dựng sự nghiệp.) Trần thế phù hoa, kết quả cũng chỉ là công dã tràng mà thôi. Ta không biết y còn thích Thủy Bất Nhân hay không, nhưng có thể sống cùng nàng hẳn là y cũng thực vui vẻ đi. Lúc trước ta cảm thấy ánh mắt Cơ Lưu Phong quá mức khí thế bức người, nghĩ rằng y mới là người có dã tâm lớn nhất, không nghĩ tới kết quả y lại là người buông bỏ hết thảy trước tiên. Mà ta luôn miệng nói muốn tùy tâm sở dục, ngược lại lại bị khóa trong gông xiềng quyền lực. Thật đúng là thế sự vô thường. Lại tỷ như, Vũ Liên Nhi đi Đông Hải quốc tìm được Cơ Lưu Tiêu, cuối cùng lại hiểu được hết thảy, giấc mộng của chính mình tan vỡ. Nàng nói sẽ có một ngày hẳn phải hối hận, hối hận vì đã từng đối đãi với nàng ta như vậy. Cơ Lưu Tiêu không cho nàng hứa hẹn, lại cũng không khó xử nàng, phái người đưa nàng rời Đông Hải quốc, chỉ là không lâu sau khi nàng rời khỏi Đông Hải quốc, liền bị người sát hại, lại không biết là ai hạ độc thủ. Là Cơ Lưu Tiêu? Hay là có một kẻ khác. Cẩm Hoàng nói, với sự hiểu biết của nàng ấy về Cơ Lưu Tiêu, hẳn thực có thể sẽ làm như vậy, diệt cỏ tận gốc. Huống chi Vũ Liên Nhi từng đối với hắn như thế. Nhưng cũng không ngoại trừ còn có khả năng khác, hoặc là có người muốn mượn cơ giá họa cho Cơ Lưu Tiêu. Vũ Liên Nhi, Vu Y tộc? Ta nghĩ tới điều này, lại nghĩ tới một chi đã biến mất của Vu Y tộc. Người học y trong Vu Y tộc nhiều thế hệ đều là đệ tử của Hiên Viên vương triều, thẳng đến khi Hiên Viên vương triều tan rã. Chẳng lẽ một chi biến mất kia lại có liên quan tới Vân Mặc tộc? Dạ Khuynh Thành liệu có biết được bí mật của Vu Y tộc? Vì thế ta nhờ Cẩm Hoàng giúp ta điều tra một chi biến mất của Vu Y tộc. Tổng cảm thấy nó có che giấu bí mật gì. Nhưng nó lại giống như biến mất, mặc dù là tổ chức tình báo đệ nhất thiên hạ Hồng Lâu Vong Vũ chung quy cũng không điều tra ra được gì. Hết thảy, vẫn giậm chân tại chỗ. Chúng ta ở ngoài chỗ sáng, mà bọn họ ở trong tối. Mà giờ phút này, lại là cuối mùa thu, khí hậu cũng bắt đầu chậm rãi trở nên lạnh. Ta tựa vào hành lang, nhìn khu vườn tiêu điều, tâm lại cũng nhiễm vài phần thê lương. Rõ ràng bất quá chỉ mới hai mươi tuổi hoa, vì sao có đôi khi lại cảm thấy mình đã trải qua mấy đời? Có lẽ là đã trải qua nhiều lắm, giờ phút này cũng sinh ra vài phần mỏi mệt. Trong khoảng thời gian này thân thể càng ngày càng kém, ta cũng biết một lần huyết nhiễm tuyết đêm kia chung quy là căn bệnh không dứt, huống chi ta lại mạnh mẽ thay đổi một nửa máu với Mị. Thân thể vốn đã suy yếu, hơn nữa tiêu hao quá nhiều tinh lực, trong khoảng thời gian này cũng là dựa vào đan dược chính mình chế tạo mới miễn cưỡng chống đỡ, bằng không sợ là đã sớm ngã xuống. Nhưng gần đây, đan dược càng ngày càng vô dụng, sức khỏe càng ngày càng yếu kém. Có đôi khi ta cũng sẽ nghĩ, có lẽ lời nguyện rửa kia thật sự tồn tại. Ta vốn cũng không muốn đem chuyện này nói cho bất luận kẻ nào, nhưng Mị vẫn chú ý tới, còn lệnh cho Tu La chạy tới rằng rậm ở cực nam nơi có rất ít người có thể đi vào để hái thảo dược, nghe nói rất có lợi đối với cơ thể ta. Một kiện áo choàng phủ lên người ta, phía sau lại truyền đến thanh âm Mị hơi sùng sục, “Liều Lăng, sao đi ra ngoài cũng không biết mặc thêm quần áo?” Hắn vươn tay lại, bao lấy bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo của ta, “Nàng xem nàng kia, tay lạnh đến vậy.” Thanh âm mang theo chút trách móc, lại mang theo chút sùng sục, gần đây Mị thường xuyên như thế, có đôi khi còn không tự giác đỏ mặt. “Có chàng ở đây, ta còn sợ cái gì?” Ta nhìn hắn, tràn ra một nụ cười sáng lạn. Kỳ thật Mị thật sự không thích nói chuyện, mặc dù là đối với ta, cũng luôn lảng lạng nhìn ta nhiều hơn, hẳn cũng không giúi biểu đạt tình cảm của mình, cho nên rất nhiều lúc, hắn nói ra một vài lời nhu tình lại có chút mất tự nhiên. Lúc đó, ta lại xoa nhẹ mặt hắn, kêu to là đáng yêu. Trong khoảng thời gian này, chúng ta ăn ý không nhắc tới những chuyện khác, ăn ý trải qua cuộc sống mà mình muốn. Chúng ta đều không thể cam đoan cuộc sống như vậy rất cuộc có thể kéo dài bao lâu, duy nhất có thể làm cũng chính là tận tình trải qua từng ngày. Lòng

ta vẫn để ý thời gian trước Mị có chút khác biệt, vẫn để ý lời nói giữa Mị và Dạ Khuynh Thành, nhưng lại không hỏi, cũng không biểu lộ ra. Bởi vì ta biết cho dù như thế nào, hắn cũng sẽ không nói cho ta biết. Hắn đậm cười nhéo nhéo chớp mũi của ta, dùng áo choàng vắt gao bao lấy ta, “Trở về đi, tới giờ uống thuốc rồi.” Lại là uống thuốc? Ta nên sớm biết hắn đến là vì điều này. Trong khoảng thời gian này, bởi vì cơ thể của ta càng ngày càng kém, thường xuyên ngủ gục, cho nên hắn ôm đồm hết thấy quốc sự, rất là bận rộn. Nhưng cho dù hắn bận thế nào, cũng đều không quên xem ta uống thuốc. “Mị Mị, có thể không uống được không?” Ta cau mày, đáng thương hề hề nhìn hắn. Bởi vì cái loại được này thật sự rất đắng. Mà lúc duy nhất hắn không để ý tới việc ta làm nũng, cũng chỉ có khi uống thuốc, hôm nay cũng như mọi ngày, kiên định nói: “Không được, nằng nhất định phải uống.” Ta vẫn cố gắng làm cho chính mình giống như xưa, bừa bãi, tiêu sái. Mặc dù trong đáy lòng vẫn có rất nhiều chuyện, nhưng bề ngoài ta thực sự vui vẻ, nhiều khi ta cũng nghĩ chính mình đã quên đi, vui vẻ thật sự. “Ta ghét nhất Mị lúc này.” Ta khế hừ một tiếng. Mà hắn cũng không quản xem ta có thích hay không, khom người ôm lấy ta, đi về phía phòng. “Mị Mị, chàng như vậy sẽ làm hư ta.” Ta thoải mái nằm trong lòng hắn, cười trừ gheo, “Chờ đến lúc đó nếu ta lười ngay cả đi cũng không muốn đi nữa, thế thì chàng sẽ phải ôm ta cả đời.” Cảnh này đã xảy ra rất nhiều rồi, cho nên cung nhân quanh mình cũng đã quen rồi. Chỉ là ngẫu nhiên vẫn có mấy cung nữ then thùng sẽ đổ mặt chạy đi. Chỉ là ta luôn tùy tâm sở dục, bởi vậy cũng không vì thế mà cảm thấy bất an. “Nếu nằng muốn, cứ nằm trong lòng ta cả đời cũng tốt.” Hắn cười khê, nhưng vì sao ta lại cảm thấy nụ cười kia mang theo vài phần phiêu miểu xa xôi. Có lẽ hắn cũng không tin chúng ta có thể mãi mãi như thế này. Hắn không tin ta, hay là không tin chính mình? “Được lắm, chàng nói đấy nhé, ta nhớ kỹ, về sau chàng đừng hồng nuốt lời.” Ta ôm lấy cổ hắn, nhẹ nhàng hôn khẽ gương mặt hắn. Ta muốn loại bỏ sự bất an trong lòng hắn, ta muốn cho hắn biết ta thật sự hy vọng có thể cùng hắn sống mãi như thế này. Hắn nở nụ cười, mang theo vài phần ái muội, lại xoa mình sinh vài phần dụ hoặc, “Được, ta biết.” Giờ phút này, ta thật sự cảm thấy tựa như thiên trường địa cửu, tựa hồ chỉ cần nhìn Mị vui vẻ, như vậy ngay cả chính mình cũng sẽ trở nên vui vẻ. Một đường về tới phòng, hắn đặt ta trên nhuyễn tháp, lại tự mình bưng tới một chén được, “Nhân lúc còn nóng uống đi, ta đã chuẩn bị ‘Thiên Tăng Tô’ của Phong Ngữ Trai cho nằng.” Mỗi một lần hắn bắt ta uống thuốc, đều chuẩn bị cho ta một chút điểm tâm. Lúc trước hắn biết, ta thích điểm tâm ở Phong Ngữ Trai, cho nên luôn dùng nó để dụ hoặc ta. Nhưng Phong Ngữ Trai cố tình không cho ta mặt mũi, không biết hắn dùng phương pháp gì, lại khiến chủ nhân của Phong Ngữ Trai đồng ý, cho nên ta mới có thể trở thành một trong số ít người có thể nhắm nháp điểm tâm của Phong Ngữ Trai. Cho nên cho dù có không muốn thế nào đi nữa, ta cũng chỉ có thể ngoan ngoãn uống hết chén thuốc. Ta đón lấy chén thuốc trong tay hắn, rất nhanh ngửa cổ uống cạn, vị thuốc cay đắng còn chưa tản ra hết, hắn đã tự mình nhét điểm tâm vào miệng ta. Vị mịn ngọt mềm mại kia lập tức che dấu vị thuốc cay đắng, quả nhiên là điểm tâm của Phong Ngữ Trai, món nào cũng rất ngon. Ta thỏa mãn tựa vào nhuyễn tháp, ăn từng miếng, từng miếng Thiên Tăng Tô, mà Mị ngồi ở bên cạnh, tràn đầy sủng nịch nhìn ta. Mỗi khi nghĩ lại, ta đều cảm thấy vô cùng hạnh phúc. Nếu thật sự có thể cứ sống như thế này, có lẽ ở lại hoàng cung cũng không phải là chuyện khiến người ta quá mức buồn tẻ. Ta ăn không hề có chút hình tượng nào, nếu vị người khác nhìn thấy, chắc hẳn sẽ khiến bọn họ chấn động. Ăn là một sự hưởng thụ, ta cũng không muốn ngay cả chút hưởng thụ đó cũng bị tước đoạt mất. Ăn xong, ta mới thỏa mãn nhìn Mị nói: “Ăn ngon thật, ta thật hy vọng mỗi ngày đều có thể được ăn điểm tâm của Phong Ngữ Trai.” Hắn đưa tay lau đi những mảnh vụn dính trên khóe miệng ta, cười dụ hoặc nói: “Nếu ngày nào nằng cũng ngoan ngoãn uống thuốc, ta đây có thể nghĩ cách để nằng luôn có điểm tâm Phong Ngữ Trai ăn, được không?” Đây quả nhiên là một sự dụ hoặc không nhỏ. “Mị Mị, ta đã từng nói chưa, chàng càng ngày càng giống người xấu đang lừa bán tiểu hài tử?” Ta đứng dậy, tựa vào vai hắn, cười nói. Hắn vòng tay ôm lấy ta, cười nói: “Vậy cũng phải xem có người nguyện ý để ta lừa bán hay không.” “Mị Mị, ta đã từng nói là chàng càng ngày càng nói nhiều hơn chưa?” Mặc dù đáy lòng ần ần mang theo vài phần bất an, nhưng ta lại cảm thấy Mị thay đổi như vậy cũng tốt lắm. Bởi vì hắn biết cười, cũng không còn cô độc bất lực như trước nữa. “Bởi vì nằng.” Lời nói đột nhiên theo khóe miệng hắn tràn ra, đợi cho hắn phát giác đã không kịp thu hồi. Ta cố ý mang theo vài phần ái muội nhìn hắn, mà gương mặt hắn lại bởi vậy mà hơi hơi phồng hồng. “Mị Mị, chàng càng ngày càng đáng yêu.” Ta vươn tay xoa mặt hắn kêu to. Mà hắn dường như muốn trừng phạt ta, ngăn lại lời nói chưa dứt của ta. Hết thấy bắt đầu trở nên ái muội, rõ ràng chỉ là một nụ hôn trừng phạt, lại sinh ra vài phần dục vọng ái muội, hơi thở cũng chậm rãi trở nên nặng nề hơn. Ta nhìn cặp mắt thâm thúy của hắn, tìm đập càng lúc càng nhanh. Rõ ràng đã trải qua rất nhiều lần, nhưng lại vẫn không thích ứng, luôn cảm thấy chuyện này khiến người ta thực then thùng. Đầu ngón tay hắn xẹt qua hai má ta, dừng lại ở khóe môi, nhẹ nhàng mà vỗ về, hắn nhẹ giọng gọi tên ta, tiếng nói cũng mang theo vài phần khàn khàn, “Liễu Lăng...” Trái tim lại đập nhanh

hơn vài phần vì tiếng gọi của hắn, hơi thở của ta bắt đầu trở nên có chút hỗn loạn. Hắn chậm rãi kéo ta lại gần, ngay tại lúc ta nhắm mắt lại chuẩn bị đón nhận những chuyện kế tiếp, hắn lại chỉ hôn nhẹ môi ta, sau đó khom người ôm ta nằm lên giường, cười nói: “Nghỉ ngơi cho tốt để dưỡng sức.” “Ừm.” Ta nhu thuận gật đầu, bởi vì chuyện không phát sinh mà nhẹ nhàng thở ra, nhưng vừa hiểu được ý tứ lời nói của hắn, không khỏi trừng mắt nhìn hắn nói: “Còn không mau đi xử lý quốc sự, chàng muốn ta trở thành yêu phi trong miệng người khác sao?” Gần đây ta thường xuyên cười trêu ghẹo, nếu ta không phải Nam Mạch quân vương, mà là một nữ tử khác, dám đại thần khẳng định sẽ gán cho ta trọng tội mê hoặc quân vương. “Ta đây làm nam sủng thật đúng là đáng thương.” Mị thể nhưng lại dễ tính đáp trả một câu, làm cho ta thiếu chút nữa hoài nghi người trước mắt này rốt cuộc có phải Mị hay không. Thật lâu sau, ta mới phá lên cười, cười đến ngay cả nước mắt cũng đều chảy ra. “Mị Mị, ta đột nhiên phát giác chàng thật là càng ngày càng đáng yêu.” Mà hắn lại quần bách rồi đi trong tiếng cười của ta, ngay cả một khắc cũng không hề dừng lại. Ta biết Mị là vì ta mới có thể thay đổi, ta cũng biết có đôi khi những lời người khác nói ra rất đơn giản, hắn lại phải dùng biết bao nhiêu dũng khí mới có thể thốt ra được. Là vì biết, cho nên ta cũng như hắn, thật cẩn thận duy trì hạnh phúc của chúng ta. Lúc này căn bản ta không dự đoán được chuyện tiếp theo sẽ xảy ra. “Vương, mời dùng bữa.” Giọng nói vang lên vài lần, ta mới từ trong mộng tỉnh lại. Gần đây càng ngày càng thêm ngủ, cũng không biết có phải do uống thuốc kia hay không? Ta đứng dậy xuống giường, rửa mặt chải đầu xong mới ngồi xuống bên cạnh bàn, trước mắt là một bàn đồ ăn đã chuẩn bị sẵn. Không biết vì sao, gần đây ta chẳng còn chút hứng thú nào với đồ ăn nữa, cho dù là điểm tâm Phong Ngữ Trai cũng vậy. Nhìn một bàn đồ ăn, sắc hương vị đầy đủ, nhưng ta lại hoàn toàn không có ý muốn ăn. Thị nữ Diệp Vũ bên cạnh múc một chén canh gà đưa đến trước mặt ta, nhưng ta lại không nhìn được lập tức nôn mửa, vội vàng cái chén trước mặt ra. Nôn mửa? Đợi cho tới khi bình thường trở lại, ta mới đột nhiên cảnh giác hiện tượng này có nghĩa là gì, đáy lòng không khỏi ngẩn ra, nhưng cũng không thể nói rõ rốt cuộc có cảm giác gì. Trong lúc ta ngẩn người, Diệp Vũ thông minh lại sớm rời đi, chờ tới khi ta tỉnh táo lại, nàng đã đưa ngự y đến. Tuy rằng ta tinh thông độc dược, đối với việc chế thuốc giải cũng có chỗ tâm đắc, nhưng đối với các chứng bệnh khác cũng không phải là tinh thông lắm. Cho nên đáy lòng tuy rằng có chút nghi ngờ, lại vẫn thuận theo để cho ngự y xem mạch. Ngự y xem hồi lâu, mới cung kính nói: “Vương, người đây là hỉ mạch.” Quả thật là mang thai sao? Bất quá cũng phải, chúng ta thành thân cũng hơn nửa năm, lúc này mang thai cũng đã là chậm. Ta còn chưa mở miệng nói gì, Diệp Vũ lại cao hứng nói: “Vương, đây là chuyện tốt, nô tỳ lập tức đi bẩm với đại nhân.” Còn chưa chờ ta đồng ý, Diệp Vũ đã xoay người chạy vội ra ngoài. Nha đầu này, thế nhưng còn cao hứng hơn cả ta, cứ như người mang thai là nàng ta vậy. Có lẽ là do lây nhiễm sự vui vẻ của Diệp Vũ, ta cũng nở nụ cười. Đứa nhỏ... Chúng ta có đứa nhỏ... Suy nghĩ này chậm rãi xuất hiện trong đầu, cảm giác mệt mỏi vì không khỏe cũng dần dần tiêu tan, chỉ còn lại niềm vui sướng. Nếu có đứa nhỏ, có phải tất cả mọi chuyện sẽ thay đổi? “Vương...” Ngự y nhìn ta muốn nói lại thôi, dường như có chuyện gì khó mở lời. “Trương đại nhân. Người có chuyện gì cứ nói thẳng ra đi.” Ta nhìn y nói. Y dừng hồi lâu, mới cung kính nói: “Vi thần thăm nghĩ thỉnh vương bảo trọng thân thể, như vậy mới có thể thuận lợi sinh hạ vương tử.” “Người lui xuống trước đi.” Giờ này khắc này, ta cũng bắt đầu có cảm giác vui sướng khi được làm mẹ. Ngự y lui xuống. Mị đã cùng Diệp Vũ vội vàng chạy đến, hắn vừa thấy ta liền gắt gao nắm lấy tay ta, “Liều Lăng, chúng ta có đứa nhỏ?” “Ừm, chúng ta có đứa nhỏ.” Nhìn thấy Mị kinh hỉ như vậy, đáy lòng ta cũng một mảnh nhu hòa. Diệp Vũ lén lút lui xuống, chỉ còn lại chúng ta trong phòng. Mị thật cẩn thận xoa nhẹ bụng ta, lại ngậy ngốc cười nói: “Đứa nhỏ, con của chúng ta.” Giờ khắc này, ta biết hắn có bao nhiêu vui sướng. Tâm càng trở nên mềm mại, ta đưa tay xoa nhẹ hai má hắn, cười đến vô cùng hạnh phúc. Cả đời này, ta thiếu hắn nhiều nhất, vốn chỉ là có suy nghĩ muốn bù đắp, chỉ là muốn thuận theo tự nhiên, mà nay cũng đã chậm rãi thay đổi, có lẽ tương lai ta có thể chân chính quên hết những chuyện trước đây cũng chưa biết chừng. Có lẽ, chúng ta thật sự sẽ mãi hạnh phúc như thế này. Giờ khắc này, ta đã quên rất nhiều chuyện. Đã quên hắn thay đổi, đã quên những gì Dạ Khuynh Thành từng nói, cũng đã quên vì sao mình phải ở lại bên cạnh hắn. Giờ này khắc này, tựa hồ đáy mắt chỉ có gương mặt hắn, cùng niềm vui không thể che giấu được trên gương mặt đó. Hắn vui vẻ, mà ta cũng vui vẻ, như vậy là đủ rồi. Từ ngày đó, Mị luôn thật cẩn thận chiều cổ ta, so với trước càng cẩn thận hơn, hạn chế sự tự do của ta, luôn nói cái này không thể làm, cái kia cũng không thể làm. Không riêng gì hắn, người khác cũng vậy. Ta tuy rằng cực kì bất mãn, nhưng cũng hiểu rằng mọi người vô cùng chờ đón đứa nhỏ này. Nó là đứa nhỏ đầu tiên của ta, cũng là vương tử đầu tiên của Nam Mạch quốc. Tuy rằng ta thường thường oán giận, nhưng cũng cực kì phối hợp với bọn họ. Giờ phút này mới biết đáy lòng mình cũng vô cùng chờ mong đứa nhỏ này. Miễn cưỡng nằm trên nhuyễn tháp, suy nghĩ không bờ bến, suy nghĩ rất nhiều, sau đó nghĩ tới Cơ Lưu Tiêu. Cũng không biết là do mình cố ý quên, hay là lơ đãng phai nhạt, đã lâu ta không còn nhớ

tới hần nữa. Giờ này khắc này nhớ tới, đáy lòng lại mang theo vài phần áy náy. Mặc dù có trăm ngàn lý do, nhưng đúng là ta đã phụ hần. Ta lấy từ trong vạt áo ra một khối ôn ngọc, đây là hần phái người đưa tới, mặc dù sau lần kia, hần không còn tới Nam Mạch quốc, nhưng lại không ngừng đưa tới rất nhiều kỳ trân dị bảo. Ngẫu nhiên cũng sẽ có một bức thư, bên trong tràn đầy tình nghĩa. Bởi vì sợ chính mình sẽ dao động, rất nhiều lúc ta không xem thư, còn đem những thứ kia cất hết vào kho, duy nhất lưu lại cũng chỉ có khối ôn ngọc này. Khối ngọc này tính chất thật tốt, mặt trên mặt trên khắc đồ hình phong cảnh, ta thấy đã thích, cho nên vụng trộm cất trong người. Ta cũng không muốn cho Mị biết ta để lại thứ gì đó của Cơ Lưu Tiêu, ta sợ Mị sẽ miên man suy nghĩ. “Liễu Lăng.” thanh âm Mị đột nhiên vang lên, ta vội thu hồi suy nghĩ, nhét lại khối ôn ngọc vào lòng. Mị đi đến, đưa cho ta thứ gì đó, “Trái mơ của Phong Ngữ Trai đặc chế, không phải nàng nói muốn ăn sao?” Bởi vì mang thai, ta đặc biệt muốn ăn thứ gì chua, lại cố tình không quên được điểm tâm Phong Ngữ Trai, không nghĩ tới hần thế nhưng đều biết. “Mị Mị tốt nhất.” Ta vui lòng ca ngợi. “Nhanh ăn đi, sao lúc trước ta lại không phát hiện nàng tham ăn tới vậy?” Hần không khỏi sùng nịch vuốt tóc ta nói. Ta ột trái mơ vào miệng, thâm thì nói: “Như thế nào? Hối hận sao?” Hần lẳng lặng nhìn ta, cười đến vô cùng ôn nhu, “Đời này cũng sẽ không.” Ta cười đến vô cùng sáng lạn, ăn từng trái, lại từng trái, đáy lòng lại có điểm buồn bực. Trước kia ta cũng sợ chua, nay lại ăn giống như không có chuyện gì được. “Ta nhớ kỹ đấy nhé.” Ăn xong rồi, ta mới cười nói với hần. “Được rồi, giờ mau ngủ một giấc đi.” Hần cúi người hôn lên trán ta, ánh mắt tràn đầy sùng nịch. Ta không khỏi lấm bầm, “Còn cứ ngủ nhiều như vậy, chả mấy mà ta biến thành heo.” Nhưng vừa mới dứt lời, ta liền ngáp một cái thật lớn, thân thể hoàn toàn phản bội mình. Mị vừa cười vừa nhắc nhở những chuyện mà không biết hần đã nói bao nhiêu lần, đợi cho ta không kiên nhẫn mở miệng đáp ứng, hần mới xoay người rời đi. Gần nhất, Nam Mạch quốc hoàn toàn do một tay Mị xử lý. Cho nên ta nhàn hạ đến khó chịu, hần lại làm việc không có thời gian nghỉ ngơi. Đáy lòng xin lỗi một phen, lại lập tức đi vào giấc mộng. Thật lâu về sau hồi tưởng lại, ta mới phát hiện thời gian này đúng là thời điểm mà ta vui vẻ nhất, chuyện gì cũng không cần nghĩ, cái gì cũng không cần lo lắng, chỉ cần thanh thản ổn định làm một cô gái nhỏ là được. Mơ mơ màng màng ngủ hồi lâu, mới từ trong giấc ngủ tỉnh lại. Mị cũng đã đứng giờ chờ ở bên kia, trên tay bưng một chén được. Vốn tưởng rằng sau khi mang thai có thể không phải uống cái thứ khó nuốt này, nhưng hiển nhiên Mị cũng không đồng ý, vẫn như cũ đúng giờ xuất hiện, gắt gao nhìn chăm chăm ta uống cho hết thuốc mới đi. “Mị Mị, chàng thực đáng ghét.” Ta lại không khỏi oán giận một phen. Lúc này hần mạnh mẽ không chút để ý tới oán giận của ta, đưa bát được vào tay ta. “Ngoan, uống cho xong đi.” Vô số lần thất bại làm cho ta hiểu được điều duy nhất ta có thể làm chính là ngoan ngoãn uống thuốc. Vì thế vẫn phải ngoan ngoãn uống xuống, uống xong lại cười nói: “Mị Mị, hôm nay mang theo cái gì ngon?” Sau mấy ngày kén ăn, ta lại càng ngày càng tham ăn, cả ngày chỉ nghĩ đến ăn thứ gì ngon. Hần lấy từ trong tay áo ra một viên thuốc, đặt trong lòng bàn tay ta: “Phong Ngữ Trai đặc chế thập toàn đại bổ hoàn, hương vị ngon miệng, còn có thể cường thân kiện thể.” Ta ghé vào chóp mũi ngửi ngửi, quả nhiên rất thơm. Phong Ngữ Trai làm điểm tâm, làm sao có khả năng chế ra đại bổ hoàn, ta biết nhất định là Mị lấy thuốc do mình chế, đưa cho Phong Ngữ Trai gia công một phen. Ta ném viên thuốc vào miệng, ngoan ngoãn nuốt xuống. Tuy rằng hương vị thay đổi, ta lại vẫn có thể nhận ra bên trong có mấy vị thảo dược. Ý tưởng thật sự không tồi, đã có thể thưởng thức mỹ vị, lại có năng lực bổ thân, xem ra Mị đã phải mất rất nhiều thời gian mới chế thành. Đáy lòng không khỏi có một dòng nước ấm chảy qua, ta tựa vào trên đùi Mị, nhìn hần, thản nhiên nói: “Mị Mị, kỳ thật ta cũng không suy yếu như vậy.” Hần mềm nhẹ vỗ về tóc ta, ôn nhu nói: “Ta hy vọng Liễu Lăng của ta có thể khỏe mạnh.” Một câu nói hết tất cả. Ta cũng không nói thêm gì nữa, chỉ lẳng lặng tựa trong lòng hần, cảm thụ cảm giác ấm áp này. Hiện giờ, điều ta duy nhất có thể làm chính là giữ gìn sức khỏe thật tốt, không để hần phải lo lắng. Vì thế quyết định không bao giờ tùy hứng nữa, từ nay về sau sẽ ngoan ngoãn uống thuốc, dưỡng bệnh cho tốt, sau đó vì hần sinh một đứa nhỏ khỏe mạnh. Mà hần sau khi nhìn ta uống thuốc xong, sẽ luôn cho ta một viên cường thân kiện thể, có đôi khi còn có điểm tâm khác, thưởng cho sự nhu thuận của ta. Lúc này, ta thật không ngờ lời hứa hẹn của mình còn chưa được thực hiện, mọi chuyện đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

224. Q.4 - Chương 225: Bí Mật Kinh Thiên

Thời gian trôi qua thật nhanh, thậm chí đã đến mùa đông, khí hậu đã bắt đầu chuyển lạnh không thể tưởng tượng nổi. Ta lười nhác tựa vào trên giường êm, tùy ý lật qua lật lại quyển sách y thuật ở trong tay. Giờ phút này, phía ngoài cửa sổ tuyết bay ngập trời, mà bên trong gian phòng bởi vì có lò sưởi nên ấm áp

như mùa xuân, hai cánh cửa sổ ngăn cách với bên ngoài tạo thành hai thế giới đối lập. Thời tiết như thế này, Mị tuyệt đối sẽ không để cho ta đi ra ngoài, cho nên ta cũng chỉ có thể nhàm chán cả ngày, nhìn một chút sách y thuật cổ quái.

Tay nhẹ nhàng đẩy cửa sổ ra, một chút lạnh ập đến, làm cho ta không khỏi rung mình một cái, lại làm cho ta thanh tỉnh hơn được một chút, vốn đang buồn ngủ lập tức liền bị tiêu tán. Cuối cùng vẫn phải ngoan ngoãn đóng cửa sổ lại, sau đó nhanh chóng chui vào bên trong chăn ấm, xem ra với thời tiết này xác thực không thích hợp để đi ra ngoài. Như trước tùy ý lật qua lật lại quyển sách y thuật đã ố vàng, sự phụ để lại cho ta rất nhiều sách, nhưng là ta chân chính xem hết cũng chỉ được có một phần ba, đại khái là chỉ xem những quyển ta cảm thấy có hứng thú với nội dung bên trong mà thôi. Mà nay thừa dịp này, xem một chút những quyển khác cũng không tệ, ít nhất ở những phương diện khác ta không phải thỉnh giáo Mị nữa. Độc thuật và y thuật của Mị đều là do ta dạy cho hắn, thế nhưng hắn lại còn tinh thông hơn so với ta, rất nhiều cuốn sách ta còn chưa có xem qua, hắn ngược lại đã sớm xem qua, về điểm này ta tất nhiên là không muốn bại bởi hắn, vì thế nhận thức được phải thật sự nghiêm túc xem lại. Khi lật đến một trang, ta không khỏi nghiêm túc nhìn lại. Ắn thường, một loại thực vật sinh trưởng ở trong rừng rậm đen của cực nam, tính chất nhiệt làm thuốc có thể dùng cho trị liệu bệnh thân thể nhược hàn. Ta biết đây là một trong những được mà Mị phối chế làm thuốc cho ta. Trên đời này rất khó tìm được, cũng chỉ có ở rừng rậm đen mới có. Ta nhìn vài lần, liền tính lật sang trang khác, nhưng là khi đọc đến dòng cuối của nó là lúc ta ngơ ngác sững sờ. Ở mặt trên nói rành mạch, phụ nữ có thai không thể đồng thời dùng ắn thường cùng bối xuyên, nếu dùng thường xuyên, sẽ làm cho thai nhi trong bụng chậm rãi chết đi, cuối cùng là đẻ non. Ta không dám tin nhìn lại một lần lại một lần, nhưng là đến cuối cùng mới không thể không thừa nhận tất cả đều là sự thật. Cuốn sách từ trong tay ta rơi xuống, ta lẩm bẩm: “Tại sao có thể như vậy?” Ta biết viên được mà Mị cho ta ăn có chứa ắn thường, mà bên trong viên thuốc đó có cả bối xuyên. Hắn là không biết, hay là cố ý? Hắn, không muốn con của chúng ta sao? Nhận thức này làm cho ta không khỏi bối rối, ta gắt gao nắm chặt đệm chăn, mắt nhìn chằm chằm vào cuốn sách y thuật mà ta mới lẩm nhẩm kia, ngay sau đó ta đột nhiên đứng dậy, đem quyển sách ném vào bên trong lò sưởi. Ta không tin, ta như thế nào cũng không tin Mị lại có ý định làm tổn thương con của chúng ta. Nhất định là trên sách đã viết sai rồi, nhất định là vậy. Ta không ngừng mà an ủi bản thân, nhưng là tâm lại càng ngày càng bối rối. Tay nhẹ nhàng mà xoa bụng vẫn còn bằng phẳng, chỉ sợ đứa nhỏ bên trong đã không còn nữa. Vì cái gì? Vì cái gì? Ta ở dưới đáy lòng không ngừng mà hỏi, đáy lòng khẳng khẳng muốn đi gặp hắn ngay lập tức, nhưng là lý trí lại nói cho ta biết, Mị không có khả năng không cẩn thận như thế, hắn không có khả năng không biết tất cả. Hồi tưởng lại lúc mang thuốc đến cho ta, hắn luôn khẩn trương nhìn ta uống xong thuốc, ăn luôn viên thuốc mới yên tâm, hồi tưởng hắn ngẫu nhiên lộ ra áy náy nhàn nhạt, tâm của ta càng ngày càng nặng nề, giống như bị người bóp chặt vậy, khó có thể hô hấp. Chẳng lẽ hắn thật sự trăm phương ngàn kế như thế, là vì không cần đứa nhỏ này sao? Chẳng lẽ hắn thật sự muốn cho con của chúng ta biến mất thân không biết quỷ không hay sao? Vạn loại suy đoán ở dưới đáy lòng không ngừng mà xẹt qua, nhưng là lại thủy chung không tìm thấy được một đáp án chính xác. Nước mắt không tự chủ được mà chảy xuống, ta đưa tay lên lau lệ, nhưng là cho dù có lau như thế nào cũng không hết. Ta, chưa bao giờ từng có lúc bối rối như thế này, giống như toàn bộ thế giới đều bị đảo điên. Giờ phút này, ta mới hiểu được mình để ý đến đứa nhỏ đến nhường nào, mặc kệ như thế nào cũng không muốn mất đi nó. Vùi đầu vào trong hai chân khép lại, để mặc cho nước mắt thấm ướt đệm chăn. Có phải nữ nhân một khi có vướng bận sẽ trở nên yếu đuối hay không? Cũng không biết là đã trải qua bao lâu, thân mình đột nhiên được ôm vào trong một cái ôm ấm áp, thanh âm mềm nhẹ vang lên ở bên tai “Liễu Lăng, làm sao vậy?” Là Mị. Hắn vẫn ôn nhu như xưa vậy, vẫn ấm áp như cũ vậy. Một lần hoán đổi máu kia, chúng ta rất may mắn, hai người đều rời xa được loại thân thể không có độ ấm, Mị cũng thoát khỏi sự thống khổ. Nhưng là vì sao giờ đây cái ôm ấm áp này làm cho ta cảm thấy cả người rét run, mà một lần ở bên trong tuyết đêm kia, rõ ràng là cái ôm không có sự ấm áp, nhưng lại làm cho ta cảm thấy ôn nhu đến vậy? Là tâm lạnh? Hay còn là cái gì? Không thấy ta trả lời. Hắn lại nhu thuận nâng cằm ta lên, khi nhìn thấy gương mặt ta tràn ngập nước mắt, hắn nhẹ nhõm mào “Liễu Lăng, làm sao vậy?” “Làm sao vậy? Ta nên nói cho hắn biết sao? Ta có thể nói sao? Ta nhìn đôi mắt tràn ngập sự quan tâm của hắn, lại như thế nào cũng không tin hắn sẽ làm ra chuyện như vậy. Hắn rõ ràng là để ý ta như vậy, rõ ràng chờ mong đứa nhỏ này như thế, làm sao hắn lại có khả năng sẽ làm ra chuyện như vậy. Hắn, nhất định không biết sẽ như vậy, nhất định là thế. Ta cực lực thuyết phục bản thân, sau đó nhào vào trong lòng hắn, lẩm bẩm: “Mị Mị, ta gặp phải ác mộng, ta mơ thấy đứa nhỏ không còn, ta rất sợ hãi.” Hắn tựa hồ cứng ngắc một chút, nhưng dường như lại chỉ là ảo giác của ta. “Nha đầu ngốc, đó chẳng qua chỉ là một

giấc mơ thôi. Có cái gì phải sợ, đứa nhỏ không phải đang ngoan ngoãn ở trong bụng của nàng sao?” hần vươn tay vỗ về mái tóc của ta, khẽ cười nói: “Liều Lãng của ta nhưng là càng ngày càng nhát gan.” Ta không ngại trở nên nhát gan, chỉ cần tất cả không thay đổi, chỉ cần hạnh phúc nhân nhật này vẫn tồn tại. Ngẩng đầu nhìn hần, hai tay gắt gao bắt lấy vạt áo của hần, ta muốn hần cam đoan “Mị Mị, chàng nhất định sẽ bảo hộ con của chúng ta đúng không? Nó nhất định sẽ bình an sinh ra đúng không?” May mắn là ta phát hiện sớm, may mắn tất cả còn chưa phát triển tới mức không thể cứu vãn được nữa. Ta tuyệt đối sẽ không để cho đứa nhỏ xảy ra chuyện. Đường như đột nhiên trong lúc đó liền hiểu được trách nhiệm của người làm mẹ, đường như đột nhiên trong lúc đó liền trưởng thành. “Ừm. Ta nhất định sẽ bảo vệ mẹ con nàng, ta muốn nhìn thấy Liều Lãng của ta khỏe mạnh sinh hài tử của ta.” tròng mắt của hần trong suốt không thấy đáy, nói ra lời hứa hẹn với ta. Ta đặt một tay ở trước ngực hần, một tay ôm lấy thắt lưng hần, nhẹ nhàng mà nói: “Ta tin tưởng chàng.” Đúng vậy, ta tin tưởng hần cũng không biết tất cả những chuyện kia. Đúng vậy, ta tin tưởng Mị Mị của ta sẽ không nói dối. Hần sẽ bảo vệ hai mẹ con ta, sẽ mãi mãi bảo vệ. Đến cuối cùng, ta cũng không có nói ra những lời mà trên cuốn sách kia đã viết, chính là quyết định mình âm thầm tránh đi tất cả là được. “Liều Lãng, ta cho tới bây giờ không nghĩ tới nàng sẽ ở lại bên cạnh ta, giật mình trong lúc đó nhưng lại cảm thấy đây chỉ là một giấc mộng.” Cả hai lẳng lặng ôm nhau một lúc lâu, hần mới lẩm bẩm. Ta vươn tay bắt lấy tay hần đặt lên trên má mình “Chàng sờ thử xem, ta là chân thật, đây không phải là một giấc mơ, tất cả đều là thật sự, ta là thê tử của chàng, mà chàng là phu quân của ta.” tiếp theo lại làm cho tay hần xoa bụng của ta. Cười nói: “Còn có con của chúng ta, chúng ta sẽ vĩnh viễn ở cùng một chỗ.” Tay hần nhẹ nhàng mà vỗ về bụng của ta, lẩm bẩm: “Con của chúng ta sao?” “Đúng, con của chúng ta.” ta vốn tưởng rằng mình đã làm đủ tốt rồi, thì ra ở trong lòng Mị vẫn là không tin tưởng như vậy sao? “Liều Lãng, ta nghĩ đến nàng...” Hần dừng một chút, khôn ngoan mang theo một chút chua xót nói: “Nghĩ đến nàng cũng không cần đứa nhỏ này.” Ta chưa bao giờ biết Mị sẽ có ý nghĩ như vậy, không khỏi ngẩn ra. Mà hần lại tiếp tục nói: “Ta hủy đi Lộ Xuân, ta cướp đoạt quyền lợi lựa chọn người mình muốn lấy của nàng, ta còn trâng tráo ở lại bên cạnh nàng, đương nhiên lại còn hưởng thụ nàng, nàng thật sự không hận ta sao?” “Mị Mị, ta đã nói rồi, ta sẽ không hận người.” Vươn tay xoa hai má hần, ta ôn nhu nói: “Ta thật sự không hận chàng, ta đương nhiên cũng rất để ý đến con của chúng ta.” “Nàng có phải hay không cảm thấy thiếu nợ ta, cho nên mới sẽ ở lại bên cạnh ta đúng không?” Mị vươn tay bắt lấy bàn tay ta đang vỗ về hai má hần, gắt gao nắm thật chặt, giống như là sợ ta sẽ biến mất ngay tức khắc vậy “Liều Lãng, kỳ thật nàng không cần phải cảm thấy thiếu nợ ta, chẳng phải là ta đã làm tổn thương nàng rất nhiều đó sao? Nàng hần là rất hận ta, nàng hần là kiếp này cũng không để ý đến ta, nàng nên đi làm Liều Lãng tùy theo ý mình kia. Ta không nghĩ trở thành gánh nặng của nàng. Nhưng cố tình vẫn là không chịu buông tay. Nàng thật sự nên hận ta.” Từ trước cho đến nay, Mị chưa từng đem những lời trong lòng nói cho ta biết, nhưng hôm nay lại tình cờ đem tất cả hiện ra ở tại trước mắt của ta như vậy, nhưng vì sao ta cuối cùng lại có một loại cảm giác ần ần bất an như thế này. Đúng vậy, ngay từ đầu ta xác thật mang theo loại tâm tình này ở lại bên cạnh hần. Nhưng hôm nay lại coi như đã quên mất ước nguyện ban đầu, ta là thật sự rất muốn cứ mãi như vậy, cùng hần nắm tay sống bên nhau đến già. Ngay cả giờ phút này, trong lòng của ta còn có bóng hình của người khác, nhưng cuối cùng cũng sẽ có một ngày ta có thể quên được. Kỳ thật muốn yêu Mị cũng rất dễ dàng, thật sự rất dễ dàng, hần luôn làm ta đau lòng như vậy, việc khó nhất cũng chỉ là quên đi người khác mà thôi. Bất quá về sau còn có thể có con của chúng ta, ta muốn làm cho hần hạnh phúc. Giờ khắc này, ý tưởng muốn cho hần hạnh phúc chưa bao giờ lại mãnh liệt đến như vậy. “Liều Lãng, cảm ơn nàng. Ta rất hạnh phúc, thật sự rất hạnh phúc.” Hần gắt gao ôm chặt lấy ta, nói lời cảm ơn. Cuối cùng ta nghĩ rằng mình đã làm tốt, nhưng lại không biết được rằng tất cả ở trong mắt người khác nghiêm nhiên lại thành một loại ý tứ khác. Ta duỗi tay ôm lấy thắt lưng hần, kiên định nói: “Chúng ta sẽ hạnh phúc.” Ta không tin Mị sẽ làm tổn thương con của chúng ta như vậy, ta cũng không muốn cho hần biết được tất cả, ta sợ hần lại sẽ áy náy, tất cả khẳng định đều là trùng hợp, có lẽ là do ông trời trêu cợt. Sau đó ta vẫn ngoan ngoãn ở trước mặt Mị uống thuốc như cũ, ngoan ngoãn ăn viên thuốc, nhưng kỳ thật ta bất quá chỉ là đem viên thuốc ngậm tại dưới lưỡi, chờ Mị đi rồi sau, liền nhổ ra. Chờ cơ thể của ta đã được điều dưỡng tốt, phong ba lúc này cũng sẽ trở thành một bí mật, ai cũng không cần phải biết. Chỉ cần năm tháng yên ổn trôi qua, thì tất cả cũng sẽ theo năm tháng chậm rãi trôi đi. Ta tin tưởng chúng ta sẽ hạnh phúc. “Mị Mị, chàng đương nhiên không phải là gánh nặng của ta, ta cũng sẽ không hận chàng.” ta gắt gao cầm lấy tay hần, gần từng tiếng nói lời hứa hẹn của mình “Ở tại cái thế giới này, không có người thương chàng, cho nên ta sẽ thương chàng gấp bội.” “ Thế giới của hần chỉ có ta.

225. Q.4 - Chương 226: Rã Rích Rời Đi

226. Q.4 - Chương 227: Hành Trình Đến Bắc Thương

Tuyết, dường như cùng chúng ta có mối gắn kết keo sơn. Lần đầu tiên chúng ta gặp nhau là vào ngày tuyết rơi kia, một lần khắc cốt ghi tâm kia cũng là vào ngày tuyết bay đầy trời, ngay cả giờ phút ly biệt này từng bông tuyết cũng bay bay. Ta nhìn hắn một lần cuối cùng, sau đó xoay người rời đi. Tu La ở phía sau đi lên “Cung chủ, ta đưa người ra khỏi cung.” Thanh âm của hắn hơi hơi sợ hãi, bên trong mang theo vài phần áy náy.

“Không cần.” ta không có quay đầu lại, cũng không có dừng lại cước bộ, chính là thần nhiên nói. Tu La nhưng không có quay đầu, vẫn như cũ đi theo bên cạnh ta, mãi cho đến cửa cung. “Cung chủ, ta đưa người đến một nơi an toàn.” Tu La đi tới bên cạnh ta, cung kính nói. Ta xoay người nhìn Tu La, cực kỳ lạnh nhạt nói: “Người bảo vệ ta cũng chỉ được một thời gian, sao có thể bảo vệ ta cả đời được đây? Hay là nói người sẽ đi theo ta sao? Nếu là không thể, thì không nên đi theo ta.” Nói xong ta cũng không chờ Tu La trả lời, liền xoay người rời khỏi hoàng cung, rời khỏi nơi giam cầm tự do của ta. Ta quyết định đi tìm Cẩm Hoàng, ít nhất là ta muốn bình an sinh ra đứa nhỏ. Tu La lại đuổi theo, chìa tay đưa cho ta một cái túi, lúc này đây ta không có cự tuyệt, bởi vì ta cần ngân lượng. Cũng không nói lời từ biệt gì, ta lấy cái túi đó rồi liền rời đi. Sau đó đi đến chợ mua một cỗ xe ngựa, tìm một xa phu, rời khỏi Mạch Vũ thành. Dọc theo đường đi, Cẩm Hoàng có cho người truyền lời nhắn, ta mới biết được nàng đang ở Bắc Thương quốc, lại không biết nàng đến đó làm gì. Suy nghĩ một lúc lâu, cũng là nghĩ tới nơi trước kia ta đã gặp Cẩm Hoàng, chính là Đồ thành giáp biên cương của Tây Việt quốc, có lẽ đến đó an cư cũng không phải là một ý tồi. Ít nhất càng những nơi cách xa thành lớn, thì dân địa phương ở nơi đó càng là thuần phác. Vì thế liền bảo xa phu đánh xe về hướng đó. Đi được mấy ngày, xe ngựa ở nửa đường lại bị người chặn ngang, kịch liệt lắc lư làm cho ta xém chút nữa là bị hất ngã xuống mặt đất, ta chỉ nghe thấy thanh âm tiếng ngựa hí vang, còn có thanh âm sợ hãi cầu xin tha thứ của xa phu. “Cút....” Một giọng nói trầm thấp cực kỳ hữu lực vang lên. Ta vén màn che xe ngựa lên, sau đó thấy được thân ảnh xa phu kích động chạy trốn, lại thấy được vẻ mặt lãnh đạm của Cơ Vô Nhai đứng ở trước mặt của ta. Hắn, đúng là vẫn còn không chịu buông tha ta sao? Ta đứng dậy xuống xe ngựa, đứng ở cách hắn không xa, nhìn thẳng vào hắn “Người rốt cuộc muốn như thế nào?” Giờ phút này, ta không thể cùng hắn liều mạng, bởi vì trong bụng ta còn có đứa nhỏ. Trong tay đã chuẩn bị tốt độc dược, chỉ chờ hắn tới gần là sẽ ra tay, nhưng là hắn dường như biết trước được điều này thì phải, đứng ở rất xa ta, khoe miệng mang theo nụ cười trào phúng “Đừng quên còn có Thiết Ứng, người tốt nhất là ngoan ngoãn theo ta đi, bằng không...” Tầm mắt hắn di chuyển đến bụng đã nhô ột chút của ta, ý tứ không cần nói cũng hiểu. Hắn nhưng lại nhìn thấu tâm tư của ta, xem ra hắn cũng đã điều tra qua ta, biết ta am hiểu sử dụng độc. “Người rốt cuộc muốn như thế nào?” ta lại một lần nữa hỏi. “Ta bất quá chỉ là muốn mời người đến Bắc Thương quốc làm khách một chuyến mà thôi.” hắn thần nhiên nói: “Thế nào? Là chính người tự mình đi theo ta, hay là để ta gọi người tới mang người đi?” “Một lần trước rõ ràng là muốn giết ta, như thế nào lúc này đây ngược lại không muốn giết ta? Cũng không biết trong lòng hắn rốt cuộc là có chủ ý gì đây. Ta bình tĩnh nhìn hắn “Người còn không có buông tha cho quyền lợi sao? Người thật sự cần phải đem quyền lợi đặt lên trên vai của Tiểu Thất sao?” “Người chỉ cần trả lời, là chính mình đi, hay là để ta phái người tới mang người đi?” tròng mắt vốn là lạnh nhạt lại đột nhiên sắc bén lên “Ta không có nhiều thời gian để nói chuyện vô nghĩa với người.” Giờ phút này hắn đã sớm không còn là vua của Đông Hải quốc như trước kia nữa, mà từ lâu đã xuất hiện bản tính này rồi. Một người từng nắm trong tay quyền lực, nếu như đang ở trên đỉnh quyền lợi một cách suôn sẻ mà bị lật đổ, có hay không thật sự sẽ không cam lòng như vậy? “Ta đi theo người.” giờ phút này, ta không có sự lựa chọn nào khác. Huống chi, Cẩm Hoàng cũng đang ở Bắc Thương quốc, đến lúc tất yếu ta cũng có thể nhờ nàng giúp đỡ. Mặc kệ Cơ Vô Nhai rốt cuộc là có mục đích gì, giờ phút này với ta mà nói, quan trọng nhất chính là bảo hộ đứa nhỏ trong bụng. Cơ Vô Nhai gặp ta như thế, ngược lại không khỏi hừ nhẹ “Cơ Lưu Tiêu cũng có ngày hôm nay sao?” “Cái gì?” Ta không khỏi lên tiếng hỏi. Hắn cũng là châm chọc nói: “Khó được yêu phải một nữ nhân sinh con ột nam nhân khác, người nói đây có phải là báo ứng của hắn hay không, báo ứng hắn đã làm tổn thương trái tim nhiều thiếu nữ như vậy.” “Hắn sẽ có rất nhiều

nữ tử tốt làm bạn, hần sẽ thống nhất thiên hạ.” nếu là hần nói muốn, liền nhất định có thể làm được. Ta thủy chung luôn cho là như thế. “Thống nhất thiên hạ?” Cơ Vô Nhai không khỏi hừ nhẹ một tiếng “Ta nghĩ rất nhanh thôi, ngay cả Đông Hải quốc hần cũng không giữ được.” “Người...” trong lòng không khỏi dâng lên một dự cảm bất an khó nói. Mà hần cũng là cười đến thật chói mắt “Bất quá đến lúc đó cũng phải xem hần rốt cuộc để ý người đến mức nào.” Quả là như thế sao? Lại là một kẻ muốn dùng ta để uy hiếp người khác sao? Dạ Khuynh Thành như thế, Cơ Vô Nhai nhưng lại cũng như thế. Ta từ khi nào lại lâm vào cảnh như thế này, lúc trước dùng đến cái chết để bức Dạ Khuynh Thành, lại phát giác ngay cả chết cũng không có tác dụng gì, dường như chỉ cần cái tên này của ta thôi, cũng đủ để cho hần không chế được Mị. Mà nay đối mặt với Cơ Vô Nhai, ta ngay cả phản kháng cũng không có, bởi vì ta không còn là chính mình nữa. Ta không có nói nữa, chính là yên lặng đi vào bên trong xe ngựa. Nếu Cơ Vô Nhai thật sự muốn làm cho Cơ Lưu Ẩn đi tranh đoạt thiên hạ, hần có thể khôi phục lại thần trí cho Cơ Lưu Ẩn không? Hay là nói Cơ Lưu Ẩn đã khôi phục lại thần trí rồi sao? Gặp lại hần ở lễ hội còn duyên lần đó, hần tựa hồ vẫn như trước kia, cái gì cũng không hiểu, là một nam tử thanh khiết không vương chút bụi trần, lại không biết nay hần có gì thay đổi không? Xe ngựa lại rất nhanh đi trên đường, nhưng cũng là thay đổi tuyến đường, hướng Bắc Thương quốc mà đi. Dọc theo đường đi, ta thừa dịp lúc hần không chú ý, vẫn là kín đáo gửi tin cho Cẩm Hoàng, để tìm cách giúp ta bước tiếp theo nên đi như thế nào. Tuy rằng ta cũng không biết Cơ Lưu Tiêu có thật sẽ bởi vì ta mà để cho Cơ Vô Nhai áp chế hay không, không biết hần cho dù biết rõ là cạm bẫy nhưng vẫn tiến đến hay không, nhưng mặc kệ là như thế nào, ta cũng không muốn liên lụy đến hần, không muốn thiếu nợ hần cái gì. Chúng ta trong lúc đó, đúng là vẫn còn bỏ lỡ. Chuyện này không quan hệ đến yêu hay không yêu, mà là chúng ta trong lúc đó bị ngăn cách bởi rất nhiều thứ. Ta là tình nguyện hần không cần xuất hiện, cũng không muốn hần vì ta mà bị thương tổn. Dọc theo đường đi, Cơ Vô Nhai đi cực kỳ vội, cơ hồ là khẩn cấp muốn chạy ngay về Bắc Thương quốc, cũng không thêm để ý đến ta đang mang bầu, cũng may mắn là mấy tháng qua đã được điều dưỡng tốt, thân thể đã khá hơn được một nửa. Bằng không ta cũng không thể chịu đựng nổi sự ép buộc như thế này của hần. Hai tháng sau, chúng ta rốt cục cũng đến được Võ thành của Bắc Thương quốc. Cơ Vô Nhai sau khi đem ta an bài ở tại một tòa phủ đệ, liền không còn nhìn thấy bóng dáng đâu nữa. Cũng không biết là đã trải qua bao lâu. Hần mang đến hai người, rõ ràng là Cơ Lưu Ẩn cùng Hạ Nguyệt Nhiễm. Xem ra lúc này đây, tất cả ba người nhà bọn họ đều tham dự sao? Ta ngược mắt nhìn về phía Cơ Lưu Ẩn, đã thấy trên mặt hần rất cuộc không còn nụ cười trong sáng như trước nữa. Cơ Vô Nhai đúng là vẫn làm cho hần khôi phục lại thần trí. Nếu một lần đó cho hần ăn được là vì để bảo vệ hần, thì bây giờ ta lại cảm thấy lúc này đây khôi phục lại thần trí cho hần là đang hại hần. Tại niên đại rối ren này, ai có thể chân chính sống cuộc sống không buồn không lo được đây? Cơ Vô Nhai đã cắt đứt một phần không buồn không lo của Cơ Lưu Ẩn. Ta thu hồi đầu không nhìn Cơ Lưu Ẩn nữa, tâm hơi hơi trùng xuống, rất buồn. Kỳ thật mặc kệ là như thế nào, ta cũng không thể hy vọng xa vời đối với hần. Nếu hần không có khôi phục lại thần trí. Như vậy hần cũng không có khả năng sẽ nhận ra ta. Nếu hần đã khôi phục lại thần trí, có lẽ tất cả mọi chuyện trước kia đối với hần mà nói cũng không có ý nghĩa gì. Giờ phút này Hạ Nguyệt Nhiễm cũng là nở nụ cười, bên trong mang theo vài phần rõ ràng là vui sướng khi người gặp họa “Nghe nói Mị không cần người?” Ta quay đầu đi, không để ý tới nàng. Không cần? Hai chữ này làm cho tâm của ta không khỏi nhói đau. “Đáng thương người lại hoài cốt nhục của hần, nhưng hần lại không muốn người.” tròng mắt của Hạ Nguyệt Nhiễm xẹt qua bụng của ta, như trước tràn đầy khiêu khích. Ta không khỏi quay đầu chống lại tầm mắt của nàng, ngửa đầu kiêu ngạo mà nói: “Thì đã sao? Chuyện vợ chồng của chúng ta có liên quan gì đến Hạ tiểu thư sao?” Lúc trước trong lòng ta không hy vọng gặp Hạ Nguyệt Nhiễm, bởi vì ta cảm thấy cá tính của chúng ta rất giống nhau. Nhưng là hôm nay, ta mới hiểu được chúng ta khác xa nhau. Nàng, thật sự chỉ là do bị Hạ Diệp làm hư hỏng mà thôi. Nàng không nói gì phản bác, lại không cam lòng, sau đó cũng làm như ta cao cao tự đại ngửa đầu, gần từng tiếng nói: “Đương nhiên là có liên quan đến ta, ta nhưng là sẽ trở thành hoàng hậu của Nam Mạch quốc.” “Nàng ta còn không có buông tha cho Mị sao? Ta không khỏi cười khê, hơi vài phần trào phúng “Hoàng hậu sao? Người có thể chứ?” “Ta đương nhiên có thể, người cần bản là không biết chuyện giữa chúng ta.” nàng đắc ý hướng ta nói: “Khoảng thời gian người đóng giả là ta, chúng ta trong lúc đó nhưng là sớm chiều ở chung, hần nếu không cần người, như vậy tất nhiên là bởi vì ta” ta không biết Hạ Nguyệt Nhiễm lại tự đại như thế, hay là nàng cần bản chỉ là muốn chọc giận ta. Nhưng là muốn cùng ta đấu võ mồm, nàng vẫn còn non lắm. Ta, cũng không phải là một người dễ bị trêu chọc. “Phải không?” ta đánh giá nàng từ trên xuống dưới một phen, nhẹ nhàng mà nhếch khóe môi, cười đến vô cùng sáng lạn “Nhưng ít nhất là trên đời này, chỉ có ta mới chạm được vào hần. Mà người ngay cả quần

áo hắn cũng không chạm đến được, như vậy người có thể vì hấn sinh con đường cái được không?” “Người... Người...” Nàng chia vào người ta, vẻ mặt phần nộ. Nhưng ta cũng không lo lắng Cơ Vô Nhai sẽ bởi vì nàng mà thương tổn ta, ít nhất giờ phút này sẽ không. Bởi vì ta còn hữu dụng. “Phụ thân, người không được ngăn trở con nữa, con hiện tại sẽ đi đến Nam Mạch quốc.” nàng ngược lại nói với Cơ Vô Nhai: “Con nhất định phải trở thành hoàng hậu Nam Mạch quốc. Để cho nàng ta biết được cái gì mới được gọi là chân chính trời sinh một đôi.” “Làm càn.” Cơ Vô Nhai không khỏi trầm giọng quát. “Phụ thân...” Hạ Nguyệt Nhiễm không thuận theo, lôi kéo ống tay áo của Cơ Vô Nhai, rất giống bộ dạng làm nũng. Cơ Vô Nhai lại muốn quát lớn, lại bị Cơ Lưu Ẩn cắt ngang lời “Phụ thân, cứ để cho tỷ tỷ đi đi.” “Thanh âm của hấn vẫn trong vắt mà réo rắt như trước, lại không còn sự đơn thuần như trước kia, mà có hơn vài phần thâm trầm. “Phụ thân, người xem Lưu Ẩn cũng đồng ý rồi.” Hạ Nguyệt Nhiễm lại càng không thuận theo, không buông tha nói: “Chẳng lẽ người không tin tưởng nữ nhi của người sao? Người như thế nào có thể để cao người khác mà hạ đi uy phong của con như thế, chẳng lẽ người cho rằng con kém nữ nhân kia sao?” Đương nhiên, nữ nhân kia tất nhiên là chỉ ta. “Người nên để cho nàng đi thôi. Bằng không nàng thua không phục.” ta thần nhiên cười nhẹ, lại mang theo ý khiêu khích rõ ràng. Hạ Nguyệt Nhiễm cũng coi như là đơn thuần, kể từ đó, lại càng gây huyền não túi bụi. Cơ Vô Nhai cuối cùng cũng là đáp ứng thỉnh cầu của nàng ta, để cho Thiết Ứng hộ tống nàng ta đi Nam Mạch quốc. Thiết Ứng từ một nơi ẩn nấp kín đáo đi ra, quỳ một gối trước mặt Cơ Vô Nhai “Chủ nhân, từ hai mươi hai năm trước, ta liền chưa bao giờ rời khỏi Lưu Ẩn nửa bước, lúc này đây có thể không phải ta đi hộ tống được không.” “Thiết Ứng, chúng ta hiện nay không còn như lúc xưa nữa, hơn nữa thân phận của ta cùng Tiểu Nhiễm bất quá cũng chỉ là nha hoàn cùng thị vệ trong phủ, nếu là muốn Lưu Ẩn phái người hộ tống, thật sự là có chút kỳ quái, cho nên cũng chỉ có thể là người mà thôi.” “Cơ Vô Nhai vỗ vỗ bả vai Thiết Ứng nói. Nếu thật sự muốn so sánh, có lẽ Thiết Ứng còn quan tâm Cơ Lưu Ẩn hơn so với Cơ Vô Nhai. Dù sao bọn họ cũng sống nương tựa lẫn nhau đã nhiều như vậy năm, mà Cơ Vô Nhai mặc dù là vì muốn bảo vệ Cơ Lưu Ẩn, lại chưa bao giờ cùng hấn chân chính ở chung. Hấn có lẽ cũng không hiểu Cơ Lưu Ẩn bằng Thiết Ứng. Mà Cơ Vô Nhai sợ dĩ giấu diếm thân phận của mình, sợ đều chỉ là vì thêm một việc không bằng bớt đi một việc. Xem ra cũng chỉ có Thiết Ứng hộ tống Hạ Nguyệt Nhiễm đi Nam Mạch quốc. Tầm mắt của Thiết Ứng chuyển đến trên người ta, sau đó lại nói với Cơ Vô Nhai: “Chủ nhân, nàng này trời sinh tính giảo hoạt, ta sợ nàng đang có quỷ kế gì, đến lúc đó Thiết Ứng nếu không có ở đây, chỉ sợ...” Thiết Ứng còn chưa có nói xong, Hạ Nguyệt Nhiễm đã kêu gào ầm ĩ. “Cha ta tuy bây giờ đã sa sút rồi, nhưng vẫn còn là chủ tử của người, như thế nào hiện tại người ngay cả mệnh lệnh của chủ tử cũng không nghe sao?” nàng vừa nhìn ta liếc mắt một cái, mới nói: “Về phần nữ nhân kia, phụ thân cùng Lưu Ẩn tự có biện pháp. Thân phận của chúng ta là không thể để cho người ta biết, nhưng là Lưu Ẩn lại khác a~, hấn có thể điều động nhân thủ a~, chẳng lẽ lại không đấu được với một nữ nhân sao?” Ta vẫn chỉ biết Thiết Ứng cực kỳ ghét mình, nhưng lại không nghĩ rằng hấn lại đánh giá ta kém như vậy. Vì thế ở một bên lạnh lạnh nói: “Ta nghĩ có lẽ hấn căn bản là không muốn đưa người đi Nam Mạch, sợ sẽ chịu không nổi người xấu tính như người.” khi nói chuyện, ta còn hướng Thiết Ứng nháy mắt một cái đầy mỉa mai hoặc “Người thấy ta nói đúng không, Thiết thị vệ?” Lời nói như thế, tất nhiên là một mũi tên bắn trúng hai con chim, vừa có thể mắng được Hạ Nguyệt Nhiễm, lại có thể trả thù được Thiết Ứng đã đáng giá ta quá thấp. Trọng yếu hơn là Thiết Ứng rời đi với ta mà nói thật sự có chỗ rất tốt, ta tất nhiên là cần phải ra sức chia rẽ bọn họ. Hạ Nguyệt Nhiễm tức giận đến mức chỉ vào chóp mũi của Thiết Ứng nói: “Bổn tiểu thư ra mệnh lệnh cho người, lập tức đưa bổn tiểu thư tới Nam Mạch quốc, chẳng lẽ đúng là người muốn cho nữ nhân kia xem thường bổn tiểu thư sao?” “Giờ phút này, Cơ Lưu Ẩn vẫn trầm mặc mở miệng nói: “Thiết thúc thúc, đưa tỷ tỷ đi Nam Mạch quốc đi, nơi này đã có chúng ta.” “Lưu Ẩn, người...” Thiết Ứng dường như có điều gì đó muốn nói, nhưng lại bị Hạ Nguyệt Nhiễm cắt ngang lời “Người nghe mà không hiểu sao? Ngay cả Lưu Ẩn đều nói như vậy, người còn mặt dày mày dạn ở tại chỗ này để làm chi?” “Cũng không chờ Thiết Ứng đáp lời, Hạ Nguyệt Nhiễm liền nhẹ nhàng mà ôm lấy Cơ Vô Nhai “Phụ thân, Tiểu Nhiễm sẽ rất nhớ người.” Cơ Vô Nhai sùng nịch sờ sờ đầu Hạ Nguyệt Nhiễm, lại quay đầu nói với Thiết Ứng: “Bảo vệ tiểu thư cho tốt.” Thiết Ứng cuối cùng cũng không tiếp tục nói thêm gì nữa. Cung kính nói: “Vâng, chủ nhân.” “Hạ Nguyệt Nhiễm hung hăng trừng mắt nhìn ta liếc mắt một cái “Người cứ chờ xem.” “Ta cười nhẹ không nói, khoé miệng hơi hơi nhếch lên, mang theo vài phần trào phúng. “Thiết Ứng, chúng ta đi.” Nàng tức giận xoay người rời đi. Thiết Ứng lại một lần nữa nhìn về phía Cơ Lưu Ẩn, bên trong mang theo vài phần không cam lòng, nhưng Cơ Lưu Ẩn lại chính là thần nhiên hướng hấn cười cười, theo sau liền đem tầm mắt chuyển dời đến nơi khác. Mà Thiết Ứng lại ở một khác

cuối cùng, hung hăng trừng mắt nhìn ta liếc mắt một cái, sau đó mới không cam lòng rời đi. Ta cuối cùng cảm thấy hân hận giống như có lời gì muốn nói, lại lúc nào cũng bị người khác cắt ngang lời.

227. Q.4 - Chương 228: Cuối Cùng Chưa Mất

Sau khi Thiết Ứng cùng Hạ Nguyệt Nhiễm rời khỏi, Cơ Vô Nhai chìa vào người của ta nói: “Tiểu Ẩn, còn nhớ nàng ta không?” “Không phải là nữ vương của Nam Mạch quốc sao?” Cơ Lưu Ẩn hơi hơi nhếch khóe môi, thần nhiên nói: “Phụ thân, bắt nàng đến đây làm gì?” Thiếu niên có nụ cười tinh thuần, con người trong suốt đã không còn tồn tại nữa rồi, mà nay người đứng ở trước mặt ta, bên trong ôn hòa mang theo vài phần xa cách, làm người ta nhìn không mấy thân thiết lắm. Hắn cuối cùng cũng không thể thoát được vận mệnh trên cột.

Cơ Vô Nhai dường như rất vừa lòng với câu trả lời của hắn, tròn mắt mang theo vài phần sủng nịch, hứa hẹn nói: “Chỉ cần có nàng ta ở đây, phụ thân cuối cùng cũng sẽ đem tất cả những thứ vốn thuộc về con, đều trả lại cho con.” Hắn nhưng chỉ cười mà không nói. Cơ Vô Nhai cũng không có ở trước mặt ta nói thêm cái gì nữa, sau khi nhìn ta liếc mắt một cái liền theo Cơ Lưu Ẩn đi ra ngoài. Loảng xoảng một tiếng, cửa lại bị khóa. Chờ toàn bộ trong phòng chỉ còn lại có ta, ta mới ngồi cuộn mình xuống một bên mép giường. Vừa rồi tranh luận tương đối lớn, ta như vậy bèn nhón, như vậy kiêu ngạo, mà giờ phút này lại dường như đã mất hết khí lực, chỉ có thể tựa vào trên mép giường, hơi hơi thở dốc. Bởi vì giờ phút này, không cần phải ngại ngùng. Bữa tối là được người đưa tới, nhưng là ta cũng không có chút cảm giác muốn ăn, nhưng là lại nhớ tới sinh mệnh ở trong bụng đành phải ép buộc mình ăn mấy miếng. Mấy ngày sau, Cơ Vô Nhai cùng Cơ Lưu Ẩn đều không có xuất hiện, chỉ có một nha hoàn, cứ vào thời gian dùng bữa lại đưa cơm tới trong phòng cho ta. Bọn họ chắc đang bố trí tất cả mọi chuyện. Chính là ở trong lòng ta vẫn luôn cầu nguyện cho Cơ Lưu Tiêu đừng xuất hiện. Ta không muốn trở thành gánh nặng cho bất kỳ kẻ nào. Hốt hoảng qua mấy ngày, tâm trạng nặng nề, khó có thể đi vào giấc ngủ. Tối nay, cũng giống như mấy đêm trước, ta nằm ở trên giường triền miên khó ngủ, cố gắng thật lâu, đúng là vẫn không thể ngủ được. Nửa đêm, cửa đột nhiên truyền đến một tiếng vang nhỏ. Ta không khỏi nhìn về phía cửa, lại phát giác cửa đột nhiên được mở ra, một bóng đen từ bên ngoài tiến vào. Ai? Ta không khỏi cố gắng nín thở, nhìn người nọ càng lúc càng chạy tới gần, đi tới trước giường của ta. “Tiểu Nhiễm, tỉnh lại đi.” Là giọng nói của Cơ Lưu Ẩn. Hắn gọi ta là Tiểu Nhiễm, hắn thế nhưng còn nhớ rõ ta. Ta kinh ngạc mà tròn tròn mắt, cũng muốn hỏi một chút, nhưng lại không thốt được lên lời, đến cuối cùng chính là gian nan mà thốt ra được mấy từ “Tiểu Ẩn?” “Hiện tại không có thời gian để nói chuyện, chúng ta trước rời đi rồi nói sau.” hắn cầm lấy bọc quần áo của ta ở một bên. Hắn là muốn dẫn ta đi ra bên ngoài sao? Ta không khỏi nhẹ giọng đáp: “Được.” “Xem ra hắn cũng không có quên ta, cũng không có quên một đoạn năm tháng đơn thuần kia. Giờ phút này, tâm tư vốn là nặng nề không khỏi thoải mái hơn vài phần. Ta theo Cơ Lưu Ẩn vụng trộm ra khỏi phòng, lại tránh được thị vệ trong phủ, theo mật đạo đi ra khỏi phủ. Cơ Lưu Ẩn đã sớm an bài tốt tất cả, chờ chúng ta vừa ra khỏi phủ đệ, đã có một chiếc xe ngựa liền chạy tới, xa phu cung kính nói với hắn: “Phò mã, mời lên xe.” Sau khi chúng ta vào bên trong xe ngựa, ta mới phát hiện bên trong vẫn còn một người, là công chúa của Bắc Thương quốc – Mạnh Y Nhiên, cũng là nữ tử ta gặp trong lần lễ hội còn duyên kia, hiện nay là thê tử của Cơ Lưu Ẩn. Ta không khỏi sửng sốt ngẩn người, không rõ dụng ý của Cơ Lưu Ẩn. Mà hắn cũng là cởi bỏ bộ y phục dạ hành ra, bên trong là bộ trường sam thường ngày, hắn đem y phục dạ hành giấu ở một hốc tối bên trong xe ngựa, sau đó mới cười nói với ta: “Tiểu Nhiễm, người đã gặp qua Tiểu Nhiên rồi đúng không?” “Lời vừa ra khỏi miệng tựa hồ lại cảm thấy thật không thích hợp, vì thế thần nhiên nở nụ cười, trong tròn mắt vẫn là sự trong suốt như trước mà ta quen thuộc. Hắn đã thay đổi? Hay là không thay đổi? “Gọi ta Liễu Lăng đi.” ta cuối cùng không phải là Hạ Nguyệt Nhiễm, mà ta cũng không muốn dính dáng một chút quan hệ nào với nàng ta. “Là ta sơ sót.” Ý cười trong mắt hắn vẫn chưa biến. “Các người đây là có ý gì?” ” ta hỏi ra nghi hoặc trong lòng. Lúc này đây, ngược lại là Mạnh Y Nhiên lên tiếng trả lời: “Tất nhiên là đưa người ra khỏi thành.” Mạnh Y Nhiên vẫn tươi cười ngọt ngào như cũ, giống như một tiểu muội nhu thuận. “Đưa ta ra khỏi thành?” ta không tự chủ được mà lặp lại

nói. “Tiểu... Nhiễm, không, Liễu Lăng, bắt người đến đây, tất cả đều là chủ ý của phụ vương ta.” Cơ Lưu Ẩn nhìn ta, bên trong bắt đầu nổi lên một chút thâm thúy ”Ta sẽ không thương tổn người.” “Tiểu Ẩn Ẩn, người...” Vừa định mở miệng, lại cảm thấy sức nhớ ra một điều gì đó, ngưng ngừng nhìn Mạnh Y Nhiên liếc mắt một cái, mới nói: “Ăn cứu mạng của Phò mã, Liễu Lăng ngày khác chắc chắn sẽ báo đáp.” Ta có rất nhiều lời muốn hỏi hần, nhưng là trước mặt Mạnh Y Nhiên một lời cũng không thể thốt lên lời. “Liễu Lăng, người có tức giận không? Có giận ta một lần đó không nhận ra người không?” ” Cơ Lưu Ẩn cũng là nở nụ cười “Bất quá người cũng không nhận ra ta, chúng ta huê nhau.” Một lần kia? Là chỉ lần gặp mặt nhau ở lễ hội còn duyên sao? Thì ra hần nhưng lại vẫn nhớ rõ ta. Chỉ là ở trước mặt Mạnh Y Nhiên mà nói chuyện như vậy, dù nói thế nào cũng đều có chút kỳ quái. Ta không khỏi lại một lần nữa nhìn về phía Mạnh Y Nhiên vẫn như cũ đang dựa mình vào phía trên nhuyển tháp, nàng cũng là cười nói: “Chuyện của các người trước kia ta đều đã biết, người có cái gì muốn nói cứ việc nói ra, không cần để ý đến ta.” “Thì ra nàng đã biết hết a~, trách không được Cơ Lưu Ẩn không có một chút kiêng kỵ nào. Lúc này ta mới thoải mái hỏi: “Tiểu Ẩn, thì ra người vẫn đều nhớ rõ ta sao?” “Đó là tất nhiên, trừ bỏ Thiết thúc thúc, người là người duy nhất làm cho ta nhớ kỹ. Ta tất nhiên là sẽ không quên người.” Trong lời nói của Cơ Lưu Ẩn mang theo vài phần lưu luyến của ngày xưa, ấm áp, rất là ôn hòa. Hần dừng một chút, lại nói: “Khi đó, kỳ thật ta đã khôi phục lại thần trí, chính là không muốn để cho người khác biết mà thôi, ta biết Thiết thúc thúc vẫn không thích người, cho nên lúc đưa cho người con rối gỗ kia ta cũng không dám nhận là biết người, chỉ sợ Thiết thúc thúc lại tìm người gây phiền toái.” “Nhưng là một câu nói ở yến hội đó của người cũng đã đủ cho Thiết Ưng để ý đến.” ta cười khổ nói. Hần có chút ủy khuất nói: “Vì lúc đó người cũng không để ý đến ta a~ “ Ta vừa bực lại vừa buồn cười, quả nhiên là Cơ Lưu Ẩn, tuy rằng đã khôi phục lại thần trí, nhưng tính nết kia lại vẫn như cũ không sửa được, vẫn là một tiểu hài tử hay dối hờn. Chính là ta lại thích tính cách này của hần. “Thật xin lỗi, là ta nhất thời nhanh mồm nhanh miệng. Chỉ là do nhiều năm không được gặp người, nên ta nhớ người.” tuy rằng trong lời nói có mang theo vài phần ái muội làm cho người ta mơ màng, nhưng là Cơ Lưu Ẩn lại nói rất thẳng thắn vô tư. Đúng vậy, nhớ, đó là một loại tưởng niệm đến bạn hữu đi. Cho nên mới sẽ ở trước mặt Mạnh Y Nhiên trực tiếp nói ra như vậy. “Tiểu Ẩn, ta cũng nhớ người, người là người duy nhất đối đãi thiết tình với ta ở Đông Hải quốc.” ta không khỏi cảm khái nói. Cho dù sau đó đã xảy ra rất nhiều chuyện, nhưng là lúc trước thật sự cũng chỉ có một mình hần là đối xử thật tâm với ta, tất cả những người còn lại đều mang theo vài phần tính kế. “Người cũng là người thật tâm đối đãi với ta, cho nên ta mới có thể nhớ kỹ người.” Cơ Lưu Ẩn cười đến phá lệ sáng lạn, ta không khỏi chợt dạ nói: “Không, ta lừa người. Ta giả dạng thành tỷ tỷ của người.” “Nhưng là ta thích người.” Cơ Lưu Ẩn cũng là chân thành tha thiết nói: “Liễu Lăng vĩnh viễn là người ta thích nhất.” Lời nói như vậy thật giống hần trước kia, chính là giờ phút này không thích hợp lắm để nói ra những lời này. Tuy rằng Mạnh Y Nhiên nói là nàng đã biết hết tất cả mọi chuyện trước kia của chúng ta, nhưng là ta cuối cùng vẫn cảm thấy là lạ. Mà Cơ Lưu Ẩn nói như vậy, khi nghe vào tai nàng có thể trở thành một loại ý tứ khác hay không? Ta không khỏi nhìn về phía nàng, nàng vẫn như cũ ngọt ngào cười, không có chút gì là không vui. Giờ khắc này, ta nhưng thật ra cảm thấy có hơn vài phần thân thiết với nàng. Cơ Lưu Ẩn gặp gỡ được nàng, có lẽ cũng là phúc khí của hần. Bọn họ nhất định sẽ sống thật hạnh phúc. “Tiểu Ẩn Ẩn, về sau ở trước mặt người mà người yêu không được nói như thế với bất kỳ nữ nhân nào nha~.” Ta không khỏi trêu ghẹo nói: “Ngay cả vị tỷ tỷ là ta này cũng không được.” Cơ Lưu Ẩn cũng là một phen ôm lấy Mạnh Y Nhiên, sủng nịch nói: “Tiểu Nhiễm của ta sẽ không tức giận.” Nàng nhẹ nhàng mà tựa vào trên vai hần, cười gật đầu “Tỷ tỷ của Ẩn cũng là tỷ tỷ của ta, ta rất vui khi gặp được người, tỷ tỷ. Ta vẫn đều rất muốn làm quen với tỷ.” “Ta cũng thật cao hứng khi quen được muội.” với nữ tử như vậy, ánh mắt đầu tiên sẽ cảm thấy nàng chỉ là một cô gái hồ đồ đáng yêu, nhưng nhìn lại sẽ lại cảm thấy là nàng giả ngây giả dại, che dấu mũi nhọn của mình, sau khi nhìn kỹ mới phát hiện thì ra nàng chỉ là muốn che giấu mình, không muốn đem mình liên lụy vào trong vòng tranh đấu. Nhận thức như vậy làm cho ta yên tâm không ít. Như vậy bọn họ so với bất kỳ ai trong chúng ta sẽ cực kỳ hạnh phúc. Biết được tất cả, ta lại nói về đề tài ban đầu “Tiểu Ẩn, người thả ta đi như vậy, nếu bị cha của người phát hiện ra ...” “Liễu Lăng, ta sợ dĩ đem theo Tiểu Nhiễm đi cùng cũng chính là không nghĩ muốn làm cho phụ thân biết được ta đã thả người.” Hần hơi hơi thở dài “Phụ thân vẫn rất sủng ta, muốn đem tất cả để lại cho ta, cho nên ta không đành lòng đối nghịch với người. Mang theo Tiểu Nhiễm ra khỏi thành, chỉ làm như là chúng ta ra ngoài đi du ngoạn, phụ thân tất nhiên sẽ không nghĩ đến là ta. Ta đây cũng không làm thương tổn trái tim của người.” “Tiểu Ẩn,

nếu người thật sự không muốn tranh quyền đoạt lợi, nên nói rõ ràng với phụ thân người.” Ta mang theo vài phần cảm xúc nói: “Thật sự quyền lợi này không phải là thứ gì tốt đẹp cả.” Hắn gật đầu “Ta sẽ nói rõ ràng với phụ thân, sau đó mang theo Tiểu Nhiên đi du sơn ngoạn thủy.” “Mấy ngày trước đây, người là cố ý để cho Thiết Ứng rời đi đúng không.” giờ phút này ta mới hiểu được Thiết Ứng vì sao lại nhìn ta phần hận như thế. Có đôi khi ta đã nghĩ, Thiết Ứng chán ghét ta như thế, sẽ không chỉ là do ta đoạt mất vị trí duy nhất của hắn. “Đúng vậy, nếu có Thiết thúc thúc ở đây, chỉ sợ tất cả sẽ không được thuận lợi như vậy.” Giờ phút này, xe ngựa cũng là dừng lại, thanh âm từ bên ngoài truyền vào trong cắt ngang cuộc nói chuyện của chúng ta “Bên trong xe là người nào, đêm khuya còn ra khỏi thành để làm gì?” “Cơ Lưu Ẩn vén rèm che xe ngựa lên, đưa cho thị vệ một khối lệnh bài “Ta cùng công chúa muốn ra khỏi thành có việc cần làm. “ Hai tên thị vệ kia vừa nhìn thấy lệnh bài, lập tức cung kính nói: “Thuộc hạ thất lễ.” “Mở cửa thành đi.” Mạnh Y Nhiên hợp thời mở miệng. Thị vệ lập tức lại hướng nàng thi hành lễ, sau đó vội vàng chạy tới mở cửa thành. Ra khỏi Võ thành, lập tức một đường đi thẳng, chờ đến khi bọn họ đưa ta đến một cái trấn nhỏ giáp với Võ thành, sắc trời đã sáng rõ. “Liễu Lăng, ta cũng chỉ có thể đưa người đến đây được thôi, đợi lát nữa ta giúp người chuẩn bị tốt xe ngựa, ta sẽ đưa người về Nam Mạch quốc.” sau khi đến trấn nhỏ, Cơ Lưu Ẩn mở miệng nói với ta. “Cám ơn người, Tiểu Ẩn. Hành trình kế tiếp ta tự mình đi được rồi.” ta chân thành cảm tạ nói. Tầm mắt của Cơ Lưu Ẩn dừng ở bụng ta một lúc lâu, muốn nói lại thôi. Ta biết hắn muốn nói cái gì, vì thế đơn giản mở miệng nói cho hắn an tâm “Ta không sao, ta đã nghĩ ra một nơi rất tốt để đi đến, ta sẽ ở đó sống một cuộc sống bình thản.” “Vậy là tốt rồi. Ta hiện tại liền giúp người đi chuẩn bị xe ngựa.” Cơ Lưu Ẩn nói xong liền vén rèm che lên đi xuống xe ngựa, bên trong xe ngựa chỉ còn lại ta cùng Mạnh Y Nhiên, không khí nhưng lại mang theo vài phần ngọt ngào. Tuy rằng nàng ở mặt ngoài không để ý, nhưng là ta không dám cam đoan rằng trong lòng nàng có không để ý hay không. Giống như muốn xác minh cho phán đoán của ta, nàng đột nhiên mở miệng nói: “Ẩn thích tỷ.” Ta không khỏi ngẩn ra, quay đầu nhìn nàng, đã thấy trên mặt của nàng vẫn tràn ngập tươi cười như cũ. “Chúng ta chỉ là bạn bè.” nàng đúng là vẫn còn hiểu lầm sao? Cũng đúng thôi, mặc kệ là như thế nào, đối mặt nói chuyện như vậy, đáy lòng tất nhiên là sẽ có vài phần để ý. Mạnh Y Nhiên lại là nhìn thẳng vào ta, tươi cười như trước “Cái tua rua kia là của tỷ cho chàng đúng không. Chàng vẫn đều mang theo bên người.” Ta không biết Mạnh Y Nhiên rốt cuộc là muốn như thế nào? Từ cặp mắt tràn ngập ý cười kia của nàng, ta không nhìn ra được một chút manh mối gì. “Công chúa, hẳn chính là coi ta như là tỷ tỷ, hẳn thích người, về sau cũng là cùng người sống đến già.” “Ta không hy vọng trong lòng Mạnh Y Nhiên có khúc mắc gì. Ta không nghĩ bởi vì ta mà làm cho Cơ Lưu Ẩn mất đi hạnh phúc nên có. Nàng lại lúc này cười càng tươi hơn “Ta chỉ là nói sự thật mà thôi, không ý tứ gì khác. Hơn nữa ta còn muốn cảm ơn tỷ, nguyên nhân là tỷ nên ta cùng Ẩn mới có bắt đầu.” “ Khi đã xác định được là nàng thật sự không để ý, ta mới cười nói: “Là tên sao?” “ Tuy rằng là tên khác nhau, nhưng khi phát âm nghe ra cũng là giống nhau. “Đúng vậy, là tên. Ngay từ đầu chàng đem ta làm như thế thân, bất quá bây giờ ta hiểu được chàng là thật sự thích ta, chúng ta sẽ sống thật hạnh phúc.” biểu tình của nàng có chút mờ ảo, giống như đang hồi tưởng lại những chuyện trước kia. Ta vừa định mở miệng, Cơ Lưu Ẩn lại đúng lúc này trở lại, vén rèm che lên, vươn tay về phía ta “Liễu Lăng, xuống dưới đi. Ta đã chuẩn bị tốt xe ngựa cho người rồi.” Ta hướng Mạnh Y Nhiên cười nhẹ, sau đó được Cơ Lưu Ẩn dắt xuống xe ngựa. “Tỷ tỷ, về sau ta sẽ cùng Ẩn đến thăm tỷ.” phía sau, Mạnh Y Nhiên đột nhiên lên tiếng. Ta quay đầu lại, tươi cười như nắng tỏa “Được, ta chờ các người.” “ Nói lời từ biệt, luôn lưu luyến, lại đúng là vẫn còn có vài phần khó nói lên lời. Sau khi nói lời cảm ơn bọn họ đã chiếu cố ta, nói vài câu ly biệt sâu tư, ta tiễn bọn họ rời khỏi trấn nhỏ, sau đó mới ngược lại nói với xa phu: “Nửa canh giờ sau xuất phát.” Sợ chính mình mệt nhọc, vì thế ở bên trong xe ngựa nghỉ ngơi một lát, sau đó mới rời khỏi trấn nhỏ, đi tới Đồ thành của Tây Việt quốc. Cơ Lưu Ẩn đã chuẩn bị cho ta rất nhiều đồ dùng, đủ để dùng cho đi chung đường. Xe ngựa cũng không có đi quá nhanh, không vội không chậm hướng Đồ thành đi tới. Chính là chưa đi được bao lâu, phía sau liền truyền đến tiếng vó ngựa, còn ẩn ẩn mang theo tiếng gọi to. Ta không khỏi vén rèm che lên, nhìn phía sau xe, đã thấy người ngồi trên lưng ngựa đang không ngừng hướng ta vẫy tay, đợi cho đến gần, ta mới nhìn rõ dung nhan của người kia, đúng là Cẩm Hoàng. Phân phó xa phu dừng xe lại, ở tại chỗ chờ Cẩm Hoàng đi đến. Cẩm Hoàng rất nhanh đi tới bên cạnh ta, vừa thấy ta nhân tiện nói: “Liễu Lăng, ta rốt cục đã đuổi kịp người.” “Cẩm Hoàng, người có nhận được lời nhắn của ta không?” ta cười khoát tay Cẩm Hoàng, đáy lòng tràn đầy vui sướng. Đã lâu không thấy, nàng so với trước kia càng thêm vài phần thần thái thoát tục. Cẩm Hoàng ngược lại cầm lấy tay ta “Ừm, ta đã nhận được. Sau lại phải người đi tìm người, mới biết được người nhưng lại bị người ta

đưa tới Bắc Thương quốc. Ta vừa phái người đi cứu người, lại phát hiện người đã được cứu ra.” “Hiện tại không có việc gì rồi. Cẩm Hoàng, ta tính đi Đồ thành, người...” ta còn chưa nói xong đã bị Cẩm Hoàng cắt ngang lời, nàng lôi kéo tay của ta nói: “Liều Lãng, người hãy nghe ta nói, sau khi nghe xong phải đi hay là ở lại là do người quyết định.” Ta nhìn vẻ mặt thận trọng của Cẩm Hoàng, không khỏi hỏi: “Làm sao vậy?” “Liều Lãng, Cơ Vô Nhai muốn lợi dụng người dẫn Cơ Lưu Tiêu đến Bắc Thương quốc, mà nay người mặc dù đã được cứu ra, nhưng là Cơ Lưu Tiêu cũng đã một mình tiến đến đây, giờ phút này hắn đang ở ngay tại Vô thành, chỉ một chút nữa thôi là các người có thể gặp nhau.” Cẩm Hoàng nhìn ta, chân thành hỏi: “Liều Lãng, người vẫn giữ ý đi Đồ thành như trước? Hay là cùng ta đi đến Vô thành?” Cơ Lưu Tiêu thể nhưng thật sự đến đây? Nhưng lại là một mình đi trước? Hắn... .. Đáy lòng không khỏi nao nao, vội vàng cầm lấy tay của Cẩm Hoàng, nói: “Chúng ta trở về Vô thành.” “Mặc kệ là ai, cũng là vì ta mà đến, ta làm sao có thể bỏ qua đạo lý chính mình đi trước được. Huống chi người kia lại là Cơ Lưu Tiêu, là người mà ta đã chôn sâu trong đáy lòng. Khi nghe được tin tức này, nói không cảm động là gạt người. “Được, chúng ta trở về.” trong giọng nói của Cẩm Hoàng cũng mang theo vài phần sung sướng “Ta nhất định sẽ để cho các người an toàn rời đi.” Nàng lôi kéo ta đi về phía hắc mã, ta không khỏi kéo tay nàng lại “Cẩm Hoàng, ta...” “Làm sao vậy?” Cẩm Hoàng kinh ngạc quay đầu nhìn ta. Ta chỉ chỉ bụng mình: “Đứa nhỏ.” Tuy rằng ta rất muốn trở về thật nhanh, nhưng là ta không thể không để ý đến sinh mệnh ở trong bụng mình được. Cẩm Hoàng lúc này mới chú ý tới bụng của ta, lẩm bẩm: “Người có thai sao?” Ta gật đầu, đáy lòng không khỏi nổi lên tia chua xót nhàn nhạt. Không nghĩ muốn cho Cẩm Hoàng hỏi lại, cũng không muốn trì hoãn thời gian, ta phân phó xa phu nói: “Đi Vô thành.” “Cẩm Hoàng, người của người ở bên kia sẽ giúp hắn có phải hay không?” đáy lòng cuối cùng vẫn là sốt ruột, sợ chính mình sẽ đến chậm một bước. Cơ Lưu Ẩn để ý đến ta, nhưng là hắn cũng không thêm để ý đến Cơ Lưu Tiêu, cho nên ta cũng vô pháp trông cậy vào hắn. Hắn nhất định là đứng về phía Cơ Vô Nhai, trừ bỏ chuyện vì ta mà hắn đối nghịch với Cơ Vô Nhai, mọi chuyện khác sợ rằng cũng sẽ không cùng hắn đối nghịch. “Đừng lo lắng quá, ta đã phái người đi cứu hắn. Hơn nữa Cơ Lưu Tiêu cũng sẽ không thật sự ngốc đến mức không có chuẩn bị gì liền tiến đến, cho nên người yên tâm đi.” Cẩm Hoàng xoay người nhảy lên ngựa, nghiêng đầu nói với ta: “Chúng ta đi thôi.” “Ta hơi hơi gật đầu, ngồi vào trong xe, phân phó xa phu lên đường. Giờ khắc này tâm là lo lắng, hận không thể lập tức liền bay đến Vô thành. Ta sợ bởi vì mình mà làm liên lụy tới hắn, ta sợ hắn sẽ phát sinh ra chuyện ngoài ý muốn. Tuy rằng đáy lòng hiểu được, hắn là người khôn khéo sẽ không thật sự một mình tiến đến, nhưng lại vẫn là sợ, sự sợ hãi khó hiểu. Nửa năm thời gian không thấy, lại không biết hắn thế nào ? Giờ khắc này, ta so với bất cứ thời khắc nào đều muốn nhìn thấy hắn. Cũng không phải vì sự lâu dài về sau, cũng không có tính cùng hắn tiếp tục tiền duyên, chẳng qua là muốn nhìn hắn một chút, biết hắn bình an là tốt rồi. Sau đó, ta liền rời đi, tìm một nơi yên bình để sống. Cả đời này ta cũng coi như là đã trải qua sóng to gió lớn, giờ phút này thậm nghĩ tìm một nơi bình yên để sống. Mặc dù chỉ có một người cũng tốt.

228. Q.4 - Chương 229: Yêu Hận Xa Xôi (1)

Cơ Lưu Tiêu, không nghĩ tới người cũng vì một nữ tử mà ra tình trạng như thế này.” Khi ta gần đến cửa, bên trong truyền đến một câu như vậy. Tay cầm khay trà không khỏi run lên, chén trà hơi hơi va chạm vào nhau, vang lên thanh âm thanh thúy. Ta cùng Cẩm Hoàng một đường chạy về Vô thành, lại vụng trộm lên vào phủ đệ, đánh ngất xỉu gã sai vặt bưng trà, lại dịch dung thành bộ dáng của bọn họ, chính là không nghĩ tới vừa đi đến gần cửa đã nghe thấy được một câu như thế.

Cẩm Hoàng đưa mắt an ủi ta, ta hít sâu một hơi mới nhẹ nhàng gõ cửa ” “Gia, nô tài mang trà tới.” Cửa được mở ra, ta cùng Cẩm Hoàng chậm rãi đi vào bên trong. Cũng may mắn là ở đây có hai gã sai vặt, có một tên thân hình hơi béo, vì thế mới che giấu được cái bụng đã hơi hơi nhô cao của ta, ta lại ở phía dưới thân mình tân trang một chút, tuy nói không thể giống đến hoàn hảo, nhưng ở trong khoảng thời gian ngắn cũng có thể lừa gạt được Cơ Vô Nhai. Dù sao đối với một hạ nhân, hắn không có khả năng dùng nhiều thời gian để đánh giá. Ta bưng là nước trà, còn Cẩm Hoàng bưng đĩa điểm tâm. Vừa vào cửa, ta liền nhìn thấy Cơ Vô Nhai ngồi đắc ý ở bên trong, Cơ Lưu Ẩn ngồi ở phía tay trái cạnh hắn, mà Cơ Lưu Tiêu ngồi ở bên phải hắn. “Dâng trà cho khách nhân.” thanh âm của Cơ Vô Nhai tràn ngập hưng phấn không cần che giấu.

Cơ Vô Nhai quả thật là lợi hại, mặc dù ta đã trốn thoát, thế nhưng hắn vẫn có thể thực hiện mọi dự liệu đã được tính toán từ trước một cách vô cùng nhuần nhuyễn, chỉ sợ cũng không làm cho Cơ Lưu Tiêu nhìn ra được một chút sơ hở nào. Ta chậm rãi đi về phía hắn, đứng ở bên trái hắn, vừa khít đưa lưng về phía Cơ Vô Nhai, che lấp tầm mắt của hắn. Rót đầy một chén trà, lại thật cẩn thận bưng lên “Mời dùng trà.” Cơ Lưu Tiêu không có nhìn về phía ta, chính là chỉ thờ ơ duỗi tay ra đón lấy chén trà trong tay ta, mà ta lại giả vờ run tay, đem toàn bộ nước trà đổ lên trên người hắn. Hắn đột nhiên ngẩng đầu lên, cùng ta bốn mắt nhìn nhau. Ta trong miệng liên tục nói thật xin lỗi, nhưng là ánh mắt lại cực lực biểu đạt thân phận của mình, hy vọng hắn có thể nhìn ra được. Phía sau vang lên tiếng rống giận của Cơ Vô Nhai “Đồ vô dụng.” tuy nói là rống giận, nhưng không phải là tức giận thật sự. Chỉ sợ đối với sự thất lễ của ta làm cho Cơ Lưu Tiêu chột vật, đã làm cho hắn thật sự rất vui vẻ đi ấy chứ. Cả hai nhìn nhau một lát, hắn bỗng nhiên nhếch khóe môi, ngay sau đó lại chính là hào sảng nói: “Xem ra năng lực nhìn người của phụ thân càng ngày càng kém rồi.” Một câu mà mang hai nghĩa. Cơ Vô Nhai tất nhiên cũng không thể phát tác, quát lớn ta vài câu, sau đó liền bảo ta thối lui sang một bên. Cơ Lưu Ẩn lại giống như nhìn ra được cái gì, đầu lông mày không khỏi nhíu lại, nhưng cuối cùng cũng không có nói gì cả. “Lục nhi, tốt xấu gì chúng ta cũng là cha con, vì phụ có thể bỏ qua cho tất cả những sai lầm trước kia của con.” Cơ Vô Nhai rất nhanh lại quay về đề tài cần nói, khác xa với thái độ vừa rồi, tận lực mang theo vài phần hiền lành vô hại “Chỉ cần người đem vương vị truyền lại cho thất đệ của người, ta sẽ đem nữ nhân của người trả lại cho người.” Cơ Lưu Tiêu khóe miệng vẫn cười, trông mắt lười biếng từ trên người Cơ Vô Nhai chuyển tới trên người Cơ Lưu Ẩn, chăm chú nhìn một lúc lâu, mới thờ ơ mở miệng “Trước tiên đem Liễu Lăng đưa tới trước mặt ta đã, còn lại mọi chuyện để nói sau.” Hắn đã nhận ra ta. Bằng không làm sao lại định liệu trước như vậy được. Cơ Vô Nhai tất nhiên không đồng ý “Khó mà làm được, nếu thật sự phải đánh thì chúng ta cũng không phải là đối thủ của người.” “Tất cả không cần bàn nữa.” Cơ Lưu Tiêu con người lơ đãng liếc ta một cái, cười như không cười nói: “Phụ thân, người thật sự nghĩ rằng chỉ vì một nữ nhân, mà ta sẽ để cho người tùy ý bắt nạt ta hay sao?” “Tất nhiên cũng phải nhìn xem nữ nhân đó là ai, người vì nàng xuất hiện ở tại nơi này, chính là bằng chứng tốt nhất.” Cơ Vô Nhai tất nhiên sẽ không dễ dàng tin tưởng như vậy. Cơ Lưu Tiêu vẫn huyênh hoang như trước, trong ánh mắt dâng lên vẻ thần nhiên trào phúng, không chút nào che dấu “Người nghĩ rằng ta và người xuất hiện ở trong này thật sự là vì một nữ nhân sao? Phụ thân a phụ thân, thật uống cho người một đời thông minh, lại hồ đồ nhất thời a~. Nếu là người sẽ cho phép một bại tướng dưới tay mình dẫm lên trên đầu của mình không?” “Cơ Vô Nhai còn chưa kịp trả lời, Cơ Lưu Tiêu liền lại tiếp tục nói: “Phụ thân, ta cũng không phải là người thiện lương, ta lúc trước nếu có thể không giết người, nhưng hôm nay cũng không thể nắm chắc được có không giết người một lần nữa hay không. Người, làm ta tức giận.” Thanh âm kia đậm mạc vô cùng, bên trong lộ ra nồng đậm miệt thị. Rõ ràng là cha con, lại bất hòa hơn so với bất luận kẻ nào, đến cuối cùng lại vẫn là muốn chia đao kiếm vào nhau. Ta tuy rằng biết rõ là Cơ Lưu Tiêu chẳng qua chỉ là đang hù dọa Cơ Vô Nhai, nhưng là lúc nghe thấy hắn nói những lời như vậy, đáy lòng vẫn là nhói đau một cái. Thì ra, ta vẫn là còn quá để ý đến hắn. “Người không thêm để ý sao? Nếu vậy mặc dù ta giết nàng, người cũng không đau lòng lâu đúng không?” ” Cơ Vô Nhai cuối cùng cũng là người từng trải, cũng không bởi vì thế mà bối rối. Cơ Lưu Ẩn lại thủy chung từ đầu đến cuối đều không có mở miệng, chỉ làm một bộ dáng như đang suy nghĩ gì đó. “Có thể, người có thể giết nàng.” mĩ nam tử kia, trông mắt tràn ngập ý cười, nhưng là lời nói ra khỏi miệng cũng là vô cùng sắc bén “Chỉ cần người thừa nhận cái giá phải trả. Đồ đặc của ta, người còn không có tư cách chạm tới.” Ngay sau đó, lại thần nhiên nở nụ cười “Phụ thân, bằng hiểu biết của người với ta, người nghĩ rằng ta lại không hề chuẩn bị gì mà tiến tới sao? Trong trò chơi này, ai là người thắng còn chưa định đâu.” “Sự thông dong kia, sự nhân nhã kia giống như đã định liệu trước mọi việc vậy, làm cho sắc mặt của Cơ Vô Nhai trở nên có chút tái nhợt. Hắn quả thực là đã già, nếu một lần bị thua ở trên tay Cơ Lưu Tiêu, như vậy cũng sẽ có lần thứ hai. Không riêng gì hắn, ngay cả ta cũng có chút nghi ngờ, nếu là Cơ Lưu Tiêu thì hắn nhất định phải có sự chuẩn bị trước khi đến đây. Giờ phút này ta cần bản là thật sự không ngờ lúc này đây, hắn thế nhưng lại thật sự ngốc nghếch khi một mình tự tiến đến, không phải không nghĩ qua là nên sử dụng mai phục, chỉ là do hắn sợ có gì bất ngờ xảy ra, sẽ nguy hiểm đến tính mạng của ta. Giờ phút này ta cần bản không có nghĩ tới hắn vì ta nhưng lại cũng sẽ có lúc mất đi lý trí như thế này, nhưng lại có thể trở thành một người làm việc theo tình cảm. Ta đã đánh giá thấp phân lượng của mình ở trong lòng hắn. “Người để ý nàng.” Cơ Vô Nhai lại nắm bắt lấy lợi thế duy nhất có trong tay, cũng không biết được là do hắn đang tự thuyết phục bản thân, hay là đang thuyết phục Cơ Lưu Tiêu nữa. Cơ Lưu Tiêu cũng là thừa nhận không một chút do dự “Đúng vậy, ta để ý nàng, nhưng là ta sẽ không vì nàng mà buông giang sơn. Ta nếu có thể bỏ qua nàng một lần, đương nhiên cũng có thể bỏ qua nàng

lần thứ hai.” Cơ Vô Nhai tất nhiên là đã điều tra tất cả mọi chuyện, tất nhiên cũng hiểu được sự chia cách của chúng ta trong lúc đó. Mà một câu nói này của Cơ Lưu Tiêu thực tại lại đánh nát lợi thế duy nhất của hắn. Tuy biết tất cả bất quá cũng chỉ là vì muốn hù dọa Cơ Vô Nhai, nhưng khi nghe thấy những lời này, tâm vẫn không kiềm chế được ngơ ngác một chút. Tầm mắt của bọn họ ở trong không trung quán lấy nhau, làm như muốn nhìn thấu nỗi lòng của đối phương. “Người đầu tiến vào, giết không tha.” Một lúc lâu sau, Cơ Vô Nhai nghiêng răng nghiêng lợi thốt ra một câu như vậy. Một đám người rầm rập tiến vào, trên tay đều cầm thanh kiếm chói lọi. “Cho dù có phải đồng quy vu tận đi chăng nữa, ta hôm nay cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi.” Nói xong, Cơ Vô Nhai phất tay một cái. Rõ ràng đều là con, vì sao hắn có thể sùng một đứa như vậy, nhưng lại hận một đứa như thế? Ta không hiểu, không hiểu Cơ Vô Nhai. Cơ Lưu Tiêu tuy rằng có võ công cao cường, nhưng là Cơ Vô Nhai nhất định đã bố trí tốt mọi việc, chỉ bằng một mình hắn làm sao có thể an toàn mà rời khỏi Bắc Thương quốc được đây? Ta đem tầm mắt nhìn về phía Cẩm Hoàng, Cẩm Hoàng hướng ta gật đầu, ra hiệu ta không cần phải lo lắng. Chỗ đánh nhau chậm rãi từ đại sảnh chuyển qua bên ngoài, ta cùng Cẩm Hoàng thừa dịp loạn rời khỏi nơi đó, cố gắng hết sức mới rời khỏi được, ta lại lơ đãng hướng đám người kia hạ độc, tức thì liền có một đám người ngã xuống. Tròng mắt của Cơ Vô Nhai bắt đầu trở nên sắc bén, ánh mắt không tự chủ được lưu chuyển, cuối cùng định tại trên người ta. Ta cùng Cẩm Hoàng cởi bỏ ngụy trang, gia nhập vào bên trong cuộc chiến. Ta đương nhiên là vẫn có bản lãnh làm cho địch nhân không thể đến gần ta được, mà Cẩm Hoàng cũng lập tức phát ra một tín hiệu, chỉ chớp lát sau, mười mấy hắc y nhân liền từ trên tường phi vào, xem ra đã sớm mai phục ở bên ngoài. Cẩm Hoàng đem ta kéo tới bên cạnh Cơ Lưu Tiêu, nói: “Người trước mang nàng đi. Nàng không thể mất nhiều sức lực được.” “Cơ Lưu Tiêu cũng không có chối từ, duỗi tay ôm lấy ta, đem ta bảo vệ ở trước ngực “Cẩm Hoàng, ta nợ ngươi một nhân tình.” “Ngươi không có nợ ta gì cả, ta chẳng qua là đang trả nợ ân tình trước kia của ngươi mà thôi. Hơn nữa Liễu Lăng là bằng hữu của ta.” Cẩm Hoàng sau khi nói xong, liền quay đầu nhập vào bên trong trận chiến. Mà Cơ Lưu Tiêu lại che chở ta rời khỏi phủ đệ, nhưng là không nghĩ tới chính là Cơ Vô Nhai còn chuẩn bị trước một đám người mai phục ở bên ngoài, số lượng còn lớn hơn rất nhiều so với bên trong. Ta một đường sử dụng độc, cho đến khi toàn bộ độc mang theo bên người đã dùng hết, cũng vẫn là không thể thoát khỏi sự truy đuổi của những người đó. Lúc này đây, Cơ Vô Nhai hình như là hạ quyết tâm muốn bắt bằng được Cơ Lưu Tiêu. Cẩm Hoàng dường như cũng không có dự đoán được tình huống này, người mang đến quá ít, mặc dù mười mấy người trong hồng lâu đồng thời xuất thủ cũng rất khó có thể chiếm được thế thượng phong. “Liễu Lăng. Không có việc gì.” hắn đem ta ôm chặt vào trong lòng, đem ta bảo hộ cẩn thận, trên người lại bị đâm thương một vài chỗ. Khi nghe thấy những lời này của hắn, đáy lòng nhói đau, hốc mắt hơi hơi cay cay. Vì sao phải như vậy? Nếu lựa chọn thiên hạ mà bỏ qua ta, thì không nên quay đầu lại, tại sao lại không tiếp tục đi trên con đường mà mình đã chọn, cho đến khi thống nhất thiên hạ? Nếu lựa chọn thiên hạ, thì không nên mềm lòng, không nên có nhược điểm. Ta cũng không hy vọng mình trở thành nhược điểm của hắn. Thì ra ở trước mặt hắn, ta cho tới bây giờ đều muốn cậy mạnh, không muốn dựa vào hắn, chỉ là hy vọng có thể cùng hắn sống vai đi khắp thiên hạ. Chính là bây giờ ta lại không muốn dựa vào hắn, nếu muốn đoạn tuyệt, nên đoạn tuyệt hoàn toàn triệt để, hắn không nên quay đầu lại, ta cũng không nên trở về. “Tiêu, một mình chàng đi đi” ta không thể nhìn hắn vì ta mà bị thương, ta làm không được. Hắn chỉ vội vàng ứng phó kẻ địch quanh mình, không thềm để ý đến câu nói của ta, cũng có thể là hắn giả vờ như không có nghe thấy. Ta duỗi tay đẩy hắn ra. Sâu kín nói: “Tiêu, ta đang mang thai đứa nhỏ của hắn.” Kiêu ngạo như Cơ Lưu Tiêu nhất định sẽ không chấp nhận được chuyện này, hắn sẽ không cho phép cuộc đời của mình lay động một chút dơ bẩn nào. Ta hy vọng hắn rời đi, ta cũng biết nếu hắn rời đi, Cơ Lưu Ẩn cũng sẽ thật sự không làm ta bị thương. Tuy rằng tàn nhẫn, tuy rằng khó nói, nhưng chuyện này cuối cùng thì hắn cũng phải biết. Động tác của hắn trở nên tàn bạo hơn, nhưng lại ngang ngạnh bức lui kẻ thù mấy bước. Ta biết, hắn đang tức giận. Trong nháy mắt lúc đó ngoái đầu nhìn lại, ta nhìn không ra cảm xúc trong đáy mắt của hắn, lại chỉ là nghe thấy hắn kiên định nói: “Liễu Lăng, ta không ngại. Lúc này đây, ta sẽ không buông tay một lần nữa.” Hắn, tội gì cần phải làm như vậy? Vì sao luôn ở những lúc đã bỏ qua lại muốn quay đầu lại? Ta nhìn bộ dạng liều mạng giết địch của hắn, trong lòng giật nảy mình. Một người đánh mạnh về phía ta, ta không kịp né tránh, mà Cơ Lưu Tiêu căn bản là không thể có biện pháp phân thân, mắt thấy sẽ bị kiếm đâm tới, lại đột nhiên từ xa xa bay tới một đạo ám khí, đánh rớt kiếm trong tay người kia. Ngay sau đó, một đám Hắc y nhân liền xuất hiện ở bên cạnh chúng ta, bắt đầu cùng những người đó chém giết. Chắc là người của Cẩm Hoàng. Ta cũng không có suy nghĩ nhiều, nói với Cơ Lưu Tiêu: “Chúng ta đi mau.” Lúc này đây cuối cùng là thuận lợi tránh được những người đó, rời khỏi Vô thành, hai chúng ta rời đi trước bằng cỗ xe ngựa mà ta cùng Cẩm Hoàng đã sớm an bài tốt. Người của Hồng lâu đều là những người có võ công cao cường, sẽ không dễ dàng bị thương, hơn nữa nếu là chúng

ta đã rời đi, Cơ Vô Nhai cũng sẽ không tiếp tục cùng bọn họ đánh nhau nữa, cho nên ta mới có thể yên tâm mà rời đi. Bên trong xe ngựa là một mảnh yên tĩnh, ta cùng Cơ Lưu Tiêu bốn mắt nhìn nhau, giống như muốn nhìn thấu tâm tư của nhau. Trầm mặc một lúc lâu, ta cuối cùng nhịn không được mở miệng “Tiêu, ta giúp chàng băng bó miệng vết thương.” Lấy túi thuốc trị thương ra, ta đến gần hắn vài bước, đang muốn vươn tay xem xét thương thế của hắn, lại bị hắn kéo vào trong lòng. Thanh âm trầm thấp vang lên ở bên tai ta, mang theo vài phần tưởng niệm không kìm nén được “Liễu Lăng... Liễu Lăng... Ta muốn nàng” Hắn như vậy, kêu gọi ta như vậy, ta làm sao có thể cự tuyệt. Nhưng là, nay chúng ta còn có thể sao? Hắn tuy rằng đã nói là không ngại, nhưng là thật sự sẽ không ngại sao? Mặc dù hắn thật sự không ngại, nhưng ta cũng sẽ không quay đầu lại. Ta như vậy đã không còn có thể đứng ở bên cạnh hắn được nữa, huống chi lúc này giữa chúng ta thủy chung vẫn còn một vấn đề tồn tại. “Tiêu, để ta giúp chàng băng bó trước.” ta không có giấy giũa, chính là lẳng lặng nói. Mà hắn cũng không có ý tứ buông tay, như trước gắt gao ôm lấy ta, lẩm bẩm: “Liễu Lăng, trở lại bên cạnh ta được không? Hơn nửa năm qua, ta cuối cùng cũng đã nhìn thấu mọi chuyện, nếu là không có nàng, mặc dù ôm cả thiên hạ trong lòng, ta cũng không được vui vẻ. Ta muốn nàng, lại không dám tới gặp nàng, sợ nhìn thấy nụ cười hạnh phúc của nàng, sợ bên cạnh nàng không có ta nhưng nàng vẫn sống yên ổn, khi ta nhận được thư của Cơ Vô Nhai, đầu óc của ta lúc đó thật sự là trống rỗng. Không kịp suy nghĩ nhiều, liền một mình như vậy xông ra ngoài, giục ngựa chạy không ngừng nghỉ đến Bắc Thương, một khắc kia, ta căn bản là không có tâm tư để suy nghĩ về bất cứ chuyện nào khác, ta chỉ biết là ta muốn cứu nàng, cho dù có phải mất tính mạng ta cũng không tiếc. Lần đầu tiên, thật sự là lần đầu tiên, ta hoàn toàn mất phương hướng, cũng hoàn toàn không có cân nhắc. Liễu Lăng, lại cho ta một lần cơ hội nữa được không? Chúng ta cùng nhau ẩn cư nơi núi rừng được không? Không bao giờ cần để ý đến thiên hạ này nữa, không bao giờ để ý đến giang sơn này nữa, chỉ có hai người chúng ta, sống một cuộc sống thật hạnh phúc, được không?” “Tất cả mọi biến cố đều thành linh xảy ra, làm cho ta mờ mịt không biết phải làm sao. Ta đã từng định liệu tới tất cả rồi cũng sẽ xảy ra, nhưng là ta đã sớm từ lâu không còn có tư cách nhận lấy hạnh phúc. Ta không có khả năng trong mình đang mang đứa nhỏ của Mị, sau đó lại tiếp tục đương nhiên hưởng thụ tình yêu của hắn, cũng không có khả năng buông tay như vậy, cũng không bao giờ nữa nhớ tới Mị đang ở Nam Mạch xa xôi kia. “Tiêu...” Giờ phút này ta không biết nên nói gì là tốt nhất. “Ta lập tức truyền tin cho Tam ca, bảo huynh ấy cùng Bất Nhân trở về trông coi Đông Hải quốc. So với thất đệ, Tam ca càng thích hợp để làm vua một nước hơn không phải hay sao?” Hắn vội vàng hứa hẹn, vội vàng muốn câu trả lời của ta. “Tiêu, quá muộn rồi.” Cơ hồ dùng hết tất cả khí lực còn lại, ta mới thốt ra được một câu như vậy. Thật sự ta rất không muốn thương tổn hắn, nhưng là giờ phút này nếu không thương tổn, thì tương lai thương tổn càng lớn hơn. Tay hắn không khỏi buông lỏng, chua xót lặp lại lời ta. “Quá muộn sao? Liễu Lăng, thật sự quá muộn sao?” Ta rời khỏi vòng ôm ấm áp của hắn, gần từng tiếng nói: “Đúng vậy, đã quá muộn rồi.” Hắn mờ mịt nhìn ta, rốt cuộc không nói thêm gì nữa, mà ta cũng chỉ là yên lặng băng bó miệng vết thương cho hắn, trong khoảng thời gian ngắn. Không khí yên tĩnh có chút quỷ dị. Rõ ràng hạnh phúc ngay ở tại trước mắt, dường như chỉ cần chạm tay vào là đã với tới, nhưng là ta lại chỉ có thể trở mắt nhìn nó ở trước mắt ta xẹt qua... ..

Sau giờ ngo, gió từ phía đông cửa sổ thổi vào bên trong phòng, mang theo một chút vị chua men say, nghênh diện mà đến. Ta lười biếng tựa vào phía trên nhuyễn tháp, nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ hơi hơi thất thần. Trong nháy mắt, không ngờ đã tới mùa hạ, cây cối trong viện xanh ngát một màu, tầm mắt di chuyển tới đâu đều nhìn thấy một mảnh sắc xanh đậm đà. Từ lần rời khỏi Võ thành đó, ta cũng không có đi Đồ thành, ngược lại là tìm một trấn nhỏ heo lánh, mua một tòa trang viên trên núi. Một hồi đó không ngờ đã qua hơn nửa năm.

Giờ phút này, bụng của ta đã rất lớn, ngay cả đi lại cũng đều trở nên bất tiện, chỉ còn một tháng nữa là sinh mệnh trong bụng sẽ ra đời. Có lẽ là sống ở trên núi cao, lại có lẽ là do thân thể đi lại bất tiện nên không hoạt động nhiều, ngày mùa hè nắng chói chang, ta lại cũng không có cảm thấy nóng, ngược lại cảm thấy có vài phần sáng khoái. Một ngày kia, cái túi nhỏ mà Tu La đưa cho ta, trừ bỏ cũng đủ ngân lượng ở ngoài ra, còn có một túi dược, đó là dược điều dưỡng thân thể. Ta cũng không có băn khoăn, vẫn là ngoan ngoãn ăn dược này, dù sao ta cũng biết rõ thân thể của mình, tuy rằng đã tốt hơn rất nhiều, nhưng bệnh cũ vẫn chưa hoàn toàn dứt hẳn, thân thể cho dù có điều dưỡng thế nào vẫn cảm thấy lạnh. Hơn nửa năm nay, ba tháng là dùng để lên đường, mà ba tháng còn lại là ta sống ở bên trong trang viên này, im lặng mà chờ sinh con, không quan tâm tới bất kỳ chuyện gì, đem chính mình ngăn cách với thế giới bên ngoài. Ta không biết thế cục hiện nay ra sao, cũng không biết ai thành ai bại, mối lo lắng duy nhất của ta chính là hài tử ở trong bụng “Liễu Lăng, đến giờ uống thuốc rồi.” một giọng nói vang lên cắt ngang suy nghĩ của ta,

ta nghiêng đầu nhìn về phía nam tử đang đi tới phía mình, tao nhã như trước, lại tựa hồ có gì đó khác xưa. Một ngày đó, đã nói rõ mọi chuyện, tàn nhẫn muốn chặt đứt tất cả. Vốn tưởng rằng Cơ Lưu Tiêu sẽ rời đi, sẽ trở lại Đông Hải quốc tiếp tục bá nghiệp của hắn, nhưng là hắn lại ở lại, một đường theo đuôi ta đi tới nơi này, mặc kệ ta nói cái gì cũng không nghe. Hắn vẫn nói như cũ, lúc này đây mặc kệ là như thế nào ta cũng không buông tay. Gần nửa năm nay, ta đã biết được trong lòng mình muốn gì. Hắn nói, về sau nàng ở nơi nào, ta liền ở nơi đó. Nói không cảm động là gạt người, ta cũng không kịp suy nghĩ gì nhiều, cứ như vậy nhào vào trong lòng hắn, nhưng là lý trí lại vẫn là lựa chọn đậm mật. Nhất thời xúc động, ta chỉ biết là ta đã mang đến nhiều thương tổn cho hắn. Ta không muốn làm tổn thương hắn, mà ta cũng còn có chuyện không thể buông xuống được. Vì thế sáu tháng qua, ta cuối cùng vẫn làm một bộ đậm mật, luôn vô hình mà đẩy mình cách xa hắn. Luôn hy vọng thế nào rồi cũng sẽ có một ngày hắn đột nhiên rời đi. Nhưng là đậm mật cũng không thể diệt được nhiệt tình của hắn, hắn vẫn như cũ canh giữ ở bên cạnh ta, ngày ngày như thế. Hắn bước nhanh đi tới bên cạnh ta, vươn tay ra nâng ta dậy. Ta không có cự tuyệt hắn, nhưng cũng không có mở miệng, chính là mềm mại uống hết bát thuốc. Trầm mặc như vậy đã sớm trở thành thói quen giữa hai chúng ta. “Liễu Lăng, con gà chúng ta nuôi hôm nay đã đẻ trứng rồi, thảo dược chúng ta gieo trồng cũng đã đâm trời ...” mỗi ngày đều trình diễn mảng đối thoại như vậy, hắn không ngừng nói, còn ta chỉ là lẳng lặng nghe. Một đứa con cưng của trời như vậy, một nam nhân từng trí tức đa mưu như vậy, thật sự cam tâm làm người bình thường như thế này sao? Ta ngẩng đầu lên nhìn hắn. Hắn tươi cười rất là sáng lạn, lại có vài phần chói mắt. Cười như vậy, mang theo vô hạn hạnh phúc. “Tiêu, thật sự hạnh phúc sao?” chẳng qua chỉ dám ở trong lòng than thở, nhưng là lại không tự chủ được mà thốt ra. Mà hắn cũng là ôn nhu ôm lấy ta, từ từ nói: “Đúng vậy, Liễu Lăng, ta rất hạnh phúc, lúc này đây, ta rốt cục đã biết, vì sao nàng lại muốn sống ở trên giang hồ đến như vậy. Thì ra cùng người mình yêu, cùng nhau ngồi xem mặt trời mọc, mặt trời lặn, gió cuốn mây trôi thật sự là rất hạnh phúc. Không cần bày mưu tính kế, cũng không cần lúc nào cũng phải phòng bị, tất cả đều cực kỳ thoải mái. Nếu là có thể được lựa chọn cả hai cách, như vậy ta vẫn như cũ sẽ lựa chọn giang sơn, nếu chỉ có thể lựa chọn một cách duy nhất, như vậy ta cũng sẽ không hề lưu luyến mà buông tha cho giang sơn. Đó là hai cuộc sống khác xa nhau. Nhưng chỉ cần có nàng ở bên cạnh ta, cho dù có thể nào đi chăng nữa thì ta cũng rất hạnh phúc.” Hơn một năm nay, không phải là ta không nhìn ra những điều hắn đã làm cho ta, nhưng là ta thật sự có thể nhận sao? Ta có tư cách nhận sao? Ta không biết, vẫn là không biết. Có rất nhiều chuyện cũng không được giải quyết, chẳng qua là bị ta cố ý xem nhẹ mà thôi. Vì thế lúc này đây, đúng là vẫn còn lựa chọn trầm mặc. Hắn dường như đã tạo thành thói quen, cũng không cảm thấy mất mát, chính là lẳng lặng cùng ta. Cả hai cùng trầm mặc một lúc lâu, hắn lại giống như đã hạ quyết tâm, trịnh trọng mở miệng. “Liễu Lăng, trước kia có rất nhiều chuyện ta thật sự là đã giấu diếm nàng, ta cũng đã nghĩ thật lâu rồi, vẫn là quyết định nói cho nàng biết tất cả, đến lúc đó nàng nếu trách ta, ta cũng đành phải chấp nhận.” Rất nhiều chuyện sao? Thật sự đúng là có rất nhiều chuyện. Nhưng là giờ phút này ta lại không muốn nghe. Vừa định mở miệng ngăn cản, hắn lại giống như đoán được tâm tư của ta vậy, nói: “Liễu Lăng, nàng hãy nghe ta nói được không? Nghe cho thật kỹ để hiểu được tất cả.” Mà ta cuối cùng cũng không có ngăn cản. “Liễu Lăng, đoạt quyền tranh lợi, cũng thật sự là vì một câu nói của nàng năm đó, về phương diện khác cũng là do ta muốn nắm trong tay quyền lực lớn nhất, điểm này là ta chưa nói rõ cho nàng biết.” hắn dừng một chút, lại mở miệng nói: “Còn có chuyện của ngũ vương huynh, hoặc có thể nói là chuyện về Vân Tế Du, lúc trước ta cùng hắn đã làm một cuộc trao đổi, hắn giúp ta ngồi lên ghế vương vị, ta giúp nàng đoạt lại Nam Mạch quốc, bao gồm cả cuối cùng phải bắn hắn chết. Tất cả đều nằm trong tính toán của chúng ta. Điểm này ta cũng đã lừa nàng, ta đã sớm biết thân phận của hắn, nhưng không có nói cho nàng biết. Lúc trước thật sự đúng là do ta ích kỷ. Nếu ta sớm nói cho nàng biết, có lẽ tất cả đều không có xảy ra như vậy. Cuối cùng chính là chuyện về Vũ Liên Nhi, một lần kia kỳ thật là ta cố ý làm cho Dạ Khuynh Thành mang nàng ta đi, ta muốn lợi dụng Vũ Liên Nhi giết Dạ Khuynh Thành, cuối cùng Vũ Liên Nhi cũng là do ta phái người giết, bởi vì nàng ta thiếu chút nữa hại chết nàng.” Thì ra nhưng lại là thế này sao? Tất cả những chuyện đã xảy ra, bao gồm cả chuyện ta đoạt lại Nam Mạch, cũng đều đã nằm trong kế hoạch của bọn họ sao? Mặc dù lúc trước không phải là do ta nguyện ý. Chẳng lẽ tất cả thật sự phải xảy ra hay sao? Tuy rằng trong lòng sớm đã đoán ra được, nhưng là thật sự khi chính tai mình nghe thấy, vẫn là có một cảm giác đau lòng. Giờ phút này, ta nghĩ ta đã hiểu được tất cả, hiểu được Dục ca ca vì sao phải để lại một câu như vậy cho ta. Về phần Vũ Liên Nhi, lúc trước ta xác thực cũng đoán được chuyện gì đã xảy ra với nàng ta, nhưng là ta cũng không cần quan tâm đến chuyện nàng ta sống hay chết. “Tiêu, chàng có biết Dục ca ca trước khi chết đã nói gì với ta không?” ta thần nhiên mở miệng, trong lòng có một quyết định. “Nói cái gì?” trong giọng nói của hắn có một chút khản trương. Tầm mắt của ta sâu kín nhìn phía ngoài cửa sổ, lẩm bẩm: “Dục ca ca nói, Liễu Lăng, không cần cùng Cơ

Lưu Tiêu ở cùng một chỗ.” có lẽ từ lúc Dục ca ca cùng hấn làm một cuộc trao đổi, là cũng bởi vì Dục ca ca muốn khảo nghiệm hấn mà thôi. Cơ Lưu Tiêu lựa chọn giấu diếm ta, là vì ta. Cũng là vì ý tưởng chinh phục thiên hạ của hấn. Hấn lựa chọn quyền lực, mà Dục ca ca biết ta hướng tới tự do, cho nên vì tương lai của ta mà Dục ca ca không hối hận để lại một câu di ngôn như thế cho ta sao? Là vì muốn làm cho ta kịp thời quay đầu lại sao? “Nàng vì một câu nói như vậy của hấn, cho nên mới lựa chọn Mị sao?” giọng nói của hấn dĩ nhiên mang theo vài phần tức giận. “Đúng vậy. Bởi vì đó là di ngôn của Dục ca ca.” mặc dù ta cũng không phải thật sự vì một câu di ngôn đó mà liền đưa ra quyết định kia, nhưng là giờ phút này ta lại tình nguyện hấn hiểu lầm. Như vậy hấn sẽ rời đi, như vậy về sau hấn sẽ không tiếp tục bị thương tổn nữa. Một phần hạnh phúc muộn màng này, ta đã không còn có tư cách để nắm bắt lấy. Hấn có tương lai của hấn, huy hoàng sáng lạn, nhưng tuyệt đối không phải là do ta tạo cho hấn. Giờ phút này trên người ta đã mang theo rất nhiều gông xiềng, căn bản không thể đến gần hấn dù nửa bước. Hấn nắm chặt lấy hai vai của ta, hướng ta rống giận “Liễu Lăng, nàng như thế nào lại có thể như vậy. Lúc trước nàng gạt ta nói nàng không thể có con, giờ phút này lại mang thai đứa con của người khác. Ta biết ta lúc trước không nên buông tay, không nên bận tâm về quyền lợi mà mình đã nắm giữ được, nhưng là nàng sao có thể đối xử với ta như thế?” “Đúng vậy, là ta lừa chàng. Bởi vì kiếp này, ta không có khả năng tiếp tục cùng sống bên chàng.” cuối cùng cũng không có nói đến chuyện ta trúng độc triền miên, cũng không nói ra nỗi khổ tâm của mình, chính là tàn nhẫn cười nói như thế. Mặc dù nếu là giờ phút này ta không có mang thai đứa nhỏ của Mị, mặc dù nếu giờ phút này mọi chuyện đều không có xảy ra, nhưng là thân ta trúng độc triền miên, cho nên ta không có tư cách sống cùng với hấn. Duy nhất có thể giải được độc triền miên chính là lộ xuân, cũng đã bị Mị hủy đi, hấn cũng đã hủy diệt sâu triền miên không còn cho nó xuất hiện trên đời này nữa. Mị không có nói cho ta biết, nhưng ta lại biết hấn đã hủy diệt sâu triền miên. Cho nên độc sâu triền miên trên người ta không bao giờ còn có khả năng giải được nữa, cả đời này trừ bỏ Mị ra, ta cũng không bao giờ còn có khả năng cùng một nam nhân khác thành thân, cho nên ta không thể ở lại bên cạnh hấn. “Liễu Lăng, nàng như thế nào lại có thể như vậy?” hấn buông thông hai tay xuống, cuối cùng xoay người rời đi. Ta rốt cục đã đạt được mục đích của mình. Nhưng là đáy lòng lại lan tràn vô hạn bi ai. Thương tổn chính người mình yêu thì ra lại đau lòng như vậy, cơ hồ không thể thở nổi. Lúc này đây, hấn đi rồi nhất định sẽ không quay đầu lại. Lúc này đây, cuộc đời của chúng ta quả nhiên sẽ không còn có giao điểm. Ta ngửa đầu nhìn đỉnh màn, cứ để mặc cho nước mắt rơi đầy cõi lòng ta. Tất cả đều đã kết thúc... Hấn sẽ không bao giờ quanh quẩn ở bên cạnh ta nữa, không bao giờ nữa sẽ lải nhải nói rất nhiều chuyện với ta, không bao giờ nữa sẽ ôn nhu nhìn ta, thật cẩn thận chiếu cố ta... Vốn náo nhiệt ở trong nháy mắt đột nhiên mất đi, chỉ để lại một mảnh vắng lặng. Ta tự giễu nở nụ cười, sau đó một mảnh mờ mịt. Ta không biết ta nằm như vậy đã bao lâu, cho đến khi một bàn tay lạnh lẽo chạm vào mặt của ta, ta mới từ bên trong mờ mịt thanh tỉnh lại. Tròng mắt chậm rãi di động, cuối cùng định ở tại trên người chủ nhân của cánh tay lạnh lẽo kia. Hấn, thế nhưng đã trở lại? Ta như thế nào cũng thật không ngờ tới điều này. Giờ phút này, trên mặt của ta là một mảnh bình tĩnh, nhưng là trong lòng lại nổi sóng mãnh liệt, mang theo vài phần vui sướng, mang theo vài phần bất an, sự phức tạp khó hiểu. Vì cái gì lại trở lại? Ta nhìn hấn, như trước là một mảnh mờ mịt. Cả người hấn hơi ẩm, ngón tay mang theo một chút cảm giác mát lạnh chậm rãi xẹt qua hai má ta, cuối cùng dừng lại ở trên môi ta, nhẹ nhàng lên tiếng. “Liễu Lăng, ta không bỏ xuống được, mặc dù là như vậy, ta cũng không bỏ xuống được.” đáy mắt nhuộm dần một loại bất đắc dĩ nồng đậm. Giờ phút này hấn chặt vật đến cực điểm. Ta cho tới bây giờ chưa từng thấy qua hấn như vậy, cơ hồ là đã đánh mất tất cả sự kiêu ngạo vốn có của hấn. Tâm nhói đau, rất đau. Nhưng là ngàn vạn lời muốn nói lại bị mắc nghẹn tại trong cổ họng, làm thế nào cũng không thể thốt lên lời được, chỉ có lặng yên nhìn hấn. “Chúng ta đều sai lầm, cho nên đều phải nhận trừng phạt. Nhưng đúng là vẫn sẽ có một ngày tất cả mọi chuyện sẽ qua đi, chúng ta lại một lần nữa bắt đầu lại từ đầu, đúng không?” hấn từ từ hỏi. Mà ta vẫn như cũ không có mở miệng. Sẽ có một ngày như vậy sao? Có lẽ chỉ có kiếp sau mà thôi. Cả đời này, ta sợ là không có cơ hội giải được độc triền miên. Đến cuối cùng, hấn đúng là vẫn không có rời đi, chỉ là chúng ta trong lúc đó lại chỉ có thể càng trầm mặc hơn, hấn không bao giờ nữa sẽ cùng nói nhiều chuyện với ta như lúc trước, đại đa số thời gian, chúng ta đều chính là lặng lẽ ngồi bên nhau. nửa tháng sau, trang viên nơi ta ẩn cư được tiếp đón một vị khách, là sư phụ của ta, trưởng lão Vu Y tộc. Lúc trước ta đúng là đã viết một bức thư cho người, ta tính là sau khi sinh đứa nhỏ ra sẽ đi đến Vu y tộc hỏi người một chút chuyện, nhưng là lại không nghĩ rằng người tự mình đến đây. Ta mời người vào trong phòng, mà Cơ Lưu Tiêu cũng tự động lui ra ngoài. Hấn không có nói gì thêm, dường như chúng ta đã quá ăn ý với nhau. Đợi cho bên trong phòng chỉ còn lại có hai người chúng ta, sư phụ mới mở miệng nói: “Nguyệt Nhi, sư phụ lúc này đây tới tìm con là có một việc rất quan trọng muốn nói cho con biết.” “Sư phụ làm sao lại tìm thấy con?” Trong tiềm thức, ta cảm thấy chuyện quan

trọng kia sẽ thay đổi rất nhiều chuyện, nhưng lại không khỏi cảm thấy có vài phần khiếp đảm. “Là lâu chủ của hồng lâu vong vũ nói cho ta biết hành tung của con.” sư phụ lại giống như là rất khẩn cấp muốn nói cho ta biết tất cả mọi chuyện “Nguyệt nhi, chuyện này rất là quan trọng, con hãy lắng nghe cho thật kỹ.” Thì ra là Cẩm Hoàng cho sư phụ biết hành tung của ta sao? Lần đó khi ta cùng Cơ Lưu Tiêu rời đi, cũng chỉ nhấn lại tin bình an cho Cẩm Hoàng, sau đó cũng chưa từng gặp lại nàng. Nàng có thể giới riêng của nàng, có rất nhiều việc chúng ta không thể chen chân vào. Ta cuối cùng cảm thấy Cẩm Hoàng dường như có chút thay đổi, có lẽ là nàng đã gặp được một người quan trọng khác trong cuộc đời của nàng. Hít một hơi thật sâu, ta hỏi: “Sư phụ, là chuyện gì?” “ Muốn đổi mặt tất nhiên vẫn phải đổi mặt, sớm hay muộn thì có khác gì nhau. Sư phụ ngồi xuống đối diện ta, nhìn ta nói: “Nguyệt nhi, trong lịch sử các triều đại vua trước của Nam Mạch quốc sở dĩ đoản mệnh, cũng không phải thật sự là vì lời nguyền rửa kia, mà là một loại độc, một loại độc có thời kỳ ủ bệnh rất dài. Loại độc này không người nào có thể điều tra ra được, mặc dù là sư phụ cũng không thể, chỉ có người hạ độc mới biết được. Các vị quốc quân trong lịch sử những triều đại trước của Nam Mạch quốc, nếu ở trước năm bốn mươi tuổi không có phát sinh chuyện ngoài ý muốn. Như vậy sẽ chết vì loại độc này, ở mặt ngoài thoát nhìn là đột tử, nhưng kỳ thật chẳng qua là do độc phát mà thôi.” Độc sao? Đúng là độc sao? Nếu như là độc, vậy thì người phương nào đã hạ độc? Lại vì sao tất cả các vị quốc quân của các triều đại đều bị hạ độc? Ta nhìn sư phụ, cùng đợi người nói tiếp. Người cũng là hơi hơi thở dài nói: “Nguyệt nhi, con nếu đã đi vào bên trong mật thất đó, như vậy con cũng đã biết chuyện Vu Y tộc lúc trước đã bị phân chia ra làm hai chi rồi.” Ta gật đầu, tỏ vẻ mình đã biết. “Vu Y tộc trước kia từng phụng dưỡng Hiến Viên vương triều, cho nên một chi khác đã mất tích kỳ thật ra chính là đã nhập vào Vân Mặc tộc, mà ta lại thuộc vào chi đó của Vu Y tộc. Năm đó, Vu Y tộc từ một mà lại bị chia ra làm hai phần, đều tự mình làm chủ. Nhưng là đại tiểu thư ở phía bên kia cũng đã phái người đến làm nội ứng trong Vu Y tộc hiện tại, mà kẻ nội ứng kia chính là kẻ đã hạ độc Nam Mạch vương thất. Nguyệt Nhi, ta chính là thế hệ sau phải làm nhiệm vụ đó. Nhưng là con lúc trước vì sai sót đã ngẫu nhiên cứu ta, cho nên những năm gần đây, ta thủy chung đều không hạ thủ được.” Thì ra nhưng lại là như thế này sao? Trên thế gian này quả thật là không có nguyên rửa. Ta có nên cảm thấy may mắn vì năm đó đã cứu người không? “Vậy tại sao lại phải nói cho con biết tất cả?” tất cả, tất cả đều lừa dối ta, ngay cả sư phụ người hiểu ta nhất cũng vậy. “Nguyệt Nhi. Ta đã nghĩ thông suốt rồi, ân oán nhiều năm như vậy cũng sớm nên được làm sáng tỏ. Mà ta cũng sẽ không đem nhiệm vụ này truyền cho người khác.” sư phụ vươn tay xoa xoa đầu ta, hơi hơi thở dài “Người có trách sư phụ không?” “ “Không trách, con còn phải cảm ơn sư phụ vì người đã nói mọi chuyện cho con biết.” tuy rằng là người đã lừa ta, nhưng đúng là vẫn còn không xuống tay với ta, hơn nữa yêu thương của người dành cho ta cũng không phải giả. Trong giọng nói của người có vài phần vui mừng “Cám ơn con, Nguyệt nhi.” “ “Sư phụ đến đây chỉ là nói cho con biết chuyện này thôi sao?” ta thản nhiên hỏi. Người trầm mặc một lúc rồi mới chậm rãi mở miệng nói: “Nguyệt nhi, còn có một việc sư phụ phải nhắc nhở con.” Sư phụ nếu là người thuộc một chi khác của Vu Y tộc, như vậy người chắc hẳn là có liên hệ với Vân Mặc tộc rồi. Thì ra lúc trước thất thải kì thạch đúng là bầy viên chí bảo của Hiến Viên vương triều, khi Hiến Viên vương triều bị phân chia, liền bị quốc quân của Đông Hải quốc mới khai quốc đoạt được. Chỉ tiếc lúc trước ta cũng không biết chuyện này, mới có thể bước một tiến vào bên trong cấm bầy của Dạ Khuynh Thành. “Chuyện gì. Sư phụ?” ” ta cuối cùng cảm thấy chuyện sư phụ sắp sửa nói có liên quan đến Vân Mặc tộc. “Nguyệt nhi, trong tay tộc trưởng Hiến Viên Khuynh Thành của Vân Mặc tộc nắm loại thuốc giải độc này, hẳn nghĩ rằng con cũng đã bị trúng độc như những vị quốc quân triều đại trước. Cho nên...” sư phụ còn chưa nói hết đã bị ta cắt ngang “Sư phụ, điều người nói là thật sao?” Nếu là như thế, ta liền hiểu được Dạ Khuynh Thành lúc trước vì sao khinh địch buông tha cho ta như vậy. Kia căn bản chính là kẻ trúng kế. Hẳn muốn để cho ta tưởng là tất cả những chuyện Mị đã làm đều là do bản thân Mị nguyện ý, thì ra trong tay hẳn còn nắm một lợi thế lớn như vậy. Mị nhất định cũng đã biết mọi chuyện, hẳn nhất định cũng cho rằng ta đã bị trúng loại độc này rồi. Dù sao sau khi hoán đổi máu, thân thể của ta cũng không còn bao giờ nữa là bách độc bất xâm, huống chi loại độc này nhất định cực kỳ hiếm có. Cho nên Dạ Khuynh Thành đã lợi dụng điểm này, thuận lợi kiềm chế Mị. Cho nên hết tất cả cũng không phải là xuất phát từ thiện tình của Mị. Ta chỉ biết, Mị Mị không có khả năng đối với ta như vậy. Nhưng là Dạ Khuynh Thành vì sao lại muốn xóa bỏ đứa nhỏ của ta? Hẳn nếu tính làm cho Mị thay thế hẳn nhất thống thiên hạ, thì tại sao hẳn lại muốn xóa bỏ con nối dõi của Mị? Điểm này, ta thật sự không nghĩ ra được. Hoặc có thể tất cả đều là ý tứ của Mị chăng? Nghĩ thế, ta lại không ngừng mà lắc đầu, Mị không phải là người như vậy. “Là thật.” sư phụ vừa dứt lời, bụng của ta lại đột nhiên quặn đau. “Nguyệt Nhi, con làm sao vậy?” sư phụ tiến lên đỡ ta, đem ta dìu trở về trên giường, lại còn thật cẩn thận bắt mạch cho ta. Đau đớn không ngừng mà lan tràn, khó có thể chống đỡ được. Tâm của ta lại không ngừng trùng xuống, chẳng

lẽ đứa nhỏ xảy ra chuyện? Theo sau lại lập tức phủ nhận ý nghĩ của mình. “Nguyệt Nhi, con...” Sư phụ không khỏi thở dài “Thân mình của con sao lại biến thành như vậy?” “Sư phụ, đứa nhỏ không có việc gì đúng không?” ta chịu đựng đau đớn, gắt gao bắt lấy vạt áo của sư phụ, người từ trong ống tay áo lấy ra một viên thuốc nhét vào trong miệng của ta, lại cúi người đỡ ta nằm xuống giường, sau nói: “Nguyệt Nhi, thân mình con như vậy không nên có thai. Cơ thể của con là thiên hàn, vốn không dễ thụ thai. Mặc dù sau khi thụ thai, cũng không nên giữ lại đứa nhỏ, con mặc dù đã được điều trị tốt, nhưng là nếu con cố ý muốn sinh đứa nhỏ, chỉ sợ đến lúc đó cả hai mẹ con đều bị uy hiếp, hơn nữa sự điều trị trước kia của con cũng sợ là đã uống phí.” Lời nói của sư phụ đánh vào trong lòng của ta. Làm cho ta không hề khỏi giật mình. Thân thể của ta không nên mang thai, không nên a~, không nên... Bây giờ ta cuối cùng cũng hiểu được tất cả. Thì ra đúng là như thế sao? Rốt cục hiểu được lúc trước nghĩ y vì sao muốn nói lại thôi, rốt cục hiểu được Mị vì sao phải làm như vậy, thì ra đều là vì ta sao? Tâm của hắn so với ta còn đau hơn rất nhiều. Tự tay giết chết đứa con mà mình tràn ngập chờ đợi, so với bất luận chuyện gì đều cực kỳ khó khăn hơn rất nhiều. Nếu là như vậy, Mị vì sao cho tới bây giờ không nói cho ta biết? Hắn vì sao lại luôn yên lặng thừa nhận tất cả như vậy? Thì ra từ đầu tới cuối, người đau nhất cũng không phải là ta, mà là hắn. Hắn muốn che dấu ta tất cả mọi chuyện, coi như đứa nhỏ vốn là vô ý biến mất, nhưng cố tình lại bị ta biết được, cho nên mới sẽ như vậy sao? Vốn đau đớn đã được thuốc của sư phụ làm dịu đi, nhưng là tâm lại bắt đầu đau đớn, rất đau... . . . Hắn là từ lúc nào đã phát hiện ra ta có thể cảm nhận được hắn đau lòng ? Hắn từ lúc nào đã học được che dấu đau lòng? Hắn vì ta rốt cuộc còn làm bao nhiêu chuyện nữa? Nếu ta có thể cảm nhận được hắn đau lòng, vậy còn hắn? Hắn có biết được giờ phút này ta đau lòng hay không? Cứ nghĩ rằng mình đã trả nợ được rất nhiều cho hắn, lại phát hiện mình thiếu nợ hắn vĩnh viễn không thể trả được. “Nguyệt Nhi, con nếu đồng ý, ta có thể giúp con đem đứa nhỏ...” Sư phụ dường như là không rõ ta vì sao lại đau lòng như thế, không khỏi mở miệng. Ta đứng dậy, lại một lần nữa bắt lấy ống tay áo sư phụ “Sư phụ, van cầu người, giúp con sinh ra đứa nhỏ, con biết sư phụ nhất định sẽ có biện pháp, đúng không? Sư phụ, van cầu người, con không thể không có đứa nhỏ này.” Đứa nhỏ này là tất cả tâm huyết của chúng ta, ta không thể mất đi nó, ta cũng không thể để cho Mị mất đi nó. Mị nhất định sẽ bởi vì tự tay giết chết đứa con của mình mà thống khổ không thôi, ta không thể làm cho hắn tiếp tục thống khổ nữa. “Nguyệt Nhi, con đây tội gì phải như thế?” sư phụ nhìn ta, thở dài nói. “Sư phụ, van cầu người.” ” giờ phút này, đau đớn vốn đã được xoa dịu lại một lần nữa cuộn tới, ta không khỏi cắn chặt răng, không cho đau đớn bật thành lời. Sư phụ cũng là đỡ ta, nói: “Sư phụ không giúp con cũng không được, con đã động thai khí, đứa nhỏ sợ là muốn sinh non. Bất quá Nguyệt nhi, nếu là có uy hiếp. Sư phụ chỉ có thể giữ lại con.” Ta không ngừng mà lắc đầu “Không cần, sư phụ, cầu người giữ lại đứa nhỏ. Con không thể không có đứa nhỏ.” Ta nghĩ muốn sư phụ cam đoan, nhưng là đau đớn lại càng ngày càng kịch liệt, ta cơ hồ không thể mở miệng nói thêm được từ nào nữa. Sư phụ giúp ta ăn một viên viên thuốc, còn cầm một chiếc khăn mặt nhét vào trong miệng ta, chỉ sợ ta tự cắn lưỡi mình, tiếp theo lại vội vàng đi ra ngoài. Bên trong hoảng hốt, ta dường như nghe thấy tiếng nói chuyện của người cùng Cơ Lưu Tiêu. Nhưng cho dù như thế nào cũng nghe không rõ bọn họ đang nói cái gì. Ngay sau đó, ta lại nghe thấy sư phụ ở bên tai ta không ngừng mà an ủi, bảo ta cố gắng dùng sức. Sư phụ dường như nghĩ đến đứa nhỏ là của ta và Cơ Lưu Tiêu, cho nên bảo hắn giúp ta đỡ đỡ. Mà người ở một bên chỉ đạo hắn phải làm như thế nào. Ta rất muốn giải thích, nhưng là lại không còn sức để nói, chỉ có tiếng rên rỉ liên miên không ngừng, cùng tiếng gào từ trong miệng ta tràn ra. Khí lực dần dần bị xói mòn, ý thức của ta càng ngày càng mơ hồ, ta biết chính mình không được hôn mê, cho nên miễn cưỡng chống đỡ, cơ hồ là dùng hết sức lực còn lại của mình. Giờ phút này, ta chỉ có một tín niệm duy nhất, đó là nhất định phải sinh ra đứa nhỏ, mặc dù có dùng hết khí lực cuối cùng của mình cũng sẽ không tiếc. Rốt cục, một tiếng khóc của trẻ con đột nhiên vang lên, lập tức tràn ngập toàn bộ phòng. Ta hiểu được đứa nhỏ đã bình an sinh ra. Vốn ý chí kiên cường chống đỡ lập tức buông lỏng. Ý thức chậm rãi bị xói mòn, đến cuối cùng là rơi vào bên trong hắc ám. Trước khi hôn mê, ta dường như nghe thấy giọng nói hoảng sợ của Cơ Lưu Tiêu, dường như hắn nói ta chảy thật nhiều máu. Nhưng là ta thật sự rất mệt, mệt không còn có chút khí lực để mở mắt, vì thế liền chỉ có thể ngất đi như vậy. Mặc kệ là như thế nào, đứa nhỏ bình an là tốt rồi . . . Bên trong hỗn độn, một mảnh hắc ám, ta một mình không ngừng quanh quẩn tại một chỗ, tìm không thấy phương hướng. Không có bất luận thân ảnh của một ai, cũng không có bất kỳ thanh âm gì, chỉ có khôn cùng vô tận hắc ám. Ta không biết mình quanh quẩn tại một chỗ trong bao lâu, cũng không biết chính mình rốt cuộc đang ở nơi nào, chỉ cảm thấy cả người đều ngấm đẫm một loại vô lực, còn có loại cảm giác đau đớn nhằn nhặt. Cũng không biết rốt cuộc là đã qua bao lâu, ở bên trong mơ hồ, dường như có người đang khẽ gọi tên ta, một lần lại một lần, quen thuộc mà xa lạ.

Là ai? Từng đoạn trí nhớ ngắn xẹt qua, đột nhiên trong lúc đó ta nhớ lại tất cả. Nhớ lại cuộc nói chuyện của sư phụ với ta, cũng nhớ lại ta đã sinh ra đứa nhỏ. Chậm rãi, thanh âm này càng ngày càng rõ ràng, cơ hồ là dán tại ở bên tai ta nhẹ gọi. Ta cố sức mở mắt ra, một bóng người mơ hồ ở trước mắt của ta lay động, chìm vào trong hắc ám đã lâu, lập tức thấy được ánh sáng, nhưng lại cảm thấy ánh mặt thật sự là chói mắt. Sau một lát, ta mới thích ứng được, cũng chậm rãi thấy rõ được người trước mắt. Đường như chỉ là cách một đêm không gặp thôi, nhưng là người trước mắt lại trở nên vô cùng tiêu tụy, mặt có chút gầy gò, có thể nhìn thấy được râu xanh mọc lởm chởm, lộ ra một chút tang thương. Hắn giờ phút này, một tay nắm lấy tay của ta, một tay chống đầu, mắt hơi hơi nhắm lại, một bộ dáng mỗi một không chịu nổi. Ta chưa bao giờ nhìn thấy bộ dáng cô đơn, tinh thần sa sút của Cơ Lưu Tiêu như thế này, đáy lòng không khỏi nổi lên một trận chua xót. Tay chậm rãi nâng lên, muốn chạm vào mặt hắn. Lại bởi động tác này mà chạm đến tay hắn, hắn giật mình bừng tỉnh, khi nhìn thấy ta, đáy mắt vốn là ảm đạm tức thì dâng lên niềm vui sướng mãnh liệt. Hắn cơ hồ run run nói: “Liễu Lăng, nàng tỉnh rồi sao? Nàng rốt cục tỉnh rồi sao?” “Tay bị hắn gắt gao nắm chặt không thể cử động được, ta chỉ có thể hơi hơi gật đầu “Ừm, ta đã tỉnh.” Giờ khắc này, dường như nói cái gì cũng đều là dư thừa. Hắn cúi người, thật cẩn thận ôm lấy ta, lẩm bẩm: “Liễu Lăng, nàng có biết không, nàng đã hôn mê gần nửa tháng rồi đó, nếu không phải là y thuật của sư phụ nàng inh, nàng sợ rằng sớm...” Câu nói kế tiếp, hắn không nói ra ta cũng hiểu được, nếu không có sư phụ bên cạnh, ta giờ phút này có lẽ đã không còn ở trên nhân thế này nữa rồi. Nửa tháng sao? Ta thế nhưng mê man lâu như vậy sao? Trách không được người trước mắt lại tiêu tụy như thế, hắn chẳng lẽ luôn ở bên cạnh chiếu cố cho ta sao? “Đứa nhỏ đâu?” Đột nhiên nhớ tới đứa nhỏ, ta không khỏi lên tiếng hỏi. Hắn buông lỏng ta ra, trong mắt lơ đãng xẹt qua một tia ảm đạm, chỉ là trong nháy mắt, nhưng lại như cửa vào trong lòng ta, khe đau nhói. Cố ý bỏ qua đáy mắt ảm đạm của hắn, xem nhẹ cảm giác nhói đau trong lòng, ta nhẹ nhàng nói: “Có thể đem đứa nhỏ ôm tới đây không?” Nếu đã quyết định lựa chọn con đường này, thì không nên quay đầu lại. Nếu quay đầu lại, sẽ chỉ càng làm cho ta thêm đau đớn mà thôi. Huống chi, bây giờ ta đã hiểu được tất cả mọi chuyện, ta làm sao có thể bỏ Mị một mình được. Cho nên cuối cùng vẫn là lựa chọn bỏ qua. “Được.” hắn xoay người đi vào phòng kế bên, chỉ chốc lát sau, trên tay liền ôm một đứa nhỏ đi ra. Hắn đem đứa nhỏ đặt vào bên cạnh ta “Là một bé trai, rất khỏe mạnh.” Ta cố gắng nâng cơ thể suy yếu lên, nhìn đứa nhỏ đang ngủ ở bên cạnh ta. Nó ngủ thật sự rất say, trên khuôn mặt nhỏ nhỏ mang theo nụ cười thỏa mãn, cũng không biết là đang mơ thấy mộng đẹp gì đây. Nó rốt cuộc cũng được bình an sinh ra, ít nhất nói như vậy, Mị sẽ không bởi vì tự tay mình giết đi chính đứa con của mình mà thống khổ. Cơ Lưu Tiêu không biết đi ra ngoài từ lúc nào, đã quay trở lại, khi trở về trên tay hắn là một bát cháo, đi tới bên cạnh giường ta “Liễu Lăng, nàng vừa mới tỉnh dậy, không nên gắng sức quá.” Hắn mặc kệ ta có đồng ý hay không, đem đứa nhỏ bế trở về phòng cũ, lại dứt từng thìa cháo cho ta. “Tiêu, thật xin lỗi.” ta sâu kín mở miệng nói. Tay hắn cầm bát không khỏi run lên, nhưng sau đó cũng là bình thần nói: “Đây là do ta chính mình lựa chọn.” “Tiêu, chàng quay trở về Đông Hải quốc đi, ta sẽ mang theo đứa nhỏ quay lại Nam Mạch quốc.” những lời này đã lặp đi lặp lại mấy lần ở trong lòng ta, giờ ta mới có thể nói ra khỏi miệng được. Sau khi biết được âm mưu của Dạ Khuynh Thành, ta khẩn cấp muốn quay về nói rõ mọi chuyện cho Mị biết. Đã trải qua quá nhiều chuyện, ta cũng thiếu nợ hắn rất nhiều, cứ nghĩ rằng mình có thể tìm được một phương pháp vẹn toàn đôi bên, làm cho ai cũng không phải chịu thương tổn, nhưng lại không nghĩ rằng chính mình đã sai, kết quả là ai cũng đều bị thương tổn. Ở trên phương diện tình cảm này, ta quả thật là không am hiểu, nay chỉ sợ rằng cũng chỉ có thể như vậy mà thôi. Cơ Lưu Tiêu lúc trước đã từng không có ta, nhưng hắn vẫn như cũ có thể sống rất tốt, ta nghĩ lúc này đây hắn nhất định cũng làm được như thế. Nhưng Mị nếu không có ta, hắn sẽ mất đi tất cả hy vọng. Cho nên, thật xin lỗi, Tiêu, thật sự rất xin lỗi. Ta ở dưới đáy lòng một lần lại một lần thầm nhủ. Trên mặt hắn vẫn bình thản như cũ, chính là thần nhiên nói: “Hãy nghỉ ngơi một tháng, đến lúc đó nàng muốn đi đâu ta cũng không quản. Chính là ta sẽ không quay về Đông Hải quốc, ta sẽ ở lại chỗ này chờ nàng.” “Ta sẽ không trở về đây nữa.” vì cái gì mà lúc này đây hắn phải cố chấp như thế, rõ ràng hai lần trước hắn đều có thể buông tay, đều có thể sống rất tốt. “Ta đây cũng vẫn chờ.” hắn cũng là gần từng tiếng nói: “Ta đã từng có rất nhiều thứ để quan tâm, cho nên nàng mới luôn nghĩ rằng nếu không có nàng ta vẫn như trước sống rất tốt. Có phải vì thế mà nàng cho rằng ta không có yêu nàng, đúng không? Đúng vậy, lúc trước ta thật sự không quan tâm gì nhiều, ta vẫn làm được vẻ phong lưu tiêu sái, dường như không có nàng cũng không sao cả, nhưng là lúc này đây, ta không có khả năng tiếp tục làm được như thế nữa.” “Ta kinh ngạc nhìn hắn, nghe được hắn sâu kín hỏi: “Liễu Lăng, nếu ta cũng chỉ có một mình nàng, mất đi nàng ta liền mất đi tất cả. Vậy nàng có thể vì ta mà ở lại không?” “Vì sao phải như vậy? Lúc này đây, hắn thật là đã nhìn thấu ta, nhưng lúc trước lựa chọn Mị cũng không phải là chỉ có nguyên nhân này, mà là bị tình thế bức bách. Hắn khi đó vì quyền lực mà rời bỏ

ta, ta khi đó vì trúng triền miên mà không có giải được. Mị khi đó đã trả giá rất nhiều vì ta. Cho nên, ta mới có thể quyết định như vậy. Chính là nay mặc kệ là như thế nào, ta cũng sẽ không quay đầu lại. “Một tháng sau, ta sẽ quay về Nam Mạch quốc.” trầm mặc một lúc lâu, ta cuối cùng cũng nói ra một câu như vậy, đánh nát sự kỳ vọng của hắn, cũng làm đau chính lòng mình. Trên thế gian này. Người ta để ý không nhiều lắm, nhưng là một khi đã để ý, mặc kệ là yêu hay là vì nghĩa, ta đều sẽ đem tất cả sức lực của mình để bảo vệ người đó. Nhưng là, lúc này đây ta lại chỉ có thể lựa chọn làm thương tổn hắn. Đau dài không bằng đau ngắn, ta không muốn hắn vì ta mà thống khổ cả đời. Giữa chúng ta cuối cùng cũng không có khả năng tương giao. Không phải là ta không nhìn ra sự đau đớn trong ánh mắt của hắn, chính là ta lựa chọn bỏ qua, thật sự không thể cứ tiếp tục dây dưa như thế này mãi được. “Ta sẽ ở tại chỗ này chờ nàng, mặc kệ là bao lâu ta cũng sẽ chờ.” hắn lại như trước kiên định nói, làm như không thay đổi lời thề. Ta không có nói thêm gì nữa, mà hắn cũng không mở miệng nữa. Trong lòng cả hai đều đang cân nhắc kỹ lưỡng. Một lúc lâu sau, hắn đứng dậy rời đi, đi được vài bước, lại dừng lại ở trước cửa, thản nhiên nói: “Liều Lăng, sư phụ nàng nói nàng trúng một loại độc tên là triền miên, cả đời này đều không có khả năng trở thành thê tử chân chính của ta phải không? Cho nên nàng mới đẩy ta đi như thế sao?” Sau ta mới biết, sư phụ bởi vì biết ta trúng triền miên, mới hiểu được đứa nhỏ này cũng không phải con của Cơ Lưu Tiêu. “Người hạ độc với nàng là Mị sao?” hắn dừng một chút mới nói: “Nàng thế nhưng không hận hắn sao? Hay là nói...” Hắn cũng không nói hết câu, cũng không đợi câu trả lời của ta, liền rất nhanh rời khỏi phòng, chỉ còn lại có một mình ta chợt giật mình. Mấy ngày sau đó, ta liền vẫn nằm ở trên giường tu dưỡng, cũng may sư phụ đã để lại cho ta toàn dược liệu trân quý, thân thể mới tốt lên rất nhiều. Sư phụ đi rồi, đi ở lúc ta vẫn còn chưa tỉnh lại, nói là muốn ẩn cư nơi núi rừng, không bao giờ quan tâm đến thế sự nữa. Sau khi đã nhìn thấu tất cả, cái gọi là ly biệt cũng chỉ càng làm cho người ta thêm thương cảm mà thôi. Cơ Lưu Tiêu tìm một đại nương lương thiện đến chăm sóc cho đứa nhỏ, chính mình lại không có bước vào phòng của ta nửa bước, nhưng là ta biết là do hắn không biết phải đối mặt với ta như thế nào mà thôi, ta cũng biết đợi cho đến khi ta đã ngủ, hắn đều vụng trộm đến xem ta. Chính là hắn nếu không muốn để cho ta biết, như vậy ta cũng liền làm bộ như không biết. Chúng ta cứ như vậy mà sống bình an qua mười ngày. Hôm nay, ta cũng giống như mấy ngày trước, dưới sự giúp đỡ của đại nương nâng ta tựa vào phía trên nhuyễn tháp cạnh cửa sổ. Đại nương sau khi đã chuẩn bị tốt mọi thứ cho ta liền lui xuống, trong phòng to như vậy liền chỉ còn lại có một mình ta. Ta tựa vào phía trên nhuyễn tháp, cầm lấy một quyển sách y dược chăm chú đọc. Trước kia là vì để tự bảo vệ mình, vì tung hoành giang hồ, ta mới nghiêng về phương diện độc thuật, nay ta chỉ muốn có một cuộc sống yên ổn, cũng nên là học thêm một chút về sách chữa bệnh. Ta bất quá mới chỉ lật được có vài tờ, thì một giọng nói đã đem ta lôi ra khỏi dòng suy nghĩ. “Cung chủ.” Ta không khỏi ngẩng đầu lên, nhìn người trước mắt “Tu La, người như thế nào lại...” Còn chưa nói xong, Tu La liền lập tức quỳ gối ở trước mặt ta. “Cung chủ, cầu người quay về Nam Mạch quốc đi khuyên nhủ tông chủ.” Tông chủ? “Tu La, người trước đứng lên đã. Người kể rõ mọi chuyện cho ta xem nào.” Ta không rõ một người sống nội tâm như Tu La vì sao lại kích động như thế. Tu La đứng dậy, cũng là cung kính nói: “Cung chủ, tông chủ cũng không phải thật sự muốn đối với người như vậy, tông chủ, hắn... . .” “Tu La, người trước nói cho ta biết, tông chủ trong miệng người là ai?” ta cắt ngang lời Tu La. “Mị lúc trước là bị tiên vương đuổi giết, sau đó được người cứu, sau lại lại nhớ tới Tây Việt quốc, âm thầm tiếp nhận tổ chức sát thủ của tiên vương, lấy tên là Nguyệt tông. Tổ chức sát thủ này trừ bỏ tiên vương ra, những người khác của Tây Việt quốc cũng không biết được, mà chuyện ta ám sát Mị, trừ bỏ ta cùng tiên vương cũng không có người biết được, cho nên Mị sau khi vương qua đời, liền trở lại Tây Việt quốc, tiếp nhận tổ chức kia. Sau lại lại thành Chiến Hậu dưới một người mà trên vạn người.” Tu La nhìn ta liếc mắt một cái, mới mở miệng nói: “Mị vốn quay về Tây Việt quốc là vì trả thù, nhưng là trên đường đi lại thay đổi chủ ý, ta nghĩ chuyện này cũng là có quan hệ đến người. Nguyệt tông vốn là một tổ chức ám sát, cũng theo Mị ở trên chiến trường lập được rất nhiều công lao, ta không biết Mị đã dùng phương pháp như thế nào để làm cho bọn họ trung thành và tận tâm với hắn như vậy, ta chỉ biết là bọn họ trừ bỏ mệnh lệnh của Mị, lệnh của ai cũng sẽ không nghe theo.” Ta không rõ Tu La vì sao lại kể ra chuyện này với một người không liên quan như ta, ta chỉ có lẳng lặng chờ đợi câu tiếp theo của hắn. “Mà nay Nguyệt tông cùng ta đều bị hắn sai đến bảo vệ người, hắn cuối cùng dùng quyền tông chủ ra mệnh lệnh muốn chúng ta thề sống chết đi theo người. Thời gian qua, chúng ta đều ẩn mình từ một nơi bí mật gần đây để bảo hộ người, nếu không phải thật sự bất đắc dĩ, ta cũng không hiện thân trước mặt người đâu.” Lời nói của Tu La làm cho ta mạnh giật mình, đáy lòng đột nhiên trong lúc đó hiểu được rất nhiều điều. Lần trước ở Võ thành, đám hắc y nhân đó là các người sao?” lúc trước ta cũng không có nghĩ nhiều, chỉ nghĩ rằng đó là người của Hồng lâu, nhưng là nay nghĩ đến, thật là ta đã quá sơ sót. Tu La gật đầu “Là chúng ta. Mị đã nói qua, trừ phi là đến thời khắc tất yếu, bằng

không chúng ta không được phép hiện thân ở trước mặt người, hấn cũng không muốn cho người biết hấn bảo vệ người.” “Quả nhiên là vậy sao? Ta chỉ biết Mị sẽ không đối xử nhẫn tâm với ta như vậy. Không tự chủ được đứng dậy, ta nhìn Tu La nói: “Nói cho ta biết, đem tất cả mọi chuyện nói cho ta biết.” “Cung chủ, ta nếu lựa chọn hiện thân ở trước mặt người, cũng đã tính sẽ nói tất cả mọi chuyện cho người, ta thật sự không muốn nhìn hấn đem tất cả cực khổ đổ lên mình.” Trong giọng nói của Tu La mang theo vài phần thương tiếc. Tâm của ta cũng vì lời nói của Tu La mà nhói đau. Hấn chậm rãi mở miệng nói: “Đầu tiên phải kể đến cuộc trao đổi của hấn cùng Vân Tế Du. Vân Tế Du đem một nửa binh lực của Tây Việt quốc trao cho hấn, mà hấn đáp ứng Vân Tế Du sẽ giúp người để ý Nam Mạch quốc, sẽ thả người tự do. Hấn cũng không phải thật sự nghĩ muốn binh lực, mà chẳng qua là hấn và Vân Tế Du có cùng một mục đích, đó là hy vọng người được hạnh phúc, hy vọng người vui vẻ. Lâu Sở Ngọc là trách nhiệm người giao phó cho hấn, cho nên sau ba năm, hấn liền đem toàn bộ binh lực của Tây Việt quốc trả lại cho Lâu Sở Ngọc, chính mình chỉ mang theo Nguyệt tông đi tới Nam Mạch quốc. Vân Tế Du có nói qua, người nếu thích hấn, như vậy hấn có thể đem Nam Mạch giao cho Cơ Lưu Tiêu, nhưng người nếu không thích hấn, như vậy hấn nên thả người tự do, để cho người không có vướng bận gì.” Thì ra Dục ca ca trước khi chết đều đã liệu trước tất cả mọi trường hợp. Cùng Cơ Lưu Tiêu trao đổi, cùng Mị trao đổi, bố trí tốt mọi việc đều là vì đường lui của ta. Ta nên cảm tạ dụng tâm không muốn để cho người khác biết của hấn. Nhưng cũng là bởi vì hấn, rất nhiều chuyện đã thay đổi, bởi vì chúng ta đã bỏ lỡ rất nhiều, thậm chí rồi cuộc không thể đuổi trở lại. Chẳng lẽ tất cả mọi chuyện đều phải diễn ra như thế này sao? “Như vậy mọi chuyện hấn làm từ đầu tới cuối đều là cố ý sao? Đầu là vì muốn làm cho ta hận hấn sao? Đầu là muốn ta không còn vướng bận gì để rời đi sao?” chính là hấn chẳng lẽ còn không hiểu sao? Nếu là thật sự có hận, thì cũng không phải trong lòng không còn vướng bận. “Cái bẫy trong ngày người đăng cơ đó là hấn đang thử Cơ Lưu Tiêu, hấn hy vọng Cơ Lưu Tiêu có thể buông tất cả, mang theo người cao chạy xa bay, làm cho người hạnh phúc. Nhưng là Cơ Lưu Tiêu không có làm như hấn mong muốn.” Tu La thần nhiên nhếch khóe môi, mang theo một chút trào phúng “Chính là hấn cũng là có cảm tình với người. Hơn nữa hấn yêu người sâu sắc hơn những người khác, hấn thua là thua ở chỗ trong lòng người không có hấn. Là người thì luôn có tư lợi. Cho nên hấn cũng chính là đang inh một cơ hội.” Rất nhiều chuyện, trong lòng ầm ầm có cảm giác, chính là chưa để ý thật kỹ mà thôi, nay nghe Tu La nói như thế, những khoảng khắc đã qua trong lúc đó lại trở nên rõ ràng minh bạch. Tay khẽ nâng lên, vén nhẹ vài sợi tóc bay loạn theo gió ra phía sau, ta chỉ nghe thấy chính mình sâu kín hỏi: “Cho nên hấn lựa chọn phá hủy lộ xuân sao?” “Tu La ngẩng đầu nhìn về phía ta, khóe miệng mang theo vài phần trào phúng như có như không “Nếu ta không đoán sai, hấn căn bản là không có hủy diệt lộ xuân, hấn cũng không phải là không thật sự còn cách nào khác để đối phó với Dạ Khuynh Thành, hấn chính là để ý đến sự an nguy của người mà thôi. Một lần kia, ta nghe được người cùng sư phụ người nói chuyện, đã biết người cũng không có trúng độc, cho nên ta truyền tin nói cho hấn biết. Cũng nói cho hấn đứa nhỏ vẫn còn. Chính là ta chờ rất lâu, hấn mới gửi lại cho ta một câu, hấn nói hấn biết, hấn bảo ta bảo hộ người cho tốt, cái gì cũng không được nói cho người biết. Hấn cho dù biết rõ người không trúng độc, lại cố tình vẫn để cho Dạ Khuynh Thành khống chế mình, cũng chẳng qua là muốn làm cho Dạ Khuynh Thành sau khi có lợi thế, sẽ không tiếp tục đánh chủ ý lên người nữa, cũng là lợi dụng cơ hội duy nhất lần này, hoàn toàn thả người tự do. Bởi vì một lần kia hấn đã thua cuộc.” Nhớ tới biến hóa trước sau của Mị, trong lòng ta không khỏi rung mình, hơi run run nói: “Hấn rốt cuộc đã đánh cược gì?” “Một lần kia hấn giả vờ hủy đi lộ xuân ở trước mặt người, khi đó là hấn muốn cho người hận hấn, nói như vậy hấn sẽ thả người tự do, mà hấn sẽ vì lời hứa với Vân Tế Du, vì yêu cầu của Dạ Khuynh Thành mà đi tranh đoạt thiên hạ, nếu là không có người, hấn sẽ không thành ra như ngày hôm nay. Nhưng là người cũng không trách hấn, thậm chí còn quyết định ở lại bên cạnh hấn, cho nên đẩy lòng hấn đẩy lên hy vọng. Cho nên duy nhất một lần đó, hấn ích kỷ một lần, cũng đánh cược với chính mình một lần, cược xem mình có thể cho người hạnh phúc hay không.” Tu La trông mắt xẹt qua ta, mang theo vài phần sắc bén, cũng mang theo vài phần thâm oán “Nhưng là hấn đã thua, trong lòng người mãi mãi cất giấu bóng hình của một người khác. Hấn làm sao mà lại không biết người cất giấu ngọc bội Cơ Lưu Tiêu đưa cho người. Hấn chính là làm như không biết mà thôi. Người mỗi lần ngồi yên ở trước cửa sổ lại là đang tưởng niệm đến ai? Người nếu không vui, hấn làm sao có thể trói buộc người được, cho nên hấn nhận thua, tiếp tục kế hoạch ban đầu thả người tự do. Người bị Cơ Vô Nhai mang đi, hấn viết thư báo cho Cơ Lưu Tiêu biết, làm cho hấn hiểu rõ rồi cuộc trong lòng mình để ý đến cái gì nhất. Người nếu thích Cơ Lưu Tiêu, như vậy hấn tất nhiên sẽ thành toàn cho người, hơn nữa sẽ làm như tính bơ, để cho người hoàn toàn không còn gánh nặng, không còn vướng bận, không còn áy náy gì nữa.” Ta đã cho là ta che giấu rất tốt, nhưng là không nghĩ tới hấn vẫn là thấy được. Chính là thật sự không phải giống như hấn đã nghĩ, ta chẳng qua là thật sự rất thích mảnh ngọc bội đó mà thôi,

không có quan hệ gì đến Cơ Lưu Tiêu. Ta là thật sự đã quyết định quên đi hần, ta cho tới bây giờ cũng đều không có cảm thấy là mình không hạnh phúc. Nhưng là không nghĩ tới tất cả dừng ở trong mắt Mị lại sẽ biến thành ý tứ như vậy. Là hần không tự tin? Hay là ta làm không tốt? Vì sao cuối cùng cái gì cũng không chịu nói với ta? Ta lắc đầu. Lẩm bẩm: “Cho nên một lần ở bên trong thư phòng kia, hần là cố ý nói như vậy đúng không?” “Hần vì thân thể của ngươi, nhịn đau quyết định bỏ đi đứa nhỏ của chính mình, hao hết tâm tư. Sau đó lại làm cho ngươi nghe được đoạn đối thoại đó, chỉ vì hần muốn ngươi không còn cảm giác áy náy gì đối với hần, cắt đứt hoàn toàn để thả ngươi tự do.” Tu La gần từng tiếng nói: “Hần cam tâm, nhưng là ta lại không đành lòng, hần làm nhiều chuyện như vậy, nếu là để lại ác danh, hần làm sao chịu nổi được chuyện này? Cho nên lúc này đây ta không muốn làm theo sự căn dặn của hần. Ta chỉ hỏi ngươi một câu, ngươi là vì độc triền miên, mà làm như cái gì cũng chưa từng xảy ra, hay là cùng ta trở về Nam Mạch quốc? Một tháng trước, Nam Mạch quốc cùng Tây Việt quốc đã chính thức khai chiến, Lâu Sở Ngọc vọng ân phụ nghĩa, muốn thôn tóm Nam Mạch quốc. Hơn nữa không biết hần từ đâu nghe được lời tiên đoán tông chủ chính là người sẽ tiêu diệt Tây Việt quốc, cho nên hần tất nhiên sẽ không bỏ qua cho tông chủ. Từ sau khi Vân Tế Du đem một nửa binh lực còn lại trả cho Tây Việt quốc, thì binh lực của Tây Việt quốc mạnh hơn rất nhiều so với Nam Mạch quốc, hơn nữa Lâu Sở Ngọc cũng không biết từ bao giờ đã bồi dưỡng ra một đội tử sĩ có sức mạnh ngang với Nguyệt tông, mặc kệ là như thế nào, tông chủ đều bị vây ở trong yếu thế. Cho nên mời ngươi hạ lệnh, làm cho sát thủ của Nguyệt tông quay trở về Nam Mạch quốc giúp tông chủ.” “Ta và ngươi quay trở về Nam Mạch quốc.” nay ta cho dù có thế nào đi chăng nữa cũng không còn có khả năng bỏ rơi Mị. Tu La vẻ mặt vui mừng nói: “Ít nhất tình của tông chủ cũng không có hoàn toàn uống phi.” Ta biết Tu La là một người đứng ngoài cuộc biết rõ mọi chuyện, cho nên trong thâm tâm của hần nhất định là nghiêng về phía Mị, đương nhiên ta cũng sẽ không trách hần, trên thực tế thật sự là Mị đã làm quá nhiều chuyện cho ta. “Lâu Sở Ngọc sở dĩ biết được lời tiên đoán kia, chỉ sợ là do Dạ Khuynh Thành truyền ra mà thôi. Chỉ có Lâu Sở Ngọc khởi binh, Mị mới có thể phản công, cũng mới có thể gia tốc tiến trình tranh đoạt.” ta thản nhiên nói. Thiếu niên với vẻ mặt quật cường ở trong trí nhớ của ta đã sớm không còn tồn tại nữa, hiện nay lâu Sở Ngọc đã là một vị vua. Hần có lẽ cũng không phải là thật sự tin tưởng lời tiên đoán kia, chính là chỉ dựa vào lời tiên đoán đó để khởi binh mà thôi. Làm một vị vua là phải nhẫn tâm, mà muốn cho chính mình nhẫn tâm thì tất nhiên sẽ bắt đầu từ người mà mình để ý nhất, Mị là ân sư của hần, hần nếu tiêu diệt Mị, như vậy quyết tâm của hần cũng sẽ càng tiến thêm một bước. Nếu người có tài không chịu làm việc ình, như vậy chỉ còn cách tiêu diệt người đó. Đó chính là phong phạm của một đế vương. Ta nghĩ nếu giờ phút này người ở Nam Mạch quốc là ta, hần cũng sẽ không thủ hạ lưu tình. Tình nghĩa lúc trước, hần có lẽ cũng quan tâm một chút, nhưng cuối cùng vẫn là lựa chọn sự nghiệp thống trị thiên hạ. Mặc kệ là như thế nào, chuyện Sở Sở phó thác ta đã hoàn thành, ta cùng hần từ giờ phút này trở đi cũng sẽ trở thành kẻ thù. Hần không còn là vị thiếu niên mà ta muốn một lòng bảo vệ nữa, mà ta cũng sẽ không tiếp tục là vị tỷ tỷ mà hần chưa một lần gọi ra khỏi miệng. “Dạ Khuynh Thành tại sao lại có thể đối với đệ đệ của mình như thế?” Tu La vẻ mặt phẫn hận. “Tu La, trên đời này không có ai đúng ai sai, chỉ là do mọi người có những mối quan tâm khác nhau, người muốn bảo vệ khác nhau mà thôi.” ta nghiêng đầu nhìn phía ngoài cửa sổ, sâu kín nói. Nói khác nhau, không loại trừ cả âm mưu. Đây cũng là cách ăn ở giữa người và người với nhau.

229. Q.4 - Chương 230: Chớp Mắt Một Cái Đã Vạn Năm

“Ta không đồng ý để cho nàng rời đi.” Cơ Lưu Tiêu vọt tiến vào trong phòng, cắt ngang cuộc nói chuyện của ta cùng Tu La “Thân thể của nàng...” Ta tất nhiên cũng biết cơ thể của ta không thích hợp để đi xa, chính là bây giờ không thể đợi thêm được nữa, ta sợ lại một lần nữa sẽ bỏ lỡ cái gì đó. “Tiêu, trở về đi.” ta không biết lần ly biệt này, sẽ có ngày gặp lại nhau không nữa.

Hần tiến lên từng bước, gắt gao nắm chặt lấy tay của ta “Liễu Lăng, ta nói ta không đồng ý để nàng rời đi.” Ta nhẹ nhàng rút tay ra khỏi bàn tay hần, ánh mắt nhìn thẳng vào tròng mắt ánh lên vẻ không thể tin được của hần, chỉ liếc mắt một cái, ta liền quay đầu. Nói với Tu La: “Ngươi chuẩn bị đi, chúng ta lập tức xuất phát.” Đúng vậy, ta đã hạ độc hần, độc từ trên tay của ta. Là do hần bối rối cùng không phòng bị nên ta mới có cơ hội, ta sớm biết rằng hần nhất định sẽ ngăn cản ta rời đi. “Liễu Lăng, nàng mau giải độc cho ta.” Trong ánh mắt của hần ánh lên từng trận lửa giận, trầm giọng nói. Chúng ta trong lúc đó, từ lúc bắt đầu trò chơi săn bắn cho tới bây giờ đã bị hãm quá sâu, sợ rằng lúc trước là không một ai trong chúng ta có thể dự đoán được sẽ có kết cục như hiện nay. Lúc trước là một người huênh hoang kiêu ngạo,

là một người làm theo ý mình, cho tới bây giờ đã không còn là người như trước kia nữa. Nếu nói là thành hay bại, chỉ sợ cả hai chúng ta đều đã bị đánh bại. Tay của ta nhẹ nhàng mà nâng lên, dừng lại thật lâu ở giữa không trung sau đó mới chậm rãi xoa má hấn “Tiêu, bỏ lỡ chính là bỏ lỡ, cũng không phải nói quay đầu lại là được, có người đã đi xa, cuối cùng cho dù có gọi họ cũng không quay lại nữa. Chàng hiểu không?” “ Khi nói những lời này, trong lòng ta thế nhưng lại là một mảnh bình tĩnh, có lẽ là do ta đã hạ quyết tâm, có lẽ là do ta đã bắt buộc bản thân không được suy nghĩ nhiều. Hấn há mồm muốn nói, nhưng cuối cùng lại không có mở miệng. Ta lại một lần nữa nhìn hấn liếc mắt một cái, sau đó xoay người rời đi. Số lần ly biệt đã nhiều lắm. Đến mức nghĩ rằng mình đã sớm chết lặng, nhưng lại không nghĩ được rằng trong lòng vẫn nhói đau, lần từ biệt này sợ sẽ trở thành vĩnh biệt. Ta từ trong phòng ôm theo đứa nhỏ xoay người rời đi. “Liễu Lăng, ta nói rồi, ta sẽ vẫn ở chỗ này chờ nàng.” phía sau truyền đến lời nói sâu kín của hấn. Nhưng là ta đúng là vẫn không có quay đầu lại, cứ như vậy đi ra ngoài trang viên. Tu La đã sớm đem toàn bộ người của Nguyệt tông tụ tập ở một chỗ, vây quanh ở bên ngoài trang viên. Ánh mắt của ta thần nhiên đảo qua bọn họ “Quay trở về Nam Mạch quốc.” Những người đó, ai cũng đều đeo mặt nạ khác nhau, nhưng ta lại có thể nhìn thấy từ ánh mắt của bọn họ lóe lên những tia sáng rọi. Ta nghĩ bọn họ rất sốt ruột muốn quay trở về Nam Mạch quốc. “Tuân mệnh.” hai chữ kia phá lệ rõ ràng, vang vọng cả núi rừng. Ta dần dần ôm đứa nhỏ tiến vào bên trong xe ngựa mà Tu La đã chuẩn bị tốt từ trước đó, nói: “Lên đường.” Hơn nửa năm không tham gia vào bất cứ chuyện gì trên giang hồ, nay vẫn là không thể tránh khỏi một lần nữa bị cuốn vào bên trong vận mệnh. Rất nhiều chuyện có lẽ thật sự không phải trốn tránh là có thể giải quyết được. Trên đường đi, ta từ trong miệng Tu La biết được rất nhiều chuyện, thiên hạ bắt đầu rung chuyển, Tây Việt quốc như hổ rình mồi, thôn tóm một số nước nhỏ xung quanh, lại bắt đầu chống lại Nam Mạch quốc, Đông Hải quốc thay đổi quân chủ, thế cục rung chuyển. Bắc Thương quốc vẫn duy trì thái độ địch không tiến ta không tiến như cũ. Thì ra Cơ Lưu Tiêu thật sự đã đem vương vị truyền lại cho Cơ Lưu Phong, Cơ Lưu Phong cũng không có cự tuyệt, cùng Thủy Bất Nhân về Đông Hải quốc. Lúc này đây hấn quả nhiên là đã hạ quyết tâm sao? Chính là... . . . Đấy lòng hơi hơi buồn bã, nhưng ở mặt ngoài lại vẫn lộ vẻ bình tĩnh, như trước nghe Tu La kể về những chuyện đã phát sinh trong hơn nửa năm qua. Tu La nói cho ta biết, cái lần Hạ Nguyệt Nhiễm đi vào Nam Mạch quốc đó, cũng là bị Mị phái người mang nàng ta trở về Bắc Thương quốc, hấn vốn không phải là người ôn hòa, đối với ai cũng đều là lãnh khốc vô tình, cho nên chuyện như vậy với hấn mà nói cũng không tính là gì cả. Nếu nói về lãnh khốc, ta sợ không ai có thể so được với Mị Năm đó, nếu không phải ta ngẫu nhiên cứu được hấn, thì hôm nay Mị có thể sẽ giết hết người của vương thất Tây Việt hay không? Lại sẽ hay không biến thành Tu la thị huyết? Như vậy gặp lại, có phải hay không sớm đã trúng mục tiêu nhất định? Phần sau, Tu La còn nói rất nhiều, ta cũng rất cuộc không nghe lọt được vào tai một chút nào, có lẽ là vì đi đường vất vả, cho nên thân mình mới chuyển biến tốt hơn một chút đã lại suy yếu. Với thân mình thiên hàn mà lại mang thai, lại trải qua rất nhiều chuyện, tuy đã dùng được liệu trân quý bổ cứu, nhưng sợ rằng cũng không có cách nào làm cho thân thể khôi phục bằng bộ dáng trước kia. Trước kia ta rất sợ chết, nhưng là nay lại cũng không để ý lắm đến chuyện đó. Xe ngựa vào đúng lúc này dừng lại, một giọng nói cung kính cách rèm che truyền đến. “Cung chủ, tông chủ đang ở Minh thành giáp biên giới giữa Nam Mạch quốc cùng Tây Việt quốc, chiến sự phi thường ác liệt.” bọn họ cũng theo Tu La gọi ta là cung chủ. “Chuyển đi Minh thành, cần phải tăng tốc lên.” không biết vì sao, trong lòng ta luôn có một loại cảm giác ần ần bất an không rõ. Người bên ngoài dạ một tiếng, toàn lực lại hướng Minh thành tiến đến. Ta chưa bao giờ từng nhìn thấy Mị ở trên chiến trường, duy nhất một lần nhìn thấy hấn giết người là ở tại cái đêm tuyết rơi lần đó, như vậy thị huyết, giết chóc lại có một vẻ đẹp yêu dã như vậy. Ta chưa bao giờ quên, không thể nào quên cái đêm tuyết rơi đó, không quên sự ấm áp hấn đã cho ta. Cũng sẽ không quên cả hai đã trải qua những chuyện gì. Một lần đó, hấn cười như ánh sáng mặt trời. Ta rất sợ hãi, sợ chính mình không can nổi hấn. Một lần đó, hấn ở bên trong tuyết đêm tìm được ta, như vậy lúc này đây, ta cũng tuyệt đối sẽ không để cho hấn phải chiến đấu hăng hái một mình. Nghĩ đến đây, ta lại không khỏi thúc giục người bên ngoài, vì thế xe ngựa lại đi nhanh như bay. Mặc kệ thân mình khó chịu, mặc kệ đứa nhỏ sợ tới mức khóc lớn, ta vẫn như cũ không cho bọn họ thả chậm tốc độ. “Con ngoan, nương mang con đi gặp phụ thân, sau đó cả nhà ba người chúng ta sẽ sống bên nhau thật hạnh phúc. Phụ thân sẽ đặt cho con một cái tên đẹp, phụ thân sẽ dạy võ công cho con, bảo bối của ta nhất định sẽ trở thành anh hùng đầu đội trời chân đạp đất.” ta gắt gao ôm chặt lấy đứa nhỏ, thì thào khẽ nói. Như xảy ra kỳ tích, đứa nhỏ lại ngừng khóc, mở to một đôi mắt trong suốt nhìn ta. Đầu nói mẩu tử tình thâm, tuy rằng nó chỉ là một đứa nhỏ, nhưng ta nghĩ nó chắc là cảm nhận được nội tâm của ta. Ta thủy chung vẫn chưa đặt tên cho đứa nhỏ, là muốn Mị tự mình đặt tên cho nó. Vốn là ta không nên mang theo đứa nhỏ, nhưng là ta cũng không muốn đem nó giao cho người khác. Ta muốn để cho Mị nhìn thấy nó, cho

hắn biết quyết tâm của ta, làm cho hắn hiểu được ta để ý đến đứa nhỏ này đến mức nào. Cho nên mặc kệ là còn sống hay chết, một nhà ba người chúng ta đều sẽ ở bên nhau. Giờ phút này, ta đang tự xây dựng lên hạnh phúc thuộc về chúng ta, một cuộc sống bình yên, ấm áp. Đáy lòng có một loại đau nhẹ, nhưng cũng là tràn ngập vui sướng, ta nghĩ loại cảm giác này có lẽ cũng có thể được gọi là thích đi. Đối với Dục ca ca, đó là lần đầu tiên rung động, đơn thuần mà không có một chút dè phòng. Đối với Tiêu, đó là kim lòng không được, là một loại trầm luân không thể thoát ra được, mà đối với Mị, lại là một loại vướng bận ở tận sâu trong đáy lòng, lúc đó bởi vì cất giấu quá sâu mà không có nhận ra, giờ phút này cũng hiểu được loại vướng bận này là chuyện cả đời. Ta xâm nhập vào bên trong thế giới của hắn, đồng thời cũng làm cho hắn đi vào bên trong thế giới của ta. Đây có lẽ không phải yêu, nhưng là lại còn hơn cả yêu, hòa tan vào tận xương tủy, cuối cùng không thể dứt bỏ được. Người ta yêu thật sự là Cơ Lưu Tiêu, nhưng là nếu có cho ta lựa chọn lại một lần nữa, có lẽ ta vẫn sẽ lựa chọn Mị. Có lẽ chúng ta từ lúc bắt đầu hoán đổi máu kia, dĩ nhiên đã trở thành một người, cảm thụ được sự đau lòng của đối phương, huyết mạch tương liên. Kỳ thật có nhiều lúc, ta cũng không biết loại cảm tình này có phải là yêu hay không. Cảm tình của con người rất kỳ quái, lại không có mắt nhìn sáng tỏ, cho nên có đôi khi ngay cả chính mình cũng đều không thể in một câu trả lời thuyết phục được. Hơn nữa trên chuyện tình cảm cũng không phải mình muốn không chế là có thể không chế được, nó là một thứ vô hình, nhưng lại là chúa tể hỉ nộ ái ố của một người. Mười ngày mười đêm, đi liên tục không ngừng nghỉ, rốt cục cũng đến Minh thành. Ta không để ý đến thân thể suy yếu của mình, vội vàng xuống xe ngựa, nhưng là nghênh đón ta cũng chỉ là một thành trống trải, hắn cũng không có ở trong này. Ta túm lấy vạt áo của một binh lính thủ thành, vội vàng hỏi: “Vương của các người đâu? Hắn đang ở nơi nào?” Binh lính kia cảm thấy kỳ quái nhìn ta liếc mắt một cái, nhưng đúng là vẫn còn trả lời câu hỏi của ta “Phong Vân cốc, hôm nay là ngày đại chiến của Vương cùng quân Tây Việt.” Ta cũng không cố hỏi thêm gì nữa từ tên binh lính ánh mắt lộ vẻ kỳ quái đó, mà nói với người của Nguyệt tông đang ẩn mình gần đây: “Lập tức đi Phong Vân cốc.” ta không biết vì sao trong lòng mình lại có cảm giác bất an khó hiểu như thế này. Loại cảm giác này cứ quẩn quanh ở trong lòng ta, xua đi không được. Lại một lần nữa chạy tới Phong Vân cốc, người của Nguyệt tông mở đường, rốt cục xa xa nhìn thấy Mị, không biết là hắn đang cùng Lâu Sở Ngọc nói gì đó. Ta vừa định mở miệng gọi hắn, lại trơ mắt nhìn thấy Lâu Sở Ngọc đâm kiếm vào hắn, một kiếm xuyên tim. Che miệng lại, ta không dám tin nhìn một màn trước mắt. Ngay sau đó, ta mới gào thét lên tiếng, tràn ngập tuyệt vọng. “Không được... . . Mị Mị... . . Không được... . .” Vì sao vẫn là chậm một bước như vậy, chỉ còn cách hắn có vài chục bước chân nữa thôi, tại sao lại làm cho ta nhìn thấy tình cảnh như vậy. Đứa nhỏ ở trong lòng dường như cũng cảm nhận được cái gì đó, oa một tiếng khóc toáng lên, nhập vào tiếng kêu gào hỗn loạn của ta vang vọng khắp sơn cốc. Vì cái gì? Rốt cuộc là vì cái gì? Mị đã nói gì với Lâu Sở Ngọc? Nếu không phải là hắn cam tâm tình nguyện, Lâu Sở Ngọc thật sự có thể giết được hắn sao? Ta không tin, không tin hắn nhẫn tâm như vậy, muốn ta chính mắt thấy tất cả những chuyện này, lại bất lực không làm được gì. Điên cuồng mà xuống xe ngựa, chạy về phía hắn, binh lính hai bên giống như bị kinh động dạt sang hai bên, chỉ có một mình ta, không ngừng mà chạy băng băng. Chỉ là khoảng cách có mấy chục bước thôi, vì sao giờ phút này lại dài như vậy, chạy như thế nào cũng không đến nơi. Một đường nghiêng ngả lảo đảo, rốt cục cũng chạy được tới trước người hắn, trừng mắt nhìn Lâu Sở Ngọc liếc mắt một cái, sau đó liền ngồi xuống đỡ Mị đã té nằm trên mặt đất. Giờ khắc này, ta cũng là tinh tường hiểu được, hắn đã làm một cuộc trao đổi gì đó với Lâu Sở Ngọc, bằng không, quân đội của Tây Việt quốc không có khả năng thờ ơ như vậy, nhất định sẽ nhân cơ hội một lưới bắt hết. Lòng cực đau, rất loạn, nhưng ta lại liều mạng chịu đựng không rơi nước mắt, chính là không ngừng thì thào mà nói “Mị Mị, người, tên gốc này. Người đúng là tên đại gốc, ta đều đã biết hết tất cả mọi chuyện rồi.” Hắn vươn tay muốn chạm vào hai má của ta, lại ở giữa không trung suy sụp buông thông xuống, theo sau lại là thản nhiên nói: “Nàng... Không nên trở về.” “Chàng không có quyền quyết định tất cả, ta là muốn trở về, ta là muốn sống bên cạnh chàng, vĩnh viễn sống cùng nhau.” ta đem đứa nhỏ ôm tới trước mắt hắn, nói: “Một nhà ba người chúng ta, vĩnh viễn sống cùng nhau.” Ánh mắt của hắn nhìn thẳng về phía đứa nhỏ, trông mắt ánh lên vẻ ngạc nhiên xen lẫn vui mừng “Liễu Lăng, này là của chúng ta... Đứa nhỏ sao?” “Ừm, là con của chúng ta. Ta còn chưa đặt tên cho nó, chàng đặt tên cho nó được không?” ta từ từ mở miệng, làm như đang ở trong giấc mộng đẹp “Chúng ta sẽ rất hạnh phúc, đúng không?” “Hạnh phúc sao?” hắn không ngừng mà ho khan. Khóe miệng có một dòng máu đỏ tươi chảy xuống, nhìn thấy mà ghê người. Ta sợ hãi ôm chặt lấy hắn, không ngừng mà lắc đầu “Mị Mị, đừng nói nữa nói, ta mang chàng đi tìm đại phu.” “ “Liễu Lăng, vô dụng.” Hắn lại chính là thản nhiên nói. “Mị Mị, ta không cho chàng chết, chàng nếu chết, ta sẽ đem chàng quên triệt để.” ta sợ hãi, ta nói năng lộn xộn hô to. Hắn cũng là nở nụ cười, mang theo thê lương tuyệt mỹ “Quên đi mới tốt.” Tay hắn duỗi lên, ta cầm lấy tay hắn, có cái gì đó

rơi vào trong lòng bàn tay ta, nhưng sau đó tay hắn cũng là rơi xuống, cả thân mình cũng buông thõng. “Mị Mị...” Ta nhẹ nhàng mà gọi, nhưng là hắn rốt cuộc cũng không còn mở miệng được nữa. Ta cho tới bây giờ không nghĩ tới chỉ đến chậm một khắc, dĩ nhiên đã thành sinh ly tử biệt, vì sao ta không nhanh lên một chút, vì sao hắn không đợi ta thêm một chút nữa? Ta cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới, một câu cuối cùng hắn để lại cho ta nhưng lại là như thế này, quên mới tốt. Hắn cuối cùng chưa đặt tên cho đứa nhỏ, cũng cuối cùng ngay cả một câu xuất phát từ đáy lòng cũng chưa kịp nói ra với ta. Mặc dù là một khắc cuối cùng, cuối cùng cũng lại rời bỏ đi như thế..... Xòe lòng bàn tay ra, vết sẹo kia nhìn vẫn thấy ghê người như cũ, giờ phút này lại cảm thấy đau đớn. Trong lòng bàn tay là vật hắn đã để lại cho ta, chính là Lộ xuân. Đúng như lời Tu La đã nói, Lộ xuân thật sự không có bị hủy diệt. “Mị Mị... Vì cái gì?” vì cái gì khi ở trong lòng ta tràn đầy chờ đợi trở về, nhưng chờ đợi ta lại là kết cục như thế này? Vì cái gì? Ấn nhẫn một lúc lâu nước mắt rốt cục cũng chảy xuống, chảy đến môi, đầu lưỡi cảm thấy chua chát nhàn nhạt. Giờ khắc này, tâm lại giống như là thiếu đi một thứ gì đó, buồn bã và mất mát. Mặc dù là lần đối mặt với cái chết của Dục ca ca, ta cũng không có loại cảm giác này. Vì cái gì? Vì cái gì? Ta một lần lại một lần chất vấn bản thân, một lần lại một lần chất vấn trời cao, nhưng là không có người nào trả lời cho ta biết. Đứa nhỏ ở trong lòng khóc càng thêm lớn tiếng, làm như biết mình đã mất đi thân nhân vậy. Mặc dù đến cuối cùng, hắn cái gì cũng không nói, liền như vậy kiên quyết rời đi. Ta lung la lung lay đứng lên, oán hận nhìn vị thiếu niên xa lạ ở trước mắt, chất vấn nói: “Vì cái gì? Lâu Sở Ngọc, rốt cuộc là vì cái gì? Nếu là không có hắn, tuyệt đối sẽ không có người ngày hôm nay, người như thế nào lại có thể như vậy?” Như thế nào lại có thể ở trong mắt ta đoạt đi sinh mệnh của hắn như vậy, như thế nào có thể làm cho ta hối hận như thế này? Thiếu niên trước mắt lại chính là thản nhiên nói: “Nếu không phải chính hắn một lòng muốn chết, ta cũng không có khả năng giết hắn. Tỷ tỷ, hắn không muốn lại làm cho người có thêm vướng bận gì, hắn cho người hoàn toàn được tự do. Một khắc cuối cùng đó, ta từ đáy lòng hắn đọc được tất cả những điều đó. Tỷ tỷ, hắn vì hạnh phúc của người, cho nên đã lựa chọn như thế. Vì vậy người cũng nên buông tất cả, không cần chấp nhất bất kỳ cái gì nữa. Người nếu là muốn báo thù, có thể, nhưng ta cũng sẽ không nung tay. Ta tuy đã đáp ứng hắn không gây phiền toái cho người, bảo vệ người chu toàn, nhưng cũng không có nghĩa là để mặc người muốn làm gì thì làm.” Ta không muốn nghe... Ta cái gì cũng không muốn nghe... Ta vươn tay tát Lâu Sở Ngọc một cái, hắn không có tránh, để mặc ta tùy ý đánh. “Tỷ tỷ, người có ân cứu mạng đối với ta, Sở Ngọc ghi nhớ trong lòng, cái tát này là ta trả nợ cho người.” hắn gần từng tiếng nói: “Rời đi đi. Mang theo tâm nguyện của hắn rời đi, hãy sống một cuộc sống mà người muốn. “Đáy lòng hiểu được những lời Lâu Sở Ngọc nói đều là sự thật, nhưng là lại không muốn tiếp thu, không muốn chấp nhận Mị lại một lần nữa chính mình quyết định tất cả, không để lại cho ta một cơ hội nói rõ tất cả mọi chuyện. Ta không biết một khắc cuối cùng đó, hắn có cảm thấy hối hận không? Hối hận không có chờ ta đến? Hối hận đã làm ra một quyết định như vậy? Ta biết hắn hẳn là có thể hiểu được, có thể từ trong mắt ta hiểu được tất cả. Nhưng là bây giờ, có nói nữa cũng vô dụng, mặc kệ là hối hận hay không hối hận cũng thế, cũng không còn ý nghĩa gì nữa. “Lâu Sở Ngọc, người thiếu nợ chúng ta, vĩnh viễn cũng không trả được.” mặc dù là như vậy, ta cũng không chấp nhận, không thể chấp nhận tất cả chờ đợi nhưng lại ở trong phút chốc tan thành từng mảnh nhỏ. Trời cao dường như lại một lần nữa muốn trêu đùa ta. Mà lúc này đây, ngay cả một tia cơ hội cuối cùng cũng đều không có cho ta. Lại một lần nữa ngồi xổm xuống đất, ta vỗ về hai má Mị, sâu kín nói: “Mị Mị, chàng thật ích kỷ, liền như vậy bỏ lại ta, chàng thật sự cảm thấy chàng làm như vậy là đã hoàn toàn thả tự do cho ta, không cho ta tiếp tục có vướng bận gì sao? Người nghĩ rằng ta ở bên cạnh chàng là vì ta cảm thấy áy náy với chàng sao? Chàng làm như vậy, không phải là đã thả ta tự do, mà là muốn giam cầm ta cả đời. Chàng rốt cuộc hiểu hay không? Hay là chàng căn bản cố ý làm như vậy, chàng đang trả thù ta phải không?” ta lắc mạnh thân hình hắn, không cam lòng nói: “Chàng đứng lên, Mị Mị. Chàng đứng lên cho ta, ta còn có rất nhiều chuyện chưa nói với chàng, ta còn có rất nhiều chuyện chưa làm. Chàng đứng lên cho ta, ta không cho phép chàng rời đi, chàng không thể rời đi... Mị Mị... Chàng đứng lên... Ta không tin... Chàng như thế nào có thể... Như thế nào có thể chỉ để lại cho ta một câu như vậy?” Có người tiến lên kéo ta, nhưng thể xác và tinh thần của ta đã sớm mệt mỏi rồi, lập tức ngất đi. Đến cuối cùng, ta thủy chung không thể chấp nhận được chuyện này. Vì cái gì... nhưng vì cái gì lại thành ra như thế này? Ta không biết là ta đã hôn mê bao lâu, ta chỉ biết là khi ta tỉnh lại ta đã ở bên trong một căn phòng mộc mạc, đứng ở một bên là Dạ Khuynh Thành. “Mị Mị đâu? Nói cho ta biết Mị Mị ở nơi nào?” ta cũng không thêm quản người trước mắt rốt cuộc là ai, chỉ biết là gắt gao bắt lấy vạt áo hắn hỏi. Dạ Khuynh Thành cũng là vươn tay xoa xoa đầu ta, ôn nhu nói: “Nha đầu, ta không nghĩ tới hắn lại vì người mà làm như thế.” Một câu nha đầu, làm cho ta bừng tỉnh, ta không khỏi buông lỏng vạt áo của hắn ra, lẩm bẩm nói: “Người đi đi, ta không bao giờ muốn nhìn thấy mặt người nữa. Là người, chính là vì người nên Mị mới

có thể biến thành như vậy ...” “Liều Lăng, ta nói rồi Mị là Phá quân tinh, theo lý là nên chinh phục thiên hạ, nhưng là người cũng là kiếp số của hần, hần cuối cùng cũng không thể vượt qua một kiếp này, ta nghĩ ta rốt cục đã hiểu được, hạn kiếp này chính là tình kiếp.” Dạ Khuynh Thành lại như trước dùng giọng nói ôn hòa ngàn năm không thay đổi của hần nói ra tất cả. Tình kiếp sao? Có lẽ là vậy đi, nếu không có ta, Mị làm sao có khả năng đem Dạ Khuynh Thành đặt ở đáy mắt, làm sao sẽ biến thành như vậy? Là ta, đều là ta... Là ta hại hần. “Người tới nơi này làm gì? Người còn muốn làm cái gì sao?” ta đột nhiên nghĩ tới cái gì, đề phòng nhìn Dạ Khuynh Thành. Đáy mắt hần nổi lên một chút ảm đạm, ngay sau đó lại khôi phục như bình thường, thần nhiên nói: ” Đứa nhỏ của người cùng Mị, chính là truyền nhân duy nhất của Hiên Viên vương triều, ta muốn mang nó đi.” “Người đúng là một kẻ điên...” Vì sao đã đi đến nước này rồi mà hần vẫn còn muốn khăng khăng một mực như thế? Ta sao có khả năng để cho hần mang con của chúng ta đi, sao có khả năng chứ? Hần điên rồi, vì không có khả năng thực hiện thần thoại kia nên đã trở nên điên rồi. “Tu La... Tu La...” Ta không ngừng mà kêu to “Người ở đâu?” “ Tu La từ bên ngoài vọt tiến vào “Cung chủ, làm sao vậy?” “ “Đứa nhỏ đâu? Đứa nhỏ ở chỗ nào?” Ta quyết không để cho con của chúng ta giẫm lên vết xe đổ. “Cung chủ, người bình tĩnh một chút, đứa nhỏ không có việc gì.” Tu La vội vàng an ủi ta “Cung chủ yên tâm, ta cùng Nguyệt tông sẽ thề sống chết bảo hộ cung chủ cùng tiểu tông chủ.” “ Nghe xong câu nói của Tu La, ta cũng bình tĩnh hơn một chút, cũng là chỉ vào Dạ Khuynh Thành nói: “Đuổi hần đi đi, ta không bao giờ muốn nhìn thấy người này nữa, hần nếu vẫn còn có ý niệm gây bất lợi cho đứa nhỏ ở trong đầu, Tu La người hãy giúp ta giết hần.” Lần đầu tiên, ta thật sự muốn một người biến mất, hoàn toàn biến mất ở trước mặt của ta. Tu La lên tiếng trả lời, đem Dạ Khuynh Thành mời ra bên ngoài. “Nha đầu.” Dạ Khuynh Thành mở miệng, muốn tiếp tục nói gì đó, ta cũng là không ngẩng đầu lên, âm thanh lạnh lùng nói: “Cút...” Ta bây giờ không bao giờ muốn nhìn thấy hần nữa, nhìn đến dung nhan vạn phần quen thuộc này. Vì sao Mị lại phải chịu nhiều đau khổ như vậy, còn muốn rời đi như thế? Hần chẳng lẽ là thật sự đã chán ghét cái thế giới lãnh khốc này, không muốn ở lại lâu thêm một giây nữa hay sao? Tu La cuối cùng cũng đuổi Dạ Khuynh Thành đi, còn lại một mình ta thanh tĩnh. Ta lại ngơ ngác nhìn đỉnh màn hơi hơi thất thần, không tin mọi chuyện đều là sự thật. Không biết là đã qua bao lâu, Tu La lại một lần nữa xuất hiện ở tại trước mặt ta “Cung chủ, chúng ta hiện tại phải làm gì bây giờ? Báo thù cho tông chủ? Hay là...” “Tu La, chúng ta đi thôi, ai muốn thiên hạ này thì cứ mặc kệ họ, chỉ cần hần có thể làm hoàng đế tốt là được.” Ta trầm mặc lúc lâu, cuối cùng thốt ra một câu như vậy. “Nhưng là cung chủ... . . .” Tu La há mồm còn muốn nói gì đó. Ta cũng là sâu kín nói: “Tu La, kỳ thật người cũng nên hiểu được, Mị làm nhiều chuyện như vậy là vì cái gì, nếu ta tiếp tục báo thù, chẳng phải mọi việc hần đã làm đều là uống phí hay sao?” Tu La dừng một lát, mới cung kính nói: “Cung chủ nói phải. Tu La nghe theo cung chủ. Tu La cùng tất cả thành viên của Nguyệt tông sẽ thề sống chết bảo hộ cung chủ cùng tiểu tông chủ.” “Tu La, người nói xem đứa nhỏ về sau gọi là Mị Thành có được không? Thu Mị Thành.” Đây là tên thật của Mị, về sau liền để lại cho con của chúng ta vậy, về phần Hiên Viên gì đó, ta quả quyết sẽ không để cho đứa nhỏ bị dính vào, ta nghĩ Mị cũng nhất định là không muốn, bởi vì đó là một cái gông xiềng, sẽ làm cho người ta không thở nổi. “Được. Thu Mị Thành.” Tu La hiếm khi thần nhiên cười nói. Ta biết đối với chuyện của Mị, Tu La còn biết nhiều hơn so với cả ta, cho nên hần cũng sẽ hiểu được ý nghĩa ta lấy tên này đặt cho đứa nhỏ. Chuẩn bị tốt tất cả, ta lại gặp lại Lâu Sở Ngọc một lần nữa. Ta chính thức đem Nam Mạch quốc giao cho hần, bắt hần đáp ứng không làm thương tổn đến bất kỳ một quan viên nào của Nam Mạch quốc, ngày khác hần nếu thật sự có thể chinh phục được thiên hạ, cũng không được khinh thị bọn họ. Tại trong mắt những người thề sống chết đi theo Thu gia, có lẽ ta cuối cùng cũng không phải một quân vương tốt, lại có thể cho hết tất cả dễ dàng như thế. Nhưng là đã trải qua nhiều chuyện như vậy, ta cũng thật sự không thể lại tiếp tục mang theo trên mình cái trọng trách này được nữa, có lẽ Lâu Sở Ngọc thật sự thích hợp là một đế vương hơn ta. Nay ta cũng chỉ muốn cùng Mị Thành sống một cuộc sống thật tốt. Trước khi đi, Lâu Sở Ngọc lại một lần nữa gọi ta một tiếng tỷ tỷ. Ta biết một tiếng tỷ tỷ này là xuất phát từ thiệt tình của hần, là một tiếng mà nhiều năm trước kia hần đã muốn thốt ra khỏi miệng. Ta không có quay đầu lại, chỉ là thần nhiên ừm một tiếng. Ta có thể lý giải đã tâm muốn xưng bá thiên hạ của hần, nhưng không cách nào có thể quên được chuyện hần đã giết Mị. Tuy rằng hiểu được có rất nhiều nguyên nhân tạo thành, lại vẫn là không muốn tha thứ cho hần, ta cuối cùng nghĩ nếu hần chậm thêm một nửa bước nữa, thì có lẽ tất cả đã có cơ hội văn hồi. Ta sẽ nói cho Mị biết tất cả suy nghĩ của ta, ta cũng sẽ nói cho hần biết quyết tâm của ta, như vậy hần sẽ không có ý tưởng như thế, cũng sẽ không hoàn toàn rời khỏi thế giới của ta. Cho nên, ta vẫn là không thể tha thứ cho Lâu Sở Ngọc. Con người có lẽ đợi đến lúc đã mất đi mới hiểu rõ được mọi chuyện, nhưng là thường thường cũng là đã quá muộn Rồi khỏi Nam Mạch quốc, ta quyết định đi tới vùng cực nam, ta muốn đi xem ánh sáng lấp lánh mỹ lệ của nơi đó. Đó là ước định lúc trước của ta

cùng Mị, lúc trước không có thực hiện được. Giờ phút này lại chỉ còn có một mình ta đi hoàn thành. Đáy lòng không khỏi nổi lên một trận thê lương. Ta cũng không có quên, có một người đã nói sẽ vẫn ở lại nơi đó chờ ta, nhưng là giờ phút này ta mặc dù đã giải được triền miên, lại vẫn như cũ không thể trở lại bên cạnh hắn. Có lẽ về sau sẽ quên được, nhưng ít ra giờ phút này là không thể. Chính là ta không nghĩ tới là khi chúng ta ra khỏi Nam Mạch quốc liền nhìn thấy hắn, vẫn là một mỹ nam tử như cũ. Hắn ngồi ở trên ngựa, vươn tay về phía ta, trong giọng nói tràn ngập mong đợi “Liễu Lăng. Theo ta đi được không? Ta sẽ chiều cổ nàng, cũng sẽ chiều cổ đứa nhỏ, ta sẽ đối đãi với nó như là đứa con chính mình thân sinh ra. Ta không cần biết nàng bị trúng triền miên hay không, ta chỉ muốn nàng ở bên cạnh ta là điều tuyệt vời nhất.” Ánh mắt như vậy, chờ đợi như vậy, làm cho tâm của ta vốn đang là bi thương cảm thấy ấm áp, nhưng là sự ấm áp kia quá ít, trong phút chốc lại bị bi thương che giấu. Ta lắc đầu. Nhẹ nhàng mà nói: “Tiêu, ta nói rồi, chúng ta đã bỏ lỡ.” Gió chợt nổi lên, thổi tung mái tóc xòa tự nhiên chưa được búi lên của hắn, ta thấy không rõ vẻ mặt của hắn, chỉ nghe thấy hắn sâu kín nói: “Liễu Lăng, mặc kệ là bao lâu, ta đều chờ nàng trở về.” Ta thản nhiên nói: “Ta nếu là vĩnh viễn không trở lại thì sao?” “ “Ta đây sẽ chờ nàng cả đời.” thanh âm réo rắt mà mang theo vài phần thản nhiên hòa quyện trong gió, hắn giống như là đang nói lời rất ư là bình thường, hắn tựa hồ vẫn là hắn lần đầu tiên ta gặp. Ta không có nói cái gì nữa, chính là nói với Tu La đang đóng giả là xa phu: “Đi thôi.” Lúc này đây, ta là thật sự hiểu được hắn quyết tâm, cũng biết cho dù ta có nói cái gì cũng là vô dụng. Chính là giờ phút này ta thật sự không thể nói lời cam đoan, ta không biết đời này chúng ta còn có một ngày gặp lại nhau nữa hay không, không biết rằng sau khi xảy ra nhiều chuyện như vậy, mình có quyết tâm vượt qua được hay không. Ta thật sự không biết, cho nên không thể cho hắn đáp án, cũng vô pháp cho hắn hứa hẹn. Xe ngựa càng đi càng xa, mà hắn cũng không có tiếp tục đuổi theo. Nhưng ta biết hắn vẫn đang ở nơi nào đó, nhìn ta chậm rãi rời đi. Có một số việc bỏ lỡ chính là bỏ lỡ, mà chúng ta trong lúc đó thì sao? Đáy lòng của ta không có một đáp án chính xác. Bốn phía thật yên tĩnh, chỉ có gió thổi phất qua màn sương nhĩ. Trong lòng Mị Thành ngữ thật sự ngọt ngào, có lẽ là đang mơ một giấc mơ đẹp. Tất cả, tất cả tựa hồ đều rất hoàn mỹ, đáng tiếc duy độc bên người thiếu mất một người.

230. Q.4 - Chương 231: Nhiều Năm Về Sau

Đoạn ngắn nhất: về tình yêu. Sáng sớm ở trong núi, mang theo vài phần trong lành mát mẻ, hàng cây xanh ngắt đứng đưa theo từng trận gió thổi, trong một tòa trang viên ngự trên sườn núi, hẻo lánh mà yên tĩnh, mang theo một phần bình thản sau khi vừa trải qua tang thương. Trong viện, nam tử mặc quần áo hồng y tựa vào dưới tàng cây, ngửa đầu nhìn phía chân trời, lại không biết là đang suy nghĩ cái gì. Vốn là một mỹ nam cực kỳ huênh hoang, tuấn mỹ phong lưu, không nên ở ẩn tại nơi vùng núi hẻo lánh này, nhưng bây giờ trên gương mặt tuấn mỹ kia giờ phút này cũng là mang theo vài phần hồ hững thản nhiên của một người khi đã nhìn thấu sự đời, khóe môi khẽ nhếch lên tạo thành một nụ cười, ánh mắt cũng là sâu thẳm mà mờ ảo.

Hắn đang tưởng niệm đến một người, một người không biết hiện giờ đang ở phương nào. Gần năm năm thời gian, hắn chỉ có thể một lần lại một lần tìm kiếm dung nhan, giọng nói, dáng điệu và vẻ mặt nụ cười của nàng ở khắp chốn, hắn sợ, nếu cứ tiếp tục như vậy nữa hắn chỉ sợ người ở phương xa kia sẽ quên mất hắn, cho nên hắn cố ý mặc hồng y. Bởi vì hắn biết mặc dù đã quên dung mạo, đã quên thanh âm, lại vĩnh viễn sẽ không quên được màu sắc mà cả hai người cùng cực kỳ yêu, huênh hoang mà yêu dã. Năm năm qua, nàng nhưng lại thật sự không có trở lại. Có phải là nàng thật sự kiên quyết như thế hay không? Có phải là nàng thật sự sẽ không trở về hay không? Có phải là hắn quả nhiên đã bỏ lỡ hay không? Trước kia không chịu buông tay, là vì nghĩ đến giang sơn cùng giai nhân có thể có cả hai, lại không biết chính mình ở bên trong vô hình đã bỏ lỡ rất nhiều, trước kia cũng từng một lần mất đi, mặc dù trong lòng chưa bao giờ quên, nhưng vẫn có thể tiêu sái phong lưu như cũ, nhưng là hôm nay cũng rốt cuộc không thể từ thân ảnh của người khác tìm ra sự tồn tại của nàng, mà cũng vô pháp thoải mái quên đi nàng. Thì ra, lúc này đây quả nhiên là đã khắc sâu vào trong tận xương tủy, không thể quên được. Cười, càng nồng đậm thêm vài phần, lại không biết là vui vẻ, hay là đang tự giễu. Giờ phút này, từ cửa truyền đến một tiếng đập cửa, đột nhiên xóa tan đi một mảnh yên tĩnh. Hắn khoan thai đứng dậy, đi về phía cửa, trên mặt mang theo một nụ cười yếu ớt, rất nhẹ rất nhẹ, thì ra sau khi cất giấu sự huênh hoang lại là một loại lạnh nhạt này. Tất

cả nhiệt tình, tất cả tưởng niệm, tình yêu của bản thân toàn bộ đều đã theo người kia ra đi, duy nhất còn lại cũng chỉ là dung nhan tuấn mỹ này, cùng với một phần nhẹ nhàng thanh thản này. Ai cũng đều giống nhau, bởi vì không có ai có thể giống với người đã rời đi kia. Cửa mở, đứng ở ngoài cửa là một cô gái mặc váy phần hồng bạch sam, trong ánh mắt mang ý cười, đôi con ngươi sáng long lanh đủ để cho người ta hiểu rõ nàng đang yêu, đầu hơi hơi cúi thấp xuống, tay cũng là duỗi về phía người đứng trước mặt mình, đưa cái rổ trong tay mình cho hắn. “Tiêu công tử, cái này cho ngươi.” thanh âm thanh thúy mang theo vài phần ngượng ngùng, đây là cô gái lần đầu tiên rung động, mang theo một chút màu sắc hoa đào dẹt lên giắc mộng của thiếu nữ. Từ lúc tiếng đập cửa vang lên, hắn liền đã biết người ngoài cửa là ai. Năm năm qua, hắn luôn mong đợi một người, nhưng chờ lại chờ cũng chỉ có những gái ở thôn trang dưới núi đến đây, mặc dù là lưu lạc ở nơi sơn dã, nhưng hắn vẫn như cũ không thể che dấu được sự tao nhã vốn có của mình. Thản nhiên cười, hắn dĩ nhiên biết trái tim của thiếu nữ này đã đi lạc hướng. Chính là các nàng không phải là nàng, ai cũng đều không phải, mặc dù trong ánh mắt có vài phần rất giống, mặc dù cười lộ lên có vài phần quen thuộc, nhưng vẫn không phải là nàng. Lúc này đây, hắn sẽ không bao giờ giẫm lên vết xe đổ một lần nữa, thu nạp một đám nữ tử, chỉ vì muốn ở trên người các nàng tìm kiếm thân ảnh của nàng, lúc này đây hắn không bao giờ nữa muốn cho nàng có cơ hội lấy cớ, làm cho nàng nghĩ rằng không có nàng hắn thật sự cũng có thể sống rất tốt. Hắn đã nói qua, lúc này đây hắn chỉ có nàng, nếu là không có nàng, như vậy hắn liền mất tất cả. Cho nên hắn sẽ chờ, vẫn chờ, năm năm không đủ, thì mười năm, mười năm còn chưa đủ, thì hai mươi năm, tóm lại hắn vẫn sẽ chờ đợi. Đáy lòng, chưa bao giờ lại rõ ràng như thế, tình tường hiểu được cái gì có thể bỏ qua, cái gì lại là quan trọng nhất. “Cám ơn ngươi, Trầm cô nương, nhưng là ta không thể nhận.” Cười nhạt, cũng là bình thản nhưng không phải là tạo bất hòa, hắn cầm chiếc rổ trong tay giao trả lại cho cô gái đang ngượng ngùng kia, không có một chút lưu luyến. Nếu không thể cho đi, thì vẫn là sớm nên cắt đứt hy vọng của bọn họ. Cô gái hơi hơi sửng sốt, lại cuối cùng cũng không có tiếp nhận chiếc rổ trong tay hắn, cũng là ngẩng đầu nhìn vào hắn, trong ánh mắt dĩ nhiên là chứa đựng vài phần ảm đạm nhàn nhạt, sau đó xoay người chạy đi, để lại hắn đứng đó một mình thản nhiên cười. Hắn cũng không mang theo chiếc rổ vào nhà, mà là đặt ở cạnh cửa. Bởi vì hắn biết, nàng sẽ trở về. Xoay người, đóng cửa, lại đi đến dưới gốc tàng cây vừa rồi ngồi xuống, tiếp tục mộng chưa dứt. Nhớ lại, tưởng niệm dĩ nhiên đã trở thành điều quan trọng nhất trong cuộc sống của hắn. Cũng không biết là đã trải qua bao lâu, tiếng đập cửa lại một lần nữa vang lên, mang theo vài phần chần chờ cùng e dè. Hắn không khỏi cau mặt mày đẹp lại, lớn tiếng nói: “Trầm cô nương, ngươi trở về đi. Sau này cũng đừng làm bất cứ chuyện gì cho ta nữa.” Nói như vậy, là cự tuyệt, mặc dù hắn sớm đã cự tuyệt rất nhiều lần, mặc dù những người đó vẫn vui vẻ chịu đựng như trước. Người ở ngoài cửa dường như dừng một chút, nhưng ngay sau đó tiếng đập cửa lại một lần nữa vang lên, lúc này đây cũng là dồn dập. Hắn không nghĩ tới nàng kia lại kiên trì như thế, vì thế đơn giản làm chính là không hề để ý đến nàng ta, chính là ngoài cửa tiếng đập cửa như trước không ngừng, dường như cũng không muốn buông tha. Mày kiếm nhứ chặt lại, hắn cuối cùng đứng dậy, mang theo vài phần không vui đi về phía cửa. Nàng quấy rầy đến hắn tưởng niệm. “Trầm cô nương, ngươi...” lời còn chưa nói xong, lại nhìn thấy diện mạo của người tới làm cho phần còn lại bị nuốt quay ngược trở lại, không còn thốt được lên lời. Đáy lòng lại tức thì dâng lên một trận mừng như điên, khoảnh khắc trong lúc đó liền bao phủ toàn bộ. “Liễu Lăng...” một tiếng đã lâu không gọi, mang theo thiên hồi trăm chuyển, xuyên qua tất cả thản nhiên vang lên. Nàng thật sự đã trở lại sao? Hắn sợ rằng là hắn đang nằm mơ. “Trầm cô nương?” trong ánh mắt mang theo sự trêu tức mà hắn quen thuộc, nàng cười nói: “Tiểu Tiêu, ta hình như không có sửa thành họ Trầm nha ~.” Năm năm thời gian, đủ để hiểu rõ tất cả, cuối cùng vẫn là một lần nữa đặt chân lên mảnh đất này. Kỳ thật nàng cũng không có tuyệt đối tin tưởng, nàng cũng vô pháp cam đoan hắn thật sự sẽ vẫn ở chỗ này mà chờ đợi nàng hay không. Cho nên khi giọng nói quen thuộc mà lại mang theo một chút xa lạ vang lên, làm cho lòng của nàng trở nên mềm nhũn. Có lẽ năm năm thời gian thật sự là đã quá dài, nhưng nàng cũng biết lúc này đây mình là thật sự quay trở lại, không bao giờ nữa sẽ rời đi. Chính là mị lực của hắn dường như vẫn như ngày đó không hề giảm đi, vị Trầm cô nương kia có lẽ là vị cô nương che mặt chạy mà vừa rồi ở trên đường nàng gặp được. Vì thế lời trêu tức cũng tự nhiên mà bật thốt ra. Mà nam tử trước mắt không để ý đến lời nói trêu tức của nàng, chính là run run vươn tay ra, chậm rãi sờ hai má của nàng, như là muốn chứng minh nàng là thật, chứ không phải là hắn đang nằm mơ. “Liễu Lăng, thật là nàng, nàng thật sự đã trở lại.” Hắn cuối cùng cao hứng, cực nhanh đem nàng ôm vào trong lòng, không bao giờ nữa muốn buông tay, không bao giờ nữa muốn cho nàng rời đi. Nhiều năm chờ đợi, nhiều năm tưởng niệm, nàng rốt cục là đã quay trở lại. Bỏ qua gì đó, rốt cục vẫn là quay đầu lại. Lúc này đây, hắn sẽ không bao giờ nữa buông tay. Liễu Lăng của hắn, rốt cục là đã trở lại, vẫn mang theo phong thái như xưa, tựa hồ cái gì cũng chưa có biến mất. Nhưng là hắn biết đó là nàng đã

nghe thông suốt, cho nên mới buông gánh nặng ở trong lòng xuống. Tất cả yêu thương ở trong lòng cuối cùng bởi vì một câu nói của hắn mà lan tràn mở ra, nàng ngược lại ôm lấy hắn, lẩm bẩm: “Tiêu, ta đã trở về.” Đúng vậy, nàng đã trở lại, không bao giờ nữa sẽ rời đi. Giờ khắc này, tất cả lời nói đều là dư thừa, trong đôi mắt không hề che giấu sự tưởng niệm kia sớm đã nói rõ tất cả. Từ nay về sau, cùng nắm tay nhau sống đến già. ***** Đoạn ngắn nhị: cái gọi là hạnh phúc Trong viện, một lớn một nhỏ trừng mắt nhìn nhau, không ai chịu nhận thua. “Mị Thành, mẫu thân của con đã sinh cho con một muội muội ...” một nam nhân cực kỳ cẩn thận nhìn chăm chú đứa bé mới chỉ có tám tuổi ở trước mặt mình. Ba năm thời gian, nàng cuối cùng cũng có đứa nhỏ của hắn. Thiếu niên cực kỳ già dặn hơn tuổi gật đầu nói: “Con biết.” “Mị Thành, nếu vậy thì phụ thân cùng mẫu thân thành thân được chưa?” lời nói đầy ý lấy lòng. Chính là thiếu niên cũng là cực kỳ kiên định nói: “Không được.” “Vì cái gì?” Hắn thủy chung không rõ đứa nhỏ trước mắt này vì sao lại cứ khẳng khái một mực không đồng ý cho hắn cùng nàng thành thân. “Không được chính là không được.” Thiếu niên hừ một tiếng, làm ra biểu tình không thương lượng. Trong lòng không khỏi dâng lên vài phần bất đắc dĩ, hắn nói với đứa bé: “Ta là cha của con a~.” “Chỉ cần mẫu thân cùng muội muội, không cần phụ thân.” Thiếu niên không để cho hắn một chút mặt mũi nói. “Vì cái gì?” Hắn thủy chung không rõ nguyên nhân trong đó, mà vấn đề lại quay trở về điểm xuất phát. Thiếu niên đánh giá hắn từ trên xuống dưới một phen, hừ một tiếng rồi đi vào trong phòng, để mặc hắn một mình ngây ngốc đứng ở tại chỗ. Rất nhiều năm về sau, hắn mới hiểu được, thì ra do hắn “Bất nạt” nữ nhân của mình, hắn không cẩn thận bị vị thiếu niên kia bắt gậy được, vì thế “bất nạt” thật sự trở thành bất nạt, thiếu niên vì không cho hắn tiếp tục bắt nạt mẫu thân của mình nữa, cho nên kiên quyết không đồng ý cho bọn họ thành thân. ***** Đoạn ngắn tam: Lâm vào vĩnh hằng Trong phòng của bọn họ có treo một cái tua rua màu đỏ đã cũ, mà mặt trên tua rua là một cái túi thơm, thủ công cực kém, mặt trên còn có một chữ xiêu xiêu vẹo vẹo: Mị. Đây là tác phẩm đầu tiên khi nàng học thêu, tuy rằng rất kém cỏi, nhưng là tác phẩm nàng tặng cho nam tử đã được chôn sâu dưới đáy lòng, là sự tiếc nuối đời này của nàng. Tuy nói là tài nữ, nhưng tại lĩnh vực này, ngộ tính của nàng giống như cực kém. Hắn tự nhiên cũng hiểu được lòng của nàng, nhưng không có một tia đổ kỵ. Có rất nhiều chuyện, sau khi đã suy nghĩ cẩn thận mới phát giác ra mình may mắn hơn người kia rất là nhiều. Ở trên phương diện tình cảm, hắn là hướng tới chiếm hữu cực mạnh, nhưng là bây giờ lại dường như mới chính thức hiểu được, có đôi khi chỉ cần nhìn thấy nàng hạnh phúc thì mình cũng sẽ cảm thấy rất hạnh phúc. Có lẽ đây mới là tình yêu chân chính. Giờ khắc này, hắn dường như hiểu được vì sao Mị lại buông tay, cũng thần nhiên tiếp nhận sự tồn tại của Mị ở trong lòng nàng vĩnh viễn không thể xóa bỏ được. Có mấy lời, hai bên không cần nói, cũng có thể dĩ nhiên hiểu được. ***** Đoạn ngắn tứ: Vẫn như cũ không biết Một nhà bốn người bọn họ đi du lịch, tất nhiên hắn cũng biết tổ chức thể sống chết đi theo nương tử của mình cũng bám theo phía sau, chính là nếu bọn họ không muốn hiện thân, hắn cũng làm như là không biết. Mẫu tử ba người bọn họ ở trong nhà trọ nghỉ ngơi, mà hắn thì đi mua một chút đồ dùng. Từ bên trong một đám người, hắn đột nhiên cảm thấy có một thân ảnh rất quen thuộc hiện lên. Trong giây lát quay đầu lại, hắn không khỏi ngơ ngác giật mình ở tại nơi đó, một giọng nói cực kỳ nhỏ xen lẫn kinh ngạc vang lên “Mị?” Hắn biết kia không phải là Dạ Khuynh Thành, bởi vì Dạ Khuynh Thành đã sớm mất rồi. Đáy lòng không khỏi cảm thấy sợ hãi, lúc nhìn lại căn bản không còn nhìn thấy thân ảnh quen thuộc kia đâu nữa. Là hắn hoa mắt sao? Hay là người kia thật sự vẫn còn sống? Chính là thật giả lại như thế nào? Hắn chỉ biết phải thật quý trọng mọi thứ trước mắt, hắn sẽ không làm cho bọn họ trong lúc đó lại có tiếc nuối. Chuyện tương lai, không ai có thể đoán trước được, cho nên nắm chắc hiện tại mới là hạnh phúc. ***** Chương 232 : Nhiều năm về sau Đoạn ngắn ngũ: Con đường của quân vương Hơi lạnh của nắng chiều chiếu vào trong cung điện, từng tia sáng nhợt nhạt xuyên qua đám mây chiếu hắt xuống bóng hình của một nam tử ở trên tường thành. Giờ phút này, đúng là đầu mùa đông, không phải rất lạnh, nhưng cũng mang theo vài phần hàn ý. Nam tử mặc một kiện y bào màu vàng, đứng ở dưới ánh tịch dương, mang theo vài phần cô cút tịch liêu. Ngửa đầu trông về phía xa, kia giang sơn vạn dặm, tất cả đều ở dưới chân hắn, chính là tâm lại nổi lên vài phần cô đơn thần nhiên. Mười năm qua, chinh chiến nơi sa trường, nay đã hai mươi bảy tuổi, hắn đã thống nhất thiên hạ. Có lẽ ở trong mắt người khác, hắn là một thần thoại, nhưng là chỉ có chính hắn mới biết, hắn đã bỏ qua bao nhiêu, cũng phản bội bao nhiêu. Cho tới bây giờ hắn mới biết, đường đi của đế vương có bao nhiêu gian khổ, cho tới bây giờ hắn mới biết, muốn trở thành một đế vương nhất định phải chịu được cô đơn, nhưng là đến lúc trên tay nắm được tất cả quyền lực, lại nhận không được tự hỏi bản thân, lựa chọn lúc trước là đúng hay là sai? Hắn kỳ thật hiểu được, hiểu được lúc trước những người đó nếu thật sự có tâm tranh đoạt thiên hạ, thì hắn căn bản không phải là đối thủ của bọn họ, mặc kệ là đông tà tây độc đã từng lừng danh thiên hạ, hay là nữ tử chiếm vị trí rất lớn trong cuộc đời của hắn cũng vậy, hắn không phải

là đối thủ của bọn họ. Mà sự may mắn duy nhất của hắn chính là đã từng được nàng bảo hộ, chính là thời điểm hắn gặp gỡ nàng lần đầu tiên đó. Là hắn đã lấy oán trả ơn, làm cho chính mình cùng nàng từ nay về sau trở thành những người xa lạ. Có rất nhiều việc, là do hắn lựa chọn, cho nên hắn cũng đã buông tha rất nhiều, nay mỗi khi nghĩ lại, lại phát giác khoảng thời gian mình vui vẻ nhất lại chính là khi cùng nàng ở chung một chỗ. “Bệ hạ, trời lạnh lắm.” Phía sau truyền đến một giọng nói ngọt ngào, một kiện áo choàng khoác lên trên vai Lưu Sở Ngọc. Hắn quay đầu lại, nhìn nữ tử phía sau, không khỏi cười nhẹ “Hoàng hậu như thế nào lại đến đây?” Nữ tử đi lên phía trước, cùng hắn sóng vai nhìn giang sơn vạn dặm dưới chân, sâu kín nói: “Thần thiếp sợ bệ hạ cảm lạnh, cho nên mang áo choàng đến cho người.” Tay cầm tay nữ tử có hơi chút lạnh lẽo, hắn vươn tay ôm lấy nàng. Cũng đúng, dù sao hắn cũng không phải có một mình, hắn còn những người phía sau cần dựa vào hắn, hoàng hậu, phi tử, thần tử, dân chúng. Cho nên mặc kệ là như thế nào, hắn cũng không được phép ngã xuống. Nữ tử không nói gì thêm, chính là nhẹ nhàng mà rúc vào trong lòng hắn. Kỳ thật nàng hiểu được, trong lòng bệ hạ có một người, nhưng là nếu bệ hạ không nói, nàng cũng sẽ không hỏi, chuyện đã trôi qua cứ để cho nó trôi qua, mấu chốt chính là giờ phút này. Nàng mới là người đứng ở bên cạnh hắn, nàng mới là người cùng hắn sống đến đầu bạc răng long. Dù nói, vừa vào cửa cung đều phải thâm trầm như nước, nhưng đây chính là sự lựa chọn của nàng, mặc kệ tương lai có như thế nào đi chăng nữa, nàng đều sẽ không hối hận. Nàng hiểu rõ rằng có được ắt có mất, trên thế gian này vốn dĩ không có gì là hoàn mỹ. ***** Đoạn ngắn lục: Đã qua thời đại hỗn loạn Một đoạn yêu hận đan xen vào tình cảm, nhất định không có kết quả. Ở dưới đáy lòng của mỗi người đều có một đoạn ký ức khắc cốt ghi tâm, Cơ Vô Nhai cũng vậy. Cơ Vô Nhai vì để bảo vệ Cơ Lưu Ẩn mà làm cho hắn ăn vào một loại dược, làm cho hắn bảo trì thiên tính hồn nhiên. Tại bên trong trần thế này, cũng chỉ có hắn mới trong sáng hồn nhiên ngây thơ giống như một đứa trẻ. Cơ Vô Nhai nghĩ rằng tất cả đều theo như kế hoạch mà hắn đã lập ra, đến cuối cùng là đem giang sơn giao vào trong tay Cơ Lưu Ẩn. Chính là từ lúc hắn lựa chọn bảo hộ Cơ Lưu Ẩn đó, có một số việc dĩ nhiên là không còn như lúc trước nữa. Mặc dù cuối cùng Cơ Lưu Ẩn cũng khôi phục lại thần trí, nhưng hắn cũng vẫn là còn giữ lại được tâm hồn trong sáng đó, quyền lợi đối với hắn mà nói, cũng không phải là chuyện trọng yếu. Đối với Cơ Lưu Ẩn mà nói, kết quả như vậy cũng không phải là tồi, hắn cuối cùng là khuyên Cơ Vô Nhai, mang theo hắn, Thiết Ứng, còn có Mạnh Y Nhiên rời khỏi Bắc Thương quốc. Gặp gỡ Mạnh Y Nhiên là do ngẫu nhiên, đơn giản là tên của nàng phát âm gần giống với tên của một người khác. Chính là nữ tử cả đời này hắn ghi nhớ rõ nhất trừ bỏ Thiết Ứng ra. Mặc dù là hắn cũng không biết tại sao lại như thế. Chính là nàng cùng hắn, cũng bất quá chỉ là những người khách qua đường gặp gỡ nhau trong cuộc đời của mỗi người. Có lẽ từng tâm động, có lẽ bởi vì bỏ qua mà thương cảm, chính là hắn biết là cần phải buông, cũng chưa bao giờ nghĩ tới tranh thủ. Từ lúc gặp được Mạnh Y Nhiên, hắn liền đã muốn buông. ***** Đoạn ngắn thất: Cuối cùng cũng thành đôi “Chàng hỏi hận sao?” Thủy Bất Nhân cười hỏi nam tử bên cạnh. Cơ Lưu Phong lắc đầu, thần nhiên nói: “Yêu nàng, ta cho tới bây giờ đều không có hối hận.” Gặp nàng, là số kiếp của cuộc đời hắn. Từng, nàng đã từng vì một nam tử khác mà lừa gạt hắn. Từng, hắn từng vì nàng mà đi đến nơi tận cùng. Từng, mặc dù biết là nam tử kia lợi dụng nàng, nhưng nàng vẫn ở lại bên cạnh hắn. Từng, hắn đã từng oán, nhưng cũng chưa từng hối hận. Từ lúc là một Vương gia nắm binh quyền trong tay, đến khi trở thành một thường dân sống tại một trấn nhỏ, rồi sau đó là quay trở về Đông Hải làm quốc vương, đến cuối cùng cho tới bây giờ là ẩn cư nơi núi rừng, cuộc đời hắn chấp chùng, nhấp nhô, mà điều duy nhất không thay đổi chính là hắn vẫn yêu nàng say đắm. Cuộc sống bốn năm ở cái trấn nhỏ đó, đối lấy cùng nàng gặp lại nhau, mặc dù chỉ là bằng hữu, mặc dù không quan hệ đến tình yêu nam nữ, hắn cũng đã thấy mãn nguyện rồi. Tám năm hậu cung không một bóng ai, cuối cùng đối lấy là tình yêu say đắm của nàng, từ nay về sau dắt tay nhau đi đến nơi chân trời góc bể. Thời gian như vậy cũng có thể gọi là quá dài, nhưng là trái tim của hắn lại chưa bao giờ thay đổi. Từng, hắn từng muốn mình chinh phục thiên hạ, nhưng khi trở thành người đứng đầu Đông Hải quốc, lại chính là lúc buông tay ơ tưởng đó. Nay, thiên hạ đã quy làm một, đó coi như cũng là chuyện tốt. Hắn cũng không lưu luyến cái ghế đế vương kia, cũng có lẽ hắn đã sớm buông tay, bây giờ hắn chỉ cần có nàng ở bên cạnh, như vậy cho dù đi đến đâu đối với hắn cũng là thiên đường. Thủy Bất Nhân tựa vào vai hắn, khẽ cười ngọt ngào “Cám ơn chàng, Phong.” Nàng, cho tới bây giờ cũng không phải là một người dễ dàng thay đổi, nhưng nam tử bên cạnh lại dùng mười mấy năm chờ đợi của hắn làm nàng cảm động. Có lẽ tình yêu của bọn họ không có sóng to gió lớn, nhưng lại mang theo một phần nước chảy đá mòn. Nàng tin tưởng, lúc này đây nàng đã thật sự tìm được hạnh phúc của mình. Nàng thiếu hẳn nhiều lắm, chỉ có thể dùng cả đời này để bù đắp lại cho hắn. Thì ra, tình yêu cũng có thể chậm rãi phát sinh. ***** Đoạn ngắn bát: Tiêu dao giang hồ Mười năm sau trên giang hồ, Kính Nguyệt cung lại tái xuất giang hồ.

Mười năm sau trên giang hồ, xuất hiện thêm một Thần Tiên giáo. Trên giang hồ, lại một lần nữa nổi lên đồn đãi. Có người nói, Kính Nguyệt cùng Thần Tiên giáo không đội trời chung. Có người nói, cung chủ của Kính Nguyệt cũng từng là nữ vương Nam Mạch quốc, mà giáo chủ của Thần Tiên giáo từng là quốc chủ Đông Hải quốc. Có người nói, cung chủ của Kính Nguyệt cũng cùng giáo chủ của Thần Tiên giáo kỳ thật vốn là một đôi. Có rất nhiều, rất nhiều lời đồn đãi, làm ọi người đối với Kính Nguyệt cùng Thần Tiên giáo tràn ngập hứng thú. Ở bên trong thành các của Kính Nguyệt cung, trầm hương thảo nhiên lượn lờ quanh, có một nữ tử vận một thân hồng y đang lười biếng dựa vào phía trên nhuyễn tháp bên cạnh cửa sổ, khóe môi khẽ nhếch lên tạo thành một nụ cười, trông mắt lại chăm chú nhìn vào rèm che cửa ở cách đó không xa. Nàng, đang đợi người. Không đến một lát sau, liền có người vén rèm che cửa lên, đi đến. Người tới cũng là một thân hồng y, khuôn mặt tuấn tú, khóe môi khẽ nhếch, tất cả đều mang theo một mị lực câu phách lòng người. Hắn bước nhanh đi tới nhuyễn tháp phía trước, vươn tay kéo nữ tử mềm mại không xương vào trong lòng, làm cho nàng gất gao dán tại trên người mình, ánh mắt mang theo nhu tình không cần phải che dấu. “Tiêu, lúc này đây là chàng đã thua nha~” đầu ngón tay của nàng dọc theo khuôn mặt đẹp như bức tượng điêu khắc của nam tử, khẽ cười ra tiếng. Hắn duỗi tay cầm lấy tay nàng, nắm chặt trong lòng bàn tay mình, trông mắt lại mang theo vài phần bất đắc dĩ “Liễu Lăng, ta nhận thua, trò chơi kia khi nào thì chấm dứt?” Nàng xây dựng lại Kính Nguyệt cung, mà hắn cũng là giáo chủ của Thần Tiên giáo. Đơn giản là nàng cùng hắn chơi một trò chơi, xem ai có thể còn hơn ai một bậc. Trò chơi như vậy, người nào đó tất nhiên là không thích chơi, nhưng cố tình là nàng lại rất thích thú. Bất quá như hiện tại cũng tốt, hắn thua, về sau cũng không còn có lý do gì để cho nàng viện cớ mà mời hắn ra khỏi Kính Nguyệt cung. Mặc dù năm năm, nhưng là một khắc hắn cũng không muốn rời khỏi nàng. Hắn sủng nàng, tùy ý nàng tùy hứng. Mà nàng lại tìm về được sự sướng khoái khi tùy theo ý mình như ban đầu, chân chính tiêu dao giang hồ. Khóe môi nàng ý cười càng sâu “Tiêu, ta bồi dưỡng Mị Thành, chàng bồi dưỡng Sơ Nhi, sau đó nhìn xem ai lợi hại hơn ai, chàng có chịu không?” Hắn cũng là cúi người hôn lên môi nàng, từ khe hở giữa hai môi tràn ra một tiếng bất mãn “Không tốt, nàng về sau đừng mơ tưởng rời xa ta.” Tươi cười lại càng sâu thêm vài phần, nàng đáp lại nụ hôn của hắn, nhưng là ở trong lòng lại đang tính toán ra trò chơi mới. Cuộc sống về sau của bọn họ nhất định sẽ phần khúc liên tục. ***** Đoạn ngắn cừ: Đệ nhất võ lâm nhất tuyệt Thiên hạ đệ nhất cung : Kính Nguyệt cung. Thiên hạ đệ nhất giáo : Thần Tiên giáo. Thiên hạ đệ nhất lâu: Hồng Lâu Vong Vũ. Còn có đệ nhất cao thủ: Kiếm Thần Thu Mị Thành. Thiên hạ đệ nhất mỹ nữ : Cơ Nhược Sơ. Hai mươi năm sau trên giang hồ, không có người nào có thể địch lại Kiếm Thần Thu Mị Thành, cũng không ai có thể ngăn trở Cơ Nhược Sơ mỉm cười. Có người nói, bọn họ là huynh muội. Có người nói, bọn họ là vợ chồng. Cũng có người nói, bọn họ căn bản không quen nhau. Có giang hồ, thì sẽ còn có lời đồn đãi. Trong đại hội võ lâm náo nhiệt, có nhiều người đã bắt đầu khởi động, có một nam tử thân thanh sam đứng một mình ở bên trong đình viện, trên người tản mát ra một khí chất tự nhiên. Một nữ tử xinh đẹp đứng ở phía sau hắn, ngưỡng ngưỡng gọi: “Thu thiếu hiệp.” Nam tử quay đầu lại, nhìn nữ tử trước mắt, trông mắt mang theo vài phần trong trẻo lãnh đạm “Cô nương, có chuyện gì?” “Gia phụ từ lâu đã nghe qua uy danh của thiếu hiệp, muốn mời thiếu hiệp ở lại sơn trang mấy ngày.” Nói là như thế, chính là tâm tư nữ tử lại đã thể hiện ra quá rõ ràng. Thu Mị Thành làm sao có thể không biết... Hắn vừa định lên tiếng cự tuyệt, một thân ảnh màu đỏ lại như gió cuốn nhào vào trong lòng hắn “Mị Thành.” Nữ tử như thế không coi ai ra gì, như thế lớn mật, làm cho nữ tử vừa rồi đứng ở một bên không khỏi ngơ ngác đứng hình tại chỗ. “Người...” Nàng ta muốn nói nàng không biết liêm sỉ, nhưng khi nhìn thấy dung nhan của nàng lại á khẩu. Đúng là tuyệt đẹp. Nàng xem một đôi trước mắt đúng là trai tài gái sắc, cực kỳ xứng đôi. Cũng chỉ có nữ tử như vậy, mới xứng đôi với Thu Mị Thành tuấn mỹ bất phàm mà thôi. Tình yêu say đắm mới vừa được nhen nhóm, ở trong khoảnh khắc này lại bị dập tắt, nàng không khỏi lui về phía sau mấy bước, che mặt mà chạy. Đợi cho đến khi bên trong đình viện to như vậy, chỉ còn lại có hai người bọn họ, Thu Mị Thành mới nhú mày, bất đắc dĩ nói: “Sơ Nhi, muội...” Chính là hắn còn chưa có nói xong, Cơ Nhược Sơ liền đã muốn giành nói trước: “Ca, vì huynh là ca ca của ta, coi như cho ca chút tiện nghi, chỉ tính ca một ngàn lượng thôi.” “Nếu ọi người biết được đệ nhất mỹ nhân trong thiên hạ Cơ Nhược Sơ mà bọn họ vẫn sùng bái, có tính tình như thế này, thử xem còn ai dám thú muội nữa hay không.” Thu Mị Thành lời nói tuy là châm chọc, nhưng lại mang theo vài phần sủng nịch. Cơ Nhược Sơ không đồng ý nói: “Ca, là muội giúp huynh mà.” Bọn họ trong lúc đó, liền là giúp đỡ lẫn nhau như vậy, mới làm cho lời đồn đãi trên giang hồ có hơn vài phần màu sắc kiều diễm. END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doc-phi-khuyen-thanh>